

Giới thiệu Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu

Truyện Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu, chuyện nói về cô gái và người bạn cùng phòng ở chung đã nhiều năm vậy mà hần giờ trò hãm hại cô, trong lúc cô đang mê man tưởng chừng mình không qua khỏi thì bất ngờ phát hiện mình chưa chết.

Vì sống sót, hần cũng chỉ có thể hão hão dựa vào chuyên ngành của mình, nghiên cứu văn hóa và lịch sử, vượt qua cuộc sống ở thời cổ đại. Trong lịch sử từng có triều đại như vậy sao, cái này không phải lừa bịp người ta sao?

Hần có nguy cơ bị thao, tuyệt đối không được! Nhất định, nhất định phải thủ trận địa, phải ngay bây giờ nhanh và lập tức.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Kim Lệ Húc mở mắt, mờ mịt nhìn bốn phía.

Đây là đâu a? Kim Lệ Húc xoa cái ót, đau! Thực mẹ nó đau!

A! Nghĩ tới!

Kỷ Phi, con rùa rụt đầu! Tối hôm qua trở lại ký túc xá, hần trông thấy hồn tiểu tử đang bắt chước bộ dáng con cầu tại, tại cái gì đó của một đứa con trai! Đứng, cùng một đứa con trai, mà đứa con trai kia lại là hội trưởng hội học sinh! Sau đó hần bị hai người bọn họ chú ý tới, hần xoay người bỏ chạy, rồi bị Nghiêm Chuyên đánh vào ót, cuối cùng ngất đi. Trước khi té xỉu nghe được câu nói cuối cùng: Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ? Đem lão tử vào bệnh viện chứ gì nữa! Nhìn chung quanh một chút, thao! Hai tiện nhân ném mình tới một nơi tối tăm là xong việc, cái nơi quái quỷ tối đen lạnh lẽo! Tê! Đầu thực đau! Tiểu tử Kỷ Phi kia, cùng hần ở ký túc xá ba năm! Vì chuyện hư hỏng như vậy mà muốn giết hần diệt khẩu! Chờ, bây giờ hần báo cảnh sát, khiến hai gian phu dâm phụ bị trường học đuổi, ngồi chồm hổm trong nhà tù!

Đi? Điện thoại của hần? Chẳng lẽ bị giết rồi còn bị cướp của! Đây là chiếc điện thoại đầu tiên của hần, làm thêm hai tháng mới mua được! Gia ta, mỗ mỗ (bà ngoại) không đau, gia gia (ông nội) không thương, không cha không mẹ, mua cái điện thoại dễ dàng lắm sao! Đi? Cái này, trên người hần mặc cái gì? Y phục không giống y phục. Kim Lệ Húc lục lọi y phục của mình, vật gì đó xù xù trước ngực hần? Cái này, tóc? Cái này, tóc của bốn đại gia? Lúc nào bốn đại có hình dáng nghệ thuật này? Hần học Hán ngữ học cơ mà? Cái này, có điểm không đúng!

“A.....” Một hồi ánh sáng tiến vào, Kim Lệ Húc đau đón nhắm mắt lại, đối với người rất lâu không thấy thái dương như Kim Lệ Húc mà nói, đôi mắt cũng quá sức.

“Này? Tỉnh? Đến đây, dẫn hần đi gặp tướng quân!” Người nói chuyện kỳ quái, nghe có chút giống thái giám. Tiếng người hư hư thực thực vừa mới dứt, hai trảng hần kéo Kim Lệ Húc dậy, người chưa đứng vững đã bị bọn họ tha đi!

“Thao! Các người, con mẹ nó nhẹ chút cho ta!” Kim Lệ Húc vừa giãy dụa vừa mắng, hần là người, không phải khăn lau! Thao! Hần không bị Kỷ Phi bán cho tổ chức phi pháp nào chứ? Vậy sao hần có thể trốn? Cảm giác thanh âm khàn khàn, phòng chừng rất lâu chưa uống nước!

“Bẩm tướng quân, đã dẫn người tới.” Lại là tên ẻo là kia!

“Ân, buông.” Thanh âm lạnh như băng mang theo một chút trêu tức, Kim Lệ Húc rất không thích, Giang Quân? Tên của người này rất uy vũ.

“Ba!” Kim Lệ Húc bị buông, “Thao!” Kim Lệ Húc khàn khàn chửi. Chậm rãi mở mắt, thích ứng với ánh sáng, Kim Lệ Húc đứng lên, như con chó quỳ rạp trên mặt đất, có ai muốn chứ!

Ngẩng đầu, hung hăng nhìn chằm chằm người trước mắt, sau đó, choáng váng.....

“Xin hỏi, vị này, con mẹ nó đây là đâu?” Kim Lệ Húc nhìn chung quanh mình, sững sờ hỏi. Chính mình mặc trường bào, tóc dài vấn trên đỉnh đầu, bọn buôn người mặc chiến phục trang bị bảo kiếm, cái này, có sao?

Nam nhân ngồi trên ghế tướng quân nhú nhú mày, tựa hồ bất mãn với câu ‘Con mẹ nó’ của hần. Kim Lệ Húc hấp hấp cái mũi, hần không có ý, bình thường hần không nói tục, thân là sinh viên Hán ngữ học mà nói, hần rèn luyện hàng ngày, tuy không phải suốt ngày chửi, hò, giã, dả, nhưng ăn nói văn nhả, cử chỉ khéo léo. Hôm nay nói thô tục, là do gặp chuyện..... Đều là hai người..... A không, hai tên đạo đức bại hoại làm hại!

“Hừ, xem ra còn chưa được giáo huấn. Chờ trở về kinh, để chủ thượng hảo hảo điều giáo tên tiểu nô lệ này!” Nam tử âm ngoan híp mắt, tuy thế tử vong

quốc này tư sắc thường thường, nhưng đôi mắt như thu thủy và làn da trắng mịn lại hấp dẫn vô cùng, nếu không phải chủ thượng hứng thú với thứ sạch sẽ, thì đã sớm dục dỗ hẳn thích đáng vào ngày bị bắt làm tù binh rồi!

“Cái gì..... Ý gì?” Kim Lệ Húc càng choáng váng, đây rốt cuộc là, chuyện gì xảy ra? Nô lệ..... Chủ thượng?

Kim Lệ Húc chưa nghe câu trả lời, người được gọi là Giang Quân đã vung tay lên, hẳn lại bị hai tráng hán xách xuống dưới.

“Này! Thả ta ra! Có nghe hay không! Thả ta ra! Ai u mà oi!” Kim Lệ Húc bị ném vào một phòng tồi tàn.

“Khụ khụ, đau!” Kim Lệ Húc xoa xoa ngực, sờ sờ cái đầu, mới phát hiện trên đầu quần băng vải. Cái này, đến tốt cùng là xảy ra chuyện gì?

“Ca ca! Ca ca, ngươi không sao chứ? Hừ chết chúng ta! Ô ô ô.....” Hai luồng ‘Gì đó’ bổ nhào vào trong lòng Kim Lệ Húc, oa oa khóc lớn.

“Ân!” Kim Lệ Húc kêu lên một tiếng đau đớn, ngực bị thương a.....

“Các ngươi, trước, đứng dậy, ta sắp tắt thở!” Kim Lệ Húc dùng sức kéo người trong lòng ra, cổ nén khó chịu, “Khụ khụ khụ..... Muốn giết ta sao.....” Xoa xoa ngực đau nhức, bổ nhào vào như thể đứng là hết sức lực! Ngẩng đầu nhìn, lại là sưng sờ, hai tiểu hài tử phấn nộn đáng yêu run rẩy, đôi mắt to tròn đầy nước đau lòng mà lo lắng nhìn hẳn.

Thực..... Có cảm giác tội lỗi, Kim Lệ Húc kéo khỏe miệng, nở nụ cười: “A, a, ta không sao, các ngươi đừng khóc, ta thật sự không sao.....”

“Ca ca gạt người! Đầu của ngươi chảy nhiều máu như vậy, hôn mê lại bị ném vào ám phòng, bụng còn đói hai ngày, sao không có việc gì! Đầu là ta và đệ đệ không tốt, không nên cấu gấu với ngươi chạy về Ngu quốc, hại ca ca bị thương, đều là chúng ta làm hại, đều là chúng ta! Thực xin lỗi ca ca, ô ô ô.....” Tiểu cô nương lớn hơn một chút nói xong, lại càng khóc to. Nam hài bên cạnh cũng khóc theo.

“Đù rồi!” Kim Lệ Húc đau đầu dữ dội, cắt đứt bọn họ khóc lóc kể lể, hẳn toàn thân đều đau, hóa ra hai ngày không ăn cơm, khó trách dạ dày co rút. Xem bọn họ bị dọa đến mức không dám khóc thành tiếng nhưng lại ào ào chảy nước mắt, hẳn thực đau lòng, làm hẳn nhớ tới mình khi còn bé, “Được rồi, lau khô nước mắt đi.” Kim Lệ Húc phớt nhẹ giọng điệu, một tay ôm một tay kéo, “Ca ca, không có ý hung dữ với các ngươi, chỉ là, ca ca đã quên chút chuyện, không rõ lắm tình hình bây giờ.....”

“Ca ca..... Ô ô.....”

“Đừng khóc, ngàn vạn lần đừng khóc!” Xem hai người trong lòng lại bắt đầu khóc lớn, Kim Lệ Húc vội vàng trấn an, “Khóc lóc không giúp được gì, hiện tại chỉ có các ngươi mới giúp được ca ca!”

“Ân!” Tiểu cô nương lau nước mắt, bắt đầu nói về tình hình hiện tại.

Hiện tại thiên hạ chia thành bốn phần. Quý Tà quốc, Lang Hiên quốc, Hoàng Diệp quốc và Tương quốc, còn vài tiểu quốc khác đã bị bốn đại quốc chiếm đoạt hoặc quy hàng. Bọn họ vốn là người Ngu quốc, là nhi tử của Thuận Vu Lân, trưởng tử Thuận Vu Lưu là thế tử, mười lăm tuổi, đại nữ nhi Thuận Vu Anh mười một tuổi, tiểu nhi tử Thuận Vu Quyết bảy tuổi. Bọn họ vốn ở quốc gia nhỏ nhưng giàu có và an bình, lúc sinh thần sáu mươi của quốc vương Ngu quốc, Tương quốc phát binh đánh Ngu quốc. Ngu quốc dùng văn nho trị quốc sao có thể là đối thủ của Tương quốc hiếu chiến, không đầy một tháng liền bị quân địch đánh tới cửa thành. Tất cả vương công quý tộc người chết người chạy trốn, phụ thân của bọn họ chết trận sa trường, mẹ bọn họ tự vẫn trước thi thể phụ thân. Người ở lại trở thành nô lệ vong quốc, nam nữ có chút tư sắc bị buôn bán, dung mạo như bọn họ hẳn đều bị trông coi chặt chẽ, muốn áp tải vào kinh điển cho vua và các quý tộc. Bọn họ bị bắt đến quân doanh ngày thứ ba, bởi vì đệ muội khóc rống, Thuận Vu Lưu quyết định mang theo bọn họ trốn, nhưng thất bại, bị bắt trở về, Thuận Vu Lưu phản kháng nên ngã xuống sườn dốc bị thương ở đầu. Tướng quân chỉ cho người xử lý vết thương trên đầu của hắn, người chưa tỉnh đã ném vào ám phòng bỏ đói hai ngày.

Một giờ qua đi, Kim Lệ Húc hồng mắt. Cho nên, tình huống hiện tại, hẳn xuyên qua? Hẳn thật sự cứ xuyên qua cầu huyết như vậy? Chẳng lẽ, hẳn phải ở đây trình diễn ‘Tầm Tàn Ký’? Không đúng, thân phận của hắn bây giờ là thế tử Ngu quốc Thuận Vu Lưu, không phải Hạng Thiếu Long được nhà khoa học đưa đến cổ đại thu thập tư liệu! Hơn nữa, bọn họ diễn phim! Hẳn xuyên thật sự! Nhưng lại xuyên thành người khác! Bị xuyên ai không suy sụp! Còn có, tên của những quốc gia kia hẳn chưa từng nghe thấy? Đây không phải lừa bịp sao! Xuyên qua, mất quyền lực!

“Ca ca? Ca ca, ngươi có khỏe không?” Thuận Vu Quyết lo lắng nhìn sắc mặt tro tàn của ca ca.

“Không sao, có chút mệt mỏi, để ca ca nghỉ ngơi một chút, chờ ta tỉnh rồi nói, được không?” Kim Lệ Húc mỗi một nói.

“Ân, ca ca, ngươi nghỉ ngơi thật tốt, chúng ta ở bên cạnh trông nom ngươi.” Thuận Vu Anh ôm đệ đệ, để ca ca hảo hảo nghỉ ngơi.

“Ân, các ngươi cũng ngủ đi, đã muộn.” Kim Lệ Húc xoay người đưa lưng về phía bọn họ, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Hắn ngủ không được, làm sao có thể ngủ? Một sinh viên Trung Quốc thế kỷ hai mươi mốt, sống 21 năm trong xã hội tự do bình đẳng, hài hòa tốt đẹp. Vì hai tiện nhân, hắn xuyên về thời đại trăm ngàn năm trước chưa từng nghe đến, thân thể, dung mạo, thậm chí cả tên cũng không phải của mình, còn thành nô lệ vong quốc, qua ít ngày có thể trở thành đồ chơi của người khác. Hồn của Thuận Vu Lưu hẳn cũng về trời, chính mình? Cũng đã chết? Nhưng linh hồn xuất hiện trong thân thể người khác? Hay Thuận Vu Lưu cũng xuyên đến thân thể của hắn? Thiết! Cũng không phải trò chơi trao đổi linh hồn! Bây giờ mình đã chết, hay không chết à? Ý nghĩ rất hỗn loạn, đầu rất đau, kiếp trước là một hài tử không ai quan tâm, hẳn chưa thành hình thì cha hẳn bỏ đi, lúc mẹ hắn sinh hạ hẳn cũng bỏ đi. Hắn sống với bà ngoại và cậu mợ. Có thể nói, hắn sống vất vả, nhưng hắn đều cố gắng sống, hơn nữa vui vẻ sống. Lão thiên gia cho hắn tồn tại trên thế giới này, dù thân nhân cảm thấy hắn dư thừa, hẳn cũng cố gắng sống, sống tốt hơn bất kỳ ai! Thật vất vả thì đại học, hàng năm liêu mạng đọc sách vì học bổng quốc gia, học phí không cần lo, chi phí ăn mặc gom góp làm thêm cũng qua. Lúc hắn còn một năm nữa thì

hết khô, lão thiên gia bắt hán tới nơi này. Coi như mình còn sống a? Tôi thiếu hán chưa chào trời, lại thêm hai thân nhân, hai thân nhân coi trọng yêu thương hán.

Kim Lệ Húc trở mình, hai đê muối khóc lóc một mội ngủ bên cạnh, đê đê còn nắm chặt góc áo của hán. Khẽ cười cười, dù thế nào, nhất định phải cứu bọn họ ra, bất chấp mọi cách!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Chạy trốn!

Chung Như Thủy bị ném vào ám phòng lần nữa, hán chạy trốn thất bại. May mắn, không bị đánh, hình như chỉ muốn bỏ đói hán vài ngày. Dạ dày truyền đến từng trận co rút đau đớn, ngực cũng khó chịu, Chung Như Thủy xoa nhẹ bụng, đã bao lâu không thử qua cảm giác này? Trước kia, lúc còn rất nhỏ, hán cũng thường thường chịu đói a.

Nghĩ cách cứu hai hài tử bất hạnh ra ngoài, không phải là chuyện đơn giản. Nếu như chỉ có mình, chạy trốn rất dễ dàng, quan trọng là có hai đứa trẻ mồ côi không thể không quan tâm! Chung Như Thủy ở trong ám phòng bắt đầu suy nghĩ hai ngày, nghĩ đến mức sắp hói đầu cũng không nghĩ ra sách lược vẹn toàn.

“Ai ~ chẳng lẽ, ta thật sự phải hy sinh chính mình thành toàn cho người khác?” Chung Như Thủy nặng nề thở dài. Hán không tìm được biện pháp gì, hơn nữa, hán còn bị giam ở nơi này! Ai ~ xem ra, lại phải nghĩ biện pháp tốt hơn mới được.

“Này, người nghe chưa?” Ngoài cửa có người tận lực hạ giọng nói chuyện.

“Cái gì? Người lại nghe được gì?” Một người khác cũng hạ giọng hỏi, Chung Như Thủy nghe ra hán rất hưng phấn.

Thiệt! Một đám lảm chuyện, Chung Như Thủy âm thầm phì nhỏ, nhưng vẫn dừng lỗ tai lắng nghe.

“Là quận chúa vong quốc, nghe nói Lãng vương của Tương quốc chúng ta muốn nạp nàng làm thiếp! Đã sớm nói chuyện với tướng quân, chờ đến vài xe vàng bạc châu báu để tướng quân lưu lại quận chúa vong quốc cho hán! Tướng quân đáp ứng rồi, ngày mai phái người dẫn nàng về đô thành!”

“Không phải chứ? Lãng vương kia, hán gần sáu mươi tuổi! Công chúa mới mười một tuổi a, đúng là phá hủy cuộc đời người khác.”

“Ai nói không phải, nghe nói, Lãng vương rất thích tiểu mỹ nhân, nếu tiểu thể tử mới bảy tuổi kia không bị tướng quân nhìn trúng, ngay cả hán cũng trốn không thoát!”

“Chắc chắn, thật là nghiệp chướng! Lãng vương kia vừa béo vừa xấu, còn có sở thích biến thái, xem ra tiểu quận chúa dữ nhiều lành ít!”

“Ai, đều là người số khổ!”

“Đúng rồi, còn vong quốc thể tử về ngoài thường thường kia thì sao?”

“Nghe nói.”

Chung Như Thủy càng nghe càng sợ, càng nghe tâm càng lạnh, bọn họ nói tiếp cái gì hán nghe không được nữa. Sao có thể như vậy? Bọn họ chỉ là hài tử! Chung Như Thủy nắm tay, răng cắn chặt tới mức đau nhức, trước mắt hiện hiện hình ảnh hai hài tử vừa khóc vừa gọi hán là ‘Ca ca’.

Dù thế nào, hán phải cứu bọn họ! Ra quyết định, Chung Như Thủy cố gắng lết thân thể mõi mệt tới cửa. “Ta muốn gặp tướng quân của các người.” Chung Như Thủy lạnh lùng nói với thủ vệ. Thủ vệ sững sốt một chút, thấy trong mắt đối phương hiện hàn quang lại càng hoảng sợ, lập tức đi thông báo.

Chung Như Thủy ra khỏi ám phòng, đã thấy đê muối bị người trông giữ đang ngồi xổm trước doanh trại phơi nắng, khuôn mặt non nớt nhìn bầu trời xanh bao la, khao khát tự do. Trong nội tâm đau xót, sau đó lên thoả mái. Chung Như Thủy cười cười, bọn họ sẽ nhanh chóng được tự do.

“Ca ca!” Thuần Vu Anh liếc mắt, thấy Chung Như Thủy, lập tức kéo đê đê chạy đến chỗ hán.

“Ngoan.” Chung Như Thủy giang tay ôm lấy đê muối, thủ vệ bên cạnh nghĩ nghĩ, giả vờ như không phát hiện. Qua nhiều ngày, thủ vệ đều thương cảm ba huynh muội về ngoài như thiên tiên này, cũng không làm khó bọn họ. Dung mạo của Thuần Vu Lưu không điểm lệ chói mắt như đê muối, nhưng khí chất của hán xuất trần, còn có một đôi mắt câu nhân. Người, luôn thương tiếc cái đẹp.

“Ca ca, cuối cùng người có thể ra ngoài! Chúng ta rất nhớ người!” Thuần Vu Quyết dùng thanh âm non nớt làm nũng với ca ca.

“Ca ca, bọn họ định dẫn người đi đâu vậy?” Thuần Vu Anh không ngại thơ như đê đê, bây giờ nàng hiểu rất nhiều.

“Không sao, đừng lo lắng, ta chỉ đi gặp người trong đại tướng kia.” Chung Như Thủy xoa đầu nàng, ôn nhu nói.

“Ca ca, sao ngươi phải gặp tên xấu xa kia?” Thuận Vu Anh ngẩng đầu hỏi ca ca của mình, trong nội tâm tràn ngập bất an, nàng không muốn ca ca vì bọn họ mà mạo hiểm!

“Bởi vì ca ca đàm điều kiện với hắn.” Chung Như Thủy cúi người ngang tầm với bọn họ, nhẹ nhàng nói: “Nếu như đàm điều kiện thành công, các ngươi có thể ra khỏi quân doanh, được tự do.”

“Ca ca, ra khỏi quân doanh? Sao có thể ra khỏi quân doanh? Ca ca, ngươi định làm gì?” Thuận Vu Anh nắm lấy tay Chung Như Thủy, bối rối hỏi.

“Không có gì, đừng hỏi.” Chung Như Thủy xoa đầu nàng, người truyền tin đã trở lại, không thể nói thêm nữa. Mấy ngày nay, hắn nghĩ được một kế hoạch, nếu hắn dám đánh cược một lần, có 50% thành công!

“Đi thôi, tướng quân muốn gặp ngươi.” Lại là tên ẻo lả kia.

“Cám ơn, thỉnh dẫn đường.” Chung Như Thủy mỉm cười, đôi mắt thanh tịnh hàm xuân thủy, mê hoặc nhân tâm. Nghe được thanh âm hút khí của binh sĩ xung quanh, Chung Như Thủy cảm thấy thoải mái, càng có thể mê hoặc người càng tốt!

Tả hữu thoái lui, trong quân tướng chỉ còn Quý Phi và Chung Như Thủy.

“Ngươi muốn gặp ta?” Quý Phi ngồi trên ghế tướng quân, híp mắt đánh giá Chung Như Thủy đang đứng thẳng, bó y (áo vải) trứ thân, mộc trầm bó phát, cũng không che dấu được khí chất xuất trần.

“Đứng.” Chung Như Thủy nhìn thẳng, tuy hắn không có nửa điểm hảo cảm với kẻ tên là Quý Phi này! Giống Kỷ Phi, quả nhiên không có thứ gì tốt!

“Nói đi, lý do muốn gặp ta.” Quý Phi tự tiểu phi tiểu nhìn hắn, ánh mắt cực kỳ suồng sã.

“Đàm điều kiện.” Chung Như Thủy trấn định tự nhiên, hoàn toàn không đếm xỉa ánh mắt như tia X của đối phương.

“A?” Ánh mắt của hắn rõ ràng đang nói, bây giờ ngươi có tư cách đàm điều kiện với ta sao?

“Trên đường đi ta sẽ không trốn, ngoan ngoãn trở lại Tương quốc với ngươi, hầu hạ chủ thượng của ngươi thật tốt.” Chung Như Thủy bình tĩnh nói.

“Ha ha, tiếp tục.” Quý Phi nhìn hắn.

“Nhưng, ngươi phải thả đệ đệ muội muội của ta.” Về mặt Chung Như Thủy trấn định, thật ra trong lòng đầy bồn chồn, hắn đã nhận lễ vật của Lăng vương, hắn còn vừa ý Thuận Vu Quyết, nghĩ thế nào cũng khó có khả năng đáp ứng?

“Dựa vào cái gì? Dù ta không đáp ứng, ngươi cũng phải ngoan ngoãn theo ta trở về, thành người của chủ thượng.” Tiểu dung của Quý Phi không giảm, nhưng ánh mắt lại dần dần lạnh như băng. Hảo một cái vong quốc thể tử, chỉ bằng điều này mà dám đàm điều kiện với hắn?

“Chỉ bằng, cam tâm tình nguyện nghe lệnh ngươi, và lòng cảm kích ngươi của ta.” Chung Như Thủy không thấy kinh hoảng, thong dong nói.

“Có ý gì?” Quý Phi thoáng có hứng thú, ý bảo hắn nói tiếp.

“Nếu như ta không cam tâm tình nguyện, sớm muộn sẽ mang đến đại họa cho ngươi. Tỷ như nói bóng gió, lúc ấy tướng quân đối đãi với ta thế nào tại quân doanh. Đương nhiên, nếu ngươi giúp ta, ta sẽ dùng hết toàn lực để ngươi được Tương Vương tín sủng, con đường làm quan của ngươi mở rộng, thậm chí phong vương cũng không thành vấn đề.”

“Hừ! Ngươi cho rằng ngươi là ai, người xinh đẹp hơn ngươi không phải không có, ta muốn sắp xếp ngươi của ta đến bên cạnh chủ thượng, còn chọn được người tốt hơn ngươi.”

“Chỉ bằng cái này.” Chung Như Thủy cười diễm lệ, mắt to hàm thu thủy, buông vạt áo của mình, để y phục hở hững, làn da trắng sữa lóa lò, tò lên hai điểm hồng anh. Quý Phi hô hấp đình trệ, ánh mắt tối đi.

Chung Như Thủy từng bước tiến đến gần Quý Phi, hai tay khoát lên vai hắn, môi mòng dần dần tới gần, sắp chạm chọt chuyển hướng bên tai hắn, hơi thở như làn: “Bằng ta có thể không chế Tương vương, khiến hắn nghe ta mọi chuyện. Nếu như ngươi có ân với ta, ta nhất định không quên tiền cừ ngươi với Tương vương, để tướng quân trên vạn người dưới ngót người.” Nhiệt khí lại chuyển hướng sau tai, môi ghé vào tai hắn như gần như xa, nghe được khí tức của hắn dần dần loạn, tiểu dung càng sâu.

“Ta cũng có thể bồi dưỡng một mỹ nhân không cùng bốn tướng đàm điều kiện.” Quý Phi không cho là đúng, nhưng hô hấp loạn lộ rõ dục vọng lúc này của hắn.

“Thật sao?” Chung Như Thủy nhẹ nhàng cắn vành tai của hắn, cảm giác được toàn thân hắn rung động! Trong nháy mắt Chung Như Thủy liền bị hắn ôm vào trong lòng, tay đã tiến vào y phục.

Chung Như Thủy giữ tay của hắn, cười hoặc nhân, “Tướng quân, ngươi dừng tay.”

Quý Phi cứng đờ, buông tay ra, có chút âm tàn cười nói: “Đúng. Ngươi thắng, thật sự ngươi cũng có tư cách đàm điều kiện với ta!” Có chút không cam lòng buông hẳn ra, “Điều kiện của ngươi ta đáp ứng, ngươi cũng đừng quên lời hứa hôm nay!”

Chung Như Thủy sửa sang y phục, cười: “Tạ Tướng quân.”

Chung Như Thủy đánh cuộc, đánh cuộc Quý Phi vì bị mình khiêu khích mà động tâm, động tâm với người của chủ thượng. Chỉ cần y động tâm, hẳn sẽ thắng. Một người trung thành động tâm với người của chủ thượng, chứng minh hẳn sức quyến rũ vô hạn, cũng như sức quyến rũ của Đát Kì, Đồng Hiền, Hàn Tử Cao. Hẳn, có thể thao túng quân vương.

Quý Phi nhìn Chung Như Thủy xoay người rời đi, tiểu dung tàn khốc. Phẩy tay, một ám vệ từ chỗ ẩn nấp hiện ra.

“Đi, thông tri Lăng vương, chờ hai tỷ đệ vào Ngu quốc sẽ để bọn họ mang đi, nói cho Lăng vương, cả đệ đệ của nàng cũng dâng cho hắn, quả đáp lễ.” Ánh mắt Quý Phi âm lãnh, tiểu dung không thay đổi, Thuần Vu Lưu a Thuần Vu Lưu, ngươi còn quá non nớt!

“Ca ca, sao chúng ta có thể đi nhưng ngươi phải ở lại? Ta không muốn đi! Nếu như ca ca không đi, chúng ta cũng không đi!” Thuần Vu Anh khóc nói. Chung Như Thủy dường như không nghe được bọn họ hồ nháo, kéo bọn họ ra khỏi quân doanh, sau đó lấy một phong thư nhét vào ngực của nàng, “Cất kỹ, ra khỏi quân doanh hăng mẽ, theo hướng dẫn mà làm, phải làm đúng như thế, hiểu không?”

“Ta không quan tâm, ta không muốn đi! Chúng ta không đi! Chúng ta muốn ở lại với ca ca!” Thuần Vu Anh và Thuần Vu Quyết ôm chặt tay Chung Như Thủy, không ngừng khóc rống.

“Anh nhi, đừng nói lung tung! Nghe ta, mang đệ đệ rời khỏi quân doanh, về gia hương, dù quốc gia của chúng ta đã bị diệt, cũng phải trở lại nơi sinh ra chúng ta! Hiểu không? Các ngươi ở đây sẽ chỉ làm ca ca vướng chân vướng tay!” Chung Như Thủy tàn nhẫn nói, “Các ngươi với ta chỉ là gánh nặng! Cẩm số tiền này, nhanh đi cho ta!” Chung Như Thủy đẩy đệ đệ muội muội ra khỏi quân doanh, “Đi! Không được trở về tìm ta! Trở lại Ngu quốc! Đi!”

“Ca ca.....” Hai tỷ đệ Thuần Vu Anh đứng ngoài quân doanh, roi lệ nhìn Chung Như Thủy, tràn ngập tuyệt vọng.

“Đi mau!” Chung Như Thủy dứt tợn nói.

Thuần Vu Anh lau nước mắt, kéo tay đệ đệ, xoay người chạy đi! Lúc này Chung Như Thủy không biết, đệ muội ở thời đại này của hắn, vì hắn, khơi mào chiến tranh tàn khốc, khiến dân chúng trôi giạt khắp nơi! Đương nhiên đây là chuyện sau này, tạm thời không nói tới.

Chung Như Thủy đứng một giờ trước quân doanh, xác định Quý Phi chưa phái người đuổi bắt mới xoay người trở lại trường. Anh nhi nhìn thư của hắn, chắc chắn không về Ngu quốc, dù Quý Phi có sắp xếp mã thương đuổi bắt bọn họ để uy hiếp mình, cũng không kịp. Chỉ hy vọng, hai hài tử đó, có thể hảo hảo chiếu cố nhau, đừng gặp chuyện gì xấu. Bọn họ an toàn, mình chỉ có một người, trăm ngàn phương pháp trốn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Trình tiết khó giữ!

“Thuần Vu công tử, ngươi thu thập mọi thứ, một canh giờ sau chúng ta trở về Tương quốc.” Lại là công công kia đến truyền lời.

“Đã biết, ngươi xuống trước, ta chuẩn bị tốt sẽ tới.” Chung Như Thủy đáp lời, nghĩ thầm, đây là cơ hội tốt, chắc chắn Quý Phi buông lỏng cảnh giác với hắn, hiện giờ chạy trốn, không chừng có thể đuổi kịp đệ đệ muội muội của hắn.

Chung Như Thủy tùy tiện thu thập vài thứ rời ra ngoài doanh trường, vừa ra đã thấy Quý Phi bụng một cái hộp đi tới.

“Thuần Vu công tử, đây là thứ tốt mà thân tín của ta lấy từ Bồng Lai tiên sơn về, sáng nay vừa đến tay ta. Ta và công tử đã đạt thành hiệp nghị, thứ này hiển nhiên coi như tín vật, Quý mỗ đưa cho ngươi, hy vọng ngươi hành diện nhận lấy.”

Chung Như Thủy hồ nghi mở hộp ra, thấy một đan dược từ sắc nằm trên cẩm bào đỏ thắm, “Có ý gì?”

“Đây là đồ tốt a, chẳng những có thể giúp ngươi được tương Vương chuyên sủng, tương lai còn có thể nắm cả thiên hạ! Chỉ cần ngươi ăn nó.” Khuôn mặt tươi cười của Quý Phi thấy thế nào cũng không có hảo ý.

Hừ! Thứ tốt! Là không tin hắn nên bắt hắn uống độc dược mất tính để dễ khống chế mà thôi! Chung Như Thủy tức giận nghĩ. Thôi, đã muốn tự do thì phải hy sinh, chờ chạy thoát tìm đại phu giải độc!

Chung Như Thủy cầm đan dược, nhắm mắt nuốt xuống, khổ sở, nuốt vào bụng liền truyền đến một hồi cực nóng, khó chịu!

Quý Phi cười cười hài lòng, “Được rồi, thỉnh Thuần Vu công tử lên mã xa.”

Chung Như Thủy ngồi trên mã xa, trong bụng nóng khó chịu, thêm vài ngày không ăn cơm khiến dạ dày đau đớn, đường đi xóc nảy làm hân có cảm giác mình sắp chết. Muốn, nôn. Lúc hân chuẩn bị gọi nghỉ ngơi một chút, mã xa đột ngột ngừng lại, Chung Như Thủy theo quán tính ngã về phía trước, dạ dày kịch liệt cuộn cuộn! Ngoài cửa xe truyền đến tiếng ngựa hí và thanh âm đao kiếm chém giết, Chung Như Thủy chịu đựng dạ dày co rút, đứng lên, len lén vén màn xe, trời ạ! Có đánh nhau! Nguy rồi nguy rồi!

A? Không đúng! Đây là thời cơ tốt, thừa dịp loạn lạc chạy trốn! Chung Như Thủy cười xấu xa.

Phu xe đã sớm chạy, Chung Như Thủy ôm bọc y phục của mình nhảy xuống, khom người chạy hướng an toàn, tuy bụng thật sự rất khó chịu nhưng bảo vệ tính mạng quan trọng hơn! Chờ chạy tới nơi an toàn hẵng nôn! Quý Phi bạn đối phó, không rảnh đi để ý tới tiểu nô lệ chạy trốn!

“A!” Trước mắt mọc ra Trình Giảo Kim dọa Chung Như Thủy kêu to một tiếng!

“Chẳng lẽ là nam sủng của Quý Phi? Hừ, bắt được người, người chính là của ta!” Bình sĩ nước nào đó giờ đao hướng Chung Như Thủy.

Kháo, người mới là nam sủng! Cả nhà người đều là nam sủng! Chung Như Thủy thầm mắng. Bất động thanh sắc khổng chế khoảng cách của mình và người nọ. Đừng xem bộ dáng bạch trâm kê như Lâm Đại Ngọc lúc này của Chung Như Thủy mà nhầm, kiếp trước Chung Như Thủy yêu thích vận động, thân hình mạnh khỏe dễ nhìn, cao một mét bảy mươi lăm, học qua tay không đoạt đao và kiếm thuật Trung Hoa! Dù hiện tại dáng người không đủ một mét bảy, thể chất suy giảm nhiều, nhưng đối phó với một tên lính quen vẫn dư sức.

Chung Như Thủy nhìn người nọ không xem mình là đối thủ thì càng hài lòng, thừa dịp người nọ không thêm đề ý nhanh chóng ra tay, một phen túm lấy đao của hân, vượt qua, quét chân khiến tiểu binh lập tức ngã xuống, Chung Như Thủy ra tay như chớp, nhặt lên hòn đá đập bẻ mặt người nọ! Hóa ra dùng gạch đúng là rất thuận tay, khó trách tiểu tử Kỳ Phi in dấu lên ốt hân! Hiện tại có binh khí, can đảm càng tăng lên! Xoay người, trông thấy Quý Phi đại tướng quân ruổi ngựa hướng tới hân. Kháo, xui xẻo như vậy! Hân chưa chạy được nửa bước!

Quý Phi xông lại, xoay người ôm Chung Như Thủy lên ngựa, nói, “Chúng ta bị phục kích, phải lập tức rút lui! Tương quốc có phản tặc, thù đồ đã rơi vào tay giặc, Tương vương cũng bị giết, chúng ta rút về Ngu quốc, đó địa bàn của chúng ta! Các huynh đệ, mau đi!” Sau đó mang theo trăm vệ binh còn lại rút lui.

Chung Như Thủy sững sờ, cấp? Phong thủy luân chuyển? Báo ứng tới thật nhanh, hôm qua vừa diệt quốc gia của người khác, hôm nay mình cũng bị diệt! Di? Không đúng! “Tương Vương chết? Rút về Ngu quốc, các người không có Vương, còn đánh thế nào?”

“Ai nói không có Vương! Từ hôm nay trở đi, ta chính là Vương!” Quý Phi cười có chút điên cuồng, “Người, cũng thuộc về ta!”

Nói giỡn a! “Không, không thể nào? Cái kia, là nước nào diệt Tương vương!” Hại hân không thoát được miệng hân! Có năng lực này hân là Quý Tà, Lang Hiến và Hoàng Diệp. Không phải là Lang Hiến chứ? Hân bảo muội muội đệ đệ chạy đến đó!

“Quý Tà, một trong bốn quốc gia mạnh nhất! Vương của bọn hân thân chinh!” Thanh âm Quý Phi hung ác, nụ cười trên mặt không giảm, lại dữ tợn khiến Chung Như Thủy phát lạnh.

Trời ạ! Nghe tên đã thấy nước đó rất khủng bố, vua của bọn hân thân chinh! Khó trách Tương quốc thua thảm như vậy! Lúc ấy cảm thấy tên Lang Hiến êm tai nên bảo muội muội đệ đệ đến, quả nhiên làm đúng!

“Quý Phi tướng quân, từ lúc chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?” Trước mắt xuất hiện một đại đội nhân mã khiến Quý Phi ngừng lại, nói chuyện là một nam tử trẻ tuổi tuấn tú nhả nhện như bạch diện thư sinh.

“Hóa ra là Lê đại quân sư, hừ, ngay cả Thái tử Quý Tà quốc cũng đến đây, Quý mỗ thật hân diện!”

Tâm Chung Như Thủy bồn chồn, quân địch vây quanh càng ngày càng nhiều, dần dần vây tàn quân của Quý Phi. Trời ạ, chưa rời khỏi lang oa lại sắp rơi vào hang hổ?

“Ha ha, người trong lòng người, chắc hân là nô lệ người muốn dâng lên cho Tương vương? Bộ dáng cũng không thiên hạ vô song như người hình dung!” Lê đại quân sư cười nói, thấy Quý Phi dùng ánh mắt kỳ quái nhìn hân, hân vỗ tay một cái: “A, đã quên, gần nửa tháng nay, tẩu chương người dâng lên đều do thái tử điện hạ của chúng ta xem”

Chung Như Thủy cảm giác toàn thân Quý Phi phát run, bị chọc giận! Hang ổ của mình bị khổng chế nửa tháng trước mà ngay chính mình lại không biết gì cả, thậm chí có rất nhiều tẩu chương cơ mật, ai không tức giận chứ! Lúc Chung Như Thủy miên man suy nghĩ, đột nhiên cảm giác toàn thân lạnh lẽo, như bị hân băng bao phủ, giương mắt nhìn lại, người dẫn đầu phe kia, dùng ánh mắt lạnh như băng dò xét hân, kỳ quái là, Chung Như Thủy thấy được dục vọng trong mắt y, dục vọng trần trụi! Không phải ánh mắt con người nên có! Dục vọng của con người là cực nóng, chỉ có dục vọng của dã thú mới rét lạnh như băng, tựa hồ muốn xé nát con mồi, sau đó nuốt vào bụng.

Chung Như Thủy cảm thấy sợ hãi, đây là lần đầu tiên hân sợ hãi trong hai mươi một năm sống trên đời, lúc bị người đánh chết hân cũng không sợ hãi như thế. Nhưng, Chung Như Thủy không muốn thua. Cứng gắc đề xuống sợ hãi, trừng mắt nhìn thẳng y, mở to, trừng chết người! Liền thấy Thái tử Quý Tà quốc cong khỏe miệng tạo một nụ cười nhạt, lạnh lùng nói, “Ta muốn hân!”

Kháo! Người không hiểu thế nào là kín đáo sao, so với Quý Phi còn đáng giận hơn!

“Hừ! Chỉ cần ta chết, hân là của người!” Quý Phi cười lạnh một tiếng, rút kiếm.

Lão đại, anh hùng a! Chung Như Thủy cảm kích, nước mắt ảm hiện.

Kết quả cuối cùng, xem Chung Như Thủy bị trôi ném trên giường của khách điểm là biết a! Quý thái tử thắng! Quý phi bị diệt! Ngay cả hán cũng bị Thái tử Quý Tà quốc đánh ba chiêu xuống ngựa, mang đi! Hơn nữa, một lần quét sạch tàn binh, quân Quý Tà quốc lập tức về nước, lưu lại quân đội cần thiết chân thủ. Bọn họ còn vài chục dặm lộ là có thể đến lãnh thổ Quý Tà quốc. Hiện tại thực lực của Quý Tà càng mạnh, chiếm đoạt Tương quốc – một trong bốn nước lớn, đồng thời còn tiếp quản tất cả các nước nhỏ thuộc về Tương quốc! Bản đồ mở rộng gấp bội! May mắn mình thông minh bảo muội muội đệ đệ chạy tới Lang Hiên quốc, bằng không trở lại Ngụ quốc càng bị quốc gia khủng bố thống trị! Thiệt là, Quý Phi cũng quá kém, mấy chiêu đã bị Quý thái tử thu phục! Bất quá, y chết lại có đủ tôn nghiêm, chết trận tốt hơn bị bắt làm tù binh! Nhưng, cả quá trình hán không dám mở mắt ra xem, chiến tranh tàn khốc, hán không muốn biết, huyết tinh giết chóc hán càng không muốn thấy, ngay cả lúc mình bị trôi lên mã xa cũng không nhìn một chút. Không được a, phải nghĩ biện pháp trốn, bằng không. Hậu quả rất nghiêm trọng! A, đúng rồi, Quý thái tử họ Phong tên Hàn Bích. Một cái tên rất đẹp, bị Quý thái tử đập hư.

“Chi nha!” Cửa phòng được mở ra, sau đó hàn khí xâm nhập, rồi tiếng bước chân trầm ổn.

Không thể nào, hán còn chưa nghĩ được cách trốn, Quý thái tử, người tới quá nhanh a! Chung Như Thủy ảo não nghĩ. Người dám xằng bậy gia cho người một đao! Trong ngực hán có chủy thủ, trộm trên người thái giám chết bầm bên cạnh Quý Phi. Nhưng, thật chóng mặt, ngực khó chịu, dạ dày sôi trào, sao giống như, cảm giác say xe. Kháo! Lúc này là thời điểm quan trọng, chịu đựng a, chờ chạy thoát rồi tìm nơi hảo hảo nôn. Mặt Chung Như Thủy trắng xanh, trong lòng an ủi dạ dày của mình.

Quý thái tử không nói gì, dùng ánh mắt như lúc trước nhìn hán. Chung Như Thủy bị y nhìn đến mức suy sụp, hét lớn một tiếng: “Nhìn đủ chưa! Nhìn đủ thì coi trời cho ta!” Rõng xong, Chung Như Thủy ỉu xiu, thăm. Nhưng, càng muốn ói ra!

Chung Như Thủy trợn tròn mắt, Quý thái tử thật sự coi trời! Chung Như Thủy được giải thoát, lập tức chịu đựng cảm giác muốn nôn, rụt vào góc giường, hán thật không có tiền đồ, nhưng hán thật sự rất sợ!

“Tới.” Ngay cả nói chuyện Phong Hàn Bích cũng nhà băng.

“Không muốn! Người bảo ta qua làm gì, đương nhiên là chính người tới!” Chung Như Thủy chịu đựng hàn băng xâm nhập, cố nén cảm giác khó chịu càng ngày càng nghiêm trọng, lén nắm chủy thủ trong tay, chỉ cần có thể làm y bị thương, mình sẽ có cơ hội trốn!

Mắt Phong Hàn Bích tối sầm lại, cười lạnh tới gần. Nhưng lúc này! Chung Như Thủy ra tay như chớp, bỏ về phía Phong Hàn Bích, đương nhiên hán không hướng vào tim hay những nơi dễ bị đá thương quá sâu mà chảy máu không ngừng, hán chỉ chém vào cánh tay, thân là một công dân thế kỷ hai mươi mốt chấp hành pháp luật Trung Hoa như Chung Như Thủy, trong vô thức tránh đi chỗ hiểm. Đương nhiên hán thiện lương nghĩ cho người khác thì đã bị đoạt đi vũ khí.

Phong Hàn Bích hiện lên biểu tình tàn bạo, “Người tự chuốc lấy!”

“Không muốn! Dừng tay! Ta cho người biết, nếu người dám đụng ta, người nhất định hối hận! Người nghe chứ.” Chung Như Thủy bị hung hăng phong bế môi, đôi môi non mịn bị cắn xuất huyết, trường bào trên người bị xé mở thô bạo, da thịt mềm mại bị xoa nắn đến đau nhức! Kháo! Chẳng lẽ hôm nay ta khó giữ trinh tiết?

Đột nhiên cảm giác hạ thân mát lạnh. Không muốn! Mau rút ra!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Nôn!

Đột nhiên cảm giác hạ thân mát lạnh. Không muốn! Mau rút ra! Lão tử sắp không được!

Mau buông ra! Thật sự sắp nhịn không được! Miệng bị ngăn chặn, mặt Chung Như Thủy hiện lên thống khổ, kháo, đã cảnh cáo người, nhưng người không nghe, đừng trách ta!

Dạ dày mãnh liệt cuộn cuộn.

Chung Như Thủy cuộn người lại, nửa thân trên thò ra ngoài giường, y phục không chỉnh tề, nôn đến thiên hôn địa ám. Tuy cảm nhận được sát khí mãnh liệt sau lưng, nhưng, Chung Như Thủy vẫn ra quyết định khó khăn – nôn hết rồi nói sau! Hán không muốn trở thành người đầu tiên chết vì nhịn nôn!

Sắc mặt Phong Hàn Bích thoáng xanh thoáng đen rồi trắng bệch, bàn tay nắm chặt lại buông ra, buông ra lại nắm chặt, may mắn mình cảnh giác cao, lập tức tránh né. Nếu không, bây giờ y đã bị nôn lên người! Muốn giơ tay một chưởng đánh chết người đang nôn kia, nhưng nhìn bóng lưng gầy yếu tái nhợt đang run rẩy của hán, y không nỡ hạ thủ.

Phong Hàn Bích xanh mặt do dự, rốt cục thờ dài. Hừ lạnh một tiếng, đẩy cửa ra ngoài. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chung Như Thủy trắng bệch, hai mắt

rung rung, vô cùng thâm thâm! Trong dạ dày đã không còn gì, nhưng vẫn không ngừng nôn ra nước chua. Chung Như Thủy nằm lỳ ở trên giường, thống khổ nghĩ, nôn như vậy, là do độc được ma quỷ Quý Phi bắt hán ăn? Vậy phải làm gì bây giờ mới tốt! Quý Phi đã đi gặp diêm vương rồi! Chẳng lẽ hán phải tìm quỷ đòi giải được?

Đột nhiên, ba nữ tì thanh lệ từ ngoài cửa vào, một người cầm y phục mới, một người bưng chậu nước ấm và khăn tay, một người đi đến bên Chung Như Thủy cẩn thận nâng hán dậy, xem ra là hầu hạ hán.

“Công tử, nô tỳ thừa lệnh Thái tử tới chiêu cố công tử, để nô tỳ lau mặt cho ngài.” Nữ tì đỡ hán nhu hòa nói. Chung Như Thủy đã nôn đến vô lực, đầu còn sức trả lời nàng? Liên tùy ý ba người lần qua lần lại, dù thế nào đi nữa, hán không uống phí lực, cảm giác tốt hơn rất nhiều. Không ngờ Quý thái tử cũng không tệ lắm, ưu đãi tù binh như vậy.....

Chung Như Thủy bị đau đớn kịch liệt trong bụng làm tỉnh, mồ hôi lạnh từng giọt từng giọt rơi xuống, đúng lúc một nữ tì tiến đến, Chung Như Thủy vội bước nhảy đến trước mặt nàng, “WC, WC ở đâu?!”

Nữ tì giật mình, nhìn Chung Như Thủy trán đầy mồ hôi, sững sờ lặp lại: “W, WC?”

“Chính là mao phòng!” Chung Như Thủy rống lớn.

“Tại hậu viện dưới lầu.....” Nữ tì vừa dứt lời, Chung Như Thủy chạy vội mà đi, chỉ còn câu ‘Cám ơn’ của hán quanh quẩn bốn phía.

Chung Như Thủy tỉnh lại lần nữa, cảm thấy miệng khô, toàn thân như nhũn ra, trên người đau nhức không thôi. Nhìn đỉnh màn rộng thùng thình tinh xảo mà ngơ ngẩn cả người, nghĩ, đôi nơi ở nha! Sau đó lại nghĩ, ta còn chưa chết a!

Môn ‘Chi nha’ một tiếng mở ra, cắt đứt miên man suy nghĩ của hán. Chung Như Thủy theo tiếng nhìn lại, phát hiện ngoài phòng đen kịt một mảnh, hóa ra đã buổi tối. Một nam tử trẻ tuổi vận hắc y mang hòm thuốc chậm rãi đi đến, mặt mày tuấn tú, nụ cười ôn hòa. Thấy Chung Như Thủy nhìn mình, ngẩn người, rồi mỉm cười hỏi: “Tỉnh? Cảm giác thế nào?” Thanh âm ôn hòa dễ nghe, có ma lực an ủi nhân tâm.

“Khá tốt.....” Chung Như Thủy mới nói hai chữ đã không nói nổi nữa, thanh âm khàn khàn, cổ họng khô khốc đau đớn. Nam tử buông hòm thuốc, mở ra, lấy một bình sứ nhỏ, ngã chút chất lỏng vào ly trà, lại rót nước ấm, đưa đến trước mặt Chung Như Thủy, ôn hòa nói: “Uống sẽ tốt lên.”

Chung Như Thủy sững sờ, nhìn khuôn mặt tao nhã vô hại, trong mắt tràn đầy chân thành tha thiết, không tự chủ được tiếp nhận ly trà, nhẹ nhấp một ngụm. Chỉ một chút, Chung Như Thủy liền cảm thấy trong miệng thanh lương vô cùng, lập tức uống một hớp lớn, chất lỏng ngọt ngào lướt qua cổ họng đau đớn giảm bớt rất nhiều.

Chung Như Thủy sùng bái nhìn người nọ, thân y a!

“Ha ha...” Người nọ cảm thấy phản ứng của Chung Như Thủy vô cùng đáng yêu, cười nói: “Không thần kỳ như vậy đâu, chỉ dùng cam thảo và bạc hà điều chế, bỏ thêm chút mật, là thanh nhiệt nhuận phế. Rất bình thường.”

Người này cười lộ lên thật đẹp mắt, Chung Như Thủy nghĩ, sạch sẽ, một chút tạp chất cũng không có. Người nọ lại thấy hán nhìn mình sững sờ, liền ho một tiếng: “Ta là Đào Như Lý, là thái y của Quý Tà quốc.”

“A, a? A, ta là Chung Như Thủy, là.....” Chung Như Thủy dừng lại, là cái gì? Là sinh viên thể kỷ hai mươi mốt? Vong quốc thế tử? “Ách, là.....”

“Ha ha, thân thể ngươi không tốt, ta sẽ giúp ngươi chấn mạch, sau đó để ngươi nghỉ ngơi.” Đào Như Lý hợp thời lên tiếng, giảm bớt xấu hổ của hán, “Ngươi không quen khí hậu, nên bị thổ tả, sốt nhẹ, chờ mấy ngày nữa thích ứng cuộc sống ở đây, tự nhiên sẽ tốt.”

“A.....” Chung Như Thủy có chút mơ hồ ứng thanh, cái gì mà khí hậu không quen, là trúng độc chứ, “Vậy, đây là đâu?”

“Thủ đô của Quý Tà quốc – Kỳ Nghiệp, hiện giờ ngươi ở nội cung của Thái tử.” Đào Như Lý vừa giúp hán bắt mạch vừa hỏi đáp, “A, có lẽ ngươi không biết, ngươi đã ngủ mê hai ngày một đêm.”

“Hai ngày một đêm?” Chung Như Thủy cả kinh, khó trách hán cảm thấy toàn thân mềm nhũn không có khí lực.

“Đúng vậy,” Đào Như Lý bắt mạch xong, chậm rãi thu thập, mang hòm thuốc, “Ta đi phục mệnh, lát nữa có người mang được tới cho ngươi, hảo hảo nghỉ ngơi!”

“Cáp? A.....” Chung Như Thủy ngơ ngác nhìn Đào Như Lý rời đi, sau đó bất tri bất giác nhớ tới, hán chưa hỏi cái gì! Bây giờ là hoàng cảnh nào chứ! Hán trúng độc gì a? Có trị được không? Hơn nữa, Quý thái tử âm thầm khủng bố có buông tha hán không? Hán nôn như vậy, sao y có thể buông tha hán?

Chẳng lẽ, Quý thái tử kia trời sinh mặt lạnh âm trầm, nhưng thật ra là tiểu tử thẹn thùng, điển hình của kiểu người mặt ác tâm thiện?

Chung Như Thủy nhớ lại lần đầu tiên hán nhìn thấy ánh mắt của Phong Hàn Bích, rung mình một cái, tuyệt đối không phải người tốt! Chung Như Thủy dám chắc!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Gia là bệnh nhân!

Đào Như Lý rời khỏi tầm cung, cũng không trở về Thái y viện, mà trực tiếp tới thư phòng của Thái Tử.

“Tiểu Đào Nhi, ngươi đã về rồi, thế nào, vong quốc thế tử kia có nói gì không?” Thương Giác Trung vừa thấy Đào Như Lý liền nhào tới ôm vai hắn, vui vẻ cười hỏi.

“Không được gọi ta là Tiểu Đào Nhi.” Đào Như Lý nhẹ nhàng gạt tay Thương Giác Trung, từ nhỏ hắn không thích cùng người khác thân thiết, mỗi khi Thương Giác Trung nhiệt tình với hắn như vậy, hắn không được tự nhiên. Thương Giác Trung thấy Đào Như Lý lạnh nhạt, cũng không giận, cười hi hi đứng sang một bên, như sớm thành thói quen.

“Thế nào.” Phong Hàn Bích thả tấu chương trong tay, giương mắt nhìn Đào Như Lý, nở nụ cười ôn hòa, khóe miệng căng cứng có chút buồn lòng, ánh mắt lạnh lẽo có thêm một chút ấm áp. Y đối xử với thanh mai trúc mã, vĩnh viễn không giống người khác.

“Àn.....” Đào Như Lý nghĩ nghĩ, sắp xếp một chút rồi nói: “Vong quốc thế tử này, quả nhiên giống lời đồn.”

“Lời đồn? Chẳng lẽ có phát hiện mới?” Thương Giác Trung vuốt cằm, vẻ mặt khó hiểu hỏi, Phong Hàn Bích âm thầm xem thường hắn.

“Hắn..... Nói mình là Chung Như Thủy.” Đào Như Lý chấp tay sau lưng, tiểu dung ôn hòa.

“Chung Như Thủy?” Thương Giác Trung khiển trách, “Sao hắn phải giấu diếm tên thật của mình chứ? Hắn tưởng chúng ta ngốc đến mức cho rằng hắn chỉ là nam sủng của Quý Phi à!”

“Đại thế tử Thuần Vu Lư của Ngu quốc, mặc dù không vang danh khắp thiên hạ, dung mạo cũng không xinh đẹp như đệ muội. Nhưng tài năng và khí chất xuất trần của hắn cũng đủ để hắn được các quốc gia xem trọng. Ta cảm thấy, hắn không nói ra tên thật, là vì ngạo cốt của hắn.” Đào Như Lý gật gật đầu.

“Cáp? Tiểu Đào Nhi, lời của ngươi thật khó hiểu, có thể giải thích hay không?” Về mặt Thương Giác Trung mơ hồ, ngược lại Phong Hàn Bích tỏ vẻ hiểu rõ.

Đào Như Lý khẽ cười một tiếng, “Còn nói ngươi là thiếu niên tướng quân túc trí đa mưu nhất Quý Tà quốc, chút đạo lý ấy ngươi cũng không hiểu.”

“..... Nói a nói a ~ ta trước mặt hai ngươi chính là đứa ngốc, bốn vô cùng!” Thương Giác Trung tự hạ mình, làm nũng.

“Ngươi nha!” Đào Như Lý bật cười lắc đầu, từ nhỏ đến lớn đều thế này, “Ngươi đã nghe nhiều lời đồn về Thuần Vu Lư a, tổng hợp lại cũng rất dễ dàng biết rõ tính cách của Thuần Vu Lư. Thế tử Thuần Vu Lư này, một tuổi thành văn, ba tuổi thành chương, năm tuổi đọc trăm quyển sách, mười tuổi dùng một thiên ‘Phủ quốc thư’ thượng tấu quốc quân Ngu quốc mà vang danh khắp các quốc gia. Hắn còn có bản lĩnh mà người đã gặp qua đều không quên được, nghe nói hắn đọc sách không cần đọc lần thứ hai, bởi vì đọc một lần hắn liền nhớ. Cho nên, năm mười lăm tuổi, liền đọc vạn quyển sách, biết rõ chuyện thiên hạ. Từng nghe nói, tiêu vĩ cầm gia truyền của mẫu thân Thuần Vu Lư thất lạc, hắn vì hoàn thành tâm nguyện của mẫu thân mà một mực tìm kiếm. Cuối cùng, được một nhà sĩ nổi tiếng của Lang Hiến quốc phi thường hâm mộ Thuần Vu Lư tìm được, tự tay đưa về Ngu quốc giao cho hắn. Nhưng ai biết, Đại thế tử cao ngạo, ngay trước mặt mọi người hủy đi tiêu vĩ cầm.”

“Vi cái gì?” Thương Giác Trung sợ hãi hỏi, “Nó không phải bảo vật gia truyền của mẫu thân hắn sao?”

“Ai..... Ta vừa nói nhiều như vậy, những lời ngươi nghe được chạy đi đâu a.....” Đào Như Lý thở dài, “Hắn đọc nhiều sách, có thể so sánh hắn với những cự thần cổ hủ, nói đơn giản là ngoan cố không thay đổi. Tiêu vĩ cầm là chi bảo gia truyền của mẫu thân hắn, lại lạc vào nước khác, còn bị người nọ tự mình đưa về. Trong mắt người khác, tên nhà sĩ kia là muốn lấy lòng người hắn hâm mộ, nhưng trong mắt Thuần Vu Lư,” Đào Như Lý dừng một chút, nở nụ cười không đáng: “Là vũ nhục.”

“Cáp? Vũ nhục?” Thương Giác Trung càng thêm khó hiểu, cái này, cái này gọi là vũ nhục?

“Đúng vậy, đối với một người mất đặt trên đỉnh đầu, con một sách tự ngạo tự phụ cổ hủ mà nói, loại chuyện này là vũ nhục. Nếu như người trong nước của hắn đưa về, hắn có thể vui vẻ tiếp nhận. Cũng có thể.....”

“Cũng có thể phá hủy, Lang Hiến quốc là nước láng giềng của Ngu quốc, quan hệ hai nước thường xảy ra tranh chấp. Cho nên, đối với thế tử này mà nói, tiêu vĩ cầm là địch quốc đưa tới nhằm chế nhạo hắn, hắn tình nguyện hủy nó.” Thương Giác Trung tiếp lời, tự tiểu phi tiêu nói, “Ta đã hiểu, vì sao hắn không dùng tên thật.”

“Đúng, Ngu quốc đã vong, Thuần Vu Lư liền không tồn tại trên thế giới này. Nói cách khác, thế tử này không có can đảm cùng tồn vong với nước, liền thay đổi danh tự lừa mình lừa người rằng Thuần Vu Lư đã chết, như vậy không có lỗi với quốc gia và ngạo cốt của mình.” Lời của Đào Như Lý không có ý châm chọc, chỉ mang theo bất đắc dĩ, Thuần Vu Lư thật đúng là buồn cười. Thương Giác cũng gật gật đầu, nghĩ thầm, khó trách Ngu quốc diệt vong, đường đường một quốc gia mà thế tử cổ hủ như vậy, những người khác càng không cần phải nói.

“Hừ.” Phong Hàn Bích chỉ hừ lạnh một tiếng, cầm tẩu chương tiếp tục phê duyệt.

Lúc này, tại tâm cung của Thái tử, Chung Như Thủy đánh một cái hắt xì thật lớn.

“Hắt xì!” Chung Như Thủy xoa xoa mũi, phòng của Quý thái tử cũng quá lạnh đi? Thiệt là, gia là bệnh nhân a! Cũng không biết mà đưa cho hắt xì mấy quả, được đấng đến mức mặt hắt đều nhăn lại! Y học của dân tộc Trung Hoa quả nhiên phát triển, vài vị thuốc vô cùng đơn giản cũng có thể sắc thành như vậy……. Mùi thơm lạ lùng xông vào mũi!

“Cô lỗ ~~~” Chung Như Thủy sờ sờ cái bụng đã dán vào xương sườn, từ lúc tới thế giới này, bụng chưa từng ăn no. Núp trong chăn kêu rên: “Thật đói a…….” Đây là ngược đãi tù binh, năm đó Nhật Bản đầu hàng trung ương đang còn có cơm ăn, quay về mấy ngàn năm trước thì chỉ cho một chén cháo loãng…….

“Không được!” Chung Như Thủy mạnh mẽ ngồi dậy, “Gia phải tự cứu mình! Thật vất vả linh hồn mới thích ứng được thân thể của người khác, nếu chết đói như vậy sẽ bị chế nhạo! Cũng có lỗi với linh hồn Thuần Vu Lưu không biết đã đi về nơi nào a!”

Chung Như Thủy nói xong, rời khỏi giường King Size, cố gắng khởi động thân thể nhiều ngày không ăn no nên suy nhược, xuất môn tìm cái ăn!

Đột nhiên đi qua một cái gương, Chung Như Thủy nhìn vào.

Ô! Đây là người chết đói a! Tâm Chung Như Thủy “Lộp bộp” một cái, xác định người trong gương, hai mắt không ánh sáng, hốc mắt hãm sâu, mặt mày xanh xao, dáng người thấp bé gầy yếu, giống dân chạy nạn ở Phi Châu, là thân thể hiện tại của mình. Thương cảm sờ sờ hình ảnh trong gương, lâm bẫm: “Ta không có cách biến mình về anh tuấn tiêu sái ngọc thụ lâm phong như kiếp trước, nhưng ta còn có thể cố gắng phục hồi dáng người như cũ…….”

Lảo đảo tìm được cửa chính, Chung Như Thủy kích động nắm tay, ta không có lạc đường! A, đã quên nói rõ, Chung Như Thủy sống ở thế kỷ 21, là lộ sĩ! Cho nên, hắt xì có thể tìm được cửa chính của phòng trong hoàn cảnh lạ lẫm, đúng là chuyện rất giỏi!

Một trận gió thổi tới, Chung Như Thủy rút cổ, khép lại y phục, hắt xì mặc nội y bạch sắc đơn bạc, đêm cuối mùa xuân hơi lạnh lẽo. Đứng ở cửa ra vào là hai thái giám, trên hành lang gấp khúc có một loạt cung nữ, trong tiểu viện có một đội thị vệ! Lưng Chung Như Thủy phát lạnh, cần cần dục dục đánh giá bốn phía, phát hiện bọn họ đều mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, tâm nhìn lão nhị. Chậm rãi bước một chân ra, a? Không có phản ứng? Tiếp tục bước chân còn lại, vẫn không có phản ứng! Xem ra, bọn họ đều không thấy hắt xì! Hi hi hi ~ Chung Như Thủy cười đắc ý, chẳng lẽ sau khi sống lại hắt xì còn có thuật ẩn thân? Kỳ thật, Chung Như Thủy không biết, bọn họ chỉ phụng lệnh Phong Hàn Bích, dù hắt xì làm gì đều mặc hắt xì. Phong Hàn Bích là muốn nhìn xem Thuần Vu Lưu còn ăn chưa cái gì, có thể sờ dụng hay không. Nếu hắt xì thật sự ngoan cố không thay đổi, bắt hắt xì làm nam sùng cả đời.

Theo gió, hoàn toàn không biết tương lai bị định nam sùng của mình, Chung Như Thủy ngửi thấy hương vị ngọt ngào, dùng sức hấp hấp mũi, hoa quế cao! Nước miếng Chung Như Thủy đều có xu thế chảy xuống, liếm liếm miệng, tranh thủ thời gian theo hương vị ngọt ngào tìm kiếm. Bên ngoài tâm cung đều là những người Phong Hàn Bích huấn luyện, mặc dù tần suất hô hấp không thay đổi, nhưng trong lòng vẫn âm thầm ngạc nhiên, đó là thể từ Ngũ quốc Thuần Vu Lưu khí chất xuất trần tài hoa ngạo thế trong lời đồn? Sao, nhìn có chút – khác?

Theo hương khí, Chung Như Thủy nhanh chóng tìm được nơi phát ra. Cách phòng hắt xì ngủ không xa, đi qua con đường đầy kì hoa dị thảo, đi ngang qua một hòn non bộ tinh xảo, đi hết hành lang bắc qua hồ nước.

“Thao Thiết các, tên rất hay! Xem là biết chủ nhân của nó rất thích thưởng thức mỹ vị!” Chung Như Thủy sùng bái nhìn tiểu đình lịch sự tao nhã mà phong cảnh ưu mỹ, trên các bích trụ chung quanh được gắn dạ minh châu to bằng quả trứng gà, dùng để chiếu sáng! Bởi vì lúc nhỏ từng chịu đói, Chung Như Thủy rất mãn cảm với thức ăn! Khi hắt xì còn ở thế kỉ 21, diện mạo anh tuấn nên bị bạn học kéo đi giao lưu, lúc ấy các nữ sinh rất có hảo cảm với chàng trai vẻ ngoài nhả nhặn tuấn tú, liên tiếp chớp mắt với hắt xì. Nhưng Chung Như Thủy, tay trái cái thìa tay phải chiếc đũa cần quét thức ăn khiến mỹ nữ sợ hãi……. Sau khi tham gia mấy lần, danh hào “Thực thần” thuộc về Chung Như Thủy, đương nhiên, nửa cái bạn gái đều không kết giao được.

“A!” Chung Như Thủy sợ hãi kêu lên một tiếng, khiến hai thị nữ bên cạnh run lên, “Khảo! Hoa quế cao, phục linh cao, hồng đậu cao……. A? Đây là cái gì, chưa thấy qua! Được thử xem, ta thử xem!” Nói xong liền cầm lên một khối ném vào miệng, “A ~~~ Mỹ vị nhân gian!!!” Chung Như Thủy kích động rơi lệ đầy mặt, “Cái này là mỹ thực a, cái này là mỹ thực a!”

Chung Như Thủy tay trái cầm một khối, tay phải cầm một khối, trong miệng còn nhai một khối. Vừa nuốt lại lập tức đem nhồi vào miệng, tay trống không cầm lên một khối mới, tay và miệng phối hợp, quả là thiên y vô phùng (không chê vào đâu được)! Chỉ mấy lần, đa số điểm tâm trên bàn đều vào bụng Chung Như Thủy. Chung Như Thủy thoải mái nhấp một ngụm trà, trà này càng tinh khiết và thanh nhuận, thờ dài một hơi: “Thỏa mãn a!”

Người trong đình đã sớm hóa đá, thiếu nữ tan nát cõi lòng, đây là Ngũ quốc thể từ khí chất xuất trần trong lời đồn sao? Là tình nhân trong mộng của các nàng sao?

“Người nào!” Một tiếng quát từ ngoài đình vọng vào, Chung Như Thủy hoảng sợ, đầu chưa kịp quay, trên tay truyền đến đau đớn kịch liệt, người đã bị ép trên mặt bàn.

Meo meo, gia bị bắt! Bởi vì không có phụ mẫu nên từ nhỏ Chung Như Thủy luôn bị khi dễ, lên cấp 2 dứt khoát xin bà ngoại cho mình học võ thuật, mặc dù không phải thiên hạ vô địch, nhưng cũng không kém. Muốn phá giải chiêu này, đối với Chung Như Thủy mà nói, không thành vấn đề.

Cổ tay phải dùng sức, dựa vào nhu lực thoát khỏi trói buộc, đồng thời dùng sức đập mạnh người kiểm chế, khuỷu tay đâm ra sau! Người nọ kêu lên một tiếng đau đớn, lui về hai bước, Chung Như Thủy tranh thủ thời gian nhảy lên bàn lần một vòng, đứng đối diện với hắt xì, khoảng cách an toàn.

“Hào tiểu tử, rất giỏi!” Người tới cười rộ, đã lâu hắn không có ném thử thiết thời, không ngờ người vừa thấp bé vừa nhược này lại có thân thủ tốt như thế!

“Hừ hừ, xú tiểu tử, đánh lên không về vang gì!” Chung Như Thủy nhìn người đánh lên có vẻ nhỏ hơn mình vài tuổi, khinh thường nói.

“Hắc! Ta nói, tiểu tặc ngươi rất kiêu ngạo a! Xem Bồn tướng quân thu thập ngươi thế nào!” Người nọ muốn tiến lên trước.

“Dừng tay.” Thanh âm lạnh lùng từ phía sau truyền đến, Chung Như Thủy chấn động, thanh âm này là..... Vung trộm lướt qua người nọ nhìn lại, đúng là Quỷ thái tử a!

Đào Như Lý đứng sau lưng Phong Hàn Bích, đêm nay nói xong chuyện Thuận Vu Lư rồi đến Thao Thiết các ăn một chút trà bánh, hắn và Phong Hàn Bích không quá thích đồ ngọt, cũng chỉ có người nhỏ tuổi nhất trong bọn hắn – Thương Giác Trung thích ăn. Ai ngờ, vừa đến lại chứng kiến kỳ cảnh như vậy – thể tử Ngu quốc mặc nội y đơn bạc, vén ống tay áo, miệng đầy điểm tâm, uống “Tuyệt nha”, vẻ mặt thỏa mãn híp mắt. Hắn chưa kịp lên tiếng thì Thương Giác đã xông lên trước, càng khiến hắn không ngờ là Thuận Vu Lư khinh bỉ võ phu thiên hạ lại biết võ? Thuận Vu Lư từng nói qua ‘Võ phu như măng phụ’ khiến võ sĩ bất mãn.

Thương Giác Trung dừng lại, mắt nhìn Phong Hàn Bích, lại nhìn Chung Như Thủy, nghĩ tới đây là Thái tử cung, hắn “A” Một tiếng, không thể tưởng tượng nổi kêu lên: “Ngươi là Thuận Vu Lư?”

Chung Như Thủy sững sờ, Thuận Vu Lư? A, đúng rồi, thân thể này không phải của hắn. Làm sao bây giờ? Hắn không muốn đeo trên lưng cái tên Thuận Vu Lư cả đời, hắn không muốn làm người khác.

Con mắt đảo hai vòng, hải tử lớn lên trong hoàn cảnh đặc biệt, thường phản ứng rất nhanh.

“Ngươi là ai?” Chung Như Thủy ngăn chặn bất an trong lòng, hỏi lại, bọn họ có ba người, một người là Quỷ thái tử âm hiểm, một người là Đào Như Lý có vẻ ôn hòa, còn một người là tiểu hải tử xấu xa trước mắt. Mà hắn chỉ có một mình, thua người không thua trận, nhân số không sánh bằng, khí thế tuyệt không thể thua!

“A,” Thương Giác Trung khẽ cười một tiếng, cảm giác Thuận Vu Lư này không giống Đào Như Lý nói, tối thiểu khí chất hoàn toàn bất đồng, “Thương Giác Trung, Đại tướng quân Quỷ Tà quốc.”

Đại tướng quân? Hắn chưa trưởng thành a! Trong lòng Chung Như Thủy rộng rãi, một hải tử tướng quân kiêu ngạo, có thể diệt Thương quốc – một trong bốn nước lớn nhất, thực lực của Quỷ Tà thật khủng bố!

“Khụ, Chung Như Thủy. Là.....” Chung Như Thủy cố gắng trấn định, chống lại ánh mắt tự tiếu phi tiếu của ba người, lại nghĩ tới, trước đó mình cũng không biết giới thiệu bản thân thế nào với Đào Như Lý, gió thuận thổi, rừng mình một cái, sau đó linh quang lóe lên, học bộ dáng tự tiếu phi tiếu của bọn hắn mà nói: “Gia là bệnh nhân!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Là thượng thiện như thủy không phải nhược thủy ba nghìn, con mẹ nó ngươi nhớ kỹ cho ta, hỗn đản!

“Gia là bệnh nhân!” Chung Như Thủy tự tiếu phi tiếu nói.

“Cáp?” Thương Giác Trung lập tức choáng váng.

Mà ngay cả Phong Hàn Bích cũng co quắp mặt tỏ vẻ ‘Cái gì’, Đào Như Lý sững sờ, lập tức kịp phản ứng, cười khẽ một tiếng.

Đào Như Lý lấy tay che miệng đè nén tiếng cười, nhưng bà vai kịch liệt run run không che dấu được cảm xúc của hắn lúc này.

Chung Như Thủy và mọi người đồng loạt nhìn về phía hắn, Đào Như Lý vừa cười vừa xin lỗi: “Thực xin lỗi, thất lễ..... Ân ha ha ha ha.....”

“Có cái gì buồn cười chứ.....” Chung Như Thủy bĩu môi bất mãn, đá chiếc ghế một bên.

“..... Đưa hắn tới Càn Miễn lâu [Chính là thư phòng].” Phong Hàn Bích lạnh lùng nói, sau đó không để ý tới bọn họ, trực tiếp rời đi.

“Cáp?” Lần này đến phiên Chung Như Thủy tròn tròn mắt.

Càn Miễn lâu

Phong Hàn Bích lãnh nhận nhìn người trước mắt bởi vì bất an sợ hãi mà nhìn đồng nhìn tây, ý đồ tránh đi ánh mắt của y, Đào Như Lý và Thương Giác Trung cũng đứng hơi lệch quan sát lẫn.

Một thân nội y bạch sắc vừa rời lần qua lần lại ở Thao Thiết lâu, đã sớm bẩn. Khỏe miệng còn dính vụn điểm tâm mỹ vị – đó là bằng chứng hấn ăn vụng! Tồi thiểu, Thương Giác Trung nghĩ như thế. Thân thể nhỏ gầy đứng không nghiêm túc, hai tay vịn xoắn vào nhau, chân trái chà chà sàn nhà, chân phải nhún nhún.

Đào Như Lý nhú mày, đây là Ngu quốc thể tử khí chất xuất trần trong lời đồn sao, có vẻ kém xa, chưa kể hấn không có nửa điểm khí chất đáng nói, ngũ quan cũng không xuất chúng, mũi nhỏ miệng nhỏ, mặt cũng chỉ lớn bằng bàn tay, đôi mắt rất to, nhưng hốc mắt trũng xuống, vành mắt có chút đen, đáng người nhỏ gầy, làn da rất trắng nhưng dinh dưỡng không đầy đủ nên không có chút huyết sắc nào. Người như vậy, hấn không lạ lắm, hàng năm Lăng Hoài quận của Quỷ Tà quốc gặp lũ lụt, có thể chứng kiến không ít nạn dân giống thế.....

“Này ta nói, ngươi chính là Thân Vu Lưu của Ngu quốc? Tại sao không giống Tiểu Đào Nhi nói?” Thương Giác Trung tâm tư đơn thuần, không biết che dấu, muốn nói cái gì liền nói.

“Đi?” Chung Như Thủy sững sờ, “A..... Ta, ách.....”

“Ngươi đổi tên hoán họ lên vào Quỷ Tà, có âm mưu gì?” Thương Giác Trung thấy hấn ấp úng, càng gây sự.

Cái gì chứ! Là Thái Tử gia của ngươi bắt ta về, đi mà hỏi tên hồn dân kia a! Thái dương Chung Như Thủy ẩn hiện gân xanh, kiếp trước hấn không phải người tốt, nhưng hôm nay hấn là tù nhân, chỉ có thể đè nén cơn tức, hít sâu hai cái, cố gắng mỉm cười nói: “Tại sao ta ở phủ của Quỷ Tà thái tử, ta nghĩ ngươi nên hỏi Thái tử gia của ngươi một chút. Về phần đổi tên hoán họ gì đó, gia đình không đổi tên ngôi không đổi họ, Chung Như Thủy là gia!”

Phong Hàn Bích giương mắt nhìn hấn, trầm mặc như trước. Chung Như Thủy bị ánh mắt lạnh như băng của y hù dọa, trong lòng “Lộp bộp” một cái, gian nan nuốt nước miếng.

“Nhưng, theo chúng ta biết, thân phận của ngươi, là thể tử Thuần Vu Lưu của Ngu quốc. Ngươi, định giải thích thế nào?” Đào Như Lý mỉm cười mở miệng, nhìn thẳng Chung Như Thủy.

Nhìn người này có vẻ ôn hòa nhưng không phải nhân vật nhỏ bé a..... Riêng việc hấn dùng thân phận thái tử tham gia chính sự là biết, Chung Như Thủy đảo mắt, những người này không dễ gạt!

Đã nói từ trước, Chung Như Thủy lớn lên trong hoàn cảnh gia đình đặc biệt, ở một phương diện nào đó thì phản ứng rất nhanh. Tỳ như: Nói dối.

“Ta, nếu như ta nói, các ngươi phải cam đoan không truy cứu trách nhiệm của ta, không dụng hình không mang không giết, đương nhiên tốt nhất là đuổi ta khỏi Quỷ Tà!” Chung Như Thủy nói một lèo, thở gấp.

“Ngươi nói trước đi.” Vẫn là Đào Như Lý lên tiếng, Phong Hàn Bích chỉ nhìn hấn một cái, chấp nhận hành động của hấn.

Quý thái tử có vẻ rất tin Đào Như Lý a? Chung Như Thủy nghĩ, nếu như hấn có thể tranh thủ thương hại của người này, nói không chừng có thể rời khỏi đây! Nhanh chóng sắp xếp thông tin trong đầu, Chung Như Thủy hung hăng cắn đầu lưỡi của mình, đau nhức khiến hai mắt hấn đầm lệ.

Thương Giác Trung hoảng sợ, sao tâm tình chuyển biến nhanh như vậy? Bộ đáng sắp khóc!

“Ta không phải thể tử, thể tử đã hi sinh vì quốc gia!” Chung Như Thủy nghẹn ngào, buồn bã nói.

“Cái gì?” Thương Giác Trung giật mình, Đào Như Lý nghe xong cũng cả kinh, nhìn về phía Phong Hàn Bích. Thuần Vu Lưu không thường xuất hiện, người trong nước cũng ít biết tướng mạo của hấn, chỉ vô ý thức cho rằng Chung Như Thủy cướp về trên tay Quý Phi chính là Thuần Vu Lưu.

Phong Hàn Bích nhú mày, mở miệng nói câu đầu tiên: “Vậy là ngươi ai.”

Hàn khí bức người! Trong tâm Chung Như Thủy hiện ra bốn chữ này, nếu là mùa hè, Quý thái tử băng sơn còn tốt hơn điều hòa nhiều! “Ta, ta là cô nhi, là thư đồng của thể tử, bảy tuổi bị bán cho Hầu gia quý phủ, liền đi theo thể tử. Lão Hầu gia và thể tử là người thiện lương, không đối đãi với ta giống hạ nhân, Hầu gia cũng thường nói, ta như nhi tử của ngài. Được Lão hầu gia và thể tử coi trọng, từ nhỏ ta sống trong cảm y ngọc thực, không phải nếm qua đau khổ.” Chung Như Thủy sụt sịt cái mũi, cổ nén bị thống.

Dùng bộ dáng nhỏ bé lúc này của Chung Như Thủy, đích xác có thể khiến người khác thương cảm. Thương Giác Trung là người đầu tiên cảm thấy hồ thẹn, vừa rồi còn ép hỏi hấn như vậy, Thương Giác Trung áy náy nhìn hấn.

Đào Như Lý bán tín bán nghi, trong mắt báo của Thái tử không nói Thuần Vu quý phủ còn có tiểu thư đồng được sủng ái, nhưng nhìn Chung Như Thủy chân thành như vậy, cũng không giống gạt người.

Phong Hàn Bích dựa vào ghế, tay trái gõ gõ thành ghế, ý bảo Chung Như Thủy nói tiếp.

Chung Như Thủy không yên, ngoại trừ họ Thương thì hai người kia có vẻ không tin! “Ngày nước mất, thể tử giao phó tiểu quận chúa và tiểu thể tử cho ta, ủy thác ta mang theo hai vị tiểu chủ tử chạy trốn.” Cuối cùng Chung Như Thủy cũng đem nước mắt nghẹn ngào thả ra, roi lệ đầy mặt: “Sau đó, thể tử, hi sinh vì quốc gia!” Chung Như Thủy tiếp tục khóc: “Về sau Quý Phi của Trương quốc bắt ta làm tù binh, thấy hai vị tiểu chủ tử gọi ta là ca ca, liền cho rằng ta là thể tử diện hạ. Chuyện tiếp theo, các ngươi cũng biết.....”

Phong Hàn Bích nghe xong, trầm tư một chút, phát phát tay, Đào Như Lý gật đầu, mỉm cười nói với Chung Như Thủy: “Ngươi hàn bệnh chưa lành, nghỉ ngơi nhiều mới tốt, ta cùng ngươi trở về phòng.”

“Ân?” Chung Như Thủy lau nước mắt, không biết đã lừa gạt được chưa? Đào Như Lý phân trần, vẻ mặt hiền lành đỡ Chung Như Thủy ra ngoài, Thương Giác Trung khó hiểu ngồi tại chỗ.

“Đi? Xong rồi sao? Ta nói, Tiểu Hàn, hóa ra thế từ kia đã chết, lúc trước còn nói hấn sợ chết mới đổi tên hoán họ, nguyên lai không phải, chúng ta đều hiểu lầm hấn.” Thương Giác Trung tâm tư đơn thuần, rất dễ dàng tin lời Chung Như Thủy, trong nội tâm cảm thấy thương tiếc Thuần Vu Lưu.

Phong Hàn Bích âm thầm thở dài, bội phục Thương Giác Trung, quả nhiên là thiên hạ đệ nhất đơn thuần. “Không có việc gì, ngươi về nghỉ ngơi trước.” Nghĩ nghĩ lại bồi thêm một câu: “Điểm tâm, ngày mai ta sẽ bù cho ngươi.”

“A ~” Thương Giác Trung kêu lên vui mừng, “Ta biết Tiểu Hàn đối ta tốt nhất! Ngày mai ta sẽ tới sớm!”

Phong Hàn Bích nhìn Thương Giác Trung vui mừng rồi đi, khoe miệng kéo ra, thật đúng là, hài từ dễ dàng thỏa mãn.

“Mạc Hoan, Mạc Tiểu.” Phong Hàn Bích trầm giọng nói.

“Tại!” Hai bóng đen bỗng dung xuất hiện, quỳ gối trước mặt Phong Hàn Bích.

“Trưa mai, bốn vương phải biết thân phận thật sự của người này.” Phong Hàn Bích lạnh lùng phân phó.

“Vâng!” Mạc Hoan, Mạc Tiểu lên tiếng, biến mất trong màn đêm.

Phong Hàn Bích nhắm mắt lại, lộ ra quang mang rét lạnh. Mạc Hoan, Mạc Tiểu là tử sĩ kiêm ám vệ y bồi dưỡng từ nhỏ, võ công cao cường, tuyệt đối trung thành và tận tâm, ngay cả Đào Như Lý và Thương Giác Trung cũng không biết. Bọn họ điều tra chắc chắn không xảy ra sai sót. Dù Chung Như Thủy tự xưng thư đồng của Thuần Vu Lưu là thật là giả, cũng không thể tiếp tục dùng mặt thám bên cạnh y! Phong Hàn Bích rất đa nghi, đời này có thể được y tin tưởng, không vượt qua năm người.

Thương Giác Trung rời khỏi Cẩn Miễn lâu, định trở lại phủ đệ của mình, đảo mắt một cái, quyết định đi xem tiểu thư đồng kiều ngạo kia. Trước đó luôn nghĩ mãi mà không rõ, Chung Như Thủy nói chuyện không phân biệt lớn nhỏ tôn ti, hóa ra hấn là tiểu thiếu gia được Thuần Vu gia nuôi lớn, hấn có tính tình đó cũng thông cảm được.

“Này uy!” Thương Giác Trung đột nhiên nhảy ra, dọa Đào Như Lý hoảng sợ, thiếu chút nữa bắt sai mạch, “Ngươi, rốt cuộc mấy tuổi a!” Đào Như Lý có chút bất đắc dĩ.

“Thật có lỗi, thật có lỗi ~” Thương Giác Trung cười hi hi xin lỗi, Chung Như Thủy chớp chớp mắt, nở nụ cười. Tiểu tướng quân của Quỷ Tà quốc, rất đơn thuần. Mà Chung Như Thủy lại thích người đơn thuần, tựa như tiểu động vật có hai mắt tròn tròn, đối xử với nó tốt một chút nó liền liều mạng vẫy đuôi, cho nên hấn rất hảo cảm với tiểu tướng quân này.

“Ngươi khỏe chưa? Xem ra trong khoảng thời gian này ngươi chịu rất nhiều khổ cực! Đúng rồi, ngươi nói đệ muội của Thuần Vu Lưu theo ngươi, nhưng Tiểu..... Thái tử điện hạ chỉ dẫn ngươi trở về, bọn họ đâu?” Thương Giác Trung không hề xem Chung Như Thủy là tù binh, còn vô thức đem Chung Như Thủy trở thành người một nhà, có lẽ hấn nghĩ người nhỏ bé là vật không có sức chống cự?

“Ách, ta đưa bọn họ đến.....” Chung Như Thủy nói thực, chuyện này hấn cảm thấy không cần phải... nói dối.

Trong lòng Đào Như Lý chấn động, nhưng tiểu dung trên mặt không giảm. Thương Giác Trung kinh hô: “Oa, ngươi rất lợi hại! Có thể cứu họ khỏi tay Quý Phi.”

“Hi hi hi hi, chút bổn sự ấy gia vẫn phải có!” Chung Như Thủy là người thích được khen, được khen thì quên hết tất cả, quên hết tất cả liền lộ ra bản tính.

Đào Như Lý không đơn thuần như Thương Giác Trung, hấn rất thận trọng, có thể chú ý tới rất nhiều chi tiết nhỏ. Dù Chung Như Thủy nói thông suốt mọi việc, hấn được nuôi lớn như tiểu thiếu gia, tính tình bướng bỉnh có thể lý giải, nhưng hấn là thư đồng của Thuần Vu Lưu, Thuần Vu Lưu đọc nhiều sách, kiến thức uyên bác khí chất xuất trần, thân là thư đồng như Chung Như Thủy, lời nói và việc làm lại quá mức kiêu ngạo, mặc dù không phải không coi ai ra gì, nhưng vô cùng tự do lại không hiểu lễ tiết, dù Thuần Vu gia yêu mến hấn, không xem hấn là hạ nhân, cũng không thể vô lễ thô tục như thế được. Với tính cách của Thuần Vu Lưu mà nói, tuyệt đối không giữ người như vậy bên cạnh.

“Ha ha ha, đúng vậy đúng vậy, ngươi xác thực rất lợi hại, võ công của ta tại Quỷ Tà có thể vào hàng mười, lại chịu thiệt trong tay ngươi, ngươi nói ngươi nói, ngươi bá cao thủ nào? Có thể giúp ta gặp mặt?” Thương Giác Trung không cảm thấy bất ổn, hưng phấn hỏi.

“Ách..... Sư phụ ta, cũng chết trong chiến tranh.....” Chung Như Thủy đau khổ nói, thiệt là, tuy tiểu tử này rất đơn thuần, thế nhưng lại hỏi những câu khó trả lời.

“A, thực xin lỗi.....” Thấy vẻ mặt thương tâm của Chung Như Thủy, Thương Giác Trung tràn đầy áy náy.

“Không sao, không sao, quá khứ trôi qua, ta cũng đã quên.” Chung Như Thủy thấp giọng nói, nghĩ thầm, họ Thương này cũng không tệ lắm a.

“Ừ! Cảm được buồn được mới là nam nhân!” Thương Giác Trung vỗ vỗ vai hắn.

“Đúng, đúng vậy.” Chung Như Thủy xoa xoa bả vai bị đập đau nhức.

“Hào, người là bằng hữu ta kết giao! Ta là Thương Giác Trung, trong cung thương giác trung vũ! Người thì sao, Chung Như Thủy, nhược thủy ba nghìn?”

Một hồi trầm mặc, thái dương Chung Như Thủy nổi gân xanh, nhược thủy ba nghìn? Đây là thiên lôi của hắn a! Lúc Chung Như Thủy sáu tuổi, hài tử trong tiểu khu chơi đùa với nhau, biểu ca mười tuổi của hắn khiến hắn bị gọi là “Nịch thủy quý”. Đơn giản là cậu mợ của hắn ghi Như Thủy thành Nhược Thủy (*), sau đó biểu ca vừa nhận biết vài chữ hắn liền khoe khoang trình độ văn tự của mình, vẽ thêm ba dấu bên trái chữ ‘nhược’, về sau ngoại hiệu của hắn là “Nịch thủy quý” (**), vừa bị đánh vừa bị mắng! Cho đến lúc hắn lên cao trung, rời khỏi nhà cậu mợ tới ký túc xá mới không còn nghe ngoại hiệu này. Bởi vậy, chỉ cần người khác nhắc tới ‘nhược thủy’, hắn sẽ nhớ lại kí ức bị tham lúc nhỏ, sau đó phản ứng dữ dội!

(*) Chữ ‘Như’ = 若 đọc giống chữ ‘Nhược’ = 弱

(**) Chữ Nhược = 弱, thêm ba dấu bên trái thì thành 溺 = Nịch

Lần này, Thương Giác Trung cũng không nhận thức hắn đã chạm tới nghịch lân của Chung Như Thủy.

“Là thượng thiện như thủy không phải nhược thủy ba nghìn, con mẹ nó người nhớ kĩ cho ta, hỗn đản!” Chung Như Thủy bùng nổ, hung hăng dậm lên mặt Thương Giác Trung.

Thương Giác Trung che miệng giác ngộ ngác nhìn Chung Như Thủy đột nhiên nổi giận, máu tươi dọc theo khóe miệng chảy xuống cũng không kịp phản ứng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Thư đồng của Thái tử?

Thương Giác Trung che miệng giác ngộ ngác nhìn Chung Như Thủy đột nhiên nổi giận, máu tươi dọc theo khóe miệng chảy xuống cũng không kịp phản ứng.

Đào Như Lý lại càng hoảng sợ, vội vàng lấy khăn tay che khóe miệng của hắn, sau đó giận dữ nhìn về phía Chung Như Thủy. Chưa kịp mở miệng quát mắng, Chung Như Thủy khề đảo hai mắt, hôn mê bất tỉnh.

“Ồi chào? Uy!” Thương Giác Trung hiển nhiên bị tình huống liên tiếp trước mắt làm mờ mịt. Không hiểu vì sao Chung Như Thủy đánh hắn một quyền, rồi người gây chuyện lại té xỉu.

Đào Như Lý đen mặt bắt mạch cho Chung Như Thủy, rốt cuộc tiểu thư đồng của Ngu quốc có địa vị gì, hành vi quái dị không theo lẽ thường! Danh y được xưng tiểu diện thánh thủ Quỷ Tà quốc, am hiểu nhất không phải y thuật dược lý, mà chính là bản lĩnh nhìn thấu nhân tâm, nếu không, sao có thể phong sinh thủy khởi trong thâm cung khó lường. Nhưng, từ lúc gặp được thế tử khiến người ta không hiểu được suy nghĩ, hắn bắt đầu hoài nghi bản lĩnh của mình!

Thương Giác Trung có chút lo lắng nhìn Chung Như Thủy, hai mắt nhắm nghiền sắc mặt trắng bệch, thấy thế nào, cũng giống như người bị bệnh bất trị (không trị được).

“Người tới.” Đào Như Lý thu tay lại, đắp chăn cho Chung Như Thủy.

“Vâng.” Hai tiểu thái giám đợi ngoài cửa, nhìn cũng biết là loại làm việc thỏa đáng lạnh lợi.

“Đi, theo đơn của ta mà sắc dược đưa tới, chuẩn bị chút đồ ăn bổ huyết, chờ vị công tử này tỉnh, hảo hảo hạ.” Đào Như Lý phân phó xuống dưới, quay đầu nhìn Thương Giác Trung đang tràn đầy lo lắng, lần nữa cảm thán người này tâm địa thiện lương. Thuận tay lấy ra một bình kim sang dược trong dược tương (hòm thuốc), lau vết thương nơi khóe miệng của hắn. Kỳ thật vết thương không nghiêm trọng, chỉ rách chút da, chảy chút máu mà thôi. Một vết thương không tính là vết thương.

Thương Giác Trung thè lưỡi, nói: “Hắn có sao không? Nói chóng mặt liền chóng mặt, không phải bệnh gì bất trị chứ?”

“Người yên tâm, nếu hắn vận khí tốt không gặp thiên tai nhân họa gì, ta cam đoan hắn có thể sống đến tám mươi tuổi.” Đào Như Lý bất đắc dĩ nói, đừng thấy người té xỉu đã nghĩ đến bệnh bất trị a.

“Vậy hắn bị gì?” Thương Giác Trung hỏi.

“Ai. Có lẽ chưa từng nếm qua khổ cực, hàn bệnh chưa lành còn mặc nội y đơn bạc hứng gió cả đêm ở Thao Thiết lâu, hơn nữa tích tụ công tâm khí huyết không thông, thể chất nhược máu không đủ, có thể theo chúng ta nói chuyện đến hơn nửa đêm đã là không tệ.” Thanh âm Đào Như Lý thường thường, nghe không ra cảm xúc gì.

“Đáng thương như vậy a!” Thương Giác Trung kêu lên, nhớ tới người đang mê man lập tức thấp giọng: “Chúng ta nên làm gì bây giờ?”

“Làm gì bây giờ? Nhìn xem, chờ thân thể của hần tốt lên rồi nói sau. Dù sao Tiểu Hàn cũng không có ý đuổi hần đi.” Đào Như Lý nói xong, ngẫm nghĩ, hần là Phong Hàn Bích có hứng thú với tiểu thư đồng tự xưng là Chung Như Thủy này, hơn nữa hứng thú không giảm.

“Ừ, chuyện này giao cho Tiểu Hàn là được! Một mệt quá, một mệt quá ~ ta muốn về nhà ngủ, cùng đi không?” Thương Giác Trung ngáp một cái thật lớn, quay đầu hỏi Đào Như Lý, phủ của hai người bọn họ đều nằm trên một con đường, cách nhau năm bước, có thể nói, hai người bọn họ chính là hàng xóm.

“Được, ta cũng mệt mỏi, ngày mai rồi nói sau, đi.” Đào Như Lý cười cười với hần, mang được tương rời đi. Tựa như Thương Giác Trung nói, chuyện này không tới lượt bọn họ phiền não, chỉ bằng về nhà ngủ một giấc.

Hôm sau, cả một đêm ở thư phòng rồi lên triều, Phong Hàn Bích xoa bả vai đau nhức trở về, không phải Thái tử không có khách phòng, mà trừ giường của mình ra, y ngủ ở đâu cũng không quen. Cho nên khi y trở lại tẩm cung của mình, lập tức choáng váng.

Đây, là tẩm cung của y sao. Phong Hàn Bích nhú nhú mày, không chắc chắn thu hồi chân nơi bậc cửa, mắt nhìn Lâm công công. Lâm công công theo Thái tử khi tiên hoàng còn tại thế, là nội thị tiên hoàng ban cho Thái tử, đã bên cạnh y hơn hai mươi năm, hiển nhiên biết rõ ánh mắt của y có ý gì.

“Thái tử điện hạ, đây, là tẩm cung của ngài, không sai.” Lâm Khôi khom lưng cung kính nói, trong nội tâm thầm nghĩ tiểu tử tông diện mạo không quá xuất sắc mà Phong Hàn Bích mang về, đang lần qua lần lại trên giường.

“Tại sao có bình phong ngăn ở cửa ra vào?” Là bình phong tại nội thất dùng để thay y phục!

“Ách.” Lâm Khôi lo lắng, trên mặt Phong Hàn Bích không có biểu cảm, hần không đoán ra y đang nghĩ gì, “Ách, là vị Tiểu công tử kia, canh tư đêm qua, hần đột nhiên tỉnh lại, nói lạnh, cũng không muốn điểm hỏa lò hay thêm chăn, buộc các nô tài đem bình phong chắn gió. Ngài nói qua, hần muốn làm gì, không được ngăn cản.”

“.....” Khóe mắt Phong Hàn Bích run rẩy, không nói một tiếng lướt qua bình phong vào phòng.

“Có ai không, đem bình phong thả lại chỗ cũ.” Lâm Khôi ra lệnh, hai thị vệ lập tức tiến đến, đem bình phong chắn cửa về.

Phong Hàn Bích đi từng bước vào nội thất, thị vệ mang bình phong đi sau y, đặt bình phong vào chỗ cũ, rồi lui ra ngoài.

Chung Như Thủy đang nằm trên giường ngẩn ngời, tối hôm qua hần vừa tỉnh, bên cạnh có mấy người vây quanh, uy xong được rồi uy tổ yến, uy xong tổ yến rồi uy bổ thang, uy đến lúc bụng hần đầy nước. Chờ những người kia lần qua lần lại hần xong, Chung Như Thủy cảm thấy lạnh, đắp thêm chăn thì không thoải mái, cũng không muốn lấy ấm lò để tránh độc CO, nghiêng đầu nhìn trái nhìn phải, phát hiện bình phong hoa lệ thật lớn, liền bảo bọn họ mang đến cửa chắn gió. Hắc, cũng đừng nói! Thật đúng là ám áp lên! Ăn no, không lạnh, nhưng Chung Như Thủy ngủ không được. Mấy ngày nay ngủ quá nhiều, hiện tại khó ngủ.

Dùng tay chống cằm, nằm sấp, hai mắt khép hờ ngẫm nghĩ tình cảnh lúc này. Đột nhiên cảm giác hàn khí xâm nhập, Chung Như Thủy cả kinh, quay đầu, thấy Phong Hàn Bích lãnh nhàn nhìn hần.

“Ách!” Chung Như Thủy sợ hãi kêu lên một cái, Thái tử gia này thật đúng là nhẹ! Đi đường không có thanh âm!

“Sớm, sớm a.” Chung Như Thủy không chịu nổi hàn khí xâm nhập, quyết định chào hỏi trước.

Phong Hàn Bích thân nhiên liếc hần, đi ra sau bình phong, để thị nữ giúp y thay y phục. Y không có phúc khí ngủ nướng như Chung Như Thủy, sáng sớm y phải vào triều, hiện giờ mới có thể trở lại tẩm cung của mình thở một hơi.

Chung Như Thủy sững sờ nhìn Phong Hàn Bích không đếm xỉa đến hần, tự nhiên thay y phục súc miệng rửa mặt, hần có chút tức giận. Người gì chứ! Thái tử, một chút lễ nghi cũng không có!

Phong Hàn Bích coi bỏ triều phục mình hoàng, mặc huyền y ngày thường, muốn đi đến thư phòng.

“Này! Người đi đâu vậy! Gia làm sao giờ? A, người bắt gia về đây rồi ném cho hạ nhân là xong sao? Người thoải mái, ta thì sao, hỗn đản! Người tới thiếu phải nói cho ta biết đây là nơi nào chứ, hỗn đản!” Chung Như Thủy nhảy dựng trên giường, rống to, sợ tới mức người bên cạnh đều quỳ trên mặt đất, tiểu công tử này không muốn sống nữa cũng đừng gây rắc rối cho bọn họ a! Nếu Thái tử của chúng ta mất hứng, chúng ta sẽ phải chôn cùng!

Vẫn là Lâm Khôi phản ứng nhanh, trước khi Phong Hàn Bích nói liền gầm lên: “Làm càn! Dám bắt kính với Thái tử! Người tới, đem hần ném vào hình phòng!” Hình phòng là nơi chuyên môn đối phó với thái giám cung nữ hoặc tội phạm không nghe lời, đi vào nhất định rơi vài tầng da trở ra!

“Lui ra.” Phong Hàn Bích phát phát tay, trên mặt vẫn là biểu tình bất nộ bất hỉ, “Đều đi ra ngoài.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, “Vâng.”

Chờ mọi người lui ra, Phong Hàn Bích chậm rãi đi đến trước mặt hán, Chung Như Thủy thật sự không chịu nổi khí tức lạnh lùng của y, tư thế đứng kiêu ngạo không còn, chân mềm nhũn ngã ngồi trên giường, nhưng người có thể chết vì sĩ diện như hán không cảm lòng chịu thua, trừng mắt nhìn y.

Phong Hàn Bích đứng trước giường, nhìn chăm chăm Chung Như Thủy một hồi lâu, tiểu dung nơi khoe miệng không rõ ý tứ, vươn tay nâng cằm hán, khẽ sát môi hán mà nói: “Nơi này là Thái tử cung, ngươi đang ngủ tại tẩm cung của ta, trên giường của ta. Còn cái gì không rõ, Chung thiếu gia Chung Như Thủy?”

Rõ ràng là giọng điệu lạnh như băng, nhưng thiếu chút nữa đã thương Chung Như Thủy, thanh âm trầm thấp từ tính đầy mỉa mai hoặc, trong đầu bỗng dưng nhớ tới ngày đó bị Phong Hàn Bích cưỡng nhiệt hôn, mặt Chung Như Thủy liền đỏ hồng.

“Biết rồi biết rồi! Nói thì nói, ngươi dựa vào gần như vậy làm gì! Cách gia xa một chút!” Chung Như Thủy che dấu khăn trương trong lòng, làm bộ bất mãn đẩy tay Phong Hàn Bích ra.

“Hừ hừ hừ.” Phong Hàn Bích thấp giọng bật cười, Chung Như Thủy choáng váng nhìn hán, Quý thái tử biết cười!

“Sao vậy, ngươi sợ hãi?” Tiếng cười bỗng dưng dừng lại, Phong Hàn Bích thấp giọng hỏi.

“Ai, ai sợ!” Chung Như Thủy rống to, hung hăng trừng mắt y.

“Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là thư đồng của ta.” Phong Hàn Bích không đếm xỉa đến sự căm tức của hán, thản nhiên nói.

“Cáp? Thư đồng?” Chung Như Thủy sững sờ.

“Trước kia ngươi là thư đồng của Thuần Vu Lưu mà? Chuyện này hán rất thành thạo à?” Phong Hàn Bích đầy hứng thú nhìn về mặt biến hóa đặc sắc của Chung Như Thủy. Còn có đôi mắt kia, tràn ngập quang mang.

“Hay là,” Lời nói xoay chuyển, tiểu dung của Phong Hàn Bích tà ác lại nguy hiểm, “Ngươi muốn làm nam sủng của ta?”

“Đi?” Chung Như Thủy giật mình, lập tức nhảy dựng lên quát: “Thư đồng! Ta chính là thư đồng! Ai dám nói ta không phải thư đồng ta đánh!”

“Hừ hừ hừ ha ha ha ha cáp.....” Phong Hàn Bích ôm bụng cười to, Chung Như Thủy càng choáng váng, bị dọa ngốc! Quý thái tử, băng sơn quý Quý thái tử, biết cười! Hơn nữa còn mất hình tượng mà cười to!

Người ngoài cửa nghe được tiếng cười to của Phong Hàn Bích, sợ tới mức vội vàng quỳ trên mặt đất, trong nội tâm cầu nguyện thiên linh địa linh, Phật tổ Bồ Tát nhanh hiển linh! Thái tử điện hạ, cử chỉ điên rồ! Cung nữ thái giám thị vệ phục thị Phong Hàn Bích hơn mười năm, chưa từng nghe Phong Hàn Bích cười sáng khoái như thế, ngay cả mỉm cười cũng khó thấy!

“Từ hôm nay trở đi, ngươi theo bên cạnh ta, một tắc cũng không rời.” Tiểu dung trên mặt Phong Hàn Bích đã lui, giọng điệu mập mờ.

Chung Như Thủy chỉ cảm thấy, giọng điệu và nụ cười kia, thật sự rất giống chính lang?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Đại chiến mỹ thực!

Phong Hàn Bích bị Chung Như Thủy so sánh với dã lang đang cười đến xuân phong đắc ý, dẫn hán xuất môn. Đương nhiên, cái gọi là xuân phong đắc ý, đều do hán tự tưởng tượng. Trên thực tế khả năng thay đổi sắc mặt của Phong Hàn Bích quá thần tốc, có thể so với tuyệt kỹ ‘Đổi mặt’ của kịch Tứ Xuyên (*), được xưng tụng là thần!

Chung Như Thủy chắc chắn nhận thân phận thư đồng, khuôn mặt tươi cười của Phong Hàn Bích lại trở về băng sơn trong một phần tư giây. Hán thấy mà sững sờ, nếu không phải lý trí nói cho hán biết ‘không được phép’, hán thật sự muốn hỏi Phong Hàn Bích báỉ sư ở đâu, có từng đến Tứ Xuyên du lịch hay không?

Chung Như Thủy buồn bực đi theo Phong Hàn Bích, thấy người quỳ rạp trên đường. Đương nhiên, cung nữ thái giám quỳ không phải vì hán mà vì Phong Hàn Bích chẳng thèm để ý đến ai kia. Nhưng dù sao, hán theo sau có vẻ giống như cáo mượn oai hùm, trong nội tâm bỗng dưng khó chịu.

Người cổ đại, điểm này không tốt, đánh cái rắm cũng phải quỳ, khiến người thế kỷ hai mươi mốt như hán rất phản cảm. Chung Như Thủy đi đến đâu phi báng đến đó, đột nhiên, hai mắt lóe tinh quang! Cách hán khoảng 30 mét là bàn gì à? Xem! Đó là gà quay! Là vịt nướng! Là điểm tâm! Còn có thật nhiều mỹ vị chưa từng thấy! Điểm tâm tối hôm qua Chung Như Thủy sớm tiêu hóa hết, trời còn chưa sáng bụng của hán đã kêu rung trời! Hôm nay, thấy nhiều mỹ thực như vậy, hồn Chung Như Thủy đều bay mất, chảy nước miếng, về mặt sĩ diện theo mùi thơm mà tiến lên.....

Phong Hàn Bích nhìn Chung Như Thủy lao đến Thao Thiết các, trong mắt chỉ có bàn thức ăn, liền cảm thấy buồn cười. Tuy chưa tới buổi trưa, nhưng hôm nay y truyền thiện sớm vì Chung Như Thủy. Y biết rõ hần đói, bởi vì bụng Chung Như Thủy đã sớm kêu vang lúc sáng.

“Ha ha ha!” Chung Như Thủy ngu ngốc cười to, “Của ta, đều là của ta!” Chung Như Thủy giật đùi gà lên nhai, ba miếng đã xong còn liếm liếm đầu ngón tay, lại giật cánh, tay miệng sử dụng liên tục!

“A!” Hét thảm một tiếng, bóng dáng bạch sắc xẹt qua người Phong Hàn Bích, Phong Hàn Bích còn khiếp sợ tốc độ ăn của Chung Như Thủy lại lần nữa chấn kinh! Đại tướng quân của Quỷ Tà quốc, Thương Giác Trung ngốc nghếch tùy tiện nhưng sinh trưởng tại vương hầu gia, lễ nghi đều không có, lấy tay trao đồ ăn!

“Phải làm gì bây giờ? Truyền ra ngoài, đối với điện hạ, đối với Tiểu Thương đều không tốt a.....” Đào Như Lý cười khò, “Tiểu Thương thật không hiểu chuyện.” Phong Hàn Bích nhìn cảnh tượng trước mắt, có chút đau đầu, sớm biết như vậy sẽ không gọi Thương Giác Trung tới..... Giương mắt quét bốn phía, tỷ nữ thái giám thị vệ rất hiểu ý mà lui xuống, chỉ còn Lâm Khôi ở bên hầu hạ.

“Là người?” Chung Như Thủy phát hiện có người xâm nhập lãnh địa, miệng đầy thịt bắt mắt nhìn sang, hóa ra là người quen!

Thương Giác Trung cũng miệng đầy thịt, “Ngao ô ngao ô” Ăn ngon.

“...” Chung Như Thủy kịp phản ứng, hiện tại không phải lúc nói chuyện!

Hai người tay miệng không ngừng, tận mọi khả năng nhét thức ăn đầy miệng, chiếc đĩa được dùng phải nói là xuất thần nhập hóa. Về sau, trận chiến mỹ thực này bị Phong Hàn Bích cầm bản tán, nếu không, nghiêm trị! Nhưng càng cầm thì càng nhiều người muốn biết, càng nhiều người suy đoán, đem trận đại chiến mỹ thực này truyền kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ! Mỗi lần có người nói đến đều hiếu kỳ không thôi, đại hồng nhân bên cạnh hoàng thượng, chính là người may mắn được quan sát ‘Trận chiến’ – Lâm khôi Lâm Đại tổng quản nhớ lại, hần miêu tả tình cảnh lúc đó: Ai da má ơi! Đúng là đao quang kiếm ảnh huyết nhục tung tóe! (Nhìn cách hần nói chuyện liền biết bị người nào đó độc hại nhiều hơn), tiểu thái giám chen miệng nói: “Ồi chao? Ăn gì mà có thể đao quang kiếm ảnh huyết nhục tung tóe?” Lâm Đại tổng quản vỗ bàn: “Người biết cái gì! Cái này gọi là khoa trương! Cái này gọi là so bì!” Chúng nhân sĩ mắng tiểu thái giám: “Không hiểu thì đừng xen vào!” Sau đó tiểu thái giám hai mắt nhắm lại tiếp tục nghe, trong nội tâm phi báng, cái này gọi là so bì sao? “Chỉ thấy lúc ấy nhật nguyệt thất sắc, cát bay đá chạy! Hoàng hậu nương nương của chúng ta một chiêu lướt đĩa, đem thịt không tương sắp đến bên miệng Đại tướng quân uy vũ của chúng ta cướp về, cho vào miệng mình! Đại tướng quân uy vũ của chúng ta bị chọc giận, tóc dựng thẳng lên! Liền xuất một chiêu vô địch đem chân gà quay cuối cùng cướp vào tay!” Nói đến đây Lâm Đại tổng quản dừng một chút, như nhớ lại trận chiến kịch liệt năm đó, mọi người hiếu kỳ mờ to mắt, “Các người đoán thế nào!” Lâm Đại tổng quản vỗ án đứng lên, mọi người nuốt nước miếng chờ đợi, đợi đã lâu cũng không thấy người nói có động tĩnh, rốt cục có người nhìn không được, sợ hãi hỏi: “Cuối cùng thế nào?” Thấy mọi người thấp thòm, Lâm Đại tổng quản thỏa mãn nhấp một ngụm trà, tâm tình rất tốt, vỗ án lần nữa: “Hắc! Quá tuyệt, Hoàng hậu nương nương của chúng ta xuất sát sát kỹ – phạt son vô ảnh thù! Tất cả mọi người không thấy Hoàng hậu nương nương ra chiêu thế nào, chỉ biết lúc phục hồi tinh thần thì đùi gà đã thành xương gà!” “Oa! Thần kỳ a thần kỳ!” Mọi người nhiệt liệt vỗ tay, hần không thể được xem Hoàng hậu nương nương và Đại tướng quân tỷ thí một lần nữa. Lòi Lâm đại tổng quản đến tận cùng là thật hay giả, có khoa trương hay không, chẳng ai có thể khảo nghiệm.

Sự thật chính là như vậy:

Chung Như Thủy chop lấy chiếc đĩa, mười ngón tay thon dài linh động, tốc độ ăn và tốc độ gấp cơ hồ là như nhau. Thương Giác Trung cũng không hổ là tướng quân trẻ tuổi nhất Quỷ Tà quốc, sử dụng đĩa linh hoạt như kiếm, đưa thức ăn vào miệng nhanh như chớp, sau đó tìm mục tiêu kế tiếp.

Nụ cười trên mặt Đào Như Lý đã sớm biến mất, chuyển biến thành kinh ngạc và bội phục! Miệng của hai người kia được tính là nhỏ, lại có thể nhét nhiều thức ăn như vậy, hơn nữa tốc độ không hề chậm. Sắc mặt Phong Hàn Bích như thường, kì thực trong nội tâm âm thầm khổ não, có phải y lại mang phiền phức về?

“Hi hi!” Thương Giác Trung tay cầm đùi gà, một chân đạp trên ghế, khoe miệng còn dính hạt cơm, vẻ mặt thắng lợi mỉm cười, ánh mắt sắc bén nhìn Chung Như Thủy, thật không tước là mình chủ quan mới cho hần cơ hội đoạt được, lần này mình sẽ không thua!

“Đáng giận!” Tay cầm đĩa của Chung Như Thủy còn để ngang trước ngực, trên đĩa kẹp một chút thịt nát, chân cũng đạp trên ghế, ánh mắt sắc bén không thua đối phương, cùng gia đoạt ăn, chữ chết viết như thế nào người không học sao!

“A ~” Mặt Thương Giác Trung đầy ý cười, hé miệng, dùng động tác chậm rãi bỏ đùi gà vào. Lúc đùi gà còn kém một cm thì tiến vào miệng hần, chợt thấy Chung Như Thủy hoảng sợ ngẩng đầu nhìn phía sau hần, chỉ trời hét: “A! Có một con heo bay trên trời!”

Cái gì?! Heo bay!!

Cho tới giờ chưa từng thấy heo bay, Thương Giác Trung kinh hãi quên đùi gà trên tay, đồng thời cũng quên trước mắt hần là địch nhân cực kỳ giảo hoạt!

“Ồ đâu ở đâu?” Thương Giác Trung nghiêng người, đầu vừa chuyển, trên tay mất lạnh, đùi gà không cánh mà bay! Nhiều năm kinh nghiệm nói cho Thương Giác Trung biết, hần bị địch nhân lừa! Lập tức quay đầu lại, tay phải còn giơ trong không trung, sau đó chứng kiến một cảnh làm hần hồi hận không kịp.

“A ~” Chung Như Thủy vẻ mặt đắc ý há to mồm, bằng tốc độ nhanh nhất nhét đùi gà vào miệng mình.

Lâm công công sớm đã mất nhìn mũi, mũi nhìn tâm, tâm nhìn..... A, hần không có lão Nhị, tóm lại là cúi đầu, ta không nhìn thấy cái gì, cũng không liên quan, đứng ở một bên. Tiểu diện thánh thủ Đào Như Lý – được xưng là tình nhân trong mộng của thiếu nữ thiếu phụ Quỷ Tà quốc, bảo trì nụ cười thần bí khó lường, hóa đá..... Phong Hàn Bích bình thường nhất, ngẩng đầu nhìn trời và mặt bình tĩnh. Kì thực chỉ có y biết rõ, đây là y không nói gì thôi

thương thiên a.....

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Lương bổng của gia bao nhiêu, hỗn đản!

Sau cuộc chiến mỹ thực, Chung Như Thủy và Thương Giác Trung từ từ thân thiết. Thật ra là Thương Giác Trung thân thiết trước, ngày đó Chung Như Thủy dùng phong thái của người chiến thắng ném xương gà trước mặt hắn, hắn liền khuất phục khí thế bá vương của Chung Như Thủy! Đương nhiên, cái gọi là khí thế bá vương, đều do Chung Như Thủy vô cùng thỏa mãn mà nghĩ thế. Kì thực, Thương Giác Trung đơn thuần hơn Chung Như Thủy rất nhiều, khiến người ta cảm thấy vô cùng khó hiểu, hắn làm thế nào mà trở thành Đại tướng quân bách chiến bách thắng. Chẳng lẽ nhờ người đánh hộ? Chung Như Thủy tà ác nghĩ.

Nói đến ngày đó, Chung Như Thủy ném xương gà trước mặt Thương Giác Trung, khoe miệng dính vụn thịt khê nhếch, răng trắng lóe quang mang kì dị dưới ánh mặt trời, duỗi ngón tay cái đầy mỡ chỉ chỉ ngực mình, đầy đắc ý và kiêu ngạo nói: “Lão tử thắng!”

Chính là nơi này, tư thế này, nụ cười này, thái độ này, khiến Thương Giác Trung rung động sâu sắc, hơn nữa trong lòng còn có cảm giác ngọt ngào chưa xốt hết. Nói đơn giản, trong một phần tư giây, vì lý do kì quái, hắn yêu. Đương nhiên, đối phương không thích hắn, trước mắt chính là đơn phương yêu mến, mà phần đơn phương yêu mến này duy trì rất lâu rất lâu. Đơn thuần như Thương Giác Trung, không biết cảm giác này là gì, chỉ biết ngực rất nóng tim đập rất nhanh, sau đó không hiểu vì sao mà muốn tiếp xúc với đối phương nhiều hơn một chút. Ý nghĩ nóng lên, há mồm liền hỏi: “Như thủy của ngươi, là thượng thiện như thủy, giống như nước mang đến lợi ích cho vạn vật mà không cần đền đáp sao?”

Vốn ăn no muốn đánh ợ một cái, Chung Như Thủy bị hắn hỏi không đầu không đuôi ngu ngốc như vậy, liền nghẹn trong cổ, bắt đầu nấc, “Lạc! Ngươi là, lạc! Hỗn đản! Lạc! Hại chết gia, lạc! Lạc, lạc!” Chung Như Thủy thống khổ, một tay chỉ vào Thương Giác Trung mắng to, thua cũng đừng trả thù hắn ác như vậy chứ! Nấc, giống như gà mái đẻ trứng vậy!

“A? Thực xin lỗi thực xin lỗi! Muốn uống nước hay không? Uống chút nước sẽ tốt.” Thương Giác Trung thấy hắn thống khổ, vội vàng vàng đưa nước cho hắn. Chung Như Thủy lại mắng to: “Gia, lạc! Nói chuyện đều, lạc, không được, lạc, uống nước, lạc, muốn, lạc, ách, sặc chết ta!”

“A a ~ thực xin lỗi thực xin lỗi!” Thương Giác Trung bối rối, luống cuống tay chân, “Gọi thái y a! Lâm công công, gọi thái y!”

Lâm công công ngẩng đầu cẩn cẩn dục dục quan sát biểu tình của Phong Hàn Bích, muốn xin chỉ thị của y. Phong Hàn Bích gờ tay ngăn cản hắn, nghĩ nghĩ, cười xấu xa: “Ta có cách hữu dụng hơn gọi thái y.” Lâm công công cả kinh, vội vàng cúi đầu xuống, giữa ban ngày thấy quý, Thái Tử gia biết cười? Hơn nữa lại cười xấu xa? Nhất định mình già rồi, mắt mờ thấy không rõ, già, đều là già.

Đào Như Lý nhìn thấy nhất thanh nhị sở, thái tử điện hạ nổi danh lạnh lùng của bọn họ, vì người khác mà cười, Chung Như Thủy thật không đơn giản. Hơn nữa, Đào Như Lý có chút lo lắng nhìn Thương Giác Trung, tiểu tử kia cũng đối xử rất đặc biệt với Chung Như Thủy.

Lúc Đào Như Lý lâm vào trầm tư, bóng dáng Phong Hàn Bích lóe lên, lướt vài bước ra xa, sau đó nhảy vào mặt hồ, ngoại trừ Đào Như Lý và Lâm công công, hai người đang luống cuống kia không biết. Phong Hàn Bích xuất một chiêu chuẩn chuẩn lướt nước, mũi chân dùng mặt hồ làm bình địa, dễ dàng vượt qua Thao Thiết các, di chuyển ra sau lưng Chung Như Thủy. Lâm công công cảm thán, khinh công của thái tử điện hạ quả là xuất thần nhập hóa, Đào Như Lý khẽ nhíu mày, thâm nghĩ, Tiểu Hàn định giở trò quỷ gì.

Thương Giác Trung vội vàng hấp tấp nhìn ra sau lưng Chung Như Thủy, choáng váng. Chung Như Thủy chưa kịp hỏi ‘làm gì mà mặt mày như nhìn thấy quỷ vậy’, gáy mát lạnh, những ngón tay lạnh buốt cứng rần thon dài hư hư thực thực bắt nơi cổ hắn! Chung Như Thủy sờ gáy ốc, hít sâu một hơi, giữa ban ngày gặp quỷ?

“Chung Như Thủy.” Ngữ khí ma mị lạnh băng, hơi thở nóng rực, cảm giác rất quen thuộc. Chung Như Thủy hít sâu một hơi, trầm ngâm, sau đó hoảng sợ rống to: “Quý a!!!!”

Chung Như Thủy đứng ngoài cửa thư phòng, nhắm chán chơi đùa đá vụn dưới chân, từ ngày bị Phong Hàn Bích dùng phương pháp khủng bố đầy kinh hãi chữa nấc, hắn đều phải chịu đựng ánh mắt tự tiểu phi tiểu của y mà làm việc, nửa tháng qua, chỉ cần nghĩ đến là trong lòng hắn lại phát lạnh, “Ái!” Nghĩ đến ngày đó, Thương Giác Trung cười lăn trên đất, Đào Như Lý nghẹn cười run run bả vai, Chung Như Thủy thật đau khổ, chuyện này sẽ bị cười đến lúc chết!

“Như nhi, tiến đến.” Thanh âm của Phong Hàn Bích từ thư phòng truyền đến.

“Vâng.....” Chung Như Thủy vô tình trả lời. Như nhi, là ‘Tên thân mật’ Phong Hàn Bích gọi hắn, Thương Giác Trung và Đào Như Lý thì gọi “Thủy Thủy”, cái này dễ dàng tiếp nhận nhiều hơn.

“Thái tử điện hạ, có gì phân phó?” Chung Như Thủy tức giận hỏi. Thái độ này của hắn đã là quá tốt, nhớ ngày Phong Hàn Bích gọi tên hắn, hắn trực tiếp

mở miệng: “Tìm gia có chuyện gì!” Không cần nghĩ cũng biết, hạ nhân trong phòng lại quỳ xuống đất.

Phong Hàn Bích nhíu mày, thần nhiên nói: “Mài mực.”

“.....Vâng!” Chung Như Thủy cắn răng nói, ba bước đến cạnh Phong Hàn Bích, dậm dậm nghiêng mực.

“Khụ khụ!” Lâm công công hầu hạ bên cạnh ho nhẹ hai tiếng, tay cầm mực của Chung Như Thủy dừng lại, ngoan ngoãn nhỏ vài giọt nước vào nghiền mực, sau đó nhẹ nhàng mài.

“Không tệ, học nhanh.” Phong Hàn Bích phê duyệt tấu chương, cũng không ngẩng đầu lên. Chung Như Thủy hoảng hốt, nhớ ra cái gì đó, tay run lên, nghiền mực rơi xuống.

Không xong! Chung Như Thủy hô to trong lòng, quả nhiên, người đang nghiêm túc phê duyệt tấu chương liền đứng dậy, không đợi Chung Như Thủy lên tiếng đã đi ra sau lưng hắn, một tay ôm eo hắn, một tay cầm tay của hắn, chỉ nghe người nọ nhẹ nhàng nói bên tai hắn: “Ài, vừa khen người, người liền làm sai, người thật sự thích khen.” Chung Như Thủy cứng cứng, trong lòng kinh hoàng, gian nan nuốt nước miếng, mồ hôi lạnh theo thái dương chảy xuống, trong nội tâm kêu rên: Lại nữa!!!

“Ngày hôm qua đã dạy người, việc mài mực, phải chú ý lực đạo lớn nhỏ, mài nhẹ nhàng, tốc độ vừa phải, tư thế mài mực, phải đứng ngay ngắn, mài thẳng khuôn mực, không được nghiêng, càng không thể tùy ý loạn.” Phong Hàn Bích nhẹ chế trụ năm ngón tay của Chung Như Thủy, mài mực, môi mỏng khẽ gọi ghé vào lỗ tai hắn thì thầm, không cần thận sẽ sát qua vành tai khéo léo của hắn. Chung Như Thủy cố nén thân thể run rẩy, ép mình trấn định.

“Muốn mài được mực tốt, không thể dùng trà hay nước ấm. Phải dùng nước lạnh, vừa phải, mực sẽ không quá đặc hay quá loãng.” Khóe miệng Phong Hàn Bích khẽ nhếch, động tác ôm Chung Như Thủy ám muội đến cực điểm, giọng điệu lại cực kỳ đứng đắn. Lâm công công ở bên cạnh thấy nhưng không thể trách, từ lúc tiểu thư đồng này đến đây, thái tử điện hạ sẽ cười hay ớn ào một trận, không có gì kỳ quái, hạ nhân trong phòng cũng không còn bị dọa mà quỳ xuống đất.

“Như vậy, có thể mài được mực đủ sắc đủ hương.” Phong Hàn Bích cười khẽ bên tai Chung Như Thủy: “Hiểu chưa? Nếu muốn ta sẽ dạy người một lần nữa?”

“Cáp!” Chung Như Thủy vội vàng rút tay về, “Không cần không cần! Ta đã nhớ kỹ, không bao giờ xảy ra sai sót nữa!” Chồng lại Phong Hàn Bích, người bắt tội là hắn, muốn phản kháng, trừ phi người có ánh mắt sắc bén, khí chất lạnh lùng, võ công cao cường, địa vị chí thượng như người ta? Người có không? Không có! Không có thì người nên nhận mệnh, chịu chút thiệt thòi, bảo vệ tính mạng mới là vương đạo! Kỳ thật Chung Như Thủy tới thế giới này lâu như vậy, không có cảm giác chế độ bất đồng, tối thiểu hắn không cảm thấy ngôn hành cử chỉ của chính mình đã sớm phạm tội khi quân mười cái mạng cũng không trả hết, còn liên lụy gia tộc. Nhưng hôm qua, tiểu thái giám hắn vừa quen không lâu đánh vỡ một bình hoa trong tâm cung của hoàng đế mà bị kéo ra ngoài chém đầu, Chung Như Thủy mới ý thức được, mình không còn tiêu sái tự do như sống ở thế kỷ hai mươi mốt. Nơi này là xã hội phong kiến ngu muội, là nơi để vương thống trị, là nơi không tồn tại dân chủ nhân quyền, một bình hoa còn đáng giá hơn tính mạng. Rốt cục nhận thức mình đang ở thời đại nào, Chung Như Thủy rút ra bài học, thật vất vả mới có thêm cơ hội sống, đừng vì sự tùy hứng của bản thân mà đánh mất. Có một câu như vậy: Cuộc sống giống như bị cưỡng gian, người phản kháng không được, vậy học thích ứng.

Phong Hàn Bích nhíu mày, buông tay hắn ra, Chung Như Thủy cúi đầu, nét mặt hiện lên ưu thương nhàn nhạt. Phong Hàn Bích không vui ngồi xuống, lơ đãng đọc tấu chương, Chung Như Thủy tiếp tục mài mực, dựa theo phương pháp y dạy. Tâm tình của Phong Hàn Bích vô cùng không tốt, bởi khuôn mặt luôn tươi cười kiêu ngạo kia, mất đi sự sống động, hiện giờ hắn giống như những nô tài trong hoàng cung, bắt cầu ngôn tiểu (không nói cười tùy tiện). Ngày hôm qua, hắn còn cười cười nhón nháo thỉnh thoảng phá rồi, vì sao hôm nay lại thay đổi?

Lâm công công quả nhiên là lão nhân sống trong nội cung gần bốn mươi năm, vừa thấy không khí khác biệt, ngay lập tức tiến lên, cúi đầu bẩm báo: “Khởi bẩm thái tử điện hạ, đã đến ngày phát lương bổng, có cần phát cho người trong nội cung ngay lúc này không?”

Phong Hàn Bích phát phát tay, lạnh lùng nói: “Chính người xử lý, từ nay về sau những chuyện nhỏ nhặt này người tự mình quyết định.”

“Tuân mệnh.” Lâm công công lĩnh mệnh, nhẹ nhàng rời đi, thuận tay đóng cửa lại. Nghĩ thầm, quả nhiên thái tử điện hạ chỉ dùng giọng điệu ôn nhu nói chuyện với tiểu thư đồng kia!

Chung Như Thủy dừng tay mài mực, lương bổng? A! Tiền lương! Lúc trước đáp ứng làm thư đồng đã quên lương tiền lương với Phong Hàn Bích! Làm sao giờ? Phong Hàn Bích là Thái tử gia, là giai cấp tư sản thống trị, so với địa chủ gì đó còn cao hơn! Hắn sẽ không bị thâm đến nỗi mất tự do và nhân quyền, mà mỗi tháng chỉ có mấy trăm đồng tiền lương chứ? Không! Không thể làm không công! Vậy hắn còn giả vờ cái rắm a, sau này không cần thận phạm vào chuyện gì, ngay cả phí chạy trốn cũng không có!

“Không được!” Chung Như Thủy nghĩ tới đây, kích động vỗ cái bàn, tiện thể còn tung tóe vài giọt mực, dính lên tay Phong Hàn Bích. Xong đời! Chung Như Thủy thấp thỏm xoay người, quả nhiên Phong Hàn Bích lại dùng biểu tình tự tiểu phi tiểu nhìn hắn.

“Cáp, ha ha, ta không cố ý!” Chung Như Thủy cúi người chín mươi độ xin lỗi. Phong Hàn Bích nhẹ nhàng thở ra, nguyên lai hắn chỉ nhất thời nhàm chán, giả vờ thâm trầm mà thôi.

“Sao vậy?” Tâm tình Phong Hàn Bích thoải mái, giọng điệu cũng không lạnh lùng như vừa rồi.

“Cái kia,” Chung Như Thủy ngẩng đầu, len lén quan sát sắc mặt Phong Hàn Bích, xác định tâm tình y khá tốt, mới đánh bạo nói: “Chính là, tiền của ta, a không, lương bổng của ta.....”

“Ân?” Phong Hàn Bích khiêu mi, cười xấu xa nhìn Chung Như Thủy.

Chung Như Thủy bị bộ dáng “Bỏn vương khẳng định ngươi sợ ta” của y đã kích, bạo phát! “Lương bổng của gia là bao nhiêu, hỗn đản! Nếu ngươi dám bắt gia không công, gia hủy Thái tử cung của ngươi!”

Phong Hàn Bích sững sờ, nổi giận như vậy? Quả nhiên là người dễ chọc. Sau đó mới kịp phản ứng, trọng điểm trong lời nói của Chung Như Thủy, lương bổng? Nhìn về mặt “Ngươi dám nói không có tiền ta sẽ đánh ngươi” của tiểu tử kia, tâm tình càng tốt, sau đó cười bí hiểm: “Cái này sao.....” Chậm rì rì nâng chung trà lên nhấp một ngụm, lại chậm rì rì buông xuống, “Ngươi cứ nói đi?”

“Đi? Ta nói?” Chung Như Thủy ngẩn người, thấy Phong Hàn Bích nghiêm túc gật đầu, Chung Như Thủy nghĩ, phải càng nhiều càng tốt a! Đương nhiên, tuy tính tình Chung Như Thủy tệ một chút, nhưng tổng thể mà nói cũng là người rất phúc hậu, tuyệt không vì Quý Tà thái tử không hiểu dân gian khó khăn mà treo cao lương bổng của mình! “Ách, gạo ở Quý Tà bao nhiêu tiền một cân?”

Phong Hàn Bích khó hiểu, vì sao hắn hỏi vấn đề kì quái như vậy, nhưng vẫn hào tâm nói cho hắn biết: “Gạo trắng ba văn tiền một cân.” Chung Như Thủy nhanh chóng tính toán, ba văn tiền một cân, không sai biệt lắm với Minh triều Vạn Lịch, một lượng bạc có thể mua hai thạch gạo, một thạch bằng 94.4 kg, một lượng bạc có thể mua 188.8 kg gạo, hai lượng là 377.6 kg, một cân gạo ở thế kỷ hai mươi mốt thường 1.5 nhân dân tệ đến 2 nhân dân tệ, lấy trung bình 1.75 nhân dân tệ, có thể tính ra hai lượng bạc của Minh triều bằng 660.8 nhân dân tệ, nói cách khác, hai lượng bạc của Quý Tà bằng 660 nhân dân tệ.

Chung Như Thủy suy tính, hắn là thư đồng, tương tự như chức vụ trợ lý, như vậy lương một tháng phải ba lượng bạc, so với tiền lương của nhân viên Trung Quốc ở thế kỷ hai mươi mốt, cũng không xê xích gì nhiều.

“Một tháng ba lượng bạc!” Chung Như Thủy đẩy chính khí giờ lên ba ngón tay, Phong Hàn Bích lấp bắp kinh hãi, ba lượng bạc?

Khóe miệng chậm rãi cong lên, Phong Hàn Bích đứng dậy, nói với Chung Như Thủy: “Hào.” Sau đó thông thả ra khỏi thư phòng, Chung Như Thủy thấy bờ vai của y có chút run run.

Lúc Phong Hàn Bích đi tới cửa, y đột nhiên xoay, mỉm cười ấm áp với Chung Như Thủy, là nụ cười chân thật, không phải cười xấu xa cười gian ta như trước! Chung Như Thủy như bị điện giật, ngây người tại chỗ, y cười như vậy, thật là đẹp.

“Kỳ thật, thư đồng cấp bậc như ngươi, lương bổng là bốn lượng bạc.” Phong Hàn Bích chậm rì rì nói xong, lại chậm rì rì xoay người, tâm tình thật tốt, quyết định đến hoa viên ngắm hoa. Cuối xuân, hoa tàn cũng thú vị.

Chung Như Thủy choáng váng hồi lâu, rốt cục kịp phản ứng, băng nhân vẫn là băng nhân! Không phải cười chân thật! Mà cười nhạo a! Cuối cùng, toàn bộ Thái tử nghe được một câu rống giận: “Phong Hàn Bích, ta không để yên cho ngươi~~~~”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Lại nổi giận!

Chung Như Thủy trở về tẩm cung của Thái tử, dù đêm tối cũng có thể thấy hỏa diễm trong mắt hắn, liền biết hắn tức giận không nhẹ. Trên đường, thái giám cung nữ thậm chí cả thị vệ đều vội vàng tránh xa hắn. Hôm nay ở Thái tử cung, có người nào không biết Chung Như Thủy a! Đây là người không nên chọc! Thái tử điện hạ lãnh tâm lãnh tính cực kỳ sùng bái.

Chung Như Thủy làm thư đồng được mấy ngày, người trong Thái tử cung muốn chinh hắn. Ai bảo hắn là vọng quốc thể tử lại dám kiêu ngạo như thế, tùy tiện không đem thái tử anh minh thần võ của bọn họ để vào mắt, nghe nói hắn còn đánh Đại tướng quân vừa anh tuấn vừa có tiền đồ nhất Quý Tà quốc! Hừ! Đừng tưởng rằng được thái tử điện hạ nhân hậu sủng ái, ngươi không coi ai ra gì! Lúc cung nữ thái giám ghen ghét đố kỵ đang nghĩ cách chinh Chung Như Thủy, chỉ có Lâm công công đầy sâu xa nói với bọn họ: “Ai, thu tay lại, các ngươi không hiểu sao, thế tử địa vị lớn, các ngươi muốn chinh, mạng nhỏ của các ngươi cũng không giữ được.” Mọi người cười nhạo, chỉ là một vọng quốc thể tử, nếu hắn không tốt số gặp được thái tử điện hạ, thì sớm bị bán làm nô lệ, chúng ta phải giáo huấn hắn, nhìn xem sau này hắn còn dám kiêu ngạo không! [Thân phận thật của Chung Như Thủy, Phong Hàn Bích không nói với người ngoài, trong mắt bọn họ, hắn vẫn mang thân phận của Thân Vu Lư]

Lâm công công cười hai tiếng, thầm nghĩ, các ngươi tự giải quyết cho tốt a, đến lúc đó đừng khóc cầu cứu ta, ta đã cảnh cáo các ngươi!

Sau đó, Chung Như Thủy phát hiện người trong Thái tử cung dùng ánh mắt rất kỳ quái thăm quan sát hắn, có khi ba năm người tụ tập một chỗ, thảo luận cái gì đó, rồi nhìn hắn cười ác độc. Chung Như Thủy là ai, những tiểu xiếc này hắn sớm nhìn thấu. Năm đó hắn chưa hiểu biết đã bị biểu ca mang đến cho hài tử trong tiểu khu chính tới khi lên cấp 2, kinh nghiệm rất phong phú!

Cho nên lúc thái giám giáp bùng hai ly trà tối, nói là người trong nhà nên pha trà ngon mời hắn, nói xong, vẫn không quên dùng ánh mắt ác độc tường rằng Chung Như Thủy không phát hiện mà liếc hắn, Chung Như Thủy thầm cười lạnh, muốn chinh gia, ngươi còn quá non.

“Uống a.” Thái giám giáp có chút cấp bách, khoe mắt Chung Như Thủy vừa đảo, chỉ phía sau hần: “Thái tử điện hạ!”

“Điện hạ cát tường!” Thái giám giáp vội vàng vàng quỳ xuống, Chung Như Thủy nhân cơ hội đổi hai ly trà.

“A, nhìn làm rồi, thật xấu hổ.” Chung Như Thủy bừng chén lên nhấp một ngụm, khen: “Trà ngon!” Thái giám giáp vội vàng đứng lên, nhìn hần uống trà, vẻ mặt gian kế đã thực hiện được, cũng nâng chung trà lên uống một hơi: “Đương nhiên là trà ngon!” Đêm đó, thái giám giáp uống phải ly trà có thuốc xổ hôn mê tại mao phòng (aka WC)

Sau đó lại có một cung nữ ắt cầm hộp cao được, mặt mũi ân cần nói: “Đây là cao dưỡng da ta nhờ người mua bên ngoài, nhìn da người rất kém, cho người mượn dùng, rất tốt!”

“A, thật sao, cảm tạ, ta dùng rồi đêm nay đến phòng người trả lại.” Chung Như Thủy cảm động nói, sau đó nhìn cung nữ ắt chạy xa, cười lạnh. Ngày hôm sau, mặt cung nữ ắt sưng phù như đầu heo, khiến Chung Như Thủy và Thương Giác Trung thấy mà kêu lên sợ hãi, cho rằng gặp quỷ một cước đạp người đi. Theo người biết chuyện tiết lộ, son phấn mà cung nữ ắt thường dùng bị người bỏ thêm bột Ớt Tây Vực tiến cống.

Tỷ như, cung nữ bính nhờ Chung Như Thủy nhặt ngọc bội rơi trong hồ lại mặc danh kỳ diệu (không hiểu nguyên nhân) ngã cả người xuống hồ, sợ đến chết khiếp, thái giám đình nào đó hẹn Chung Như Thủy ở hoa viện vào một đêm nguyệt hắc phong cao, mặc danh kỳ diệu bị treo ngược trên cổ thụ trăm năm.

Ba ngày sau, những kẻ muốn chinh Chung Như Thủy kêu cha gọi mẹ, chạy đến phòng Lâm công công, ôm chân hần khóc lóc kể lể!

“Lâm công công, ngài không biết a! Nô tài chưa từng bị hù dọa như vậy, thế tử kia thật xấu xa! Tâm địa của hần đen tối!”

“Đúng! Tâm địa của hần đều đen đến phát tím, có người như vậy sao, đánh người không thương tiếc a!”

“Lâm công công, ngài phải làm chủ cho nô tài a! Tốt nhất ném hần vào hình phòng, hành hạ chết hần!”

Lâm công công bình tĩnh uống trà, nghe bọn họ khóc lóc kể lể, sau đó chậm rì rì nói: “Thu tay lại, nếu không, vào hình phòng sẽ là các người!”

“Vì sao?” Mọi người hoảng sợ, Lâm công công lắc đầu, vẻ mặt chỉ tiếc rên rết không thành thếp: “Các người ngấm lại đi, từ lúc thái tử điện hạ mang người nọ về, người nọ ở đâu?”

“A? Tâm cung của Thái tử..... A! Hần luôn ở tại tâm cung của Thái tử!” Một thái giám hoảng sợ nói.

“Trời a! Sao giờ chúng ta mới phát hiện! Không có ai được ở lại tâm cung của Thái tử, mà ngay cả Cơ công tử được sủng thị, cũng chưa từng bước vào tâm cung một bước, đều là Thái tử gia tới chỗ bọn họ!” Cung nữ nào đó phát hiện chuyện kinh người này, trong mắt tràn đầy hoảng sợ.

“Các người nghĩ hành vi của các người điện hạ không biết sao? Ngài sớm nhìn trong mắt! Nếu các người tiếp tục gian ngoan ngu ngốc, sớm muộn gì đầu cũng dọn nhà!” Lâm công công lạnh lùng nói, người trong phòng sợ tới mức không dám ra ngoài, bọn họ đắc tội Chung Như Thủy, đầu không dọn nhà cũng không được. Lâm công công thấy mặt bọn họ không còn chút máu, thở dài: “Các người đừng lo lắng, ta thấy Tiểu Hầu gia kia tâm địa thiện lương, chỉ lên chinh lại các người, nếu hần nói bóng gió với Thái tử, các người còn có thể ngồi đây than thở sao?” Mọi người nghe xong nhẹ nhàng thở ra, thế không bao giờ đối nghịch với Chung Như Thủy.

Rút ra bài học, bọn họ thấy Chung Như Thủy liền lảng tránh, dù trốn không xong cũng cung kính cúi đầu khom lưng. Lần này, Chung Như Thủy nổi giận, ai dám chạy ra chịu chết a?

Chung Như Thủy tàn phá hoa hoa thảo thảo trong nội viện, thấp giọng chửi bới: “Phong Hàn Bích chết tiệt, Phong Hàn Bích thôi, Thái tử giỏi lắm sao! Gia không thèm hầu hạ!” Hôm nay, sau bữa tối, một thái giám lạ mặt chạy tới, thanh âm the thé nói Liên Hoa chủ tử nào đó bị bệnh, mơ mơ màng màng còn gọi tên điện hạ, khẩn cầu điện hạ đến nhìn chủ tử đáng thương của bọn họ. Chung Như Thủy hiếu kỳ nhìn Phong Hàn Bích, thấy y mặt không biểu tình ứng thanh, “Đã biết”, sau đó dẫn Chung Như Thủy và thái giám đi.

Biết mới giật mình, khá thật! Phong Hàn Bích nhìn như vô tâm vô tình lại là kẻ phong lưu, nuôi một đồng nữ nhân trong tiểu viện “Như hoa mỹ quyền”, cả trai lẫn gái cộng lại có chín người, ngay cả Vi Tiểu Bảo nhìn thấy cũng phải cúi đầu trước Phong Hàn Bích mà hô: “Tổ sư gia xin nhận một lạy của tiểu nhân!”

Phong Hàn Bích không đếm xỉa những người khác quỳ trên mặt đất, trực tiếp nâng một mỹ nhân xinh đẹp thướt tha dậy, thần nhiên nói: “Liên nhi có bệnh trong người, không cần đa lễ.” Liên Nhi kia thụ sủng nhược kinh, gần đây Phong Hàn Bích lãnh tình mà ngay cả trên giường cũng chưa từng nói với hần nửa câu tâm tình, hôm nay thật không ngờ lại nhu tình dịu hần đứng dậy, nói chuyện với hần. Chúng mỹ nhân quỳ trên mặt đất ghen ghét nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt như đao phóng lên người Liên nhi.

Chung Như Thủy nhàm chán ngáp một cái, thâm cung tranh thủ tình cảm sớm xem món trên phim, hiện trường trực tiếp cũng không khơi dậy nửa điểm hứng thú của hần.

“Có điện hạ quan tâm, bệnh của Liên nhi lập tức khá hơn.” Liên nhi then thừng nói, lời này khiến Chung Như Thủy sợ tới mức giật mình, giỏi thật, mỹ nhân e then như hoa này là nam! Ngay cả Lâm công công cũng đàn ông hơn hần! Không đợi Chung Như Thủy hoàn hồn, Phong Hàn Bích đã kéo bàn tay nhỏ bé của người ta vào phòng, những người khác thờ phỉ phỉ đứng lên, hai mắt trắng dã liếc Chung Như Thủy, tất cả đều trở về phòng.

Khỏe miệng Chung Như Thủy run rẩy, theo Phong Hàn Bích vào phòng, mùi hương ngọt ngào thiếu chút nữa khiến hần nôn ra! Phong Hàn Bích ngồi được

mùi vị kia, khẽ nhủ thầm, khỏe mắt thấy Chung Như Thủy nhăn mặt nhăn mũi tràn đầy chán ghét, tâm tình thật tốt, kéo Liên Hoa trên giường, nhẹ nhàng nâng cằm của hắn nói: “Liên nhi không thoải mái ở đâu, để bốn vương cẩn thận nhìn một cái.” Liên Hoa hồn dỗi: “Điện hạ~” Chung Như Thủy đứng cạnh cửa rừng mình, sồn da gà. Trong phòng truyền đến tiếng trêu chọc, thái dương Chung Như Thủy nổi gân xanh, trong nội tâm không ngừng nhắc nhở chính mình, người vô lương tâm trong phòng là Đại lão bản, mỗi tháng phát cho hắn ba lượng bạc! Xem phân lượng tiền, phải nhẫn!

“Này! Ngươi, đem dược vào cho Liên Hoa chủ tử!” Thái giám tới truyền lời lúc này đặt khay vào tay Chung Như Thủy, kiêu ngạo nói.

“Ta?” Chung Như Thủy kêu lên.

“Chính là ngươi, đem dược vào đi, làm không tốt, cẩn thận lột da ngươi!” Thái giám nói xong, nắm Lan Hoa Chỉ uốn éo rời đi. Chung Như Thủy tức giận, mặc y phục thái giám thì xem hắn là thái giám sao! Nếu không phải y phục của Phong Hàn Bích quá lớn so với thân thể của hắn, túi y phục của hắn lại bị rơi mất, Phong Hàn Bích còn cười nhạo vô số lần, nói hắn mặc hoàng bào cũng không giống thái tử, hắn sẽ không bắt đắc dĩ mà mặc y phục thái giám Lâm công công đưa tới!

Chung Như Thủy hít sâu một hơi, nhẫn! Sau đó mặt mũi đầy thâm cừu đại hận bùng khay vào. “Này, dược tới rồi!” Ánh mắt Chung Như Thủy lay động, đặt khay trên bàn, giả vờ không nhìn thấy tay Phong Hàn Bích đang luồn vào y phục Liên Hoa làm hành động bẩn thỉu.

“Lấy tới, phục thị chủ tử uống dược.” Phong Hàn Bích lạnh lùng nói, tuy Liên Hoa đã thở gấp liên tục, nhưng trong mắt Phong Hàn Bích vẫn lạnh như băng, một chút dục sắc cũng không có.

“Ngươi!” Chung Như Thủy tức giận, hung hăng nhìn chằm chằm Phong Hàn Bích, y cũng nhìn hắn, khỏe môi nhếch lên một nụ cười tà mị, trong mắt hắn không còn lãnh khốc như vừa rồi, mà là nghiêng ngả.

“Lớn mặt! Nô tài nho nhỏ dám bắt kính với điện hạ!” Vị dược xưng là Liên Hoa công tử bị bệnh kia, trung khí mưòi phần, quát Chung Như Thủy.

“Đúng vậy, thật là một nô tài cam đảm, Liên nhi, ngươi nói, phạt hắn thế nào mới tốt?” Phong Hàn Bích khẽ cắn vành tai Liên Hoa, ánh mắt lại nhìn chằm chằm Chung Như Thủy.

“Ân ~ Điện hạ ~” Liên Hoa yêu kiều rên một tiếng, “Liên nhi cho rằng, kéo hắn ra ngoài đánh chết, mới có thể khiến những nô tài khác nhớ kỹ.”

Giết gà dọa khỉ a! Chung Như Thủy cười lạnh, đáng tiếc gia không phải gà! Lại càng không muốn làm khi! Phong Hàn Bích mập mờ vuốt ve vành tai Liên Hoa, không tán thành chủ ý của Liên Hoa, cũng không mở miệng giúp Chung Như Thủy, về mặt xem kịch vui. Chung Như Thủy không hiểu vì sao chớp mũi đau xót, cũng không hiểu vì sao thấy Phong Hàn Bích không giúp mình thì cảm thấy ủy khuất khổ sở. Y nên giúp mình mới đúng chứ? Tựa như thường ngày hắn gây họa không biết lớn nhỏ, y đều dung túng hắn. Nhưng bây giờ bắt hắn hầu hạ người khác, còn muốn phạt hắn! Lắc lắc đầu xua tan cảm giác khó hiểu trong lòng, một tay bùng chế dược hung hăng ném trên mặt đất, Liên Hoa công tử kia sợ tới mức hét lên một tiếng. Chung Như Thủy nhìn chằm chằm Phong Hàn Bích, lạnh lùng nói: “Ngươi chậm rãi ngoạn, gia không hầu hạ!” Sau đó đẩy mạnh thái giám nghe thấy tiếng hét mà chạy vào, không quay đầu lại, liền xông ra ngoài.

Mặt Phong Hàn Bích lạnh băng, là y quá mức dung túng hắn? Nhưng, vừa rồi, chứng kiến hắn đồ hốc mắt...

“Thật sự là phản! Tiểu Lý Tử, truyền thị vệ, bắt tiểu thái giám cả gan làm loạn về đây!” Liên Hoa quát lên.

Tiểu Lý Tử ngã ngồi trên mặt đất giờ mới hồi phục tinh thần, dập đầu lạy báp: “Vâng, vâng!”

“Cút!” Phong Hàn Bích đẩy Liên Hoa đang dính vào ngực mình, giận dữ hét, “Ai cho ngươi động đến hắn! Cút khỏi Thái tử cung, từ nay về sau không được xuất hiện trước mặt bốn vương.” Liên Hoa ngã nhào trên đất thượng, chưa hiểu vì sao Thái tử vừa nãy còn ôm vào hắn vào lòng đột nhiên nổi giận, sau đó hoảng sợ, nước mắt lã chã, “Điện hạ, đừng a, điện hạ tha Liên nhi a, Liên nhi không dám tự quyết định! Điện hạ! Điện hạ!”

Phong Hàn Bích không thèm để ý, liến ly khai, mặc kệ hắn thương tâm kêu gào.

Hy vọng tiểu ngọc tử đừng quá xúc động mà làm chuyện điên rồ! Phong Hàn Bích mặt lạnh ngời.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Chuyện xưa ngựa tre

Chung Như Thủy chạy về phòng, thấy giường lớn hoa lệ, nhớ đêm qua Phong Hàn Bích vẫn cùng hắn ngủ chung một giường, hôm nay lại ôm nam nhân thân thiết, trong lòng bức bối không rõ, xông lên trước đem cảm ý cuốn loạn xạ rồi ném xuống đất, gạt thảm lót sàn. Vẫn chưa hết giận, lại nhảy lên giường hung hăng giẫm, thấy đệm chần dính đầy dấu chân mới bot giận một chút. Hừ! Hắn ghét nhất đoạn tụ, hắn bị một đôi cầu nam nam hại chết!

Tiểu cung nữ hầu hạ hắn hơn tháng nay – Sắc nhị, vội vàng chạy tới, về mặt kinh hoàng: “Chủ tử của ta u! Ngài lại làm sao vậy? Cái này, cái này, để điện hạ thấy thì nguy rồi!” Nói xong, muốn tiến lên thu thập. Chung Như Thủy giữ chặt năng, tức giận nói: “Ai bảo ngươi nhặt, ta thích để như vậy, đây là

phòng của ta, ta sắp thế nào thì thế đó! Còn nữa, đừng gọi ta là chủ tử! Ta chỉ là tiểu thư đồng, ta không có mệnh làm chủ tử của người khác!”

“Tiểu tử tông, ôi chào! Đây là tấm cung của điện hạ, không phải phòng của ngài, ngài đùa giỡn cũng nên nghĩ cho cái mạng nhỏ của nô tỳ a!” Sắc nhi bất đắc dĩ, thương cảm nói, chắc chắn điện hạ không nở trút giận lên chủ tử, gặp tai ương sẽ là nằng! Mà, có thư đồng buồn bực bình thế này sao?

“Cái này mắc mớ gì tới ngươi! Hơn nữa, đây là phòng ta, từ lúc vào Thái tử cung ta luôn ở đây, ta còn chưa phản nản Phong Hàn Bích chen chúc giường của ta kìa!” Chung Như Thủy ồn ào, đúng vậy, trong tháng này, ngoại trừ mấy ngày vừa tới, những ngày sau đều cùng Phong Hàn Bích chung giường chung gối..... Bất quá, cái gọi là chung giường chung gối, đều Chung Như Thủy đã sớm ngủ chảy nước miếng ròn ròn, Phong Hàn Bích mới xoa bả vai đầu nhứt từ thư phòng trở về, sau đó đưa lưng với hán mà ngủ đến canh năm rồi giường, vào triều sớm, chờ Phong Hàn Bích hạ triều, Chung Như Thủy tỉnh..... Ngủ chung một tháng, có cơ hội đối mặt, coi như kỳ tích.

“Cái này.....” Sắc nhi ghen lời, tiểu chủ tử của nằng, tuổi không lớn lắm, nhưng nhanh mồm nhanh miệng vô cùng, cả Thái tử cung không người nào nói được hán, mà ngay cả Đào Như Lý cũng bị hán nói đến ghen lời.

“Thủy Thủy! Ta tới rồi! Mang đồ ăn ngon đến cho ngươi, đi, đến Thao Thiết các!” Thương Giác Trung kích động chạy vào, kéo ngoại bào của Chung Như Thủy. Chung Như Thủy chưa kịp cự tuyệt đã bị hán kéo đi như gió. Sắc nhi thở phào một cái, người gây họa đã đi, nhanh chóng đổi lại giường chiếu!

“Ai nha!” Chung Như Thủy không kiên nhẫn hất tay hán, dừng bước, vẻ mặt khó chịu nhìn trời.

“Ngươi làm sao vậy? Bình thường vừa nói đến đồ ăn đều phấn chấn tinh thần, sao hôm nay một chút nguyên khí cũng không có?” Thương Giác Trung kỳ quái nhìn hán.

“Không có gì, không muốn đến Thao Thiết các.” Chung Như Thủy không biết vì sao mình lại hờn dỗi, nhưng hán không muốn đến đó, chỉ cần nghĩ nơi đó là Phong Hàn Bích kiến tạo cho Thương Giác Trung, trong lòng sẽ không thoải mái, Chung Như Thủy rất tự nhiên mà quy tội cho việc hán phản cảm với đoạn tụ. Chuyện này là Thương Giác Trung vô tình nói cho hán, hán mới biết được. (Thao Thiết = kẻ tham ăn)

“Ngươi muốn đi đâu?” Thương Giác Trung đương nhiên theo Chung Như Thủy, từ lúc bị Chung Như Thủy đá bại [Đoạt ăn thua], hán cực kỳ sùng bái Chung Như Thủy.

Chung Như Thủy nhìn trời, nhìn nóc nhà ngọc lưu ly của cung điện phía Tây, chỉ ngón tay, “Đi đến đó!” Thương Giác Trung theo tay hán nhìn, lập tức cười, “Dễ dàng.” Một tay ôm thực hạp, một tay ôm sát eo Chung Như Thủy, đề khí nhảy lên, đưa Chung Như Thủy lên nóc nhà.

“Ngồi xuống đi.” Thương Giác Trung buông thực hạp, nhìn Chung Như Thủy vẫn chưa phục hồi tinh thần. Chung Như Thủy há to mồm không dám tin nhìn Thương Giác Trung, thật vất vả mới hoàn hồn, giữ chặt Thương Giác Trung mà lay, kêu lên: “Tiểu Cước Chi (ngón chân nhỏ), ngươi thật lợi hại, hóa ra ngươi biết khinh công, có khó không, ngươi dạy ta a, ta muốn học!”

Thương Giác Trung bị hán lắc đông lắc tây, “A a ~ ngươi dùng tay trước ~” Chung Như Thủy buông ra, vẻ mặt hưng phấn, nếu hán học được khinh công, muốn chạy, chỉ cần nhẹ nhàng nhảy lên, hán có thể chạy đến chân trời góc biển, ai cũng không bắt được hán!

“Khinh công, không phải một sớm một chiều có thể luyện thành, tối thiểu phải khổ luyện năm, sáu năm, đại khái có thể bằng ta.” Thương Giác Trung nói, “Còn nữa, ta là Giác Trung không phải cước chi, đừng gọi ta là Tiểu Cước Chi!”

Năm sáu năm..... Vậy hán còn mạng có đây không? “Có cái gì đâu, chỉ là ngoại hiệu mà thôi.” Chung Như Thủy lăm bằm.

“Không nói cái này, thử xem, hoàng tử kê, món mới của đầu bếp nhà ta, đưa cho ta nếm trước, ngươi thử xem hương vị thế nào.” Thương Giác Trung lấy đồ ăn ra, Chung Như Thủy lập tức ngửi thấy mùi thịt thơm lừng, còn có mùi rượu nhàn nhạt.

“Thơm quá a, ta thử xem.” Chung Như Thủy giật đùi gà vàng óng xuống, cắn một miếng thật lớn. “A, ăn thật ngon, thịt gà thanh non thơm ngọt, còn có mùi rượu nhàn nhạt, tay nghề của đầu bếp nhà ngươi thật tốt!”

“Ngươi thích là được, sau này hán làm món gì mới, ta đưa cho ngươi nếm thử đầu tiên!” Thương Giác Trung vui mừng, chỉ cần Chung Như Thủy thích, hán liền thích.

Chung Như Thủy liếc hán, cười cười, “Ngươi rất đơn thuần.”

“Thật sao? Tiểu Hàn cũng thường nói như vậy.” Thương Giác Trung ngượng ngùng gãi gãi đầu, Chung Như Thủy ngưng cười, Tiểu Hàn? Đúng vậy, Tiểu Cước Chi và Tiểu Đào Nhi, thường thường gọi Phong Hàn Bích như thế, người trong Thái tử cung đều tập mãi thành thói quen. Không giống hán, gọi tục danh của Phong Hàn Bích, một đám người vây quanh dạy bảo hán không thể gọi thẳng tục danh điện hạ, đây là đại nghịch bất đạo, là tội mất đầu. “Ngươi và Tiểu Đào Nhi, Phong Hàn Bích, một chút cũng không giống quân thân a.” Chung Như Thủy nhẹ giọng nói, tốt đến mức có thể vì ngươi tạo Thao Thiết các, tốt đến mức có thể để Tiểu Đào Nhi dùng thân phận thái y tham gia chính sự.

“Đương nhiên! Chúng ta đối với Tiểu Hàn mà nói, là đặc biệt!” Thương Giác Trung vừa ăn vừa nói, tiểu dung ôn hòa. Chung Như Thủy sững sờ, nhớ tới vừa rồi Phong Hàn Bích ôm Liên Hoa công tử xinh đẹp kia tại “Như hoa mỹ quyền”, lời nói nhẹ nhàng, hán cũng đặc biệt sao..... Chung Như Thủy nghiêng răng nghiêng lợi, không thể ngờ được Phong Hàn Bích thích ăn cây cỏ, ngay cả thần tử cũng không tha! Hung hăng liếc Thương Giác Trung, thầm nghĩ, sao Thương Giác Trung và Đào Như Lý lại kém như vậy, dễ dàng chịu không nổi hấp dẫn!

“Chúng ta a, ha ha, khi còn bé không biết đánh nhau bao nhiêu lần!” Thương Giác Trung cười, có chút hoài niệm, “Nhưng trưởng thành, cha ta nói phải

chú ý quân thần chi lễ, không thể cãi nhau ầm ĩ với Tiểu Hàn, không ra thế thống gì. Ngay cả Tiểu Đào Nhi cũng nói, trước mặt người ngoài, chúng ta phải tuân theo quân thần chi đạo, không thể giống lúc còn bé, làm càn như vậy..... Người nói xem, trưởng thành, nên thay đổi phải không?”

Chung Như Thủy nghe không hiểu, lúc còn bé? “Các người, lúc còn bé?”

“Đúng vậy, người vừa tới nên không biết, ta, Tiểu Hàn và Tiểu Đào Nhi, lúc còn rất nhỏ đã quen nhau.” Thương Giác Trung cầm miếng vải lau mồ trên tay, nằm xuống, hai tay đặt sau gáy, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm lốm đốm, Chung Như Thủy sững sờ, hóa ra là thanh mai trúc mã, khó trách Phong Hàn Bích đối xử đặc biệt với bọn họ. Ách, xem ra hần nghĩ quá xấu xa, hiểu sai

“Thực xin lỗi.....” Chung Như Thủy đỏ bừng mặt, xấu hổ nói, Thương Giác Trung kỳ quái hỏi hần: “Người xin lỗi cái gì? Chúng ta thay đổi, không phải lỗi của người.”

“Ách..... Ha ha a, cũng đúng.....” Chung Như Thủy gượng cười, hần không xin lỗi vì chuyện này! “Người, có thể nói chuyện lúc còn bé của các người không? Quen biết một tháng, ta thật sự không hiểu rõ các người.” Nếu như hiểu, hần đã không nghĩ sai quan hệ của bọn họ, còn so sánh bọn họ với tên chết tiệt Kỷ Phi.....

“Có thể! Người muốn nghe, ta sẽ nói với người.” Thương Giác Trung bảo Chung Như Thủy nằm xuống như hần, cùng nhìn lên trời. “Lúc ta sáu tuổi, lần đầu tiên theo cha tiến cung, tham gia đại thọ Hoàng thượng đăng cơ năm thứ hai, ta là hài tử không chịu nổi phồn văn lễ tiết, thừa dịp cha không chú ý lên chạy đi. Sau đó ta lạc đường trong hoàng cung rộng lớn, đi tới đi lui, thấy hai tiểu hài tử đang đánh nhau. Hi hi, chính là Tiểu Đào Nhi và Tiểu Hàn!”

Chung Như Thủy không dám tin: “Phong Hàn Bích và Tiểu Đào Nhi?” Hai người bọn họ đánh nhau? Thật nhìn không ra, bộ dáng Đào Như Lý nhã nhặn, cũng đánh nhau với người ta, nói Thương Giác Trung và Phong Hàn Bích đánh nhau, còn dễ tin hơn.

“Cáp! Người cũng cảm thấy không thể tin a? Nhưng khi đó Tiểu Đào Nhi phẫn nộ đáng yêu, giống tán tài đồng tử, vóc dáng lại nhỏ, người cũng thấy Tiểu Hàn dạng gì, vẻ ngoài đẹp nhưng sát khí quá nặng, ta không chút nghĩ ngợi xông lên trước giúp Tiểu Đào Nhi! Sau đó hai chúng ta liên thủ xử lý Tiểu Hàn.” Thương Giác Trung đắc ý, Chung Như Thủy kêu lên: “Phong Hàn Bích bị các người xử lý?”

“Đúng vậy! Mặc dù bây giờ võ công của Tiểu Hàn thâm bất khả trắc (sâu không thể lường), nhưng năm đó cũng chỉ là tiểu hài tử tám tuổi, đương nhiên đánh không lại chúng ta! Bất quá, lúc ấy ta và Tiểu Đào Nhi không biết hần là Thái Tử, Tiểu Hàn cũng không nói, hần thua vẫn còn hẹn chúng ta ngày mai tái chiến!”

Năm đó, Phong Hàn Bích tám tuổi, Đào Như Lý vừa tròn bảy tuổi, Thương Giác Trung sáu tuổi. Phong Hàn Bích bị bọn họ liên thủ đã bại, thong dong đứng lên, chùi máu nơi khoe miệng, mặt không biểu tình, lạnh lùng nói: “Ngày mai giờ Tuất, nơi đây tái chiến!” Là hài tử, đối mặt với khiêu chiến như vậy, hai người đều sáng khoái đồng ý. Nhưng, ngày hôm sau, Phong Hàn Bích đợi từ giờ Tuất tới giờ Hợi, nghe Lâm công công buồn bã mà nói không nhìn thấy bóng dáng hai người. Thật ra lúc ấy bọn họ quá ngây thơ, đã quên hoàng cung không phải nơi nói vào là vào. Nửa tháng sau, ba người gặp nhau lần nữa, là ở Thiên Đạo Thư viện. Thiên Đạo Thư là học giáo của Quý Tà quốc, do Hoàng đế đầu tiên chính tay sáng lập, là nơi học tập của hậu duệ vương tôn. Về sau, đệ tử quan gia bình thường, chỉ cần thông qua khảo hạch nghiêm khắc, cũng có tư cách đến học. Vài năm tí mĩ bồi dưỡng, có thể trở thành rường cột nước nhà. Đào Như Lý và Thương Giác Trung hiển nhiên thông qua khảo hạch, khi đó bọn họ đã trở thành bạn tốt, lại phát hiện là hàng xóm của nhau. Ba người đụng độ, hóa hoa văng khắp nơi. Phong Hàn Bích giơ ngón tay cái chỉ chỉ tây sương hậu viện, ở đó yên tĩnh không người qua lại, là nơi tốt nhất để đánh nhau. Hai đối một, hiển nhiên Phong Hàn Bích lại thua. Đánh xong, Phong Hàn Bích hai mắt gấu mèo, khoe miệng Đào Như Lý xanh một khối, gò má Thương Giác Trung đen một mảnh, hơn nữa người ngoài hỏi thì ba người thống nhất nói là, không cần thận ngã. Chọc giận tiên sinh dạy học gần bốn mươi năm thiếu chút nữa đoạn khí, cuối cùng phạt bọn họ đứng một ngày ở cửa. Sau đó, mỗi ngày bọn họ đều đánh một trận, chậm rãi, Phong Hàn Bích có thể phân thắng bại, đến cuối cùng, Phong Hàn Bích đánh ngã hai người bọn họ. Ngày đó, bọn họ trở thành bằng hữu chân chính.

“Chúng ta thường trêu đùa, Tiểu Hàn có võ công tốt như vậy, kỳ thật đều do ta và Tiểu Đào Nhi luyện ra.” Thương Giác Trung cười to, “Người đoán, Tiểu Hàn nói thế nào?” Chung Như Thủy cười nhẹ, lắc đầu, “Ha ha ha, hần nghiêm túc nói: ‘Ta cũng thấy vậy.’” Chung Như Thủy cũng theo Thương Giác Trung cười ra tiếng, nhưng trong mắt có chút ưu thương, hần lúc nhỏ, chưa từng cười vui, càng không có bằng hữu.

“Khi đó, mỗi ngày đều đánh nhau, trên người trên mặt là vết thâm, may mắn có Tiểu Đào Nhi, nhà hần là thần y thế gia! Thương thế của chúng ta có thể phục hồi thần tốc, đều nhờ kim sang dược tổ truyền của hần, bằng không, sớm bị phạt quỳ từ đường.” Thương Giác Trung cười nói: “Tuy sau đó chúng ta biết thân phận của Tiểu Hàn, nhưng Tiểu Hàn không nói, chúng ta cũng vờ như không biết. Lúc ấy còn nhỏ, dù đại nhân (người lớn) thấy chúng ta chẳng phân biệt tôn ti, cũng mở một mắt nhắm một mắt. Nhiều năm như vậy, chúng ta không xem Tiểu Hàn là quân, hần cũng không xem chúng ta là thần. Chúng ta, luôn là bằng hữu.”

Chung Như Thủy hâm mộ: “Nếu ta cũng có bằng hữu như vậy, thì tốt rồi.”

“Ha ha, chính là,” Vui vẻ trên mặt Thương Giác Trung biến mất, khoe miệng kéo xuống, “Trưởng thành, có nhiều thứ thay đổi, chúng ta không thể giống như trước.....” Có thể tùy ý cãi nhau ầm ĩ, không cần quan tâm quân thần chi đạo, không bị cái gọi là lễ nghi trói buộc.

“Tiểu Cước Chi.....” Chung Như Thủy sững sờ nhìn Thương Giác Trung, luôn cho rằng Thương Giác Trung là người vui vẻ không phiền não, thấy hần như vậy, Chung Như Thủy đau lòng.

“Nhưng, đây chỉ là giả vờ cho thể nhân xem đúng không?” Thương Giác Trung giương mắt nhìn về phía Chung Như Thủy, chống lại đôi mắt tinh lượng. Chi nghe Chung Như Thủy tiếp tục nói: “Người trưởng thành, phải mang trách nhiệm, nếu như người tùy ý bốc đồng như lúc còn bé, sẽ thương tổn đến người bên cạnh mình. Nếu người vẫn mỗi ngày đánh nhau vui vẻ cười đùa với Tiểu Hàn, Tiểu Hàn sẽ bị triều đình nhạo báng, thậm chí Hoàng Thượng nghi ngờ, nghi ngờ hần có năng lực làm thái tử hay không, ham chơi không hiểu uy nghiêm của thiên tử, sao có thể kế thừa ngôi vị? Nếu người không để ý quân thần chi lễ như lúc còn bé, người nhà của người sẽ vì người mà vương họa sát thân. Những điều này, người muốn thấy sao?”

Thương Giác Trung chấn động, những điều này, hẳn chưa từng nghĩ tới.

“Người như vậy, không phải không thay đổi mà là ích kỷ. Tiểu Đào Nhi nói với người, kỳ thực không muốn tình bằng hữu của các người bị người khác phá hư, lui một bước có thể bảo trụ điều trân quý nhất, có cái gì không được chứ. Tựa như Tiểu Hàn, y kiến tạo Thao Thiết các trong cung điện của chính mình, cũng chỉ vì người thích ăn, bởi vậy cho người một nơi có thể nếm mỹ thực khắp thiên hạ. Tiểu Đào Nhi chỉ là một thái y, nhưng Tiểu Hàn không giấu hấn chuyện gì, ngay cả chuyện tới cơ mật cũng tìm hấn thương nghị, bởi vì y tin tưởng Tiểu Đào Nhi.” Chung Như Thủy thấy khoe mát Thương Giác Trung ướt át, thờ dài, vỗ vỗ vai của hấn: “Bọn họ, đều dùng phương thức của mình, thủ hộ tình bằng hữu mười mấy năm của các người. Kỳ thật, tình bằng hữu đó, cho tới giờ chưa từng thay đổi.”

Thương Giác Trung ngơ ngác nhìn Chung Như Thủy một hồi, sau đó quay đầu nhìn trời đêm, đột nhiên giơ cánh tay lên che mắt. Chung Như Thủy vỗ nhẹ bả vai run run của hấn, chớp chớp đôi mắt tràn ngập lưu quang của tinh linh, thì thầm: “Đêm nay gió lớn, cát dễ bay vào mắt

Tâm tình buồn bực đột nhiên mất sạch, nghĩ tới lời mình vừa nói, Chung Như Thủy cười khỏ, nói xong mới phát hiện, hóa ra lúc trước luôn có thành kiến với Phong Hàn Bích..... Lần đầu tiên gặp mặt đã bị ánh mắt lạnh khốc của y hù dọa, sau đó bị cường hôn, sau nữa bị y hữu ý vô ý đùa cợt, luôn không có hảo cảm với y, thậm chí phản cảm. Kỳ thật, mình chưa từng hiểu y, hữu ý vô ý tránh né y, mà ngay cả đứng dưới một mái hiên, cũng chưa từng ân cần thăm hỏi. Có lẽ, hẳn nên, thử hiểu Phong Hàn Bích? Dù sao, hiểu y, hẳn mới có thể trở thành nhân viên lâu dài của y.....

Hai người đều có tâm sự không hề biết, tại một chỗ bí mật trên nóc nhà, có người thứ ba, làm bạn với bọn họ một buổi tối.....

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Ngọa đàm hội

Chung Như Thủy nằm sấp trên bàn, đôi mắt hạnh tình lơ lửng nhìn chăm chăm Phong Hàn Bích gần nửa canh giờ. Lâm công công đứng bên cạnh đồ mồ hôi lạnh, không biết tiểu tử tông lại muốn làm chuyện thất đức gì!

Phong Hàn Bích thần nhiên phê duyệt tấu chương, khi thì nhíu mày ghi chép, khi thì ánh mắt sắc bén lạnh băng như đang suy tính. Chung Như Thủy chu môi – đây là tật xấu từ kiếp trước của hấn, thích chu môi. Thăm nghĩ, bỏ qua khuôn mặt đầy sát khí, bộ dáng Phong Hàn Bích thực sự không tồi, mắt tinh mảy kiếm, mũi cao thẳng, môi mỏng mà gợi cảm, cái cảm giác tiêm nói lên chủ nhân của nó là người lạnh khốc và bá đạo, đáng người hoàn mỹ, làn da tiểu mạch sắc khỏe mạnh, nếu ở thế kỷ hai mươi mốt, nam nhân vừa suât vừa vóc đáng đẹp như vậy, chắc chắn mê chết nữ sinh. Chung Như Thủy tiếc thở dài, nếu trước kia, mình còn so được với hấn, nhưng bây giờ, khuôn mặt thường thường ra đường có thể quơ được cả nắm, thân thể còn nhợt hơn bạch trâm kê, làn da trắng mịn hơn người mẫu quảng cáo..... Duy nhất không tệ chính là đôi mắt? Mắt to tròn, đen nhánh, quang mang lưu chuyển, khiến khuôn mặt vốn bình thường thêm linh động xinh đẹp. Thật là một đôi mắt thu thủy vô trần a! Chung Như Thủy rung đùi đắc ý, tâm tắc cảm thán. (aka tự kỉ)

Phong Hàn Bích nhẹ nhàng cong khóe miệng, nếu Chung Như Thủy không ngăn người suy nghĩ, chắc chắn lại ngạc nhiên mà há to mồm – hóa ra Phong Hàn Bích cũng biết cười trộm a! Phong Hàn Bích vội vàng cầm lấy ly trà, nhấp một ngụm, che dấu nụ cười của mình. Vừa rồi y vô tình liếc Chung Như Thủy, thấy hấn đang xuất thần, đột nhiên nhớ lại đêm tối ảm áp đó, hấn nói tình bằng hữu của bọn họ chưa từng thay đổi, liền muốn bật cười.

Sau đêm đó, trời còn chưa sáng, Chung Như Thủy đã vác đôi mắt thâm quầng đến trước mặt y, nhìn chung quanh không có ai, hấn rống lên một câu: “Thực xin lỗi, tối hôm qua ta không nên gây chuyện!” Rồi chạy nhanh hơn thỏ.

Đến vào triều lúc, Thương Giác Trung hai mắt sưng đỏ cúi đầu nắm vạt áo y, thấp giọng nói: “Tiểu..... Điện hạ, thực xin lỗi.....” Làm các vị thân vương trên triều đều cho rằng Thương đại tướng quân làm chuyện gì xấu, bị thái tử điện hạ bắt được, nên cầu xin tha thứ!

Chuyện quý dị như vậy giằng co vài ngày, dù là bên ngoài hay trong nhà, Thương Giác Trung đều quy củ gọi y là “Điện hạ”, biết phân biệt lớn nhỏ, không cùng bọn họ quàng vai bá cổ, khiến Đào Như Lý sợ hãi, vội hỏi Phong Hàn Bích làm gì với hấn, thái dương Phong Hàn Bích nổi gân xanh, chỉ có thể lạnh lùng nói với Thương Giác Trung: “Tại địa bàn của ta, người còn dám gọi ta điện hạ, từ nay về sau đừng xuất hiện trước mặt ta..”

Thương Giác Trung đỏ mặt [Cảm động], nghẹn ngào nói: “Ta biết rồi! Tiểu Hàn ~ Thực xin lỗi!” Phong Hàn Bích và Đào Như Lý thờ dài.

Mà Chung Như Thủy, tất cung tất kính, so với tiểu nhị của quán rượu thượng đẳng còn ân cần hơn, khiến người trong Thái tử cung nom nớp lo sợ. Lâm công công khủng hoảng suy đoán, hay là chinh chán người trong nội cung, bây giờ hướng đến Thái tử gia? Nhưng sáu ngày trôi qua, ngoại trừ quan tâm sinh hoạt hàng ngày của Phong Hàn Bích, tận tâm tận lực hầu hạ thái tử điện hạ, Chung Như Thủy không có động tĩnh gì. Phong Hàn Bích cũng thấy Chung Như Thủy thay đổi quá nhiều, Thương Giác Trung hẳn có thể hiểu được, nhưng tiểu gia hòa này muốn gì a? Cho nên y nhịn không được hỏi Chung Như Thủy: “Người, bị bệnh phải không?”

Thuần túy chỉ muốn làm tốt bổn phận của mình, Chung Như Thủy đã nhẫn tới cực điểm, nghe câu đó, liền hung hăng ném khăn lau xuống đất, rống lên một câu, “Gia không hầu hạ!” Nghênh ngang rời đi.....

“A ~” Chung Như Thủy ngáp to, đôi mắt đẹp rung rung tiếp tục nhìn Phong Hàn Bích.

Phong Hàn Bích đang lén quan sát hân, lòng vừa động, liền nói: “Mệt thì ngủ trước.”

Chung Như Thủy khẽ giật mình, vội vàng nói: “Không sao, ta chờ ngươi ngủ!” Lời này của Chung Như Thủy không có tâm tư gì khác, chỉ đơn thuần chờ Phong Hàn Bích ngủ mà thôi. Giống như đại học, chờ bạn cùng ký túc xá tắt đèn rồi nằm nói chuyện phiếm, chờ một lúc cũng không sao. Chung Như Thủy nghĩ, đã quyết định hiểu Đại lão bản, vậy phải tìm thời gian hạo hạo minh bạch. Nam nhân, có thể nói chuyện phiếm là lúc trên bàn rượu hoặc trên giường tại ký túc xá! Theo quan sát, có vẻ Phong Hàn Bích không thích uống rượu, vậy chỉ có trên giường! Hai người bọn họ làm bạn cùng phòng hơn một tháng! Dù sao theo y thời gian dài, cũng biết cái gọi là “Như hoa mỹ quyền” chỉ để trang trí, Phong Hàn Bích không qua đó mấy lần, cũng không sợ cùng hân cầm đuốc soi dạ đàm sẽ phá hỏng cuộc sống “Tĩnh phúc” của y.

Hiển nhiên Phong Hàn Bích không nghĩ đơn thuần như vậy, tuy sau lần nôn mửa [Chương thứ tư] khiến y không còn động dấy tâm tư với hân, mặc dù mỗi ngày ngủ chung một cái giường – nhưng quan trọng là Chung Như Thủy chẳng làm gì khơi dậy “Tĩnh thú” của y. A, về phần tại sao có thể để Chung Như Thủy tiến vào lãnh địa riêng còn chiếm giường, kỳ thật Phong Hàn Bích cũng không hiểu lắm, có lẽ đêm dài yên tĩnh, nghe người nọ nói một câu trong lúc ngủ mơ: “Vì sao không quan tâm ta?” Thanh âm yếu ớt, khiến người đau lòng.

Phong Hàn Bích híp mắt đánh giá Chung Như Thủy, dám quyến rũ y, chẳng lẽ có ý đồ gì? Khóe miệng cong lên, nở nụ cười nguy hiểm, chậm rãi nói: “Nghỉ ngơi a.” (^_^ Anh thật thích ăn dưa bở ~)

Lúc này, trên giường lớn hoa lệ, hai người đưa lưng về phía nhau.

Phong Hàn Bích kéo Chung Như Thủy lên giường, ai ngờ cái người dụ dỗ y, lập tức ôm chần cuộn người lại, đưa lưng về phía y. Khó hiểu, Phong Hàn Bích cũng nằm xuống như trước, lẳng lặng đợi hành động tiếp theo của Chung Như Thủy. Nhưng chờ đến lúc buồn ngủ, mới cảm giác sau lưng bị người chọc hai cái, sau đó là thanh âm rất nhẹ: “Này.....” Phong Hàn Bích lập tức tỉnh táo, trong mắt mang theo vui vẻ, nhẹ giọng đáp: “Sao vậy?” (^_^)

“Ngươi quay sang đây, chẳng lẽ sự phụ của ngươi không dạy ngươi đưa lưng về phía người khác nói chuyện, rất không lễ phép?” Chung Như Thủy bắt mắt, đâm mạnh vào cột sống của Phong Hàn Bích.

“.....” Phong Hàn Bích xoay người, lẳng lặng nhìn Chung Như Thủy.

“Ách, làm gì mà trừng mắt nhìn ta như vậy! Muốn hù chết ta nha!” Chung Như Thủy bắt mắt nói.

Phong Hàn Bích nhún nhún vai: “Xin hỏi chung Đại thiếu gia, bôn vương nên làm gì mới có thể khiến ngài thoả mãn?”

“Àn..... Ngài cứ tự nhiên a.....”

“Sao, ngươi đánh thức ta, chỉ là muốn đối mặt với ta mà ngủ?” Phong Hàn Bích hiếm khi nói một câu không đứng đắn lời.

Chung Như Thủy đảo hai mắt trắng dã, “Nghĩ xấu xa gì chứ, gia không phải ‘Như hoa mỹ quyền’ của ngươi! Ta chỉ muốn cùng ngươi trò chuyện.”

“Trò chuyện? Trò chuyện cái gì?” Phong Hàn Bích sững sờ, nói chuyện phiếm?

“Đúng vậy, chỉ tùy tiện tâm sự.” Chung Như Thủy sờ sờ cái mũi, có chút xấu hổ.

Phong Hàn Bích dừng lại, hóa ra là muốn tìm hiểu y, y cũng định xem hân có thể hỏi cái gì. Thoáng xích lại gần Chung Như Thủy, bình tĩnh nói: “Ngươi muốn biết chuyện gì?”

“Ách,” Chung Như Thủy bị cử động của y làm sợ tới mức ngửa ra sau, “Thì, nói tính lãnh khốc của ngươi do đâu tạo thành?” Thấy Phong Hàn Bích nghi hoặc nhìn hân, vội vàng giải thích: “Y của ta là, tính cách của ngươi do đâu tạo thành, ngươi không phát hiện người trong Thái tử cung rất sợ ngươi sao? Chỉ cần ngươi xuất hiện, trong phạm vi ba dặm không người dám lớn tiếng ồn ào, tiếng hô hấp cũng nhẹ hơn bình thường.....”

Hân quang chợt lóe lên trong mắt Phong Hàn Bích, Chung Như Thủy sợ tới mức che miệng lại.

“Ngươi cũng sợ ta?” Phong Hàn Bích nhìn hân.

“..... Đúng,” Chung Như Thủy thành thành thật thật trả lời.

“Thật không nhìn ra.” Phong Hàn Bích thân nhiên nói, từ lúc y gặp hân, hân có xem y là Thái tử mà đối đãi sao?

“Đó là ta dám chống lại cái ác!” Chung Như Thủy kháng nghị, chú ý về mặt của Phong Hàn Bích, ngẫm nghĩ, mình chưa từng xem y là Thái tử, cho tới nay, hân đều cho rằng mình và mọi người giống nhau, địa vị ngang hàng, không tồn tại tôn ti chi phân, hơn nữa Phong Hàn Bích cũng đâu nói cho hân có gì bất ổn, hân càng không tự giác. Chung Như Thủy chợt dạ, lẩm bẩm: “Đầu thấy ngươi nhắc nhở ta, còn không phải chính ngươi nuông chiều.....” Phong Hàn Bích sững sờ, thật đúng là, y quá nuông chiều hân! Thương Giác Trung và Đào Như Lý là thanh mai trúc mã với y, cùng y trải qua những ngày thống khổ, những lúc nguy hiểm nhất. Cho nên, dù hai người bọn họ vượt quá giới hạn, y đều dễ dàng tha thứ, thậm chí không từ thủ đoạn bảo vệ bọn họ. Nhưng, Chung Như Thủy, vượt quá dự liệu của y. Có lẽ do, y chưa bao giờ gặp người như vậy, chỉ xem y là người bình thường, mà không phải Thái tử cao cao tại thượng.....

“Về sau ta nên tỏ rõ uy nghiêm của chủ tử, giải quyết việc chung, đúng không?” Phong Hàn Bích không muốn miệt mài theo đuổi cảm giác trong lòng, tự tiểu phi tiểu hỏi.

“Ách, ngài vẫn tiếp tục nuông chiều ta đi!” Chung Như Thủy không chút do dự nói.

“Ngươi thật đúng là kẻ dỏ hơi.” Phong Hàn Bích bắt đầu cười cười.

“Ôi chào, ngươi nên cười nhiều, suốt ngày kéo căng khuôn mặt, ngươi không khó chịu sao? Hơn nữa ngươi cười lên, rất đẹp, so với khuôn mặt băng sơn có sức quyến rũ hơn nhiều!” Chung Như Thủy khẳng định.

“Băng sơn? Ngươi cảm thấy ta rất lạnh lùng?” Phong Hàn Bích khiêu mi, Chung Như Thủy dùng sức gật đầu.

“Thói quen.” Phong Hàn Bích điềm nhiên nói, từ nhỏ thái phó dạy y, làm một quân vương, không thể lộ ra hi nộ, phải học che dấu tâm tình của mình, càng không thể có nhược điểm. Từ từ, y không còn nhớ rõ, cười là như thế nào.

“Thói quen!” Chung Như Thủy không thể tưởng tượng nổi, “Đây là sai, ngươi biết không? Ngươi là người, không phải tảng băng hay tượng đá, người, đều có tùy tâm sở dục, có cảm giác của riêng mình, hi nộ ái ố, nếu như ngươi không có những cảm xúc cơ bản này, ngươi sống có gì thú vị a!”

Phong Hàn Bích kinh ngạc nhìn Chung Như Thủy, như vậy, là không đúng?

“Cao tăng đắc đạo, cũng không hoàn toàn mất đi thất tình lục dục, huống chi ngươi chỉ là người thường, lúc nên cười thì cười, nên khóc thì khóc, đây là quyền lợi của con người. Mà ngươi, đối với ai cũng bày ra gương mặt lạnh lùng, ai cũng sợ ngươi, cho dù tương lai ngươi là đế vương thành công, thì ngươi cũng chỉ là người thất bại.” Chung Như Thủy nghiêm túc nói, ánh mắt chân thành tha thiết, “Nhiều năm như vậy, chẳng lẽ ngươi không mệt mỏi sao?”

Phong Hàn Bích chấn động, mệt mỏi không? Mệt mỏi, qua nhiều năm như vậy, ai quan tâm y mệt hay không? Ngay cả phụ hoàng chí thân cũng chưa từng hỏi, tất cả mọi người, kể cả Đào Như Lý và Thương Giác Trung đều cho rằng, y sẽ không mệt mỏi. Đêm nay, Chung Như Thủy lại hỏi.

Phong Hàn Bích ổn định tâm thần, tránh đi ánh mắt phảng phất có thể nhìn thấu nhân tâm của hắn, thần nhiên nói: “Ngươi thì sao? Ly khai Ngu quốc lâu như vậy, nhớ nhà không?”

Chung Như Thủy sững sờ, vô thức nói: “Nhớ.”

“Có muốn trở về?” Phong Hàn Bích hỏi, trong lòng cười khổ, y đang trốn tránh vấn đề của Chung Như Thủy.

“Muốn trở về a, nhưng không có khả năng, đời này đều không về được.” Chung Như Thủy rất tự nhiên bị y chuyển hướng chủ đề, tâm tình hướng đến nơi hắn đã từng thuộc về.

Phong Hàn Bích thần nhiên nói: “Ta có thể thả ngươi trở về nhìn một chút.”

“Cho dù ngươi nguyện ý phóng ta trở về, ta cũng không đi.” Chung Như Thủy bĩu môi, thần sắc đau thương. Phong Hàn Bích cẩn thận ngẫm nghĩ, liền minh bạch, Ngu quốc đã diệt, Thuần Vu phủ còn ai, hắn trở lại thì có thể đi đâu?

“Vậy xem nơi này là nhà của mình a.” Phong Hàn Bích nói khẽ.

“Ha ha, kỳ thật ngươi rất biết quan tâm, nếu bình thường không làm mặt lạnh, ngươi có thể mê chết rất nhiều nam lẫn nữ.” Chung Như Thủy híp mắt, giọng điệu nhu hòa, hắn bắt đầu buồn ngủ.

“Kể cả ngươi sao?” Phong Hàn Bích thấy Chung Như Thủy nhắm mắt, nhẹ giọng cười hỏi.

“Ta ghét đồng tính luyến ái.” Chung Như Thủy mơ mơ màng màng ni non, “Đoạn tụ rất xấu, đều là bọn họ, hại chết ta.” Thanh âm dần dần nhỏ xuống, cuối cùng không còn, Chung Như Thủy ngủ nhẹ.

Phong Hàn Bích bật cười, nhin không được néo néo chớp mũi khéo léo của hắn, muốn nói chuyện phiếm, chính mình lại ngủ trước. Thuần Vu Lư, đến tột cùng là ai? Y thật sự đoán không ra. Đúng vậy, Phong Hàn Bích chưa từng tin tưởng lời Chung Như Thủy, sai Mạc Hoan Mạc Tiểu tới Thuần Vu phủ xác định, nhưng không có thư đồng nào tên là Chung Như Thủy, tìm được bức họa của Thuần Vu Lư, liền xác định Chung Như Thủy chính là Thuần Vu Lư. Nhưng, tính cách của hắn, không hề giống mặt báo, Thuần Vu Lư hiện tại và Thuần Vu Lư trước kia hoàn toàn trái ngược. Một người, dù che dấu tài tình đến thế nào, một số thói quen cũng không đổi được. Y bắt một số hạ nhân từ Thuần Vu phủ về, lệnh bọn họ âm thầm quan sát Chung Như Thủy một thời gian. Cuối cùng đều nói, nếu khuôn mặt không giống như đúc, bọn họ chắc chắn khẳng định người trước mắt không phải Thuần Vu Lư.

Quan sát gương mặt hồn nhiên của Chung Như Thủy khi ngủ, ánh mắt Phong Hàn Bích chậm rãi trở nên lạnh băng. Ngươi là ai?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Đầu độc

“Thế từ, ngài đang đào cái gì vậy? Để nô tỳ giúp ngài?” Sắc nhi ngồi xổm xuống giống Chung Như Thủy, cẩn cẩn dục dục hỏi.

“Không cần, ta có chút buồn bực, đào đất vui đùa. Ngươi không cần để ý tới ta, làm việc của ngươi đi.” Chung Như Thủy ngồi chồm hổm trên mặt đất, hai tay nắm xẻng sắt nhỏ đào đào, thường lúc tâm tình của hắn buồn bực hay bị người khi dễ, hắn dùng cách này trút hết khó chịu trong lòng. Không ít cây xanh của tiểu khu hắn ở trước kia, bị hắn hạ độc thủ.

Sắc nhi không nói gì nhìn trời, sao nàng lại xui xẻo như vậy, theo chủ tử thích cần nhân? Lát nữa điện hạ trở lại, thấy Chung Như Thủy dính đầy bùn, người gặp nạn là nàng a.

Chung Như Thủy gạt bùn sang một bên, tạo thành núi nho nhỏ, có thể thấy hắn đào rất lâu. Vì sao hắn buồn bực? Đương nhiên là do tối hôm qua hắn chưa hỏi được gì thì không ngăn nổi sức hấp dẫn của chu công, một giấc triền miên, tỉnh ngủ, Phong Hàn Bích đã hạ triều, đang giải quyết chính sự tại thư phòng! Chung Như Thủy hối hận! Sao tối hôm qua hắn không hỏi được gì chứ.

“Vậy xem nơi này là nhà của mình a.” Nhớ tới lời y nói, giọng điệu dịu dàng, biểu tình ôn nhu, Chung Như Thủy cười cười, không phải hoàn toàn không hiểu, tối thiểu hắn biết rõ Phong Hàn Bích không lãnh khốc vô tình như vẻ ngoài, kỳ thật còn rất quan tâm săn sóc.

Tay phải của Chung Như Thủy còn đang cầm xẻng, tay trái dính đầy bùn đất vô thức chống cằm, nghĩ tới biểu tình ôn nhu tối qua của Phong Hàn Bích, chắc là, thể cùng y làm huynh đệ. (^_^ lắc đầu, thờ dài, không có cử đầu em)

“A!” Chung Như Thủy đau đớn kêu một tiếng, ôm lấy cái trán, phẫn nộ: “Ai dám đánh lên bỗ đại gia!”

“Đại gia?” Thanh âm băng lãnh từ mũi, mang theo trêu tức, nhưng Chung Như Thủy lại quen thuộc, “Sao bỗ vương nhớ rõ thân phận của ngươi chỉ là thư đồng nhỏ nho?”

Tâm Chung Như Thủy “Lộp bộp” một tiếng, mỗi lần Phong Hàn Bích tự xưng “Bỗ vương” với hắn, khẳng định không có chuyện tốt! Phong Hàn Bích rất ít dùng hai chữ “Bỗ vương” trước mặt hắn, bình thường đều dùng “Ta”, phát hiện này quả thực khiến Chung Như Thủy cảm động một hồi, bởi vì hắn cảm thấy đây là tôn trọng hắn. Nhưng, mỗi lần y dùng “Bỗ vương”, đại biểu y muốn chinh hắn!

Quả nhiên, Phong Hàn Bích mặt lạnh nói với hắn: “Hôm nay phụ hoàng ngự ban một số mầm kỳ hoa dị thảo, vừa khéo, ngươi đang đào hố, những mầm này giao cho ngươi. Hảo hảo chăm sóc, nếu mầm chết, phụ hoàng trách tội xuống, ta không thể bảo vệ ngươi.” Nói đến đây, Phong Hàn Bích dừng lại, giọng điệu đầy vui vẻ: “Những mầm này lấy ra khỏi hộp sẽ rất nhanh chết nga, trước bữa cơm trưa phải trồng hết? Nếu như trồng không hết sẽ không kịp dùng bữa, đối bụng sẽ rất khó chịu.”

Phong Hàn Bích cúi người lần nữa, nhìn Chung Như Thủy đang chìm vào bị phẫn, nhắm ngay trán của hắn, duỗi ngón trỏ hung hăng búng – nghe được Chung Như Thủy đau đớn kêu lên, mới thỏa mãn rời đi, tới thư phòng tiếp tục giải quyết chính sự.

“Phong Hàn Bích, ngươi là tiểu nhân hèn hạ! Ngươi cẩn thận, rơi vào tay gia, gia trị chết ngươi!” Chung Như Thủy giờ xẻng kêu to, Phong Hàn Bích vui vẻ xem tấu chương, xem ra, sau này thường thường ra hoa viên hít thở không khí a!

Chung Như Thủy hạ hai vai mỗi như, may mà xong trước bữa cơm – cả buổi sáng, hắn phải đào ba mươi sáu cái hố, trồng ba mươi sáu mầm kỳ hoa dị thảo! Phong Hàn Bích thôi, lát nữa ta đổ bột ớt vào súp của ngươi, không biến miệng ngươi thành lập xường, gia với ngươi cùng họ! Ý niệm trở thành huynh đệ với y không cánh mà bay, ôn nhu săn sóc cái gì, tất cả là do tối hôm qua hắn quá mệt mỏi mà nhìn lầm!

“Nhanh, tranh thủ thời gian, súp mà lạnh, ta hỏi tội các người!” Lâm công công dẫn một tiểu thái giám đi trên hành lang gấp khúc, bước chân gấp gáp!

Xem ra, súp đưa cho Phong Hàn Bích, tâm Chung Như Thủy vừa động, hi hi hi, không ngờ cơ hội báo thù tới nhanh như vậy, chờ xem, miệng lập xường!

“Lâm công công!” Chung Như Thủy nhảy ra chặn đường Lâm công công, Lâm công công hoảng sợ, “Ai u, tiểu tử tông của ta, ôi chào! Ngươi hù chết chúng ta!”

“Hi hi hi ~” Chung Như Thủy mặt mũi đầy bùn, cười đến gian trá, Lâm công công bị hắn dọa, lui lại mấy bước, tiểu thái giám nâng khay cũng cẩn cẩn dục dục lui lại mấy bước.

“Lâm công công a, đây là cái gì?” Chung Như Thủy giả vờ ngây thơ hỏi, đáng tiếc nụ cười của hắn thật sự gian trá, còn có chút kinh khủng.

“Cái này, là súp Chiêu quý phi hàm cho điện hạ, ngươi muốn làm gì?” Lâm công công cảnh giác nhìn Chung Như Thủy.

“A, không có gì, thái tử điện hạ bảo ta đưa súp tới cho hắn, các ngươi cứ làm chuyện của mình, giao súp cho ta, ta sẽ đưa đến chỗ điện hạ, các ngươi cũng biết ta và hắn cùng nhau dùng bữa nha!” Chung Như Thủy chân thành nói, nhưng Lâm công công nghe ra, không có hảo ý!

“Việc này không phiền thế tử, ngài nên tắm rửa thay xiêm y trước, điện hạ chờ ngài dùng bữa.” Lâm công công cung kính nói, nếu giao súp cho ngươi, chúng ta còn mạng không?

“Ta ăn xong rồi rửa cũng được! Dù sao điện hạ cũng không chê ta bẩn.” Y dám chê, ta sẽ đem bùn cọ trên mặt y! “Đến, ta giúp các ngươi là được.”

Nói, Chung Như Thủy bước một bước dài, hai tay đặt lên khay.

“Gia, người tạm tha chúng ta, nếu Chiêu quý phi trách tội, mạng nhỏ của chúng ta không còn a!”

“Sẽ không, sẽ không, ta đưa cũng như nhau, Quý phi sẽ không tức giận!” Chung Như Thủy dùng sức kéo khay, tiểu thái giám chết cũng không buông.

“Ngoan a, buông tay ta mua đường cho người.” Chung Như Thủy dụ hồng, trán tiểu thái giám đầy hắc tuyến, ai muốn đường của người chứ!

“Tiểu tử tông, ôi chào! Van cầu ngài, mau buông tay a!” Lâm công công như kiến bò trên chảo nóng, Chung Như Thủy chết cũng không buông tay! Tiểu thái giám nghĩ, buông tay đời ta sẽ hết!

Nhưng, bọn họ đều đã quên, súp đặt trên khay, khay trong tay bọn họ, hai bên giằng co, súp nghiêng ngả, “Bịch” một tiếng, chung súp rơi, ba người trợn mắt há hốc mồm. Chung Như Thủy kịp phản ứng đầu tiên, một tay chống nạnh một tay chỉ vào bọn họ: “Xem! Đều do các người! Bảo các người đừng đoạt với ta, giờ xong rồi, súp không có, các người thảm!”

“Cái gì?!” Lâm công công cùng tiểu thái giám cả kinh, vội vàng nói: “Nếu người không chạy đến gây sự, súp này đã sớm vào bụng điện hạ! Đầu sỏ gây nên là người mới đúng!”

“Cáp! Ác nhân các người còn cáo trạng, sao nào, lấy nhiều người khi dễ ít người!” Chung Như Thủy đồng dạng nói, cũng không nghĩ ai mới là ác nhân.

“Cáp!” Lâm công công lão đảo, “Người người người người người cho rằng điện hạ cung chiều người, sẽ không phân tốt xấu sao, chúng ta nói với điện hạ, điện hạ nhìn rõ mọi việc, nhất định làm chủ cho chúng ta!”

“Ta chính là thị sủng mà kiêu, thế nào! Người cần ta a!” Chung Như Thủy như ác bá, Lâm công công giận đến hai mắt rung rung, vừa phẫn nộ lại ủy khuất, chỉ chỉ Chung Như Thủy: “Người, người, người khi dễ chúng ta!”

Chung Như Thủy bĩu môi, vừa định nói “Khi dễ thì thế nào”, hoàng cầu của lão nãi nãi trong trù phòng đã chạy tới, liếm liếm súp trên mặt đất, gặm một miếng thịt.

Mắt Chung Như Thủy và Lâm công công sáng ngời, tìm được kẻ chết thay! Hai người giả hoạt nhìn nhau, Chung Như Thủy khụ một tiếng, nói: “Lâm công công, ngài không bị kinh hách chứ? Thiệt là, cầu này dọa ngài, súp Chiêu quý phi tự tay hầm cũng đổ mất!” (=.= Thật là, ha ha)

“Hừ chết chúng ta, tiểu súc sinh không biết điều, đều do nó!” Lâm công công phối hợp không chê vào đâu được.

“Đúng, đều do nó! Đi, bắt nó đưa tới trước mặt điện hạ, để nó nhận tội!” Chung Như Thủy chính trực.

“Tiểu Tiễn Tử, còn không bắt cầu này lại, để cầu chạy mất, người đảm đương nổi không?” Lâm công công nghiêm túc.

Tiểu Tiễn Tử khóc không ra nước mắt, đây là chuyện gì a.....

Lúc Tiểu Tiễn Tử muốn bắt cầu, hoàng cầu đột nhiên ngã xuống đất kịch liệt run rẩy, tiếng rên rỉ duy trì không bao lâu thì thấy nó chảy máu mũi mà chết. Chung Như Thủy hoảng sợ trừng to mắt, không kịp phản ứng.

“A, a!” Lâm công công bị dọa, chân mềm nhũn, kêu thảm ngã ngồi trên mặt đất, Tiểu Tiễn Tử sợ tới mức mặt không còn chút máu, nhìn cầu chết thảm, tay run run đỡ lấy Lâm công công.

Đây, là chuyện gì?! Cầu này chết thế nào? Vì sao?

“Có, có độc, súp bị người hạ độc!” Dù sao Lâm công công cũng là lão nhân trong nội cung, loại chuyện này rất hiểu. Chung Như Thủy cả kinh, có độc? Súp, đưa cho Phong Hàn Bích, nếu hần không ngăn Lâm công công lại, nếu hần không cố chấp làm đổ súp, hiện giờ nằm xuống, chính là Phong Hàn Bích? Ý nghĩ này khiến toàn thân Chung Như Thủy lạnh buốt, giật mình, Chung Như Thủy bắt lấy tay Lâm công công, lớn tiếng hỏi: “Quý phi kia chỉ đưa súp!”

Lâm công công nghe hần hỏi, cũng thanh tỉnh lại, “Thức ăn hôm nay đều là Chiêu quý phi tự mình xuống bếp chuẩn bị cho điện hạ!” Chung Như Thủy đứng lên, xoay người chạy tới Thao Thiết các, bọn họ thường dùng cơm ở đó! Phong Hàn Bích, người đừng chết!

“Phong Hàn Bích, đừng ăn!” Chung Như Thủy đuổi tới Thao Thiết các, Phong Hàn Bích giương mắt nhìn lên, Chung Như Thủy cả người đầy bùn đất vọt tới, quét toàn bộ thức ăn tinh xảo xuống, ngẩng đầu nhìn, Chung Như Thủy cảm giác thân thể rơi vào hầm băng – chiếc đĩa Phong Hàn Bích đang giờ lên, còn lưu lại hương thấp (nước sốt)!

“Phong Hàn Bích.....” Chung Như Thủy nhấp máy môi gọi tên y, hai mắt đỏ bừng, run giọng hỏi: “Người ăn?”

Phong Hàn Bích kỳ quái nhìn Chung Như Thủy, gật gật đầu, chỉ là không chờ hần ăn cơm, sao tỏ vẻ giống như trời sập vậy?

“Nôn ra! Nhanh nôn ra!” Chung Như Thủy mang theo tiếng khóc nhào tới, bắt lấy cằm, mở miệng của y. Phong Hàn Bích sững sờ, sau đó ánh mắt lạnh như băng, mặt đầy sát khí nhìn chằm chằm Chung Như Thủy, dù mình đối với tiểu thư đồng này khá đặc biệt, cũng không thể tha thứ hần làm càn đến thế.

“Ta xin ngươi, nhanh nôn ra!” Mang theo tiếng khóc nức nở cầu khẩn, Chung Như Thủy không phát giác Phong Hàn Bích đã tức giận, chỉ muốn mở miệng của y, “Đừng chết, van cầu ngươi đừng chết! Sau này ta không bao giờ muốn chính ngươi nữa! Ngươi nhanh nôn ra!”

Phong Hàn Bích chấn động, hần, khóc? Sát khí chậm rãi biến mất, chỉ thấy Chung Như Thủy gất gao ôm y, muốn mở miệng của y, đôi mắt hạnh linh động giờ ngập nước, lo lắng kinh hoàng lại có chút tuyệt vọng.

“Điện hạ!” Lâm công công không kịp thở chạy đến, vừa chạy vừa hô: “Điện hạ, thức ăn Chiêu quý phi đưa tới có độc!”

Nội tâm Phong Hàn Bích run lên, Chung Như Thủy lo lắng cho y? Bất lấy đôi tay đang làm loạn, Phong Hàn Bích nhẹ nhàng nói: “Vừa rồi ta không dùng món ăn Chiêu quý phi làm.”

“Ồi chào?” Chung Như Thủy ngừng tay, chống lại ánh mắt đầy tiểu ý của Phong Hàn Bích, mới phát hiện mình đang ôm lấy y, vội vàng buông tay lui vài bước, rống to: “Sao ngươi không nói sớm, hần đần!” Hại hần lãng phí biểu lộ!

“Ha ha,” Phong Hàn Bích cười khê hai tiếng, “Ngươi đang lo lắng cho ta?”

“Quý lo lắng ngươi! Ta tới nhìn ngươi đã chết hay chưa! A, phi phi phi! Miệng rộng nói loạn! Không tính không tính!” Chung Như Thủy phủ nhận, lập tức vỗ miệng mình mình, cái gì đã chết hay chưa, thực may mắn!

“Ngươi đang lo lắng cho ta.” Phong Hàn Bích khẳng định, ôn nhu vui vẻ nhìn Chung Như Thủy đỏ bừng cả mặt, trong mắt đầy tình cảm ấm áp.

“Ách.” Lần đầu tiên Chung Như Thủy thấy, trong mắt Phong Hàn Bích có ấm áp, không giống bình thường, dù cười nhưng không chút nhiệt độ.

“Ngươi nói đúng, là vậy.” Chung Như Thủy xấu hổ, quay đầu không nhìn y.

Phong Hàn Bích cười cười, sau đó ản đi vui vẻ trên mặt, xoay người lạnh lùng nói với Lâm công công: “Gọi Đào Như Lý và Thương Giác Trung đến, xử lý ổn thỏa, nên lưu thì lưu, nên bỏ thì bỏ.” Lâm công công vội vàng đáp ứng, lập tức phân phó hạ nhân thu thập, chính mình đi tìm hai vị đại nhân.

“Ngươi chưa ăn cơm? Cả mặt đều bần.” Phong Hàn Bích mỉm cười với Chung Như Thủy, tiến lên lau khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng bần của hần, “Trở về phòng tắm rửa, ta bảo trù phòng làm món mới, ngươi yên tâm, tuyệt đối không có độc.”

Chung Như Thủy đẩy tay của y, phản nộ: “Đừng nói giỡn, chuyện này rất nghiêm trọng, là có ý định mưu sát! Có người muốn giết ngươi! Sao ngươi có thể tỏ vẻ không sao cả!”

Phong Hàn Bích sững sờ, bật cười lắc đầu, tiểu tử kia xấu hổ! “Ta sẽ đi thăm dò, hôm nay ngươi sợ hãi, ăn xong rồi hảo hảo nghỉ ngơi, không cần ngươi hầu hạ.” Thấy vẻ mặt lo lắng lại do dự của Chung Như Thủy, Phong Hàn Bích nhìn không được xoa xoa đầu hần, xúc cảm rất không tồi, Phong Hàn Bích thầm nghĩ. “Đi thôi.” Quay đầu phân phó Sắc nhi: “Chiều có tốt thể từ, đừng để bất kì ai tiếp cận hần!”

Tuy Sắc nhi chỉ có mười bảy tuổi, nhưng rất cơ trí, hiểu lợi hại trong đó, lĩnh mệnh: “Vâng, nô tỳ sẽ hảo hảo chiều cổ chủ từ, không để ai thừa cơ.” Sắc nhi đến bên người Chung Như Thủy, đỡ lấy hần: “Thể từ, theo nô tỳ trở lại tâm cung a.”

Chung Như Thủy do dự một chút, nhìn Phong Hàn Bích, nhẹ nhàng nói một câu: “Ngươi chú ý.” Sau đó cùng Sắc nhi rời đi. Phong Hàn Bích vẫn nhìn Chung Như Thủy, cho đến khi bóng dáng hần biến mất.

Ấm áp trong mắt Phong Hàn Bích thối lui, hiện lên tàn khốc và âm ngoan. Hạ nhân thu thập tàn cuộc điều lý khai, Phong Hàn Bích lạnh lùng nói vào hư không: “Mạc Tiểu, bảo vệ Như nhi.” Nghe chỗ tới truyền đến ứng thanh: “Vâng!” Phong Hàn Bích mới rời khỏi Thao Thiết các, đi đến thư phòng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Phong khởi

Cần Miễn lâu.

“Độc, tên là thương túy, do vu độc của Ngộ quốc tiến cống ba mươi năm về trước, đây là kịch độc, chỉ cần ăn vào một chút cũng đủ để trí mạng. Nhưng Ngộ quốc đã bị Tương quốc diệt hai mươi năm trước, độc này không dễ phối chế, chỉ truyền miệng phối phương (phương pháp điều chế), truyền nhân cuối cùng đã chết hai mươi năm trước. Độc này không dễ dàng có được, nơi có thể tìm thấy nó là Quý Tà, Lang Hiền, và Tương quốc. Nhưng mọi thứ của Tương quốc đã bị chúng ta tiếp nhận, nên kịch độc này không thể truyền lưu bên ngoài.” Đào Như Lý nói với Phong Hàn Bích, hai đầu lông mày hiện lên lo lắng, lại là độc được?

Thương Giác Trung trầm tư nói: “Đồ ăn hôm nay đều do Chiêu quý phi tự tay làm, không thể là nàng hạ độc, nàng thương Tiểu Hàn như vậy, hơn nữa, cũng không có lý do đẩy ngoại sanh của mình đến chỗ chết. Mà mang món ăn tới đều là người của Chiêu quý phi và Tiểu Hàn, như vậy, những người này có vấn đề.”

“Tiểu Hàn, người có đầu mối không?” Đào Như Lý hỏi Phong Hàn Bích, “Nếu không sớm tìm ra hung phạm, chuyện đồn ra, chỉ sợ Chiêu quý phi sẽ hàm oan hạ ngục.”

“Chuyện này ta có chừng mực, không thể đến tai phụ hoàng nhanh như vậy, dù phụ hoàng biết, ta cũng có cách bảo trụ di nương.” Phong Hàn Bích lạnh lùng nói.

“Hảo một chiêu nhất tiễn song điêu, nếu Tiểu Hàn trúng độc, Chiêu quý phi sẽ mang trên lưng tội danh giết Thái tử, chu di cửu tộc. Nếu Tiểu Hàn không trúng độc, ý đồ hạ độc Thái tử cũng đủ để nàng chịu tội, tránh không được kết cục chu di cửu tộc. Xem ra, có người muốn hại gia tộc của Chiêu quý phi, nói cách khác, có người trăm phương ngàn kế diệt trừ thế lực Liễu gia sau lưng Tiểu Hàn.” Thương Giác Trung thường mơ hồ việc nhỏ nhưng lại sáng suốt đại sự, chuyện này hẳn nghĩ liền thông. Liễu gia ngã đài, dù Tiểu Hàn trúng độc hay không, khả năng leo lên đại bảo, sẽ rất khó nói, phải biết rằng, đương kim thánh thượng không chỉ có một nhi tử là Phong Hàn Bích!

“Cho nên, chuyện này rất phiền toái.” Đào Như Lý thờ dài, hần ghét nhất cung đình tranh đấu, “Người định xử lý bọn họ thế nào?” Bọn họ, chính là những người tiếp xúc với thức ăn.

“Ngoại trừ Lâm Khôi, bắt hết những người còn lại, thẩm tra trước, rồi giết, một người cũng không thể tha!” Ngự khí của Phong Hàn Bích thường thường, ánh mắt lại âm tàn độc ác. Mười một mạng người trong mắt y, căn bản không đáng gì, y sẽ không dẫm lên vết xe đổ mười một năm trước!

“Tiểu Hàn.....” Nội tâm Thương Giác Trung phát lạnh, thấy Phong Hàn Bích diện vô biểu tình, cái gì cũng nói không được, hậu quả của nhân từ, mười một năm trước hẳn đã thể nghiệm qua.

“Chuyện này, cứ giao cho ta.” Đào Như Lý nói khê, khuôn mặt lạnh nhạt nhìn không ra cảm xúc, Phong Hàn Bích gật gật đầu. Thương Giác Trung có chút ưu thương nhìn Đào Như Lý, Tiểu Đào Nhi, tới giờ vẫn.....

“Sắc nhi, cầm giấy bút đến.” Chung Như Thủy trở về phòng, sau khi tắm rửa liền phân phó Sắc nhi chuẩn bị giấy bút, Sắc nhi nghi hoặc hỏi: “Thế từ không dùng bữa sao? Điện hạ dặn dò, phải hầu hạ ngài ăn trước.”

“Ta không muốn ăn!” Trông thấy một sinh mệnh biến mất trước mắt mình, còn có tâm trạng ăn uống sao? Cậu, cũng là một mạng! Huống chi, chuyện này không đơn giản như vậy! “Đừng dong dài, mau đem tới!”

“Vâng.” Sắc nhi thấy sắc mặt Chung Như Thủy bất thường, không nói thêm gì nữa. “Thế tử, đã chuẩn bị xong.”

“Ân, người tới.” Chung Như Thủy ra ngoài sảnh, ngồi xuống, nâng bút lông – hẳn học Hán ngữ và lịch sử, những vật này không làm khó được hắn, trên thực tế hắn còn đạt được giải nhì thư pháp ở thế giới hiện đại! “Người nói cho ta biết, tên của tất cả các phi tử có cấp bậc trong hoàng cung, và quan hệ của bọn họ với Phong... Điện hạ.”

“Thế tử, ngài hỏi chuyện này làm gì?” Sắc nhi cả kinh.

“Ta bảo người nói thì người nói, chủ tử hỏi còn phải giải thích nguyên nhân với người sao!” Lần đầu tiên Chung Như Thủy dùng cái danh “Chủ tử”, vẻ mặt nghiêm túc, Sắc nhi bị dọa, bình thường toàn thấy Chung Như Thủy hi hi ha ha thích gây sự, Chung Như Thủy lúc này khiến nàng sợ hãi.

“Vâng, vâng!” Sắc nhi nghĩ thầm, đây mới là diện mục của thế tử Ngu quốc Ngu quốc Thuần Vu Lư a! “Đương kim thánh thượng và hoàng hậu là phu thê tình thâm, hoàng hậu là thân mẫu của điện hạ, mười một năm trước bị người hãm hại, chết thảm tại lãnh cung, sau khi hoàng hậu tiên thế, Hoàng thượng không lập hậu nữa, cũng không tuyển tú nữ. Cho nên, phi tử có cấp bậc trong hậu cung không nhiều lắm, một là Chiêu quý phi, thân muội của Hoàng hậu nương nương, cũng là di nương của điện hạ, có tiểu công chúa năm nay tám tuổi, tình cảm tỷ muội của hoàng hậu và quý phi thâm hậu, năm đó Hoàng hậu nương nương bất hạnh qua đời, nếu không vì điện hạ tuổi nhỏ, thiếu chút nữa Chiêu quý phi cũng đi theo. Chiêu nương nương rất thương yêu điện hạ, Hoàng hậu nương nương mất, người đối xử với điện hạ như thân tử. Phụng quý phi, là người hoàng thượng sủng ái nhất, từng nghe nói Hoàng thượng có ý định phong nàng làm hậu, nhưng cuối cùng không đề cập đến. Sinh một nhi tử, năm năm trước được phong làm Điều vương, đất phong Bình Châu, chỉ kém điện hạ một tuổi. Có thể nói, nàng không có cảm tình với điện hạ. Thanh quý nhân, trầm lặng, không được sủng ái. Nhưng nàng đối đãi với hạ nhân vô cùng tốt, lại chân thành, cho nên trong hậu cung, nhân duyên của nàng là tốt nhất, rất nhiều thái giám cung nữ yêu mến tôn trọng nàng. Cũng có một nhi tử, nhưng năm tuổi vô duyên vô cớ bị bệnh, về sau trở thành ngốc tử, Hoàng thượng thương tiếc, nên cho ở cùng Thanh quý nhân, thuận tiện chiếu cố. Ai, vị tiểu vương tử kia từ nhỏ đã thông tuệ lanh lợi, được Hoàng thượng cưng chiều, điện mạo cũng tốt, thật sự đáng tiếc..... Còn có một vị là Phụng chiêu nghi, thân thể nàng không tốt, luôn ở Phụng Hoa uyển của mình, rất ít ra ngoài, cũng không có hài tử, mấy năm nay càng gầy yếu, nghe hạ nhân nói, chủ tử phúc bạc này, không qua được hai năm.”

Chung Như Thủy vừa nghe vừa ghi, phác thảo các mối quan hệ. Trong lòng bề bộn, thức ăn hôm nay đều do di nương của Phong Hàn Bích tự tay làm, nếu nàng muốn hại y, sao lại phạm sai lầm như thế? Đây không phải chiếu cáo thiên hạ, hung thủ là nàng sao! Là bị người hãm hại a! Hơn nữa, nghe nói nàng rất thương Phong Hàn Bích, hung thủ không thể là nàng! Chung Như Thủy vẽ dấu x nhỏ nhỏ dưới danh tự Chiêu quý phi. Phụng quý phi, vừa nghe Sắc nhi miêu tả về nàng, giọng điệu bất thiện, rất bất mãn về, có vẻ người này nhân phẩm kém tính cách xấu, kiêu ngạo lại ương ngạnh! Hơn nữa, quan trọng nhất là, nàng có một nhi tử, tuổi không kém Phong Hàn Bích bao nhiêu, sách sử có ghi lại, sau tiết mục tranh quyền đoạt vị, chắc chắn có nữ nhân ham mê quyền quý lại yêu con như mạng điều khiển. Người này khả nghi! Chung Như Thủy chấm một dấu dưới danh tự của Phụng quý phi. Thanh quý nhân, không được sủng nhưng nhân duyên hảo, được rất nhiều hạ nhân kính yêu, đáng tiếc mạng không hảo, nhi tử thành như vậy, là nữ nhân đáng thương. Chung Như Thủy viết hai chữ ‘Đáng thương’ nhỏ nhỏ dưới danh tự của nàng. Người cuối cùng, Chung Như Thủy không chút nghĩ ngợi đánh dấu x, Phụng chiêu nghi nghĩ cách sống thêm vài năm đã đủ khó khăn, còn có tâm tư đi hại người sao!

Thức ăn của Phong Hàn Bích đều là người trong Thái tử cung đưa đến, hôm nay Chiêu quý phi tự mình xuống bếp, vậy đưa đến là người của hai bên. Vấn đề ở trên những người này. Nhưng không loại trừ trên đường gặp chuyện ngoài ý muốn. Thái tử cung ở sườn đông của hoàng cung, cách nhau hai

bức tường cao và hai đại môn màu đỏ, Thái tử cung có cấu trúc như hoàng cung thu nhỏ, viện lạc của Phong Hàn Bích ở trung tâm, Thao Thiết các hướng tây nam, là nơi có phong cảnh đẹp nhất Thái tử cung. Đưa món ăn từ hoàng cung đến Thái tử cung, qua lại khoảng 25 phút. Dọc đường truyền thức ăn, dùng tốc độ nhanh nhất đưa đến, trong 25 phút này, ngoại trừ người của Phong Hàn Bích và Lý Chiêu Nghi, có ai tiếp xúc với mỹ hay không, rất khó nói.

Hy vọng không có quý, Chung Như Thủy ghi ghi trên giấy, trong lòng lo lắng vô cùng. Bởi do Phong Hàn Bích, nhất định đắc tội với nhiều người, mang phiền phức về! Phạm vi nghi ngờ quá lớn, làm không tốt sẽ dẫn đến một hồi tình phong huyết vũ, Chung Như Thủy ghét nhất chuyện tàn sát lẫn nhau, sẽ dạy hư tiểu hài tử nha!

“Đúng rồi, hiện giờ Chiêu quý phi thế nào? Hoàng thượng.....” Chung Như Thủy chợt nhớ tới vấn đề nghiêm trọng này, di nương của Phong Hàn Bích sẽ không hàm oan mà chịu nghiêm hình tra tấn chứ? Thời cổ, hiệu suất làm việc nhanh hơn hiện đại không biết bao nhiêu lần a!

“Thế tử, ngài yên tâm đi, chuyện này chưa tới tai hoàng thượng. Chiêu quý phi không sao, thái tử điện hạ đã khiến mọi người cảm miệng, sai rất nhiều thị vệ canh phòng Thái tử cung. Hơn nữa, tất cả những người khả nghi đều bị bắt.” Sắc nhi an ủi Chung Như Thủy.

“Tất cả những người khả nghi?” Phong Hàn Bích nhanh tay như vậy?

“Đúng vậy, những người hôm nay tiếp xúc với thức ăn đều bị bắt, có mười một người! Nếu như thẩm tra không được sẽ..... Ai ui!” Sắc nhi đột nhiên hoảng sợ, đau đớn che cổ, cần cần dục dục quan sát chung quanh, có người cảnh cáo nàng cảm miệng!

“Ngươi sao vậy? Giống như thấy quỷ.” Chung Như Thủy kỳ quái nhìn nàng, “Thẩm tra không được thì sao?”

“Không có, không có gì!” Sắc nhi buông tay che cổ, cuống quýt cúi đầu xuống, “Nô tỳ đi chuẩn bị thức ăn cho thế tử, ăn không vào cũng phải ăn một chút, nếu không điện hạ sẽ đau lòng.” Nói xong, vội vàng hấp tấp chạy ra ngoài.

“Này.....” Chung Như Thủy nhìn bóng lưng vội vàng của Sắc nhi, như có điều suy nghĩ, trên cổ nàng đột nhiên xuất hiện vết máu, có người giám thị hân! Từ nhỏ hân trải qua cuộc sống ăn nhờ ở đậu, hiểu được cách nhìn sắc mặt mà nói chuyện, đột nhiên Sắc nhi thay đổi sắc mặt, như đang sợ cái gì đó. Cả Thái tử cung, người nàng sợ nhất, dùng đầu gối cũng có thể nghĩ ra! Phong Hàn Bích, đến tột cùng muốn làm gì, Sắc nhi nói, nếu như thẩm tra không được, sẽ thế nào? Với tính cách của Phong Hàn Bích, y sẽ làm gì? Chung Như Thủy không dám nghĩ, đây không phải thể kỷ hai mươi mốt, mạng người không đáng tiền.

Sắc mặt Chung Như Thủy càng kém, trong lòng càng lạnh. “...” Đứng lên, cầm giấy trên bàn, Chung Như Thủy chạy tới thư phòng.

Phong Hàn Bích đột nhiên cảm giác được gì đó, hướng ra ngoài cửa sổ, cây cối lay động. Là gió, xem ra, mưa cuối xuân. Nhìn bầu trời xám xịt, chắc hẳn mưa không nhỏ.....

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Vũ hạ

Bạch quang sắc bén cắt ngang bầu trời, truyền đến một tiếng vang thật lớn, mưa đỏ.

Thư phòng trở nên hôn ám, không khí giữa ba người bắt đầu nặng nề. Lâm công công nhẹ nhàng đẩy cửa tiến vào, thấp nền lên, lại khinh thủ khinh cước lui ra. Mười một người, chắc chắn phải chết, cả gan hạ độc Thái tử, vì hung thủ đứng sau mà không chịu thừa nhận. Người hạ độc đã sớm hạ quyết tâm kéo người vô tội đem lưng, nếu không, lúc cấm vệ quân bắt về, đã sớm khai. Sở dĩ thẩm tra, là vì còn chút công đạo, kéo kẻ chết thay bảo trụ Chiêu quý phi, bảo trụ Liễu gia.

“Đi? Thủy Thủy!” Thương Giác Trung vô tình nhìn ra cửa sổ, liền thấy Chung Như Thủy không hề mang dù, đi dưới mưa to, hướng tới bọn họ.

“Sao ngươi không bảo Sắc nhi lấy dù? Dầm mưa bị bệnh thì sao?” Thương Giác Trung đau lòng kéo hân đến, Đào Như Lý cau mày phân phó Lâm công công đưa khăn sạch tới.

Chung Như Thủy đẩy Thương Giác Trung ra, trực tiếp đi đến trước mặt Phong Hàn Bích, nhìn hân ướt sũng, y không vui, cau mày, “Trở về, thay y phục, bảo trù phòng nấu cho ngươi ly trà gừng.”

“Ngươi xem cái này, những người bị tình nghi.” Chung Như Thủy giơ tờ giấy trong tay lên, Phong Hàn Bích lạnh lùng cười, “Nhìn đi?” Chung Như Thủy nhìn nó, mưa đã khiến nét mực nhòe hết! Minh đi quá gấp, ngay cả dù cũng không mang!

Chung Như Thủy ném giấy đi, “Vậy không cần nhìn, ngươi nghe ta nói cũng được!” Phong Hàn Bích lạnh lùng nhìn hân, “Xem ra có người lắm mồm.”

“Quản người khác chuyện gì! Ngươi cho người âm thầm giám sát ta, ngươi nghĩ ta không biết sao! Chuyện này ta tính toán với ngươi sau! Hiện tại ngươi trả lời nghiêm túc, ta hỏi ngươi, nếu ngươi thẩm vấn không có kết quả, mười một người kia sẽ thế nào? Ngươi sẽ làm gì bọn họ!” Chung Như Thủy có

chút kích động tiến lên một bước, chăm chú nhìn Phong Hàn Bích.

“Trở về.” Phong Hàn Bích lạnh lùng nói, trong mắt có chút không kiên nhẫn.

Thương Giác Trung tiến lên giữ chặt hán, nói khẽ: “Thủy Thủy, người trở về trước, chuyện này không phải người có thể quản, cũng không đơn giản như người nghĩ.”

Đào Như Lý tiến lên khuyên nhủ: “Thủy Thủy, đừng tùy hứng, đây không phải chuyện hài tử nên biết.”

“Ta hỏi người! Nói a!” Chung Như Thủy gạt tay hán, không để ý bọn họ khuyên can, xông lên trước bắt lấy vạt áo Phong Hàn Bích, lớn tiếng nói, ánh mắt kiên định.

Phong Hàn Bích bình tĩnh nhìn Chung Như Thủy, sau đó nở nụ cười lãnh khốc, chậm rãi nhả ra một chữ: “Chết.”

Tay bắt lấy vạt áo Phong Hàn Bích run nhè nhẹ, trong lòng lạnh lẽo. Hán đã sớm đoán được, nhưng chính tai nghe y nói ra, lại khó chịu như vậy.

“Thủy Thủy, người trở về đi!” Thương Giác Trung nóng nảy, hán không hy vọng Chung Như Thủy biết rõ việc bọn họ làm, một chuyện cũng không, hán không muốn đôi mắt linh động thanh tịnh kia bị vậy bẩn!

“Ta cầu người, để ta thăm vấn mười một người đó. Nếu ta có thể tìm ra người hạ độc, người thả người vô tội, được không?” Chung Như Thủy cố gắng trấn định, cúi thấp đầu, bình tĩnh nói, “Nếu ta không hỏi được, mà ngay cả ta cũng ở bên trong, mười hai người, người muốn giết cứ giết, ta tuyệt đối không một câu oán hận.”

“Thủy Thủy, chuyện này không phải đùa, không phải trò chơi hàng ngày của người, người chơi không nổi!” Đào Như Lý hiếm khi nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, giọng điệu nghiêm túc.

“Ta không chơi đùa!” Chung Như Thủy rống to, “Ta nói thật!”

Phong Hàn Bích cố nén lửa giận sắp bộc phát, lạnh lùng nói với Thương Giác Trung: “Người dẫn hán về, nhốt hán lại.” Thương Giác Trung sững sờ, nhốt lại? Thấy ánh mắt hung ác của Phong Hàn Bích và sự kích động của Chung Như Thủy, hán cảm thấy làm như vậy mới là tốt nhất cho Chung Như Thủy.

“Thủy Thủy, theo ta.” Thương Giác Trung hung hăng kéo tay Chung Như Thủy, lôi hán ra ngoài.

“Thả ta ra!” Chung Như Thủy kịch liệt giãy dụa, Thương Giác Trung không có cách gì, đành phải kéo hán vào lòng. Chung Như Thủy cúi đầu cắn xuống cánh tay! Thương Giác Trung bị đau, buông ra, Đào Như Lý tay mất lạnh lẽo chế trụ hán lần nữa, Chung Như Thủy hô to: “Phong Hàn Bích! Ta xin người! Bọn họ là người! Là sinh mạng! Người không có tư cách cũng không có quyền cướp đoạt tính mạng bọn họ!”

“Buông hán ra.” Phong Hàn Bích lạnh lùng mở miệng, Đào Như Lý nhẹ buông tay, Chung Như Thủy đẩy hán, đi đến trước mặt Phong Hàn Bích.

Sắc mặt Chung Như Thủy tái nhợt, ướt át trên mặt không biết là mưa hay nước mắt, mắt hán thủy nhuận không còn vui vẻ thỏa mãn hay hạnh phúc như khi thường thức mỹ vị, cũng không linh động xảo trá thông minh như khi đùa giỡn, càng mất đi quang mang kiêu ngạo và tự tin lúc trước.

Bi thương, khổ sở, còn có – đau đớn. Phong Hàn Bích chẳng biết tại sao trong lòng khó chịu, tính mạng của những kẻ râu ria kia, khiến người để ý đến thế sao?

“Phong Hàn Bích, người biết không? Thống khổ khi bị oan uổng mà không cách nào giải thích, ta rõ hơn bất kì ai.” Chung Như Thủy cười khổ mà nói, “Ta đã từng nếm qua rất nhiều đau khổ, lúc còn rất nhỏ sống nhờ nhà cữu cữu, biểu ca luôn khi dễ ta, thường trộm tiền mua ăn rồi đổ lỗi cho ta. Khi đó, ngay cả tôi cũng khó khăn, sao ta có thể giải thích với cữu mẩu? Đành phải khóc lóc chịu đánh, cuối cùng có một ngày, cữu mẩu đánh hung ác, máu mũi của ta chảy đầy đất, biểu ca sợ hãi, khóc thừa nhận tiền là do hán trộm. Ta rất vui vẻ, bởi vì ta thấy được trên mặt trần đầy áy náy, còn nói xin lỗi với ta, mua rất nhiều đồ chơi cho ta. Ta biết bọn họ hối hận, cho nên ta tha thứ.” Chung Như Thủy nhớ lại chuyện năm bốn tuổi, giọng điệu có chút nghẹn ngào, ba người giật mình nhìn hán. Chung Như Thủy tiếp tục: “Ta muốn nói, oan uổng không sao, tra rõ là được, quan trọng nhất là cho bọn họ một cơ hội giải thích, nếu như các người chẳng điều tra đã giết bọn họ, sau này bắt được hung thủ thì thế nào? Ngay cả cơ hội nói lời xin lỗi với những người uổng mạng cũng không có, còn ý nghĩa gì?” Phong Hàn Bích chấn động, y nhớ tới mười một năm trước, phụ hoàng quý gối trước mắt mẫu hậu đã chết, khóc xin lỗi nàng. Đáng tiếc, mẫu hậu không còn nghe được.

“Phong Hàn Bích, tối hôm qua người nói với ta, thử xem nơi này là nhà của mình. Kỳ thật lúc đó ta biết người không phải người tàn nhẫn lãnh khốc, một người không có tình cảm, sẽ không nói lời ôn hòa quan tâm với một người thân thể đầy hoài nghi. Ta không tin tối hôm qua người giả vờ! Phong Hàn Bích, kỳ thật người là người rất ôn nhu, tại sao phải biến mình thành con quỷ không có tình cảm!” Chung Như Thủy vẫn nhìn Phong Hàn Bích, thân thể run nhè nhẹ, hai mắt ngập nước, rốt cục không chịu nổi mà rơi xuống. Hán không phải người dễ rơi lệ, nhưng không biết vì sao, hán muốn thống thống khoái khoái khóc một lần. Vì mười một người sinh tử không định, vì thiếu chút nữa Phong Hàn Bích bị giết, cũng vì bàng hoàng và bất lực của bản thân, không biết mình đang sống trong thế giới nào.

“Ta không tin người giết bọn họ mà một chút cảm giác cũng không có, ta không hy vọng người đối mặt với nước mắt và thống khổ của thân nhân bọn họ mà hối hận cả đời, ta không muốn người đeo mặt nạ tàn nhẫn lãnh huyết mà trong lòng lại đau thương trống rỗng. Ta van cầu người, tin tưởng ta, để ta giúp bọn họ một lần, cũng để ta giúp người một lần.” Chung Như Thủy rơi nước mắt, hai mắt Thương Giác Trung đỏ lên, nhẹ nhàng tiến đến đỡ lấy vai hán, nói với Phong Hàn Bích: “Tiểu Hàn, ta tin hán.” Đào Như Lý cũng nhìn Phong Hàn Bích, hiển nhiên, hán lựa chọn thử tin tưởng Chung Như Thủy. Dù sao, đó là mười một mạng người!

Phong Hàn Bích chấp tay sau lưng nhìn ngoài cửa sổ, mưa càng rơi càng lớn, giọng điệu lạnh nhạt: “Trở về, thay y phục, Như Lý chẩn mạch cho ngươi, đừng để bị bệnh.”

“Tiểu Hàn!” Thương Giác Trung khó thở, Đào Như Lý giữ chặt tay Chung Như Thủy, nhẹ nhàng nói: “Trở về đi.” Chung Như Thủy cúi đầu không nhúc nhích, Đào Như Lý lắc đầu, bình thường mình còn khen hắn thông minh, “Ngươi bị bệnh, sao có thể giúp bọn họ?” Chung Như Thủy chấn động, mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn Đào Như Lý. Thương Giác Trung vui vẻ nói: “Ý người là, Tiểu Hàn đáp ứng?”

“Đi thôi, nếu ngươi thật sự bệnh, nhất định điện hạ sẽ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.” Đào Như Lý thản nhiên cười nói.

Chung Như Thủy rút tay về, chạy đến trước mặt Phong Hàn Bích, trong mắt là vui vẻ và kích động, trên mặt còn nước mắt chưa khô, nắm tay đánh vào lồng ngực y, cười nói: “Cám ơn ngươi! Từ nay về sau, ta nấu cơm cho ngươi ăn!”

Như vậy sẽ không sợ người khác hại mình? Phong Hàn Bích nhẹ nhàng cong khóe môi, thản nhiên nói: “Đi đi, cẩn thận chút.” Chung Như Thủy cao hứng gật đầu, lại nhìn không được vрон tay, cho y một cái ôm thật chặt, sau đó một tay kéo Đào Như Lý một tay kéo Thương Giác Trung, vô cùng cao hứng chạy đi.

Phong Hàn Bích nhìn bọn họ đi xa trong màn mưa, mơ hồ nghe được tiếng Thương Giác Trung bảo Chung Như Thủy bụng dù. Vрон tay vuốt lồng ngực của mình, nơi đây còn nhiệt độ Chung Như Thủy lưu lại. Lâm công công tiến đến, cẩn thận phủ thêm áo choàng cho y, thanh âm già nua đầy quan tâm và lo lắng: “Điện hạ, phải cẩn thận thân thể, tuy mùa hè sắp tới, nhưng trời có lúc chợt lạnh, nhiễm phong hàn thì nguy.....”

“Lâm công công,” Phong Hàn Bích đột nhiên nói, giọng điệu mơ hồ, “Ta đưa hắn đến đây, có phải sai hay không?”

“Cái này.....” Lâm công công nghĩ nghĩ, nói: “Thế tử là người tốt, lão nô không biết thế nhân hình dung hắn ra sao, nhưng lão nô biết rõ, thế tử rất chân thành, tuy hắn thích náo loạn, nhưng hạ nhân trong Thái tử cung đều yêu mến hắn. Điện hạ, không bằng, ngài thử tin tưởng hắn a?”

Tin tưởng hắn sao? Không muốn lại nhìn thấy Chung Như Thủy đau khổ như hôm nay, Phong Hàn Bích nghĩ, nếu tin tưởng hắn có thể khiến y trở về trước kia, như vậy, y nguyện ý tin hắn một lần.

Chung Như Thủy nằm trên giường trần trọc, nghĩ lời Đào Như Lý nói với hắn trước khi đi. Phải nhanh một chút? Chuyện này quá phức tạp, liên lụy đến Phong Hàn Bích, Chiêu quý phi và nương gia của mẫu hậu y – Liễu gia. Xem ra, người phía sau muốn gây bất lợi cho Phong Hàn Bích là vì long ý. Tiểu Đào Nhi nói, nếu chuyện này không giải quyết trước khi Hoàng thượng biết, tính mạng Chiêu quý phi khó bảo toàn. Mà Phong Hàn Bích vì bảo trụ di nương của mình, nhất định giết chết mười một người kia, bọn họ chắc chắn là kẻ chết thay!

Thật độc ác! Chung Như Thủy nghiêng răng nghiêng lợi, đến tột người kia có thâm cừu đại hận gì với Phong Hàn Bích, vì giết y mà liên lụy nhiều người vô tội như vậy! Nếu muốn bắt được hung thủ, phải tìm là kẻ khả nghi nhất.

“A xỉ!” Chung Như Thủy hắt xỉ một cái thật to, xoa xoa mũi, cầu nguyện chính mình ngàn vạn lần đừng bệnh, nếu không, chắc chắn Phong Hàn Bích sẽ nhốt hắn lại.

“Còn chưa ngủ?” Thanh âm lạnh lùng vang lên sau lưng, Chung Như Thủy không xoay người, bảo trì tư thế, ồm ồm nói: “Sắp ngủ, ngươi nói làm ta tỉnh.” Điện hình của nói dối trắng trợn.

“Thật sao?” Thanh âm của Phong Hàn Bích mang theo tiểu ý, sau lưng Chung Như Thủy mát lạnh, liền cảm giác được Phong Hàn Bích chui vào chăn, tiện thể đem lồng ngực của y áp lên lưng hắn.

“Cách ta xa một chút, hai đại nam nhân dán sát như vậy làm gì?” Chung Như Thủy thúc khuỷu tay vào y, Phong Hàn Bích tiếp được, mỉm cười, ghé vào lỗ tai hắn nói: “Ta biết rõ, ngươi đã nói ngươi ghét đoạn tụ. Nhưng, ta cũng không phải đoạn tụ.”

“Hừ hừ, lừa gạt ai đó.” Chung Như Thủy lạnh nhạt nói, trong “Như hoa mỹ quyền” là một đồng tuấn nam mỹ nam a!

“Ta nói thật.” Phong Hàn Bích ôm eo của hắn, khẽ cười, chớp mũi nhẹ ngửi cổ hắn, y thích hương vị thanh mát trên người Chung Như Thủy. “Những mỹ nhân kia đều là người khác tặng, một số là phụ hoàng ban cho.”

“Tặng nữ nhân thì dễ nói, tặng người nam nhân? Người còn nói người không yêu thích?” Chung Như Thủy dùng sức gỡ tay của y, đáng tiếc, lực không bằng người ta.

“Ta trưởng thành vẫn chưa có thái tử phi, thậm chí thị thiếp phong hào cũng không. Tặng nữ nhân, là vì lấy lòng ta. Nhưng không có người nào lọt vào mắt ta, sau đó bọn họ bắt đầu tặng nam nhân.....” Phong Hàn Bích có chút bất đắc dĩ, mà ngay cả phụ hoàng cũng ban thưởng hai mỹ nam.

“Bọn họ tặng người liền thu a! Người cũng không có tiết tháo!” Hai tay của Chung Như Thủy đều môi như, vẫn không gỡ được tay Phong Hàn Bích ra, đành phải tức giận nói: “Người buông tay! Gia không thích ôm!”

“Ha ha.” Phong Hàn Bích buông tay ra, nhưng vẫn gác hồ ngang eo hắn, Chung Như Thủy đảo mắt xem thường, ngầm đồng ý hành vi của y. “Gặp dịp thì chơi, đây là điều bắt buộc của một thái tử.”

“Thiệt! Tương lai ngươi thú thái tử phi, cũng muốn diễn trò cho nàng xem a!” Chung Như Thủy bất mãn nói.

“Nam nhân tam thê tứ thiếp, có cái gì kỳ lạ? Dù là thái tử phi, cũng phải chịu thống khổ cùng những nữ nhân khác chia sẻ một trọng phụ.” Phong Hàn Bích, giọng điệu thường thường, nói.

“..... Ngươi cam lòng để ái nhân chịu ủy khuất? Nếu là ta, quân người trong thiên hạ nghĩ thế nào, thú người mình yêu, chấp từ chi thủ dữ từ giao lão, dù nghèo khó hay bệnh tật, đều cùng đối phương nắm tay, đòi đòi kiếp kiếp. Đây mới là yêu, mới là chân chính hứa hẹn.” Ngỡ khí của Chung Như Thủy có chút chấp nhất, hẳn là vật hy sinh của bi kịch tình yêu, lớn lên hẳn liền quyết định, phải tìm một nữ tử ôn nhu mà mình yêu, kết hôn, sau đó sinh bảo bảo, hảo hảo chiếu cố bọn họ, một nhà hưởng cuộc sống hạnh phúc.

“Ngươi có người mình yêu?” Phong Hàn Bích thân nhiên hỏi.

“Không có, nhưng nhất định ta sẽ tìm được.” Chung Như Thủy khẳng định.

“..... Ngủ đi, nếu không ngày mai ngươi sẽ ngủ gục ngủ gật thẩm tra phạm nhân.” Phong Hàn Bích không muốn nói tiếp chủ đề này, chỉ cần nghĩ tới Chung Như Thủy sẽ thành thân với một nữ tử lạ lẫm, trong lòng liền cảm thấy rất bức bối.

“Cũng đúng, ta ngủ! Ngươi không được phép nói chuyện, ngủ ngon ~” Chung Như Thủy nói xong, chẳng được bao lâu, tiếng ngáy nhẹ vang lên. Phong Hàn Bích bật cười lắc đầu, nói ngủ liền ngủ, giống hệt hải tử.

Yêu? Phong Hàn Bích không còn tin chữ này từ mười một năm trước. Lúc đó, vì lợi ích, phụ hoàng từ bỏ mẫu hậu, mẫu hậu yêu hẳn cả đời, cuối cùng nhận lấy tội danh hành thích vua. Mẫu hậu dịu dàng thiện lương, đối nhân xử thế cẩn thận, lại rơi vào đường cùng chết oan trong lãnh cung. Phụ hoàng biết rõ nàng oan uổng, nhưng không nói một câu bênh vực nàng. Tình yêu, đối với Phong Hàn Bích mà nói, chỉ là chê cười.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Hung thủ là?

Trong hình thất hôn ám, Chung Như Thủy ngâm cầu vồng ba thảo (có đuôi chó), trưng ra nụ cười âm trầm, răng trắng như tuyết dưới ánh nến lập lòe quang mang quý dị. Ngồi dựa vào ghế, hai chân đan chéo gác trên bàn, vẻ mặt lưu manh, cực kỳ kiêu ngạo. Mất hạnh to tròn lóe tinh quang, không có hảo ý nhìn chăm chăm người quý trước mắt – tiểu thái giám toàn thân run rẩy. Phụng mệnh đến giúp Chung Như Thủy là Lâm công công, đứng bên cạnh len lén lau mồ hôi trên trán, thầm nghĩ, thế từ lúc ở Ngụ quốc, đến tột cùng là bá danh sư nào? Dạy dỗ đệ tử thật không giống người thường.

Chung Như Thủy lật xem tư liệu, hẳn mất rất nhiều noron mới thu thập được. Mười một người, năm cung nữ sáu tiểu thái giám, thông tin về bọn họ đều ở đây, từ lúc vào cung cho tới giờ.

“Tiểu Hợp Tử?” Chung Như Thủy kéo dài thanh âm, đây là hạ nhân trong cung của Chiêu quý phi.

“Vâng, vâng!” Tiểu Hợp Tử nom nớp lo sợ đáp.

“Ngươi là người đầu tiên tiếp xúc món ăn, lúc ấy có cảm thấy cái gì khác thường không?”

“Khác, khác thường?” Tiểu Hợp Tử len lén giương mắt nhìn Chung Như Thủy, đôi mi thanh tú của Chung Như Thủy nhảy lên, Tiểu Hợp Tử cuống quýt cúi đầu xuống: “Không có, không có, tiểu nhân tiếp nhận món ăn trong tay nương nương, sau đó trực tiếp đưa đến tay người kia.”

“Trong lúc đưa món ăn có dừng lại, hoặc gặp ai hay không?”

“Không có, tiểu nhân trực tiếp đưa đến tay người kia.”

“Người kia là ai?”

“Là Tiểu Lan, nàng và tiểu nhân đều là hạ nhân của Cừ Lan Uyển, theo nương nương gần mười năm.”

“Tốt lắm, vấn đề cuối cùng, ngươi còn nhớ món ăn thứ năm là gì không?”

“A? Cái này, tiểu nhân không biết” Tiểu Hợp Tử cả kinh, mồ hôi lạnh chảy không ngừng, lúc hẳn còn muốn nói điều gì đó, Chung Như Thủy phát tay ngăn cản hẳn: “Được rồi, không còn chuyện với ngươi, gọi người kế tiếp.” Tiểu Hợp Tử đứng lên, chân run run, lao đảo được người mang ra ngoài.

Chung Như Thủy nghĩ, người yếu vía như vậy, có gan hạ độc sao? Nhưng nghe nói, hẳn đã từng vì tay chân không sạch sẽ, bị Chiêu quý phi nhốt tại hình phòng ba ngày, khó cam đoan không bởi vậy mà sinh lòng oán hận, hạ độc hại bọn họ. Có câu, người không giống nhất là người có khả năng nhất?

“Tiểu Lan?” Chung Như Thủy nhớ kỹ cái tên này, cung nữ Tiểu Lan có chút bối rối ứng thanh, “Ngươi quen một người tên là Tân Nhất không?”

“Cáp?” Tiểu Lan ngốc trệ.

“Không có gì, nghe tên của ngươi có chút hoài niệm. Khụ khụ, nhập đề chính, ngươi theo Chiêu quý phi bao lâu rồi?”

“Bầm thể tử, nô tỳ theo nương nương chín năm bốn tháng.”

“Nhớ rất rõ!”

“Đúng vậy, trước kia nô tỳ may mắn được theo nương nương đã mất một thời gian.”

“A, vậy ngươi rất quen thuộc với điện hạ?”

“Nhận được yêu mến của nương nương và điện hạ.”

“Vấn đề cuối cùng, món ăn thứ ba, ngươi còn nhớ rõ?”

“Ách, hình như là thịt cuộn lá sen.” Tiểu Lan suy nghĩ một chút, không chắc chắn nói.

“A ~ nghe có vẻ rất ngon!” Chung Như Thủy âm thầm nuốt nước miếng, bụng có chút đói. Lâm công công đứng phía sau, đầu đầy hắc tuyến ho một tiếng, nhắc nhở hần, bây giờ đang làm chính sự!

“Khụ khụ, trí nhớ của ngươi không tệ lắm, người trước hỏi gì cũng không nhớ, xem ra hần khả nghi lớn nhất, được rồi, gọi người kế tiếp.” Tiểu Lan thờ phào nhẹ nhõm, được người mang ra ngoài, cước bộ cũng không lao đảo. Đào Như Lý và Thương Giác Trung từng nói với hần, cung nữ này khả nghi ít nhất, bởi vì nàng từng chiếu cố Phong Hàn Bích một thời gian, nếu muốn hại, không cần chờ tới bây giờ. Hơn nữa nàng từng liều mình cứu Chiêu quý phi, độ trung thành đã được khảo nghiệm, Chiêu quý phi sủng ái nàng, còn định cho nàng ra cung xuất giá. Bọn họ hy vọng, nếu có thể, dù không thăm tra được cũng bảo vệ nàng một mạng.

“Ngươi là Tiểu Phúc Tử?” Chung Như Thủy nhìn tiểu thái giám tròn vo, khuôn mặt phúc hậu quỳ trước mắt, người cũng như tên a!

“Dạ dạ dạ dạ.” Tiểu Phúc Tử dập đầu nói lắp, mồ hôi lạnh chảy trên khuôn mặt tròn tròn.

Chung Như Thủy khiêu mi, người này nói lắp! “Một tháng trước, ngươi từ Phi Phụng Uyển của Phụng quý phi chuyển đến Thái tử cung?”

“Dạ dạ dạ dạ!”

“Là Phụng quý phi điều ngươi tới?”

“Dạ dạ dạ dạ.”

“Vì sao?”

“Bởi vì bởi vì bởi vì, nương, nương nương nói, thái thái tử cần một một hạ nhân, lạnh lạnh, lạnh lợi.”

Chung Như Thủy hắc tuyến, hạ nhân lạnh lợi? Hoàng đế lão nhân kia còn đồng ý với Phụng quý phi rồi tự mình hạ lệnh? Chung Như Thủy nhìn tư liệu, tám tấc, xem ra không phải Phong lão đầu hồ đồ mà là Phụng quý phi rất được sủng! “Trên đường ngươi đưa món ăn có gấp ai? Hay có chút chuyện mà ngừng một lúc?”

“Có có, có, nô nô tài gấp gấp gấp được, người người quen trước kia trong trong Phi Phi Phụng, Phụng Uyển.”

“Ai?” Lâm công công nhin không được trầm giọng hỏi, thăm tra đến người thứ sáu, rốt cục có đầu mối! Chung Như Thủy ngáp một cái, hần có chút mệt nhọc!

“Ách, ách, là, là Lưu, Lưu công công.” Tiểu Phúc Tử càng kinh hoảng.

Lâm công công nhut chí, Lưu công công theo tiên hoàng cả đời, hôm nay đi mười bước phải nghỉ ngơi nửa canh giờ, lòng trung thành của lão trời đất chứng giám! Năm đó, vì không được trở thành nội thị của Thái tử mà hận Lâm công công rất lâu, bảo lão muốn hạ độc Lâm công công còn dễ tin hơn.

“Tốt lắm, vấn đề cuối cùng, ngươi có nhớ rõ món ăn thứ ba là gì không?” Chung Như Thủy miễn cưỡng hỏi.

“Hảo, hảo, hình như.”

“Được rồi, ngươi có thể đi xuống.” Chung Như Thủy không kiên nhẫn, phát phát tay cắt lời hần, thị vệ hiểu ý liền dẫn người xuống. Đào Như Lý nói Tiểu Kết Ba khả nghi lớn nhất, nên thăm tra kỹ. Chung Như Thủy nhìn tư liệu, có đủ thông tin về tất cả! Chung Như Thủy lại ngáp một cái, bảo người kế tiếp tiến đến.

Lúc người thứ mười một được mang vào, Chung Như Thủy không còn lưu manh kiêu ngạo như trước, hai chân đã quy củ hạ xuống đất, nhưng cả người hần nằm sấp trên bàn. Tiểu cung nữ kia thoát nhìn chưa đủ mười lăm tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn tiêu tụy, rõ ràng đã khóc rất lâu, bộ dáng lo lắng hãi hùng.

“Thế, thế từ, nô tỳ oan uổng, nô tỳ từ nhỏ tiến cung đã làm việc tại Thái tử cung, trung thành và tận tâm với điện hạ, tuyệt đối không thể mưu hại điện hạ!” Chung Như Thủy chưa hỏi, tiểu cung nữ kia đã khóc nức nở.

“..... Được rồi được rồi,” Chung Như Thủy thấy nàng khóc, có chút hoảng hốt, hấn sợ nhất nước mắt của nữ nhân! Năm thứ hai tiểu học, hắc chộc một nữ sinh, tiếng khóc ma ám xuyên não khiến hấn sợ hãi tới giờ, về sau vừa nhìn thấy nữ nhân khóc, hấn liền oán hận.

“Cô nương nguoi yên tâm, ta không phải người tốt! A không đúng, ta là người xấu! A cũng không đúng! Tóm lại ta là, ai nha, tóm lại nguoi đừng khóc, ta chỉ theo lệ hỏi nguoi một chút mà thôi!”

“Thế từ, ngài đừng hoảng hốt.....” Lâm công công bắt đầu vỗ vỗ vai Chung Như Thủy, giúp hấn trấn định.

“Khụ khụ,” Chung Như Thủy thanh thanh cuống hợng, ngồi thẳng, “Nguoi là Lục nhi, phải không?”

“Vâng, nô tỳ là Lục nhi.”

“Nguoi là người cuối cùng đưa món ăn, sau đó giao cho Lâm công công?”

“Đúng vậy, nhưng nô tỳ tuyệt đối không hạ độc hại điện hạ! Sao nô tỳ có thể hạ độc điện hạ? Nô tỳ, nô tỳ.....” Lục nhi nói không được nữa, đầu cúi thấp tới mức sắp chạm đất.

Chung Như Thủy thấy mặt nàng đỏ ửng, bưng tỉnh đại ngộ, nói: “Hóa ra lại là một nữ nhân bị bề ngoài lạnh lùng của y mê hoặc!” Không phải hấn thôi phong, tiểu thái giám và tiểu cung nữ trong nội cung, chỉ cần may mắn được Phong Hàn Bích liếc nhìn, mặt liền đỏ ửng mơ mộng cả ngày! Hóa ra nam tử lạnh lùng tuấn mỹ như Phong Hàn Bích, ở đâu cũng nổi tiếng a..... Chung Như Thủy ghen ghét nghĩ.

“Không không không không không, không phải! Nô tỳ không dám, nô tỳ đáng chết!” Lục Nhi lại tiếp tục roi nước mắt.

“Cầu nguoi lau nước mắt đi a!” Chung Như Thủy chống trán, “Nguoi nhớ rõ món ăn thứ sáu là gì không?”

“Không, không nhớ rõ.....” Lục nhi lau nước mắt, Lâm công công co rút khóe miệng, bộ dáng hiện tại của nàng, có thể nhớ mới lạ..... Chung Như Thủy phát phát tay bảo nàng lui xuống, nhìn bản ghi chép, có bốn hạ nhân trong Thái tử cung, là bốn người đưa món ăn cuối cùng, còn lại đều là người trong Cừ Lan Uyển của Chiêu quý phi. Hung thủ là ai chứ?

Chung Như Thủy đắm đắm lưng mỏi nhừ, ngáp một cái, ngẩng đầu nhìn trời, mưa vẫn rơi ào ào, có lẽ thẩm tra hơn hai canh giờ. Bụng trống rỗng, nên đi nấu cơm. Sáng nay hấn dậy sớm hơn Phong Hàn Bích, trừ phòng còn đủ nguyên liệu làm hai tô mì, lúc hấn nấu xong thì Phong Hàn Bích cũng chuẩn bị lên triều. Phong Hàn Bích nhìn hấn bưng tô mì đi tới, về mặt bưng tỉnh đại ngộ, sau đó diện vô biểu tình bưng tô mì lên thử một miếng, cuối cùng ăn sạch sẽ cũng không nói một câu đánh giá. Lão đại có cảm thấy ngon hay không cũng nên nói một tiếng chứ..... Chung Như Thủy thở dài, trưa hôm nay ăn cái gì a? Thông thả tới trừ phòng, Lâm công công nhắm mắt theo đuôi, sợ tiểu thế tử này không cẩn thận một cái liền hòa thiêu Thái tử cung. Ngự trừ nhận được mệnh lệnh Chung Như Thủy sẽ chuẩn bị món ăn nên đã rời đi, trừ phòng vắng tanh, may mắn, nguyên liệu dụng cụ đầy đủ hết. Đừng xem bộ dáng lười biếng từ lúc xuất hiện tới giờ của hấn mà nhầm, kỹ thực tài nấu nướng của hấn không tệ. Trước kia ăn nhờ ở đậu, việc vặt trong nhà đều do hấn làm, lúc hấn học năm thứ ba tiểu học, việc bếp núc cũng là hấn. Để người nhà cừu cừu thoải mái, tài nấu nướng của hấn được tôi luyện qua năm tháng! Dưới ánh mắt lo lắng hải hùng của Lâm công công, Chung Như Thủy vén tay áo lên, cuối cùng, kết thúc công việc trong ánh mắt không thể tin được. Nắm trọn rau non, thịt xào chua ngọt, cá hấp hoa quế, ngọc đối xào hạt thông, sắc hương đều đủ. Còn hãm thang củ sen bài cốt, có thể lưu thông máu đầy mạnh trao đổi chất, thích hợp cho người thức khuya dậy sớm như Phong Hàn Bích.

“Giúp ta bưng món ăn lên, ngăn nguoi làm gì!” Chung Như Thủy trực tiếp bưng lên, không muốn qua tay người khác, khiến hung thủ có cơ hội hạ độc. giờ là lúc phải cẩn thận, làm không tốt thì chính hấn cũng gặp nạn, hấn cũng không muốn Phong Hàn Bích chết, sinh mạng mới của hấn mới được hai tháng..... Lâm công công cầm lấy nắp muốn đẩy lên món ăn, Chung Như Thủy nói một câu: “Nắp làm gì, vài bước mà thôi!” Lâm công công đành phải bưng món ăn đi theo.

Phong Hàn Bích nhìn món ăn trên bàn, từ lúc chuyện xảy ra, bọn họ chuyển địa điểm dùng cơm tới ngoại thích, Chung Như Thủy niềm nở xới cơm cho y, lại múc một chén súp, sau đó ngồi xuống, cầm lấy đũa: “Ta bắt đầu a!”

Miệng Chung Như Thủy đầy thức ăn, nói tình huống hôm nay, “Buổi chiều có rảnh không? Đi gặp nguoi hạ độc, hỏi xem nguoi đắc tội với hấn thế nào mà hấn muốn hại nguoi như vậy.” Phong Hàn Bích dừng tay gấp, mắt nhìn Lâm công công, Lâm công công không hiểu, hấn đi theo tới trưa, chưa từng nghe Chung Như Thủy nói tìm ra hung thủ?

“Ân.” Phong Hàn Bích nhẹ nhàng ứng thanh, trong nội tâm lại gọn sóng. Thuần Vu Lưu quả nhiên không đơn giản, chỉ một buổi sáng có thể tìm ra hung thủ, rốt cuộc hấn cất giấu bí mật gì?

“Này! Ta làm món ăn khó nuốt như vậy sao? Đến giờ nguoi cũng chưa ăn một miếng a!” Chung Như Thủy có chút tức giận, hấn tận tâm tận lực thẩm tra cả buổi sáng, lại tần tần khổ khổ làm bốn món ăn một món súp cho y – đương nhiên món ăn không phong phú như trước kia, nhưng là hấn dụng tâm làm! Tay nghề của hấn ngay cả cừu mẩu thích bắt bẻ nhất cũng phải khen không dứt miệng! Nhưng Phong Hàn Bích lại dùng vẻ mặt băng sơn giết người không đền mạng mà ăn, một câu cảm tạ cũng không có!

Phong Hàn Bích sững sờ, ánh mắt Chung Như Thủy nhìn y cực kỳ bất mãn còn có chút ủy khuất, mỉm cười, gấp một khối thịt cho vào miệng. Chung Như Thủy hỏi hớp nhìn y, trong lòng quyết định, nếu y nói khó ăn, hấn lập tức lật bàn!

“Người lớn học ngữ trừ?” Phong Hàn Bích hỏi, tiểu dung chưa giảm

Chung Như Thủy vừa nghe, trong lòng nhạc khai liễu hoa, tỏ vẻ “Ngài quá khen” lại giả vờ khiêm tốn, cái mũi vênh cao bán đứng suy nghĩ của hắn, “Không có gì không có gì, gia đi ra đi vào trừ phòng, những cái này chỉ là chút tài mọn.”

“Nhìn bộ dáng quanh năm tay không chạm nước của người, lại am hiểu những chuyện lật vật này.” Phong Hàn Bích thần nhiên nói.

“Nếu như trong nhà có một đám bắt bẻ hơn hoàng đế, người cũng có thể làm được.” Chung Như Thủy nhỏ giọng lầm bầm.

“Cái gì?” Phong Hàn Bích không nghe rõ.

“Không có gì, ta nói con cá này rất tươi, hấp đủ lửa, người thử xem.” Chung Như Thủy gấp thịt cá đưa tới miệng y.

Phong Hàn Bích rất tự nhiên mà ăn trên đĩa của hắn, tinh tế nhắm nháp, sau đó nói: “Ăn ngon.” Khen ngợi ngắn gọn, đủ khiến Chung Như Thủy cao hứng, ngay cả ngữ thiện Phong Hàn Bích cũng chỉ nói “Tạm được”, câu “Ăn ngon” xem như đánh giá cao nhất! Chung Như Thủy càng niềm nở gấp rau cho y, hoàn toàn không biết cách uy món ăn có bao nhiêu mập mờ.

Lâm công công âm thầm cảm thán: Chỉ có vị tiểu thế tử này mới khiến điện hạ ôn nhu như thế, còn dùng đĩa người khác đã dùng qua, đây là điều cho tới giờ hắn không dám tưởng tượng!

Sau nửa canh giờ, món ăn trên bàn được quét sạch, Phong Hàn Bích và Chung Như Thủy thỏa mãn nhắm nháp một ngụm trà. Đã lâu Phong Hàn Bích không thoải mái ăn uống như thế, món ăn hôm nay thực hợp khẩu vị của y, món ăn trong nhà, làm y nhớ tới lúc còn rất nhỏ, mẫu thân tự tay nấu. Món ngon, hương vị ấm áp.

“Đêm nay muốn ăn gì?” Chung Như Thủy sờ sờ cái bụng no căng, Phong Hàn Bích cười cười: “Thấy được hưng thú, đêm nay ta mang người ra cung, cho người học hỏi tay nghề của đại trừ dân gian.”

“Người muốn dẫn ta ra cung?” Mắt Chung Như Thủy lóe lên quang mang hưng phấn, cầm lấy tay của y hỏi.

“Xem như ban thưởng cho người.” Phong Hàn Bích thần nhiên nói.

“A ~ Ta biết người tốt nhất! Người là lão bản mẫu mực a!” Chung Như Thủy tìm được đáp án, kích động như hải tử, vui mừng nhảy lên.

Phong Hàn Bích nhìn hắn làm âm ỉ, y biết hắn khát khao tự do, biết mỗi ngày hắn đều quần lầy Thương Giác Trung và Đào Như Lý hỏi về thế giới bên ngoài, biết hắn không làm gì sẽ nhìn bầu trời ngẩn người hoặc hâm mộ nhìn chim nhỏ thần nhiên bay lượn, chỉ là, xuất phát từ tư tâm, y không muốn thế giới bên ngoài vậy bản đôi mắt tinh khiết linh động kia. Lần này, xem như ban thưởng cho hắn. Nụ cười sáng lạn đó, y cũng muốn thấy.

Sau giờ ngo, Phong Hàn Bích, Đào Như Lý và Thương Giác Trung theo Chung Như Thủy đi vào hình thất, trong hình thất có một người đang quỳ.

“Là người?!” Thương Giác Trung không dám tin, sợ hãi kêu lên, sao có thể?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Ra cung

“Là người?!” Thương Giác Trung không dám tin, sợ hãi kêu lên, sao có thể?

Đào Như Lý và Lâm công công có chút khiếp sợ nhìn người quỳ trên mặt đất, chỉ có Phong Hàn Bích bảo trì trấn định, với y mà nói, bất kì ai cũng có thể, cho nên thấy người trước mặt y cũng không giật mình, hoặc là nói, dù là ai cũng không khiến y kinh ngạc.

“Thủy Thủy, người làm sao? Hoặc là, bắt nhầm người?” Thương Giác Trung không tin sự thật này, “Ta nhớ rõ, lúc còn rất nhỏ, nàng làm điểm tâm cho ta, sao có thể, sao có thể..... Nếu là nàng, người đứng sau không phải là.....” Thương Giác Trung lắc đầu thì thào.

“Tiểu Cước Chi, ta không bắt lầm người. Là nàng, thiếp thân nha hoàn của Chiêu quý phi, Tiểu Lan.” Chung Như Thủy thần nhiên, trong mắt có chút thông cảm, xem, hắn đã nói mà, người không có khả năng nhất chính là người có khả năng nhất?

“Điện hạ, nô tỳ oan uổng! Sao có thể chỉ nghe vong quốc thế tử này mà vu oan nô tỳ? Nếu nô tỳ là người hạ độc, như vậy, ý của hắn, nương nương chính là hung thủ phía sau sao? Chấn chấn ngoại tộc này có tâm địa, muốn châm ngòi mối quan hệ giữa ngài và nương nương! Hắn muốn làm loạn cung đình!” Tiểu Lan bị phần đến cực điểm, kêu oan, lên án Chung Như Thủy.

“Này, đại thẩm, người kích động như vậy làm gì, còn đem nước bắn gậy lên người Chiêu quý phi, ta đâu có nói nàng là hung thủ đứng sau, thái tử điện hạ chưa lên tiếng, người nói như vậy mới là tâm hoài bất quỷ châm ngòi ly gián?” Chung Như Thủy ngồi xổm trước mặt nàng, lạnh lùng nói.

“Ngươi! Ngươi!” Tiểu Lan bị chọc giận nói không ra lời, một nữ nhân chưa đến 30 tuổi bị gọi là đại thẩm, chần chẫn giận điên lên a?

“Thùy Thùy, sao ngươi nói nàng là hung thủ, ngươi có chứng cứ không?” Đào Như Lý không muốn nghe hai người bọn họ đầu võ mồm, trực tiếp hỏi trọng điểm.

Chung Như Thùy bắt đầu bĩu môi, reo lên: “Các ngươi không xem bản ghi chép thẩm tra ta đưa cho các ngươi sao? Ta tần tần khổ khổ thẩm tra cả buổi sáng! Chứng cứ rõ ràng như vậy còn hỏi ta!”

Thương Giác Trung lật bản ghi chép của Chung Như Thùy, chữ viết đẹp đẽ rõ ràng, vấn đáp của mỗi người đều sắp xếp chỉnh tề. Nhưng nhìn không ra, chứng cứ nằm ở đâu.

Chung Như Thùy nghiêng người liếc Phong Hàn Bích, Phong Hàn Bích bất vi sở động, thần nhiên nói: “Không thấy.” Nếu nơi này không có nhiều thủ vệ, nếu Chung Như Thùy có thể bắt kính với Thái tử mà không bị loạn đao chém chết, hẳn thật muốn nhào tới đánh cho y một trận!

Chung Như Thùy nổi gân xanh, tận lực bình khí nói với Tiểu Lan: “Được rồi, ta sẽ cho ngươi chết tâm phục khẩu phục. Hỏi lại ngươi một vấn đề, ngươi còn nhớ rõ món ăn thứ sáu là gì không?”

Tiểu Lan thờ dài một hơi, có chút đắc ý nói: “Đương nhiên nhớ rõ, món ăn thứ sáu là súp hạch đào tổ yến.....” Vừa mới dứt lời, sắc mặt Tiểu Lan bỗng chốc trở nên trắng bệch.

Lâm công công “Dĩ” một tiếng, bùng tỉnh đại ngộ, ra là như vậy!

“Món ăn đây nấp! Mỗi món ăn từ trù phòng đi ra đều được đây nấp để bảo trì nhiệt độ và ngăn cát bụi bay bão, căn bản không thấy bên trong là món gì, người biết rõ món ăn, ngoại trừ nương nương tự tay chế biến, cũng chỉ có...”

“Người hạ độc.” Chung Như Thùy tiếp lời, “Hôm nay ta nấu cơm, Lâm công công theo thói quen muốn đây nấp, ta liền biết rõ ta đoán không sai. Mười một người, ta hỏi bọn họ cùng một vấn đề, bọn họ đều trả lời không biết hoặc không rõ ràng lắm, mỗi mình ngươi, nói rõ ràng như vậy, nguyên nhân chỉ có một, ngươi mở nắp ra, hạ độc vào món ăn.”

Phong Hàn Bích nhìn Chung Như Thùy, giọng tay nhắc chân đều tràn ngập tự tin, mặt hạnh thần thái phi dương, trong nội tâm khẽ động. Chung Như Thùy như vậy, so với tuyệt sắc mỹ nhân trong “Như hoa mỹ quyến”, càng thêm chói mắt động lòng người.

“Nói đi, thái tử điện hạ đắc tội với ngươi thế nào, khiến ngươi nguyện ý giúp người kia hại hắn?” Chung Như Thùy nhìn chăm chăm vào nàng, Thương Giác Trung có chút khổ sở mở miệng: “Tiểu Lan tỷ tỷ, sao tỷ phải làm thế? Điện hạ và nương nương đối đãi với tỷ tốt như vậy.....” Tiểu Lan chân động, trong mắt chợt lóe lên ánh này, lạnh lùng nói: “Hừ hừ, nương nương đối đãi ta thế nào trong lòng ta biết rõ, nếu không, ta sẽ không mạo hiểm chịu tội chu di cửu tộc giúp nàng hạ độc Thái tử.”

“Ngươi nói vậy! Sao nương nương có thể hại điện hạ! Từ nhỏ đến lớn, nàng thương yêu Thái tử nhất! Nói, là ai sai ngươi hạ độc Thái tử, hãm hại nương nương!” Hiên nhiên Thương Giác Trung đã thất vọng cực độ về Tiểu Lan, giọng điệu mang theo phẫn nộ.

“Ta đã nói rồi, chính là nương nương sai sử, không còn ai khác.” Tiểu Lan quỳ trên đất, bất vi sở động, kiên quyết nói Chiêu quý phi gây nên.

“Hảo, coi như ngươi nói thật, vậy tại sao lúc bị bắt ngươi không nói, tới bây giờ mới nói?” Đào Như Lý tiến lên một bước, giữ chặt Thương Giác Trung muốn động thủ.

“Vừa mới bị bắt sẽ không ai hoài nghi ta? Khả năng có kẻ chết thay rất lớn, ta không cần vội vàng bán đứng chủ tử, dù sao nếu ta được phóng xuất cũng muốn tiếp tục theo nàng, không cần chặt đứt đường lui của mình. Hiện tại thân phận của ta đã bại lộ, chắc hẳn nương nương sẽ không bảo vệ ta, kéo nàng cùng chết, trên đường hoàng tuyền cũng có bạn, đúng không?” Tiểu Lan tự giễu, giọng điệu thường thường.

“Vậy ngươi chết ngay bây giờ đi!” Thương Giác Trung rút trường kiếm nơi thắt lưng, thẳng tắp đâm vào nàng! Giết nàng, có thể bảo trụ thân nhân cuối cùng của Tiểu Hàn, cũng có thể bảo trụ thế lực phía sau y!

“Dừng tay!” Đào Như Lý ra tay như chớp, rút trăm bạc trên tóc cầm một kiếm của Thương Giác Trung, giọng tay ngăn trước người Tiểu Lan, nói: “Chuyện này không phải chết một người là có thể giải quyết, huống hồ người này ở bên cạnh nương nương, nàng chết, chẳng khác gì nương nương giết người diệt khẩu, chân tướng không có người đối chứng? Ngươi làm như vậy là hại nương nương!”

“Tiểu Cước Chi a, sao ngươi so với gia còn xúc động hơn?” Chung Như Thùy chạy đến bên người Thương Giác Trung, can can dục dục lấy trường kiếm trong tay hắn, “Người này không thể chết, ít nhất bây giờ không thể chết! Chúng ta phải dựa vào nàng bắt hung thủ đứng sau, nàng chết mạnh mẽ sẽ đứt, chúng ta ăn cơm cũng không an tâm! Quan trọng nhất là, ta phải kiểm chức đại trù, cũng không được tính thêm lương!”

Phong Hàn Bích một mực không nói gì, lúc này mới đi tới, đem trường kiếm bỏ vào vỏ kiếm của Thương Giác Trung, lạnh lùng nói với Đào Như Lý: “Giao cho các ngươi, chỉ cần không chết, các ngươi muốn thẩm tra thế nào cũng được.” Sau đó kéo Chung Như Thùy ra ngoài, Chung Như Thùy bị hành động của y làm mơ hồ, “Ai.....”

Ra khỏi hình thất, Chung Như Thùy hít sâu một hơi, không khí bên ngoài vẫn tốt hơn! Nhìn trời, mưa đã tạnh, nhưng còn âm u.

“Này, cái gì cũng không hỏi, ngươi yên tâm sao?” Chung Như Thùy rút tay về, khiêu mi hỏi Phong Hàn Bích.

“Ta hỏi nàng sẽ nói sao?” Phong Hàn Bích thân nhiên nói, lòng bàn tay bỗng nhiên mất đi nhiệt độ khiến y có chút mất mát.

“..... Cũng đúng, dù sao ta không thích chỗ đó. Giao cho Tiểu Đào Nhi a!” Chung Như Thủy gian xảo liếc nhìn Phong Hàn Bích, Phong Hàn Bích cười nhạt một tiếng, “Ngươi đi thay y phục thái giám.”

“Ồ ồ ~” Chung Như Thủy hoan hô, “Đi ra ngoài chơi đi ra ngoài chơi!”

Phong Hàn Bích theo sau Chung Như Thủy, nhìn bóng dáng mình hoàng chen chúc trong đám người ngó đông ngó tây, trong mắt to lóe lên quang mang hưng phấn, tung tăng như chim sẻ. Tuy người Ngu quốc dù là nam hay nữ đều nhỏ nhắn khéo léo, nhưng không thể tưởng được, y phục lúc mười hai tuổi của y, Chung Như Thủy mười lăm tuổi mặc vừa vặn. Bất quá, lời này để Chung Như Thủy nghe được, phỏng chừng sẽ bị chọc giận. Hắn ghét nhất người khác nói hắn đáng người thấp bé, vừa nghe sẽ xù lông. Hoàng sắc rất hợp với hắn, qua ít ngày làm cho hắn vài bộ y phục mới. Phong Hàn Bích nghĩ.

Kỳ thật cũng không thể trách Chung Như Thủy phản ứng kịch liệt, ai bảo sau khi sống lại chiều cao tương phản quá lớn? Ở thế kỷ hai mươi mốt, hắn là nam sinh anh tuấn tiêu sái ngọc thụ lâm phong cao bảy thước! Nhưng sống lại. Tướng mạo ta không so đo, dù sao Đại lão gia không chú trọng bộ mặt đẹp xấu, không sợ trộn lẫn với người thường. Nhưng chiều cao kém tới mức thái quá! Khi còn sống một mét tám, sau khi chết một mét sáu a! Dù thân thể này mới mười lăm tuổi, đang thời kì trưởng thành, nhưng chỉ có một mét sáu cũng quá đáng! Là lừa người sao! Không tiếp thu được sự thật này, mỗi ngày Chung Như Thủy chạy bộ nhảy quyền, vận động phát huy đến tối đa! Rốt cục, hơn hai tháng không ngừng cố gắng – hắn cao thêm vài cm. Chung Như Thủy cắn bánh ngô, lệ rơi theo gió, an ủi chính mình: “Cô động tình hoa!”

Có lẽ Phong Hàn Bích nghĩ quá nhập thần, đến khi nhìn lại, bóng dáng Chung Như Thủy đã biến mất, chỉ còn đám người ồn ào. Quý Tà quốc ban đêm náo nhiệt hơn ban ngày, nếu Chung Như Thủy muốn đào tẩu, rất khó tìm thấy. Đôi mắt hẹp dài của Phong Hàn Bích neho lại, tản ra lãnh quang. Hôm nay ra cung là nhất thời cao hứng, thị vệ không mang, mà ngay cả ảnh vệ, y cũng bảo cách xa. Nếu Chung Như Thủy muốn chạy trốn, đây quả thật là cơ hội tốt.

“Hừ.” Phong Hàn Bích cười lạnh một tiếng, trong lòng nổi lên sát ý. Cùng Chung Như Thủy đùa giỡn quá lâu, y đều quên mất thân phận thật sự của đối phương là thế tử Ngu quốc. Muốn chạy trốn, là chuyện đương nhiên. Lấy hộp nhỏ tinh xảo trong ống tay áo, mở nắp, một con ong mật bay ra, vòng quanh người Phong Hàn Bích rồi bay lên phía trước. Phong Hàn Bích liền đi theo phương hướng của ong mật, y hạ hương phấn đặc biệt trên người Chung Như Thủy, chỉ cần có con ong mật này, dù hắn chạy đến chân trời góc biển, y cũng tìm được hắn. Có thể do hàn khí và sát khí trên người Phong Hàn Bích quá nặng, đám người chen chúc vội vàng tản ra, bảo trì khoảng cách nhất định với y, ba người năm người vụng trộm thảo luận, nam tử tuấn mỹ vô song lại phát ra sát khí kia có thân phận gì.

Phong Hàn Bích nhìn như không thấy, tiếp tục đi lên phía trước, đột nhiên ong mật ngừng lại bên cạnh y, vỗ vỗ cánh, Phong Hàn Bích mở hộp cho nó trở về. Ong mật dừng lại, chứng tỏ người đang ở gần đây, cách y không xa. Nhờ có đám người tự động nhường đường, rốt cục Phong Hàn Bích thấy được bóng dáng Chung Như Thủy.

Chung Như Thủy một tay cầm hai xâu kẹo hồ lô, tay kia ôm túi giấy – đều là đồ ăn, có chút bối rối nhìn đông nhìn tây như đang tìm kiếm cái gì đó, đột nhiên cảm ứng được, quay người lại. Chung Như Thủy thở dài một hơi, vội vàng chạy đến.

“Thật muốn giết ngươi! Mới mua đồ ăn, quay lại đã không thấy tăm hơi! Ngươi muốn hù chết ta nha! Bỏ đi cũng không nói một tiếng, nếu như lạc mất ngươi ta sẽ bị người nhà của ngươi lột tẩm tẩm da a!” Chung Như Thủy một hơi chạy đến bên người Phong Hàn Bích, chưa đứng lại đã mở miệng mắng khẩu khí tựa như đại nhân giáo huấn tiểu hài tử không nghe lời. Chung Như Thủy miễn cưỡng đảo mắt hai vòng nhìn bốn phía, phát hiện hắn và Phong Hàn Bích đang bị mọi người vây xem, mặt đỏ lên, nhét hai xâu kẹo hồ lô vào tay Phong Hàn Bích, kéo y bỏ chạy! Việc xấu trong nhà không thể truyền ra, muốn mắng thì đến nơi không người rồi mắng!

Phong Hàn Bích thấy Chung Như Thủy gấp đến đỏ mặt, tâm tình thoải mái, như buông xuống một tảng đá lớn. Hóa ra, hắn không định trốn, thậm chí không hề nghĩ, lại lo lắng mình không ở bên cạnh hắn. Khóe miệng chậm rãi giờ lên, gió nhẹ mang theo hương vị của kẹo hồ lô, Phong Hàn Bích cảm thấy trong lòng ngọt ngào.

Thật vất vả tìm được một tửu lâu, bao một phòng. Chung Như Thủy thả đồ ăn trên tay xuống bàn, một chân giẫm lên ghế một tay chỉ vào Phong Hàn Bích: “Tiểu tử! Ngươi hại gia tìm vất vả!”

Phong Hàn Bích có chút hiếu kỳ nhìn hai xâu kẹo hồ lô đồ tươi, thử dùng đầu lưỡi liếm một cái, ần! Quá ngọt! Sau đó lại thử cắn một cái, cau mày nhắm nháp, ngọt ngào, cũng không tệ lắm. Hoàn toàn không để mắt đến sự lên án của Chung Như Thủy!

Chung Như Thủy nổi gân xanh, tay nắm chặt, rốt cục nhịn không được muốn tiến lên đánh cho y một trận, Phong Hàn Bích đột nhiên hỏi: “A, trong túi là cái gì? Rất thơm, có vẻ ngon.”

Chung Như Thủy sững sờ, “Ồi chào?” Sau đó chậm rãi đáp: “Đậu tằm ngũ vị hương, bã đậu khô và bánh thịt bò.”

“Ta muốn ăn.” Phong Hàn Bích nói ngắn gọn mà hữu lực, Chung Như Thủy không tự chủ được đẩy đồ ăn tới trước mặt y, bắt đầu giới thiệu: “Nghe nói những thứ này đều là món ăn bình dân nổi danh nhất Quý Tà quốc, ta đã ăn thử trước khi mua, thật sự rất ngon! Đặc biệt là bánh thịt bò.” Bánh thịt bò?

“Đâu phải lúc ta nói cho ngươi về bánh thịt bò, hỗn đản! Ngươi còn chưa kiểm điểm mình sai ở đâu đã muốn ăn! Nằm mơ đi!” Chung Như Thủy hoàn toàn tỉnh ngộ! Kéo toàn bộ đồ ăn về phía mình, tiện thể đoạt lại miếng quả.

Phong Hàn Bích nhún nhún vai, nâng bình trà lên rót một chén, mắt thấy Chung Như Thủy có xu thế phát hỏa, lập tức đưa ly trà cho hắn, bắt đắc dĩ nói: “Ta chỉ chớp mắt đã không thấy người, còn tưởng người chạy trốn.”

Chung Như Thủy tức giận, mắng to: “Sao ta có thể chạy trốn a! Người còn nợ ta hai tháng bổng lộc! Ta tưởng người muốn quyết nợ nên bỏ mặc ta!”

“Vâng vâng vâng, đều là hiểu lầm, người đói bụng không? Từ lâu này có tiếng, món tô hấp rượu ở đây danh dương thiên hạ, muốn ném thử?” Phong Hàn Bích rất thông minh, không muốn tiếp tục chủ đề này, lập tức dùng món ăn dòi đi lực chú ý của Chung Như Thủy.

“Đi? Thật sao? Ta thích ăn trứng tôm!” Chung Như Thủy không phải tiểu bạch, ngược lại, hắn còn rất thông minh, nhưng nói đến đồ ăn – hắn sẽ tiểu bạch hóa! Cứ như vậy, dễ dàng, Phong Hàn Bích đem chuyện này ném đi.

Cả bàn đồ ăn, Phong Hàn Bích còn có ý xấu gọi một bình rượu trái cây. Cùng Chung Như Thủy ăn chung ngủ chung hai tháng, thói quen sở thích của hắn, y đã sớm nhìn thấu. Tỷ như, hắn thích ngọt. Quả nhiên, hơn nửa bình thức ăn vào bụng hắn, bình rượu cũng bị hắn uống gần hết, còn ồn ào muốn mua vài bình về cho Thương Giác Trung ném thử. Phong Hàn Bích không vui nhử mày, Chung Như Thủy rất thân thiết với Thương Giác Trung, hơn nữa y không phải người mù, nhìn là biết Thương Giác Trung động tâm với Chung Như Thủy. Chung Như Thủy tuyệt đối không phải đoạn tụ, y có thể khẳng định, nếu không, hắn đâu xem sự quan tâm và ân cần của Thương Giác Trung như tình huynh đệ. Bất quá, cái này không chứng tỏ hắn sẽ không động tâm với nam tử, huống hồ Thương Giác Trung là nam tử ưu tú như vậy. Phong Hàn Bích vươn tay đỡ lấy thân thể lão đạo của Chung Như Thủy, nở nụ cười tà mị, cho dù hắn động tâm với nam tử, cũng chỉ có thể động tâm với Phong Hàn Bích y!

Chung Như Thủy say, mặc dù không đến mức bất tỉnh nhân sự, nhưng muốn hắn đứng thẳng hành tẩu là không thể. Phong Hàn Bích khổ não nhìn Chung Như Thủy say bí tỉ, nằm sấp trên bàn cười khúc khích, còn phát quái thanh “Đồ đồ đồ”. Y cố ý làm hắn say, y không muốn Chung Như Thủy phục hồi tinh thần lại tiếp tục nói vấn đề lúc này, nhưng không muốn giống như bây giờ, chính mình phải khiêng hắn trở về!

Xoa xoa mi tâm, Phong Hàn Bích thanh toán tiền, sau đó dưới hai mắt mở to của mọi người, điềm nhiên cõng Chung Như Thủy về nhà.

Chung Như Thủy nằm trên lưng người ta còn không thành thật, chỗ chốc cọ cọ, rồi buông tay khua loạn xạ. Phong Hàn Bích có chút kinh hãi ổn định hai chân Chung Như Thủy, bắt tri bắt giác đồ mồ hôi. Tiểu gia hỏa này, say còn quậy hơn lúc tỉnh!

“Phong Hàn Bích!” Chung Như Thủy đột nhiên kêu to một tiếng, trên đường trông trải mờ mịt, thanh âm đặc biệt vang vọng. Phong Hàn Bích đầu đầy hắc tuyến ứng một câu, trong lòng âm thầm bội phục mình suy tính trước, phòng ngừa Chung Như Thủy say khướt đột nhiên gây mất mặt, nên chọn đường nhỏ vắng người để đi. “Người, thật đáng ghét! Vừa thấy mặt gia đã đùa giỡn như lưu manh, nụ hôn đầu của ta là để dành cho thê tử của ta, người cư nhiên đoạt mất, sau này sao ta giải thích với thê tử a.....”

Tâm Phong Hàn Bích vừa động, trầm giọng nói: “Không thú thê, không được sao?”

“Không, không được!” Chung Như Thủy lớn tiếng: “Ta muốn, muốn một gia đình, ách!” Chung Như Thủy nắc một cái, nói tiếp: “Còn muốn một hài tử, đáng yêu như thê tử của ta, ta sẽ rất thương nó, cho nó mọi thứ tốt nhất trên đời, ta sẽ không giống phụ mẫu của ta, vứt bỏ ta hơn hai mươi năm chẳng quan tâm, mặc kệ sống chết của ta.....”

Phong Hàn Bích dừng cước bộ, trầm giọng hỏi: “Người vừa nói cái gì?”

“Ta muốn có một gia đình..... Còn muốn một hài tử, muốn hài tử.....” Chung Như Thủy lẩm bẩm, dần dần truyền đến tiếng ngáy, hắn đang ngủ. Phong Hàn Bích cảm thụ được hô hấp nóng ấm của Chung Như Thủy, trong lòng tràn ngập nghi hoặc, cuối cùng cho ra một suy đoán không tưởng.

“Người nào!” Phong Hàn Bích đột nhiên trầm giọng quát!

Bốn Hắc y nhân bỗng dưng xuất hiện, bao vây Phong Hàn Bích và Chung Như Thủy.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Bị tập kích?

Chung Như Thủy lẩm bẩm nói cái gì đó, cọ cọ lưng Phong Hàn Bích tiếp tục ngủ. Phong Hàn Bích hắc tuyến, hắn còn muốn lộn xộn a!

Phong Hàn Bích thu liễm, hai mắt lạnh lẽo đảo qua bốn hắc y nhân, mang trên mặt nồng đậm sát ý. Công Chung Như Thủy, cũng không ảnh hưởng đến khí thế của Phong Hàn Bích, bốn hắc y nhân có chút e sợ ánh mắt âm tàn của y, nhìn là biết Phong Hàn Bích không phải nhân vật dễ chọc, hắc y nhân thủ lĩnh bình ổn tâm thần, cung kính nói với Phong Hàn Bích: “Công tử đừng hiểu lầm, chúng ta không muốn thương tổn người, chỉ cần người giao Tiểu công tử cho chúng ta, người có thể rời đi.”

“Hắn?” Phong Hàn Bích lạnh lùng nói, hóa ra là vì Chung Như Thủy, y còn tưởng người đứng sau màn hạ độc không chờ được nữa nên muốn giết y. “Không thể ngờ được tiểu thư đồng tuồng mạo thường thường không hề đặc biệt của ta, cũng có thể câu nhân, hơn nữa một lần câu được bốn.” Phong Hàn Bích nở nụ cười tàn bạo, “Đáng tiếc, phạm là kẻ chú ý đến hắn, đều phải chết.” Sau lưng lóe lên bóng đen, hai nam tử cao ráo che mặt ngăn trước

người Phong Hàn Bích, tuy Phong Hàn Bích bảo bọn họ theo phía xa, nhưng bọn họ vừa phát hiện sát khí lập tức đuổi đến.

“Giết.” Phong Hàn Bích nhàn nhạt phun ra một chữ, không thèm liếc bọn họ, cước bộ vững vàng công Chung Như Thủy hướng tới Thái tử cung.

Mạc Hoan, Mạc Tiểu trầm giọng đáp: “Vâng!”

Mạc Hoan, Mạc Tiểu là cô nhi, nhưng không phải huynh đệ, thậm chí nửa điểm quan hệ cũng không có, hai cái tên được ban vào ngày đầu tiên Phong Hàn Bích thấy bọn họ. Khi đó, bọn họ không biết sự tồn tại của nhau. Điều duy nhất liên hệ, bọn họ đều là ảnh vệ kiêm tử sĩ của Phong Hàn Bích.

Mạc Hoan, Mạc Tiểu lấy vũ khí của mình. Thân hình Mạc Hoan cao lớn, nhưng lại dùng đoản đao. Lưỡi đao hắc sắc lóe sáng, dù đêm tối cũng tán ra hàn quang khiến người ta sợ hãi, vừa thấy liền biết đoản đao không tầm thường. Đoản đao này là vũ khí Phong Hàn Bích ban cho cho hắn, dùng huyền thiết ngàn năm rèn chín chín tám mươi một ngày tạo thành, dùng máu của một trăm tử tù mở ra. Dáng người Mạc Tiểu so với Mạc Hoan thấp hơn hai cm, nhưng vũ khí của hắn lại là một trường thương ngân bạch, nhìn kỹ liền ngạc nhiên, trên mũi thương của hắn có gắn một khóa kim cương nhỏ, dưới ánh sáng phát ra quang mang hồng sắc quý dị! Khiến người ta không khỏi âm thầm suy đoán, nó đã uống qua máu của bao nhiêu người mới có thể đem tinh thạch nhuộm thành hồng sắc óng ánh như thế.

“Đại nhân, làm sao bây giờ?” Một hắc y nhân có chút lo lắng, hai người trước mắt liền biết khó đối phó vô cùng. Trong mắt vị ‘Đại nhân’ kia hiện lên nộ nóng, nhìn Phong Hàn Bích càng đi càng xa, cấp bách đến dậm chân! “Phát tín hiệu! Mệnh lệnh của chủ tử, nhất định phải đem Tiểu công tử trở về!”

“Vâng!” Người nọ lấy ra một thứ tựa như pháo hoa phóng lên bầu trời, phát ra hồng quang chói mắt. ‘Đại nhân’ rút đao của mình, “Phải cẩn thận, đừng làm Tiểu công tử bị thương, lên!”

Ba hắc y nhân tiến lên bao vây Mạc Hoan Mạc Tiểu, vị đại nhân kia cấp tốc vượt qua đuổi theo Phong Hàn Bích và Chung Như Thủy sắp biến mất trước mắt. Mắt ung của Mạc Tiểu tối sầm lại, trường thương vươn ra, như rắn, động tác linh hoạt, lách vào kheo hở giữa ba người, Mạc Hoan gắt gắt đầu sau đó đuổi theo. Ba người kia cả kinh, thương pháp tuyệt đẹp! Chẳng lẽ hắn muốn lấy một địch ba? Ba người kia không đuổi theo Mạc Hoan, vô công của đại nhân đứng hàng đầu ở quốc gia bọn họ! Tuy vô công của ba người đều bắt phạm nhưng không dám khinh địch, bọn họ đều dùng kiếm, vây quanh Mạc Tiểu bày kiếm trận, liên hợp tấn công! Mạc Tiểu không phản công, tiến sát xâm nhập, nhanh chóng, ngăn trở ba người, dùng trường thương cuốn lấy ba trường kiếm, gãy một cái, chân khí mười phần! Ba người bị nội lực mạnh mẽ đánh văng, cổ tay cầm kiếm còn ần ần đau. Ba người giật mình nhìn người trước mắt, tuy che mặt nhưng đủ thấy rõ tuổi không lớn, nội công lại cực kỳ thâm hậu, có thủ hạ như vậy, thân phận của công tử hoa là gì? Thừa dịp bọn họ phân thần, Mạc Tiểu vung trường thương đâm thẳng một người trong đó, người nọ hoảng hốt, rút kiếm cản, thương pháp của Mạc Tiểu cực kỳ quý dị, lúc hắn ngăn cản thì trường thương vẽ một vòng tròn, hạ xuống ba phân thẳng đến yết hầu! Người nọ hoảng sợ trợn to mắt – kiếm gãy, mũi thương gắn kim cương đâm vào cổ họng hắn ba phân! Hai đồng bọn của hắn hoảng hốt, Mạc Tiểu dùng tốc độ cực nhanh khiến bọn họ không kịp viện thủ!

Chung Như Thủy ngủ không quá an ổn trên lưng Phong Hàn Bích, bị vị đại nhân kia ngăn cản, còn có thêm năm hắc y nhân. Mạc Hoan đuổi tới gần trước mặt Phong Hàn Bích, hai mắt tràn ngập sát khí.

“Công tử, chúng ta không có ác ý, cũng không muốn động võ trên đất của quý quốc, chúng ta chỉ muốn.” Vị đại nhân kia còn chưa nói xong, Phong Hàn Bích đã lạnh nhạt nói: “Giết!” Muốn mạng người của y đi, đó gọi là không có ác ý?

Một chữ ‘Giết’ chấm dứt, bóng dáng Mạc Hoan chợt lóe, đã ra sau lưng những người kia.

“A!” Một người trong đó đột nhiên kêu lên đau đớn, quỳ rạp xuống đất, máu tươi tuôn trước ngực. Mấy người còn lại xôn xao, kinh hoàng sợ hãi đều có. Sáu người ngăn cản Phong Hàn Bích, trong nháy mắt chỉ còn lại năm. Mạc Hoan cầm đoản đao huyền thiết của hắn, xoay người, thân pháp như quỷ mị cùng một chiêu trí mạng khiến bọn họ khiếp sợ.

“Ổn định trận tuyến! Ba người các ngươi đối phó hắn, người đi theo ta, lên!” Vị đại nhân kia lập tức tỉnh táo chỉ đạo, những người đối phó Mạc Hoan đều sử dụng roi hoặc trường kiếm, mà người sử dụng đoản đao như Mạc Hoan hiển nhiên am hiểu tiếp cận tác chiến, đối mặt với bọn họ chưa hẳn chiếm được thế thượng phong. Hắn và một người khác tự mình đối phó Phong Hàn Bích, tuy hắn chưa được thấy thân thủ của đối phương, nhưng y còn công một người, nhất định khó hành động.

Mạc Hoan cùng ba người kia giao đấu, Phong Hàn Bích cười lạnh nhìn hai người trước mắt, xem ra bọn họ chán sống.

Vị ‘Đại nhân’ kia che mặt nhưng mắt hồ sinh uy, dáng người rắn chắc cường tráng, vừa thấy liền biết hắn là người luyện võ. Một tay hắn vũ đao, đao rời đi, cước bộ ổn định, thân thể lên xuống theo bộ pháp, rẽ trái xoay phải. Lưng Phong Hàn Bích cũng kẻ say bí tỉ, hai tay không thể sử dụng binh khí, ngay cả vô công cũng bị hạn chế. Một tay Phong Hàn Bích giữ vững Chung Như Thủy tránh trái tránh phải, tay còn lại rút nhuyễn kiếm bên hông, vừa để ý không làm Chung Như Thủy bị thương, vừa phòng ngự hai người kia liên thủ công kích. Bên kia, Mạc Tiểu gặp hai địch nhân võ công cao cường, muốn nhanh chóng giải quyết rất khó. Mạc Hoan lấy một địch ba, mặc dù chiếm thế thượng phong nhưng không thể thu phục trong chớp lát.

“Xem đúng thời cơ, người vừa đến tay lập tức rút lui!” Vị đại nhân kia trầm giọng ra lệnh, hắn nhìn thấy Phong Hàn Bích bắt đầu mệt mỏi! Trên trán Phong Hàn Bích đổ mồ hôi, nụ cười lạnh lẽo, hai mắt hẹp dài đầy lệ khí. Phong Hàn Bích xoay thân dùng nhuyễn kiếm ngăn cản một đao của người nọ, tên còn lại đồng thời một kiếm đâm tới, lệch hướng vào Chung Như Thủy trên lưng Phong Hàn Bích! Người kia cả kinh, nhưng kiếm thế sắc bén không thể thu trở lại! Phong Hàn Bích căng thẳng, một chương bỏ về phía ‘Đại nhân’ kia, ‘Đại nhân’ trúng một chương lui về sau vài bước, khí huyết bốc lên, nội lực quá bá đạo! Phong Hàn Bích thoát khỏi ngăn cản, không chút suy nghĩ nghiêng người về phía trước một cái, kiếm kia đâm thẳng vào cánh tay của y!

“Phong Hàn Bích!”

Điện hạ! Mạc Hoan Mạc Tiểu lo lắng, sát ý càng đậm! Trường thương của Mạc Tiểu mạnh mẽ đâm về phía trước, mũi thương thẳng vào tìm một người! Mắt ung vừa chuyển, nhanh như chớp rút trường thương đâm ra sau, hắc y nhân kia mở to hai mắt đầy hoảng sợ, ngã xuống đất. Tay phải Mạc Hoan cầm đoản đao, tay trái bắt lấy kiến người nọ đánh xuống, người nọ cả kinh, muốn thu hồi kiếm đã không còn kịp, Mạc Hoan tới gần, chọc một lỗ trên ngực hắn. Hai người khác nhìn ba đồng bọn đã chết đều âm thầm kinh hãi, Mạc Tiểu đuổi tới bên cạnh, rồi lại bị những kẻ còn lại bao vây.

Chung Như Thủy đang ngủ ngon trên ‘Giường lớn’ dày rộng thư thích, chợt nghe đến tiếng “Đình đình đang đang” cùng thanh âm nói chuyện ồn ào, trong lúc ngủ mơ hắn bắt đầu cảm thấy bồn chồn, tiếng âm ỹ càng vang lên, hơn nữa “Giường lớn” bắt đầu lay động! Ai nhiều mộng đẹp của hắn a! Chung Như Thủy mở mắt mơ hồ đôi mắt hạnh linh động ra, vừa lúc nhìn thấy hình ảnh khiến lòng hắn đột nhiên đau đớn – Phong Hàn Bích vì cứu hắn mà xoay người đỡ một kiếm! Máu tươi ấm nóng phun ra, có vài giọt văng lên mặt Chung Như Thủy, khiến hắn phát run.

“Phong Hàn Bích!” Hoảng sợ luống cuống la lên, còn có đau đớn sâu sắc. Chung Như Thủy tỉnh rượu tám phần, khuôn mặt trắng bệch khi thấy Phong Hàn Bích công hắn đánh nhau!

“Mau buông ta xuống!” Ngươi như vậy, sẽ bị ta liên lụy!

Tiếng khóc nức nở rơi vào tai Phong Hàn Bích lại cực kỳ dễ nghe, tâm tình của y đột nhiên tốt lên, nhưng sát khí lại chưa giảm nửa phần. Nhẹ nhàng tay để Chung Như Thủy trượt xuống, Phong Hàn Bích bình tĩnh nói: “Trốn sau lưng ta!”

Chung Như Thủy chấn động, hốc mắt càng nóng! Hiện tại không phải lúc hắn khóc! Đứng sau lưng Phong Hàn Bích, Chung Như Thủy nhìn tay cầm kiếm đầy máu tươi của y, miệng vết thương sâu đến mức thấy xương cốt! Cẩn trọng không để mình khóc lên, Chung Như Thủy đoạt lấy nhuyễn kiếm trong tay y, đẩy y ra phía sau mình, “Lần này đến lượt ta bảo vệ ngươi!”

Phong Hàn Bích chấn động, bảo vệ..... y?

“Hài nhi đừng sợ, mẫu hậu sẽ bảo vệ hài nhi, nương sẽ bảo vệ hài nhi của nương!” Năm mươi một tuổi, y bị bóng đè, mẫu hậu của y đã nói như vậy, câu nói cuối cùng vang lên trong đầu y.

Chung Như Thủy không phải Thuần Vu Lưu, mặc dù mang thân thể mảnh khảnh này, nhưng linh hồn của hắn là Chung Như Thủy đến từ thế giới kia, Chung Như Thủy vì tự bảo vệ mình mà học tập các loại võ thuật. Kiếm thuật, là sở trường của hắn.

Kiếm hoa thuần thực tuyệt đẹp, ánh mắt Chung Như Thủy sắc bén, trực tiếp hướng về kẻ đâm Phong Hàn Bích bị thương. Người nọ nghĩ rằng Chung Như Thủy không biết võ, nào ngờ lại lão luyện như vậy. Có chút chật vật ngăn cản, chủ tử đã phản phó, không thể gây thương tích cho hắn dù là một lọn tóc!

Xoay người đâm ra sau, quét qua, lướt trái, chém giữa, đâm xuống, tư thế của Chung Như Thủy tương đối tiêu chuẩn, mỗi một chiêu ra đều dứt khoát, hơn nữa lực đạo không nhỏ. Phong Hàn Bích thương thấy Chung Như Thủy luyện kiếm, nhưng hôm nay nhìn thủ pháp của hắn thuần thực như thế, cũng khá kinh ngạc. Rất nhanh, hắc y nhân bị chế ngự, chống đỡ không ngừng. ‘Đại nhân’ một bên âm thầm quan sát đột nhiên ra tay, cùng Chung Như Thủy đấu một chiêu liền kéo người nọ thối lui.

Thấy đầu lĩnh thu tay, hai người đang đấu với Mạc Hoan Mạc Tiểu cũng rút lui, trên người đầy những vết thương lớn nhỏ. Đại nhân kia ôm quyền nói: “Đắc tội! Rút lui!” Nháy mắt, bốn người nhảy lên nóc nhà, biến mất trong màn đêm. Vị ‘Đại nhân’ kia nghĩ mà thấy sợ, hóa ra công tử vận hoa phục lại là Thái tử Quý Tà quốc! Nếu Tiểu công tử không kêu tên của y, cho hắn biết thân phận của đối phương, chủ tử của bọn hắn sẽ gặp đại họa! Hơn nữa, Tiểu công tử biết võ, lại không kém! Không giống lời chủ tử nói! Xem ra, có nhiều điểm đáng ngờ, hắn cần bẩm báo cho chủ tử mới được.

“Phong Hàn Bích, ngươi thế nào? Mau mau, chúng ta đi tìm đại phu!” Chung Như Thủy gấp đến độ đỏ mắt, thanh âm run rẩy, lấy kiếm cắt vạt áo băng vết thương cho Phong Hàn Bích.

“Đừng sợ, trở về rồi nói.” Tuy Phong Hàn Bích bị thương rất nặng, nhưng giọng điệu rất thoải mái, còn an ủi Chung Như Thủy.

Chung Như Thủy đau lòng, bộ dáng sắp khóc. Hốc mắt hắn cực mỏng, không thích người khác bị thương hoặc thống khổ, đặc biệt thương thế này là vì hắn.

“Thuộc hạ đáng chết!” Mạc Hoan Mạc Tiểu song song quỳ gối trước mặt Phong Hàn Bích, đối với hai người đột nhiên xuất hiện, Chung Như Thủy đang tâm phiền ý loạn không rảnh bận tâm, chỉ cần môi đỡ Phong Hàn Bích, đỏ mắt nhìn vết thương của y.

“Được rồi.” Phong Hàn Bích nhàn nhạt nói, những người kia đều là cao thủ, Mạc Hoan Mạc Tiểu có thể giết chết năm người đã là không tệ. “Trở về điều tra thêm, bọn họ là ai, có mục đích gì.” Nói xong, liền quay sang Chung Như Thủy: “Trở về.”

Chung Như Thủy ôm lấy thắt lưng của y, để Phong Hàn Bích dựa vào, dìu y đi, mùi máu tươi nồng đậm trên người Phong Hàn Bích khiến hắn càng muốn khóc. Phong Hàn Bích định nói với Chung Như Thủy, kỷ thực vết thương trên tay y không nghiêm trọng, nhưng nhìn hắn cúi đầu, sau đó nghe thấy tiếng khóc nức nở của hắn, y lại không muốn nói. Tuy như vậy có chút biến thái, nhưng y thích nhìn thấy đôi mắt xinh đẹp của Chung Như Thủy ngập nước mắt, đặc biệt là khóc vì y. Đem phân nửa sức nặng thân thể dựa vào người Chung Như Thủy, tâm tình Phong Hàn Bích cực kỳ tốt, để Chung Như Thủy dìu hắn hồi cung.

Mạc Hoan Mạc Tiểu đi theo phía sau, do dự một chút, cuối cùng quyết định không tiến lên đỡ chủ tử nhà mình. Nếu lúc này bọn họ nhiều chuyện, chắc chắn thái tử điện hạ sẽ hỏi phục vết thương thân tộc mà chém bọn họ thành hai đoạn, rồi biến thành đá thương nghiêm trọng để Chung Như Thủy dìu tiếp. (^_^ Phong ca, anh làm gì mà để thuộc hạ nghĩ thế hở? Ha ha)

Chương 19: Đa sự chi thu (Thời buổi rối ren)

Chung Như Thủy dìu Phong Hàn Bích bị thương, lo lắng nhìn con đường dài phía trước. Tuy Mạc Tiểu điểm huyết cầm máu cho y, nhưng vết thương vẫn thỉnh thoảng chảy máu. Khinh công của Mạc Hoan vô cùng tốt, vì thương thế của Phong Hàn Bích, hẳn về hoàng cung tìm Đào Như Lý trước.

“Phong Hàn Bích, người rất mệt rất lạnh phải không? Người chịu đựng một chút, chúng ta sắp về, trở về là vô sự.” Khuôn mặt Chung Như Thủy tái nhợt, cố gắng dìu Phong Hàn Bích, mang theo giọng mũi nồng đậm, an ủi. Thân thể Phong Hàn Bích dán sát hẳn, hiển nhiên biến hóa nhiệt độ cơ thể của y, hẳn biết rõ ràng. Bởi vì mất máu quá nhiều, thân thể Phong Hàn Bích bắt đầu lạnh, cước bộ lao đảo.

“Người sợ hãi?” Ngờ khi Phong Hàn Bích bình thần, biểu tình trên mặt cũng nhàn nhạt, giống như y không hề bị thương.

“Đúng!” Lần này Chung Như Thủy rất dứt khoát thừa nhận, “Nếu người xảy ra chuyện gì, ta sẽ không tha thứ chính mình cả đời!”

Phong Hàn Bích khẽ giật mình, nói: “Không sao, người đừng tự trách.” Chung Như Thủy không nói lời nào, tay ôm Phong Hàn Bích siết chặt hơn. Phong Hàn Bích cong khóe miệng, nhiệt độ cơ thể Chung Như Thủy không cao, nhưng đêm nay đặc biệt nóng, y lại càng dấn sát vào hẳn, có lẽ y thật sự chảy quá nhiều máu.

“Điện hạ!” Mươi thị vệ từ xa chạy tới, Đào Như Lý dẫn đầu, nhất tề quỳ xuống trước mặt Phong Hàn Bích, từ lúc nghe được động tĩnh, Mạc Tiểu đã ăn nấp.

Đào Như Lý hành lễ xong, bấp chập nhiều người liền đứng lên, mở được tương, xem vết thương cho Phong Hàn Bích. Một thị vệ lấy ghế ra, Phong Hàn Bích ngồi xuống. Chung Như Thủy lo lắng nhìn Đào Như Lý chữa thương cho y. Vốn Thái tử cung cũng đã xảy ra chuyện lớn, Đào Như Lý định ra cung tìm Phong Hàn Bích, hẳn và Thương Giác Trung đang bàn bạc, bỗng một mũi tên cắm ngay cột. Trên đó viết ‘Điện hạ bị tập kích, bị thương, nhanh chóng đến phủ Tiểu Lộng!’, Đào Như Lý hoảng hốt dẫn mười thị vệ đuổi đến chỗ Phong Hàn Bích, để Thương Giác Trung và Lâm công công ở hoàng cung chờ tin tức.

“Điện hạ, có biết người nào đánh lén? Có liên quan tới người hạ độc không?” Đào Như Lý nhanh chóng xử lý vết thương cho Phong Hàn Bích, dù trên mặt không bối rối, nhưng trong mắt hiện lên lo lắng thật sâu, cùng đau lòng không dễ dàng phát giác.

“Không phải hướng vào ta.” Phong Hàn Bích thản nhiên nói, kim sang được bôi lên miệng vết thương cũng không làm y nhũn mảy một chút, phảng phất vết thương có thể thấy rõ xương cốt cánh tay không phải của y. Đào Như Lý cả kinh, không hướng vào điện hạ? Chung Như Thủy sửng sốt, những người kia không hướng vào Phong Hàn Bích thì hướng vào ai? Đợi đến khi vết thương được băng bó tốt cũng không thấy Phong Hàn Bích nói gì, Đào Như Lý biết y không muốn nói, thức thời im lặng. Chung Như Thủy cũng không hỏi, Phong Hàn Bích không muốn nói, hẳn không bắt buộc y nói, chờ y muốn nói tự nhiên sẽ biết.

“Thương thế của điện hạ nghiêm trọng, trong nửa tháng, vết thương không thể chạm nước, không thể dùng võ, ăn uống phải chú ý, kỵ tanh nồng và cay, không thể uống rượu.” Đào Như Lý buộc lại băng vải, Chung Như Thủy đứng bên cạnh, yên lặng ghi nhớ.

“Trong nội cung đã xảy ra chuyện sao?” Phong Hàn Bích đột nhiên hỏi, nếu không, Đào Như Lý sẽ đến một mình.

Đào Như Lý sửng sốt, nói: “Vâng.”

“Trở về.” Phong Hàn Bích có chút mệt mỏi, đêm nay y bị thương nặng, nếu không, y chẳng lộ vẻ mệt mỏi trước mặt người khác.

“Cung thỉnh điện hạ lên kiệu!” Đào Như Lý cất được tương, cung kính nói với Phong Hàn Bích. Bốn gã thị vệ khiêng kiệu đã sớm chạy đến, quỳ trên mặt đất chờ Phong Hàn Bích. Phong Hàn Bích vươn tay hướng Chung Như Thủy, Chung Như Thủy lập tức dìu y dậy. Đến bên cạnh kiệu, Chung Như Thủy muốn buông tay, nhưng Phong Hàn Bích ôm chặt, nghi hoặc nhìn qua, Phong Hàn Bích thản nhiên mở miệng: “Lên kiệu.”

Chung Như Thủy sửng sốt, len lén nhìn nhóm người Đào Như Lý, tất cả đều cúi thấp đầu, vẻ mặt bình tĩnh, Chung Như Thủy ngẫm lại, cũng bình tĩnh lên kiệu. Hẳn vẫn chưa tính rượu toàn bộ, hơn nữa đau đầu muốn chết, nếu không vì Phong Hàn Bích, hẳn đã sớm ngủ đi.

Thái Tử cung, Càn Miếu lâu.

Phong Hàn Bích nhìn lướt qua Đào Như Lý, Đào Như Lý hiểu rõ, uể oải nói: “Hàn khí xâm thể, chẩn kinh quá độ, sốt cao không lùi. Còn đang mê man, đã phân phó hạ nhân hảo hảo chăm sóc, tỉnh thì cho hẳn uống được.” Phong Hàn Bích nhẹ nhàng thở ra, từ lúc lên kiệu, Chung Như Thủy tựa vào bả vai y không nhúc nhích, tay khá nóng nắm chặt tay trái lạnh buốt của y, còn tưởng rằng hẳn chưa hết kinh hãi, ai ngờ đến cung điện, y gọi Chung Như Thủy hai tiếng cũng không có nửa điểm động tĩnh, mới phát hiện không thích hợp. Nâng đầu của hẳn xem xét, Phong Hàn Bích lại càng hoảng sợ! Đầu và cổ Chung Như Thủy đỏ đầy mồ hôi, hô hấp có chút dồn dập, mặt đỏ ửng, người đã hôn mê. Vươn tay sờ trán của hẳn, nóng dọ người! Phong Hàn Bích quên vết thương trên tay mình, vội vàng ôm hẳn trở lại tầm cung, Đào Như Lý càng hoảng sợ, nhanh chóng đuổi theo. Hôm qua Chung Như Thủy dầm mưa, hôm nay trời chưa sáng đã đi thăm tra phạm nhân, buổi tối còn uống nhiều rượu như vậy, rồi chịu gió lạnh, thêm hoảng sợ khi gặp thích khách,

không bệnh mới là lạ!

“Lâm công công.” Phong Hàn Bích gọi.

“Có nô tài!” Lâm công công thủ một đêm ở hoàng cung. Thương Giác Trung sợ nhân thù của Phong Hàn Bích không đủ, vội vàng bảo hấn chạy về. Ai ngờ hấn vừa tới thì thấy thái tử điện hạ toàn thân nhiễm máu ôm Chung Như Thủy, mà Chung Như Thủy còn hôn mê bất tỉnh, thiếu chút nữa khiến trái tim già nua của hấn ngừng đập!

“Điều một nửa thị vệ đến tầm cung, người tự mình trông coi Như nhi, nếu hấn mất một sợi tóc, người cáo lão về quê.” Phong Hàn Bích nhàn nhạt nói, còn có Mạc Tiểu, y đã sớm phái hấn trông nom Chung Như Thủy.

“Vâng! Nô tài thề bảo hộ thể tử chu toàn!” Lâm công công hiểu rõ, lần tấn công này không đơn giản, người nọ gây bất lợi cho điện hạ, còn muốn xuống tay với Chung Như Thủy. Những người thần bí kia có mục đích gì, trước khi tình báo trở về, không thể nào suy đoán. Hơn nữa, sự kiện hạ độc, cũng trở nên phức tạp. Lâm công công lĩnh mệnh mà đi, Phong Hàn Bích lạnh lùng nhìn lướt qua vết thương trên cánh tay, Đào Như Lý cho y kim sang được tốt nhất, y cũng chẳng để tâm thương thế của mình. Nhưng Chung Như Thủy, những người kia nói rõ cho y biết, bọn họ muốn Chung Như Thủy. Đến tột cùng là ai? Thủ lĩnh của bọn họ nói một câu “Quý quốc”, chứng tỏ bọn họ không phải người Quỷ Tà quốc, vậy, là mật thám của địch quốc. Nhưng tại sao bọn họ muốn Chung Như Thủy? Hấn chỉ là thể tử vong quốc, ngoại trừ thân phận đó, hấn không có cái gì. Chẳng lẽ, trên người Chung Như Thủy, thật sự ẩn dấu bí mật?

“Điện hạ,” Tiếng gọi của Đào Như Lý kéo Phong Hàn Bích phục hồi tinh thần, “Lúc này ta giúp Thủy Thủy bắt mạch, hình như hấn trúng độc.”

“Độc?” Phong Hàn Bích sửng sốt, đêm này hấn không bị thương, sao lại trúng độc?

“Đúng, nhưng ta không quá xác định, mạch của hấn rất kỳ quái, độc mà không phải độc, ta không tìm rõ nó là cái gì, nhưng ta suy đoán nó đã ở trong cơ thể hấn khá lâu, không phải đêm nay trúng độc.”

Phong Hàn Bích trầm tư: “Có thể giải không?”

Đào Như Lý do dự một chút, nói thực tế: “Hiện tại ngay cả độc trong người hấn là gì ta cũng không biết, lấy đâu ra giải được?”

Sắc mặt Phong Hàn Bích âm trầm, Đào Như Lý ngẫm thờ dài, Phong Hàn Bích chưa từng có nhược điểm, về sau không thể hoàn mỹ, hấn bắt đầu lo lắng. Cũng như vết thương đêm nay, Đào Như Lý tin tưởng, chỉ cần Phong Hàn Bích nguyện ý, những thích khách kia chắc chắn phải chết, mà không phải bản thân y bị thương, còn để vài người sống sót trở ra. Hấn hiểu rất rõ tác phong nhỏ có tận gốc của Phong Hàn Bích, đêm nay những người kia có thể sống được, nhất định vì Chung Như Thủy, Phong Hàn Bích mới hạ thủ lưu tình.

“Điện hạ, ta cho rằng, bây giờ chuyện của nương nương quan trọng hơn.” Đào Như Lý vừa nói xong, liền cảm giác sát khí trong phòng dâng lên, sắc mặt của Phong Hàn Bích không thể dùng âm trầm để hình dung, Đào Như Lý nghĩ, xem ra, lần này có nhiều người phải chết.

“Hiện tại di nương thế nào?” Phong Hàn Bích lạnh lùng nói, lệ khí trong mắt càng phát ra mãnh liệt, người nọ dám động thủ trước mặt hấn, xem ra, thật sự rất muốn chết.

“Nương nương rất tốt, lúc Hoàng thượng phái người bắt nàng, nàng chủ động yêu cầu.” Đào Như Lý dừng một chút, “Đến lãnh cung Hoàng hậu nương nương từng sống.”

“Thật sao?” Trên gương mặt lạnh lùng của Phong Hàn Bích không có biểu lộ gì, nhưng Đào Như Lý biết rõ, y lúc này, ngay cả ý muốn hành thích vua đều có.

“Điện hạ và Chung Như Thủy vừa xuất môn, ngự lâm quân liền tới hình phòng, kéo Tiểu Lan đi. Thiếu chút nữa Tiểu Thương động thủ với bọn họ, không lâu chột nghe nương nương bị bắt, tội danh – hạ độc Thái tử. Liều gia chưa có động tĩnh gì, nhưng ta nghĩ, bọn họ sẽ không để nữ nhi cuối cùng uống mạng trong nội cung.” Thanh âm của Đào Như Lý có chút nặng nề, nhìn Phong Hàn Bích càng thêm cay đắng, tin tức truyền ra nhanh như vậy, chắc chắn người nọ sắp xếp không ít mật thám ở Thái tử cung.

“Nếu kết quả xấu nhất, vậy ta đành để phụ hoàng ‘Kính yêu’ thoái vị.” Phong Hàn Bích nói lời này, giọng điệu lạnh lùng, biểu tình đạm nhiên, tựa như cùng Chung Như Thủy thảo luận hôm nay ăn món gì. Mười một năm trước, vì y còn nhỏ mà bất lực, để thân mẫu uống mạng trong lãnh cung. Mười một năm sau y sẽ không để thân nhân chết trước mắt mình.

“Điện hạ!” Thương Giác Trung đột nhiên xông tới, không kịp thở chạy đến trước mặt Phong Hàn Bích, thấy thương thế của y liền đỏ hốc mắt, áp ứng mở miệng: “Đau không?” Không khí vốn nặng nề trở nên thoải mái chút ít, sắc mặt Phong Hàn Bích cũng không khó coi như vừa rồi, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Thủy Thủy thế nào?” Thương Giác Trung khàn khàn hỏi.

“Chưa tỉnh, nhưng không có trở ngại.” Đào Như Lý nói.

Thương Giác Trung nhẹ nhàng thở ra, nhớ tới chuyện quan trọng hơn cần nắm bắt, liền nói: “Tĩnh cảnh của nương nương không xong, Hoàng thượng bảo hình bộ thị lang thẩm vấn Tiểu Lan suốt đêm, dùng nhiều lần đại hình, nàng đều nói là nương nương sai sử! Hoàng thượng cũng tin, giam cầm nương nương tại lãnh cung! Người nói, sao Hoàng thượng lại hồ đồ lần nữa!” Ngự khí của Thương Giác Trung có chút buồn rầu và bi phẫn.

Đào Như Lý cau mày quát: “Tiểu Thương cầm miệng! Không thể bắt kính với Hoàng thượng!”

“Ta!” Thương Giác Trung nghĩ tới điều gì đó, ngoan ngoãn im lặng. Hắn đã quên, bây giờ Thái tử cung cũng không an toàn, không chừng bốn phía đều có mật thám!

“Gọi người đến thay y phục cho ta, ta muốn tiến cung diện thánh.” Phong Hàn Bích lạnh lùng nói, đôi mắt hẹp dài hiện lên hàn quang.

Đào Như Lý bị Phong Hàn Bích lưu lại chiếu cố Chung Như Thủy, Thương Giác Trung cùng y tiến cung.

Đào Như Lý ngồi bên giường Chung Như Thủy, tình tứ đánh giá khuôn mặt của hắn. Mây liễu xinh đẹp nhưng hơi đậm, mũi vô cùng khéo léo, môi không dày nhưng mượt mà, đáng tiếc sắc môi quá nhạt, khuôn mặt nhỏ bằng bàn tay vì sốt cao mà hồng nhuận, lúc bình thường tái nhợt không chút máu, làn da nõn nà nhưng đáng người quá mức nhỏ nhắn. Mà ngay cả khí chất xuất trần thể nhân khen ngợi hắn cũng không có, duy nhất đôi mắt hạnh xinh đẹp lúc này lại đóng chặt, thậm chí khuôn mặt còn kém một số thái giám trong nội cung, đến tột cùng có ma lực gì, khiến Thương Giác Trung ái mộ, khiến Phong Hàn Bích động tâm? Ái mộ trong mắt Thương Giác Trung chưa bao giờ che dấu, dục vọng nóng bỏng trong mắt Phong Hàn Bích chưa bao giờ khắc chế, cũng chỉ có Chung Như Thủy trì độn nên không phát giác, cái này, người trong Thái tử cung đều biết.

Đột nhiên, Chung Như Thủy đang mê man trở nên bất ổn, hô hấp dồn dập, mồ hôi lạnh không ngừng toát ra. Đào Như Lý lập tức cầm khăn lạnh lau mồ hôi cho hắn, ai ngờ tay chưa đụng tới, Chung Như Thủy đột nhiên ngồi dậy.

“Phong Hàn Bích!” Khuôn mặt đầy lo lắng và sợ hãi, sau đó nước mắt chảy xuống. Hắn thấy! Hắn thấy Phong Hàn Bích không nhúc nhích ngã vào vũng máu, không có hô hấp, tim ngừng đập, hắn đứng xa kêu gào tên y, muốn chạy đến bên cạnh y nhưng không nhúc nhích được, hắn khóc, hắn la hét, nhưng người kia không để ý đến hắn, hắn hô phá cuồng hống, người kia cũng không đáp, vẫn nằm không nhúc nhích, không tỉnh lại……

Đào Như Lý bị Chung Như Thủy dọa tới mức瑟瑟, lập tức thở dài, nhẹ nhàng lau đi nước mắt và mồ hôi trên mặt hắn. Chung Như Thủy tựa hồ cảm ứng bên cạnh có người,瑟瑟 sở quay đầu lại, “Thủy Thủy?”

“Không sao, người đã trở lại, điện hạ cũng không sao, các người đều hảo.” Đào Như Lý an ủi, vỗ nhẹ lưng hắn.

“Đã trở lại…… Không sao……” Chung Như Thủy nỉ non, “Y? Y đang ở đâu?”

“Điện hạ……” Đào Như Lý do dự một chút, Chung Như Thủy khẩn trương nhìn hắn, hắn đành thở dài nói: “Nương nương đã xảy ra chuyện, điện hạ vào cung.”

Cái gì? Chung Như Thủy cả kinh, Đào Như Lý nói cho hắn một chút, xua tan suy nghĩ Phong Hàn Bích có thể làm ra chuyện đại nghịch bất đạo, an ủi hắn nằm xuống, sau đó tự mình lấy được cho hắn. Chung Như Thủy đau nhức chóng mặt, toàn thân mềm nhũn, một chút khí lực đều không có, trong lòng rối bời, nghĩ đến cảnh ngộ kiếp trước, nghĩ đến Phong Hàn Bích vì hắn mà bị thương, lại nghĩ tới ác mộng kinh khủng kia. Giấc mộng đó…… Chẳng lẽ nhắc nhở hắn, Phong Hàn Bích lại gặp chuyện xấu? Chung Như Thủy lo lắng nhìn về phía cửa, Phong Hàn Bích, người nhanh trở lại, chỉ cần người bình an trở về, từ nay ta không mất người, không hung dữ với người, trở về a……

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Gợn sóng

Lúc Phong Hàn Bích trở về, đã qua canh bốn. Chung Như Thủy nghe được động tĩnh lập tức đứng lên, nhìn chăm chăm cánh tay của y.

Phong Hàn Bích khẽ giật mình, cau mày nói: “Sao chưa ngủ?” Tiến lên sờ trán Chung Như Thủy, còn chút nóng, “Ngủ đi!” Ngờ khi kiên quyết, có chút sinh khí.

Chung Như Thủy vẫn mở to mắt nhìn y, nhích vào bên trong, tạo khoảng trống. Phong Hàn Bích nhìn hắn một lúc, cuối cùng chịu thua ánh mắt chấp nhất kia, thở dài, cời ngoại sam và giày, vẫn không quên dùng chân đắp cho người nào đó đang sinh bệnh. Hai người nằm thẳng, nhìn hoa văn điêu khắc trên nóc giường, thật lâu không nói.

“A xì! A xì! A xì!” Ba cái hắt xì vang lên, Chung Như Thủy sụt sịt, mang theo giọng mũi nồng đậm: “Thật có lỗi, ta không cố ý.”

Ánh mắt Phong Hàn Bích mất tối sầm, vươn tay cầm khăn để bên án, xoay người lau mũi cho hắn, sau đó thả ra, nằm xuống, vươn tay, ôm Chung Như Thủy vào lòng.

“Vết thương……” Mặt Chung Như Thủy chạm vào lồng ngực Phong Hàn Bích, chỉ kịp nói hai chữ này.

“Không phải bên kia, không sao.” Phong Hàn Bích ôm sát hắn, giọng điệu thường thường, “Ta biết người ghét đoạn tụ, ta không phải đoạn tụ, làm như vậy vì sợ người lạnh, bệnh sẽ nặng.”

Chung Như Thủy cảm giác tim đập vài cái, ngay sau đó “Phanh phanh phanh” nhảy lên, khuôn mặt vốn đỏ ửng càng thêm nóng. Chung Như Thủy tin

chắc, bệnh cảm mạo lại nghiêm trọng, không phải do hành động của Phong Hàn Bích!

“Ta biết rõ, ta chỉ sợ lây bệnh cho người.” Thanh âm rầu rĩ trong ngực truyền ra, Phong Hàn Bích cười tà, y không đoạn tỵ, chỉ trùng hợp chính là, y rất hứng thú với Chung Như Thủy mà thôi.

“Chuyện nghiêm trọng?” Chung Như Thủy hỏi, Phong Hàn Bích có chút hờn giận, vì sao luôn quan tâm đến việc không liên quan tới mình chứ?

“Không có việc gì, nhanh ngủ.” Chung Như Thủy len lén bấu môi, ai tin! Thôi, mai nói sau, hần bắt đầu mệt nhọc, nằm trong lòng y khiến hần có cảm giác buồn ngủ. Cũng không phải vì Phong Hàn Bích a! Chỉ là vì y giống ôm gối mềm mại mới khiến hần thoải mái, chỉ vì vậy mà thôi. Hần ghét nhất đoạn tỵ.

Chung Như Thủy tỉnh, cảm thấy đã khá hơn nhiều, cũng không phát sốt, ngoại trừ thân thể vẫn mềm nhũn không có lực, tất cả đều tốt. Thân thể này thật sự là, so với bạch trảm kê không khá hơn bao nhiêu, ba ngày hai ngày bệnh, Lâm muội muội cũng không khoa trương như vậy! Phóng chừng Phong Hàn Bích đã hạ triều, Chung Như Thủy đứng dậy, hần bị bệnh, người nào nấu cơm a? Hần Lâm công công sẽ sắp xếp? Sắc nhĩ vừa bụng chèn được tới, thấy Chung Như Thủy rời giường, vội vàng chạy tới dìu hần, hốc mắt hồng hồng nói với Chung Như Thủy: “Thế tử, ngài đừng lại dọa nô tỳ.”

Chung Như Thủy sững sờ, thấy hai mắt Sắc nhĩ sưng đỏ, tràn đầy lo lắng, nàng đã khóc bao lâu? Trong lòng Chung Như Thủy cảm động, nhẹ giọng nói với nàng: “Cám ơn, về sau ta sẽ không.”

Phục thị hần uống thuốc, Sắc nhĩ thu thập, chuẩn bị ra ngoài để Chung Như Thủy nghỉ ngơi. Chung Như Thủy đột nhiên gọi nàng: “Sắc nhĩ, điện hạ đâu?”

Sắc nhĩ nói: “Điện hạ mới từ nội cung trở về, nhắc ngài, bảo ngài hảo hảo tĩnh dưỡng, chuyện khác điện hạ sẽ xử lý, ngài đừng quan tâm.”

“A. Không còn việc gì, người xuống đi.” Chung Như Thủy nằm xuống giường, nghĩ nghĩ, lại đứng lên mặc y phục, vừa tới cửa, liền thấy ngoài cửa phòng đóng chặt có hai bóng người cao ráo trông coi. Xem ra Phong Hàn Bích phái người bảo vệ hần, nhưng Phong Hàn Bích không muốn mình nhúng tay vào, những người này chắc chắn ngăn cản hần đi tìm y. Chung Như Thủy xoay người trở lại nội thất, mở cửa sổ nhảy ra ngoài. Một bóng đen nhanh chóng đi theo hần.

Chung Như Thủy như mèo xuyên qua hậu hoa viên, tránh cung nữ thái giám, trên đường nghe được chút ít thông tin, tỷ như “Chuyện này không xong”, “Người nói điện hạ của chúng ta có thể nén giận lần nữa không?”, “Ôi chao, theo ta đoán, khả năng phải biến thiên.”

Xem ra chuyện rất lớn! Chung Như Thủy trầm nghĩ, Phong Hàn Bích là người ngoan độc như vậy, biết rõ di nương của mình oan uổng, nhưng chỉ có thể nhìn nàng bị biếm lãnh cung, nếu Phong Hàn Bích bộc phát huyết tính bạo lực gì đó, Chung Như Thủy cảm thấy không thể tưởng tượng nổi! Biến thiên.?

Đồng sớ tây dụng, rốt cục Chung Như Thủy sờ đến cửa sổ của thư phòng. Vừa định đứng lên đẩy cửa sổ, chợt nghe Thương Giác Trung nói một câu: “Thủy Thủy thì sao? Vài ngày nữa, ở đây rất không an toàn, có cần đưa hần ra kinh trước?” Chung Như Thủy dừng lại, quyết định ngồi xuống nghe lén.

“Nếu muốn đưa hần đi, cần nhanh lên, đưa hần đến Liễu gia, có quốc trưởng che chở hần, tốt hơn theo chúng ta, hơn nữa bốn quốc cữu không phải kẻ vô dụng.” Đào Như Lý nói, Hoàng thượng kiêng kị thế lực khổng lồ của Liễu gia, dù Chiêu quý phi mang tội danh hạ độc thái tử, hần cũng không thể tiêu diệt Liễu gia trong thời gian ngắn.

“Nếu tới Liễu gia, vậy tới nay sẽ đưa hần đi, Tiểu Hàn cũng an bài, đêm nay mang tiểu công chúa xuất cung luôn? Người Liễu gia đã chuẩn bị tốt để tiếp ứng, đêm nay là thời cơ tốt nhất.” Thương Giác Trung nói.

“Nam nhi Liễu gia thịnh vượng, thật vất vả quốc trưởng mới sinh được hai nữ nhi, lại.” Đào như Lý nhớ tới chuyện cũ, chậm rãi lắc đầu. Hai long châu trên tay, trước sau gả vào cung, một người uống mạng trong lãnh cung mười một năm trước, hôm nay thấy người cuối cùng đi vào vết xe đổ của thân tỷ tỷ, Liễu gia và Phong Hàn Bích không thể tiếp tục thờ ơ. Chung Như Thủy ngồi xôm dưới cửa, vênh tai cẩn thận nghe, càng nghe càng kinh hãi, muốn đưa hần đi? Tại sao không an toàn? Liễu gia là nhà ngoại công của Phong Hàn Bích? Tại sao phải đưa hần đến đó? Phong Hàn Bích muốn làm gì?

“Tối nay Hàn Vũ phải đi, do Tiểu Thương hộ tống, ba cữu cữu và hai biểu ca đã chờ bên ngoài.” Phong Hàn Bích một mực im lặng bỗng nhiên lên tiếng, “Về phần Như nhĩ, ta cần suy nghĩ.” Liễu gia đã chuẩn bị đủ binh lực cho y, thêm quân đội trong tay Thương Giác Trung, y còn một vạn vệ quân, cùng với kế hoạch đã chu đáo, muốn thành sự, không khó.

Trong mắt Đào Như Lý chợt lóe lên cô đơn, nhàn nhạt nói: “Điện hạ, chuyện người cần làm, vạn nhất thất bại, không chỉ phế trừ, hơn hai trăm mạng người trên dưới Thái tử cung, Đào gia và Thương gia, còn có Thủy Thủy, đều theo người rơi đầu.” Hơn nữa, Chung Như Thủy đã trở thành nhược điểm của người, vạn nhất hần bị bắt, người có thể tro mắt nhìn hần chết sao?

Phong Hàn Bích không lên tiếng, Đào Như Lý nói rất đúng, việc y muốn làm, đạo nghĩa bất dung, thiên địa bất dung. Chung Như Thủy càng nghe càng kinh hãi, càng nghe càng mơ hồ, phế trừ? Rơi đâu? Vì sao? Phong Hàn Bích muốn làm chuyện nguy hiểm? Hần đoán được một chút, nhưng hần không dám cũng không nguyện nghĩ, Phong Hàn Bích đã là Thái Tử, leo lên đại bảo trở thành ngôi cừu ngưu là chuyện sớm hay muộn, y không có lý làm chuyện để lại tiếng xấu muôn đời! Chẳng lẽ, là vì. Chiêu quý phi? Nghe nói mẫu hậu của Phong Hàn Bích đã sớm qua đời, là Chiêu quý phi dốc lòng chăm sóc y lớn lên, cũng như nương của y, nhưng muốn cứu người, cũng không cần cực đoan như vậy chứ?

“Ta có chừng mực.” Phong Hàn Bích lạnh lùng nói, “Còn có, ta không tán thành người và Tiểu Thương tham gia, hai người các người nên thu tay lại, không cần phải cùng ta mạo hiểm, chuyện này vốn không liên quan tới các người.”

“Người nói cái gì! Cái gì gọi là không liên quan? Chẳng lẽ chúng ta hoạn nạn có nhau nhiều năm như vậy đều là giả? Năm đó chúng ta còn nhỏ không giúp được người, chỉ có thể cùng người thống khổ, hôm nay chúng ta có thể lực nhất định, càng không thể vứt bỏ người!” Thương Giác Trung nói.

Đào Như Lý nhìn Phong Hàn Bích, lâm vào trầm tư, hần đứng bên cạnh Phong Hàn Bích, không chỉ bởi vì hần luôn sùng kính và yêu y, mà hần còn muốn báo thù..... Huyết hải thâm cù!

“Tóm lại, đêm nay sẽ đưa Hàn Vũ công chúa và Thủy Thủy đi, sau đó cứu nương nương ra, chúng ta có thể thoải mái mà để Hoàng thượng ‘Thối vị nhượng hiền!’” Thương Giác Trung không sợ, nói. Chuyện năm đó Thương Giác Trung đã rút ra bài học, hần vẫn cho rằng, quân vương vô tình kia, kẻ bức Phong Hàn Bích trở thành người lãnh khốc vô tình, không xứng làm vua một nước!

Bức vua thoải vị! Đầu Chung Như Thủy nổi tung, bọn họ điên rồi! Phong Hàn Bích thật sự điên rồi, y muốn giết cha?

“Ai ở bên ngoài!” Đào Như Lý hét lớn một tiếng, lướt đến trước cửa sổ, mạnh mẽ đẩy ra, nhìn rõ người tới, cả kinh kêu lên: “Thủy Thủy?!” Hần đứng ở đây đã bao lâu? Lời bọn họ nói hần cũng nghe được sao?

Mặt Chung Như Thủy trắng bệch, nhìn biểu tình bối rối của Đào Như Lý và Thương Giác Trung, vẻ mặt lạnh lùng của Phong Hàn Bích. Nở nụ cười khó coi hơn khóc, Chung Như Thủy khô khốc nói: “Các người, đang nói đùa sao?”

“Vào đi.” Phong Hàn Bích không nhìn hần, lạnh lùng nói. Xem ra Mạc Tiểu nên chịu chút giáo huấn, một bệnh nhân cũng không trông nom. Chung Như Thủy vào thư phòng, nhìn chằm chằm Phong Hàn Bích, trong đôi mắt to tràn đầy chất vấn.

“Hai người các người ra ngoài.” Phong Hàn Bích thân nhiên nói, Đào Như Lý và Thương Giác Trung sững sờ, bảo bọn họ đi?

Thương Giác Trung liền nói: “Tiểu Hàn, Thủy Thủy chỉ.....”

“Đi thôi,” Đào Như Lý cắt ngang lời hần, “Điện hạ sẽ không gây bất lợi cho Thủy Thủy.”

“Nhưng.....” Thương Giác Trung còn muốn nói gì đó, thấy Phong Hàn Bích lộ ra thần sắc không kiên nhẫn, đành phải nuốt lời vào bụng, lo lắng nhìn Chung Như Thủy, rồi ngoan ngoãn đi cùng Đào Như Lý.

“Tiểu Đào Nhi, ta cảm thấy, Tiểu Hàn đối với Thủy Thủy, có cảm giác rất kỳ quái, ta nói không được, nhưng, ta cảm thấy, rất khác, đến tột cùng là khác ở đâu, ta nói không được.....” Thương Giác Trung đi theo Đào Như Lý, suy nghĩ thật lâu cũng không ra.

“Điện hạ yêu mến Thủy Thủy, khác với chúng ta.” Đào Như Lý lạnh lùng nói một câu, hần không ghét Chung Như Thủy, ngược lại, hần rất yêu mến Chung Như Thủy, nếu như có thể, hần hy vọng, cùng Chung Như Thủy làm bằng hữu thật tốt cả đời.

Thương Giác Trung như bị sét đánh, đứng lại, yêu mến? Tiểu Hàn yêu mến Thủy Thủy.....?

“Tới đây.” Phong Hàn Bích hướng Chung Như Thủy vẫy tay, phong hàn chưa lành, vừa đỡ sốt, lại chỉ khoác một lớp ngoại bào chạy ra. Chung Như Thủy đứng bất động, vẫn nhìn y, quật cường muốn biết đáp án. Phong Hàn Bích hạ tay, thờ dài đứng lên, cầm ngoại bào trên giường, phủ thêm cho hần.

“Phong Hàn Bích, người thành thành thật thật nói cho ta biết, đừng gạt ta, người muốn làm gì?” Chung Như Thủy vẫn không nhúc nhích, nhìn y.

“..... Hôm nay trời gió, nếu lại dầm mưa, coi chừng cảm lạnh, ta đưa người trở lại tắm cung.” Phong Hàn Bích thất đai lưng cho hần, ôm vai hần, nói.

“Tuy ta đến Quý Tà không lâu, nhưng ta chưa từng nghe ai đó bất mãn với đương kim hoàng thượng, ngay cả lên nghe được cũng chưa. Ra cung, ta nhìn thấy quốc gia cường thịnh giàu có, cuộc sống của dân chúng có thể gọi là hạnh phúc khoái hoạt. Những điều này có thể thấy được, phụ hoàng của người dù không phải minh quân, nhưng tuyệt đối không phải hôn quân.” Chung Như Thủy bắt lấy tay y, có chút bí ai, “Vì sao? Ta không rõ a! Phong Hàn Bích, người nói cho ta biết, vì sao người muốn..... Làm chuyện như vậy? Người không phải người tham quyền thế!”

“Đã không rõ thì vĩnh viễn không cần phải hiểu.” Phong Hàn Bích nhìn vào mắt của hần, dừng lộ ra biểu tình như vậy, ánh mắt của người không thích hợp nhuộm sắc màu u ám.

“Hần là cha người, là thân sinh phụ thân của người.” Chung Như Thủy nhẹ nhàng nói, “Dù hần làm sai cái gì, người cũng không nên đối đãi với hần như vậy.”

“Người cứ xem như, ta vì ngôi vị hoàng đế.....” Phong Hàn Bích tránh đi ánh mắt của hần, giọng điệu bình thản, chuyện mười một năm trước, không cần cho hần biết. Chung Như Thủy vờn tay, giữ lấy khuôn mặt y, để y nhìn thẳng vào mắt mình, Phong Hàn Bích sững sờ, tùy ý hần.

“Ta biết rõ người chỉ muốn cứu Chiêu quý phi, ta có thể giúp người. Nếu người thật sự làm ra chuyện như vậy, chắc chắn người sẽ thống khổ sẽ hối hận! Ta không muốn thấy người thống khổ!” Chung Như Thủy có chút kích động, “Ta chưa từng gặp qua phụ thân của ta, lúc ta chưa sinh ông rồi bỏ mẹ của ta, đợi ta xuất thế, mẹ cũng bỏ ta. Cả cuộc đời, ta chưa từng ném qua tư vị thân tình, ta không biết cảm giác được phụ mẫu ôm vào trong lòng, không biết cảm giác được phụ mẫu che chở, càng không biết cái gì là tình thương của cha, cái gì là tình thương của mẹ. Nhưng người khác, người có phụ thân, hần vẫn cần người! Hần yêu thương người, hần nuôi dưỡng người lớn lên, cho người quan tâm và bảo vệ, thậm chí phong người là Thái tử, giao giang sơn cho người! Hần chưa từng có lỗi với người, hần hoàn thành trách nhiệm của phụ thân, người không thể đối xử như vậy với một phụ thân tốt!” Chung Như Thủy kể ra thân thế của mình, dù bị Phong Hàn Bích hoài nghi cũng được, hần không muốn nhìn y làm ra chuyện phụ tử tương tàn. “Người biết không, dù ta chưa từng gặp qua phụ mẫu của ta, dù bị bọn họ vứt bỏ khiến ta chịu rất nhiều khổ sở ủy khuất, nhưng ta chưa từng oán bọn họ, chưa từng hận bọn họ. Bởi vì sinh mệnh của ta là bọn họ ban cho, ta có thể sống trên thế giới này, chính là ân huệ lớn nhất của bọn họ đối với ta!”

“Phong Hàn Bích, lần này hần làm sai, cho nên, là nhi tử của hần, người phải giúp hần đền bù lỗi lầm, đây là trách nhiệm và nghĩa vụ của một nhi tử! Cũng

là công đạo đối với Chiêu quý phi! Người muốn cứu di nương của người, muốn phụ thân của người biết hấn làm sai, nên dùng cách tốt nhất chính xác nhất, không nên dùng cách áp chế! Ta sẽ giúp người, ta nhất định giúp người!” Chung Như Thủy chân thành nói với Phong Hàn Bích, “Ta có thể dùng cách không cần đổ máu tìm ra hung thủ hạ độc, thì cũng có thể dùng cách không đổ máu tìm ra kẻ làm chủ phía sau!”

Phong Hàn Bích vươn tay ôm lấy Chung Như Thủy, Chung Như Thủy cũng ôm lại y, “Tin tưởng ta, ta nhất định cứu di nương của người, không cần đại nghịch bất đạo, không cần máu chảy thành sông, Phong Hàn Bích, ta không muốn thấy người phạm sai lầm! Như vậy không đáng, cũng quá tàn khốc! Các người là phụ tử!”

“Nếu như,” Phong Hàn Bích khó khăn nói: “Ta muốn người rời đi?”

Chung Như Thủy chấn động, thanh âm đầy hung ác: “Không! Ta cho người biết, ta sẽ ở cùng người! Vô luận người ở đâu ta sẽ ở đó, ta chắc chắn không cho người cơ hội khiến ta và người xuống địa ngục! Muốn ta rời đi, người nằm mơ!”

“Làm sao bây giờ? Ta không muốn người chết.....” Ngừ khí của Phong Hàn Bích mang theo vui vẻ, ôm Chung Như Thủy càng chặt.

“Hỗn đản! Lại chiếm tiện nghi ta!” Chung Như Thủy nghiêng răng nghiêng lợi, giọng điệu lại thoải mái rất nhiều, y nói như vậy, là đáp ứng hấn a?

“Ta chắc chắn cứu được Chiêu quý phi, người phải đáp ứng ta, vĩnh viễn không được nhắc lại chuyện hôm nay! Càng không được làm! Nếu phụ thân của người lại làm sai cái gì, nghĩ đến ưu điểm của hấn, đứng bên cạnh giúp hấn đền bù sai lầm! Không thể vì một chút sai lầm mà giết hấn, bởi vì người là nhi tử của hấn!”

“Hảo, nhưng ta có một điều kiện.” Phong Hàn Bích rất dứt khoát nói.

“Cái gì?” Chung Như Thủy hỏi.

“Chuyện chấm dứt, nói cho ta biết, người là ai.” Phong Hàn Bích trầm giọng nói.

“..... Hảo, một lời đã định.” Chung Như Thủy chớp chớp mắt, nói thì nói, dù thế nào đi nữa, hấn không bắt lợi, chỉ sợ đến lúc đó y không dám tin!

“Như vậy,” Phong Hàn Bích đột nhiên ôm lấy Chung Như Thủy, Chung Như Thủy ôm chặt cổ y kinh hô: “Người làm gì vậy!”

“Ngủ.” Nụ cười của Phong Hàn Bích có chút tà khí, Chung Như Thủy đỏ mặt thở gấp, “Người phát bệnh thần kinh gì a, giữa ban ngày ngủ cái gì mà ngủ!”

“Người bệnh cần nghỉ ngơi nhiều.”

“Ta tự mình đi!”

“Người là người bệnh, cần bổn vương đặc biệt chiếu cố, càng cần bổn vương tự mình bồi, nếu không, sao giúp bổn vương phá án?”

Chung Như Thủy nghẹn lời, lúc hấn ngậy người, thái tử thường ngày đông chết người không đền mạng nở nụ cười tà, ôm tiểu thư đồng của y, rêu rao đi từ thư phòng trở lại tẩm cung.

“Phong Hàn Bích! Con mẹ nó người mau buông ta ra!” Tiếng rống giận của người nào đó vang vọng Thái tử cung.....

Đào Như Lý cầm mặt tín tử sĩ đưa tới cho Phong Hàn Bích, liếc nhìn Thương Giác Trung, thấy được kinh ngạc và khó hiểu trong mắt đối phương, sau đó thiêu mặt tín dưới nền. Đào Như Lý nhìn trời, Chung Như Thủy a Chung Như Thủy, rốt cuộc người có bao nhiêu bản lĩnh, khiến điện hạ thỏa hiệp lần này tới lần khác?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Cái gọi là ân tình

Chung Như Thủy theo sau Phong Hàn Bích, nghênh ngang đi vào đại lao hình bộ được canh giữ nghiêm ngặt. Phong Hàn Bích dùng lý do mình là người bị hại, xin lao tử của y trở thành chủ thẩm vụ án. Tuy không phù hợp quy củ, nhưng hoàng đế vẫn đồng ý. Chung Như Thủy xem chuyện này như một vị phụ thân vĩ đại thương yêu nhi tử của mình, lái nhai bên tai Phong Hàn Bích, sợ y mất hứng lại làm ra chuyện tà ác khủng bố. Phản ứng của Phong Hàn Bích lạnh nhạt, chỉ nói một câu “Đây là chuyện hấn phải làm”, không còn ý kiến gì. Về phần Đào Như Lý, Giác Trung trung và Liễu gia, Phong Hàn Bích giải thích lý do hủy bỏ hành động lần này thế nào, Phong Hàn Bích không nói, Chung Như Thủy cũng không hỏi. Những chuyện này hấn không cần biết rõ, hấn chỉ muốn Phong Hàn Bích không đi sai đường.

Đại lao hình bộ vô cùng kinh khủng, bốn phía treo đủ loại hình cụ, còn một lò than cực đại, mấy bàn ủi cắm trong đó đỏ rực, mùi máu tươi nồng đậm quanh năm không tắt, khiến Chung Như Thủy khản trương nuốt nước miếng.

“Tham kiến thái tử điện hạ!” Quan viên hình bộ thấy Phong Hàn Bích đại giá, vội vàng quỳ xuống hành lễ, Phong Hàn Bích phát phát tay, Lâm công công đứng bên cạnh, nói: “Các vị đại nhân, thỉnh đứng lên.” Hóa ra Lâm công công là cái loa của Phong Hàn Bích a! Chung Như Thủy hiểu ra.

“Thẩm vấn thế nào?” Phong Hàn Bích ngồi trên chiếc ghế duy nhất trong đại lao, Lâm công công dâng trà, Chung Như Thủy ngoáy ngoáy lỗ tai, trong lòng khinh bỉ: Lâm ra vè!

“Bẩm điện hạ, bọn thần đã sử dụng ba lần đại hình, phạm nhân một mực khẳng định, là Chiêu quý phi sai sử, có lẽ.....” Hình bộ thị lang Chu Duyên cung kính nói, câu cuối cùng chưa hết nhưng mọi người đều biết rõ, chịu cực hình, không phạm nhân nào có thể nói dối, kẻ làm chủ phía sau chắc chắn là Chiêu quý phi.

Trước khi Phong Hàn Bích nổi giận, Chung Như Thủy nhảy ra trước một bước: “Thái tử điện hạ muốn thẩm tra phạm nhân, các người mang nạng đến.”

Các vị đại nhân của hình bộ có chút nghi hoặc và bất mãn, nhìn người đột nhiên nhảy ra trước mắt, bộ dáng giống tiểu tư – Do Phong Hàn Bích làm cho Chung Như Thủy mấy bộ y phục mới, không phải mặc y phục thái giám. Một tiểu tư cũng dám vung tay múa chân trước mặt bọn họ! Chu Duyên bắt vì sớ động, hướng Phong Hàn Bích, cung kính nói: “Xin hỏi điện hạ có gì nghi vấn?” Chung Như Thủy tức giận, coi hấn vô hình sao?

Lông mày Phong Hàn Bích nhảy lên, lạnh lùng nói: “Hắn là tâm phúc của ta.” Đáp phi sớ vấn, không nói cũng hiểu. Bọn người Chu Duyên toàn thân phát lạnh, vội vàng chấp tay thi lễ với Chung Như Thủy, Chung Như Thủy ngăn cản bọn họ, “Đừng, ta không có chức quan, chỉ là thư đồng nho nhỏ bên cạnh điện hạ, theo đạo lý, ta còn phải quỳ lạy các người.”

“Không dám không dám, Tiểu công tử là nhân trung long phượng, hạ quan có mắt như mù, xin thứ tội xin thứ tội!”

“Được rồi,” Chung Như Thủy nổi một thân da gà, “Đem phạm nhân đến đây, điện hạ nhà ta rất bận rộn, thời gian quý giá.”

“Vâng vâng, người tới, đem phạm nhân Tiểu Lan lên!”

Chung Như Thủy len lén lau mồ hôi trên trán, hung hăng liếc Phong Hàn Bích, chỉ thấy thái tử điện hạ nhà hấn, vẻ mặt thản nhiên, một bộ xem kịch vui, Chung Như Thủy cắn răng, y cố ý nói như vậy!

Hai gã ngục quan kéo Tiểu Lan, ném mạnh xuống đất, “Phạm nhân đã tới!”

“Kháo!” Chung Như Thủy thấy Tiểu Lan, nhìn không được mà chửi thề, cái này, là ngược đãi phạm nhân a! Y phục tả tơi, cả người huyết nhục mơ hồ, trên tay trên chân đều mang theo khóa sắt nặng hơn mười cân, người đã hấp hối. Ba lần đại hình, bị thương thể thối còn muốn bảo vệ chủ mưu phía sau, rốt cuộc người nào có thể khiến một nữ tử yếu đuối quyết tâm và kiên trì đến vậy.

“Giải khóa!” Chung Như Thủy trầm giọng quát, “Lâm công công, cầm ly trà đến!”

Chu Duyên nhìn vẻ mặt đầy bất thiện của Chung Như Thủy, lại nhìn Phong Hàn Bích từ đầu đến cuối đều mặt lạnh, điện hạ không phản đối, vậy – “Giải khóa.” Chu Duyên phân phó, hấn và Chung Như Thủy khác thời đại, căn bản không rõ đối đãi với tù phạm như vậy có gì không ổn, trong thế giới này, không ai nói đến chủ nghĩa nhân đạo.

Chung Như Thủy nâng Tiểu Lan dậy, Tiểu Lan còn chút tri giác, thấy Chung Như Thủy, nằng suy yếu cười. Chung Như Thủy tiếp nhận ly trà Lâm công công đưa, chậm rãi dứt cho nàng. Tiểu Lan uống xong một chén nước, khăn khăn cuống họng nói: “Muốn chém sao?”

Chung Như Thủy để Tiểu Lan tựa vào vai mình, không trả lời vấn đề của nàng, chỉ nói khẽ: “Từng có quá nhiều người như vậy, vì gia quốc đại nghĩa, vì trung với tín ngưỡng và lý tưởng, vì thể chết theo người, dù bị địch nhân nghiêm hình tra tấn hạ, vẫn kiên quyết cắn chặt răng không nói, thậm chí lấy cái chết tỏ rõ. Ta luôn luôn khó hiểu, vì sao, người có thể nói cho ta biết không?” Chung Như Thủy nói, nhớ đến các tiền bối vì cách mạng và quốc gia mà hi sinh.

Tiểu Lan sững sờ, lập tức cười yếu ớt: “Bởi vì, có thứ muốn thủ hộ, rất quan trọng, vì bảo vệ thứ mình muốn thủ hộ, dù chuyện gì cũng có thể chịu được, cũng có thể hy sinh.”

“Vậy còn người? Thứ người muốn thủ hộ là gì?” Chung Như Thủy nhẹ giọng hỏi, “Quan trọng tới mức hy sinh tính mạng người vô tội, hy sinh Chiêu quý phi có ân nghĩa và tín nhiệm người nhiều năm, thậm chí hy sinh chính mạng của người?”

Tiểu Lan chấn động toàn thân, nụ cười có chút đau khổ, “Ân tình, cả đời này không thể hoàn lại. Người kia, cứu một tiểu cung nữ đề tiện từ quý môn quan, vì nàng chữa thương vì nàng roi lệ, còn ôn nhu nói với nàng, nữ hài tử phải biết cách ăn mặc xinh đẹp, sau đó cho nàng y phục mới, cho nàng đồ trang sức, dạy nàng cách trang điểm, không xem nàng như hạ nhân ti tiện, vui vẻ khi nàng cười, đau khổ khi nàng khóc. Dù sau này nàng theo chủ tử khác, trong lòng nàng cũng chỉ có người kia, vị chủ tử xinh đẹp nhất, là người cả đời nàng đều muốn thủ hộ.”

Chung Như Thủy đau thương nhìn Tiểu Lan, ân tình.....?

“Điện hạ.....” Chung Như Thủy ngẩng đầu nhìn Phong Hàn Bích, trong mắt có chút cầu khẩn. Tiểu Lan muốn hạ độc y, còn hăm hãi Chiêu quý phi bị biếm lãnh cung, Phong Hàn Bích không giết nàng đã là rất nhân từ, nếu như câu y dừng tra tấn Tiểu Lan, thật sự không thể mở miệng.

Phong Hàn Bích nhìn Chung Như Thủy, lạnh lùng nói với Chu Duyên: “Trông chừng nàng, không cần dụng hình.”

“Vâng!” Chu Duyên lĩnh mệnh.

Chung Như Thủy mừng rỡ, có chút cảm kích nhìn Phong Hàn Bích.

“Hỏi xong?” Phong Hàn Bích nói với Chung Như Thủy, Chung Như Thủy gật gật đầu, “Trở về.” Chung Như Thủy ngoan ngoãn đứng lên, cúi đầu đi theo y.

Quan viên hình bộ nhìn nhau, hỏi xong? Rõ ràng không hỏi gì a! Vừa rồi tâm phúc của Thái tử tự xưng là thư đồng nho nhỏ chỉ nói chuyện phiếm với phạm nhân mà thôi! Tiểu Lan cũng ngồi yên trên mặt đất, rốt cuộc thế tử kia tới làm gì? Tại sao không dụng hình bức cung nằng? Hẳn chưa hỏi nằng ai là chủ mưu phía sau, vì sao chỉ hỏi những vấn đề kỳ quái đã đi? Thái tử còn hạ lệnh không tra tấn nằng. Tiểu Lan mờ mịt được người điều về địa lao, thái tử tự mình hạ lệnh, không thể tra tấn phạm nhân.

“Phong Hàn Bích,” Chung Như Thủy giữ chặt ống tay áo của y, “Cảm ơn người.”

Phong Hàn Bích sững sờ, quay đầu nói với Chung Như Thủy: “Ta đang tích đức cho chính mình, tránh bị người nào đó nói là tàn khốc.”

Chung Như Thủy bĩu môi, bắt mắt nhìn y, “Ta đâu thường nói, quý hẹp hòi!”

Phong Hàn Bích nhin không được néo chớp mũi của hắn, “Thật đúng là tiểu hài tử.”

“Người nói ai là hài tử a! Gia ta cùng tuổi với người! Không chừng lớn hơn người mấy tháng! Đừng tưởng cao hơn ta vài cm là rất giỏi [Chỉ có vài cm sao?], chờ gia lớn lên, cao bằng Điều Minh, người đừng ôm đùi gia mà khóc!” Chung Như Thủy giờ tay kháng nghị, năm nay Phong Hàn Bích hai mươi một tuổi, hắn cũng hai mươi một, dựa vào cái gì nói hắn là tiểu hài tử!

Phong Hàn Bích thấy Chung Như Thủy xù lông, buồn cười hỏi: “Điều Minh là ai?”

“Điều Minh là vận động viên bóng rổ rất lợi hại, hắn cao hai mét.” Chung Như Thủy kiêu ngạo nói, tỏ vẻ như nói về bản thân mình.

“Vận động viên bóng rổ là gì? Hai mét là rất cao?” Phong Hàn Bích kéo tay Chung Như Thủy, vừa đi vừa hỏi, y không thật sự muốn hỏi, chỉ là, y thích vẻ mặt thần thái phi dương khi Chung Như Thủy nói đến những chuyện này.

“Bóng rổ là một loại vận động, tựa như chơi xúc cúc, nhưng nó chỉ dùng tay. Hai mét rất cao, ăn, tính như thế nào, ai, chính là cao hơn người hai cái đầu a!” Chung Như Thủy đã quen hành vi mờ ám của Phong Hàn Bích, tỷ như – nắm tay, cho nên cũng rất tự nhiên nắm lại.

“A? Rất giống cự nhân? Chẳng lẽ hắn là người phiên bang?” Phong Hàn Bích rất hài lòng với phản ứng của Chung Như Thủy, tiếp tục hỏi.

“Không phải, hắn trăm phần trăm là người trung nguyên. Ai nha, người có phiên hay không, tóm lại hắn rất cao rất lợi hại, sau này ta sẽ cao như hắn, đến lúc đó gia sẽ cười nhạo người! Ha ha ha!” Chung Như Thủy chống nạnh cười to, thân thể của hắn mới mười năm tuổi, còn rất nhiều thời gian, hắn tin rằng, có thể cao bằng Phong Hàn Bích! Phong Hàn Bích bật cười lắc đầu, hắn mới mười năm tuổi, vừa đến ngực y, căn cứ vào chiều cao của nam tử Ngu quốc, có thể cao đến cằm của y đã là quá tốt. Nhưng Phong Hàn Bích không đã kích hắn, chỉ cười nhẹ, tiếp tục đi lên phía trước.

Phong Hàn Bích và Chung Như Thủy trở về Thái tử cung, thay đổi xiêm y hoa lệ, rồi xuất môn. Chỉ có điều, lần này cần tiến cung, Phong Hàn Bích nói, phải mặc chính thức một chút. Chung Như Thủy mặc cẩm y mang hoa văn và màu sắc như gấm Tô Châu – Phong Hàn Bích cố ý sai người làm theo yêu cầu của hắn, nghe nói một bộ gần tám trăm lượng, Chung Như Thủy không ăn không uống vài chục năm mới làm được. Chung Như Thủy rất thích hợp với sắc màu ấm, bản thân hắn cũng thích màu vàng nhạt, xiêm y Phong Hàn Bích làm cho hắn, màu sắc như vậy chiếm đa số.

Phong Hàn Bích ngồi trên mã xa xem xét thật lâu, cẩm y không hoa lệ không phức tạp, thủ công tinh xảo, mặc lên người Chung Như Thủy có âm giác nhu hòa, khiến mọi người cảm thấy rất thư thái.

Chung Như Thủy chơi đùa với ngọc bội hình hạ huyền nguyệt treo bên hông, đó là hắn thấy Phong Hàn Bích có hai cái, một cái thượng huyền nguyệt, một cái hạ huyền nguyệt, hắn liền đoạt một cái. Dù thế nào đi nữa, y không phản đối, còn cười vui vẻ, hắn coi như y đồng ý cho hắn. (Sao đoạt hạ mà không đoạt thượng hả Thủy Thủy, số trời mà ^_^)

“Chúng ta đi gặp ai, lão. Phụ thân của người sao?” Chung Như Thủy vội vàng đổi giọng, thiếu chút nữa nói “Lão tử của người”, nguy hiểm thật nguy hiểm thật.

Phong Hàn Bích liếc hắn, “Không cần, sáng nay mới đi thỉnh an, chúng ta trực tiếp đến thăm di nương.”

“A.” Chung Như Thủy có chút thất vọng, còn muốn nhìn xem phụ thân của Phong Hàn Bích thế nào, không biết có bộ dáng tàn khốc như y hay không.

“Đừng dùng tiểu não của người miên man suy nghĩ.” Phong Hàn Bích rất tự nhiên giờ tay gõ đầu Chung Như Thủy. Chung Như Thủy ôm lấy đầu, hất cằm, có vẻ rất kích động, muốn nhào tới cắn chết y.

“Nơi này là hoàng cung a.” Phong Hàn Bích thần nhiên nói. Chung Như Thủy lập tức nhụt chí, kháo. Đều đã quên nơi này là ổ của Phong Hàn Bích! Lâm công công ở bên cạnh, yên lặng rơi lệ, diện hạ cao quý oai hùng càng ngày càng như lưu manh.

“Hóa ra là thái tử điện hạ.” Thanh âm ôn nhu như xuân phong, an ủi nhân tâm, lướt qua ngực Chung Như Thủy, trời ạ, giọng nói của người này còn dễ

nghe hơn Tiểu Đào Nhi.

Chung Như Thủy theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một thiếu phụ xinh đẹp hơn hai mươi tuổi đi tới bên cạnh Phong Hàn Bích, dĩ? Phong Hàn Bích nói y không lập phi mà? Gạt người! Chung như Thủy có chút không thoải mái nhìn nữ tử đang nở nụ cười ngọt ngào với Phong Hàn Bích, hoàn toàn đã quên trong hoàng cung không thể nào xuất hiện thái tử phi của y.

“Thanh quý nhân.” Phong Hàn Bích thần nhiên đáp một tiếng với nữ tử kia, Lâm công công cung kính vái chào nàng, “Nô tài tham kiến Thanh quý nhân.” Chung Như Thủy cả kinh, giả vờ khom lưng. Lâm! Nguyên lai là một trong số mẹ kế của Phong Hàn Bích! Là người được đồn đãi nhân duyên tốt, là Thanh quý nhân được tất cả cung nữ thái giám sùng bái kính yêu. Chẳng biết tại sao Chung Như Thủy trở nên vô cùng vui sướng.

“Không cần đa lễ.” Thanh quý nhân ôn nhu nói, thấy Chung Như Thủy, có chút ngạc nhiên hỏi: “Hài tử thật xinh đẹp, người là ai?”

Dĩ? Hân xinh đẹp? Chung Như Thủy nghi hoặc nghĩ, khuôn mặt này vô cùng bình thường a! Không đợi Chung Như Thủy trả lời, Phong Hàn Bích lạnh lùng nói: “Hân chỉ là tiểu thư đồng của bốn vương, Thanh quý nhân không cần hỏi thăm.”

“Người a, nhiều năm vẫn tính tình này.” Thanh quý nhân có chút oán trách, tựa như mẫu thân đối đãi nhi tử. Chung Như Thủy rung mình một cái, đều do Thanh quý nhân bảo dưỡng quá tốt, thấy thế nào cũng không giống trường bối của Phong Hàn Bích.

“Người đến thăm Nguyệt Chiêu tỷ tỷ a,” Thanh quý nhân nói, “Vây thỉnh điện hạ hỏi thăm dùm ta một câu, Lâu nhi sắp tỉnh, ta về trước, cáo từ.” Phong Hàn Bích gật đầu, Thanh quý nhân hướng y chào, rồi rời đi.

“Thật xinh đẹp, tâm địa lại hảo, đáng tiếc lão thiên gia đối với nàng không quá công bình.....” Chung Như Thủy lẩm bẩm, thật đáng thương, có một nhi tử, lại thành như thế?

“Đi thôi.” Phong Hàn Bích kéo Chung Như Thủy đang còn than thở, hướng đến lãnh cung.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Dò hỏi

“Phong Hàn Bích, nơi này có vẻ u ám a!” Chung Như Thủy nín ố tay áo Phong Hàn Bích, nấp sau lưng y, thấp giọng nói. Tư liệu lịch sử ghi lại, oan hồn trong hoàng cung nhiều nhất, đặc biệt là lãnh cung, càng có nhiều oan hồn mỹ nữ ngàn năm không tiêu tan. Dĩ chứng của việc đọc sách sử.

“Người sợ?” Phong Hàn Bích khiêu mi, thần nhiên hỏi, nhìn khuôn mặt chưa bao giờ che dấu biểu cảm của hân, liền biết hân lại nghĩ chuyện cổ quái.

“Ai sợ a! Gia chi hù dọa! Người không biết, khi gia còn bé có một ngoại hiệu là Chung Đại Đảm.....” (Đại đảm = lớn mật)

“Xèo xèo chi chi.....” Thanh âm mở cửa trong phim kinh dị kinh điển, thường thường lúc đó chắc chắn xuất hiện thứ đáng sợ.

“Má ơi!” Chung Đại Đảm nhảy lên lưng Phong Hàn Bích, cả tay cả chân đều quấn chặt lấy y, hai mắt nhắm nghiền, trong miệng lẩm bẩm: “Ngọc Hoàng đại đế, Quan Thế Âm Bồ Tát, Thái Thượng lão quân, lập tức hiển linh! Ác linh thối tán, ác linh thối tán!”

“Thái ~ tử ~ điện ~ hạ ~” Giọng nữ hư hư thực thực, lạnh lẽo vang lên, Chung Như Thủy lông tơ dựng đứng, sợ hãi hét: “Oa ~ Phong Hàn Bích, người phải chết! Ngay cả quý cũng tới tìm người! Lần nay gia phải bồi người cùng chết..... Ô ô ô, ta còn chưa thú thể sinh hài tử, ta không muốn chết a!!!” Nguyên lai lão thiên gia đem hân tới đây, là muốn hân bị quý giết chết! Hân có làm gì đắc tội lão thiên gia chứ, bị người dùng vật cứng đập chết chưa đủ, lão nhân gia hận tới mức muốn hân chết lần nữa sao?

“Như nhi.....” Phong Hàn Bích hắc tuyến, Chung Như Thủy là khắc tinh của y sao? Mất mặt bước vào lãnh cung, “Xuống, nàng là Thu ma ma phục thị di nương.”

“Ô ô ô ô, ta không muốn chết a ~ dĩ? Cái gì?” Thanh âm gào thét của Chung Như Thủy dừng lại, mắt len lén hé ra, một đại mụ sắc mặt xanh trắng tầm bốn mươi tuổi, lạnh lùng nhìn hân, thần sắc không kiên nhẫn và không vui, Chung Như Thủy sợ tới mức trong lòng “Lộp bộp” một tiếng, lồng ngực của nàng phập phồng, không phải quý a! Một trong cửa tử của Chung Như Thủy – sợ quý, cái này là do lúc nhỏ bị biểu ca đe dọa mà tạo thành tâm lý sợ hãi. Nói đến đó, ai..... Chuyện thương tâm, không đề cập cũng được!

“Hô ~ làm ta sợ muốn chết.” Chung Như Thủy từ lưng Phong Hàn Bích nhảy xuống, quy củ đứng trước mặt Thu ma ma, hai tay khoát lên trước, khề khom người chào, rất lễ phép nói: “Thu tỷ tỷ hảo.” Gặp người nói tiếng người, gặp quý nói chuyện ma quý, nhìn thấy nữ nhân, phải nói lời hay. Quả nhiên, một tiếng tỷ tỷ, khiến sắc mặt Thu ma ma hòa hoãn rất nhiều, nhưng có người tức giận..... Phong Hàn Bích nghe được hai chữ “Tỷ tỷ”, lưng phát lạnh, liếc Chung Như Thủy, người trong cuộc vẫn đang cười ngọt ngào nhu thuận.

“Di nương có ở đây chứ?” Phong Hàn Bích không muốn Chung Như Thủy nói ra giọng điệu kinh người lần nữa, quyết định mở miệng trước.

“Bẩm điện hạ, nương nương chờ ngài đã lâu. Thỉnh điện hạ theo nô tỳ.” Thu ma ma nói xong, đi trước dẫn đường. Phong Hàn Bích nắm tay Chung Như Thủy theo sau.

Lãnh cung là bóng tối vĩnh viễn trong lòng Phong Hàn Bích, là nơi y chấm dứt hạnh phúc và bắt đầu cừu hận. Nếu có thể, y nguyện không trở lại đây một bước, mà ngay lúc mẫu hậu mất, y cũng không ở đây tế bái. Hôm nay, sau mười một năm y mới trở lại, chỉ là, tâm tình không còn nặng nề và thống khổ như tưởng tượng. Phong Hàn Bích quay đầu nhìn Chung Như Thủy do căng thẳng mà nắm chặt tay y, nhưng vẫn hiếu kỳ nhìn đông nhìn tây, khẽ cười cười, là vì hân? Vừa tiến đến, hân đã đem tâm tình và hồi ức của y đánh loạn thất bát tao, khiến y không có thời gian nhớ lại.

“Ai!” Phong Hàn Bích hít sâu, bắt đắc dĩ có, cay đắng có, mừng rỡ cũng có.

Chung Như Thủy nghe y thờ dài, càng hoảng sợ, “Ngươi không sao chứ?” Ngự khí có chút lo lắng, bởi vì Phong Hàn Bích rất ít bộc lộ cảm xúc, thờ dài, là bao hàm rất nhiều cảm xúc bên trong!

“Không sao,” Phong Hàn Bích cười cười, trong lòng tích tụ rất nhiều, giọng điệu nghiêm túc mà lại bắt đắc dĩ: “Chính là, cảm thấy bị ngươi đã bại.”

Đi? Chung Như Thủy thực sự lo sợ! Phong Hàn Bích trúng tà sao? Y dùng loại giọng điệu này nói với hân! Chung Như Thủy gợn tay phải của y lên, nhắm ngay ngón giữa dùng sức nhéo! Phong Hàn Bích đau đớn nhú mày, tay đứt ruột xót, nhéo như vậy tảng đá cũng khó thờ ơ!

“Ngươi làm cái gì?” Phong Hàn Bích lạnh lùng hỏi.

“Đừng nhúc nhích, ngươi trúng tà! Ta giúp ngươi đuổi tiểu quỷ ra!” Chung Như Thủy kết luận, hôm nay Phong Hàn Bích khác thường là do trúng tà, hân nghe thế hệ trước từng nói qua, trúng tà chỉ cần lực mạnh nhéo vào ngón giữa là được.

Phong Hàn Bích cười lạnh vươn tay trái, nhắm ngay gò má non nớt của Chung Như Thủy mà nhéo: “Buông tay.”

Thu ma ma đi đằng trước, như cảm nhận được cái gì đó, nghi hoặc quay đầu, Phong Hàn Bích và Chung Như Thủy vẫn thành thành thật thật đi theo nàng, thấy nàng ngừng lại, Phong Hàn Bích có chút nghi hoặc hỏi: “Sao vậy?”

Thu ma ma sững sờ, lập tức cung kính nói: “Vô sự, là nô tỳ đa nghi.” Sau đó tiếp tục dẫn đường, nhưng có chút nghi hoặc, vì sao tiểu hài tử miệng rất ngọt kia, gò má lại đỏ lên?

Phong Hàn Bích chấp tay sau lưng, dưới góc độ người khác không nhìn thấy xoa xoa ngón giữa. Chung Như Thủy thờ phỉ xoa xoa mặt, trong lòng kêu gào: Hạ thủ thực ác độc!

Thu ma ma đưa bọn họ tới am phòng phía trước, cung kính nói: “Điện hạ, nương nương chờ bên trong, thỉnh.”

Phong Hàn Bích gật đầu, Chung Như Thủy cũng muốn theo vào, Thu ma ma liền ngăn hân. Phong Hàn Bích nghĩ nghĩ, nói với Chung Như Thủy: “Ngươi chờ bên ngoài, không được chạy loạn.” Sau đó không để ý đến hân, đẩy cửa vào, Thu ma ma nhanh chóng đóng cửa lại. Chung Như Thủy suy sụp kéo khóe miệng, Phong Hàn Bích thối, lại vứt bỏ hân!

Chung Như Thủy nhàm chán nhìn hoa hoa thảo thảo trong nội viện, lãnh cung đúng là lãnh cung, ngay cả cây cối cũng tràn ngập khí tức băng lạnh. Mất nhìn Thu ma ma quy củ hầu một bên, hân Phong Hàn Bích không thể ra ngay, Chung Như Thủy nhảy đến trước mặt nàng, cười ngọt ngào: “Thu tỷ tỷ, ta thật nhàm chán, ngài tâm sự với ta một chút a.”

Có lẽ Chung Như Thủy vận cảm y hoàng sắc, tươi sáng như ánh mặt trời, nhu nhược vô hại, cũng có lẽ nàng sống trong thâm cung, đã lâu chưa thấy nụ cười tinh khiết ôn hòa, Thu ma ma có chút buồn lòng, nhưng giọng điệu vẫn lạnh lùng: “Ngươi muốn nói chuyện gì?”

“Àn, tâm sự về Chiêu quý phi a. Ngài có biết người nào muốn hãm hại nương nương?” Chung Như Thủy không đếm xỉa giọng điệu lạnh băng của nàng, so về đông chết người không đến mạng, nàng còn kém Phong Hàn Bích!

“Ngươi hỏi cái này làm gì?” Thu ma ma có chút đề phòng, thái tử điện hạ mang theo tiểu tử lạ mặt đến đây khiến người ta khó hiểu, hiện tại hân lại hỏi vấn đề như vậy.

“Thu tỷ tỷ, ta đứng bên Thái tử, ngay cả Tiểu Lan cũng do ta bắt được, ta sẽ hại nương nương sao?” Chung Như Thủy mở to mắt, chân thành nói, có phần ủy khuất nhìn Thu ma ma.

“Ách.....” Thu ma ma sững sờ, thấy Chung Như Thủy không có ác ý, liền đem phần uất trong lòng nói ra, “Hừ! Hoàng thượng là lão hồ đồ! Vu oan giá họa rõ ràng như vậy cũng không nhìn ra! Còn biếm nương nương vào lãnh cung, tin lời gièm pha của yêu phi, vọng tưởng động Liễu gia! Lão gia không phải người dễ chọc, một lần nữa dẫm lên đầu Liễu gia, lão gia và các thiếu gia chắc chắn không để yên! Nếu không vì Nhị tiểu thư và Tôn thiếu gia mềm lòng, lưu tình với hôn quân kia, Nhị tiểu thư sẽ không rơi vào tình cảnh như vậy! Dẫm lên vết xe đổ năm đó của đại tiểu thư!”

Đi? Nhị tiểu thư và Tôn thiếu gia? Là Chiêu quý phi và Phong Hàn Bích sao? Hóa ra Thu ma ma là Chiêu quý phi đưa từ Liễu gia vào hoàng cung, khó trách, dám to gan mướng đương kim hoàng thượng là hôn quân! Xem ra Liễu gia thật sự rất bất mãn với lão tử của Phong Hàn Bích. Bất quá, đại tiểu thư là? A, là nương của Phong Hàn Bích! Vì sao nói, găm lên vết xe đổ, nương của Phong Hàn Bích chết như thế nào? Chung Như Thủy ngạc nhiên phát hiện mình không hề biết! Cho tới nay chỉ biết nương của Phong Hàn Bích sớm qua đời, nhưng không hỏi chết thế nào. Xem ra chuyện này có ẩn tình!

“Yêu phi là ai?” Chung Như Thủy quyết định hỏi về một người không quá miễn cảm.

“Hừ! Còn có ai, chính là Mạc Phi Phụng, kẻ hại chết đại tiểu thư, bây giờ còn muốn hại chết Nhị tiểu thư và Tôn thiếu gia! Hồ ly tinh không biết xấu hổ! Muốn nhử tử của mình làm hoàng đế, không từ thủ đoạn!” Thu ma ma càng nói càng tức giận, nhìn bộ dáng của nàng, nếu lúc này Mạc Phi Phụng đứng trước mặt, không cần trăm gia vị sẽ bị nàng ăn sống!

Mạc Phi Phụng? Phụng quý phi! Người tâm địa không tốt, khiến Sắc nhi cực độ chán ghét!

“Ý tỷ tỷ là, Phụng quý phi sai sử Tiểu Lan hạ độc Thái tử, giá họa cho nương nương?”

“Hừ! Đương nhiên, đêm đó Hoàng thượng đến tẩm cung của Phụng quý phi, chỉ chốc lát liền biết chuyện hạ độc Thái tử, còn hạ chỉ bắt tiện nhân Tiểu Lan kia, sau đó hạ lệnh cho cấm vệ quân tới bắt Nhị tiểu thư! Chỉ cần người có mắt liền biết, hai chuyện này có liên quan tới nhau!”

“Phụng quý phi rất được sủng? Vậy tại sao Hoàng thượng không lập nàng làm hậu?”

“Hừ! Yêu phi muốn làm hoàng hậu, muốn nhử tử làm hoàng đế, cũng phải xem Liễu gia và điện hạ có đáp ứng hay không! Yêu phi tâm địa ác độc, thủ đoạn lập đi lập lại, cũng chỉ hôn quân kia mới nhìn không rõ!”

Lập đi lập lại? Xem ra không chỉ hạ độc lần này, chẳng lẽ còn có một lần liên lụy đến nương của Phong Hàn Bích?

“Mẫu hậu của điện hạ là.....” Chung Như Thủy quyết định hỏi, hần cảm thấy hai chuyện có liên quan với nhau.

“Phụng phi nương nương giá lâm!” Tiếng hét to, cắt ngang câu hỏi của Chung Như Thủy. Hai người sững sờ, nhìn ra bên ngoài.

Một nữ tử cao quý xinh đẹp, được tiểu thái giám đỡ thắt lưng, chậm rãi đi tới, phía sau còn một đoàn cung nữ thái giám

Thật sự là, ban ngày không nên nói người, buổi tối không được nói quỷ, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến! Chung Như Thủy bủi môi, khó trách Thu ma ma mắng nàng là yêu phi, quả thật rất đáng sợ!

“Lớn mật! Thấy nương nương còn không quỳ xuống vấn an!” Một người nhìn như lão thái giám tổng quản, tiến lên quát bọn họ.

Quỳ xuống vấn an? Đá cho người một đá a! Ngay cả Phong Hàn Bích, gia còn chưa từng quỳ xuống, muốn hần quỳ yêu phi, vậy quá có lỗi với Phong Hàn Bích rồi!

Chung Như Thủy đột nhiên mở to hai mắt, “A? Thu tỷ tỷ, đại thẩm kia chính là Phụng quý phi xinh đẹp cao quý không gì sánh được trong lời đồn sao?” Chung Như Thủy sờ sờ cái cằm, vẻ mặt bị lừa gạt, “Lời đồn quả nhiên chỉ là lời đồn!”

Thu ma ma rất không phúc hậu “Xì” một tiếng bật cười, Chung Như Thủy càng đắc ý, hần đã chọc Thu ma ma mặt lạnh nở nụ cười!

“Cầu nô tài lớn mật! Dám bắt kính với nương nương! Người đâu, đem hần xuống đánh chết!” Lão thái giám chỉ vào Chung Như Thủy, gầm lên, Phụng quý phi bị chọc giận tới phát run, miễn cưỡng bảo trì dáng vẻ, ánh mắt ác độc nhìn chằm chằm Chung Như Thủy. Hần gọi Thu ma ma bốn mươi tuổi là tỷ tỷ, lại gọi Phụng quý phi ba mươi mấy tuổi là đại thẩm, đây rõ ràng mắng nàng già mắng nàng xấu!

Vài tiểu thái giám xông lên bắt Chung Như Thủy, Chung Như Thủy đâu chịu đứng yên, tránh trái tránh phải, trượt như cá chạch, những tiểu thái giám kia không thể làm gì hần.

“Phúc công công!” Phụng quý phi cực nộ, ánh mắt ác độc như muốn đem Chung Như Thủy băm thây vạn đoạn.

“Vâng!” Phúc công công chính là lão thái giám kia, nghe Phụng quý phi ra lệnh một tiếng, lách mình, năm ngón tay chộp lấy cổ họng Chung Như Thủy!

“Chú ý!” Thu ma ma hét lớn một tiếng, lập tức xông lên cứu người.

“Ách ân!” Chung Như Thủy thống khổ hừ một tiếng, hần chỉ biết công phu mèo ba chân, đối với cao thủ cổ đại, không thể đánh trả, Phúc công công đã nắm cổ họng hần, ánh mắt tàn nhẫn, thoáng dùng lực là có thể bẻ gãy. Thu ma ma chậm một bước, chưa đến gần người, mấy tiểu thái giám xông lên trợ lực.

“Phong Hàn Bích!” Chung Như Thủy đỏ bừng cả mặt, dùng hết sức lực cuối cùng hét to, người không ra ta sẽ mất mạng!

Cửa phòng đóng chặt “Bùm” một tiếng mở ra, Phong Hàn Bích sắc mặt âm tàn, toàn thân tràn ngập sát khí, vung chưởng hướng Phúc công công, Phúc công công buông tay, vội vàng đối chưởng với y. Đáng tiếc hần đánh giá thấp nội lực và võ công của Phong Hàn Bích, chống lại một chưởng này khiến Phúc công công biết mình rơi vào tình cảnh không ổn, còn chưa kịp thoái lui, một chưởng khác đã tới, ngay lồng ngực hần!

“Phốc!” Phúc công công phun máu đen, ngã trên mặt đất.

“Phúc công công!” Phụng quý phi quá sợ hãi, không còn đáng vẻ kiêu ngạo vừa rồi.

“Cầu nô tài lớn mật, dám ở trước mặt bốn vương làm càn!” Phong Hàn Bích dừng tay, lãnh ngẩng nhìn Phụng quý phi. Khí tức thô bạo và ánh mắt âm tàn của y khiến Phụng quý phi sợ tới mức chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã ngồi trên đất.

“Khụ khụ khụ khụ khụ.....” Chung Như Thủy ngồi dưới đất, thống khổ ho khan, trong nội tâm cầu nguyện, cổ của mình đừng bị gãy!

Phong Hàn Bích nghe tiếng nhìn qua, ánh mắt dừng tại đầu tay xanh đen trên cổ hân, lạnh khí càng tăng, “Người tới, kéo cầu nô tài kia xuống chém.” Từng chữ giống như từ hàm băng thoát ra, khiến mọi người khiếp sợ.

Phúc công công không để ý trọng thương, vội vàng quỳ xuống, không ngừng dập đầu cầu xin tha thứ: “Điện hạ tha mạng a! Điện hạ tha mạng!”

“Này, khụ khụ khụ, dừng..... Khụ khụ khụ.....” Chung Như Thủy chỉ cảm thấy cổ họng tanh nồng, khát, lão thái giám thực ngoan độc, bóp đến mức yết hầu hân đỏ máu! Nhưng, dù tức giận, Phong Hàn Bích cũng không thể gây chuyện với Phụng quý phi vào thời điểm quan trọng này!

Phong Hàn Bích mặt lạnh đi đến bên cạnh Chung Như Thủy, trước mặt mọi người bề hân lên, Chung Như Thủy cũng bất chấp mặt mặt, bắt lấy cánh tay của y, khàn khàn nói: “Dừng xung đột trực tiếp với bọn họ, ta không sao! Khụ khụ khụ khụ.....” Nói xong lại không ngừng ho khan. Phong Hàn Bích đã ngửi thấy mùi máu tươi, tay ôm hân càng siết chặt, nhớ tới mười một năm trước, hân tro mắt nhìn mẫu hậu chết trước mặt mình, Chung Như Thủy sẽ giống mẫu hậu lúc đó. Chung Như Thủy kinh hoàng nhìn ánh mắt Phong Hàn Bích trở nên tuyệt vọng điên cuồng, trong lòng không biết vì sao càng ngày càng sợ hãi, Phong Hàn Bích như vậy, không phải Phong Hàn Bích hân biết! Không phải như thế!

“Phong Hàn Bích! Người tỉnh táo lại!” Thanh âm khàn khàn mang theo khản cầu khẩn, hoảng sợ, đau lòng. Phong Hàn Bích bỗng dừng hoàn hồn, trước mặt là Chung Như Thủy thích cười thích náo, trong đêm bị tập kích dùng thân thể nhu nhược ngăn trước mặt y mà nói rằng “Lần này đến lượt ta bảo vệ người”. Điên cuồng và tuyệt vọng trên mặt chậm rãi tán đi, thanh âm của Phong Hàn Bích có chút run rẩy: “Như nhi.....” Tiếng hét vừa nãy, Chung Như Thủy đã nỗ lực hết sức, hân biết hiện tại hoàn toàn mất tiếng, chỉ có thể liều mạng gập đầu, là ta là ta!

“Thái tử! Bỏ cung muốn đến thăm Chiêu muội muội, nhưng tiểu nô tài lớn mật này dám bắt kính, Phúc công công chỉ giúp Bỏ cung giáo huấn hân một chút!” Phụng quý phi cố gắng ức chế sợ hãi trong lòng, nói với Phong Hàn Bích, nàng là nữ nhân Hoàng thượng yêu nhất, y không dám làm gì nàng.

“Cút.” Phong Hàn Bích lạnh lùng nói.

“Thái tử, người!”

“Cút!” Lần này giọng điệu của Phong Hàn Bích đã dẫn theo tức giận không thể ức chế, nếu không phải Chung Như Thủy gắt gao ôm lấy cánh tay của y, chắn chắn Phụng Phi cũng không thoát.

“Nương nương, hảo hán không quân thiết thời trước mắt, chúng ta trở về bàn bạc kỹ hơn!” Phúc công công đứng lên, nhỏ giọng khuyên nhủ Phụng quý phi.

“Hừ! Hồi cung!” Phụng quý phi hung hăng dậm chân, nổi giận dưng dưng bỏ đi. Cứ chờ, Phong Hàn Bích quan tâm tiểu nô tài kia như vậy, ngày đó đến, ta sẽ hành hạ hân trước mặt y!

“Tôn thiếu gia!” Thu ma ma vội vàng đi tới, lo lắng nhìn thương thế của Chung Như Thủy.

“Thỉnh chiếu cố tốt di nương.” Phong Hàn Bích nói xong, điểm chân, sử dụng khinh công ôm hân đi!

“Điện hạ!” Thu ma ma sững sờ, hài tử kia, khiến điện hạ quan tâm như thế?

Chung Như Thủy quay đầu lại nhìn lãnh cung, một tổ y nữ tử dịu dàng hiền thực đứng cạnh cửa sổ am phòng, nhìn hân mỉm cười, trong mắt đầy từ ái.

Chung Như Thủy sững sờ, là di nương của Phong Hàn Bích? Thật xinh đẹp...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Đau đớn

“Thế nào?” Phong Hàn Bích hỏi, giọng điệu lo lắng.

Đào Như Lý sững sờ, trong lòng cười khổ, nhưng trên mặt vẫn là nụ cười thần nhiên: “Có chút phiền toái, huyết quản bị thương, yết hầu chảy máu, hoàn toàn mất tiếng, dù dùng Quỳnh Ngọc Lộ, nhanh nhất cũng phải hai ngày mới có thể phát ra tiếng, hơn nữa được vào cổ hân, sẽ rất đau.”

“Vậy không cần Quỳnh Ngọc Lộ, dùng được khác, quan trọng nhất là không để hân đau đớn!” Ngữ khí của Phong Hàn Bích có chút phẫn nộ, y hỏi hận vì không giết cầu nô tài kia!

“.....” Chung Như Thủy bắt lấy ống tay áo của y, muốn nói nhưng nói không được, yết hầu vừa động liền đau đớn. Giấy bút! Chung Như Thủy ra dấu, Phong Hàn Bích hiểu y, lập tức phản phó Lâm công công đi lấy.

“Không được nói chuyện!” Hiển nhiên Phong Hàn Bích rất tức giận, y không nên đáp ứng Chung Như Thủy, nếu y giữ nguyên kế hoạch, Chung Như

Thủy đã không bị thương!

Chung Như Thủy nhìn liền biết Phong Hàn Bích nghĩ cái gì, vội vàng kéo y ngồi bên cạnh mình, vỗ lưng y, bót giận bót giận, nhanh chóng đề xuống ý nghĩ đại nghịch bất đạo!

Thấy vẻ mặt lo lắng của Chung Như Thủy, vỗ lưng y nịnh nọt, trong lòng Phong Hàn Bích không biết là tư vị gì. Sợ y trở thành tội nhân thiên cổ lưu tiếng xấu muôn đời sao? Phần quan tâm của Chung Như Thủy đối với y, rốt cuộc là gì? Chủ tớ? Cho tới giờ hắn chưa từng xem y là chủ nhân. Bằng hữu? Càng không thể, có bằng hữu thân mật đến mức, mỗi ngày ngủ chung một giường? Tình huynh đệ..... Giống sao?

Chung Như Thủy thấy Phong Hàn Bích dần dần bình tĩnh lại, len lén thở phào một cái, may mắn may mắn!

Đào Như Lý nhìn hết thấy, đề xuống khổ sáp trong lòng, nói với Phong Hàn Bích: “Tiểu Thương đã xử lý chuyện ngoài thành thỏa đáng, nhưng chỉ cần điện hạ cần, bọn họ đều sẵn sàng. Tiểu Thương đang vội vàng trở về, phỏng chừng tối sẽ đến nơi.”

“Ân, khiến cữu cữu và biểu ca một chuyến tay không. Vũ nhi đâu?” Phong Hàn Bích cũng không kiêng kị Chung Như Thủy ở đây, dù thế nào đi nữa, chuyện hắn không nên biết cũng đã biết, không cần lãng tránh....

“Bẩm điện hạ, đã đưa tiểu công chúa đến đây, ở tại đông sương, cùng nhũ mẫu.” Lâm công công trả lời.

“Ân, phái mười từ sĩ bảo vệ nàng, nàng mất một sợi tóc, bảo bọn họ mạng đầu tới gặp bốn vương.” Phong Hàn Bích lạnh lùng nói.

“Vâng, nô tài tuân mệnh.” Lâm công công lĩnh mệnh mà đi. Chung Như Thủy lắc đầu, Phong Hàn Bích động một chút là muốn người chết, phải sửa!

Đột nhiên cái cảm tê rần, Chung Như Thủy bị Phong Hàn Bích nắm cầm quay sang nhìn y, “Lại nghĩ chuyện loạn thất bát tao gì.” Phong Hàn Bích lạnh lùng nói, nở nụ cười tà.

“.....” Đáng thương Chung Như Thủy ngay cả âm “Ân” đều không thể phát ra, tay chân lộn xộn giãy dụa, ánh mắt liếc về phía Đào Như Lý, cứu mạng a!

Đào Như Lý bật cười lắc đầu, cứu không được!

Đúng lúc Sắc nhi đưa giấy bút tới, Chung Như Thủy vươn tay cầm lấy, nhanh chóng chấm mực, rồng bay phượng múa.

“Buông tay! Còn có, cho ta dùng Lộ gì đó!” Chung Như Thủy giơ tờ giấy trước mặt Phong Hàn Bích, đề y xem rõ.

Phong Hàn Bích nhìn, buông tay ra, dứt khoát nói: “Không được.”

“Tại sao?” Chung Như Thủy nhanh chóng viết, lại giơ trước mặt y.

“Không tại sao, ta nói không được là không được.”

“Ta không sợ đau!” Trước kia hắn chịu đủ thương còn đau đón hơn bây giờ nhiều!

“Không được!” Phong Hàn Bích nhìn hắn một cái, không muốn tiếp tục vấn đề này, đứng dậy nói với Chung Như Thủy: “Nghỉ ngơi thật tốt, chuyện này ngươi không cần để ý. Ngươi yên tâm, ta sẽ không làm chuyện cực đoan, ai khả nghi nhất, trong lòng ta đã có tính toán. Rất nhanh có thể bắt được hung thủ thật sự.” Sau đó xoay người rời đi.

Chung Như Thủy ngờ ngác nhìn bóng lưng Phong Hàn Bích, y đã biết hung thủ? Chẳng lẽ y thật sự hoài nghi Phượng quý phi?

Đào Như Lý thấy Phong Hàn Bích hướng đến thư phòng, xoay người xoa đầu Chung Như Thủy, ôn nhu nói: “Nghỉ ngơi thật tốt, đừng giờ uống được, sẽ lành.”

Chung Như Thủy tính kế, vươn tay ôm eo Đào Như Lý, mắt to lóe sáng, cầu khẩn nhìn hắn. Đào Như Lý sững sờ, lập tức hiểu được, “Ngươi muốn gạt điện hạ dùng Quỳnh Ngọc Lộ?”

Chung Như Thủy mãnh liệt gật đầu, Đào Như Lý không chút nghĩ ngợi lắc đầu. Chung Như Thủy gắt gao ôm eo của hắn, trong mắt tràn đầy kiên quyết, rất có bộ dáng ‘Ngươi không đưa cho ta, cả đời ta không buông tay’.

“Ngươi!” Đào Như Lý bị hắn làm dở khóc dở cười, “Loại được này rất tốt, nhưng ảnh hưởng quá lớn, ngươi sẽ chịu không nổi.” Quỳnh Ngọc Lộ không phải được chỉ dùng trị vết hầu, mà có thể làm tất cả vết thương nhanh chóng khép lại, hiệu quả thần kỳ, nhưng được thấm thấu vết thương, sẽ khiến đại nam nhân đau đớn tới mức ngất đi.

Ta làm được! Chung Như Thủy dùng ánh mắt truyền đạt quyết tâm của mình, mười hai tuổi hắn ngã gãy chân, lúc đưa tới bệnh viện thì thuốc tê vừa hết, hắn không cần tiêm liền lên bàn giải phẫu, hơn nữa từ đầu tới đuôi đều thanh tỉnh, không vì đau đớn mà ngất đi, ngay cả bác sĩ cũng bội phục sự dũng cảm của hắn!

Đào Như Lý khẽ chấn động, ánh mắt quật cường như vậy..... Bảo hắn làm sao cự tuyệt? Chung Như Thủy dùng mắt hạnh đen láy nhìn thẳng Đào Như Lý, cuối cùng, Đào Như Lý thở dài, hắn thua, thua bởi ánh mắt kia.

“Một ngày hai lần, phân sáng tối, mỗi lần một chút, đây là được cho hai ngày. Nhớ rõ, đau đớn không chịu được thì không cần miễn cưỡng! Sau đó lập tức cho ta biết, được không?” Đào Như Lý đưa ra bình ngọc nhỏ tinh xảo, Chung Như Thủy lập tức giật lấy. Hắn kiên trì như vậy, muốn giúp Phong Hàn Bích là một trong những nguyên nhân, nguyên nhân còn lại là – muốn hắn một tháng không nói chuyện, chỉ bằng giết hắn cho rồi!

Đào Như Lý có chút lo lắng nhìn Chung Như Thủy đang cao hứng khi cầm lấy được, còn định nói gì đó, Chung Như Thủy lại phất phất tay, nhanh đi nhanh đi, Phong Hàn Bích đang chờ người!

Đào Như Lý có chút do dự ly khai, Chung Như Thủy cầm lấy giấy bút viết vài thứ, bảo Sắc nhi giao cho Phong Hàn Bích, Đào Như Lý đi quá nhanh, Chung Như Thủy không kịp nói cho hắn biết. Sắc nhi cất kỹ giấy, ngay lập tức đi tìm Phong Hàn Bích. Ân, làm rõ những chuyện này, liền biết chủ mưu phía sau có phải Phụng quý phi hay không.

Chung Như Thủy nhìn bình ngọc trong tay, sau khi mở ra liền ngửi được mùi hương thơm ngát hợp lòng người, chắc chắn dễ uống, vì sao Tiểu Đào Nhi nói được này rất lợi hại? Chung Như Thủy để sát miệng bình, nhấp một chút. Nước thuốc lướt qua đầu lưỡi, rơi vào cổ họng, Chung Như Thủy chấn động, đau đớn đỏ mồ hôi lạnh, thiếu chút nữa đổ cả bình được. Vội vàng nắp lại, Chung Như Thủy che yếm hầu, thống khổ cuộn người, nước mắt không chế không nổi mà chảy xuống.

Đau quá! Thật sự đau quá! So với không gây tê làm giải phẫu còn đau đớn hơn! Hóa ra thật sự đau như vậy, khó trách Phong Hàn Bích không cho hắn dùng, là muốn tốt cho hắn. Chung Như Thủy đau đớn thở gấp, mồ hôi lạnh làm ướt xiêm y đơn bạc, thân thể khẽ co rút, trước mắt dần dần mờ hồ, thân a, hắn sắp chết sao, không muốn, vì đau mà chết, rất mất mặt a.

“Như nhi!”

Phong Hàn Bích? Chung Như Thủy thống khổ nghĩ, vì sao ngay cả ảo giác cũng thấy y chứ? Thân thể bỗng nhẹ nhàng, Chung Như Thủy gần như ngất đi bị người bế lên, ngay sau đó toàn thân xiết chặt, hắn được ôm.

A. Không phải ảo giác, thật là Phong Hàn Bích, sao y lại đến đây? Ý nghĩ cuối cùng của Chung Như Thủy trước khi ngất đi.

Phong Hàn Bích ôm thật chặt Chung Như Thủy, trong lòng hận không thể đem kẻ khiến Chung Như Thủy chịu thống khổ bầm thây vạn đoạn! Nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt hắn, khí tức của Chung Như Thủy có chút suy yếu, Phong Hàn Bích không chút nghỉ ngơi liền cầm tay hắn, truyền chân khí. Chân khí có tác dụng, vẻ mặt thống khổ của Chung Như Thủy hòa hoãn chút ít. Phong Hàn Bích nhìn khuôn mặt tái nhợt, không tự chủ được, tới gần, nhẹ nhàng hôn lên môi hắn, một tiếng thở dài không thể phát giác đã tán đi trên phần môi của Phong Hàn Bích.

Ngoài cửa, Đào Như Lý dựa vào tường, ngơ ngác nhìn bầu trời. Hắn không hối hận vì đem chuyện này nói cho Phong Hàn Bích, nhưng nhìn y hoảng hốt lao ra, trong lòng lại khó chịu như thế. Chỉ có Chung Như Thủy, mới khiến Thái tử Quý Tà quốc lãnh khốc vô tình, luống cuống đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Ai là người xấu

Chung Như Thủy chăm chú nhìn Phong Hàn Bích, điểm tâm xộp giòn, màu vàng óng ánh, nhìn liền biết ăn rất ngon, đang tới miệng của y. Sắp đi vào a! Chung Như Thủy nắm chặt hai tay, ngừng thở, đã bị ăn tươi, muốn ăn quá đi mất! Chung Như Thủy nhẹ nhàng nuốt nước miếng.

Gáy Phong Hàn Bích đổ một giọt mồ hôi, để đưa xuống, thờ dài, “Lâm công công, dọn những thứ này. Về sau, Như nhi ăn cái gì ta sẽ ăn cái đó.”

Lâm công công sững sờ, lập tức hiểu rõ, phân phó hạ nhân thu dọn điểm tâm, bảo người ta chuẩn bị một chén cháo tở yến. Cổ họng Chung Như Thủy bị thương, lại dùng được mạnh, không thể ăn cái gì, dù hắn đã đói bụng đến mức sắp ngất đi, cũng chỉ có thể uống chút cháo. Hiện tại đồ ăn không phải Chung Như Thủy tự mình làm, nhưng đại trù là Liễu gia phái tới, sẽ không xảy ra vấn đề, tay nghề rất tốt, Chung Như Thủy vô cùng hài lòng.

Chung Như Thủy giữ chặt tay Phong Hàn Bích, làm gì chứ! Hắn không thể ăn đã đủ khổ, ngay cả nhìn cũng không cho hắn nhìn là sao!

“Đừng nháo, ngoan ngoan ăn cháo. Chờ người tốt lên, ta mang người vào hoàng cung, ăn ngự thiện.”

Hai mắt Chung Như Thủy sáng rực, cao hứng gật đầu, cầm lấy thìa chậm rãi húp cháo. Sau đó phát hiện Phong Hàn Bích cũng húp cháo!

Sao người cũng ăn cháo a? Chung Như Thủy chớp chớp mắt, dùng ánh mắt trao đổi. Thấy vẻ mặt khó hiểu của Chung Như Thủy, Phong Hàn Bích liền biết lúc này hắn quá chú ý mỹ thực nên không nghe y nói, cầm lấy thìa ăn một miếng, gật gật đầu, không tệ.

“Thích.” Một chữ thân nhiên, một ngữ hai ý nghĩa – thích ăn cháo, thích cùng người ăn cháo.

Ừ! Chung Như Thủy gật gật đầu, tỏ vẻ hắn nghe hiểu. Phong Hàn Bích nhún nhún vai, y kết luận Chung Như Thủy không nghe được ý tứ của y.

“Thủy Thủy ~ Thủy Thủy ~” Ngừ điệu trần ngập tường niệm triền miên, ngoại trừ Thương Giác Trung đơn thuần thì không còn ai khác. Tối hôm qua hắn đã trở lại, nhưng Phong Hàn Bích có chuyện quan trọng dặn dò, lúc hắn rảnh, Phong Hàn Bích lại nói một câu “Như nhi đang nghỉ ngơi”, bắt hắn hồi phủ. Cho nên, hôm nay hắn dậy sớm chạy tới Thái tử cung thăm Chung Như Thủy.

Đã nhiều ngày Chung Như Thủy chưa gặp Thương Giác Trung, thấy hắn hiền lành thật cao hứng, hưng phấn mà vẫy vẫy tay. Thương Giác Trung đỏ mặt đi đến trước mặt hắn, phát hiện Chung Như Thủy thật sự nói không nói được, nên khóc ôm lấy hắn, áy áy lại yêu thương nói, “Thực xin lỗi, không thể bảo vệ ngươi.” Từ lúc Đào Như Lý nói Phong Hàn Bích yêu mến Chung Như Thủy, hắn đột nhiên bùng tỉnh! Yêu mến, đúng, hắn yêu mến Chung Như Thủy! Hắn và Phong Hàn Bích giống nhau, đều yêu mến Chung Như Thủy. Thương Giác Trung đã từng mơ hồ, Phong Hàn Bích không chỉ là Thái tử, cũng là hảo huynh đệ của hắn! Nhưng, hắn không muốn từ bỏ, không muốn chưa làm gì đã từ bỏ Chung Như Thủy. Dù đối phương là thân huynh đệ của hắn, cũng không thể từ bỏ!

Cho nên lần này trở về, thấy Chung Như Thủy, trong lòng không ngừng nghĩ, yêu mến và thương tiếc, không hề cố kỵ ôm lấy người.

Lâm công công cả kinh, len lén quan sát sắc mặt Phong Hàn Bích, hạ nhãn bốn phía vội vàng cúi đầu xuống, bọn họ không thấy gì cả!

Chung Như Thủy bị hành động của hắn làm sợ tới mức sững sờ, sau đó không chút nghĩ ngợi dùng thìa trên tay đánh mạnh vào lưng hắn! Thương Giác Trung chấn động, nghi hoặc kéo khoảng cách nhìn Chung Như Thủy, Chung Như Thủy đang giận dữ trừng mắt hắn.

Thương Giác Trung khó hiểu, nghi ngờ hỏi: “Sao vậy?”

Chung Như Thủy đẩy hai cánh tay vẫn đang ôm mình, sau đó tạo thủ thế “X” trước ngực. Thương Giác Trung run lên, cay đắng hỏi: “Ngươi không thích ta ôm ngươi?” Chung Như Thủy gật đầu, chính xác mà nói, là không thích bị người khác như ôm tiểu hài tử, huống hồ đối phương còn nhỏ hơn hắn hai tuổi!

Phong Hàn Bích cũng sững sờ, thấy vẻ mặt Thương Giác Trung hiện lên thống khổ, thân nhiên nói: “Đến thư phòng chờ ta, Như Lý đang ở đó.” Thương Giác Trung gật đầu, mắt nhìn Chung Như Thủy, Chung Như Thủy phát phát tay, ý là đi thông thả không tiền, nửa điểm lưu luyến cũng không có. Thấy người thương không lưu luyến như thế, Thương Giác Trung thất thần rồi đi.

Chung Như Thủy ném thìa trên tay, Sắc nhi hiểu ý đòi thìa mới cho hắn, hắn cầm lấy, tiếp tục ăn cháo. Tuy hành động vừa rồi của Thương Giác Trung khiến mắt Phong Hàn Bích hiện lên một tia sát khí, nhưng hành động của Chung Như Thủy lại khiến y không thoải mái, mặc dù trong lòng vui vẻ vì Chung Như Thủy chưa từng đẩy y ra. (Muốn đẩy cũng không được mới đúng, ai bảo anh mặt dày quá, ha ha)

“Vì sao.” Phong Hàn Bích hỏi không đầu không đuôi, Chung Như Thủy gian nan nuốt xuống một ngụm cháo, mắt trắng dã liếc Phong Hàn Bích, cầm giấy bút để một bên, viết xuống hai chữ “Nguy hiểm”.

“Có ý gì?” Gần đây Phong Hàn Bích có thể đoán trong đầu Chung Như Thủy đang suy nghĩ cái gì, nhưng lần này y thực sự không biết, vì sao nói Thương Giác Trung nguy hiểm?

“Hắn thích ta, nhưng ta không thích hắn, lại không muốn mất đi hảo huynh đệ, đành giả bộ như không biết. Đối với cử chỉ thân mật của hắn ta đành tỏ vẻ không thích, thương tổn hắn một lúc, so với mất hắn cả đời, tốt hơn.” Chung Như Thủy viết xong, đưa cho Phong Hàn Bích xem.

Phong Hàn Bích khẽ giật mình, nói: “Biết khi nào?”

“Vừa mới, dù huynh đệ bị thương, cũng không thể dùng ánh mắt và giọng điệu như vậy. Hắn biểu hiện quá rõ ràng, ta muốn lừa gạt mình cũng không được.” Chung Như Thủy ghi.

“Ngươi thật sự chán ghét đoạn tụ?” Phong Hàn Bích trầm giọng hỏi.

“Không phải, ta không ghét, nhưng ta bị hai người như vậy hại thảm, cho nên cảm thấy bài xích, bởi vì sẽ làm ta nhớ lại kí ức không tốt.” Phong Hàn Bích đọc hết đoạn này, trong mắt lóe lên hàn quang, Chung Như Thủy trước kia, đã phải trải qua những gì.

“Ta ăn no, muốn đi theo không? Chuyện ngươi bảo ta thăm dò, đã có kết quả.” Phong Hàn Bích nói với Chung Như Thủy, Chung Như Thủy nhìn chén cháo còn non nửa, chưa kịp nói, Phong Hàn Bích đã quyết định thay hắn, “Ăn hết, tối này ta nói cho ngươi biết.” Không đợi Chung Như Thủy phản ứng, Phong Hàn Bích bước ra, dứt khoát rồi đi. Dù sao, Chung Như Thủy mới rời giường sau khi dùng được lần đầu, cũng không sợ lúc hắn thống khổ, không có y bên cạnh.

Chung Như Thủy phẫn nộ, còn hỏi hắn làm gì!

Bữa trưa, Chung Như Thủy ăn một mình, Phong Hàn Bích vội vàng tiến cung báo cáo tình huống cho lão tử của y. Chung Như Thủy tưởng tượng, Phong Hàn Bích có thể ăn mỹ thực, trong nội tâm vừa hâm mộ vừa ghen ghét!

Nhằm chán tản bộ tiêu thực trong hoa viên, kỳ thật cũng không còn cái gì để tiêu, chỉ ăn cháo, dù bỏ thêm tổ yến cũng không no bụng! Vô vị nhìn cây cối càng ngày càng xanh, chợt nhớ tới trước đó Phong Hàn Bích bắt hắn trồng mầm kỳ hoa dị thảo, gần nhất xảy ra nhiều chuyện, hắn đã quên tưới nước! Hồngбет, sẽ không chết chứ?

Đi? Năm mươi mét phía trước có một tử y đại mỹ nhân! Sau lưng còn có tiểu mỹ nhân y phục hồng phấn! Hai mắt Chung Như Thủy sáng lên! Nhưng đại mỹ nhân có chút quen mắt a.....

“Hóa ra là hài tử này.” Mỹ nhân có thanh âm dễ nghe, nhu hòa thư thích như xuân phong. A! Là một trong các mẹ kế của Phong Hàn Bích! Sắc nhi đi theo hân vội vàng tiến lên một bước, quỳ xuống, giọng điệu vui vẻ: “Nô tỳ tham kiến Thanh quý nhân, Thanh quý nhân vạn phúc.” Chung Như Thủy ngây người, “Thanh quý nhân, xin thứ tội, hôm qua chủ tử bị thương, mất thanh, cho nên.....” Sắc nhi cuống quýt phân trần vì Chung Như Thủy.

“Không sao, Sắc nhi đứng lên đi.” Thanh quý nhân tự tay nâng nàng dậy, Sắc nhi cảm động, thật sự là hảo chủ tử a! Thanh quý nhân nhìn về phía Chung Như Thủy, trong mắt tràn đầy nhu ý, Chung Như Thủy rung mình một cái, nghe Thanh quý nhân nói: “Hài tử, chuyện hôm qua ta đã nghe, tuy tính tình của Phượng tỷ tỷ kém một chút, nhưng là người rất thiện lương. Ngươi đừng trách nàng.”

“Quý nhân! Cũng chỉ có ngài mới nói nữ nhân ác độc đó thiện lương, trong mắt ngài có ai không thiện lương chứ? Hừ, chủ tử nhà ta thiếu chút nữa mất mạng!” Sắc nhi không sợ Thanh quý nhân, ngược lại còn dám mắng chửi Phượng quý phi trước mặt nàng.

“Lời này nói trước mặt ta là tốt rồi, nếu bị người có tâm nghe được, sẽ bị xử phạt.” Thanh quý nhân có chút bận tâm nhìn xung quanh, xác định không có ngoại nhân mới nhẹ nhàng thở ra.

“Nô tỳ không nói, quý nhân đừng lo lắng. Đứng rồi, hôm nay ngài tới đây có chuyện gì?” Sắc nhi hỏi.

“Việc ngày hôm qua, ta tới vấn an Chiêu tỷ tỷ, từ lãnh cung đi ra, gặp Thái tử và hài tử này. Sau đó thấy Phượng tỷ tỷ dẫn theo rất nhiều người đến lãnh cung, lo lắng có xảy ra chuyện hay không. Quả nhiên, đêm đó tỷ tỷ náo loạn với Hoàng thượng, ta nghe nói hài tử này bị thương, muốn đến xem, tỷ tỷ có chút không phải.” Trong mắt Thanh quý nhân hiện lên áy náy, thật có lỗi nhìn Chung Như Thủy.

Chung Như Thủy cảm thán, người với người khác biệt quá lớn! Chung Như Thủy chẳng để ý, cười cười, khoát khoát tay với Thanh quý nhân. Thanh quý nhân nghi hoặc, Sắc nhi liền nói: “Chủ tử nói không sao, Thanh quý nhân không cần quá mức chú ý. Nói đúng là, chuyện này không liên quan tới ngài, đầu sỏ gây chuyện còn không đến thăm, quý nhân tâm địa tốt quá, nên mới chịu thiệt!”

“Không có gì, ta sống rất tốt, có Dược nhi, ta đã cảm thấy mỹ mãn.” Thanh quý nhân cười nhẹ, lại khiến Chung Như Thủy đau lòng, nụ cười của nàng thực đẹp, nhưng vì sao ảm ảm thống khổ?

“Tiểu vương tử có khỏe không? Nô tỳ nhớ rõ vương tử rất thích ăn điểm tâm, mấy ngày nữa là sinh thần mười bốn tuổi, nô tỳ thỉnh cầu Lâm công công để nô tỳ tiến cung chúc thọ vương tử, đến lúc đó nô tỳ làm điểm tâm ngon nhất cho vương tử!” Sắc nhi có vẻ rất thích nhi tử của Thanh quý nhân, Thanh quý nhân cười, gật gật đầu: “Chắc hẳn hoàng nhi rất chờ mong, hôm nay ta làm chút điểm tâm hoàng nhi thích ăn. Đưa đến một ít cho hài tử này, thỉnh tội thay tỷ tỷ.” Sắc nhi nhận thực hạp từ tay đào y nữ tử, có món ngon!

“Chủ tử, thương thể của ngài còn chưa tốt, không thể ăn.....” Sắc nhi khó xử, Chung Như Thủy nhut chí, hân quên mất.

Thanh quý nhân cười khế: “Không sao, chỉ cần ngươi thích, sau này bảo Thái tử thường mang ngươi tiến cung, ta làm cho ngươi.” Chung Như Thủy cao hứng vươn tay muốn biểu đạt lòng biết ơn với nàng, nhưng hân quá mức kích động, không cẩn thận đụng vào tay Sắc nhi, tay Sắc nhi run lên, thực hạp rơi xuống.

“Ồi chao!” Sắc nhi kinh hô, Chung Như Thủy vội vàng vươn tay đón, đáng tiếc không tiếp được.

“Chú ý!” Thanh quý nhân phản ứng cực nhanh, hai tay bưng lấy thực hạp sắp chạm đất, Chung Như Thủy thở dài một hơi, hảo thân thù! Sắc nhi đầy áy náy tiếp nhận thực hạp, “Là ta không cẩn thận.....”

“Không sao, ngươi không cố ý.” Thanh quý nhân vỗ vỗ vai của nàng, an ủi, “Được rồi, sắc trời không sớm, ta nên trở về cung. Hài tử, chuyện lời vấn an của ta tới Thái Tử.” Chung Như Thủy gật đầu, Sắc nhi giao thực hạp cho Chung Như Thủy, nói muốn tiễn Thanh quý nhân.

Chung Như Thủy mở thực hạp, nhìn vào, nước miếng đều chảy ra! Hảo tinh xảo, hảo ngon miệng a! Hân hận chết lão thái giám làm hân bị thương!

Buổi tối, thống khổ do dùng dược qua đi, Phong Hàn Bích lấy khăn ẩm lau thân thể đầy mồ hôi cho Chung Như Thủy, Chung Như Thủy đã đau nhức đến không còn khí lực, cũng vui vẻ khi có người hầu hạ. Vốn Phong Hàn Bích không đồng ý cho hân tiếp tục dùng Quỳnh Ngọc Lộ, nhưng Chung Như Thủy cảm thấy, nếu từ bỏ như vậy, đau đớn lần trước sẽ mất trắng! Lại dùng ánh mắt vô tội tấn công, không thể nghi ngờ, Phong Hàn Bích bại trận..... Đáp ứng hân tiếp tục dùng dược, nhưng mỗi lần, y phải ở bên cạnh trông nom.

Chỉ cần dùng một lần vào ngày mai là được! Chung Như Thủy kích động, tuy hết lần đầu tiên dùng dược đã có thể phát ra tiếng, nhưng Đào Như Lý dặn, trước khi khỏi hân không nên nói chuyện, tránh vết thương mới khép lại vỡ ra. Cho nên Chung Như Thủy ngoan ngoãn lựa chọn ngậm miệng, chỉ cần sống qua ngày mai, hân muốn nói 24 tiếng, một ngày ăn năm bữa, bữa sáng, bữa trưa, trà chiều, bữa tối, ăn khuya đều được!

Phong Hàn Bích sửa sang cho Chung Như Thủy, ôm hân đắp chăn nằm xuống, từ ngày Chung Như Thủy nhiễm phong hàn, y đều ôm Chung Như Thủy ngủ. Dù sao Chung Như Thủy cũng không đẩy y ra, không chừng hân còn mừng rỡ vì có người làm ấm lò gối ôm!

“Ngươi bảo ta thăm dò thân thể của phi tử trong hậu cung, đã có kết quả, Thanh quý nhân là nữ nhi của gia tộc đúc kiếm, mười sáu năm trước được phụ hoàng nhìn trúng, đưa vào cung. Phượng chiêu nghi là tú nữ tiến cung cùng lúc với di nương, là tiểu nữ nhi của cựu tướng quân Phượng Mẫn, nhưng thân thể không tốt lắm, không được sủng, phong làm chiêu nghi cũng dựa vào tổ tiên phù hộ. Còn có, hóa ra Mạc Phi Phượng là hậu nhân của Ngô quốc, sau này được hữu thừa tướng của Quý Tà quốc Mạc Nguyên thu dưỡng, sửa họ Mạc, gọi là Phi Phượng. Tiến cung sớm hơn Thanh quý nhân bốn năm, là thọ lễ Mạc Nguyên dâng cho phụ hoàng. Nếu ngươi không nhắc nhở ta điều tra thêm thân thể của các nàng, ta nghĩ đời này ta cũng không biết Mạc Phi Phượng là công chúa của nước khác!” Phong Hàn Bích lạnh nhạt nói, “Như vậy, cách điều chế bí dược của Ngô quốc, Mạc Phi Phượng có cũng không lạ.”

“Người cảm thấy Mạc Phi Phụng là người đáng ngờ nhất?” Chung Như Thủy dùng tay ghi trước ngực y.

“Đúng, trước đó ta cho rằng như vậy.” Phong Hàn Bích nhíu mày, bắt lấy cái tay tác quái, chuyển lời: “Nhưng, còn có một chuyện rất khả nghi, được khổ của Thái y viện bị trộm trước khi xảy ra vụ hạ độc, lúc ấy bọn họ không để ý, nên không kiểm kê được phẩm. Nhưng nghe nói di nương hạ độc hại ta, liền đi tra xét được phẩm mất trộm, quả nhiên là Thương Túy. Thái y cảm thấy việc trọng đại, báo cho phụ hoàng. Sau đó ta bất ngờ phát hiện một người rất kỳ lạ, nhớ tới những lời người hỏi Tiểu Lan ngày đó, ta đã thông suốt. Ta biết chủ mưu là ai, chắc hẳn người cũng sớm đoán được. Nhưng, không có chứng cứ, nằng làm chuyện này quá cẩn thận, những người kia lại trung thành tận tâm tới mức bán mạng vì nằng, muốn nằng nhận tội, rất khó.”

“Ngày mai ta có thể nói chuyện, ta có một kế hoạch, sẽ bắt được hung thủ.” Chung Như Thủy rút tay, ghi trên ngực y, “Nhưng các người phải phối hợp diễn kịch với ta!”

“Diễn kịch?” Phong Hàn Bích nghi hoặc, thấy đôi mắt đen láy của Chung Như Thủy đảo quanh, vẻ mặt tự tin, “Hảo, chỉ cần có thể bắt nằng, ta muốn hỏi nằng, vì sao phải hại di nương?”

Chung Như Thủy nằm sấp trên ngực Phong Hàn Bích, nghĩ đến chuyện xảy ra ngày mai, trong mắt chợt hiện đau thương.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Lạc Hoa

Hoàng cung, Phong Hàn Bích và Chung Như Thủy vừa đi thăm Chiêu quý phi về. Hai người đều không vui, giống như vừa cãi nhau.

Hai người đi vào ngự hoa viên, Chung Như Thủy nhìn không được giữ chặt Phong Hàn Bích: “Này, ta không nói dối! Những gì ta nói đều là sự thật!”

“Hừ,” Phong Hàn Bích hừ lạnh một tiếng, gạt tay hắn, “Người cho rằng bốn vương sẽ tin người? Phụ hoàng sẽ tin người? Lần trước người nói Phụng quý phi có khả năng là hung thủ nhất, nhưng hai ngày sau, người nói hung thủ là một người khác. Người bảo bốn vương tin người thế nào?”

“Ta nói sự thật! Ta biết hung thủ là ai! Tiểu Lan đã nói cho ta biết, ta đã đến chỗ Tiểu Lan chỉ, tìm được chứng cứ và độc dược còn lại, Chiêu quý phi oan uổng!” Chung Như Thủy kéo ống tay áo Phong Hàn Bích, lớn tiếng nói.

“Được rồi, lời người không có câu nào là thật, đừng vì tranh công mà nói dối trước mặt bốn vương, bốn vương có thể tha cho người lần này, lần sau tuyệt không tha thứ!” Phong Hàn Bích có chút không vui gạt tay hắn, giọng điệu lạnh băng.

“Điện hạ, lần này ta không lừa gạt ngài! Ta đã giao những vật kia cho Thu ma ma, Thu ma ma nói đêm nay nằng sẽ tự tay giao cho nương nương, để nương nương hưởng Hoàng thượng chứng minh sự trong sạch của mình!” Chung Như Thủy không sợ chết kéo ống tay áo y lần nữa, giọng điệu có chút lo lắng.

“Hảo, người nói xem, tại sao tiện nhân Tiểu Lan kia nói cho người biết mà không tự mình nói cho bốn vương? Người có thân phận gì mà nằng lại thẳng thắn với người như thế?” Phong Hàn Bích dừng bước, lạnh lùng nhìn Chung Như Thủy, “Nếu người nói không được, dù bây giờ bốn vương cho người nhiều ân sủng, cũng không lưu tình giết chết người. Người phải biết rằng, thị quân xinh đẹp hơn người còn nhiều, rất nhiều.” (O_O Thật không anh?)

“Đương nhiên là vì, nằng sợ điện hạ không vui sẽ giết nằng! Ta thấy nằng không dám nói với ngài, trộm cảm lệnh bài của ngài tới đại lao tình bộ. Ta hỏi nằng, nằng nói, cái gì mà ân tình, ân cứu mạng, nhưng ta nói cho nằng biết, chỉ cần nằng giúp điện hạ và nương nương, ngài sẽ không giết nằng, còn cho nằng ra cung hưởng cuộc sống mới, có ai không quý tính mạng bản thân chứ, bởi vậy nằng nói cho ta biết!” Chung Như Thủy không đếm xỉa sát khí trong mắt Phong Hàn Bích, dương dương tự đắc nói, về mặt thị sủng sinh kiều.

“Người thật to gan! Chỉ là nam sủng mà dám trộm lệnh bài của bốn vương! Xem ra người thật sự muốn chết, người tới!” Ngừ khí của Phong Hàn Bích lạnh băng, mang theo tức giận, thị vệ nghe lệnh liền chạy đến, dẫn đầu là Thương Giác Trung! “Có thuộc hạ!”

“Kéo tiểu nam sủng to gan lớn mật hồ ngôn loạn ngữ này đến đại lao hình bộ, cùng phạm nhân Tiểu Lan chờ chém!” Phong Hàn Bích lạnh lùng nói, không thèm liếc nhìn Chung Như Thủy, xoay người rời đi.

“Điện hạ tha mạng a!!!” Chung Như Thủy tê tâm liệt phế gọi, bị Thương Giác Trung vô tình kéo đi.

Tất cả chuyện này đều rơi vào mắt người đang dấu mình sau bụi hoa. Chứng cứ và độc dược còn lại? Người nọ bóp chặt đóa hoa trong tay, hoa tàn hành đoạn, ai cũng không thể ngăn trở nằng!

Nguyệt hắc phong cao, ngay cả một ngôi sao cũng không có. Một bóng người xinh đẹp chậm rãi bước vào lãnh cung, sa mỏng bạch sắc chấp chôn dưới ánh nền, quý dị vô cùng.

Quen thuộc đi đến am phòng trước mặt, hai bóng người mờ nhạt đang thương lượng cái gì đó, thanh âm quá nhỏ, chỉ có thể mơ mơ hồ hồ nghe được “Hung thủ là nằng”, “Chứng cứ”, “Bám báo Hoàng thượng”.

Tay ngọc của người nọ nắm chặt, đôi mắt điểm lệ hiện lên một tia hung ác, nàng sẽ không để Hoàng thượng biết rõ! Mười một năm trước tỷ tỷ của tiện nhân này chết ở đây, mười một năm sau, nàng sẽ khiến tiện nhân này không đường về!

Ngón tay với móng son hồng nhạt niết hai ngón châm dài nhỏ, ngón châm dưới ánh nến chớp chớp lóe lam quang lạnh lẽo, đúng là bôi kịch độc!

“Chết đi!” Cặp môi đỏ mọng không tiếng động mấp máy, tay phải vung lên, hai ngón châm ẩn chứa nội lực thâm hậu xuyên qua cửa sổ.

“Leng keng” Hai tiếng, lãnh cung hôn ám đột nhiên đèn đuốc sáng trưng, một nhóm lớn cấm vệ quân từ bốn phía tuôn ra, bao vây người nọ. Người nọ chân động, giật mình mới biết trúng kế, nhưng chạy trốn không kịp!

Cửa am phòng đóng chặt mở ra, là Đào Như Lý và Thương Giác Trung!

“Thanh quý nhân, biệt lai vô dạng” Phong Hàn Bích đỡ Chiêu quý phi từ điện bên cạnh đi ra, lạnh lùng nhìn Thanh quý nhân, Chung Như Thủy theo phía sau y, vuốt tóc thật dài che đi mắt hấn, không thấy rõ nét mặt.

Thanh quý nhân rất nhanh trấn định, ôn nhu đoan trang ngày xưa không còn, trên mặt là nụ cười độc ác, nhìn Chung Như Thủy ban ngày còn bị Phong Hàn Bích nhốt vào thiên lao, “Hóa ra các người có ý dẫn ta vào bẫy.”

“Đúng, căn bản không có cái gọi là chứng cứ, Tiểu Lan chết cũng không bán đứng vị thần của nàng, là ta lừa ngươi.” Chung Như Thủy cúi đầu, thần nhiên nói, giọng điệu nghe không ra bi hi.

“Thần?” Thanh quý nhân giương khóe miệng hỏi.

“Đúng, đối với Tiểu Lan mà nói, nữ tử xinh đẹp cứu nàng năm đó, chính là thần của nàng. Cho nên, dù nàng bị nghiêm hình tra tấn, thậm chí biết mình phải chết, đều muốn bảo vệ ngươi.” Chung Như Thủy vẫn thần nhiên nói.

Trong mắt Thanh quý nhân hiện lên một tia áy náy, nhưng rất nhanh liền biến mất, tiểu dung cay nghiệt trên mặt không thay đổi, “Thì sao, là nàng cam tâm tình nguyện, ta chưa từng bức nàng.”

“Đúng vậy, ngươi chưa bao giờ bức bách người khác giúp ngươi, dù là ai, đều cam tâm tình nguyện bị ngươi lợi dụng, Tiểu Lan, tiểu thái giám giúp ngươi trốn được,” Chung Như Thủy đột nhiên cười khổ, “Mà ngay cả, Sắc nhi..... Cũng vậy.”

Phong Hàn Bích cả kinh, hóa ra nội gián luôn ẩn nấp ở Thái tử cung lại là nàng, y còn đưa nàng tới chăm sóc Chung Như Thủy! Khó trách, Tiểu Lan vừa bị bắt, phụ hoàng đã biết. Ánh mắt sắc bén của Phong Hàn Bích hướng về phía Chung Như Thủy, hấn biết rõ, tại sao không nói cho y.

Thanh quý nhân giật mình nhìn Chung Như Thủy, Sắc nhi là quân cờ nàng an bài tại Thái tử cung, chín năm trước đã bắt đầu, vì sao người trước mắt còn nhỏ hơn Sắc nhi hai tuổi lại biết!

“Ngươi không cần giật mình như vậy. Từ lúc xảy ra chuyện hạ độc, Sắc nhi luôn nói dối ta, nói dối khiến ta hoài nghi Phượng quý phi. Cũng không ngừng nói tốt về ngươi, nói về quá khứ của ngươi trước mặt ta, để ta thương cảm ngươi. Đúng vậy, Phượng quý phi đích xác rất khả nghi, lúc trước ta cũng hoài nghi nàng. Nhưng, ta lại phát hiện một vấn đề rất lớn. Lần đầu tiên đến lãnh cung thăm nương nương, Phượng quý phi kiêu ngạo cay nghiệt, động một chút là muốn đánh muốn giết, sao có thể cứu một tiểu cung nữ ti tiện nhiều năm trước? Còn khiến cung nữ kia dùng tính mạng báo ân đức của nàng? Chỉ cần người có mắt liền biết, điều đó là không thể. Còn ngày đó, ở hoa viên của Thái tử cung, ngươi tiếp được thực hạp, rõ ràng ngươi biết vô công. Một nữ tử mảnh mai nơi thâm cung biết vô công, hơn nữa còn là người mình sùng bái nhất, nhưng Sắc nhi không lộ ra một chút ngạc nhiên, cái này khiến ta nghi ngờ. Khiến ta chợt nghĩ, có phải nàng đã sớm biết rõ nên không kinh ngạc?” Chung Như Thủy dừng một chút, nhìn nụ cười dần dần biến mất trên môi Thanh quý nhân, trong mắt lộ ra hận ý khắc cốt ghi tâm, “Cho nên, giữa trưa Phong..... Điện hạ và chúng ta diễn một tuồng kịch, chỉ cần là hung thủ, sẽ mật thiết chú ý hướng đi của chúng ta, bởi vậy hung thủ ngày hôm nay mắc câu. Ta cố ý nói chứng cứ và độc được còn lại đều giao cho Thu ma ma, Thu ma ma biết vô công hơn nữa vô công không kếm, nhưng những thái giám cung nữ trung thành với ngươi lại không có vô công, cho nên ngươi sẽ tự mình đến tẩm. Đối với một thiên kim tiểu thư của gia tộc đức kiếm, hiển nhiên vô công không kếm.”

“Hài tử, ta thật sự thích ngươi vô cùng, lần đầu tiên gặp ngươi đã yêu mến. Ngươi thông minh hơn vẻ ngoài.” Thanh quý nhân ôn nhu cười, nhưng chỉ trong nháy mắt, hận ý không giảm nửa phần.

“Ngươi đối xử với người, thật sự rất tốt, ta tin ngươi đối đãi bọn họ không nửa phần hư giả, nếu không, bọn họ cũng không cam tâm tình nguyện chết vì ngươi. Nhưng, cũng vì phần tâm này, hại ngươi.....” Ánh mắt Chung Như Thủy có chút âm trầm, “Vì sao? Tại sao phải biến mình thành quý? Vì sao, cũng biến bọn họ thành quý..... Ngươi không phải là người như thế, ngươi làm điểm tâm cho ra, lộ ra sự quan tâm dịu dàng, ngươi rõ ràng..... Là người rất tốt.....” Chung Như Thủy nói câu cuối cùng, giống như nỉ non, mang theo bất đắc dĩ cùng đau lòng.

Thanh quý nhân sững sờ, ngờ ngác nhìn đôi mắt bi ai của Chung Như Thủy, bất tri bất giác rơi lệ. “Vì sao? Đúng vậy, vì sao.....” Hai mắt đầm lệ bỗng dưng biến thành cừu hận thấu xương, nhìn về phía Chiêu quý phi và Phong hàn bích, lạnh lùng nói: “Đều do tiện nhân này! Đều là nàng! Là nàng hại hoàng nhi của ta! Bởi vì bệ hạ muốn phế Thái tử lập Dục nhi! Là nàng muốn chết nhi của mình ngồi vững vị trí thái tử, hại hoàng nhi của ta thành bạch si! Đều là bọn họ!” Thanh quý nhân rơi lệ, có chút mê mang: “Vì sao, nam nhân ta yêu cả đời, biết rõ tiện nhân này hại Dục nhi của ta, cũng không nghe không hỏi, nói đây đều là số mệnh? Vì sao, hấn không thương ta sao? Không thương con của chúng ta sao? Nàng hại hoàng nhi của chúng ta, đoạt vị trí thái tử của hoàng nhi, chết, ta muốn bọn họ chết, chết.....” Thanh quý nhân lộ ra thần sắc điên cuồng, vuốt năm ngón tay thon dài, hung hăng hướng Chiêu quý phi!

Phong Hàn Bích ngăn trước mặt Chiêu quý phi, dễ dàng hóa giải chiêu thức của nàng, một cước đá vào bụng nàng, Thanh quý nhân phun một ngụm máu

tươi, thống khổ ngã xuống đất. Rút nhuyển kiếm bên hông, một kiếm muốn giết nàng!

“Dừng tay!” Tay cầm kiếm của Phong Hàn Bích bị người nắm chặt, lạnh lùng nhìn qua Chung Như Thủy, Chung Như Thủy bị thương lắc đầu, “Cầu người, đưa nàng đến Hình bộ, để quốc pháp xử lý nàng. Như vậy, đối với nàng mới công bằng.” Phong Hàn Bích dần dần buông ra, thu hồi kiếm, nhẹ nhàng nói với hắn: “Chỉ vì người.” Chỉ vì người, ta mới hạ thủ lưu tình.

“Cám ơn.” Chung Như Thủy cảm kích nói, xoay người ngồi xổm xuống, nâng Thanh quý nhân bị thương dậy. Khóe miệng Thanh quý nhân chảy máu tươi, mê mang ní non: “Vi sao người ta yêu nhất không đến thăm ta, không đến thăm hoàng nhi, hẳn không thương chúng ta sao? Hẳn không quan tâm chúng ta sao? Ta một mực chờ hẳn a. Trong lòng hẳn chỉ có mình tiên hậu. Một người sống cũng không sánh bằng một người chết sao? Năm đó hẳn nói với ta hẳn yêu ta, muốn ta tiến cung, muốn ta sinh con đường cái cho hẳn, nhưng vì sao hẳn không thương ta. Không thương hoàng nhi của chúng ta, hoàng nhi, hoàng nhi đáng thương của ta.” Một nữ nhân, vì Thái Tử vị, hại con của mình; Vì một nam nhân không thương nàng, đau khổ cả đời. Sau đó, phần ôn nhu thiện lương, chậm rãi biến mất, chậm rãi biến thành – quý đáng sợ.

Mất hạnh tình lương mang theo bị ai, Chung Như Thủy nhìn nữ nhân đáng thương trước mắt: “Ta từng nghe một câu, ‘Tất cả nam nhân trên đời đều là kẻ lừa đảo. Dù nữ nhân đó xinh đẹp hay không xinh đẹp, đều bị lừa. Nhưng bất đồng, nữ nhân may mắn tìm được một đại lừa đảo, lừa nàng cả đời. Nữ nhân bất hạnh tìm được một tiểu lừa đảo, lừa nàng một đời’. Bị kịch không phải lỗi của người, người chỉ là nữ nhân bất hạnh, vào thâm cung, tin tưởng lời nói dối của người người yêu, sau đó có một ngày, người chợt phát hiện, hẳn không tiếp tục lừa người, người lựa chọn oán hận cả đời. Kỳ thật, đây không phải lỗi của người.” Tựa như mẫu thân chưa từng gặp mặt của hẳn, bị phụ thân lừa một đời, sau đó, biến hài tử thành vật hi sinh của bị kịch này.

Thanh quý nhân hai mắt nhắm lệ nhìn Chung Như Thủy, cuối cùng ngã vào lòng hẳn, nghẹn ngào khóc rống. Chiều quý phi chậm rãi đi tới, ngồi xuống trước mặt Thanh quý nhân, nói khẽ: “Muội muội, dù là ai nói cho muội biết ta làm hại Dục nhi, ta cũng có thể dùng tính mạng của mình thế, ta chưa từng làm điều gì thẹn với lương tâm của mình. Muội là người rất ôn nhu thiện lương, đừng vì cừu hận biến mình thành quỷ xấu xí.” Chiều quý phi lại nhìn thoáng qua Chung Như Thủy, nhẹ nhàng xoa đầu hẳn, Thụ ma ma đỡ nàng dậy, chậm rãi trở lại am phòng, bóng lưng thanh lịch u tối, phảng phất mọi việc trên thế gian không liên quan tới nàng.

Chung Như Thủy nhìn Chiều quý phi rời đi, lại quay đầu đối mặt với Phong Hàn Bích, chớp mũi chua xót, một giọt nước mắt rơi xuống. Phong Hàn Bích chấn động, rất nhanh, bầu trời tằm tối phiêu khởi mưa bụi, dần dần biến thành mưa lớn.

Đêm nay, lệ rơi, mưa rơi, hoa rơi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Chung Như Thủy u buồn

Chung Như Thủy nằm trên xích đu trong hậu hoa viên, ngơ ngác nhìn bầu trời xanh thẳm, mất hạnh xinh đẹp âm thầm không ánh sáng, như phủ kín một tầng tro bụi. Ngày đã vào hạ, ve sầu thoát xác, tạo nên bản nhạc đặc trưng của riêng mình.

Sau vụ án hạ độc hơn nửa tháng, Chung Như Thủy vẫn không quên được bị thương. Nghe Lâm công công nói, Thanh quý nhân bị biếm làm thứ dân, mang theo Tam hoàng tử lưu vong biên thủy, trọn đời không được trở lại kinh thành. Đây đã là kết quả tốt nhất, Chiều quý phi và Phong Hàn Bích dùng không ít bản lĩnh mới bảo vệ được tính mạng của nàng, còn để nàng mang theo Tam hoàng tử, không đến mức mẫu tử chia lìa. Chiều quý phi. Nàng ở lại lãnh cung. Hoàng thượng tự mình đến đón nhưng bị cự tuyệt, nàng muốn vĩnh viễn ở đó tụng kinh niệm phật, không hỏi thế sự, siêu độ cho những oan hồn uổng mạng kia. Tiểu Lan cẩn lười tự sát tại ngục giam, Sắc nhi thất cô trong phòng. Còn Phong Hàn Bích, sau khi mọi chuyện kết thúc, y vội vàng thu thập tàn cuộc, hẳn cũng không muốn đối mặt với y nhanh như vậy, do đó đã nhiều ngày hai người chỉ gặp nhau vài lần. Mỗi đêm ngủ, lại khỏi phục trạng thái như trước kia.

Đây là lần đầu tiên Chung Như Thủy cảm thấy, mạng người không đáng giá, bất lực trước mọi việc. Cho dù từ nhỏ bị cha mẹ ruột vút bỏ, trải qua cuộc sống ăn nhờ ở đậu, bị bạn học mưu sát, dùng thân thể của người khác để sống ở thế giới này, hẳn cũng có thể thích ứng rất tốt, hơn nữa cố gắng vui vẻ mà sống. Hẳn biết mình là chỗ dựa của bà ngoại, là học trò thầy cô tin tưởng nhất, hẳn sống thực tự tin. Nhưng lần này, hẳn lại phát hiện mình không làm được gì, dù hẳn tìm được hung thủ, cũng không thể ngăn cản bị kịch xảy ra.

Lần đầu tiên, hẳn có ý nghĩ muốn trở về. Rất muốn rất muốn, rời khỏi nơi này. Cẩn thận vuốt ve mảnh ngọc bên hông, Chung Như Thủy lâm vào trầm tư.

Phong Hàn Bích đứng xa xa nhìn thân hình nhỏ bé mảnh mai kia, đã rất lâu, y không thấy nụ cười kiêu ngạo đầy tự tin của hẳn? Đã rất lâu, không thấy đôi mắt sáng ngời linh động của hẳn? Những ngày này y cố ý không xuất hiện trước mặt hẳn, là vì muốn hẳn tỉnh táo, tự mình nghĩ thông suốt những chuyện kia. Nhưng xem ra, không thể để chuyện này tiếp tục như vậy.

Phong Hàn Bích chậm rãi đi đến trước mặt Chung Như Thủy, Chung Như Thủy vẫn nhìn bầu trời, chưa phác giác ra y.

“Bây giờ là đầu tháng.” Phong Hàn Bích thản nhiên nói.

“Ừm.” Chung Như Thủy vô thức đáp lời.

“Lương bổng của ngươi.” Phong Hàn Bích đưa cho hắn một túi tiền thù ngân tuyến, y cảm thấy Chung Như Thủy sẽ thích.

“Ừm.” Chung Như Thủy không vươn tay tiếp nhận, vẫn đang ngẩn người.

“Tháng này chỉ có một lượng.” Phong Hàn Bích đặt túi tiền vào ngực hắn.

“Ừm.” Chung Như Thủy vẫn vô thức đáp lời, đột nhiên cau mày, “Gi?”

Phong Hàn Bích nhíu mày.

“Một lượng?” Chung Như Thủy nhảy dựng lên, mở túi tiền ra, thực sự chỉ có một lượng bạc vụn nhỏ. “Ngươi còn độc ác hơn nhà tư bản! Làm gì mà cắt xén tiền công của ta!” Tiền, là một vấn đề vô cùng nhạy cảm của Chung Như Thủy ngoài ăn uống, Phong Hàn Bích đã sớm hiểu rõ. Mắt hạnh lóe lên hai ngọn lửa, phần nộ trùng Phong Hàn Bích đang cười đầy gian trá, đây là bóc lột sức lao động!

Phong Hàn Bích nhíu mày, tự tiểu phi tiểu, thỏa mãn nhìn Chung Như Thủy lửa giận ngút trời, rốt cục là người sống, trong mắt y, Chung Như Thủy gần đây chỉ giống búp bê biết đi đường biết dùng cơm.

“Vì sao? Ta nghĩ ngươi biết rõ.”

“Ta biết rõ? Ta biết cái đích gì! Ngươi không giải thích, hôm nay, đừng mong ra khỏi hoa viên này!” Dám bớt tiền công của hắn, hắn liều mạng với y!

Phong Hàn Bích khiêu mi, thần nhiên nói: “Y phục mới, năm bộ tổng cộng một trăm linh hai lượng. Một bình Quỳnh Ngọc Lộ của Như Lý, thuộc về ngự được hoàng cung, mười lượng bạc. Cộng lại tổng cộng một trăm mười hai lượng, nề tình ngươi làm nhiều việc giúp bốn vương, mười hai lượng coi như là phúc lợi cho ngươi. Còn lại, đều là phòng thu chi ứng trước, một hào cũng không sót. Bạc này trực tiếp trừ trong lương tháng, nên từ nay về sau, ngươi phải làm không công cho bốn vương, hơn nữa muốn ngươi làm cái gì ngươi phải làm cái đó. Vốn tháng này ngươi không được nhận bạc, nhưng gia tâm tính tốt, thường ngươi tiêu vật.” Diễn hình của địa chủ ác bá, câu cuối cùng còn học giọng điệu của Chung Như Thủy, Chung Như Thủy bị chọc giận, run lên một cái, trong lòng buồn bực, phần nộ chỉ vào mũi Phong Hàn Bích: “Ngươi tự cấp y phục cho ta! Gia không bức ngươi, bây giờ ngươi tính tiền với ta, ngươi lừa bịp! Ngươi gạt ta! Hơn nữa, ta gặp tai nạn lao động, tiền được liệu đều do Thái Tử cung chi trả! Ngươi còn lên mặt đòi ta sao? Ngươi hãm hại ta! Ta không có mắt mới làm không công cho ngươi!”

“A? Ngươi muốn tính toán? Quy củ của Thái tử cung, thái giám và cung nữ đều dùng y phục thống nhất của hoàng cung, còn ngươi mặc y phục này, đều làm riêng, muốn trả lại cũng không được, ngươi phải bỏ tiền ra. Hơn nữa, tai nạn lao động, bốn vương mới nghe lần đầu, quốc pháp của Quý Tà không đề cập đến. Nếu ngươi không muốn trả tiền, cũng có thể, thay đổi thân phận, mà thân phận này được hưởng thụ mọi đãi ngộ.” Về mặt Phong Hàn Bích như lưu manh nhìn Chung Như Thủy, nói xong, còn không hào ý đánh giá hắn.

Chung Như Thủy phát lạnh, kiên trì hỏi: “Thân phận gì?” Hắn đã quên nơi này là xã hội phong kiến, mọi thứ đều dựa vào quy củ của giai cấp địa chủ, huống hồ người trước mắt còn là địa chủ cao cấp – Phong lột da! Y không vui một cái, trực tiếp đem hắn lột da chung thang cũng không ai dám quản!

Phong Hàn Bích đột nhiên cúi đầu xuống, tới gần tai Chung Như Thủy, giọng điệu tà ác, trầm giọng nói: “Nam sủng của ta.”

Ừc! Chung Như Thủy đẩy mạnh y ra, chống nạnh cười to, trong mắt không che dấu được bối rối: “Ha ha ha! Trả thì trả! Gia không thiếu tiền!” Cùng lắm thì ở đây làm công cả đời! Dù sao cũng bao ăn bao ở, không có tiền công thì sao, không tin y bắt hắn nhận đói!

Phong Hàn Bích nhíu mày, nhìn Chung Như Thủy khôi phục sức sống, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm. Cách này thực hiệu quả, hơn nữa trêu chọc hắn cũng rất thú vị. “Được rồi, từ hôm nay trở đi, ngươi cố gắng trả nợ. Đầu tiên, theo ta ra cung một chuyến.” Y biết rõ Chung Như Thủy thích cuộc sống tự do bên ngoài, lần này để hắn ra cung hít thở không khí một chút.

Đại địa chủ độc ác Phong lột da nói xong, cũng không chờ Chung Như Thủy phản ứng, xoay người rời đi.

“Đi?” Ra cung? Chung Như Thủy chớp chớp đôi mắt to đã khô phục thần thái như trước, nhìn tấm lưng dày rộng của Phong Hàn Bích, lại cúi đầu nhìn túi tiền thù ngân tuyến bằng giá tiền lương hai tháng của hắn, đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, khóe miệng cong lên, ngu ngốc, muốn an ủi hắn, đáng nhẽ phải dùng hai rương vàng bạc châu báu đủ để thưởng thức mỹ thực cả đời, cách ngu ngốc như vậy..... Nhưng, tâm tình của hắn thật sự thoải mái rất nhiều, cảm giác nặng nề không thở nổi đã biến mất..... Rất hữu hiệu nha! Chung Như Thủy vội vàng đuổi theo, “Này, chúng ta đi công tác ở đâu? Có công tác phí không?..... Ta chỉ muốn hỏi thôi, dù sao cũng không đến được tay của ta.....”

“Đi Đồng Châu, cách nơi này rất xa, phụ hoàng phái ta đến đó thị sát dân tình.”

“Oa! Có thể đi ra ngoài chơi bao lâu?”

“Cả đi cả về mất một tháng, hơn nữa, chúng ta không đi chơi, là thị sát dân tình.”

“Biết biết, giống nhau cả thôi, lấy việc công làm việc tư! Một tháng a ~ ta muốn thưởng thức tất cả mỹ thực Đồng Châu!”

“Ngươi có tiền không?”

“..... Ngươi có mà! Chi phí ăn uống ngươi tiếc cái gì chứ!”

Sau lưng, có hai bóng người luôn quan sát bọn họ, nhưng bọn họ đều không phát hiện.

“Tiểu Thương, ngươi, cũng yêu mến Thủy Thủy sao?” Đào Như Lý cười nhạt, nhìn qua bóng lưng người nọ, trong mắt có một tia bi thương.

“Yêu mến, thì thế nào? Hắn không thích ta, ngay cả một cái ôm của ta cũng bài xích.” Thương Giác Trung đau khổ. Nhìn Chung Như Thủy ôm lấy cánh tay Phong Hàn Bích, bất mãn nói gì đó, trên mặt lại hiện lên vui vẻ, trong lòng Thương Giác Trung chua xót. Nửa tháng nay, hắn nghĩ rất nhiều cách, hy vọng Chung Như Thủy có thể thoát khỏi bi thương, nhưng Chung Như Thủy không phản ứng với bất kì ai, mỗi ngày nhìn trời ngẩn người. Hắn, ngoại trừ đau lòng, thật sự bất lực. Hắn vẫn cho rằng, Chung Như Thủy sẽ không cười với ai, ánh mắt cũng không vì ai mà tràn ngập ánh sáng. Hóa ra không phải, Phong Hàn Bích chỉ nói đám ba câu, còn hơn người khác nói ngàn vạn câu. Lần đầu tiên Thương Giác Trung có cảm giác đau lòng, có phải Chung Như Thủy vĩnh viễn không nhìn hắn?

Đào Như Lý thở dài, vỗ vỗ vai của hắn: “Có một số việc, nếu ngươi không nói, vĩnh viễn không ai biết rõ. Có một số việc, nếu ngươi không làm, vĩnh viễn không có hi vọng.”

Thương Giác Trung sững sờ, cười khổ: “Đừng vậy, có lẽ ta nên thử xem, nếu không sẽ tiếc nuối cả đời.” Đào Như Lý cười cười, đúng vậy, có một số việc mình không nói, thì vĩnh viễn không ai biết rõ. Vậy hắn, cũng nên thử xem?

Lúc Chung Như Thủy dùng bữa sáng thứ sáu trên sông Đông, “Du thuyền tư nhân” xa hoa đỗ bờ. Con thuyền có hai tầng lầu, tương tự thuyền thời Hán, nhưng nhỏ nhắn tinh xảo hơn. Phong Hàn Bích cải trang vì hành, không thể nghênh ngang dùng thuyền quan đến tất cả châu huyện thị sát, nghe Lâm công công nói, khi tiên hoàng còn tại thế đã tự mình chế tạo thuyền này cho Phong Hàn Bích. Có thể thấy được, tiên hoàng có bao nhiêu sủng ái y. Cũng đúng, tại thời cổ, trường tử trường tôn là trời, dù chỉ có một manh chiếu rách cũng phải truyền cho trường tử trường tôn.

Nhà giàu chết tiệt! Chung Như Thủy mang tay nài theo sau Phong Hàn Bích, trong lòng không ngừng phỉ báng, có nhiều tiền như vậy còn muốn bóc lột ba lượng tiền lương của hắn!

“Lại nghĩ cái gì?” Phong Hàn Bích phe phẩy cảm phiền ngà voi, tranh hoa điều trên mặt quạt đều dùng ngân tuyến thêu thành, cánh quạt chạm trở tường vân tinh mỹ, một thân cảm y tuyết trắng, ngoại sam minh hoàng, bộ dáng công tử thế gia, vừa lên bờ liền nhận được ánh mắt ái mộ của phần đông lão phụ thiếu phụ tiểu cô nương chưa chồng. Chung Như Thủy bĩu môi, giật nhẹ bộ sam hoàng sắc trên người, vừa nhìn liền biết hắn là người hầu.

“Không có gì, cảm thấy ở đây mát hơn đô thành rất nhiều.” Chung Như Thủy sờ sờ cái mũi. Phong Hàn Bích biết hắn nói dối, cười cười: “Muốn nghĩ một chút không? Trước khi tới đã có người chuẩn bị tốt, chúng ta trực tiếp đến khách điểm là được.”

“Ừm, chúng ta thả hành lý, đi chơi!” Chung Như Thủy nói, lại lén lút kẻ sát tai y, nhỏ giọng: “Cắt đuôi những kẻ phiền phức này!” Phong Hàn Bích bật cười, nếu bị Lâm công công trung thành và tận tâm cùng tám tử sĩ biết Chung Như Thủy đánh giá bọn họ như vậy, chỉ sợ hắn có chín cái mạng cũng không đủ chết. “Tùy ngươi, ngươi không thích có người đi theo, tự mình dạo chơi, đừng gây chuyện rắc rối là được.”

“Ngươi không đi với ta?” Chung Như Thủy có chút bất ngờ.

“Ngươi tới, là chơi. Ta đến, là có chuyện quan trọng cần làm. Chờ làm xong, ta sẽ đi chơi với ngươi.” Phong Hàn Bích xoa xoa đầu hắn, an ủi tiểu hài tử, “Bôn vương biết ngươi không rời khỏi ta.”

“Hừ!” Chung Như Thủy gạt tay y, “Ai không rời chứ! Cút đi, cút nhanh lên, đừng làm trở ngại gia nghiêm cảnh!” Phất phất tay như đuổi ruồi.

“Ngươi ngứa miệng?” Phong Hàn Bích tà tà hỏi. Chung Như Thủy ngạc nhiên, vội vàng che miệng, liềm mạng lắc đầu! Ngứa miệng – lúc ở trên thuyền, Phong Hàn Bích đã trừng phạt hắn. Khuyết điểm lớn nhất của Chung Như Thủy là nói không suy nghĩ, trước kia thầy cô và bạn học đều yêu mến diện mạo anh tuấn tính cách cởi mở thành tích xuất sắc của hắn, khuyết điểm nhỏ nhỏ bọn họ không để ý, còn cảm thấy Chung Như Thủy như vậy rất đáng yêu! Cho nên khuyết điểm bị người dung túng càng trở nên nghiêm trọng, kiếp này, Phong Hàn Bích cũng không so đo, khiến hắn chẳng phân biệt tôn ti, thậm chí leo lên đầu y làm mưa làm gió, nhiều lắm y cũng chỉ thấy hắn có chút bướng bỉnh. Nhưng ngày đó, vừa mới lên thuyền, Chung Như Thủy đông sờ tây sờ, cuối cùng xác định thuyền này của Phong Hàn Bích, trước mặt một đám hạ nhân thị vệ giậm chân chỉ tay vào y, mắng to: “Ngươi là địa chủ độc ác Phong lột da, có nhiều tiền như vậy còn cắt xén chút bạc vụn của ta! Quý keo kiệt! Vắt cổ chày ra nước!” Khóe miệng Phong Hàn Bích run rẩy, cổ nén xúc động muốn bóp chết hắn, lạnh lùng nói: “Ngươi ngứa miệng sao?” Sau đó, Chung Như Thủy còn chưa hiểu vì sao y nói thế, Phong Hàn Bích đã bước lên một bước, tay trái ôm eo hắn, tay phải nâng cằm hắn, trước mặt mọi người, cúi đầu, tất cả động tác đều lưu loát, hôn lên môi hắn, Chung Như Thủy bỗng nhiên thanh tỉnh! Phản ứng đầu tiên là, có phải Phong Hàn Bích đã mưu tính từ trước mới có thể làm thuần thực như thế, phản ứng thứ hai là, nhìn mọi người chung quanh, không có ai kinh ngạc, tất cả đều cúi thấp đầu, phản ứng thứ ba là, Phong Hàn Bích lại chiếm tiện nghi gia! Sau, Chung Như Thủy lại bị “Ngứa miệng” nhiều lượt. Từ đó, chỉ cần Chung Như Thủy nói bậy hay Phong Hàn Bích không thích nghe hắn nói, một câu “Ngươi ngứa miệng” liền hôn hắn.

Chung Như Thủy nhụt chí theo sau Phong Hàn Bích đến khách điểm, trong lòng chửi rủa tiểu nhân Phong Hàn Bích, đâm chết ngươi, Phong lột da! Tại nơi hắn nhìn không tới, Phong Hàn Bích có thể đoán được suy nghĩ của hắn, buồn cười khẽ nhếch khóe môi, khiến các nữ nhân ái mộ y té xỉu cả đoàn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Cường đoạt dân nam

Chung Như Thủy cầm đậu phộng lắc lắc lư lư đi trên đường, Đồng Châu là bức tranh sông nước thơ mộng, cảnh sắc hợp lòng người, năm bước một cầu mười bước một thuyền, không khác biệt bao nhiêu so với Giang Nam, nhưng có vẻ náo nhiệt phần hoa hơn.

Nếu là vùng sông nước, đặc sản ở đây, hiển nhiên có liên quan tới sông nước. Món chính đều là tôm cá tươi ngon mới lạ, điểm tâm cũng vậy, bánh mận củ cải nhân tôm, cá muối xào mặn ngọt, cá viên..... Chung Như Thủy ở trên thuyền mấy ngày nay, mỗi bữa đều ăn tôm cá tươi, dù ngon cũng đến lúc ngán. Không có cách, đành lấy đậu phộng đường trong túi ăn đỡ thèm, điểm tâm còn lại, đều là lương thực cứu mạng trong một tháng này, phải tiết kiệm!

Đi ngang qua một trà lâu nằm sát thủy trúc, Chung Như Thủy đắm đắm hai chân đau nhức, quyết định vào nghỉ chân.

Vừa tới cửa, một nữ nhân trung niên mập mạp nhiệt tình kéo hần ngồi xuống bàn trống, “Ồi, Tiểu ca này lạ mặt vô cùng, xin hỏi muốn dùng trà gì? Chúng ta là trà lâu nổi danh nhất Đồng Châu, ngài đến đúng nơi rồi!”

Chung Như Thủy bị sự niềm nở của nàng làm mất tự nhiên, giả vờ lơ đãng tránh khỏi tay nàng, cười nói: “Tùy tiện, đừng quá đáng, thêm chút điểm tâm, cố gắng không liên quan đến sông nước gì đó, ta sợ tanh.”

“Tiểu ca, ngài thật kỳ quái, khách nhân tới đây đều gọi điểm tâm đặc sắc, ngài thì ngược lại, ghét bỏ vị tanh. Được rồi, ta sẽ mang trà mơ cho ngài, trà này vị chua ngọt, hần ngài sẽ thỏa mãn, điểm tâm là hoa quế cao bánh đậu đỏ, ngài thấy thế nào?” Đại thẩm nhiệt tình giới thiệu, thăm hỏi Tiểu ca này chỉ có thể coi là thanh tú, nhưng đôi mắt kia so với đầu bài của Phi Hoàng viện còn câu nhân hơn!

“Ừm, cứ như vậy, cần gì khác ta sẽ gọi người.” Chung Như Thủy gật đầu phát tay, đuổi đại thẩm đi.

Phong Hàn Bích thối! Y có ý dẫn hần đến Đồng Châu! Biết rõ mỹ thực nơi này đều là cá tôm cua, ở trên thuyền còn gắng sức bắt hần ăn! Giờ hần vừa thấy tôm cá tươi đã buồn nôn, chỉ sợ không ở được ba bốn ngày! Lúc trước hần rất thích ăn hải sản! Đều là Phong Hàn Bích tâm địa hiểm ác, không cho hần tiền công thì thôi, còn không cho hần ăn ngon! Ngược đãi công nhân là đây a! Chung Như Thủy buồn bực chửi thầm.

“Đến, khách quan, trà và điểm tâm của ngài.” Một tiểu nhị đặt điểm tâm trên bàn rồi rời đi. Chung Như Thủy phát hiện, trà lâu này không lớn, nhưng sinh ý rất tốt, nếu hần tới muộn một chút, sẽ không có chỗ cho hần ngồi. Xem ra lão bản nương nói nơi này là trà lâu nổi danh nhất Đồng Châu, không phải thổi phồng, Chung Như Thủy vừa nghĩ vừa nâng chung trà nhấp một ngụm, hai mắt lập tức sáng lên – trà này thực ngon! Trà thấm lòng người, hương thơm ngát cùng vị mơ nhân nhạt, chua ngọt ngon miệng, hơn nữa lá trà cũng ngọt, quả thật là trà ngon! Cần một miếng điểm tâm, trong mắt càn kính ngạc, mềm dẻo, mùi hương ngọt ngào tỏa bốn phía, rất mịn! Điểm tâm của trà lâu còn ngon hơn Thái tử cung! Từ lúc Chung Như Thủy bước ra Thái tử cung, lần đầu tiên ăn được mỹ vị như vậy, tâm tình tốt vô cùng, còn muốn mua một phần cho Phong Hàn Bích nếm thử.

Chung Như Thủy ăn vui vẻ, cũng có người nhìn hần mà kích động.

Cách Chung Như Thủy hai bàn, một nam tử nho nhã vận cẩm y thanh sắc, từ lúc hần vào trà lâu liền si ngốc nhìn hần, trong mắt là kích động không dám tin!

Cùng ngồi với nam tử kia là một nam tử trẻ tuổi vận y phục màu nâu, thấp giọng cười nói: “Đó là người ngoại luôn muốn tìm, khiến ngoại thiếu chút nữa phá hủy đại sự sao? Diện mạo bình thường, nhưng đôi mắt câu nhân.” Nam tử nói chuyện có khuôn mặt ôn hòa, đang mỉm cười, bộ dáng tuấn lãng tao nhã, khiến người ta vừa thấy liền muốn thân cận. Tầm nhìn của nam tử dừng lại bên hông Chung Như Thủy, ánh mắt đột nhiên thay đổi, đồng ngọc..... Hóa ra, nam tử cười lạnh trong lòng, bắt được hần, cái người cao cao tại thượng không coi ai ra gì đó, có bởi vậy mà hoảng sợ hay không?

“Sao hần lại ở đây? Không thể ngờ hần sẽ xuất hiện tại Đồng Châu, chẳng lẽ đây là duyên phận của chúng ta? Lưu nhi.....” Nho nhã nam tử si ngốc ní non, nhìn Chung Như Thủy ngồi cách mình không xa, kim lòng không được, đứng dậy đi đến chỗ hần.

Đúng là kẻ si tình! Nam tử vận y phục màu nâu cười nhạo trong lòng, nhưng trên mặt vẫn là nụ cười thân thiết ấm áp, thật không hiểu Thuần Vu Lưu có gì tốt, lần nào cũng đụng phải hần! Theo người kia đứng dậy, cũng đi tới.

“Lưu nhi..... Thật là ngoại?” Thanh y nam tử đứng trước mặt Chung Như Thủy, nhẹ giọng nói, giọng điệu tràn đầy thương nhớ.

Chung Như Thủy vui đầu ăn, nghe có người nói chuyện trước mặt hần, miệng đầy điểm tâm ngẩng đầu hỏi: “Chuyện gì?”

Thấy Chung Như Thủy còn dính vụn điểm tâm nơi khóe miệng, ngây ngô nhìn mình, người nọ sững sờ, lập tức bật cười: “Lưu nhi, sao không biết chăm sóc chính mình? Xem, ăn đến như vậy.....” Ngực khí của người nọ tràn đầy sùng nịch và triu mến, lấy ra một chiếc khăn lụa, muốn lau vụn điểm tâm bên miệng hần.

“Kháo!” Chung Như Thủy nổi một thân da gà, hung hăng đẩy tay của hần, người này bệnh tâm thần sao? Làm gì mà nhìn mình như vậy! “Ngoại là ai? Có bệnh nhanh chóng tìm đại phu đi!”

“Lưu nhi? Ngoại, không biết ta?” Người nọ giống như bị tổn thương rất lớn, thống khổ nhìn Chung Như Thủy, “Ta là Khúc Dương Vũ, ngoại, thật sự không nhớ sao?”

“A, ha ha, thật đúng là, không biết.....” Chung Như Thủy cười nói, ra cửa quên xem hoàng lịch! Trong lòng tính toán nên thoát thân thế nào. Hần ngại thị vệ của Phong Hàn Bích đi theo sẽ không được tự nhiên, nên một mình chạy ra ngoài. Giờ thì tốt rồi, gặp kẻ bị bệnh tâm thần, trong lòng hần hồi hần

muốn chết! “Luu nhĩ” cái gì? Tuy mặt hần phổ biến, thế nhưng, không đến mức ai nhìn cũng cảm thấy quen mặt chứ?

“..... Ngươi thật sự ghét ta như vậy? Ngay cả nhớ cũng không nhớ ta?” Khúc Dương Vũ tràn đầy bi thương, khiến Chung Như Thủy hoài nghi có phải mình thiếu hần năm trăm vạn.

“Cái này..... Không đúng không đúng, ta nhớ, hình như rất quen mặt. A! Ta nhớ ra rồi! Ngươi là lão Khúc phải không? Đã lâu không gặp, đã lâu không gặp, cuộc sống của ngươi thế nào? Thân thể bá phụ bá mẫu có khỏe không?” Chung Như Thủy bưng tỉnh đại ngộ, về mặt hồ thẹn cảm hai tay Khúc Dương Vũ lay lay, thân mật như hai người bạn họ là bằng hữu nhiều năm không gặp. Nhưng trong lòng lại phỉ bang, ta quân ngươi là ai, hiện tại giả vờ quen ngươi, chờ gia chạy thoát, tìm vài người vạm vỡ đánh ngươi, về sau nhìn thấy gia, ngươi sẽ phải quỳ xuống cầu xin!

“Luu nhĩ, ta biết ngươi sẽ không quên ta!” Khúc Dương Vũ cao hứng cầm tay của hần, “Rốt cuộc ngươi đi đâu, ta tìm ngươi đã lâu, ngươi biết ta lo lắng cho ngươi nhiều thế nào không? Của ngươi.....”

“Dương Vũ,” Nam tử vẫn đứng phía sau đột nhiên lên tiếng, vỗ nhẹ vai hần, mỉm cười nói: “Ồ đây bất tiện, chi bằng chúng ta đến nơi khác từ từ trò chuyện, ta nhớ rõ ngươi có một biệt viện yên tĩnh ở ngoại thành.....”

Khúc Dương Vũ tỉnh táo, kéo tay Chung Như Thủy nói: “Đúng, chúng ta đến biệt viện từ từ trò chuyện, ta muốn biết mấy tháng nay ngươi đã gặp chuyện gì, ngươi tiểu tụy, gầy đi.....”

Kháo! Ngươi là ai chứ! Chạy đến quấy nhiễu! Gia định chờ hần nói xong câu này, sau đó đáp một câu “Ồ, tới giờ cơm, có gì liên lạc sau” rồi chuẩn bị, giờ phải làm sao! Nói không được, còn phải đi với các ngươi! Kháo, kẻ ngốc mới đi với các ngươi!

Chung Như Thủy cười, nghiêng răng nghiêng lợi, cố gắng rút tay của mình ra: “Cái gì, ta không quấy rầy, nương của ta bảo ta về nhà ăn cơm, hẹn gặp lại, hẹn gặp lại, đừng bước, đừng bước, tạm biệt!” Vung tay lên, chân vừa nhấc, chuẩn đi!

“Luu nhĩ!” Sao Khúc Dương Vũ có thể để Chung Như Thủy đào tẩu trước mặt mình, vươn tay phải ra, ôm Chung Như Thủy vào lòng, “Không được đi!”

“Úc! Ngươi là đại lưu manh, buông tay cho gia!” Mặt Chung Như Thủy đỏ lên vì tức giận! Ngươi cho rằng ngươi là Phong Hàn Bích sao! Dám chiếm tiện nghi gia, cắn chết ngươi! Há to mồm, lộ ra hàm răng trắng, nhắm ngay cổ của hần!

“A!” Khúc Dương Vũ bị đau liền buông ra, che cổ của mình, máu tươi từ kẽ tay chảy ra, có thể thấy được cái cắn này có bao nhiêu hung ác!

“Phi!” Chung Như Thủy nhổ ra một búng máu, ánh mắt hung ác, “Dám chiếm tiện nghi gia, cắn chết ngươi!”

“Luu nhĩ.....” Khúc Dương Vũ ôm cổ tay, sững sờ nhìn Chung Như Thủy, không rõ vì sao người vừa rồi còn rất nhiệt tình lại đột nhiên trở mặt.

“A! Giết người rồi! Chạy mau!” Khách nhân trong trà lâu phần lớn là văn nhân nhã sĩ, tới đây ngắm cảnh tìm cảm hứng, thấy tình cảnh huyết tinh, nguyên một đám sợ tới mức chạy ra ngoài, chỉ còn mấy người gan lớn ở lại xem náo nhiệt.

“U! Các vị gia, tiểu nhân chỉ buôn bán nhỏ, van cầu các ngươi đừng đánh lộn trong tiệm của tiểu nhân được không?” Đại thẩm nhiệt tình kia vội vàng chạy tới, về mặt cầu xin khuyên can.

“Cầm lấy đi.” Nam tử vận y phục màu nâu vút cho nàng một túi tiền, đại thẩm mở ra xem, oa! Một thỏi vàng! Vàng thật! Đại thẩm cao hứng, vội vàng nói: “Chi cần các vị không gây án mạng, mọi chuyện đều tốt!”

Đại thẩm, ngươi cũng quá nịnh nọt! Chung Như Thủy bóp cổ tay, hần còn định chờ đại thẩm lôi kéo bọn họ mà chạy trốn!

“Ngươi trốn không thoát, chúng ta không muốn đa thương ngươi, ngoan ngoãn theo chúng ta đi.” Nam tử vận y phục màu nâu ôn nhu nói, nụ cười trên mặt càng hiền lành. Chung Như Thủy giật mình một cái, người này y hệt câu quan, không phải thứ gì tốt!

“Hàn Mộ, ngươi đừng dọa hần.” Khúc Dương Vũ bị Chung Như Thủy cắn, nhưng vẫn bảo vệ hần.

“Ư.....” Về mặt Chung Như Thủy bị hù sợ đến đáng thương, đôi mắt to ngập nước, hừ, gia sẽ diễn cho các ngươi xem! “Ta, ta, ngươi ăn hiếp tiểu hài tử.....”

Quả nhiên, Khúc Dương Vũ càng đau lòng! Hần mới mười năm tuổi! Bộ đáng như thiên tiên, sao có thể chịu ủy khuất? “Hàn Mộ, ngươi làm hần sợ!” Khúc Dương Vũ trách cứ nhìn Hàn Mộ, lại quay đầu trêu mếu nói với Chung Như Thủy: “Ngươi đừng sợ, ta sẽ không thương tổn ngươi, ta chỉ muốn mạng ngươi rời khỏi đây, đến nơi tốt hơn.”

Đến nơi tốt hơn? Chung Như Thủy nghĩ đến những người cầm kẹo que, cười hiền lành nói với hài tử: “Đến đây, thúc thúc [ca ca] mang ngươi đi hưởng phúc!”

Chung Như Thủy run run khoe miệng, trong lòng tự nhủ, miễn đi, hần cảm thấy theo Phong Hàn Bích còn rất tốt, trước mắt không có ý định đổi lão bản. Liếc xéo cái bàn cùng chiều dài và sức nặng, xem chừng cánh tay của mình không thể nhắc nổi nó. Hình như, có chút nguy hiểm.....

“Ta, ta hỏi hỏi mụ mụ, mụ mụ đồng ý mới có thể.....” Chung Như Thủy uốn éo thân mình, có vẻ lo lắng, bộ dáng mỏng manh đơn thuần khiến người ta nảy sinh ý muốn bảo vệ hần. Khúc Dương Vũ vốn si mê Chung Như Thủy thì không nói, ngay cả người thoát nhìn rất tốt nhưng kì thực không phải người

tốt – Hàn Mộ cũng trách mắng chính mình, sao lại hung ác hù dọa một hài tử?

Lúc bọn họ buông lỏng cảnh giác, Chung Như Thủy ngạc nhiên mà không dám tin nhìn phía sau bọn họ, chỉ vào bầu trời, thất thanh kêu lên: “Có một heo bay trên trời a!” Hai người đều sững sờ, không tự chủ được, theo ngón tay của hắn xoay người nhìn – cái gì cũng không có?

Hàn Mộ cả kinh, lập tức xoay người, Chung Như Thủy đã chạy ra đường!

“Nếu không đuổi theo, người sẽ chạy mất!” Hàn Mộ lập tức lao ra, Khúc Dương Vũ hoàn hồn, cũng đuổi theo. Chung Như Thủy liều mạng chạy, quay đầu nhìn, kháo! Không phải nói khoa trương, bọn họ đã đuổi tới móng hắn!

“Cứu mạng a! Có người ban ngày ban mặt cường đoạt dân nam! Bức lương vi xướng! Cứu mạng a!” Chung Như Thủy không còn cách, đành phải kêu to. Dân chúng trên đường hiếu kỳ nhìn màn hai truy một, nhưng không ai tiến lên giúp đỡ. Chung Như Thủy cắn răng, hắn đã quên mất, người Trung Quốc có thói xấu – việc không liên quan đến mình không vào!

Hàn Mộ thấy người vây xem càng ngày càng nhiều, sợ không ra tay người nọ nhận được tin tức sẽ đến, dùng khinh công nhảy lên, chặn trước mặt Chung Như Thủy.

“Còn chạy?” Hàn Mộ mỉm cười âm áp, ánh mắt trời cũng phải chịu thua hắn, nhưng trong mắt Chung Như Thủy là nụ cười không hảo ý! Khúc Dương Vũ chặn phía sau hắn, “Lưu nhi đừng sợ, chúng ta thực sự không hại người!”

Phong Hàn Bích, người ở đâu chứ, ta sắp bị người cường đoạt a! Chung như Thủy kêu rên trong lòng, Phong Hàn Bích cải trang vi hành, ngay cả quan viên địa phương cũng không biết ý đến, hắn không thể nói cho bọn họ biết hắn là thư đồng của Thái tử, bảo bọn họ đừng làm xằng bậy.

“Gia và các người không cừu không oán, các người cố chấp như vậy làm gì? Hai vị đại ca, thả ta được không? Ta vừa đến đây, không quen ai cả, sao có thể đắc tội các người chứ!” Chung Như Thủy suy sụp, nếu lưng hùm vai gấu như trước kia, đâu cần nói đạo lý với bọn họ, trực tiếp ra tay là được!

Hàn Mộ nghi hoặc nghiêng đầu, cẩn thận đánh giá Chung Như Thủy, không thanh cao lạnh lùng như lời đồn, mà vô cùng kiêu ngạo vô vàn thô bỉ, còn bịa đặt lung tung. Căn bản, không giống! Tuy điểm ấy Khúc Dương Vũ cũng hoài nghi, nhưng đôi mắt xinh đẹp kia cùng khuôn mặt giống nhau như đúc, không lừa được người!

“Người không hợp tác, vậy đành ‘Thỉnh’ người theo chúng ta.” Hàn Mộ cười ôn hòa, ra tay như chớp!

“Oa! Động thủ cũng không báo một tiếng!” Chung Như Thủy phản ứng khá nhanh, tránh thoát. May mắn có chút võ công, thân thể linh hoạt, nhất thời Hàn Mộ không bắt được hắn. Khúc Dương Vũ sững sờ, sao Lưu nhi lại võ công? Hắn không thể nào biết võ công!

“Người là ai?! Lưu nhi ở đâu!” Khúc Dương Vũ kết luận hắn không phải Thuần Vu Lưu, ra tay tàn nhẫn, hướng Chung Như Thủy chớp tới!

“Hai khi dễ một, không công bằng!” Chung Như Thủy quát to một tiếng, không tiếp tục dây dưa với Hàn Mộ, xoay người bỏ chạy.

“Hàn Mộ, phải bắt lấy hắn! Nói không chừng người lần trước nhìn thấy ở Mị thành là hắn!” [Mị thành, thủ đô của Quỷ Tà] Hàn Mộ gật đầu, cùng Khúc Dương Vũ đuổi theo Chung Như Thủy.

Chết chắc rồi! Chung Như Thủy nhận mệnh nhắm mắt lại, thôi, muốn bắt thì bắt, gia không chạy!

“Xin hỏi công tử nhà ta đắc tội với hai vị thế nào, sao lại muốn bắt hắn?” Một bóng dáng bạch sắc lách mình ngăn cản bọn họ, thân hình kiện tráng cùng nội lực thâm hậu khiến Khúc Dương Vũ và Hàn Mộ cảm thấy nguy hiểm, nhảy về phía sau, kéo khoảng cách an toàn.

Bạch y nam tử phe phẩy vũ phiến, nụ cười bốn cột, như lưu manh nhìn bọn họ, hắn đã để ý lúc còn ở trà lâu. Chung Như Thủy nghe tiếng, len lén mở mắt, có giúp đỡ? Đã xuất hiện? Phong Hàn Bích? Chung Như Thủy cao hứng nhìn đồng nhìn tây, ơ? Y ở đâu? Sao không thấy được?

“Công tử, ngài đừng nhìn, chủ tử không tới. Nhưng y giao phó, nhất định phải đem tâm can bảo bối thích gây rắc rối của y trở về, bằng không, mông nó tãi phải nở hoa rồi.” Người nọ nói thực nghiêm trọng, nhưng trên mặt không có nửa điểm sợ hãi.

Kháo..... Hắn đâu muốn nhìn thấy khuôn mặt băng sơn của Phong Hàn Bích..... Chung Như Thủy xem nhẹ cảm giác mất mát trong lòng, giả bộ chẳng hề để ý, bủ môi.

“Dương Vũ, chuyện có biến, người kia không phải nhân vật đơn giản, chúng ta đi trước. Người người muốn, sớm muộn ta sẽ cho người, người này không phải hắn!” Hàn Mộ thấp giọng nói bên tai Khúc Dương Vũ. Khúc Dương Vũ nghĩ nghĩ, gật đầu. Hai người ôm quyền hướng Chung Như Thủy và Bạch y nhân: “Đắc tội.” Sau đó rời đi

“Một đám bệnh tâm thần!” Chung Như Thủy ngờ ngạc nhìn bọn họ, sau đó tức giận lớn tiếng mắng. Bạch y nhân nghe vậy cười cười, về mặt cột nhà quan sát Chung Như Thủy, Chung Như Thủy không được tự nhiên sờ sờ cổ, Phong Hàn Bích thu tiểu đệ như vậy lúc nào, nhìn rất quen mắt.

“Sao, không biết ta?” Bạch y nhân cười gian đi đến trước mặt Chung Như Thủy, Chung Như Thủy cười dài, sao hôm nay người nào cũng bảo quen biết hắn chứ? Bạch y nhân đột nhiên thấp giọng nói: “Thế tử Thuần Vu Lưu của Ngụ quốc?”

A? Thuần Vu Lưu? Chung Như Thủy bừng tỉnh đại ngộ, khó trách khó trách, người kia gọi hắn là Lưu nhi! Hắn đã quên mất thân thể này là Thuần Vu Lưu! Nói chính xác, bọn họ đều biết Thuần Vu Lưu? Chỉ trong nháy mắt, Chung Như Thủy cảm thấy, mình không thuộc về nơi này.

Chương 28: Lưu manh quân sư

Chung Như Thủy ngẩn ngơ để bạch y nam tử mang về khách điểm, trực tiếp đến phòng Phong Hàn Bích – cũng là phòng của Chung Như Thủy.

Bạch y nam tử gõ cửa, thấy Chung Như Thủy vẫn như đi vào cõi thần tiên, không biết là nghĩ tới điều gì, đôi mắt một phút trước còn sáng như tinh thạch bỗng âm đạm rất nhiều. Bạch y nam tử kinh ngạc, hẳn làm sao vậy?

Có người mở cửa, là Lâm công công. Lâm công công vừa nhìn thấy người tới, vô cùng kinh ngạc, “Lê đại nhân?” Lê Khổ được Phong Hàn Bích phái đến Đồng Châu âm thầm điều tra chuyện cơ mật, vẫn luôn liên lạc với Phong Hàn Bích nhưng Lâm công công không biết, cho nên Lâm công công rất bất ngờ vì Lê Khổ xuất hiện ở đây, lại còn đi cùng Chung Như Thủy!

“Là ta, ta đem tiểu miêu thích gây rắc rối của điện hạ về.” Lê Khổ kéo Chung Như Thủy đang ngăn người vào cửa, nở nụ cười đầy lưu manh.

“Ồi, thế tử sao vậy? Chịu ủy khuất ư?” Lâm công công chưa từng thấy Chung Như Thủy như vậy, giống như mất hồn, ngay cả chuyện Thanh quý nhân cũng chỉ chán nản buồn bã mà thôi, tuyệt đối không nghiêm trọng như lần này.

“Sao vậy?” Phong Hàn Bích nghe tiếng liền đi ra gian ngoài – phòng của y chia thành hai gian. Thấy bộ dáng của Chung Như Thủy, y cũng sửng sốt, khẽ nhíu mày, ánh mắt âm lãnh nhìn về phía Lê Khổ. Lê Khổ vội vàng khoát tay, không liên quan đến ta!

“Đừng nhìn ta, lúc ta gặp hắn thì như vậy, còn có hai người đuổi theo hắn.” Lê Khổ vội vàng giải thích, thiệt là, Phong Hàn Bích càng tức giận hắn càng sợ hãi.

“Sao ngươi biết hắn là người của ta? Mấy tháng nay ngươi chưa trở về kinh, sao ngươi nhận ra hắn?” Phong Hàn Bích lạnh lùng hỏi, y biết rõ Lê Khổ giống như lưu manh hay đùa cợt, có thể gặp trên đường rồi khi dễ Chung Như Thủy!

“Này, thái tử điện hạ anh minh thần võ của ta, năm đó ta theo ngươi xuất chinh đánh Trương quốc, từng gặp vị tiểu thế tử này một lần, đương nhiên nhận ra hắn! Còn nữa, đồng ngọc bên hông hắn, ta theo ngươi nhiều năm như vậy, ngay cả vật ngươi luôn mang ta còn không nhận ra thì, vừa lên chiến trường đã bị địch chém chết!” Lê Khổ bắt đầu nói, ngọc bội này là một đôi, chỉ cần tâm phúc theo Phong Hàn Bích trên năm năm đều hiểu được khối ngọc này có ý nghĩa gì. Hôm nay, nó xuất hiện trên người Chung Như Thủy, liền biết Chung Như Thủy có vị trí thế nào trong lòng Phong Hàn Bích. Cho dù Lê Khổ chưa từng gặp Chung Như Thủy, chỉ cần thấy đồng ngọc, hẳn liền mạng cũng phải cứu Chung Như Thủy.

Phong Hàn Bích quét mắt nhìn hắn, Lê Khổ khụ một tiếng sờ sờ cái mũi, thầm nghĩ, có gì đâu chứ! Phong Hàn Bích đến trước mặt Chung Như Thủy, nâng cằm của hắn hỏi: “Ai khi dễ ngươi?” Lê Khổ rung mình một cái, Thái tử băng sơn của bọn họ dùng giọng điệu dịu dàng như vậy nói chuyện? Len lén liếc Lâm công công, thấy lão nhân gia vô cùng bình tĩnh cúi đầu mà đứng, Lê Khổ hiểu rõ, mấy tháng nay Phong Hàn Bích đều như vậy.

Chung Như Thủy tỉnh táo một chút, thấy rõ Phong Hàn Bích, nhẹ nhàng thở ra, rất tự nhiên mà đem đầu dựa vào ngực y, rầu rĩ: “Ngươi nói ta là ai?” Phong Hàn Bích sửng sốt, tay vỗ nhẹ vai hắn, giọng điệu càng thêm nhu hòa: “Như nhi, nói cho ta biết, ai ăn hiếp ngươi? Ta muốn biết, ngươi xảy ra chuyện gì?” Như vậy mới có thể ngầm giúp ngươi báo thù! Những lời này Phong Hàn Bích không nói ra, tuy tính tình Chung Như Thủy nóng nảy, nhưng tâm địa thiện lương hơn bất kỳ ai, nếu biết y sẽ trả thù, hẳn chắc chắn không vui.

Nghe thanh âm trầm thấp ôn hòa của Phong Hàn Bích, Chung Như Thủy có cảm giác an toàn, không thấp thòm như lúc này, luôn hoài nghi sự tồn tại của mình. “Ta gặp hai người, bọn họ gọi ta là Lưu nhi, nhưng ta không biết bọn họ. Ta, ta như vậy, ngay cả mình là ai, ta cũng không nắm chắc. Ta thuộc về nơi này không? Nơi này có sự tồn tại của ta không?” Ngữ khí trống rỗng mê mang. Phong Hàn Bích biết hắn bất an, lần trước y đồng ý để Chung Như Thủy nhúng tay vào chuyện của Thanh quý nhân, điều kiện là Chung Như Thủy phải nói ra thân phận thật sự cho y biết, chuyện chấm dứt, hai người lại vô thức lảng tránh đối phương nên vẫn chưa giải quyết được gì. Nhưng, trong lòng Phong Hàn Bích đã có suy đoán, chỉ là suy đoán này quá mức không thể tưởng tượng, cũng không có bao nhiêu người tin. Có lẽ đêm nay, dành thời gian để hắn nói ra.

“Ngươi là ngươi, đừng hoài nghi, dù người khác nghĩ ngươi là ai, ta chỉ muốn ngươi là Chung Như Thủy.” Phong Hàn Bích thấp giọng, khẽ sát tai hắn thì thầm, tai Chung Như Thủy bỗng dựng đứng lên, khóe miệng vô thức cong cong, ánh mắt cũng dần dần sáng tỏ. Che dấu sự lúng túng và xấu hổ của mình, Chung Như Thủy vội vàng rời khỏi lồng ngực Phong Hàn Bích, vỗ mạnh bả vai y: “Ừm! Nói quá đúng! Ta là ta! Không cần quan tâm người khác nói thế nào, có thể bắt đầu một lần nữa, phải sống thật tốt!”

Lê Khổ ngạc nhiên nhìn Chung Như Thủy khôi phục sức sống trong nháy mắt, đôi mắt to linh động không gì sánh được. Chắc chắn, Thái tử gia đúng là Thái tử gia, sức quyến rũ không giống bình thường, nói vài câu liền thu phục người ta!

Chung Như Thủy sống lại, không còn để tâm chuyện vụn vặt, rốt cục chú ý tới ân nhân cứu mạng của mình. Ba bước đi đến trước mặt hắn, cầm tay hắn, đầy cảm kích: “Đại ca, cảm ơn! Nếu hôm nay không có ngươi, ta đã bị bắt!”

Lê Khổ cảm thấy hai đạo hàn quang bắn về phía mình, vội vàng buông tay ra, cười ha ha: “A ha ha ha ha ha, không có gì, kỳ thật ngươi cũng rất lợi hại,

thiếu chút nữa cắn đứt yết hầu người kia! Còn câu ‘Có một con heo bay trên trời’, thật là tuyệt! Ta nghĩ lúc ấy mọi người trong trà lâu đều nhìn lên trời!”

Chung Như Thủy mặt đỏ hồng, sờ sờ cái ót, xấu hổ nói: “Hi hi hi hi, cũng không có gì đâu.” Lâm công công co rút khóe miệng, chiều này..... Hiển nhiên là nhớ tới trận chiến nảy thực giữa hần và Thương Giác Trung.

“Người thiếu chút nữa cắn đứt yết hầu người khác?” Phong Hàn Bích cả kinh, mới phát hiện khóe miệng Chung Như Thủy có vết máu.

“Đúng vậy!” Chung Như Thủy nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Ai kêu Khúc gì đó dám chiếm tiện nghi gia! Dám ôm ta, cắn chết hần!”

Cắn rất tốt! Hàn quang lóe lên trong mắt Phong Hàn Bích, có chút tiếc nuối, sao Chung Như Thủy chỉ thiếu chút nữa cắn đứt mà không phải thật sự cắn đứt. Lê Khổ thâm than, Thái tử gia, ngài có thể cắn đứt một chút không?

“Người còn nhớ rõ hai người kia tên gì, bộ dáng thế nào?” Phong Hàn Bích cảm thấy hai người kia lai lịch không nhỏ, có thể là người lần trước muốn cướp Chung Như Thủy?

“Một người Khúc gì đó, một người Hàn gì đó, chỉ được cái cao bằng người, nhưng không suất như người, dáng dấp thiếu gia nhà giàu xa hoa đậm đặc, thấy ta dễ nhìn là nổi sắc tâm, theo sát không bỏ, còn muốn bắt ta đến biệt viện của bọn họ, không phải thứ gì tốt!” Chung Như Thủy phẫn uất.

Lê Khổ cười to, rốt cục Khúc gì đó Hàn gì đó, nói cũng như chưa nói. Hạ thấp bọn họ còn không quên tán thưởng Phong Hàn Bích và chính mình, tiểu thể tử này không thanh cao cứng nhắc như lời đồn, ngược lại, đầy kiêu ngạo tự tin, dù không có khí chất xuất trần, nhưng thông minh hoạt bát đáng yêu.

“Không thể ngờ được, lời đồn chỉ là lời đồn, Ngu quốc thế tử tiếng tăm lừng lẫy, sự thật không có nửa điểm giống đồn đãi. Hay là giả?” Lê Khổ bốn cọt, nụ cười gian trá.

Phong Hàn Bích đảo hai mắt trắng dã, cũng không ngăn cản hần trêu chọc Chung Như Thủy. Chung Như Thủy ngoài cười nhưng trong không cười nhìn hần, tự nhủ, ngài đã đoán đúng, ngoại trừ linh hồn thì tất cả đều thuộc về Thuận Vu Lưu. “Lời đồn, một người truyền trăm người, đến cuối cùng hiển nhiên thay đổi. Thế nhân đồn đãi có cái gì là thật? Đừng tin thì tốt hơn.”

“Thú vị!” Lê Khổ cảm thấy hứng thú nhìn Chung Như Thủy ừ, “Khó trách, với tư sắc bình thường của người cũng có thể khiến Thái tử gia cung chiều như vậy!”

Chung Như Thủy đỏ mặt, reo lên: “Cái gì mà cung chiều! Gia không phải nam sủng! Mắt người thế nào mà thấy ta giống nam sủng chứ! Còn có, tư sắc bình thường cái gì, gia chỉ không quá đẹp thôi!”

Lê Khổ sững sờ, chột còi to! Lâm công công nén cười, bả vai run lên, mà ngay cả Phong Hàn Bích cũng trộm cười. Mặt Chung Như Thủy như phát sốt, thực muốn xé nát miệng bọn họ!

“Ha ha ha ha ha ha! Người quá thú vị! Điện hạ, ngài thật may mắn, tìm được một kẻ dở hơi như vậy.” Lê Khổ ôm bụng, cười tới mức nước mắt chảy ra. Chung Như Thủy nhìn hần với ánh mắt thâm cừ đại hận, người gì chứ! Lê Khổ, mặc dù là quân sư trong U Ảnh quân của Phong Hàn Bích, quân sư hạng nhất hạng nhì của Quỷ Tà quốc. Nhưng hần chẳng có chút phong phạm thành thực nho nhã của quân sư, suốt ngày phe phẩy vũ phiến, trên khuôn mặt tuần tú là nụ cười vô lại, mà hần còn thích nhất cầm y có ống tay áo rộng thùng thình bồng bềnh theo gió. Cho nên, Chung Như Thủy cảm thấy chỉ có thể dùng một từ ngữ hiện đại để hình dung người đang cười đến không còn chút hình tượng nào trước mắt – du côn điển hình.

“Kháo, người cười đủ chưa? Bụng không khó chịu sao?” Chung Như Thủy run rẩy khóe miệng hỏi, “Người là tiểu đệ của Phong Hàn Bích ư? Rất lạ mặt, người ở đâu? Cùng lão đại của Đường Khẩu sao? Biết Tiểu Cước Chi không? Biết Tiểu Đào Nhi không?”

Tiểu đệ? Đường Khẩu? Vật gì đó? Tiểu Cước Chi... Tiểu Đào Nhi..... Không phải là Thương Giác Trung và Đào Như Lý chứ? “Phốc suy ~” Lê Khổ cười ra tiếng, hần có thể tưởng tượng sự bất đắc dĩ của hai người kia khi nghe tên “thần mặt” như thế.

“Tại hạ là đệ nhất quân sư phong lưu vô song, tiêu sái lỗi lạc, tuấn nhã phi phàm, tài năng hơn Quân Trọng, của quân đội mạnh nhất Quỷ Tà – U Ảnh quân, Lê đại quân sư Lê Khổ.” Lê Khổ nở nụ cười lưu manh, phe phẩy vũ phiến, bày phong thái hần đặc ý nhất, nhưng thực sự chẳng ra gì!

Phong Hàn Bích nhìn trời, bị nóc nhà chặn, đành quay đầu nhìn ngoài cửa sổ. Lê Khổ thích giới thiệu mình như vậy, dù trước mặt quân địch cũng thế. Mỗi lần Lê Khổ bắt đầu giới thiệu, Phong Hàn Bích có thói quen nhìn trời.

Chung Như Thủy kéo khóe miệng, một người thích khoe khoang cỡ nào a! Còn tự nhiên như thế!

Chung Như Thủy lấy chiết phiến, là chiết phiến hoa lệ tao nhã của Phong Hàn Bích, “Phật” một tiếng, chiết phiến mở ra, phe phẩy hai cái, cải biên lời kịch: “Tiểu đệ đọc sách hai năm, là một tiểu thư đồng lạc đường trong trần thế – Chung Như Thủy, thất kính thất kính.”

Lâm công công bị sắc nước miếng của mình, ho khan không ngừng. Phong Hàn Bích nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, xuất thần, chuyện trong phòng đều không liên quan tới y. Lê Khổ há to mồm, đọc sách hai năm..... Tiểu thư đồng lạc đường?

“Ha ha ha ha ha ha!” Không hoài nghi vì sao Thuận Vu Lưu nói mình là Chung Như Thủy, Lê Khổ cười to, vỗ bả vai Chung Như Thủy nói: “Người thật thú vị! Ta quyết định kết giao bằng hữu với người! Từ nay về sau ta gọi người là Thủy Thủy a~”

Chung Như Thủy run rẩy khóe miệng, cười cười, quả nhiên cùng một nhóm với Tiểu Đào Nhi! “Có thể, Tiểu Khổ Qua ~” Lần này đến phiên Lê Khổ bị sắc nước miếng, ho khan không ngừng.

(*)Quản Trọng (chữ Hán: 管仲; 725 TCN – 645 TCN) là một chính trị gia, nhà quân sự và nhà tư tưởng Trung Quốc thời Xuân Thu (685 TCN)

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Thẳng thẳng

Rốt cuộc phòng của Phong Hàn Bích đã an tĩnh. Chung Như Thủy theo Lâm công công ra ngoài, Phong Hàn Bích biết hân chán tôm cá tươi, sợ hân ăn không ngon nên phân phó phòng bếp chuẩn bị điểm tâm của Mị thành cho hân, Chung Như Thủy vô cùng cao hứng – gần đây hân rất dễ bị dụ dỗ.

Phong Hàn Bích ngồi tại tháp thượng nhìn mặt tín trong tay, Lê Khổ không còn bộ dáng đùa cợt như trước, nhưng trên mặt vẫn là nụ cười lưu manh: “Chuyện Thủy Thủy, có tính toán gì không?” Hai người muốn bắt Chung Như Thủy chắc chắn không phải loại người ăn chơi trác táng thấy sắc nổi lòng tham, bọn họ chẳng những biết Chung Như Thủy, mà còn có quan hệ sâu xa. Đặc biệt, người họ Khúc có tình cảm không tầm thường với Chung Như Thủy, người họ Hàn vô cùng quen mặt, nhưng không nhớ nổi đã gặp ở đâu.

“Vừa rồi người ngắt lời Như nhi, còn có ý chuyển chủ đề, không phải muốn cùng hân làm bằng hữu đơn giản như vậy chứ? Có gì cứ việc nói thẳng.” Phong Hàn Bích không đáp, hỏi lại, nắm mặt tín trong tay, sau một khắc hóa thành bột phấn!

“Hi hi, vẫn là điện hạ anh minh. Hai người kia không đơn giản, Thủy Thủy không nhớ rõ tên của bọn họ nhưng ta nghe được rành mạch, một người tên Khúc Dương Vũ, một người tên Hàn Mộ. Khúc Dương Vũ ôm tâm tư thế nào với Thủy Thủy, không cần ta nói, chứng kiến Thủy Thủy kích động như vậy, người cũng rõ. Người gọi Hàn Mộ kia, hình như ta đã gặp ở đâu đó.....” Lê Khổ cau mày tự hỏi, Phong Hàn Bích cũng nhíu mày, Hàn Mộ?

Lê Khổ nhìn Phong Hàn Bích, cả kinh, bưng bình đại ngộ: “Chà trách ta thấy quen mặt như vậy! Hàn Mộ, Hàn Mộ! Phong Hàn Mộ! Bình Vương và điện hạ có vài phần giống nhau, sáu năm trước ta từng gặp hân một lần, nhưng năm đó ta chưa trưởng thành, trí nhớ không sâu, nên mới nghĩ không ra!”

“Phong Hàn Mộ? Sao hân lại biết Như nhi? Sao lại xuất hiện ở Đồng Châu? Còn muốn bắt Như nhi?” Phong Hàn Bích nghi hoặc hỏi, Lê Khổ thờ dài nói: “Điện hạ, sao ta xác định Thủy Thủy là người của ngài? Đều do đồng ngọc quá rêu rao.....” Phong Hàn Mộ và Phong Hàn Bích là huynh đệ, dù không hòa hợp nhưng cái gì nên biết đều biết. Song ngọc bội chưa từng rời khỏi Phong Hàn Bích, giờ lại xuất hiện một mảnh trên người Chung Như Thủy, người biết rõ nội tình liền hiểu, Chung Như Thủy có bao nhiêu quan trọng với Phong Hàn Bích.

“Hừ, muốn lợi dụng Như nhi uy hiếp ta?” Phong Hàn Bích cười lạnh, “Cũng phải có cơ hội này đã.” Ý quyết định từ hôm nay trở đi, cấp Mạc Tiểu cho Chung Như Thủy. “Điều tra Khúc Dương Vũ, xem hân và Bình Vương có quan hệ như thế nào, tại sao hân biết Như nhi, tại sao mê luyến Như nhi.” Thuận Vu Lưu vốn cao ngạo, tính tình vô cùng quái gở, khinh thường chuyện kết giao với người khác, cho nên người biết hân cũng không nhiều. Chẳng lẽ, là tàn dư của quý tộc Ngu quốc? Bình Vương và tàn dư của Ngu quốc có cấu kết?

“Đã rõ, chuyện Đồng Châu thành.....”

“Như Lý đang tới, chậm nhất sáng mai sẽ đến. Chuyện Đồng Châu không vội, ta cảm thấy, Bình Vương và Khúc Dương Vũ kia, rất nguy hiểm.” Dù với Quý Tà, hay với Chung Như Thủy.

“Như Lý..... Có khỏe không?” Lê Khổ đột nhiên chuyển chủ đề, nụ cười có chút cay đắng.

“Rất khỏe.” Phong Hàn Bích thần nhiên nói.

“Vậy là tốt rồi.” Trong mắt Lê Khổ hiện lên nhớ nhung, Đào Như Lý luôn kiên trì lưu lại bên cạnh Phong Hàn Bích, dù năm đó hân khuyên thế nào cũng không muốn rời đi, gốc từ kia, thực sự chỉ vì muốn báo thù sao.....

“Chờ hân đến, các người trò chuyện. Như nhi luôn nhắc tới hân và Tiểu Thương, suốt ngày trách ta không mang bọn họ đi cùng.” Trong mắt Phong Hàn Bích có một tia ôn nhu, Lê Khổ không biết là vì nói đến Đào Như Lý hay vì Chung Như Thủy. Phong Hàn Bích luôn đối xử tốt với Đào Như Lý, hân từng cho rằng Đào Như Lý là đặc biệt với y, bởi vì ánh mắt y nhìn Đào Như Lý nhu tình hơn nhìn người khác, hân tưởng Phong Hàn Bích thích Đào Như Lý. Nhưng đột nhiên Chung Như Thủy xuất hiện, Phong Hàn Bích đối xử với Chung Như Thủy, mới thực sự đặc biệt. Y đối Đào Như Lý là nhu tình, đối Chung Như Thủy là yêu. Một người là thương xót, một người là yêu.

Chung Như Thủy ngồi trên giường, chống đầu nhìn qua nóc giường ngăn người. Phong Hàn Bích vừa tắm rửa xong, đi tới, thấy thế liền biết hân lại miên man suy nghĩ. Đến trước mặt hân, vươn tay, búng một cái.

“A! Ta cảnh cáo ngươi, ngươi còn như vậy ta sẽ trở mặt!” Chung Như Thủy bị đau hoàn hồn, hướng về phía Phong Hàn Bích kêu to. Phong Hàn Bích không thèm để ý, cười cười, hân đã nói điều này vô số lần nhưng chưa thấy hân thật sự trở mặt lần nào.

Chung Như Thủy theo thói quen xô dịch cái mông, nhường chỗ, Phong Hàn Bích học dáng vẻ của hân, ngồi xuống.

“Này, ngươi có tin, một người bề ngoài là hân, kỳ thật không phải là hân?” Chung Như Thủy nghĩ nghĩ, mở miệng, có chút lo sợ bất an. Phong Hàn Bích

sững sờ, xem ra đêm nay không cần ép hấn nói, tiểu hài tử đã thắng thần.

“Người nói trước xem có tin được không.” Phong Hàn Bích đánh Thái Cực, ném vấn đề lại cho hấn.

“Ừm, ta cũng không biết nói thế nào, có lẽ không ai tin. Nhưng trong thân thể một người, lại là linh hồn người khác.....” Chung Như Thủy nói, cẩn cẩn dục dục quan sát sắc mặt Phong Hàn Bích.

Phong Hàn Bích diện vô biểu tình, thâm nghĩ, may mắn mình đã đoán đến khả năng không thể tưởng tượng nổi, nếu không, thực sự bị Chung Như Thủy hù dọa. Thấy Phong Hàn Bích không hoài nghi hay cười nhạo hấn ngu ngốc, Chung Như Thủy nhẹ nhàng thờ ra, nói tiếp: “Kỳ thật.....”

“Thân thể là Thuần Vu Lưu, nhưng, linh hồn lại là Chung Như Thủy.” Phong Hàn Bích thần nhiên ngắt lời Chung Như Thủy, Chung Như Thủy mở to hai mắt, Phong Hàn Bích quá thông minh!

“Sao người biết? Người tin ta?”

“Trước kia, dù là ai nói như vậy trước mặt ta, ta nhất định không lưu tình chút nào liền giết hấn. Nhưng người, có lẽ là thật.” Dù sao hấn quá mức không giống người thường.

“Lão đại, ngài thực anh minh! Lời của ta một câu không giả, tất cả đều là thật!” Chung Như Thủy cảm động tới mức muốn khóc rống, Phong Hàn Bích tin chuyện không tưởng như vậy, nhớ ngày đó hấn phải mất rất nhiều thời gian mới tiếp thu được sự thật tàn khốc này, không ngờ y thoáng cái đã tiếp thu!

Phong Hàn Bích thần nhiên nhìn bộ dáng kích động của Chung Như Thủy, có chút buồn cười, “Người nói xem, tại sao chạy lộn chỗ, ngủ mơ?” Chung Như Thủy kinh ngạc, ngủ mơ?

“Chỉ có người mới nghĩ thế! Ngủ mơ? Người nghĩ ngủ mơ có thể khiến linh hồn chạy đến thế giới không thuộc về mình sao? Ta bị người mưu sát, mưu sát! Người hiểu hay không?” Chung Như Thủy kích động, hận không thể bỏ đầu Phong Hàn Bích để xem trong đó có gì!

“Mưu sát?” Hàn quang lóe lên trong mắt Phong Hàn Bích, Chung Như Thủy sợ tới mức lập tức ngậm miệng. (^_^ Phong ca, anh phải cảm ơn người ta mới đúng, nếu không ai đưa Như nhi đến đây, ha ha)

“Ài?”

“Hai tiện nhân!” Chung Như Thủy nghiêng răng nghiêng lợi, sau đó hấn đem chuyện bí mật của kiếp trước nói cho Phong Hàn Bích, một chữ cũng không sót.

“Đây là lý do người chán ghét đoạn tụ?” Phong Hàn Bích hỏi, Chung Như Thủy buồn bực gật đầu, Phong Hàn Bích nghĩ thầm, nếu có cách đi đến nơi ở trước kia của Chung Như Thủy, y nhất định giết hai người kia, làm hại y suốt ngày xem được mà ăn không được!

“Vì sao người tới đây lại nhập vào thân thể của Thuần Vu Lưu?” Phong Hàn Bích hỏi tiếp, Chung Như Thủy lắc đầu: “Đại khái là lão thiên gia muốn thử thách ta..... Đưa ta tới thế giới này.”

“Vậy thế giới trước kia của người thế nào?” Phong Hàn Bích rất ngạc nhiên về quá khứ của Chung Như Thủy.

“Thế giới của ta rất thú vị! Tuy không phải người người ngang hàng, nhưng so với nơi này mà nói, đó là xã hội tự do hài hòa, không có hoàng đế, không có ác quan, nghiêm hình. Người lãnh đạo của quốc gia đều do nhân dân đề cử, bọn họ không hưởng thụ cuộc sống xa hoa như hoàng đế, có khó khăn hay bất hạnh, bọn họ đều cùng nhân dân chia sẻ, kỳ thực cũng rất vất vả. Còn nữa, ở đó, khắp nơi đều có ô tô và nhà cao tầng, có mỹ nữ mặc áo tắm hai mảnh và váy ngắn, có trò chơi và máy tính, có điện thoại, a, buổi tối chúng ta sử dụng đèn điện, không cần nến. Cũng có đôi khi dùng nến, nhưng tùy tình huống. Đúng rồi đúng rồi, còn có MP3, PSP, đều rất thú vị! Còn TV, mở lên sẽ có rất nhiều thứ để xem. Vũ khí ở đó, đều là đạn bom nguyên tử siêu cường hóa lực, còn có tên lửa, máy bay! Máy bay giống như một chú chim lớn, chúng ta ngồi trong đó bay khắp nơi! Chúng ta còn tổ chức thể vận hội Olympic! Ha ha ~ còn có.....” Chung Như Thủy thao thao bất tuyệt, trong mắt tràn ngập ánh sáng, không để ý Phong Hàn Bích có hiểu hấn nói gì hay không, hấn chỉ muốn nói, nói hết những điều kim nén rất lâu mà không thể chia sẻ với bất kì ai. Phong Hàn Bích biết rõ tâm tư của hấn, không hỏi câu nào, chỉ nhẹ nhàng cười, nghe hấn nói, nghe được những điều thần kỳ khó hiểu thì lộ ra kinh ngạc, nhưng ánh mắt luôn luôn ôn nhu. Chung Như Thủy tự thuật không ăn khớp, nhớ cái gì liền nói cái đó, trong chốc lát nói đến ba mẹ hấn đều vứt bỏ hấn, hấn trở thành cô nhi ăn nhờ ở đậu. Rồi nói biểu ca của hấn thích ức hiếp hấn, thường thường tụ tập hài tử trong tiểu khu đánh hấn. Còn nói hấn không muốn bị ức hiếp, xin bà ngoại đi học võ, bỗng chốc nhảy sang chuyện, thầy cô và bạn bè đều yêu mến hấn, rồi đột nhiên hỏi y đã từng thấy người tóc vàng mắt xanh hay người da đen chưa. Kỳ quái chính là Phong Hàn Bích đều hiểu ý nghĩ hấn muốn biểu đạt. Dần dần, mí mắt Chung Như Thủy nặng trĩu, đầu gật gật, sau đó chậm rãi dựa vào vai Phong Hàn Bích, trong miệng vẫn không ngừng ni non ngôn ngữ Phong Hàn Bích không hiểu. Phong Hàn Bích bế hấn lên, đặt hấn nằm ngay ngắn trên giường, đầu vừa chạm gối, Chung Như Thủy liền say ngủ. Phong Hàn Bích quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, đã thấy sao mai, trời sắp sáng.

Phong Hàn Bích luôn rất mơ hồ, rốt cục diện mạo thường thường của Chung Như Thủy hấp dẫn y ở đâu, mà khiến tâm lạnh giá của y nhảy lên và nóng bỏng, khiến y bắt đầu tin tưởng tình yêu. Là bộ dáng kiều ngạo tự tin của hấn, hay là đôi mắt biết nói kia? Hay là sự chân thành lương thiện của hấn? Phong Hàn Bích vuốt ve tóc Chung Như Thủy, dù người là ai, ta đều bảo vệ người. Đã không thể trở về thế giới kia, nếu người đã khiến ta động tâm, vậy để xuống sự lưu luyến của người, vĩnh viễn ở bên cạnh ta.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Thật sự bị bắt

Đồng Châu thành, ngoại ô – Khúc uyển.

Phong Hàn Mộ tựa vào tháp thượng, nhìn chăm chăm Khúc Dương Vũ đang đi qua đi lại trong phòng, khóe miệng hiện lên một tia cười lạnh, trong mắt tràn ngập hàn quang, không ôn hòa nho nhã như bình thường. Thế này, hần và Phong Hàn Bích lại có bảy phần giống nhau!

“Ta nói, Khúc huynh, người nên nghỉ ngơi một chút, đi qua đi lại như vậy cũng không thể biết rõ thân phận người kia.” Phong Hàn Mộ lạnh lùng nói, trong mắt hiện lên trào phúng.

“Lần trước tại Mị thành, người ta nhìn thấy chính là hần. Lúc ấy, ta tưởng hần là Lư nhi, liền phái Văn Hùng mang hần về. Nhưng, đêm đó tồn thất năm tử sĩ xuất sắc. Văn Hùng hỏi báo, hần ở cùng một nam tử có võ công sâu không thể lường được, lại thêm hai hắc y nhân bịt mặt võ công cao cường bảo vệ, Văn Hùng nghi ngờ nam tử kia là ca ca của người, thái tử Quý Tà.” Khúc Dương Vũ cân nhắc, “Sau đó ta phái trinh thám thăm dò, người kia, là cướp về từ quân doanh của Quý Phi.”

“Nói cách khác, người kia thực sự là Thuần Vu Lư?” Phong Hàn Mộ hí hóp mắt. Người trong thiên hạ đều biết vong quốc chi tướng Quý Phi bắt được ba huynh muội thân tiên Thuần Vu gia, nhưng chưa kịp mang người về đã bị U Ảnh quân của Phong Hàn Bích tiêu diệt. Người bắt được từ tay hần hiện nhiên rõ ràng.

“Không biết, hần và Lư nhi giống nhau như đúc, nhưng khí chất hoàn toàn khác biệt, quan trọng nhất là hần biết võ công! Lúc ấy Văn Hùng nói ta còn không tin, người nào cũng biết Thuần Vu Lư của Ngụ quốc ghét vũ phu, sao hần lại có võ công? Chuyện này rất kỳ quái, nếu người biết võ công đóng giả Lư nhi xuất hiện ở đây, vậy Bạch y nhân bên cạnh hần là ai?” Khúc Dương Vũ liên tiếp đặt câu hỏi, khiến Phong Hàn Mộ lâm vào trầm tư.

“Hừ!” Phong Hàn Mộ đột nhiên cười lạnh, “Dù hần là ai, chỉ cần có thể đối phó Thái tử ca ca của ta, một chút hứng thú ta cũng không có.” Khóe ngọc kia, Phong Hàn Bích, người quá sơ suất.

“Lư nhi của ta nhất định còn trong tay Phong Hàn Bích, dù thế nào, cũng phải bắt được Lư nhi giả! Chắc chắn hần biết rõ Lư nhi ở đâu!” Trong mắt Khúc Dương Vũ hiện lên một tia độc ác, giọng điệu kiên quyết.

“Có trí thì nên.” Sự giễu cợt càng hiện rõ trên mặt Phong Hàn Mộ, “Lúc người gặp được muội muội của hần, Thuần Vu Lư đã định trước nằm trong tay người.”

Khô Trúc uyển.

Khô Trúc uyển là biệt viện tại Đồng Châu của Lê Khô, đúng như tên gọi, nơi này có đủ loại khô trúc. Nghe nói, nơi này quý khí, thanh nhã tĩnh mịch, là nãi nãi của Lê Khô tặng cho hần, trái lại, Chung Như Thủy phải giặt mình, hóa ra Lê Khô là người Đồng Châu. Sau ngày gặp Lê Khô, bọn họ chuyển đến đây, Lê Khô giải thích: An toàn. Hàm ý của an toàn còn kể cả những cao thủ Lê Khô phái tới bảo vệ hần, chuyện này, Phong Hàn Bích không có ý kiến, Chung Như Thủy kháng nghị – đáng tiếc vô hiệu. Lý do là: chưa bắt được hai nam tử thoát nhìn áo mũ chỉnh tề nhưng mặt người dạ thú, ngay cả thân phận cũng không biết rõ. Xem ra, Chung Như Thủy muốn tự do, phải chờ hiệu suất làm việc của Phong Hàn Bích cao bao nhiêu!

Phong Hàn Bích thường ra ngoài với Lê Khô vào sáng sớm, mỗi lần đều để Lâm công công ở lại hầu hạ Chung Như Thủy. Chung Như Thủy buồn bực gặm bánh bao, liếc Lâm công công đứng bên cạnh, thờ dài. Phong Hàn Bích biết hần không ức hiếp lão nhân và tiểu hài tử – tại đây không có tiểu hài tử, liền để lão nhân duy nhất là Lâm công công ở lại. Nếu hần lên chạy ra ngoài, Lâm công công có kết cục gì, Chung Như Thủy dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được.

“Thế tử, nếu ngài đã dùng xong đồ ăn sáng, nên trở về phòng nghỉ ngơi.” Lâm công công thấp giọng nói bên tai hần.

“Lâm công công ~” Chung Như Thủy ném bánh bao, đáng thương nhìn ông, “Ta ngủ đến mặt trời lên cao mới dậy, giờ không muốn nghỉ, chỉ bằng ta ra ngoài dạo một vòng, dạo một sẽ về nghỉ ngơi! Hơn nữa, ta muốn tìm Tiểu Đào Nhi!” Chung Như Thủy thực sự muốn ra ngoài một chút, trước kia, suốt ngày ở Thái tử cung không có cơ hội ra ngoài, hiện tại đã có, lại vì hai người lai lịch không rõ ràng mà bị giam trong uyển tử thanh nhã này như một con chim hoàng yến. Có phải Phong Hàn Bích trông gà hoá cuốc hay không? Còn nói cái gì mà ra ngoài phải có y đi theo, y suốt ngày thần thần bí bí không thấy bóng dáng, chờ y trở lại hần đã ngủ bất tỉnh nhân sự còn đi dạo cái rắm a! Tiểu Đào Nhi vừa đến nơi, thờ cũng chưa kịp thờ đã bị Phong Hàn Bích phái ra ngoài làm việc, ngay cả bóng dáng của hần cũng không thấy! Rốt cuộc Phong Hàn Bích đang làm chuyện kinh thiên động địa gì, mà Tiểu Đào Nhi phải bí mật đến thành trấn nhỏ bé này, chắc chắn không vì hai người lai lịch bất minh kia!

“Công tử, không phải lão nô không cho ngài ra ngoài, là gia phân phó, nếu ai dám để ngài ra ngoài lang thang, liền lĩnh năm mươi gậy, giáng ba cấp, phạt nửa năm bổng lộc. Dù lão nô thương công tử, lên để ngài ra ngoài, thị vệ phụng mệnh bảo vệ ngài cũng không đồng ý! Đào đại nhân có chuyện phải làm, xong xuôi sẽ đến gặp ngài.” Lâm công công thành khẩn khuyên bảo, để Chung Như Thủy từ bỏ ý định ra ngoài, biết rõ Chung Như Thủy bị giam ở đây vài ngày, rảnh rỗi đến nhàm chán, nhưng những người kia có thân phận gì, ngay cả Thái tử gia cũng không rõ, đành phải ở đây mới an toàn.

“Nhưng mỗi ngày ta ăn ngủ ngủ ăn, đang chán heo sao! Dù chán heo, nó cũng được ra ngoài hít thở không khí chứ? Tình cảnh của ta so với heo còn không bằng!” Chung Như Thủy ủy khuất bấu môi, trong mắt to tràn ngập lên án. Tâm Lâm công công co rút, buộc phải kiên trì nói: “Thế tử, ngài chịu đựng vài ngày nữa, chờ gia và Đào đại nhân xử lý xong việc, sẽ trở về với ngài.”

“Được rồi được rồi,” Chung Như Thủy phát phát tay ngắt lời ông, thu hồi biểu tình đáng thương, không kiên nhẫn nói: “Nếu những người kia muốn bắt ta, trốn đến đâu cũng không an toàn, trốn trong phòng thì có ích gì?” Chung Như Thủy đứng dậy trở về phòng, tuy hấn rất muốn ra ngoài, hấn cũng nghĩ tới chuyện trốn đi, nhưng Phong Hàn Bích, Chung Như Thủy lắc đầu, không nên hại Lâm công công. Lâm công công nhẹ nhàng thở ra, thầm than, vẫn là thái tử điện hạ liệu sự như thần, nói công tử sẽ bức tức không ngừng, nhưng chắc chắn không coi nhẹ sống chết của bọn họ mà lén chạy ra ngoài chơi.

Chung Như Thủy thờ phỉ phỉ bước vào phòng, chưa ngồi vào chỗ, đột nhiên ngửi thấy hương vị ngọt ngào, đầu vầng mắt hoa. Trước lúc ngắt đi, hấn nghĩ, quả như mình dự đoán, trốn trong phòng cũng không an toàn, sau đó lại nghĩ, những cao thủ Lê Khổ phải tới, đúng là không chịu nổi thử thách a.....

Phong Hàn Bích mặt lạnh ngồi trong đại sảnh, mọi người thờ cũng không dám thờ. Mà ngay cả Lê Khổ, ngày thường bộ dáng như lưu manh cũng trở nên nghiêm túc.

“Ngươi phải bao nhiêu người bảo vệ hấn, chuẩn bị bấy nhiêu ly rượu độc.” Mặt Phong Hàn Bích tràn ngập lạnh lẽo, giọng điệu không có chút nhiệt độ, mỗi một chữ như từ hàm băng thoát ra, giống Diêm La có thể lấy mạng người ta bất cứ lúc nào, âm hàn khủng bố.

Sắc mặt Lê Khổ căng cứng, hấn biết rõ ai cũng không cứu được tính mạng mười người kia, dù hấn là chủ tử của bọn họ, Phong Hàn Bích cũng không nể mặt lưu tình. Mà ngay cả hấn – quân sư đại nhân đang ngồi yên ổn trên chiếc ghế trong phủ của mình, cũng bị phạt nửa năm bổng lộc, Lâm công công càng đáng thương, nửa năm không được bổng lộc thì thôi, lại còn ba mươi gây đang chờ ông. Lão nhân như ông sao chịu được chứ! Mười thuộc hạ cực kỳ xuất sắc của hấn đang xanh mặt quỳ dưới đất, một câu cũng không dám phản bác, lần này bọn họ thất bại, đề nghị nhân dễ dàng bắt Chung Như Thủy đi. Nhưng vì một nam sùng nho nhỏ mà ban chết, trừng phạt thực quá mức! Lê Khổ là chủ nhân của bọn họ, sao không biết bọn họ nghĩ gì? Cả hấn và bọn họ đã đánh giá quá thấp sức nặng của Chung Như Thủy trong lòng Phong Hàn Bích, hiện giờ Lê Khổ không dám nói một lời, sợ Phong Hàn Bích đột nhiên bạo phát, ngay cả một người cũng không tha..... Chỉ lúc ở bên Chung Như Thủy, Phong Hàn Bích mới đúng là con người, một người sinh động có tình cảm! Lê Khổ âm thầm nguyện rủa những kẻ bắt Chung Như Thủy đi, tất cả đều rơi vào tay Phong Hàn Bích.....

Lâm công công giữ im lặng, bùng mười ly rượu độc đến trước mặt bọn họ, ông cũng cam tâm tình nguyện chịu phạt, nếu lúc ấy ông cảnh giác một chút, không rời Chung Như Thủy, hấn sẽ không bị bắt đi. Hiện giờ, ông chỉ có thể cầu trời phù hộ Chung Như Thủy bình an, miễn là người bướng bỉnh lại thiện lương kia trở về, người khiến điện hạ có tình cảm giống như con người trở về, muốn ông làm gì ông đều chấp nhận!

Mười thị vệ cầm rượu độc, lạy Phong Hàn Bích một cái, sau đó ngẩng đầu muốn đem rượu độc trong tay uống xuống!

“Chậm đã!” Một tiếng ngăn cản bọn họ tự sát. Đào Như Lý chậm rãi đi vào đại sảnh, sắc mặt cực kém nhìn chằm chằm Phong Hàn Bích, “Bọn họ chết, ngươi muốn hấn đổi mặt với chuyện này thế nào, điện hạ? Chẳng lẽ hấn hy vọng điện hạ vì hấn mà biến thành một con quỷ thị huyết vô tình ư?”

Phong Hàn Bích sững sờ, “Đừng biến mình thành quỷ xấu xí!” Lời Chung Như Thủy nói với Thanh quý nhân vào đêm đó vang lên bên tai, sắc mặt Phong Hàn Bích biến đổi, nếu y giết chết mười thị vệ này, chẳng những Chung Như Thủy sẽ hận y mà cả đời hấn đều sống trong tự trách.

“Rút rượu độc..... Mỗi người đánh một trăm gậy, phạt ba tháng bổng lộc.” Thanh âm của Phong Hàn Bích vẫn lạnh như băng, nhưng mọi người đều nhẹ nhàng thở ra – tuy một trăm gậy sẽ khiến bọn họ nằm trên giường tỉnh dưỡng cả tháng, nhưng giữ được tính mạng.

Phong Hàn Bích nhìn thoáng qua Đào Như Lý, sau đó nói với Lâm công công: “Lâm Khôi, theo ta.” Liên đứng dậy ly khai, Lâm công công vội vàng đi theo. Lê Khổ nhẹ nhàng thở ra, phát tay bảo mười thị vệ xuống dưới lĩnh phạt, cười khổ đi đến bên cạnh Đào Như Lý: “Vẫn là lời của ngươi có tác dụng.”

“Không phải vì ta,” Về mặt Đào Như Lý vẫn đậm phong thanh, “Nếu vì ta, y vẫn như cũ, không chớp mắt mà giết chết bọn họ.” Lê Khổ sững sờ, nụ cười càng cay đắng, không còn vẻ lưu manh như xưa. Chung Như Thủy a Chung Như Thủy, rốt cuộc ngươi là người như thế nào? Có thể khiến Phong Hàn Bích vì ngươi phá vỡ giới hạn hết lần này tới lần khác?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Gieo rắc phong tình

“Tĩnh?” Thanh âm ôn hòa, nghe rất thoải mái, khiến người ta muốn thân cận..... Chung Như Thủy nửa tỉnh nửa mê nghĩ, sao gần đây gặp được nhiều người có giọng nói dịu dàng như thánh mẫu vậy? Lão thiên gia không biết hấn chán ghét sao? Hấn chịu không nổi giọng nói dịu dàng, ấm áp, như một cơn xuân phong này.....

Chung Như Thủy cố gắng mở mắt, trước mặt xuất hiện một hình dáng mơ mơ hồ hồ, đường nét cũng nhu hòa như thanh âm..... Cảm giác được người nhẹ nhàng nâng dậy, sau đó một chất lỏng lạnh buốt chảy vào miệng hấn, cảm bị người nhắc lên, hấn không tự chủ được uống xuống. Đầu dần dần thanh tỉnh, mi mắt cũng không nặng như trước, Chung Như Thủy cảm thấy, tuy người vẫn mềm mại nhưng đã có một chút khí lực.

“Cảm thấy thế nào?” Người nọ nhẹ giọng ghé vào tai hấn nói. Tai Chung Như Thủy ngứa ngứa, có chút không quen, thoáng lui ra sau, người nọ cười khề.

Rốt cục Chung Như Thủy tỉnh táo lại trong tiếng cười đầy thiện ý, mở mắt ra thấy rõ người đang đỡ hần, dùng sức chớp chớp mắt, cuối cùng không thể chấp nhận sự thực mà dụi dụi mắt.

“Chào~” Chung Như Thủy cười khở lên tiếng chào hỏi, sau đó ảo não nói: “Sớm biết cuối cùng cũng rơi vào tay ngươi, ngày đó ta còn chạy làm gì!” Chung Như Thủy nhớ rõ hần, chính là một trong hai nam tử muốn bắt mình ngày đó – Hàn Mộ.

Phong Hàn Mộ che miệng cười, Thuận Vu Lư này so với Thuận Vu Lư kia đáng yêu hơn nhiều. “Rất khó biết trước, đã đến đây, ngươi cứ nghỉ ngơi cho tốt.”

“Lại nghỉ? Ngươi không sợ ta nghỉ ngơi liền không thấy tăm hơi?” Chung Như Thủy khiêu mi, tự tiểu phi tiểu nhìn hần, hần có thể thần không biết quỷ không hay bắt mình từ Khô Trúc uyển, thì Phong Hàn Bích cũng có thể thần không biết quỷ không hay cứu mình ra.

“Ha ha ha,” Phong Hàn Mộ mỉm cười, “Nơi này của ta, không phải người thường có thể vào.”

“Chỉ cần không phải âm tào địa phủ, ta nghĩ chủ tử không phải người thường của ta có thể vào.” Chung Như Thủy kiều ngạo cười, năng lực của Phong Hàn Bích, hần rất rõ ràng.

“Ngươi thật khéo mồm khéo miệng, điểm ấy rất giống Thuận Vu Lư.” Phong Hàn Mộ cười nói, bộ dáng kiều ngạo của Chung Như Thủy khiến hần có chút bất đắc dĩ. Chung Như Thủy sững sờ, Thuận Vu Lư? Kéo khéo miệng, Chung Như Thủy nói: “Không phải giống, gia chính là hần!”

“Ngươi nói dối!” Một thanh âm lạnh lẽo đột nhiên ngắt lời bọn họ, Chung Như Thủy cả kinh, trong phòng còn có người! Theo tiếng nhìn lại, quả nhiên là Khúc Dương Vũ. Hướng hần nhếch miệng cười, lộ ra mười sáu chiếc răng trắng sáng sắc nhọn. Khúc Dương Vũ vô thức rụt cổ, nhưng vẫn xông lên phía trước, nổi giận đùng đùng đến trước mặt Chung Như Thủy gầm lên: “Lư nhi của ta đâu thô bỉ như ngươi! Nói! Mục đích ngươi giả trang Lư nhi của ta! Ngươi và Phong Hàn Bích có âm mưu gì!”

Chung Như Thủy bị hần chất vấn liên tiếp, tức giận nói không ra lời, cái gì mà “Lư nhi của ta” chứ? Thuận Vu Lư sửa họ Khúc khi nào a! Cái gì mà giả trang? Thân thể mình vốn là Thuận Vu Lư mà! Mục đích và âm mưu! Hần tưởng hần là tỷ phú Bill Gates chắc, nghĩ mọi người muốn cướp đoạt gia sản của hần sao!

“Ha ha,” Chung Như Thủy quái gở cười hai tiếng, gia đâu phải người dễ bị ức hiếp! “Ngươi tưởng ngươi là ai mà gia phải chào hỏi ngươi? Tuy chuyện trước kia gia không nhớ được bao nhiêu nhưng chắc chắn không nhớ ngươi, ngươi bị quên lãng chỉ có thể trách lão nương không sinh ra ngươi đẹp như thiên tiên khiến người ta vừa thấy liền khó quên, trách cha ngươi không phải con cóc đem gien di truyền toàn thân lỗi lổm để ngươi xấu xí kinh thiên động địa khiến người ta vừa gặp cả đời cũng không dám quên.” Chuyện dừng lại, ngón tay chỉ hướng Phong Hàn Mộ, “Nhìn tiểu suất ca họ Hàn bên cạnh ngươi, ta chỉ gặp qua hần một lần liền cả đời khó quên, thật sự là chết cũng không quên, thành quỷ cũng không bỏ qua hần! Muốn trách chỉ có thể trách ngươi không đến được cảnh giới!” (^_^ Như nhi, em thực ba xạo)

Khúc Dương Vũ và Phong Hàn Mộ sững sờ, sắc mặt Khúc Dương Vũ âm trầm khó coi, nhìn chằm chằm Chung Như Thủy, Phong Hàn Mộ lắc đầu bật cười, người này đang khen mình hay làm hại mình đây?

Phong Hàn Mộ giữ chặt Khúc Dương Vũ đang muốn giết người, cười với Chung Như Thủy: “Nếu ngươi là Thuận Vu Lư, ngươi có biết muội muội và đệ đệ của ngươi ở đâu không? Nếu ngươi là thật, chắc chắn ngươi biết.”

Chung Như Thủy bỗng dưng quay đầu nhìn Phong Hàn Mộ, đệ đệ muội muội! Nhớ lúc bị bắt làm tù binh, hai hài tử khóc lóc yếu ớt trong lòng hần, khiến hần thương tiếc. Tới giờ hần đều ở Quỷ Tà, lúc đầu cũng nghĩ, nếu như có thể trốn thì phải đến Lang Hiên tìm bọn họ, nhưng sau đó ở chung với Phong Hàn Bích, ý niệm đào tẩu từ từ biến mất, dần dần đem đệ đệ muội muội của Thuận Vu Lư vứt ra sau đầu! Chung Như Thủy thật muốn cho mình một cái tát, dùng thân thể của người ta còn vứt bỏ đệ đệ muội muội! Nhưng, Hàn Mộ nói vậy, chẳng lẽ?

“Ngươi làm gì chúng nó?” Ánh mắt Chung Như Thủy đột nhiên lo lắng, giọng điệu lạnh lùng, “Các ngươi hướng vào ta, đối phó hai hài tử còn gì là hảo hần!” Chung Như Thủy không rõ vì sao bọn họ muốn bắt Thuận Vu Lư, có lẽ trên người Thuận Vu Lư ẩn dấu bí mật gì đó. Vô hiệp tiểu thuyết thường có tình tiết, nam nhân vật chính mang theo bí mật kinh thiên động địa bị hắc bạch lưỡng đạo đuổi giết.....

Biểu tình của Khúc Dương Vũ có chút thay đổi, Thuận Vu Lư như vậy mới là người hần biết, thật lâu trước kia, Thuận Vu Lư đã đối xử với hần giống thế. “Ngươi, rốt cục có phải Lư nhi không?” Trên mặt Khúc Dương Vũ là nghi hoặc và khó hiểu, Hàn Mộ cũng có chút hoài nghi, người này là thật hay giả.

“Hừ, không thể giả được.” Chung Như Thủy trầm nghĩ, thân thể của hần đương nhiên là thật.....

“Nhưng, vì sao ngươi.....” Khúc Dương Vũ mơ hồ, Chung Như Thủy nói tiếp: “Tình tình đại biến? Nếu biết đệ đệ muội muội của ta trong tay các ngươi, chắc chắn các ngươi cũng biết đầu ta bị thương nặng, thiếu chút nữa chết trong quân doanh Tương quốc chứ?”

Khúc Dương Vũ run lên, đúng vậy, muội muội của Lư nhi từng nói qua, chẳng lẽ Lư nhi vì thế mà thay đổi? Hàn Mộ ngồi bên cạnh không nói lời nào, cẩn thận quan sát Chung Như Thủy, nhưng ngoại trừ vẻ kiều ngạo, không nhìn ra biểu hiện gì.

“Rất nhiều chuyện ta không nhớ rõ, ta chỉ biết, sau khi ta tỉnh lại, ý nghĩ đầu tiên là muốn đệ đệ muội muội của mình nguyên vẹn thoát ra, ta chỉ có thể thay đổi chính mình, càng ngày càng mạnh.” Chung Như Thủy lạnh lùng nói, xem ra, đi theo Phong Hàn Bích quá lâu, khí thế băng hàn học được cũng đủ hù dọa hai người kia. “Sau đó ta thành công cứu chúng nó ra, điều kiện là giúp Quý Phi làm việc, nhưng quân đội của Quý Phi chưa tới Tương quốc đã bị U Ảnh quân của Quý Tà tiêu diệt, ta bị Quý Tà thái tử dẫn về.”

“Vậy ngươi có bị hấn.....” Khúc Dương Vũ lo lắng nhìn Chung Như Thủy, nhưng nói đến một nửa thì dừng, vẻ mặt muốn nói lại thôi nhìn hấn.

“Cái gì?” Chung Như Thủy nghiêng đầu, chờ Khúc Dương Vũ tiếp tục hỏi, nhưng đợi một lúc hấn vẫn áp a áp ứng không nói lời nào, Chung Như Thủy ngậm buồn bực, ngươi không nói ta tiếp tục thế nào chứ!

“Ngươi có thành nam sùng của Phong Hàn Bích không?” Phong Hàn Mộ trực tiếp hỏi, hấn không giống Khúc Dương Vũ thương hương tiếc ngọc để ý cảm thụ của Chung Như Thủy. Chung Như Thủy nghe xong, bỗng dưng nhớ tới sớm chiều ở chung với Phong Hàn Bích, còn nửa thật nửa giả hôn môi, đầu oanh một tiếng, đỏ bừng cả mặt reo lên: “Ngươi mới là nam sùng ! Gia là thư đồng! Thư đồng ngươi hiểu không! Ta trở nên thô lỗ không chịu nổi, ngay cả Khúc Dương Vũ đều chướng mắt, sao Phong Hàn Bích nhìn đến ta!”

Lời này vừa nói ra, Khúc Dương Vũ nhẹ nhàng thở một hơi, kích động mừng rỡ, mà Phong Hàn Mộ vẫn chỉ hé ra khuôn mặt tươi cười bất biến, nhưng không biết hấn đang nghĩ gì.

“Hóa ra ngươi có ý giả vờ thô lỗ khiến Phong Hàn Bích tiêu tan lòng bất chính với ngươi, Lưu nhi vẫn thông tuệ linh mẫn như trước!” Khúc Dương Vũ kích động ôm vai Chung Như Thủy.

Chung Như Thủy giật mình, toàn thân nổi da gà, cần cần dục dục vươn tay gạt móng vuốt sói của Khúc Dương Vũ, kéo khoe miệng cười nói: “Đúng, đúng vậy..... Ha ha ha..... Vậy ngươi có thể nói, các ngươi là ai? Muội muội và đệ đệ của ta ở đâu? An toàn chứ?”

“Lưu nhi.....” Khúc Dương Vũ nghe Chung Như Thủy hỏi hấn, ánh mắt thoáng ảm đạm, lập tức lấy lại tinh thần nói: “Không sao, ta tìm đại phu tốt nhất cho ngươi, nhất định có thể chữa khỏi! Ta là Khúc Dương Vũ, hấn là Hàn Mộ, đều là thương nhân xuất thân thế gia. Nhưng ta là người Lang Hiên quốc, hấn là người Quý Tà quốc, vì sinh ý nên lui tới nhiều lần rồi trở thành bằng hữu.”

“Chờ một chút, các ngươi không cùng một nước, ta cũng không cùng nước với các ngươi, vì sao các ngươi biết ta?” Chung Như Thủy lên tiếng ngắt lời, còn lên liếc Hàn Mộ, chỉ thấy hấn luôn luôn bảo trì nụ cười thông dong, nhưng Chung Như Thủy biết rõ hấn không ôn hòa vô hại như vẻ ngoài, hơn nữa khuôn mặt của hấn rất quen thuộc, hình như đã gặp ở đâu đó.....

“Bởi vì, Lưu nhi, ngươi là đối tượng văn nhân nhà sĩ khắp thiên hạ hăm mộ. Đùng có vẻ mặt như thế, ta không khoa trương một chữ. Đã từng có người vì muốn gặp ngươi, đứng một ngày một đêm trước Thuần Vu phủ, thiếu chút nữa mất mạng. Ngươi, thanh cao như vậy, không muốn gặp mặt thế nhân.” Khúc Dương Vũ nhớ lại chuyện cũ, Chung Như Thủy cảm thấy thái dương chiếu thẳng vào mình, thốt lên hỏi: “Kẻ ngốc kia không phải ngươi chứ?”

“Đương nhiên không phải!” Khúc Dương Vũ lắc đầu cười nói: “Nhưng, cũng bởi vì chuyện này ta mới có cơ hội biết ngươi. Khi đó ta thường nghe danh hào của ngươi, mọi người đều nói ngươi là kỳ tài trăm năm khó gặp, giống như sao Văn Khúc* hạ phàm. Lúc ấy ta còn trẻ bông bột, tài năng tại Lang Hiên không người sánh bằng, sao có thể để người khác lấy danh văn tuyệt thiên hạ? Huống chi người nọ chỉ là hài tử mười bốn tuổi? Vì vậy ta ngu ngốc chạy đến Ngụ quốc, đứng trước phủ ngươi kêu gào đòi ti thí một trận. Lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, ta đã bị ngươi hấp dẫn, đó là khí chất? Ta nghĩ sao Văn Khúc cũng phải cam bái hạ phong. Tỷ thí hiển nhiên ta thảm bại, nhưng sau khi trở về ta không quên được ngươi.....” Khúc Dương Vũ bắt đầu cười, ánh mắt nhìn Chung Như Thủy là yêu thương khắc cốt ghi tâm, Chung Như Thủy rét lạnh. “Ngươi khi đó, với ta, ực..... có cái gì sao?” Vô thức sờ sờ thân thể gầy gò của mình, rất khó tưởng tượng trước kia Thuần Vu Lưu phong hoa tuyệt đại khiến văn sĩ mọi nơi phải khom lưng khi đứng cạnh hấn.....

“Đương nhiên không phải, khi đó trong lòng ta vẫn không phục, tuy ta biết mình không chỉ xem ngươi như đối thủ, nhưng chưa thật sự yêu ngươi.” Khúc Dương Vũ đối với Thuần Vu Lưu cũng là thân nam nhân như mình, không do dự nói hai chữ “Yêu ngươi”, mặt không đỏ khí không suyền, Chung Như Thủy không thể không bội phục trình độ da mặt dày của Khúc Dương Vũ. “Sau đó ngươi cho người tìm kiếm tiêu vĩ cầm của mẫu thân ngươi, lúc ấy ta muốn ngươi vui vẻ nên trăm cay nghìn đắng tìm được tiêu vĩ cầm tự tay đưa đến trước mặt ngươi. Vốn tưởng ngươi sẽ vui vẻ, ai ngờ ngươi nổi giận hừ cầm trước mặt ta và mọi người, ta nghĩ ta sẽ tức giận, sẽ hận ngươi, nhưng khi ta nhìn thấy ngươi đứng thẳng trước mặt ta, đôi mắt xinh đẹp tràn đầy lửa giận, vẻ mặt nhục nhã, ta chỉ đau lòng và thương tiếc, cũng oán chính mình không hiểu ngươi, ngươi kiêu ngạo như thế, sao có thể nhận lễ vật của địch quốc? Từ ngày đó, ta biết cả đời đều bại bởi ngươi.....”

Chung Như Thủy khẽ kéo khoe miệng, liếc Khúc Dương Vũ đang si ngốc nhìn mình, thẳng nhai này thích ngược cuồng sao! Thuần Vu Lưu đối xử với hấn như vậy mà hấn yêu muốn sống muốn chết! Thuần Vu Lưu đúng là gieo rắc phong tình, sức quyến rũ vô biên a! Khiến Khúc Dương Vũ quý gỏi dưới khó quần hấn..... Khụ một tiếng che dấu tâm tình của mình, rất thành khẩn nói với Khúc Dương Vũ: “Thực xin lỗi, ta thật sự không nhớ rõ.” Kỳ thật chuyện này rất nổi tiếng trong văn đàn các quốc gia, đến nay còn có người nói say sưa, mà lúc đầu Đào Như Lý nhắc tới Thuần Vu Lưu cũng nói đến nó. Nhưng Chung Như Thủy không biết nửa điểm, ai bảo Phong Hàn Bích chưa từng nói về chủ nhân của thân thể này?

“Đừng lo, sau này chúng ta còn rất nhiều thời gian, có thể từ từ.....” Khúc Dương Vũ nhẹ nhàng cầm tay Chung Như Thủy, thâm tình nói, “Lúc trước thu được tin tức ngươi bị bắt làm tù binh, ta lập phái người đi cứu ngươi, ai ngờ Phong Hàn Bích tới trước một bước bắt ngươi về. Sau đó ta lại phái người tìm hiểu tin tức của ngươi, muốn cứu ngươi, nhưng không tìm được, ở Mị thành, thiếu chút nữa thuộc hạ của ta có thể mạng ngươi về, đáng tiếc lúc ấy không thành công..... May mắn, hôm nay ta tìm được ngươi, đem ngươi về bên cạnh ta, ta không bao giờ... để người khác đoạt ngươi đi nữa!”

Hóa ra người làm Phong Hàn Bích bị thương là Khúc Dương Vũ! Chờ đó, ta nhất định cho ngươi một đao, đau chết ngươi! “A, ha ha,” Chung Như Thủy không được tự nhiên rút tay về, hóa ra muốn bắt hấn không vì Thuần Vu Lưu mang bí mật kinh thiên động địa, mà bởi vì hấn là một miếng bánh phở siêu cấp lớn..... Chung Như Thủy hỗn loạn hỏi: “Đệ đệ muội muội của ta đâu? Chúng nó ở chỗ của ngươi sao?” Lúc ấy Chung Như Thủy bảo bọn họ tới Lang Hiên trốn, không ngờ lại gặp Khúc Dương Vũ lưu luyến si mê Thuần Vu Lưu, thật đúng là Thuần Vu Lưu trên trời có linh bảo vệ đệ đệ muội muội của mình. Nếu không, rơi vào tay những kẻ mưu đồ làm loạn, hấn nghĩ cũng không dám nghĩ, hai hài tử xinh đẹp như tiên đồng tiên nữ sẽ gặp cảnh ngộ bi thảm gì.

“Cái này.....” Khúc Dương Vũ không dám đối mặt với ánh mắt chờ mong của Chung Như Thủy, nghĩ một chút, vẫn nói ra: “Lúc ấy ta thấy Thuần Vu

Anh, nàng đang ở trong đại điển sắc phong thái tử phi.”

“Cái gì? Thái tử phi?” Chung Như Thủy thất thanh kêu lên, “Ngươi có ý gì, nói rõ!”

“Luu nhi đừng kích động, cái này, ngươi nghe ta từ từ giải thích.” Khúc Dương Vũ trấn an Chung Như Thủy, “Lúc ấy ta cũng thiếu chút nữa không nhận ra nàng, nếu không hỏi lễ quan ta thật sự không biết thái tử phi là muội muội của ngươi. Sau đó ta tìm Thuận Vu Anh, nàng thay đổi quá nhiều, ngươi không thể tưởng tượng được một tiểu cô nương mười hai tuổi lại lạnh lùng nói vì báo thù cho ca ca mới gả cho Thái tử. Hồi tiếp mới biết được hai tỷ đệ bọn họ nghĩ ngươi chết trong lúc Tương quốc đấu với Quỷ Tà quốc, lúc ấy bọn họ chạy trốn tới Lang Hiên quốc, tình cờ gặp thái tử điện hạ du ngoạn, điện hạ vừa thấy Thuận Vu Anh liền ái mộ nàng, muốn lập nàng làm phi, nàng muốn báo thù cho ngươi nên đồng ý. Mà đêm đại hôn, đệ đệ của ngươi Thuận Vu Quyết bị nàng bí mật đưa đến Hoàng Diệp quốc. Kỳ thật, Thái tử vừa mới mười sáu, tuổi tú tao nhã, rất xứng đôi với muội muội của ngươi.” Câu cuối cùng không chỉ an ủi Chung Như Thủy mà còn bảo vệ Thái tử của nước mình, dù sao Chung Như Thủy cũng không nghe lọt.

“.....” Chung Như Thủy ngậm ngýt thật lâu, mới sững sờ nói: “Vậy ngươi chưa nói cho chúng nó biết ta không chết sao?” Báo thù? Nếu Thuận Vu Anh khoi mào chiến tranh giữa Quỷ Tà và Lang Hiên, Chung Như Thủy sẽ thành tội nhân thiên cổ.

“Sẽ nói! Tuy Lang Hiên giàu có, nhưng binh lực thua xa Quỷ Tà, nếu khai chiến thì sinh linh đồ thán, mà một chút lợi ích cũng không có.” Khúc Dương Vũ nói ra, “Chỉ cần ngươi đến Lang Hiên, Thuận Vu Anh sẽ an phận làm thái tử phi, ngươi cũng có thể đoàn tụ với người nhà.”

Đến Lang Hiên? Chung Như Thủy sững sờ, rồi Quỷ Tà.? Đúng vậy, trước kia hắn rất muốn rời Quỷ Tà, rời khỏi Phong Hàn Bích, nên mới nỗ lực kiếm bạc. Nhưng bây giờ, muốn hắn rời khỏi Thái tử cung quen thuộc hơn nửa năm qua, rời khỏi người làm bạn với hắn. Thái tử điện hạ? Chung Như Thủy muốn có một gia đình, một gia đình thuộc về chính mình. Kiếp trước ở cùng cậu mợ, hắn luôn xem chính mình như khách trọ, bọn họ không phải người nhà của hắn, sớm muộn có một ngày hắn sẽ rời đi sau đó xây dựng gia đình thuộc về chính mình. Ở đây hơn nửa năm, đã xảy ra rất nhiều chuyện, trong tiềm thức hắn xem cung điện kia là nhà của mình, xem băng sơn di động thích khi dễ chính mình là – người nhà. Ngang đầu mò mịt nhìn ngoài cửa, vô thức muốn tìm bóng dáng có thể khiến mình an tâm dựa vào, nhưng, cái gì cũng không có. Lần này, Phong Hàn Bích không tìm được hắn sao? Trong bụng đột nhiên truyền đến đau đớn, khí tức nóng rực từ bụng dâng lên ngực, cổ họng Chung Như Thủy ngọt ngào, “Phốc” một tiếng, máu tươi nhuộm đầy xiêm y.

“Luu nhi!”

(*)Sao Văn Khúc là sao phú quý, hiển đạt, phúc thọ rất có giá trị. Nếu có Lộc Tồn đi kèm thì tài năng xuất chúng. Nếu đi với Vũ Khúc thì tài năng kiêm nhiếp văn võ, có uy danh lừng lẫy và giàu sang

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Cổ độc

“Như nhi!” Phong Hàn Bích giật mình tỉnh giấc, thở hổn hển, mồ hôi lạnh theo thái dương chảy xuống. Lâm công công nghe tiếng chạy đến, vội vàng lau mồ hôi trên trán cho y, lo lắng hỏi: “Điện hạ, ngài gặp ác mộng ư?”

Phong Hàn Bích phát phát tay bảo ông lui ra, sao y lại mơ thấy toàn thân Chung Như Thủy đầy máu? Giống như năm đó, mẫu hậu. Tay đỡ trán, Phong Hàn Bích cố gắng khiến mình tỉnh táo lại. Khả năng lần theo dấu vết của Mạc Hoan Mạc Tiểu là số một, hơn nữa có ong mật cảm nhận hương phấn đặc biệt trên người Chung Như Thủy, chậm nhất, ngày kia sẽ có tin tức.

Nhưng từ lúc Chung Như Thủy biến mất, y hối hận, hối hận vì sao ngày đó mang Mạc Tiểu đi. Đúng vậy, y có ý mang Mạc Tiểu đi. Y muốn bắt được thế lực ẩn nấp ở Đồng Châu, y vẫn cho rằng thế lực này và người muốn bắt Chung Như Thủy có liên quan với nhau, đặc biệt nghe nói một người trong đó có thể là nhị đệ của y – Phong Hàn Mộ, y liền quyết định để Chung Như Thủy trở thành mồi nhử. Mạc Tiểu theo bên cạnh Chung Như Thủy, bọn họ không có cơ hội ra tay. Chỉ có lúc Mạc Tiểu rời đi. Quà nhiên, những người kia liền hành động. Còn thần không biết quỷ không hay làm hôn mê mười cao thủ Lê Khô phái tới. Đào Như Lý lợi dụng dư hương tra ra loại mê dược này là Trầm Mộng của Ngộ quốc, một loại mê dược rất lợi hại. Chỉ cần ngửi một chút, voi cũng ngã xuống trong nháy mắt. Ngộ quốc, sự kiện hạ độc cũng xoay quanh quốc gia thân bí đã bị diệt gần ba mươi năm, rốt cục chuyện này và nơi quy dị kia có liên hệ gì? Phong Hàn Bích nhớ lại, trước khi đến Đồng Châu, phụ hoàng nói với y, ở Đồng Châu có một thế lực thần bí ẩn nấp, phải tra ra bọn họ có địa vị gì. Nếu không, cơ nghiệp ba trăm năm của Quỷ Tà sẽ rối loạn thậm chí bị diệt!

Từ lúc gặp những người kia ở Mị thành, Phong Hàn Bích đã cảm thấy chuyện này rất kì lạ. Không chỉ bí mật của mẫu hậu mười một năm trước, mà cả Tam đệ vô cơ nhiễm bệnh trở thành ngu ngốc chín năm trước, đều liên quan tới Ngộ quốc. Những người kia, chắc chắn không phải tra ra hành tung của Chung Như Thủy rồi đuổi theo, mà là ngẫu nhiên gặp được, giống như lần này. Mục đích của bọn họ không phải Chung Như Thủy, mà có chuyện quan trọng cần làm. Còn lý do bọn họ nhiều lần muốn bắt Chung Như Thủy, có lẽ vì Thuận Vu Lưu.

Khúc Dương Vũ Đào Như Lý nói, hắn là người năm đó đưa cảm tới cho Thuận Vu Lưu, là người cực kỳ cực si mê Thuận Vu Lưu – thái phó của Thái tử Lang Hiên quốc Khúc Dương Vũ! Cho nên hết lần này tới lần khác muốn mang Chung Như Thủy đi? Còn nhị đệ vô cùng “Ôn hòa” của y, lại kết giao với thái phó của Lang Hiên quốc, hơn nữa cảm tình không tệ lắm, hừ, đây là lý do thích khách Lang Hiên quốc có được Trầm Mộng. Mạc Phi Phượng là công chúa cuối cùng của Ngộ quốc, nhi tử của nàng mang nửa dòng máu Ngộ quốc, có bí dược của Ngộ quốc cũng không kì lạ.

Những điều này là sau khi Chung Như Thủy bị bắt y mới suy nghĩ cẩn thận, đáng tiếc, đã chậm. Trên người Chung Như Thủy mang ngọc bội hạ huyền nguyệt, Phong Hàn Mộ thấy được liền biết Chung Như Thủy có ý nghĩa thế nào với y, chắc chắn tạm thời không thương tổn Chung Như Thủy. Nhưng Khúc Dương Vũ, Phong Hàn Bích nghĩ đến hần, ánh mắt lại càng lạnh lẽo, Thuận Vu Lưu đã sớm chết, nếu hần dám làm gì Chung Như Thủy, y sẽ khiến hần muốn sống không được muốn chết không xong!

“Lưu nhi? Lưu nhi?” Khúc Dương Vũ nhẹ giọng gọi Chung Như Thủy, kỳ thật Chung Như Thủy đã tỉnh, nhưng không muốn để ý đến hần, giả vờ hôn mê.

“Được rồi, hần không tỉnh nhanh thế đâu, ngại dùng uống phí khí lực.” Thanh âm ôn hòa, nhưng lần này mang theo chút trào phúng và lạnh lùng. Tuy Chung Như Thủy vẫn giả vờ hôn mê, trong lòng lại cả kinh, quả nhiên Hàn Mộ không phải thứ tốt! Xem đi, tưởng hần hôn mê, đuổi liền lộ ra!

“Rốt cục Trầm Mộng ngại đưa là độc được gì, vì sao Lưu nhi đột nhiên thổ huyết? Ngươi muốn hại Lưu nhi sao?” Khúc Dương Vũ kích động chất vấn Phong Hàn Mộ.

“Trầm Mộng của ta chỉ là mê được, được tính khá mạnh mà thôi. Còn bảo bối Thuận Vu Lưu của ngại trúng độc, không, đâu chỉ trúng độc đơn giản như vậy.” Phong Hàn Mộ thờ ơ nói, nhìn có chút hả hê, “Sao ta nỡ lòng đã thương hần, ta còn phải dựa vào hần để đàm điều kiện với Thái tử ca ca thân ái!”

“Cái gì? Lưu nhi trúng độc? Sao hần lại trúng độc?” Khúc Dương Vũ kinh hoàng nhìn khuôn mặt tái nhợt không còn chút máu của Chung Như Thủy. Chung Như Thủy lại càng hoảng sợ, hần trúng độc? Chuyện khi nào?..... A!!! Quý Phi mà quý kia! Cho hần uống viên được quý dị màu tím lúc ở quân doanh! Xong rồi xong rồi, sao lại quên chuyện này chứ!

“Tại sao trúng độc ta không biết, có lẽ Thái tử ca ca thân ái của ta muốn không chế hần. Nhưng không chỉ là độc, mà còn là cổ, cổ độc Ngô quốc thường nhắc đến. Cổ độc trong người hần là một loại cấm kỵ, không ngờ Thái tử ca ca của ta có thể tìm được.” Phong Hàn Mộ tán thưởng gật gù đầu.

“Cổ độc? Giải thế nào? Ngươi là hậu nhân của Ngô quốc, chắc chắn ngại biết rồi!” Khúc Dương Vũ xông lên nắm vạt áo của hần, thần sắc càng kích động. Chung Như Thủy sững sờ, Thái tử ca ca? Hậu nhân của Ngô quốc?

“Thật có lỗi, cổ độc này ta cũng chỉ nghe chứ chưa từng thấy qua, được biết đây là một loại nghịch thiên nguy hiểm gì đó, càng không biết cách giải nó, phỏng chừng mẫu phi của ta cũng không biết. Nhưng trúng cổ độc này có chết hay không, ta không rõ, ngại đừng ôm hi vọng quá lớn, hần đã thổ huyết, có lẽ không áp chế được cổ trùng, sinh tử hữu mệnh a.” Ngữ khí của Phong Hàn Mộ, chuyện không liên quan tới mình mình không quan tâm, khiến Chung Như Thủy tức giận tới mức muốn thổ huyết, nhưng rốt cục Chung Như Thủy biết rõ Hàn Mộ luôn thần thần bí bí có thân phận gì! Hóa ra hần là nhị đệ của Phong Hàn Bích, khó trách vẫn cảm thấy quen mắt, hần và Phong Hàn Bích có chút giống nhau, hơn nữa hai đầu lông mày rất giống Phượng quý phi xinh đẹp kia. Nhưng, nghe giọng điệu của hần, có vẻ không hòa hợp với Phong Hàn Bích. Mà nhị đệ này không ở đất phong của mình, tới Đồng Châu làm cái gì chứ? Không thể nào chỉ vì bắt mình a? Muốn bắt mình uy hiếp Phong Hàn Bích? Mà Hàn Mộ, không đúng, hần là Phong Hàn Mộ mới đúng, cũng quá ngây thơ rồi. Phong Hàn Bích là ai, có thể bị người uy hiếp sao? Huống chi một tiểu thư đồng kiều ngạo hơn chủ tử càng không thể dùng để uy hiếp y! Phỏng chừng Phong Hàn Bích muốn vứt bỏ tai họa như mình lâu rồi? Nếu không, vì sao lâu như vậy, cũng chưa tới tìm mình. Chung Như Thủy dề xuống cảm giác mất mát và một xiu thương tâm trong lòng, thực sự chỉ có một xiu thôi! Lén kéo khoe miệng mỉm cười thờ ơ, gia không cần y tới cứu!

“Không có giải được.....” Khúc Dương Vũ thất thần, như bị đã kích rất lớn, “Sao lại không có giải được.....” Đột nhiên thanh âm của hần trở nên hung ác: “Phong Hàn Bích, ngại dám hạ độc Lưu nhi, ta sẽ bắt ngại trả giá đắt!”

Kháo..... Không phải Phong Hàn Bích, người hạ độc hần đã trả giá rồi, hơn nữa rất thê thảm. Một thương nhân của Lang Hiền quốc, một Vương gia của Quỷ Tà quốc, rốt cục có bí mật gì không thể cho ai biết? Con buồn ngủ đánh úp lại, Chung Như Thủy cảm thấy mệt nhọc, trúng cổ độc thật khổ sở a. Còn cái gì ngoài tranh đoạt long y, Chung Như Thủy khinh thường nghĩ, sau đó ngủ say.

“Bẩm điện hạ, ong mặt dùng lại ở một tòa nhà lớn, thuộc hạ truy đến đó thì mất manh mối.” Mạc Hoan Mạc Tiểu quý một chân xuống đất, hướng Phong Hàn Bích báo cáo, “Thuộc hạ tra ra, nơi đó là tổ trạch của hữu thừa tướng Mạc Nguyên.”

“Đã biết, xuống đi.” Phong Hàn Bích nhìn tư liệu trên tay, bóng dáng Mạc Hoan Mạc Tiểu vừa biến mất, Đào Như Lý và Lê Khổ đẩy cửa vào. Y không để Đào Như Lý và Lê Khổ đi thăm dò chuyện Chung Như Thủy, bởi vì bọn họ có chuyện quan trọng hơn phải làm.

“Điện hạ, đã có chút manh mối.” Lê Khổ nói, “Thủ vệ của Đồng châu thành cộng thêm lục quân và thủy quân, tính cả quân dự bị, tổng cộng sáu nghìn một trăm hai mươi ba người.”

“Mới hơn sáu nghìn người?” Phong Hàn Bích nghe xong chau mày, “Vì sao quân tư hàng năm đưa đến đây đều tính toán cho một vạn người?”

“Vấn đề là ở đó.” Đào Như Lý tiếp lời, “Tổng cộng mới hơn sáu ngàn người, lại báo triều đình một vạn người. Tuy Đồng Châu thành không lớn, nhưng lưu thông đường thủy là đầu mối then chốt, số lượng thủy quân khổng lồ nhưng không cố định, dù nói rằng bốn ngàn người không cố định, những người luôn ở triều đình như chúng ta nếu không tự mình điều tra sẽ không biết được. Như vậy, từ mười năm trước quân đội phòng thủ Đồng Châu luôn báo về một vạn người, chưa từng thay đổi, chiếm vật tư của bốn nghìn người cũng thực quá lớn.”

“Không chỉ quá lớn, mà là khổng lồ, số lượng này cộng lại có thể nuôi sống năm ngàn kỵ binh tinh nhuệ!” Lê Khổ cười lạnh, Đồng Châu thành tài nguyên phong phú, lại là đầu mối giao thông đường thủy then chốt của Quỷ Tà, bậc triều đình cấp cho quân đội nhiều hơn nơi khác. Mười năm qua, mỗi năm bốn ngàn người, bằng nửa quốc khố bấy giờ!

“Nếu ngại không phát hiện đột nhiên Đồng Châu thành có rất nhiều người bên ngoài ra vào, chúng ta còn chưa biết tiền bạc của mình lại nuôi quân đội

của người khác.” Đào Như Lý nói với Lê Khổ, Hoàng thượng quyết định để Phong Hàn Bích âm thầm tới Đồng Châu thành là vì tấu chương của Lê Khổ khiến hoàng thượng chú ý, phải mật thám bên người kiểm tra một lần, phát hiện Đồng Châu thành ẩn tàng thế lực không nằm trong sự khống chế của hoàng gia. Chuyện lớn, Hoàng thượng phải để Phong Hàn Bích tự mình đến Đồng Châu điều tra rõ, sau đó diệt trừ hậu hoạn!

“Nhưng vấn đề, Đồng Châu thành là vùng sông nước, quê hương của lúa gạo tôm cá, sao có thể dấu quân đội lớn như vậy, riêng việc qua mắt gần mười vạn dân chúng trong thành cũng cực kỳ khó.” Đào Như Lý nói, “Nhưng nếu không dùng cho quân đội, vậy số lượng lớn vật tư đó đi nơi nào? Đây là vài trăm vạn lượng và hơn mười tấn lương thực, có thể giấu ở đâu?”

“Tổng binh của Đồng Châu là ai? Thống lĩnh thủy quân là ai?” Phong Hàn Bích đột nhiên hỏi.

“Mạc Hoài Sơn và Chu Triết! Nhi tử độc nhất và ngoại sanh của hữu thừa tướng Mạc Nguyên! Sao ta lại đã quên mất Mạc Nguyên cũng là người Đồng Châu chứ!” Lê Khổ hoảng sợ kêu lên, “Ý của điện hạ, có thể Mạc Nguyên dính líu, thậm chí là đứng phía sau tác động!”

“Trình sát của ta báo lại, đầu mối cuối cùng của Như nhi biến mất tại tổ trạch của Mạc gia.” Phong Hàn Bích lạnh lùng nói.

Đào Như Lý khẽ giật mình, “Điện hạ, việc này trọng đại, chúng ta cần báo Hoàng thượng?”

Phong Hàn Bích thờ ơ quét mắt nhìn hắn một cái, hồ hững nói: “Không cần, bốn vương đều đúng mực.” Đào Như Lý sững sờ, trong lòng cười khổ, mười mấy năm qua, lần đầu tiên y dùng hai chữ “Bốn vương” với hắn. Là cảnh cáo hắn đừng lấn miệng? Chung Như Thủy là nhược điểm duy nhất của Phong Hàn Bích, lúc này Chung Như Thủy lại nằm trong tay Mạc gia, có thể, y sẽ vì Chung Như Thủy mà thỏa hiệp với bọn họ. Đào Như Lý muốn báo cho Hoàng thượng, thực chất là cho Phong Hàn Bích một lời khuyên, lấy đại cục làm trọng. Nhưng hôm nay, Phong Hàn Bích dùng hai chữ “Bốn vương”, khiến Đào Như Lý cay đắng không thôi. Chung Như Thủy đối với y, thật sự quan trọng thế sao.....

Lê Khổ hiểu rõ, thấy Đào Như Lý như vậy, hắn đau lòng, thấy Phong Hàn Bích như vậy, hắn chỉ biết thở dài.

“Các người tiếp tục thăm dò manh mối vật tư quân lương, chuyện của Như nhi ta tự có cách. Các người yên tâm, ta sẽ không để hắn trở thành gánh nặng, chậm nhất giờ tý đêm mai, Như nhi sẽ trở về, tuyệt đối không ảnh hưởng đại sự của chúng ta.” Phong Hàn Bích lạnh nhạt nói, là y để Chung Như Thủy trở thành mối nhử mà bị bắt, y sẽ tự mình đưa hắn trở về!

Bình Vương Phong Hàn Mộ, hữu thừa tướng Mạc Nguyên, thái phó Lang Hiền quốc Khúc Dương Vũ, kẻ cả kẻ chiếm dụng quân lương vật tư và quân đội có khả năng tồn tại kia, Phong Hàn Bích y, một kẻ cũng không tha!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Cứu binh

Chung Như Thủy bắt chéo hai chân, còn thích ý rung rung, tay trái cầm nho tay phải cầm chuối, ăn từng miếng từng miếng! Chung Như Thủy hướng bên phải cắn một cái, cắn vào khoảng không, bấu môi, ném vỏ chuối ra cửa, vươn tay lấy quả đào. Dù sao, nơi này lớn thế nào hắn cũng không biết, phạm vi hoạt động của hắn chỉ có phòng ở và tiểu viện này mà thôi, so với Khổ Trúc uyển còn không bằng. Vénh chân cho người khác rình rập, gia cũng không mất mát gì!

Thị vệ giữ cửa là hai tráng hán, khỏe miệng kéo ra, giả vờ không để ý, tiếp tục nhìn phía trước – dù sao trước cửa đã có một đồng vỏ chuối, hạt táo, hạt đào, cuống nho, thấy nhưng không thể trách.....

Chung Như Thủy làm tù binh, đãi ngộ còn tốt hơn hoàng thượng, hắn nói trời nóng không muốn ăn cơm muốn ăn hoa quả, Khúc Dương Vũ liền mua cho hắn vài xe hoa quả tươi ngon, còn chuẩn bị nước ô mai ướp lạnh để hắn giải nhiệt. Hắn nói buổi tối trời nóng ngủ không được, lại có muỗi, Khúc Dương Vũ liền tự mình đến hầm băng đục một đồng băng lớn đặt trong phòng hắn, hái cây hương thảo đặt xung quanh phòng chống muỗi. Hắn nói nơi lạ ngủ không quen sợ gặp ác mộng, Khúc Dương Vũ liền trải chăn ngủ trên đất trông chừng hắn một đêm. Hắn nói sao trên trời sáng lấp lánh như vậy, thật muốn có, Khúc Dương Vũ liền dùng năm khóa kim cương khảm trên giường lớn của hắn – điều này khiến Chung Như Thủy kinh hãi nửa ngày không ngủ được, năm khóa kim cương mỗi khóa ít nhất năm cara a! Tuy hắn rất muốn chiếm dụng, nhưng cuối cùng không có can đảm.

Nói tóm lại, Chung Như Thủy muốn cái gì, dù là Định Hải Thần Châm của Đông Hải, Khúc Dương Vũ cũng kiếm cho hắn! Hôm nay Khúc Dương Vũ đi, nghe kẻ về mặt hiển lành kì thực nội tâm xấu xa vô cùng – Phong Hàn Mộ nói, Khúc Dương Vũ đến Ngộ quốc tìm giải dược cho hắn.

Nói đến cổ độc, Chung Như Thủy buồn bực cả đêm mới nghĩ thông suốt – dù sao mạng của hắn là nhất về, có thể sống nửa năm ở thế giới khác đã là may mắn. Thật sự phải chết, đó cũng là số mệnh của hắn. Ngồi oán trời trách đất, chỉ bằng ăn nhiều một chút, ngủ ngon một chút, chơi thoải mái một chút. Không chừng tâm tình thư sướng, cổ trùng chết tiết kia sẽ không náo loạn, biết đâu hắn có thể sống lâu trăm tuổi!

Nhưng ở đây hắn không thu hoạch được gì, chỉ có ngày đó hắn tình cờ thấy Khúc Dương Vũ đánh rơi đồ trong tiểu viện. Một tấm da trâu vẽ địa đồ, quanh co khúc khuỷu chín ngoặt mười tám khom, hắn xem không hiểu, hình như là địa đồ khe sâu hay núi lớn gì đó. Lúc hắn cầm lên muốn cẩn thận nghiên cứu, Khúc Dương Vũ và Phong Hàn Mộ đột nhiên đi vào, thấy hắn cầm địa đồ trong tay, hai người rất kinh ngạc, xem ra bọn họ phát hiện địa đồ bị mất liền quay trở lại tìm. Phong Hàn Mộ về mặt đây sát khí nhìn hắn, Khúc Dương Vũ đi tới hỏi hắn vì sao nhặt được địa đồ. Chung Như Thủy thuận

miệng nói ra: “Thấy người đánh rơi muốn nhặt lên trả lại người, còn chưa kịp xem” Khúc Dương Vũ cao hứng, nói đây là lộ tuyến kinh thương của bọn hắn, không có gì quan trọng. Sau đó cất địa đồ vào người, cùng Phong Hàn Mộ vội vàng rời đi. Chung Như Thủy nhún vai, thần thần bí bí, nhưng chẳng sao, hắn xem không hiểu đâu có nghĩa Phong Hàn Bích xem không hiểu, hắn nhớ kỹ lộ tuyến trong địa đồ, chờ hắn ra khỏi đây, về lại cho y nghiên cứu! Một trong những ưu điểm của Chung Như Thủy, trí nhớ vượt trội!

“Người nhân nhả nhĩ!” Thanh âm nhu hòa khiến người ta nhìn không được muốn thân cận, nhưng Chung Như Thủy chỉ nghe ra ý châm chọc!

“Nhờ hồng phúc của người, gia hảo lắm” Chung Như Thủy đáp lễ.

Phong Hàn Mộ khẽ cười một tiếng: “Thật không biết vì sao Khúc Dương Vũ và chủ tử không phải người thường của người coi trọng người như vậy, muốn diện mạo không có diện mạo, muốn đáng người không có đáng người, ngay cả khí chất xuất trần trong lời đồn cũng không có, ha ha, chỉ ngốc từ Khúc Dương Vũ mới tin người là Thuần Vu Lưu. Người biết võ công, Khúc Dương Vũ nghĩ người luyện thành trong nửa năm này, ta không ngạc nhiên mà cho rằng như vậy.”

“Đứng đứng đứng, người so với trâu trâu còn sáng hơn! Người suất, người đẹp hơn con cóc! Đáng người cao lớn, gây trúc thây người cũng phải cam bái hạ phong! Người khí chất xuất trần, mọc cánh thành tiên, Liễu Phàm thấy người cũng phải quỳ xuống nói một câu: Không phải người a!” Chung Như Thủy không chút nghiêm túc đáp lễ, thành công nhìn thấy Phong Hàn Mộ mọc cánh thành tiên mất đi tầng nguy trang hiền lành, ánh mắt âm lãnh nhìn hắn.

U, cái dạng này càng giống Phong Hàn Bích! Chung Như Thủy thầm nghĩ, Phong Hàn Bích đúng là không xứng chức Đại lão bản, ngay cả công nhân của mình mất tích năm ngày cũng không tới tìm, mạng của kẻ làm không công thực không đáng giá! Tuy Khúc Dương Vũ sẽ không giết hắn, nhưng Phong Hàn Mộ thì không chắc đâu! Lần này Khúc Dương Vũ rời đi, chẳng phải tạo cơ hội tốt cho Phong Hàn Mộ giết người diệt khẩu sao! Phong Hàn Mộ biết hắn là người bên cạnh Phong Hàn Bích, chắc chắn không để hắn còn sống trở về nói cho Phong Hàn Bích biết thân đệ đệ của y cùng người ngoài kết bè kết phái muốn tạo phản! Cho tới giờ hắn đều giả vờ không biết thân phận thật sự của Phong Hàn Mộ, một khi bọn họ vẫn dùng thân phận thương nhân, chờ Phong Hàn Bích tới, hắn sẽ an toàn. Tuy Chung Như Thủy luôn oán Phong Hàn Bích còn chưa cứu hắn, nhưng hắn biết rõ, Phong Hàn Bích sẽ đến, dù thế nào y cũng không bỏ mặc hắn, Chung Như Thủy cực kỳ tin tưởng.

“Hừ, người biết không?” Phong Hàn Mộ cười lạnh hỏi Chung Như Thủy, “Nếu ta muốn giết người, dù Khúc Dương Vũ ở đây hắn cũng chỉ có thể nhìn ta giết người mà không dám ngăn cản. Cho nên ta quyết định, bây giờ sẽ giết người, dù sao Khúc Dương Vũ không ở đây, người chết, ta nói người bị thích khách giết là được.”

“Này! Sao người có thể xấu xa như vậy! Giết ta thì thôi, còn oan uổng người khác, người cẩn thận ra phố bị sét đánh a!” Chung Như Thủy lè lưỡi, ta nguyện rửa người!

“Người!” Phong Hàn Mộ chưa từng bị chọc giận như thế, Thuần Vu Lưu giả này chẳng những cử chỉ thô lỗ, mà ngay cả miệng lưỡi đều lợi hại, có thể ba câu tức chết một người!

Chung Như Thủy thấy Phong Hàn Mộ thật sự muốn giết người, trong lòng “Lộp bộp” một tiếng, đứng là tự nhảy vào tổ ong vò vẽ! Không cần cố độc phát tác, Phong Hàn Mộ sẽ giết hắn!

Quả nhiên, Phong Hàn Mộ động thủ, lúc chường phong đến, Chung Như Thủy vô thức nhắm mắt lại.

“Gia! Có thích khách!” Thị vệ ngoài cửa chạy vào báo cáo, Phong Hàn Mộ thu tay về, Chung Như Thủy thở một hơi – được cứu!

“Thích khách là ai?” Phong Hàn Mộ tạm thời buông tha Chung Như Thủy, xoay người hỏi.

“Không biết, tổng cộng có ba người, đều che mặt! A đúng rồi! Có một người mang ngọc bội huyền nguyệt giống công tử.”

Cái gì! Phong Hàn Mộ cả kinh, Phong Hàn Bích tự mình đến! “Phải thị vệ ngăn cản bọn họ!” Phong Hàn Mộ hung ác nói, xoay người cười lạnh nhìn Chung Như Thủy, không thể ngờ người có giá trị như vậy, khiến Thái tử ca ca của ta tự mình đến cứu. “Theo ta đi!” Phong Hàn Mộ nhanh như chớp nắm lấy cánh tay Chung Như Thủy, hắn không thể lộ diện, nếu bị Phong Hàn Bích phát hiện, củi ba năm thiêu một giờ! Trong lòng cũng thầm nghĩ Khúc Dương Vũ xử trí theo cảm tính, lúc quan trọng lại vì một nam sủng nhỏ nhỏ mà làm lỡ đại sự!

“Ngốc từ mới theo người!” Chung Như Thủy xoay cánh tay cứng ngắt thoát khỏi sự kiềm chế của Phong Hàn Mộ, lè lưỡi với hắn, nhanh chân chuồn mất!

“Hừ!” Phong Hàn Mộ thầm nghĩ mình chủ quan, đã quên Thuần Vu Lưu giả biết võ công! Nghĩ nghĩ, không đuổi theo hắn, tuy thiếu một con cò, nhưng sau này còn có thể bắt về! Xoay người, đi vào mật đạo trong phòng.

Chung Như Thủy mới ra phòng được hai bước, lại thấy Khúc Dương Vũ vốn rời Đồng Châu thành đến Ngô quốc tìm giải dược đã trở về. Khúc Dương Vũ thấy Chung Như Thủy, kinh hoàng biến mất, trở nên mừng rỡ vô cùng, chạy lên trước ôm chặt lấy hắn. “May mà kịp! May mà thuyền hồng không đi được, nếu không người lại bị người cướp. Lưu nhi, theo ta, chúng ta đến Lang Hiên, chúng ta theo mật đạo rồi đi! Mật đạo ở trong phòng của người.”

“Buông tay!” Chung Như Thủy đem hết khí lực nhưng không đẩy được Khúc Dương Vũ, “Đầu ta bị nước vào mới theo người! Đừng gọi Lưu nhi, nghe buồn nôn muốn chết!”

“Người nói cái gì!” Khúc Dương Vũ thả Chung Như Thủy trong ngực ra, nắm chặt cánh tay của hắn, biểu tình có chút điên cuồng, “Buồn nôn? Người nói, người chán ghét tình yêu của ta dành cho người?”

“Ừc, không phải, ý ta là Lưu nhi không dễ nghe.....” Chung Như Thủy bị vẻ mặt của hắn làm hoảng sợ, vội vàng giải thích, vừa lên dùng lực muốn thoát khỏi tay Khúc Dương Vũ.

“Ngươi đừng gạt ta! Từ trước tới nay ngươi không liếc mắt nhìn ta! Những ngày này ngươi muốn gì ta đều đáp ứng, biết rất rõ ngươi lấy ta làm con khi đùa giỡn ta cũng vui vẻ chịu đựng. Bởi vì sao, bởi vì ta yêu ngươi! Ta yêu ngươi! Vì sao ngươi không hiểu! Ngươi xem tình yêu của ta là gì!” Khúc Dương Vũ càng ngày càng kích động, lực nắm tay càng mạnh. Chung Như Thủy đau đớn nhủ thầm, hắn đáng người nhỏ gầy, không chịu nổi ngược đãi như vậy đâu!

“Ngươi phát thần kinh gì chứ! Mau buông tay! Tay của ta sắp bị ngươi bóp gãy!” Chung Như Thủy liều mạng thoát khỏi tay hắn, đáng tiếc không có tác dụng.

“Ta sẽ không buông tay, dù trời ngươi đến Lang Hiên, ngươi cũng phải vĩnh viễn ở lại bên cạnh ta!” Ánh mắt Khúc Dương Vũ điên cuồng, ôm lấy thân thể thật nhỏ của Chung Như Thủy, hướng đến gian phòng có mật đạo. Hắn vốn có thể điểm huyết Chung Như Thủy, nhưng dù lâm vào điên cuồng hắn vẫn cố chút thanh tỉnh – Lưu nhi của hắn trúng độc, điểm huyết sẽ đẩy nhanh tốc độ lan tràn độc, cho nên tuyệt đối không thể thương tổn hắn!

“Ta không muốn! Thả ta ra! Phong Hàn Bích! Cứu ta! Phong Hàn Bích!” Ngay cả công phu mèo ba chân Chung Như Thủy cũng không sử dụng được, hoảng sợ liền gọi tên Phong Hàn Bích, tay chân không ngừng đánh vào Khúc Dương Vũ cao lớn hơn hắn rất nhiều.

“Phong Hàn Bích? Ngươi gọi Phong Hàn Bích cứu ngươi!” Khúc Dương Vũ đã đem Chung Như Thủy vào phòng, nghe hắn gọi tên Phong Hàn Bích, tia lý trí cuối cùng cũng bị lửa giận thiêu đốt.

Khúc Dương Vũ hung hăng đặt Chung Như Thủy lên bàn tròn, cả người lập tức đè ép lên, hai chân kiềm giữ chân đang đá loạn của hắn, điên cuồng xé rách y phục của hắn, “Phong Hàn Bích, Phong Hàn Bích, đợi y giết hết một trăm thị vệ, ngươi đã sớm thành người của ta!”

“Ngươi điên rồi! Khúc Dương Vũ! Ngươi tỉnh lại đi!” Hai tay Chung Như Thủy hung hăng đẩy hắn, đầu nghiêng trái nghiêng phải tránh né hôn môi mất đi lý trí của hắn. “Cút ngay!” Chung Như Thủy vươn tay cào mạnh lên mặt hắn, năm vết máu hiện rõ trên khuôn mặt tuấn tú đã vận vẹo của Khúc Dương Vũ. Khúc Dương Vũ cảm nhận đau đớn và mùi máu tươi, càng thêm điên cuồng, ác độc đem hai tay của Chung Như Thủy bắt chéo sau lưng, giật dây cột tóc trói chặt tay hắn, hôn lên xương quai xanh mảnh mai!

Hai tay Chung Như Thủy đau đớn, một lúc đã thâm đen, xương quai xanh truyền đến dinh dinh chán ghét, hai tay đang làm càn trong y phục của hắn, một chân của Khúc Dương Vũ cũng trụ giữa hai chân hắn, trong dạ dày lập tức quay cuồng, Chung Như Thủy bắt lực giãy dụa, “Thả ta ra! Khúc Dương Vũ, ta sẽ giết ngươi! Nhất định sẽ giết ngươi!” Hai tay bị đặt sau lưng, hai chân bị chặn, khí lực phản kháng đều không có, trong mắt là khuất nhục, Chung Như Thủy cắn chặt răng không để nước mắt rơi xuống. Phong Hàn Bích..... Vì sao còn chưa cứu ta.....

Đệ tam thập tứ chương: Khoảng cách giữa hai người

Đai lưng bị kéo xuống, ngọc bội hạ huyền nguyệt bên hông Chung Như Thủy rơi xuống mặt đất, một cỗ sát khí tàn bạo từ sau lưng Khúc Dương Vũ truyền đến. Khúc Dương Vũ rùng mình, ôm lấy Chung Như Thủy lui lại mấy bước. Một hắc y nhân chậm rãi đi tới.

“Văn Hùng đúng là vô dụng, ngay cả một người cũng đỡ không nổi, làm hỏng chuyện tốt của ta!” Khúc Dương Vũ nhe răng cười nói. Chung Như Thủy bị ép trong lòng hắn, hai tay bị trói tay sau lưng, y phục bị xé, nửa thân trên lộ ra. Phong Hàn Bích nhìn chằm chằm dấu hôn hồng hồng tím tím trên người Chung Như Thủy, đôi mắt luôn sáng ngời giờ lại tràn đầy nước mắt khuất nhục đang chăm chú nhìn y, không nói câu nào.

Phong Hàn Bích bình tĩnh, trường kiếm vung lên, thu ngọc bội rơi xuống đất vào tay.

“Trước khi chết, ta cho ngươi nói câu cuối cùng.” Phong Hàn Bích vận hắc y, mang vải đen che mặt, thanh âm lạnh lùng truyền đến, càng tăng thêm một phần khủng bố.

“Ngươi cho rằng ngươi có thể giết ta? Quá sai lầm!” Khúc Dương Vũ tự tin cười, tuy hắn dùng văn dương danh, nhưng võ công không kém danh gia võ học nào! Thị uy hôn lên má Chung Như Thủy, Khúc Dương Vũ đặt hắn trên giường, cảm bội kiếm của mình chỉ hướng Phong Hàn Bích: “Lưu nhi là của ta!”

Ánh mắt Phong Hàn Bích luôn nhìn Chung Như Thủy, nhưng lần này Chung Như Thủy tránh ánh mắt của y – hắn không muốn thấy sự chán ghét trong mắt Phong Hàn Bích, điều đó sẽ khiến hắn tuyệt vọng!

“Nhìn ta.” Phong Hàn Bích lạnh lùng nói, tại sao phải trốn tránh y? Hắn cho rằng y sẽ vì hành vi của Khúc Dương Vũ mà chán ghét hắn sao! Chung Như Thủy ngoảnh mặt làm ngơ với mệnh lệnh của y, cắn môi dưới nhắm chặt hai mắt.

Phong Hàn Bích quay đầu nhìn chằm chằm Khúc Dương Vũ, ánh mắt lạnh lẽo, toàn thân tản ra sát khí khiến người khác sợ hãi. Chỉ cần hắn chết, Như nhi sẽ không thống khổ! Phong Hàn Bích cười lạnh, tựa như ác quỷ từ địa ngục bước ra.

Khúc Dương Vũ run lên, sắc mặt bắt đầu trắng bệch, mồ hôi lạnh theo trán chảy xuống. Sát khí cường đại khiến khí tức của hắn bắt đầu hỗn loạn, trong lòng cũng khủng hoảng. Hắn chưa từng nghĩ đến, quý tử Thái tử nhỏ hơn hắn vài tuổi lại có võ công cao thâm đến thế. Lần đầu tiên, Khúc Dương Vũ cảm nhận được hơi thở của tử vong.

Phong Hàn Bích dùng tốc độ không thể tưởng tượng nổi đến trước mặt Khúc Dương Vũ, chỉ cảm thấy đối phương lướt một vòng quanh hắn, chờ hắn phục hồi tinh thần, kiểm trong tay “Keng” một tiếng rơi xuống đất, gân cốt hai cánh tay đã bị lợi kiếm của Phong Hàn Bích đánh gãy! Máu tươi phun như suối nước, đau đớn tê liệt phệ từ hai tay truyền đến, Khúc Dương Vũ hoảng sợ há to mồm, tiếng kêu thảm thiết nghẹn trong cổ họng không thoát

được, chỉ phát ra tiếng vang “Khanh khách lạc” quý dị.

“Ngươi dùng tay sờ soạn hân, ta phé đi tay ngươi, còn miệng của ngươi, ta sẽ đập nát từng cái răng một, cắt đầu lưỡi của ngươi. Ta không giết ngươi, ta sẽ phé đi ngươi, cho ngươi không làm được một nam nhân thực sự!” Thanh âm của Phong Hàn Bích dị thường ôn nhu trầm thấp, nhưng Khúc Dương Vũ biết rõ, đó là tuyên án của diêm vương.

Cánh tay Khúc Dương Vũ đã tàn, cả người đầy máu quỳ rạp trên đất, tuyệt vọng nhìn Phong Hàn Bích mỉm cười từng bước một hướng tới hân.

“Đại nhân!” Văn Hùng và sáu thị vệ chạy đến, mỗi người đều mang thương tích. Hân là người lần trước phục kích Phong Hàn Bích và Chung Như Thủy ở Mị thành!

Sáu thị vệ thấy chết không còn ngăn cản Phong Hàn Bích, Văn Hùng nhân cơ hội chạy đến bên người Khúc Dương Vũ, cõng hân trên lưng. “Luu nhi.....” Khúc Dương Vũ suy yếu gọi, ánh mắt dừng lại trên người Chung Như Thủy, nhưng trong mắt không còn thâm tình và si mê như trước, mà là thị huyết điên cuồng. “Giết hân!” Khúc Dương Vũ dùng hết khí lực cuối cùng, hung ác nói, hân không chiếm được, ai cũng đừng nghĩ được!

“Đại nhân! Không kịp, bọn họ ngăn cản không được bao lâu! Chúng ta đi!” Văn Hùng vừa mới dứt lời, thị vệ cuối cùng chết dưới kiếm Phong Hàn Bích. Văn Hùng rùng mình, lấy lưu yên trong lòng ra hướng Phong Hàn Bích ném một cái! “Bùm” Khói đặc cuộn cuộn, Phong Hàn Bích chạy vội đến ôm lấy Chung Như Thủy, che trong lòng.

“Chủ nhân!” Mạc Hoan Mạc Tiểu cũng chạy tới, việc bọn họ có thể làm là giúp Phong Hàn Bích mau chóng tìm được Chung Như Thủy, hai người dốc sức chặn trăm thị vệ. Tuy cả người đầm máu, nhưng đều là máu địch nhân, bọn họ chỉ bị thương nhẹ.

“Đi.” Phong Hàn Bích lạnh lùng nói, Mạc Hoan Mạc Tiểu một trước một sau bảo hộ Phong Hàn Bích và Chung Như Thủy, rất nhanh biến mất trong màn đêm.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Khổ Trúc uyển

Lê Khổ và Đào Như Lý vừa tới cửa lớn liền thấy Phong Hàn Bích ôm Chung Như Thủy trở về, Mạc Hoan Mạc Tiểu đã sớm ẩn thân. Trên người Chung Như Thủy khoác ngoại sam của Phong Hàn Bích, mặt chôn trong ngực y, nhưng vẫn không che được dấu hôn chói mắt trên cổ hân. Đào Như Lý và Lê Khổ rùng mình, liếc nhau, sáng tỏ.

“Hân không sao, Như Lý đi theo ta.” Phong Hàn Bích lạnh lùng nói, Đào Như Lý gật gật đầu, ra hiệu với Lê Khổ, rồi theo vào. Ánh mắt Lê Khổ dần dần lạnh như băng, nụ cười trên mặt trở nên tàn bạo, Mạc gia dám ức hiếp bằng hữu của hân, chờ chịu chết đi!

Đào Như Lý phân phó Lâm công công chuẩn bị nước ấm, Lâm công công thấy thảm trạng của Chung Như Thủy, cũng hiểu đã xảy ra chuyện không tốt, vội vàng đi nấu nước.

“Như nhi không bị thương, nhưng trên đường thổ huyết, nhanh xem giúp hân!” Sắc mặt Phong Hàn Bích không tốt, thiếu chút nữa không duy trì được tỉnh táo. Đào Như Lý hiểu cảm thụ của Phong Hàn Bích, lập tức bắt mạch cho Chung Như Thủy.

“Cái này.....” Đào Như Lý không dám tin nhìn Chung Như Thủy, lại quay đầu nhìn Phong Hàn Bích, sắc mặt khó coi.

“Rốt cục làm sao vậy!” Phong Hàn Bích hung ác hỏi.

“Thủy Thủy, hân trúng cổ độc!” Đào Như Lý chợt nhớ tới cái gì đó: “Khó trách trước kia không biết hân trúng độc gì, hóa ra là trúng cô! Hôm nay độc trong cơ thể xảy ra dị động mới có thể phát hiện, nhưng, nguồn gốc của cô là Ngô quốc sớm bị Tương quốc tiêu diệt, sao lại.....”

“Cổ độc!” Phong Hàn Bích rùng mình, “Như nhi từng nói với ta, lúc hân bị Tương quốc bắt làm tù binh, vì không chế hân, Quý Phi cho hân ăn một dược hoàn màu tím!”

“Cái này thông suốt.....” Đào Như Lý trầm tư, Phong Hàn Bích lập tức hỏi: “Ngươi biết cách giải?”

“Cái này..... Kỳ thật cổ và độc là hai loại khác nhau, trước kia đều tách ra dùng, sau đó ở Ngô quốc xuất hiện một vị quốc sư tài năng hiếm có, dùng kịch độc dưỡng cổ trùng, cuối cùng tạo ra cổ độc. Nhưng vì nó quá mức nguy hiểm, bị quốc quân hạ lệnh cấm dùng, chỉ có trường hợp đặc biệt mới có thể dùng. Nhưng, Ngô quốc bị tiêu diệt ba mươi năm trước, giải được..... Khả năng.....”

“Đi tìm! Không phải Tương quốc bị hủy trên tay chúng ta sao! Mọi thứ của bọn họ chắc chắn nằm trong tay chúng ta, tìm sử thư của bọn họ, điển tịch của Ngô quốc! Tóm lại, Như nhi không thể chết được!” Rốt cục Phong Hàn Bích không cách nào tỉnh táo được nữa, tối hôm đó, y tận mắt thấy người y đặt trong lòng thiếu chút nữa bị xâm phạm, hôm nay đối mặt với khả năng hân sẽ chết, chỉ cần là người thì không thể nào tiếp tục giữ tỉnh táo!

Đào Như Lý sững sờ, hẳn chưa từng thấy Phong Hàn Bích mặt tỉnh táo như thế, ngay cả năm đó mẫu hậu của y chết trước mặt y, y cũng có thể tỉnh táo thể trước thi thể của nàng, nhất định đem hung thủ bầm thây vạn đoạn. Giờ, y vì Chung Như Thủy, mất đi toàn bộ tỉnh táo.

“Điện hạ yên tâm, ta là nhĩ tử của ‘Y tiên’ Đào Liên Ngọc, khắp thiên hạ, không có độc nào Đào Như Lý ta giải không được.” Đào Như Lý thần nhiên nhìn Phong Hàn Bích, vẻ mặt tự tin mà không tự phụ.

Phong Hàn Bích biết mình luống cuống, xoa xoa mi tâm, có chút mệt mỏi nói: “Chờ chuyện Đồng Châu thành chấm dứt, ngươi bắt tay vào làm chuyện này..... Còn nữa, cảm ơn ngươi.”

Hốc mắt Đào Như Lý bỗng dưng nóng lên, mỉm cười nói: “Đã rất nhiều năm điện hạ không nói lời cảm ơn với ta, thật đúng là có chút không quen, ta đi phối dược không chế cô độc trong người Thủy Thủy, điện hạ, chiếu cố hẳn cần thân.” Đào Như Lý đứng dậy, lúc gần đi đem dược giúp tan máu đọng đặt bên giường.

Phong Hàn Bích gật gật đầu, đến khi Đào Như Lý ra khỏi phòng, chờ Lâm công công đem nước ấm đồ đầy dục dừng rồi rời đi, mới nhẹ nhàng kéo ngoại sam che Chung Như Thủy. Trên thân thể tuyết trắng phủ đầy hôn ngân tím xanh, lần đầu tiên Phong Hàn Bích hiểu cái gì gọi là lòng như đao cắt!

Chung Như Thủy luôn luôn tỉnh, Phong Hàn Bích biết rõ. Tiến lên nhẹ nhàng ôm hẳn, Chung Như Thủy bỗng dưng run lên, ánh mắt Phong Hàn Bích ảm đạm, ôm chặt hơn, trầm giọng nói: “Dù ngươi thật sự bị..... Ta cũng không chán ghét ngươi, lại càng không rời khỏi ngươi! Cho nên, đừng sợ ta, cũng đừng rời khỏi ta. Ta thật sự.....” Yêu ngươi..... Phong Hàn Bích không nói ra câu sau cùng, y sợ, sợ Chung Như Thủy trải qua chuyện này sẽ càng không thể tiếp nhận nam nhân, sợ hẳn biết y ôm tâm tư như thế với hẳn, sẽ nghĩ mọi cách rời khỏi y!

“Ngươi.....” Chung Như Thủy khàn giọng nói, đầy cay đắng, “Đi ra ngoài trước, ta muốn yên lặng một chút. Yên tâm, ta không có chuyện gì, sẽ không luân quần trong lòng. Về phần cô độc, ta đã sớm biết.”

Phong Hàn Bích bỗng dưng siết chặt cánh tay, lại chậm rãi buông lỏng. Hẳn không phải nữ tử nũng nịu, cũng không phải công tử yếu đuối trong ‘Như hoa mỹ quyền’, nghe được quá khứ của Chung Như Thủy, y biết, Chung Như Thủy là một nam nhân xuất sắc, không thua bất kì nam nhân nào. Lúc này, nhiều lời hơn nữa chỉ dư thừa, biết rất rõ hẳn tôn thương, nhưng chỉ có thể để hẳn một mình mới là tôn trọng sự lựa chọn của hẳn. Phong Hàn Bích buông hẳn, ra khỏi phòng, giúp hẳn đóng cửa lại.

Chung Như Thủy sững sờ nhìn Phong Hàn Bích rời đi, sau đó thần nhiên cười, thật hiểu hẳn mà..... Thất tha thất thểu đứng lên, bước vào dục dừng. Chà sát nơi bị Khúc Dương Vũ sờ qua hôn qua, cho đến khi nước lướt qua da gây ra đau đớn mới dừng lại. Giờ hai cánh tay trước mắt, trên cổ tay xuất hiện hai vệt dây màu tím, trong đầu nhớ lại tình cảnh hẳn bị trói chặt hai tay, khuất nhục bị Khúc Dương Vũ đặt dưới thân tùy ý xâm phạm. Toàn thân không ngừng run rẩy, mắt hạnh thật to động lại chất lỏng nóng bỏng, Chung Như Thủy hít sâu một hơi, nhắm mắt chìm xuống đáy nước. Hai tay ôm chân, thu nhỏ thân thể, yếu ớt mà bất lực.

Bên ngoài, Phong Hàn Bích dựa vào cửa, nhìn sao sáng trên trời, thần sắc cô đơn. Một người trong phòng, một người ngoài cửa, nhưng Phong Hàn Bích cảm thấy, khoảng cách giữa hai người bọn họ giống như chỉ xích thiên nhai.

Lâm công công đứng hầu một bên, nhẹ thoi dài, dù biết cuối cùng Chung Như Thủy không bị gì, nhưng cô độc quý dị trong cơ thể hẳn, có thể sống sót hay không vẫn chưa rõ. Thế tử này, vận mệnh thật trắc trở, Lâm công công lắc đầu cảm thán.

(*) Chỉ xích thiên nhai: gần ngay trước mắt xa tận chân trời

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Âm mưu

Sáng sớm tỉnh lại, Lê Khổ thấy Chung Như Thủy mới trở về từ hang địch tối hôm qua, ngâm bánh bao thịt, không hề hình tượng ngồi xồm trên tảng đá trong tiểu viện nhìn trời. Trong lòng Lê Khổ “Lộ bộ” một cái, không phải hôm qua bị kinh hách quá lớn mà choáng váng chứ? Cần cần dục dục đi tới trước mặt hẳn, ngồi xồm xuống, cân nhắc mở miệng: “Tiểu Thủy Nhi, nắng mùa hè không tốt, chúng ta vào phòng ăn?”

“Ngươi nói, rốt cục đám người kia có mục đích gì?” Chung Như Thủy nhai bánh bao, hoàn toàn không nghe Lê Khổ nói với hẳn.

“Gì?” Lê Khổ ngẩn ngơ, mục đích? Mục đích Khúc Dương Vũ bắt ngươi sao? “Ừ, cái này..... Cái này thật khó mà nói.....” Lê Khổ lên xoa mồ hôi, bắt ngươi còn có thể làm gì, không phải tối hôm qua ngươi biết rõ rồi sao..... Nhưng lời này, đánh chết hẳn cũng không dám nói, không chỉ khiến Chung Như Thủy thương tâm, mà chắc chắn Phong Hàn Bích mặt không đổi sắc đem hẳn chém thành từng đoạn, sau đó băm cho heo ăn.....

“Phong Hàn Mộ và Lang Hiên quốc có bí mật gì đó.” Chung Như Thủy sờ sờ cằm tổng kết, chợt nhớ, “Ồi chao, Phong Hàn Bích đi đâu rồi? Dậy đã lâu cũng không thấy y, ta có chuyện rất quan trọng cần nói với y!”

Phong Hàn Mộ? Lê Khổ há to mồm kinh ngạc nhìn Chung Như Thủy, sao Chung Như Thủy biết Phong Hàn Mộ? Hơn nữa hình như biết rất nhiều tin tức! Theo hẳn biết, Chung Như Thủy không biết việc bọn hẳn làm, Phong Hàn Bích không có lý do gì để nói ra, khiến Chung Như Thủy gặp nguy hiểm!

Không đợi Lê Khổ mở miệng, Chung Như Thủy đã bị người kéo từ phía sau, bánh bao trong tay cũng bị đoạt đi. “Này! Đó là của ta! Người đói bụng thì tự mình đi lấy a!” Chung Như Thủy vùng tay kháng nghị, đáng tiếc người nọ đứng phía sau hần, hoàn toàn không đếm xỉa bất mãn của hần.

“Bánh bao lạnh không thể ăn, cẩn thận tiêu chảy. Ngồi trên đất sẽ dơ y phục, người không nhiều y phục tới mức có thể thay liên tục, hần ngồi chồm hồm như thế, người cũng đừng học thói ngu ngốc của hần.” Thanh âm Phong Hàn Bích lãnh lãnh thanh thanh, Chung Như Thủy nghe vào, cảm thấy thực tổn hại phong vị người khác. Còn người ngu ngốc đang ngồi chồm hồm kia thì lão đảo một cái, thiếu chút nữa ngã trên mặt đất. Thái tử điện hạ lạnh lùng anh minh thân võ như thiên nhân hạ phàm nhà hần, lại, làm tổn thương hần? Nhìn Chung Như Thủy che miệng xấu xa cười trộm, Lê Khổ tỉnh ngộ, hóa ra y dùng mình làm trò tiêu khiển chọc người ta cười a!

“Vào nhà, đừng phơi nắng, không tốt.” Phong Hàn Bích ném bánh bao đã lạnh vào Lê Khổ, Lê Khổ luống cuống tay chân tiếp được, “Cái này người ăn đi.” Phong Hàn Bích lạnh lùng nói, sau đó kéo Chung Như Thủy vào phòng. Chung Như Thủy quay đầu nhìn Lê Khổ, cười mờ ám, mấp máy môi, không phát ra thanh âm nói với hần: Đáng đời! Lê Khổ cầm bánh bao gượng cười, a ha ha, hóa ra bọn họ đều hiểu ý tứ câu mình chưa nói. Lê Khổ nhìn bóng lưng của họ, âm thầm thở dài, hần đã quá xem nhẹ Chung Như Thủy, bộ dáng nhỏ nhỏ, thiện lương mà kiên cường, không ai sánh bằng.

Dùng qua điểm tâm, Phong Hàn Bích dẫn Chung Như Thủy tới mặt thất nghị sự. Đào Như Lý đã sớm chờ ở đó, thấy Chung Như Thủy liền lấp bắp kính hãi. Cho Lê Khổ ánh mắt dò hỏi, Lê Khổ nhún nhún vai, tỏ vẻ hần cũng không biết.

“Tiểu Đào Nhi ~” Chung Như Thủy thả tay Phong Hàn Bích, nắm tay Đào Như Lý, nhiệt tình lay lay, “Chúng ta ở cùng một nơi mà lâu như vậy mới được gặp nhau, thật sự quá bi kịch! Tiểu Cước Chi có khỏe không? Có ăn hết chỗ thịt khô ta để dành không? Ta mua đặc sản đồng châu cho hần, chắc chắn hần sẽ thích! Ta còn mua cho người một hộp gỗ rất tuyệt tại tiệm đồ cổ, chủ tiệm nói hộp gỗ này có thể giữ đồ không bị thối rữa, làm từ gỗ gì đó, ai nha, dù sao ta nhớ không rõ, tóm lại rất lợi hại! Được liệu người quý trọng có thể đặt bên trong, để một trăm năm cũng không vấn đề gì! Chốc nữa ta sẽ đưa cho người.”

Đào Như Lý mỉm cười nắm tay hần, trong lòng âm áp. Chung Như Thủy vẫn thích cười thích nháo như trước, vẫn là Chung Như Thủy tinh khí mười phần, mắt to tràn ngập ánh sáng. Đào Như Lý biết chuyện hôm qua hần không thể quên, nhưng hần không muốn người khác vì hần lo lắng, nên dùng vẻ mặt kiên cường nhất cho bọn họ xem. Kỳ thật điểm ấy hần và Phong Hàn Bích rất giống nhau, thu đầu đón và tắm tối vào mình, sau đó ở nơi người khác không nhìn thấy, tự mình liếm láp vết thương.

“Thật sao?” Đào Như Lý cười tùm tùm nói, “Chỉ cần người tặng, một hòn đá nhỏ ta cũng rất thích. Nhưng, hần là rất quý a? Người.” Mục quang chuyển hướng Phong Hàn Bích, ý gì không nói cũng hiểu. Từ lúc Phong Hàn Bích bóc lột Chung Như Thủy, cơ hồ mỗi ngày Chung Như Thủy đều than thở khốc lóc hành vi bóc lột của Phong Hàn Bích trước mặt hần và Thương Giác Trung, hiển nhiên Chung Như Thủy không có chút ngân lượng dư thừa mua cho hần thứ quý giá như thế.

“Khụ khụ,” Chung Như Thủy sờ sờ cái mũi, tránh đi ánh mắt tự tiểu phi tiểu của Phong Hàn Bích, “Mượn của Phong đại lão bán, cái đó gọi là có rận không ngứa nợ nần không lo! Đời này trả không hết, cùng lắm kiếp sau tiếp tục làm không công cho y!”[uly uy, Tiểu Bạch Thủy, người cứ như vậy bán kiếp sau của mình cho Phong Hàn Bích a.....] Sau khi Chung Như Thủy bị bóc lột tất cả tiền lương, liền đổi cách, vay tiền Phong Hàn Bích. Đến nay đã thiếu nợ Phong đại chủ mười lăm lượng ba tiền bốn phân. Cộng thêm một phần của một trăm mười hai lượng bạc lúc trước, sau này chưa biết sẽ nợ thêm bao nhiêu bạc, chắc chắn kiếp sau của Chung Như Thủy cũng phải bán cho Phong Hàn Bích.

Phong Hàn Bích quay lưng lại, khoe miệng khế cong, kiếp sau ư! Lô Khổ từng lên án hành vi vô nhân đạo của Phong Hàn Bích, lúc này nghe được lời của Chung Như Thủy, cũng xấu xa cười ra tiếng, người này thật ngu ngốc!

“Khụ, được rồi, chúng ta nhanh vào chính đề!” Đào Như Lý che dấu nụ cười của mình, tay phải đặt bên môi khụ một tiếng, nghiêm túc nói.

“Như nhi, người nói trước đi, tại sao biết Hàn Mộ kia chính là Phong Hàn Mộ.” Phong Hàn Bích hỏi Chung Như Thủy, y biết tính cách của Phong Hàn Mộ, hần không thể chủ quan bại lộ thân phận của mình, mà Chung Như Thủy không phải Thuận Vu Lưu, càng không thể gặp qua Phong Hàn Mộ đã rời kinh nhiều năm.

“Cái này a, ngày đó ta đột nhiên thổ huyết té xỉu, bọn họ tưởng ta hôn mê nên đứng bên cạnh tranh chấp hồi lâu, nói Thái tử ca ca, hậu nhân của công chúa Ngô quốc, ta vẫn cảm thấy Hàn Mộ quen mắt, hần và Phượng quý phi rất giống nhau, nghe xong những lời này liền đoán được, hần không phải thương nhân mà là đệ đệ của người, Bình Vương Phong Hàn Mộ. Cũng vì vậy ta mới biết mình trúng cổ độc.” Chung Như Thủy nói thân nhiên, vẻ mặt chẳng hề để ý. Phong Hàn Bích nghe được Chung Như Thủy độc phát sớm hơn thì trong lòng đau xót, Đào Như Lý thở dài, hỏi: “Bọn họ có nói đến giải được?”

“Khó giải, Phong Hàn Mộ nói đây là cổ độc nghịch thiên nguy hiểm gì đó, mà ngay cả mẫu phi của hần cũng không giải được.” Chung Như Thủy nhún nhún vai, tỏ vẻ không sao cả, giống như người trúng độc không phải hần.

“Này, ta nói, chỉ bằng gạt chuyện nghiêm trọng như vậy qua một bên, để Thủy Thủy nói tin tức quan trọng hơn cho xong đã?” Lê Khổ chịu không được chuyện Chung Như Thủy xem nhẹ mạng của mình, hần như thế, khiến người ta đau lòng. Lê Khổ không thích.

“Ừ cũng đúng. Người kia, chính là người kia, hần và ta nói chuyện tại sao trước kia lại biết Thuận. Ta.” Về mặt Chung Như Thủy như ăn phải com sống. “Quan hệ giữa hần và Bình Vương rất khác thường, thấy thế nào cũng không giống thương nhân, có khi tùy tùng của hần không chú ý gọi hần là đại nhân, có lẽ hần là đại quan nào đó của Lang Hiên, vì sao nói hần là đại quan mà không phải tiểu quan, bởi vì hần có thể tham dự hôn lễ của Thái Tử hơn nữa còn nói chuyện phiếm với thái tử phi, chắc chắn chức quan của hần rất lớn.”

“Hần còn nói những chuyện này cho người biết?” Lê Khổ kinh ngạc, xem ra Khúc Dương Vũ si mê Thuận Vu Lưu không bình thường a! Phong Hàn Bích từng nói với hần, vì sao Thuận Vu Lưu phải đổi tên hoán họ – bởi vì Thuận Vu Lưu muốn có một cuộc sống mới, tuy hần không quá tin lý do này,

nhưng hần bắt giác xem Thuần Vu Lưu là Chung Như Thủy đang sống cuộc sống bình thường trước mắt.

“Là vì hần muốn uy hiếp ta, thái tử phi của Lang Hiên quốc, là Thuần Vu Anh, muội muội của ta. Hần nói thể lực nhà hần rất lớn, sinh ý làm trong hoàng cung nên ‘May mắn’ gặp được thái tử phi. Nếu ta và hần đến Lang Hiên, có thể huynh muội đoàn tụ. Hần tưởng ta là hải tặc ba tuổi chắc, cái cơ sứt sẹo như vậy cũng tin!” Chung Như Thủy khinh bỉ nói, về lý do Thuần Vu Anh gả cho Thái tử Lang Hiên, Chung Như Thủy không nói gì, chỉ nói một câu “Nhất kiến chung tình”.

“Cho nên, một Vương gia của Quỷ Tà, một đại quan của Lang Hiên, hai người bí mật cấu kết, nhất định muốn làm chuyện vào nhà cướp của!” Chung Như Thủy nhìn về phía Phong Hàn Bích, Phong Hàn Bích liền sáng tỏ cái gọi là ‘Vào nhà cướp của’ của hần. Đánh vào nhà Phong Hàn Bích, ép Phong Hàn Bích từ bỏ.

“Người đoán đúng hơn phân nửa.” Lê Khổ vuốt cái cằm nói, không thể không bội phục Chung Như Thủy, nhìn như mơ hồ kỳ thật so với ai khác đều tinh tường hơn! Chỉ dựa vào Khúc Dương Vũ và Phong Hàn Mộ không cẩn thận lộ ra chân ngựa mà có thể đoán được tám chín phần. Nhìn Phong Hàn Bích, Phong Hàn Bích gật gật đầu, Lê Khổ liền nói ra những chuyện Chung Như Thủy chưa biết.

“Không phải chứ?” Chung Như Thủy giật mình nói, “Các người giúp người khác nuôi quân đội mười năm, giờ mới phát hiện?” Chung Như Thủy dùng biểu tình ‘Quan viên triều đình của các người đều là heo’ nhìn Lê Khổ, Lê Khổ hổ thẹn sờ sờ mũi.

“Vậy là, ta bị nhốt ở tổ trách của hữu thừa tướng Mạc Nguyên, hữu thừa tướng lại là đương kim quốc trượng, dưỡng phụ của Phượng quý phi, khó trách Phong Hàn Mộ nói chỗ ta bị giam, người thường không vào được. Hóa ra địa vị thật sự rất lớn a!” Chung Như Thủy chậm rãi bước đi, cân nhắc, “Thái phó của Thái tử Lang Hiên, Vương gia của Quỷ Tà, thừa tướng và quý phi, quân lương vật tư biến mất, quân đội thần bí, cộng thêm bí được của Ngộ quốc bị diệt ba mươi năm trước. Chuyện này, hần đã được trù tính từ rất lâu, không đơn thuần là muốn long ý trên điện Kim Loan.”

Nhóm người Phong Hàn Bích lẳng lẳng nhìn Chung Như Thủy phân tích từng chi tiết, về mặt nghiêm túc, ba quang lưu chuyển trong mắt, Chung Như Thủy như vậy, bọn họ chưa từng thấy. Có câu, nam nhân nghiêm túc cực kỳ sức quyến rũ. Rốt cục Phong Hàn Bích tin tưởng Chung Như Thủy cùng tuổi với mình, thành thực hấp dẫn, một hải tặc mười lăm tuổi không thể nào có được.

“Bình Châu ở đâu?” Chung Như Thủy đột nhiên hỏi, Lê Khổ sửng sốt, chỉ vào địa đồ thật lớn treo trên tường: “Đây, tây nam của Quỷ Tà, gần ranh giới giữa Lang Hiên và Quỷ Tà, rộng hai ngàn sáu trăm km, tài nguyên phong phú. Tuy nói liền mạch với Đồng Châu thành nhưng cách nhau một ngọn núi và một con sông. Ngọn núi này là Vồng Lợm cốc nổi danh ở Quỷ Tà, địa thế hiểm trở, có rất nhiều hung cầm mãnh thú ẩn hiện trong cốc. Phía dưới là Si Mị hà, nước sông chảy xiết sâu không thấy đáy, dù người bơi giỏi tới đâu rơi xuống cũng không có khả năng trở lên. Cho nên, người muốn đi từ Bình Châu thành tới Đồng Châu thành, đều đi đường vòng qua một trấn nhỏ – Khách thành.”

“Nơi hiểm yếu sao.” Chung Như Thủy cẩn thận nghiên cứu địa đồ, ngọn núi kia, rất quen. A, là địa đồ kia, giống hình vẽ trong địa đồ kia. “Cầm giấy bút đến!” Chung Như Thủy nhìn chăm chăm vào địa đồ trên tường. Đào Như Lý theo lời đem giấy bút cho Chung Như Thủy. Chung Như Thủy cầm lấy bút, suy nghĩ một chút, sau đó vẽ địa đồ xem được ngày đó ra, tuy không phải bản vẽ hoàn chỉnh, nhưng có thể sơ lược.

Đào Như Lý và Lê Khổ liếc nhau, hần phát hiện được cái gì ở Mạc phủ sao?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Lần đầu tiên

Phong Hàn Bích tới bên cạnh Chung Như Thủy, Chung Như Thủy vừa nghĩ vừa vẽ, cuối cùng ngừng bút, cảm thấy không có vấn đề liền đưa cho Phong Hàn Bích: “Cái này là địa đồ ta từng thấy ở nơi đó, bọn họ nói là lộ tuyến kinh thương. Lúc ấy ta chỉ nhìn một chút, nhưng sơ lược là như vậy, có một số nơi ta không vẽ được. Các người xem, hình như giống Vồng Lợm cốc?”

Đào Như Lý và Lê Khổ cũng tiến đến xem, cẩn thận so sánh với địa đồ tên tường, thật giống, nhưng bức vẽ của Chung Như Thủy chi tiết hơn, không đơn giản chỉ có đường biên trọng yếu. Phong Hàn Bích nhìn bức vẽ, ngẫm nghĩ, địa điểm trên bức vẽ đều nằm trong thành trấn và đầu mối giao thông then chốt, nhưng sơn đạo và nhai cốc rất rõ ràng, ở đâu có rừng cây, ở đâu là khu vực nguy hiểm đều được đánh dấu vô cùng tường tận, mà ngay cả lộ tuyến an toàn của Si Mị hà cũng rành mạch. Không thể không nói phát hiện của Chung Như Thủy là manh mối quan trọng, nếu bản vẽ này thực sự là Vồng Lợm cốc, như vậy, có thể biết rõ quân đội bí mật kia ở đâu.

“Lê Khổ, người lập tức rời khỏi Đồng Châu thành, đi đến Bình châu, tra xem năm nay Bình Vương nuôi bao nhiêu binh mã. Như Lý, người mang ba từ sĩ, cầm bản vẽ này, đi dò thám. Còn nữa, viết một lá thư gửi về kinh, báo Tiểu Thương chuẩn bị sẵn sàng, đặc biệt phải trông chừng Mạc thừa tướng và Mạc Phi Phượng, bọn họ có bất kỳ động tĩnh nào, lập tức báo phụ hoàng.” Phong Hàn Bích nhanh chóng ra lệnh, trong mắt hiện lãnh quang, ý muốn nhìn xem, những người này có thể làm ra chuyện gì.

Bình Châu, Bình vương phủ.

Khúc Dương Vũ ngồi phịch trên giường, hai tay cột băng vải dày đặc, trong mắt tràn ngập điên cuồng và cừ hận thấu xương. Kiểm của Phong Hàn Bích vừa nhanh lại vừa độc, hai cánh tay của hần thực sự bị phế!

“Ha ha,” Tiếng cười lạnh vang lên, lại dẫn theo nhu hòa khó tin, đúng là Phong Hàn Mộ. Hắn trào phúng nhìn chăm chăm Khúc Dương Vũ trên giường, thờ ơ nói: “Quả nhiên hồng nhan là kẻ gây tai họa, lúc trước cảnh cáo ngươi đừng xử trí theo cảm tính, đầu thanh tỉnh một chút. Đáng tiếc, lại rơi vào kết cục như thế, thực bi thương!”

“Câm miệng!” Khuôn mặt tuấn tú của Khúc Dương Vũ vặn vẹo, hung hăng nhìn chăm chăm Phong Hàn Mộ, “Chuyện ta bảo, ngươi đã làm thỏa đáng hay chưa, mặt hàm gửi về Lang Hiền rồi sao?!”

“Đương nhiên, từ trước tới nay ta làm việc chưa bao giờ phạm sai lầm. Nhưng, ngươi nói cho Thuần Vu Anh, ca ca của nàng chết trong tay Phong Hàn Bích, khơi mào chiến tranh hai nước, cục diện rối rắm này, tương lai khó mà xử lý.”

“Hừ, tương lai ngươi sẽ là vua của một nước, còn sợ xử lý không được cục diện rối rắm này sao! Ý nghĩ duy nhất của ta là Phong Hàn Bích phải chết! Thuần Vu Lưu vĩnh viễn là của ta, cả đời đừng hồng rồi khỏi ta!” Tình yêu của Khúc Dương Vũ đối với Thuần Vu Lưu đã bị bóp méo nghiêm trọng, hiện tại trong lòng hắn không hề có ý nghĩ yêu thương và sùng nịnh, thậm chí độc chiếm Thuần Vu Lưu, cả ngày lẫn đêm hung hăng làm nhục!

“Hừ, ngươi yên tâm đi, kế hoạch của chúng ta đã chuẩn bị từ mười năm trước, nguyện vọng của ngươi chắc chắn thực hiện được. Khiến cho Phong Hàn Bích và lão quỷ không biết liêm sỉ kia xuống địa ngục làm một đôi quỷ phụ tử a!” Phong Hàn Mộ điềm nhiên nói, vẻ mặt tự tin. Năm đó phụ hoàng không biết liêm sỉ kia làm cái gì, hắn đều tận mắt thấy. Hại chết tiên hoàng, bức tử y tiên Đào Liên Ngọc, còn suốt ngày nói với Phong Hàn Bích, họ họ Đào gia một mạng, Phong gia cần bảo vệ Đào gia cho đến khi trả hết nợ mới thôi. Hừ! Chính mình tạo nghiệt, bắt hậu thế chịu trách nhiệm, chờ Phong Hàn Mộ hắn đăng cơ, liền diệt toàn bộ Đào gia, dù thế nào đi nữa, hắn nhìn không vừa mắt Đào Như Lý đã lâu – cái kẻ luôn theo đuôi Phong Hàn Bích, vừa nhìn thấy, hắn liền nhớ đến chuyện đêm đó, khiến hắn buồn nôn! Để lão quỷ kia nợ mạng người này vĩnh viễn a!

“Khi nào thì động thủ!” Khúc Dương Vũ đã chờ không được, muốn báo thù rửa hận!

“Không vội, đợi tin tức của mẫu phi và ngoại công, chúng ta sẽ động thủ. Mười năm độc được, lúc này phụ hoàng thân ái hẳn cách ngày bằng hà không xa..... Ha ha ha ha ha.....” Tiếng cười lạnh của Phong Hàn Mộ từ trong phòng truyền ra, đáng sợ dị thường.....

Tay trái Chung Như Thủy chơi đùa với ngọc bội bên hông, tay phải chống cằm nhìn Phong Hàn Bích đang ngồi bên thư án viết gì đó, ngáp một cái.

“Nếu thế thì mệt, hãy nghỉ ngơi trước?” Lâm công công đứng bên cạnh nói khẽ, đêm nay, ông đã thấy Chung Như Thủy ngáp mười mấy cái.

“Ta muốn nghỉ, nhưng chủ tử của ngươi có đồng ý đâu!” Chung Như Thủy tức giận nói, Phong Hàn Bích hạ mệnh lệnh chết tiệt, từ hôm nay trở đi Chung Như Thủy không được rời y quá năm bước, đương nhiên chuyện tắm rửa và đi nhà xí còn cân nhắc. Cho nên, đã hơn nửa đêm, Chung Như Thủy vẫn cùng Phong Hàn Bích giữ vững cương vị công tác.

Đột nhiên, Phong Hàn Bích buông bút, vươn tay xoa mi tâm – Chung Như Thủy phát hiện Phong Hàn Bích rất thích làm động tác này, sau đó đứng lên đi về hướng Chung Như Thủy, không nói một lời kéo tay hắn rồi đi. Chung Như Thủy bĩu môi, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi theo. Lâm công công len lén mấp máy môi, chủ tử thật biết quan tâm nha!

Vào phòng ngủ, Phong Hàn Bích rót nước cho hắn, Chung Như Thủy đem được hoàn Đào Như Lý đưa uống xuống, nghe nói có thể không chế cổ độc trong cơ thể, dù sao đối với hắn có lợi mà không có hại.

“Rửa sạch chân trước.” Phong Hàn Bích giữ người nào đó định đập giày nhảy lên giường, Chung Như Thủy meo máo, phiền phức!

“Ta vừa tắm rửa xong!” Chung Như Thủy bất mãn nói, nhưng ngoan ngoãn ngồi ở mép giường, chờ thị nữ đưa nước rửa chân đến.

“Như Lý nói, rửa chân trước khi ngủ mới có lợi cho thân thể.” Phong Hàn Bích bảo thị nữ đặt chậu nước rửa chân xuống, phát tay cho nàng ra ngoài..., chỉ để Lâm công công đứng đợi.

“Ngươi thực nhiều chuyện.” Ngoài miệng Chung Như Thủy nói vậy, nhưng trong lòng cảm ám áp, Phong Hàn Bích đối với ai cũng bày ra vẻ mặt băng sơn, kỳ thực rất ôn nhu.

Vừa đem chân ngâm vào nước ấm, Phong Hàn Bích ngồi xỏm xuống trước mặt hắn, nâng chân phải của hắn lên, bắt đầu nhẹ nhàng xoa bóp. (^_^ Thế nô)

“Này!” Chung Như Thủy phản xạ rút chân lại, reo lên: “Ta sẽ giảm thọ!” Lâm công công cũng cả kinh, sợ tới mức thiếu chút nữa quỳ xuống! Đường đường là vua tương lai của một nước, lại rửa chân cho một hạ nhân? Phong Hàn Bích nghe vậy, thả lỏng người, còn tưởng hắn sẽ nói đừng chạm vào hắn hay chán ghét. Khẽ dùng lực cầm lấy bàn chân nho nhỏ, không cho hắn gãy, “Xoa bóp huyết đạo giúp ngươi khỏe mạnh, sẽ không giảm thọ, là Như Lý nói.” Phong Hàn Bích không ngừng đầu nhìn hắn, giọng điệu bình bình đạm đạm như chuyện đương nhiên.

Bàn tay to hơi lạnh, hoàn toàn có thể bao trùm bàn chân nhỏ bé của Chung Như Thủy, vết chai lưu lại lúc luyện kiếm cọ sát làn da, Chung Như Thủy chỉ cảm thấy nhiệt khí bốc lên đầu, sắp biến thành hơi nước! Không giống sự đụng chạm của Khúc Dương Vũ khiến hắn cảm thấy buồn nôn muốn chạy trốn, tuy Phong Hàn Bích làm như vậy khiến hắn có chút ngượng ngùng, nhưng nhiều hơn là cảm động và rung động khó hiểu.

“Ta, ta, ngươi, ta.....” Chung Như Thủy ta ngươi nửa ngày không nói hết câu, Phong Hàn Bích vẫn chăm chú xoa bóp. Nhìn y cúi đầu nghiêm túc, vẻ mặt bình thường có vẻ lạnh lùng cương trực, lúc này lại nhu hòa khiến hắn muốn khóc. Nhiệt khí trên mặt chạy vào mắt, Chung Như Thủy cắn môi dưới, thân trên cứng ngắc mặc Phong Hàn Bích cẩn thận mà nhẹ nhàng niết chân hắn.

Cho tới giờ, chưa ai đối tốt với hắn như vậy. Khi còn bé ăn nhờ ở đậu, hắn nếm trải nhân tình ấm lạnh, cũng nhận hết ỨC HIẾP, dù bà ngoại thường nói hắn là hải tử đáng thương nhưng chưa từng cho hắn một chút triu mến của thân nhân, nhà cậu mợ thì không cần phải nói, ít đánh chửi đã là nhân từ. Lần đầu tiên được người ôm, là Phong Hàn Bích; Lần đầu tiên được người cõng, là Phong Hàn Bích; Lần đầu tiên có người an ủi khi hắn khóc, là Phong Hàn Bích; Lần đầu tiên có người bảo vệ hắn, là Phong Hàn Bích; Lần đầu tiên có người quan tâm hắn, dung túng hắn, là Phong Hàn Bích; Lần đầu tiên có người rửa chân cho hắn, vẫn là Phong Hàn Bích. Toàn bộ, đều là Phong Hàn Bích. Đè nén nước mắt rơi xuống, Chung Như Thủy nhẹ nhàng khịt khịt mũi.

“Phong Hàn Bích.” Chung Như Thủy khe khẽ mở miệng.

“Ừ, ta ở đây.” Phong Hàn Bích nhẹ giọng trả lời.

“.....” Đừng quá tốt với ta, ta sợ sẽ yêu người. Chung Như Thủy không dám nói những lời này ra, chỉ có thể dấu ở trong lòng.

“Thật nhỏ.” Phong Hàn Bích không để ý vì sao Chung Như Thủy đột nhiên im lặng, chỉ thì thào một câu.

“Hả? Sao cơ?” Chung Như Thủy sững sờ, không rõ ý đang nói gì.

“Chân của người, thật trắng, thật nhỏ.” Lần này Phong Hàn Bích nói cực kỳ rõ ràng.

..... Chung Như Thủy lần nữa đỏ bừng cả mặt, đỉnh đầu bốc khói, nhưng lần này là bị chọc giận!

“Ta sẽ cao! Thân thể của ta mới mười năm tuổi, chắc chắn ta sẽ cao hơn người! Chân cũng lớn hơn người! Người chờ, chờ chân ta bằng Xích Cước Đại Tiên, ta sẽ giẫm bẹp người như giẫm con kiến!” Chung Như Thủy xù lông, giương nanh múa vuốt đem nước rửa chân đá lên người Phong Hàn Bích. Lâm công công sớm bị tình cảnh quỷ dị trước mắt làm sợ tới mức mất hồn, giờ thì giật mình, hóa đá tại chỗ.

Phong Hàn Bích rất tinh táo cầm khăn sạch lau đi nước trên mặt, sau đó vươn tay bắt lấy chân nhỏ đang làm loạn của Chung Như Thủy, ấn mạnh vào huyệt Dũng Tuyền nơi lòng bàn chân một cái!

“A!!!!” Tiếng hét thảm thiết của Chung Như Thủy vang vọng Khố Trúc uyển.

Lê Khô vẫn chưa khởi hành đi Bình Châu, đang ở trong phòng của mình, nghe tiếng hét thảm thiết, sợ tới mức ngẩn người, thầm nghĩ, chẳng lẽ thái tử điện hạ nhà hắn rốt cục nhìn không được mà ăn Tiểu Thủy Nhi? Nhưng cũng quá không thương hương tiếc ngọc mà? Tiếng hét thảm thiết, quỷ cũng sợ tới mức khóc lóc a!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Thích, không thích, thích

Phong Hàn Bích cảm thấy có một tảng đá lớn đè trên ngực, không thở nổi. Cơ hồ dùng hết toàn lực giãy dụa mới có thể thoát khỏi ác mộng, thờ hồn hèn từng ngum từng ngum, khoe mắt quét qua, cái đầu không lớn nhưng rất nặng của Chung Như Thủy gác trên ngực y, o o ngủ ngọt ngào. Khóe miệng Phong Hàn Bích run rẩy, thờ dài như cam chịu số phận, chính Chung Như Thủy nằm ngay ngắn, bất mãn bóp mũi của hắn đến khi hắn hô hấp không được bắt đầu vô thức giãy dụa mới hết giận buông tay.

Một đạo hắc ảnh theo cửa sổ nửa mở xâm nhập, không tiếng động quỳ gối trước giường Phong Hàn Bích. Phong Hàn Bích khẽ động, truyền âm nhập mật bảo hắn đến thư phòng chờ, bóng người rất nhanh biến mất. Phong Hàn Bích nhìn người đang ngủ say cuộn tròn lại còn không tự giác nhích sang phía y, mỉm cười nhẹ nhàng, khẽ vuốt ve tóc của hắn, phủ thêm chăn cho hắn, sau đó mặc áo đứng dậy, hướng đến thư phòng. Đào Như Lý đi năm ngày, hắn có tin tức truyền về. Lại một đạo hắc ảnh xâm nhập gian phòng, nhẹ nhàng nhảy lên xà ngang, từ ngày cứu được Chung Như Thủy trở về, Phong Hàn Bích ra lệnh, nếu y bắt đắc dĩ không ở bên cạnh Chung Như Thủy, Mạc Tiểu phải theo sát hắn mọi lúc.

Thư phòng.

“Thế nào.” Phong Hàn Bích dựa vào ghế, miễn cưỡng hỏi.

“Bẩm điện hạ, Đào đại nhân và chúng thuộc hạ, ba người theo lộ tuyến trên bản đồ đến Vồng Lượng cốc, nơi đây hung hiểm vô cùng, không đường để tiến. Thuộc hạ ở tại Vồng Lượng cốc mấy ngày, tìm khắp nơi cũng không thấy đường thông. May mà Đào đại nhân thân trọng, phát hiện có một đoạn vách đá kỳ quặc, mạo hiểm tìm tòi mới biết nó là thông đạo nhập cốc được hình thành tự nhiên! Thông đạo này cực kỳ bí ẩn khiến người ta khó phát hiện, mà đi thông đến đâu chưa điều tra rõ, nhưng thuộc hạ phát hiện, có dấu vết người đi qua, hơn nữa số lượng không ít. Ngoài ra còn có dấu vết ngựa và xe ngựa, Đào đại nhân biết chuyện không đơn giản, bảo thuộc hạ trở về bẩm báo, bọn họ vẫn còn ở trong cốc tiếp tục điều tra.” Hắc y nhân quỳ một gối, cung kính báo cáo tình huống cho Phong Hàn Bích.

“Trở lại nói với Đào Như Lý, làm việc không cần qua gấp, chuyển biến tốt hãy thu. Bảo hắn trưa ngày kia phải về phục mệnh, các người ở lại tiếp tục quan sát.” Phong Hàn Bích lạnh lùng nói, Đào Như Lý tra được tình hình là tốt, không cần hắn dần thân vào nguy hiểm.

“Thuộc hạ lĩnh mệnh!” Hắc y nhân dập đầu, sau đó nhảy lên, lần nữa biến mất trong màn đêm. Phong Hàn Bích xoa xoa mi tâm, thấy bầu trời dần dần hiện màu trắng bạc, trời, lại sắp sáng.

Vội vàng bận rộn nửa ngày, tới bữa cơm trưa, Chung Như Thủy vui vẻ sai bước vào thiện thực thính, bất ngờ trông thấy Lê Khổ rời đi bốn ngày đã trở lại!

“Ồ? Không phải người đi trình sát Bình Châu sao? Nhanh như vậy đã trở lại?” Chung Như Thủy kinh hi nói với Lê Khổ, Tiểu Đào Nhi đi trước hần, đến giờ vẫn chưa trở về.

“Người nghĩ sống ngồi ở Đồng Châu chỉ dùng nuôi cá chắc? Đường thủy của Đồng Châu trải rộng cả nước, từ Đồng Châu thành đi qua Khách thành tới Bình Châu thành chỉ cần một ngày, ta đến đó còn dư hai ngày, giết người phóng hỏa cũng xử lý được huống chi chỉ là dò xét tin tức?” Lê Khổ vừa nói vừa không chút khách khí giật chân gà nướng mà gặm.

“A! Người dám ăn vụng gà của ta!” Chung Như Thủy kinh hãi, bước một bước dài chộp lại gà nướng, hướng về phía thân gà cắn một miếng lớn! Phong Hàn Bích diện vô biểu tình kéo cổ áo Chung Như Thủy, xách hần về chỗ ngồi.

“Không ai dám tranh với người, ngồi trên ghế ăn, cẩn thận nghẹn.” Phong Hàn Bích kéo hần ngồi xuống, ánh mắt quét qua Lê Khổ, khoe miệng Lê Khổ run rẩy, y nói rất đúng, không có người “Dám” tranh chứ không phải “Cùng” tranh, một chữ bất đồng, ngụ ý cách xa ngàn dặm a. Thái tử điện hạ còn rất săn sóc mà mức cho hần một chén canh, Chung Như Thủy cũng không để ý mà uống một hớp lớn. “A ~ ngon! Là canh hạt sen với thịt ~” Chung Như Thủy thỏa mãn chặc lưỡi, giật xuống đùi gà còn lại đưa tới bên miệng Phong Hàn Bích, cười vô cùng hồn nhiên, rất hào phóng nói: “Cái này cho người!”

Phong Hàn Bích sững sờ, lập tức mỉm cười, Chung Như Thủy không hiểu sao mặt đỏ tím đập, thăm mắng mình điên rồ, vội vàng đem đùi gà ném vào trong bát của y, cúi đầu ăn cơm không ngẩng lên. Phong Hàn Bích cười như một cơn xuân phong, không ngừng gấp thức ăn cho Chung Như Thủy, sau đó tình tế nhấm nháp đùi gà, Lâm công công đoán rằng, đây là đùi gà thái tử điện hạ thấy ngon miệng nhất từ trước tới nay.

Lê Khổ cười mập mờ, ánh mắt không ngừng đảo quanh hai người bọn họ, hi hi hi, chắc chắn có chuyện, nhưng không biết chích lang đã đạt được tâm nguyện hay chưa? Lê Khổ biết Phong Hàn Bích không muốn thương tổn Chung Như Thủy nên chậm chạp không hạ thủ, thậm chí cùng hần chơi trò mập mờ, rảnh rỗi thì tìm cách thân thiết. Vì không muốn chủ tử của mình nhìn khổ cực, Lê Khổ quyết định tác động Chung Như Thủy một phen!

Sau khi ăn xong, Lê Khổ thừa dịp Phong Hàn Bích tới thư phòng xử lý công việc, kéo Chung Như Thủy vào trong sân. Chung Như Thủy nghi hoặc hỏi: “Làm gì vậy? Người muốn gạt lão bản của ta làm chuyện thất đức sao?” Một mình tìm hần, chẳng lẽ Lê Khổ có bí mật không thể nói cho Phong Hàn Bích biết?

“Ta đâu làm gì thất đức!” Lê Khổ thích nhất cùng Chung Như Thủy nói lời nhai, phi thường đã ghiên! “Ta chỉ có việc muốn hỏi người!”

“Chuyện gì thần bí như vậy? Người nghe được chuyện bát quái gì sao? Nói nghe một chút!” Chung Như Thủy hưng phấn mà đem tai đến, Lê Khổ khinh bỉ “Chặc” Một tiếng, “Tục! Tục tâng! Ta, Ca ca của người, tìm người cũng chỉ có thể nói chuyện bát quái ư? Hai huynh đệ không còn gì để nói sao?”

“Ha ha a, mỗi lần người tìm ta thật sự chỉ nói chuyện bát quái, ta luôn nghi ngờ thể giới của người có tồn tại hai chữ đứng đắn hay không!” Chung Như Thủy không chút do dự vạch trần hần, mặt Lê Khổ đỏ hồng, sờ sờ cái mũi nói: “Ta thực sự nói chuyện đứng đắn với người!”

“Vậy người nói nhanh đi!” Chung Như Thủy ngoáy ngoáy lỗ tai, lơ đãng.

“Người cảm thấy thái tử điện hạ của chúng ta đối xử với người thế nào?” Lê Khổ nhỏ giọng ghé vào lỗ tai hần hỏi.

Chung Như Thủy không quen thân thiết như vậy, ngửa người ra sau nói: “Cũng được.”

“Cái gì mà cũng được! Hần đối với người quả thực tốt không thể tốt hơn, người biết không! Chuyện gì cũng chiều người sủng ái người, còn hầu hạ người! Người cho rằng, tại sao một Thái tử cao cao tại thượng lại đối xử với người tốt như vậy?” Lê Khổ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, còn thiếu điều rỗng vào lỗ tai hần.

“Hần là lão bản tốt, thương cảm cấp dưới bảo vệ công nhân!” Chung Như Thủy sờ sờ cằm khẳng định.

Lê Khổ bị chọc giận, đập mạnh một cái lên đầu của hần: “Người giả vờ làm Tiểu Bạch sao! Người tình tường như người còn không biết rõ? Hần thích người! Thích người biết không!”

“..... Không biết.” Mặt Chung Như Thủy đỏ ửng đáng nghi, mắt lờ lờ sáng, không dám nhìn Lê Khổ.

“Tiểu tử, người thật là!” Lê Khổ thấy bộ dáng sợ hãi của hần, biết hần hiểu, chỉ là vẫn chưa thể tiếp nhận, nên giả bộ cái gì cũng không biết!

“Vậy người biết rõ vì sao người đối xử với điện hạ khác chúng ta không? Người có thể tiếp nhận mọi cử chỉ thân mật của điện hạ, nhưng chúng ta, người chẳng những không tiếp thu còn vô thức tránh né! Người đừng vội vàng phủ nhận, ngay cả ta nói chuyện với người trong khoảng cách gần như vậy, người cũng không tự chủ mà lui ra, người định phủ nhận thế nào?” Thấy Chung Như Thủy hoảng sợ, sắc mặt lại đỏ ửng, Lê Khổ nghiêng răng nghiêng lợi cho hần liều thuốc cuối cùng: “Đừng phủ nhận, người cũng thích điện hạ!”

“Người, người, người!” Chung Như Thủy nói không ra lời, chỉ cảm thấy trên mặt bỗng rát như bị người tát, “Ta thấy người không phải thất đức mà thiếu

nào! Nào quá nhỏ, suốt ngày nói vớ vẩn! Gia không thích hẳn!” Bỗng nhiên Chung Như Thủy cất cao thanh âm, Phong Hàn Bích đang chuyên tâm công vụ cũng phải nhìn lại. Chỉ thấy Chung Như Thủy vội vàng hấp tấp đẩy Lê Khổ, không đầu không đuôi chạy ra ngoài. Phong Hàn Bích không lo lắng, dù sao Mạc Tiểu luôn theo sát hẳn. Ngược lại, Lê Khổ bị đẩy ngã cũng không ảo não, lúc này đang sờ cằm cười gian, không thích? Ta sẽ khiến ngươi thích! Thấy nụ cười của Lê Khổ, Phong Hàn Bích cảm giác lưng rét lạnh. Nghĩ Lê Khổ và Chung Như Thủy lại giận dỗi, lắc đầu tiếp tục làm việc.

Đến đêm, Lê Khổ không xuất hiện ở bàn cơm. Chung Như Thủy vui vẻ, nghĩ thầm, tốt nhất vĩnh viễn đừng trở lại, tránh nhiều lo âu suy nghĩ của hẳn! Sau đó cùng Phong Hàn Bích hưởng thụ bữa tối hài hòa.

Bữa tối qua không lâu, Lê Khổ cười mờ ám kéo Phong Hàn Bích đi. Chung Như Thủy nghi hoặc nhìn hai người vừa đi vừa nói chuyện gì đó, quay đầu dùng ánh mắt hỏi Lâm công công. Lâm công công tỏ vẻ hiểu rõ, cười cười với hẳn, sau đó đi theo bọn họ. Chung Như Thủy trừng to mắt, người chưa nói cho ta biết đã đi a!

Buồn bực trở về phòng của mình, nửa đường thấy Lâm công công chạy tới. Lâm công công sao vậy? Vừa mới đi không lâu lại vội vội vàng vàng trở về? Chung Như Thủy liền hỏi: “Lâm công công, xảy ra chuyện gì sao?”

“Thế tử, chúng ta phụng chỉ điện hạ, sắp xếp phòng khác cho ngài, tại đông sương, ta dẫn ngài qua.” Lâm công công nói.

“Đổi phòng? Vì sao?” Không phải Phong Hàn Bích nói một tác cũng không được rồi y, phòng ngừa những người kia tìm tới cửa lần nữa mà?

“Cái này, đêm nay điện hạ không tiện. Đành phải ủy khuất thế tử ở đông sương một đêm.” Lâm công công ấp a ấp úng nói, ánh mắt lập loè.

Chung Như Thủy cảm thấy bất thường, Phong Hàn Bích không tiện? Đâu phải nữ nhân mà không tiện? Ngủ cùng một chỗ lâu như vậy, đêm nay mới nói không tiện?

“Lâm công công, người sáng mắt không ngồi lê đôi mách, rốt cục Phong Hàn Bích muốn gạt ta cái gì?” Chung Như Thủy quyết định đi thẳng vào vấn đề.

“Thế tử!” Lâm công công cả kinh quỳ rạp xuống đất, “Nô tài không dám nói! Lê đại nhân nói, nếu để ngài biết chuyện này, đầu lão nô khó giữ được!”

Nghiêm trọng như vậy? Chung Như Thủy vừa định nói không làm khó dễ người thì thấy Lê Khổ phe phẩy vũ phiến đi tới, còn ca tiểu khúc chẳng ra gì.

“Lê đại nhân!” Chung Như Thủy thân mật chào hỏi, Lê Khổ khẽ giật mình, thấy Lâm công công quỳ trên đất liễu mạng nháy mắt với hẳn, giả vờ không phát hiện, cũng thân mật nghênh đón Chung Như Thủy, “Thủy Thủy ~ sắc trời đã tối, sao còn không nghỉ ngơi?” Lê Khổ làm bộ ân cần, sau đó bưng tỉnh đại ngộ, “A! Chẳng lẽ phòng mới ngủ không quen?”

“Lê đại nhân, chúng ta nói trắng ra, rốt cuộc Phong Hàn Bích xảy ra chuyện gì?” Chung Như Thủy trực tiếp hỏi.

“Cái này. Hi hi hi hi, khó mà nói, khó mà nói!” Lê Khổ đóng cửa vũ phiến, thừa nước đục thả câu.

“Ừc, nói thế nào nhỉ, ta cảm thấy ngại, ừc, cười rộ lên, có chút.” Chung Như Thủy nhìn nụ cười của hẳn, không đành lòng tổn thương hẳn.

“Bỉ ối sao?” Lê Khổ tự mình hiểu được, “Hi hi, chính là có chuyện như vậy.”

Có chuyện như vậy là chuyện gì? Ngươi nói rõ đi! Cái này không nói cái kia không nói, ai cũng gạt hẳn, Chung Như Thủy thực con mẹ nó muốn bạo phát.

“Ai nha, ta nói, sao ngại ngần như vậy, thái tử điện hạ của chúng ta là nam nhân a, là nam nhân mỗi ngày cùng người mình yêu ngủ trên một chiếc giường, lại chỉ đơn thuần ngủ mà không thể làm gì, đều ngẹn đến mức bất mãn, còn không tìm người hạ hỏa!” Lê Khổ tỏ vẻ “Là nam nhân đều hiểu”, “Ta đến nam phong quán tốt nhất thành tìm hai đầu bài xinh đẹp nhất sạch sẽ nhất a! Mất không ít bạc!” Rốt cục Chung Như Thủy đã hiểu, Phong Hàn Bích sau lưng hẳn tìm người khác!

Biểu tình phẫn nộ ghen tuông đều hiện rõ trên mặt Chung Như Thủy, Lê Khổ và Lâm công công kích động liếc nhau, phép khích tướng cũng có tác dụng! Trong lòng hò hét: Nhanh! Nhanh tới phòng của thái tử điện hạ, đuổi hai tình địch đi, lại tự giác để thái tử điện hạ ôm ấp a!

Chỉ thấy họ Chung nào đó hùng hổ vén tay áo, nâng chân trái, chuyển ra sau, bước nhanh về phía trước!

“Này?” Lê Khổ ngẩn ngơ, nhắc nhở: “Thủy Thủy, tây sương ở bên này, bên kia là đông sương mà.”

“Gia đi đông sương, Phong Hàn Bích yêu ai, gia không hầu hạ!” Tiếng rống giận của Chung Như Thủy truyền đến, Lê Khổ run sợ, làm sao bây giờ? Hẳn thể lên thể xuống trước mặt Thái tử, chiều này nhất định hữu dụng, nếu không liền chịu quân pháp xử lý.

“Lê, Lê đại nhân, cái này, hồng rồi?” Lâm công công run giọng, không phải lo lắng Lê Khổ phải chịu năm mươi gậy, mà lo lắng khoảng cách vật và mối kéo gần giữa Thái tử và Chung Như Thủy sẽ gần ra lần nữa.

“Hồng, hồng a.” Lê Khổ không thể ngờ Chung Như Thủy quả thực là đèn lồng da trâu, thế nào cũng không được! Nhìn Chung Như Thủy càng chạy càng xa, ngay cả ý định quay đầu lại cũng không có, lòng Lê Khổ run rẩy, nhận năm mươi gậy, hẳn sẽ phải nằm trên giường vài ngày.

Chung Như Thủy lửa giận ngút trời đá văng cửa đông sương phòng, trong phòng tối đen, không ai điểm dầu hay thắp nến cho hẳn. Chung Như Thủy bất cần dụng phải bàn gỗ lim ngoài đại sảnh, đau tới mức nhe răng. Ngay cả cái bàn cũng khi dễ hẳn! Hung hăng vỗ bàn, Chung Như Thủy đau đến muốn

khóc, hấn đã quên mất, bàn tay nhỏ bé của mình không chịu nổi!

“Sao ngươi không yêu quý chính mình một chút?” Thanh âm ôn nhu của Phong Hàn Bích vang lên sau lưng Chung Như Thủy, Chung Như Thủy chấn động, cắn răng không quay đầu lại, cảm thụ khí tức của y càng ngày càng tới gần.

Đôi tay hơi lạnh nhẹ nhàng ôm Chung Như Thủy, cảm đặt lên đỉnh đầu của hấn, khí tức ấm áp vang lên bên tai: “Giận ta, đánh ta là được rồi. Sao lại làm khổ chính mình?” Chung Như Thủy cứng đờ, cắn răng lạnh lùng nói: “Ta chỉ là một nô tài, nào dám đánh chủ tử! Chủ tử muốn ta đi đâu ở đâu, ngay cả câu oán hận cũng không dám nói!”

“Ha ha ha ha~” Phong Hàn Bích ghé vào lỗ tai hấn cười khê, ngay cả nước rửa chân cũng dám dội lên người chủ tử, còn nói không dám đánh chủ tử? Trâm giọng: “Ngươi đang ghen.” Không phải nghi vấn mà là khẳng định, Chung Như Thủy lại cứng đờ, lạnh lùng nói: “Buông tay, nô tài không tư cách này, cũng không muốn ăn dấm chua! Quay về với ôn nhu hương của ngươi đi, ta vừa xấu vừa gầy lại thấp bé, không thể hầu hạ chủ tử!”

“Đêm nay ta rất vui vẻ, Như nhi, ta thật sự vô cùng vui vẻ.” Phong Hàn Bích nói không đầu không đuôi, triệt để chọc giận Chung Như Thủy, tả ửng hờu bão, ngươi thực sướng ngắt trời a! Cúi đầu, cắn xuống cánh tay của y! Phong Hàn Bích nhú nhú mảy, không buông ra, mặc hấn xả giận. Chung Như Thủy sững sờ, Phong Hàn Bích không đẩy hấn? Dần dần nói lỏng, cũng không tức giận như trước, tỉnh táo nói: “Ngươi về đi, ta thật sự không ghen.” Hấn biết rõ Phong Hàn Bích yêu hấn, nhưng hấn chưa từng cự tuyệt cử chỉ thân mật của y, tâm tình bất định lại muốn độc chiếm ôn nhu của Phong Hàn Bích. Không giống khi biết rõ tâm tư của Thương Giác Trung, hấn đã nghĩ tất cả biện pháp làm Thương Giác Trung hết hy vọng, nhưng hấn lại làm không được với Phong Hàn Bích. Hấn ích kỉ như vậy, có tư cách gì ghen? Phong Hàn Bích cũng đủ dung túng hấn, hấn không nên, ngay cả dục vọng sinh lý của y cũng muốn độc chiếm. ...

“Dù ngươi ăn giấm hay không, ngươi cảm thấy ta sẽ nhường cho nam nhân hay nữ nhân khác chiếm giường thuộc về Như nhi của ta, đành chịu thuộc về Như nhi của ta, thậm chí chiếm vị trí ngủ trong lòng ta thuộc về Như nhi của ta sao? Ngươi cho rằng có thể?” Thanh âm trầm thấp ôn nhu của Phong Hàn Bích đánh sâu vào tâm linh Chung Như Thủy, Như nhi của ta, Như nhi của ta. Chung Như Thủy chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt khí bay thẳng lên đầu, thiếu chút nữa chết chìm trong tiếng ôn nhu “Như nhi của ta”.

Phong Hàn Bích khẽ cúi người, môi tới gần gò má hấn, cảm nhận rõ ràng gò má hấn bỗng nóng lên, ăn no ngủ ngon nên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn mềm mại, gờ đỏ ửng dị thường. “Bên giường của ta, vĩnh viễn chỉ dành cho Như nhi của ta.” Phong Hàn Bích nhẹ nhàng chạm vào vành tai đỏ ửng của Chung Như Thủy, ôn nhu nói. Chưa từng được người trực tiếp tỏ tình, Chung Như Thủy đã sớm bị giọng điệu và hành động mập mờ làm mặt đỏ tới mang tai, chóng mặt choáng váng, bị y bế lên cũng không phát giác. Phong Hàn Bích ôm hấn lên giường, giúp hấn cởi giày, cùng nằm xuống. Phong Hàn Bích thấy Chung Như Thủy có chút cứng ngắc, cười nhẹ nói: “Ngươi đừng lo lắng, nếu ta thật sự định làm gì với ngươi thì đã sớm làm, không cần chờ đến bây giờ. Ta biết rõ ngươi hiểu, cho nên ta luôn chờ đáp án của ngươi, chờ ngươi chính miệng nói với ta, ngươi cũng yêu ta. Đến ngày đó, ta nhất định sẽ không buông tha ngươi.”

Tay Phong Hàn Bích nhẹ vỗ về lưng Chung Như Thủy, Chung Như Thủy rất thích cảm giác này, hương vị có người quý trọng mình. Thoải mái dựa vào lồng ngực của y, Chung Như Thủy rầu rĩ nói: “Hào.” Sau đó tại nơi y không nhìn thấy, nở nụ cười nham hiểm, chờ gia được một mét chín, luyện cơ bụng cơ ngực sáu múi, nhất định sẽ đáp ứng ngươi! Phong Hàn Bích, ngươi chờ làm nam sủng của gia đi! Cho nên, hấn cũng không thấy Phong Hàn Bích lộ ra nụ cười nham hiểm, bỗng vương còn không biết ngươi nghĩ gì sao, chờ Chung Như Thủy ngươi cao được một mét chín luyện cơ bụng cơ ngực sáu múi, đã sớm bị bỗng vương áp không chỗ xoay người!

Chung Như Thủy a Chung Như Thủy, chắc chắn ngươi không cách nào xoay người a.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Ngoại truyện — Ngàn dặm nhân duyên

Tết Nguyên Tiêu, mỗi khi tết âm lịch linh đình qua đi, từ hoàng đế cho tới dân chúng đều chuẩn bị và đợi chờ ngày mười lăm tháng giêng hôm nay. Thịt cá tất nhiên không cần phải nói, ngay cả bánh trôi cũng được làm nhiều màu sắc phong phú.

“Nguyệt sắc đăng son mãn đế đô, hương xa báo cái ái thông cù. Thân nhân bất đồ trung hưng thịnh, tu trục hương nhân tái Từ Cô (1)” Vốn nên cùng Phong Hàn Bích chủ trì lễ cúng tế Tết Nguyên Tiêu thì lúc này Chung Như Thủy đang gật gù ngâm thơ của Lý Thương Ẩn, ánh sáng từ đèn lồng ven đường hắt lên khuôn mặt đầy hân hoan. Phong Hàn Bích theo bên cạnh hấn, mỉm cười nhìn hấn.

Chung Như Thủy vận y sam minh hoàng, đơn giản mà tao nhã, vây lấy dáng người thon dài cân xứng, phối hợp với khuôn mặt tươi cười sáng lạn như ánh mặt trời, Phong Hàn Bích cảm thấy, trăng tròn hôm nay cũng không sánh bằng hấn. Tuy Chung Như Thủy không xinh đẹp, không nho nhã, không anh tuấn, không tiêu sái, không có khí chất, không cao, không có quý cù, vô tâm vô phế. Nhưng Phong Hàn Bích vẫn si mê hấn, cảm thấy hấn là độc nhất vô nhị, ngay cả tiên nữ trên trời cũng không sánh bằng, từ lần đầu tiên y nhìn thấy hấn đến bây giờ đã bảy năm, vẫn tìm không ra nguyên nhân thích hấn. Đêm nay, Phong Hàn Bích cũng vận y sam minh hoàng, chỉ khác nhau ở chỗ, hoa văn trên y phục của y phức tạp hơn của Chung Như Thủy. Chung Như Thủy là song lý hí châu (2), sinh khí bừng bừng tràn ngập phần chân, càng khiến hấn giống như một hải tử không lớn. Mà Phong Hàn Bích là kỳ lân uy vũ, tôn lên khí thế và dung mạo của y. Đại tỷ tiểu thư tam cô lục bà thiếu phụ xinh đẹp đi trên đường, không một ai không len lén liếc nhìn Phong Hàn Bích, khiến đại hòa tiểu hòa lão nhân hoa giáp nghiêng răng nghiêng lợi hận không thể lột sống y! Bất quá, ngại khí thế nhiếp nhân của y, cũng chỉ có thể nghĩ mà thôi.

Phong Hàn Bích không đếm xỉa ánh mắt mọi người, bước nhanh đuổi kịp Chung Như Thủy, nắm lấy tay của hắn, bắt đầu nói: “Ngươi có một đêm để từ từ dạo chơi, hoàng hậu của ta.”

“Hả? Ta chỉ sợ đứng bên cạnh ngươi gây trở ngại, nên để ngươi tự do thỏa thích lừa gạt con gái nhà lành! Ta thực hảo tâm!” Chung Như Thủy tỏ vẻ “Hảo tâm không cần hảo báo”, dùng sức rút tay của mình về. Bất mãn và lửa giận tiết lộ tâm tình không vui lúc này của hắn, ngươi đi mà tìm nữ nhân song túc song tề a! Ta một chút cũng không thích “Ngôi vị hoàng hậu” này!

“Ngươi……” Ai! Phong Hàn Bích thầm thở dài, là những nữ nhân kia nhìn y, đầu phải y trêu chọc người ta…… Kỳ thật không trách tiểu hoàng hậu của y, là y sai, năm đó tổn thương hắn, xa nhau bảy năm chứng minh tiểu hoàng hậu của y thật sự rất quan tâm y. “Lại miêng ngựa sao……” Nắm chặt tay hắn, nâng cằm hắn lên, trên đường lớn tập nập người qua người lại của Mị thành, hôn lên đôi môi hồng phấn!

“A……”

“Hóa ra bọn họ là…… Hi hi, còn mặc y phục tình lữ, thực ân ái~”

“Ta thấy không phải đùa giỡn! Nam nhân tốt như vậy đã có chủ?”

“Chán ghét! Lại thích nam nhân!”

“Đều do đương kim hoàng thượng dạy hư! Nhưng bọn họ thật xứng đôi.……”

Đây là thanh âm của các nữ nhân vận y phục lồng lẩy đang đứng xem bên đường.

“Ôi! Còn tưởng rằng đêm nay không còn cơ hội chứ!”

“Hóa ra là ông già thôi!”

“Nói bậy! Hoàng hậu của đương kim hoàng thượng, quốc mẫu của chúng ta không phải nam nhân sao!”

“Đúng, không có gì phải ngạc nhiên!”

“Ta, ta còn cơ hội……”

Đây là thanh âm của các nam nhân phong thái nhanh nhẹn đứng xem bên đường.

Chung Như Thủy xấu hổ không có chỗ chui! Sao mọi người không nói nhỏ một chút, còn cố ý chọc ghẹo hắn! Mà Phong Hàn Bích, chuyện mình làm không chịu nhận! Mỗi lần đều dùng chiêu này! Hắn không ghét cũng bị y làm cho ghét!

Chung Như Thủy chỉ có thể dùng tay đưa ra sau lưng Phong Hàn Bích, tức giận trảo mạnh một cái! Phong Hàn Bích không dùng, chỉ khẽ nhủ mảy, sau đó càng làm càn đem đầu lưỡi lườn vào! Chung Như Thủy khóc, hắn đã quên dáng người Phong Hàn Bích rắn chắc, toàn thân không có chút thịt thừa, hắn trảo qua mấy tầng y phục, sao có thể đau chứ! Tay không được, ta còn có răng! Đã sớm hiểu rõ Chung Như Thủy, Phong Hàn Bích cười đắc ý, nhân lúc hắn há mồm lập tức đưa lưỡi ra.

“Cạp!” Chung Như Thủy cắn không được, bởi vì lực quá lớn còn va hàm răng vào nhau đến đau nhức! “Ngươi, ngươi, ngươi! Gia không hầu hạ!” Chung Như Thủy hận nghiền răng nghiền lợi, không thèm đi theo người thích khi dễ hắn! Mặt đỏ bừng đẩy Phong Hàn Bích ra, xoay người bỏ chạy. Phong Hàn Bích lui về phía sau vài bước, ngăn người, hắn nói, không hầu hạ……. Bảy năm trước, hắn cũng dùng vẻ mặt như thế nói với y, không hầu hạ, sau đó thật sự vô tung vô ảnh…… Nhớ lại đoạn thời gian trước kia, trái tim đột nhiên đau đớn, sắc mặt Phong Hàn Bích có chút trắng bệch.

“Ôi chào, công tử còn không nhanh đuổi theo, người chạy mất rồi!” Một đại thẩm hảo tâm nhắc nhở Phong Hàn Bích đang đứng ngây người đắm chìm trong bi thương, Phong Hàn Bích bừng tỉnh, lập tức đuổi theo.

Rốt cục nhìn thấy bóng dáng mình hoàng nhỏ bé tại nhai đạo chữ thập Hi Nhung, Phong Hàn Bích mừng rỡ muốn tiến lên, nhưng lúc này, đội đèn rồng xuyên qua ngã tư ngăn cản lối đi của y! Đèn rồng thật dài lay động, đám người ở Hi Nhung liền sôi trào, vây quanh nhảy múa ủng hộ. Phong Hàn Bích bị đám người đông nghịt và đèn rồng không lồ ngăn trở, Chung Như Thủy vốn gần trong gang tấc thoáng cái không còn bóng dáng. Phong Hàn Bích mặt lạnh tránh né đám người chen chúc, lòng tràn ngập lo lắng sợ hãi. Nếu Chung Như Thủy còn dám chạy lần nữa, y nhất định đem hàn thiết tạo thành xích khóa hắn bên cạnh cả đời, không, là vĩnh viễn! Ai, cũng không thể cướp Chung Như Thủy khỏi tay y!

Phong Hàn Bích thật vất vả mới thoát khỏi đoàn người xô đẩy tới mức muốn ngã xuống đất, liền thấy hai xe đèn hoa đang tới gần, phía trước là hơn mười người đi cưỡi, trong tay cầm các loại đèn hoa. Trên xe là người giả trang các tiên nhân trong truyền thuyết, tươi cười vui vẻ, cầm đèn hoa vẫy tay với mọi người. Lão nhân đại nhân tiểu hài tử đều chen chúc hai bên đường vui vẻ cười đùa, xem lễ hội hoa đăng một năm mới có một lần.

“Này, ta nghe nói đêm nay có một trò chơi đặc biệt gọi là ngàn dặm nhân duyên, nguyệt lão sẽ vung hồng tuyến sang hai bên, người nhận được chỉ cần theo sợi hồng tuyến tìm người cầm đầu dây bên kia, đó chính là người định mệnh!” Một hồng y cô nương xinh đẹp nói với bằng hữu của mình, trên mặt mang theo ngượng ngùng của thiếu nữ.

“Thật sao? Nhưng, nếu đôi phương không phải người mình yêu thì thế nào? Nếu đôi phương còn là một người có phụ có phụ, chẳng phải xấu hổ chết người sao?” Một hồng y cô nương khác cũng ngượng ngùng đám nhẹ bằng hữu của nàng.

“Ai nha ai nha, chỉ là trò chơi thôi mà! Chúng ta đang chơi đùa, không phải sao?” Hồng y cô nương kia e lệ dậm chân.

“Chúng ta thử xem a?” Hồng y cô nương khác có chút sợ hãi nói. Hai người đều ngượng ngùng chờ đợi người định mệnh của mình.

Phong Hàn Bích không chú ý người xung quanh đang đàm luận cái gì, thân hình cao lớn của y có vẻ hạc giữa bầy gà trong đám người, chỉ là khuôn mặt tối tăm tương phản với dung mạo tuấn mỹ của y, khiến cả nam lẫn nữ muốn đến gần y đều sợ hãi, lắc đầu thờ dài rồi đi.

Chuyện liên tiếp xảy ra ngoài ý muốn khiến Phong Hàn Bích thực muốn giết người! Đêm nay, vì muốn cùng Chung Như Thủy hưởng thụ thế giới hai người nên không mang thêm ai, mà lúc này không biết Chung Như Thủy đã đi đâu, ngay cả người giúp tìm kiếm cũng không có!

“Đến đây đến đây, nguyệt lão đến đây!” Đám người đột nhiên hưng phấn, rất nhiều nam tử nữ tử còn trẻ đều đã chuẩn bị, xa giá của Nguyệt lão đi sau cùng!

Phong Hàn Bích thỉnh linh bị đẩy về phía sau, trong mắt hiện lên sát ý. Đáng tiếc, những người kia đang tìm kiếm nhân duyên tốt, hoàn toàn xem nhẹ khí thế khiến người ta sợ hãi của y.

Nguyệt lão hạc phát đồng nhan (3) nở nụ cười rạng rỡ đứng ở cuối xe, trong tay cầm hàng loạt hồng tuyến, đợi số lượng nam nữ tập trung khá nhiều, cười hô: “Đến đây!” Sau đó ném hồng tuyến sang hai bên.

“Oanh ~” Một tiếng, tất cả nam nữ đều bắt lấy hồng tuyến rắc đầy trời.

Phong Hàn Bích bị một tráng hán bên cạnh đẩy, lão đảo. Đang muốn nổi giận, tráng hán cốc cốc quay người lại, vẻ mặt xấu hổ cười nói: “Công tử, xin lỗi a, ta không cố ý, ta muốn bắt hồng tuyến, ta muốn thú thê, nương ta bảo, ta nên thú thê.....”

Phong Hàn Bích lạnh lùng quét mắt nhìn hán một cái, trực tiếp xem nhẹ hán, bước đi, y không có hứng thú ức hiếp người thành thật, huống chi lão bà của y còn chưa tìm được!

“Ôi chào, công tử dừng bước!” Tráng hán kia gọi Phong Hàn Bích, cũng không quản y đồng ý hay không, đem một sợi hồng tuyến nhét vào tay y, “Vừa rồi ta cướp thêm được một cái, cho công tử, hy vọng người cũng có thể tìm được người định mệnh của mình!” Nói xong, cúi đầu theo phương hướng hồng tuyến tìm thê tử tương lai.

Phong Hàn Bích cau mày nhìn sợi hồng tuyến chói mắt trong tay, định vứt đi thì tâm vừa động, người định mệnh..... Phong Hàn Bích chưa bao giờ tin quý thân, lần này ma xui quỷ khiến y thử tin tưởng một lần, tin hồng tuyến của Nguyệt lão có thể dẫn y tìm được người định mệnh của y, Như nhi của y.

Theo hồng tuyến, Phong Hàn Bích bước từng bước về phía trước. Trên đường thấy không ít người thành công hay thất bại, còn có vài sợi hồng tuyến vướng víu không rõ. Hồng tuyến trong tay Phong Hàn Bích rất thuận rất dài, chẳng biết có người cầm đầu kia hay không, chỉ đành đi theo.

Chín mươi bảy bước, chín mươi tám bước, chín mươi chín bước..... Một trăm bước. Chung Như Thủy lẩm bẩm đếm, sau đó ngẩng đầu, mắt hạnh đột nhiên ẩm ướt. Bên kia hồng tuyến, không phải Phong Hàn Bích đang cười ôn hòa vui vẻ thì là ai?

Phong Hàn Bích chậm rãi đến bên Chung Như Thủy, nắm tay đang cầm hồng tuyến của hán, hồng tuyến trên tay hai người triền miên lưu luyến, thanh âm mang theo ôn nhu lạ lùng: “Xem, ngay cả Nguyệt lão cũng muốn chúng ta đôi đôi kiếp kiếp dây dưa không rõ..... Đây là thiên mệnh, ta vĩnh viễn không buông tay.”

Chung Như Thủy đỏ mặt, bĩu môi, lúc này có thể nói cái gì? Một đại nam nhân náo loạn lâu như vậy cũng nên dừng lại, đứng không? Hán hiểu rõ tâm tư Phong Hàn Bích nhất mà? Cho nên, Chung Như Thủy ôm cổ Phong Hàn Bích, hung hăng hôn lên môi y! Trên đường thì sao! Mọi người nhìn thì sao! Chỉ cần Chung đại gia hán thích, chỗ nào cũng không thành vấn đề!

Phong Hàn Bích mỉm cười, hé miệng, tận tình cùng Chung Như Thủy triền miên. Đường lớn huyền ảo, người người đều vội vàng tìm người định mệnh của mình, mấy nhà vui mừng mấy nhà buồn lo, căn bản không chú ý hai đại nam nhân đang làm gì.

“Phanh! Phanh! Phanh!” Trên cổng thành, pháo hoa rực rỡ, mọi người sững sờ, sau đó ngẩng đầu nhìn lên trời, bắt đầu reo hò, mỗi người đều cười sáng lạn, hạnh phúc mà ngọt ngào.

Phong Hàn Bích và Chung Như Thủy dừng lại một chút, nhất tề ngẩng đầu nhìn pháo hoa, lại quay đầu nhìn đối phương, phi thường ăn ý tiếp tục.....

Hoàng cung.

“Ai u, Thương tướng quân, làm sao bây giờ! Hoàng thượng và hoàng hậu trốn lễ cúng bái Tết Nguyên Tiêu quan trọng như vậy! Văn võ bá quan đang ở tể tự đài chờ đợi, phải làm sao bây giờ!” Lâm công công gấp tới mức dậm chân, trên trán đổ mồ hôi lạnh.

“Còn có thể làm gì! Tìm người thay thế!” Thương Giác Trung nghiêng răng nghiêng lợi, đôi phu phu không có trách nhiệm, chờ bọn họ trở về, hán sẽ cáo lão hồi hương! Không bao giờ giằng co với bọn họ nữa!

“Thay thế? Tìm ai thay thế chứ?” Lâm công công ngây ngốc hỏi.

“Người thay thế đã đến.” Đào Như Lý cười tủm tỉm nắm tay nam hài sáu tuổi vận Thái tử phục, theo sau là Lê Khổ với nụ cười lưu manh. Hài tử phần

điều ngọc mài, nhưng biểu hiện cực kỳ không phù hợp với tuổi, ngũ quan lãnh ngạnh, khí thế băng hàn, quả thực cùng Phong Hàn Bích từ một khuôn mẫu khác ra, đang đầy bất mãn với hai người chạy trốn kia.

“Tiểu điện hạ sẽ làm tốt hơn hai người không có trách nhiệm kia!” Đào Như Lý nói.

Mọi người đồng ý gật đầu, Phong tiểu bao tử xác thực có làm tư chất hoàng đế hơn lão tử của nó!

“Lần sau bọn họ còn như vậy, ta trực tiếp soạn vị!” Bánh bao âm hiểm cười nói, trong mắt tràn đầy phần uất.

Lâm công công run rẩy, tuy tiểu điện hạ nhà hắn và bệ hạ từ một khuôn mẫu khác ra, nhưng tính tình, tính tình. Quả thực to gan lớn mật giống Hoàng hậu nương nương nhà hắn như đúc a!

Dưới pháo hoa, Chung Như Thủy đang hôn môi đột nhiên run rẩy, Phong Hàn Bích buông đôi môi bị hôn đến sung đỏ, ôm sát eo mềm mại của hắn, tà mị cười: “Lạnh sao? Chúng ta đổi nơi khác!”

“Này ~~~” Chung Như Thủy bị Phong Hàn Bích ôm lấy, đột nhiên bay lên khiến thanh âm của hắn nghẹn lại. Phong Hàn Bích giữ chặt hông tuyến đầy trời, mượn lực, ôm Hoàng hậu nương nương của y đi tìm phòng.

Một sợi hồng tuyến thông thả bay xuống, lão nhân hạc phát đồng nhan vui tươi hơn hờ tiếp được, chính là Nguyệt lão ở trên xe ném hồng tuyến!

“Ha ha a, hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, ngàn dặm nhân duyên! Nhiệm vụ năm nay đã hoàn thành, nên trở về ăn tết Nguyên Tiêu!” Nguyệt lão thu hồi hồng tuyến, chậm rì rì biến mất nơi đầu đường Mị thành phồn hoa, chỉ còn lại tiếng huyền ảo và pháo hoa sáng chói.

(1) Nguyệt sắc đăng son mãn đề đô, hương xa bảo cái ải thông cù. Thân nhân bắt đở trung hưng thịnh, tu trục hương nhân tái Tử Cô = Trăng tỏ đèn đêm khắp đề đô, xe hương lộng báu ropy đường xa, nhân hạ chẳng màng đời suy thịnh, dân làng dâng cúng đáp Tử Cô (Tử Cô: theo truyền thuyết dân gian Trung Quốc là một cô nương bần cùng nhưng hiền lương)

(2) Song lý hí châu: đại khái là hai con cá chép đùa giỡn châu ngọc

(3) Hạc phát đồng nhan: tóc bạc mặt hồng hào

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Ngọc liễu sương thần

Đào Như Lý đứng dưới giàn hoa, chăm chú nhìn từng dây từng dây tử đằng buông xuống. Thời tiết dần nóng bức, nhưng y phục màu trúc xanh của hắn khiến người ta cảm thấy mát mẻ. Hắn vừa mới trở lại Đồng Châu thành một khắc trước, sau đó vội vã chạy về Khố Trúc uyển, đợi Phong Hàn Bích.

“Ngươi nói, Thủy Thủy thích ta tặng lễ vật gì cho hắn? Ha ha, kỳ thật bận là nửa đường ta nhìn thấy nên thuận tay hái, không bằng một phần vạn hộp gỗ của hắn.” Đào Như Lý mỉm cười nói, Phong Hàn Bích vừa đi đến phía sau hắn liền sửng sốt, cười cười: “Chỉ cần là ăn, hắn đều thích.” Mỗi lần y đến Đào Như Lý đều cảm giác được, dù y thu liễm khí tức, hắn cũng có thể biết.

“Đúng vậy, Thủy Thủy rất đơn thuần, chỉ cần người khác đối xử với hắn tốt một chút, hắn sẽ thật cao hứng và cảm động, đồ ăn có thể làm hắn thỏa mãn. Hắn như vậy, thật sự khiến ta hâm mộ.” Trong giọng nói thân nhiên của Đào Như Lý tràn ngập ước ao, Phong Hàn Bích kinh ngạc: “Đào Như Lý là Đào Như Lý, người không cần phải hâm mộ ai, nói không chừng Như nhi cũng hâm mộ ngươi đó.” Hâm mộ hắn có y thuật cao siêu, hâm mộ hắn có thể tùy ý ăn gì thì ăn, càng hâm mộ hắn — mỗi tháng có bảy lượng bạc lương bổng.

“Ha ha, cũng đúng.” Đào Như Lý cười cười, ánh mắt lại âm trầm xuống. Chỉ là, hắn có được, cả đời này ta không chiếm được.

“Thông đạo ngươi tìm được, rốt cục đi đến đâu?” Phong Hàn Bích đột nhiên hỏi sang chính đề.

“Rừng cây, một rừng cây rất lớn. Ta phái người trở về phục mệnh sau đó tiếp tục xâm nhập, phát hiện trên đường đi có dấu vết nhiều người qua lại, còn phát hiện một bao tải dùng đựng lương thực, trên đất có một ít vỏ lúa mạch cho ngựa ăn. Tuy những người kia tận lực che dấu, nhưng móng ngựa giẫm, dấu chân và dấu vết binh khí thỉnh thoảng xuất hiện, đều chứng tỏ có đại đội nhân mã đi qua.” Đào Như Lý nói, vẻ mặt nặng nề, “Ta vội vàng trở về, để lại bọn họ tiếp tục xâm nhập, chắc chắn ít ngày nữa sẽ có tin tức mới. Điện hạ, ta nghĩ, quân đội thần bí kia giấu trong Vồng Lượng cốc, hơn nửa số lượng không lồ.”

“Ta sớm dự đoán. Một quân đội khổng lồ có thể ẩn nấp mười năm không bị bất kỳ ai phát hiện, ngoại trừ Vồng Lượng cốc hiểm yếu còn có thể ở đâu?” Phong Hàn Bích lạnh nhạt nói, “Lê Khô thị sát Bình Châu trở về, quân đội của Bình Vương chưa tới hai vạn, đứng với cô huân tổ tiên lưu lại, quân đội của Phiên Vương không được vượt quá hai vạn.”

“Nhưng, tâm tư làm phản của hắn rõ ràng rành, số lượng đó chẳng bỏ để mười vạn cấm vệ quân của Hoàng thành nhét răng! Huống chi chúng ta còn có

mười hai vạn U Ảnh quân dũng mãnh thiện chiến?” Đào Như Lý nghi hoặc hỏi.

“Cho nên, mới có quân đội ẩn nấp ở Võng Lượng cốc. Xem ra có người chú ý ngôi vị hoàng đế từ mười năm trước.” Phong Hàn Bích lạnh lùng nói.

“Không, chỉ sợ không phải mười năm trước, có lẽ sớm hơn, mười năm trước hẳn chỉ là hài tử chưa tròn mười tuổi, sao có nhiều thủ đoạn như vậy? Huống hồ cũng không có vật lực tài lực đi làm. Hẳn là, từ ngày hắn sinh ra, có người trải đường cho hắn.” Đào Như Lý trầm giọng nói, nếu quả thật như thế, chuyện xảy ra mười một năm trước, chắc chắn có liên quan tới bọn họ!

“Đúng vậy.....” Ánh mắt Phong Hàn Bích băng lãnh, “Lê Khô còn điều tra được một tin tức, rất bất lợi với chúng ta. Trình Viễn đóng tại biên giới Quý Tà và Lang Hiên ngang nhiên dâng tấu chương, tấn thưởng Bình Vương hiền đức hơn người, sau khi phong vương chẳng những cần binh giản chính, còn yêu dân như con. Hàng năm đều tự mình đến các nơi lũ lụt hạn hán mở kho lương, được vạn dân ủng hộ cùng kính yêu, lấy tiếng thơm cho đế vương. Đã có nhiều quan viên thượng tấu phụ hoàng, muốn ‘Ngợi khen’ công lao của Bình Vương. Nhưng đều bị phụ hoàng bác bỏ.”

“Cái này là ám chỉ, muốn Hoàng thượng phế Thái tử lập Bình Vương?” Đào Như Lý chau mày, “Trình Viễn, tay cầm mười vạn trọng binh, hơn nữa lại là môn sinh của Mạc Nguyên, xem ra, tình hình triều đình cũng không ổn.....”

Phong Hàn Bích không tiếp tục chủ đề này nữa, chỉ nói với Đào Như Lý: “Người không cần đến Võng Lượng cốc, ngày mai theo ta trở lại kinh.”

“Vì sao?” Đào Như Lý sững sờ, chắc chắn Lê Khô phải theo Phong Hàn Bích trở lại kinh, hẳn là quân sư, nên trở về thương lượng hành động cùng Thương Giác Trung. Nhưng tình hình ở Đồng Châu thành hết sức căng thẳng, cần có người ở lại chủ trì đại cục!

“Ta sẽ bảo Tiểu Thương tới, chuyện xông pha chiến đấu hẳn am hiểu hơn người, người không cần dấn thân vào nguy hiểm.” Phong Hàn Bích dừng một chút, “Trong kinh mật báo, thân thể phụ hoàng xảy ra vấn đề lớn, cần người trở về.”

Đào Như Lý chấn động, hạ mi mắt, “Thật sao?” Giọng nói thản nhiên không để lộ tâm tình. Hóa ra, người đó bị bệnh.....

Phong Hàn Bích biết rõ hắn hận phụ hoàng, từ khi phụ thân hắn chết, dù hắn đã trở thành người đứng đầu Thái y viện, cũng không gặp phụ hoàng một lần.

“Kỳ thật, quan trọng nhất là, ta không hy vọng người lâm vào nguy hiểm.” Phong Hàn Bích thản nhiên nói, y đã hứa với Đào thúc thúc – con người thanh nhả như ngọc vì mẫu hậu mà chết, y sẽ bảo vệ Đào Như Lý cả đời; Đã thề độc trước mặt phụ hoàng y vừa kính vừa hận kia, y sẽ bảo vệ tính mạng của Đào Như Lý.

Đào Như Lý chấn động, mặc dù biết tại sao Phong Hàn Bích nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy ngọt ngào ấm áp.

“Tiểu Đào Nhi ~” Thanh âm mừng rỡ, giọng điệu thân thiết, không phải Chung Như Thủy thì là ai? Phong Hàn Bích kéo cổ áo Chung Như Thủy, phòng ngừa hắn bỏ nhào lên người Đào Như Lý, sau đó tịch thu mấy quả mận đỏ tươi trong tay hắn, thản nhiên nói: “Ăn nhiều đau bụng.”

“Thà ta ra! Đừng xem ta giống như cầu, hơ tí là rách cổ!” Tay chân Chung Như Thủy giãy dụa, mắt thấy những quả mận chua ngọt ngon miệng cũng bị tịch thu, lập tức nín nọt: “Hi hi ~ đừng như vậy, Tiểu Đào Nhi ngàn dặm xa xôi hái về cho ta, đâu có dễ dàng? Ta chỉ hỏi báo tâm ý của Tiểu Đào Nhi. Không ăn hết sẽ phụ lòng hắn? Có đúng không? Đến đây, trả mận cho ta, ta cam đoan ăn xong mấy quả này ta sẽ không ăn nữa!” Dù sao mấy quả này cũng là mấy quả cuối cùng, gia chẳng để bụng mà ra về đáng thương!

“Phốc~” Đào Như Lý nhin không được cười lên, vạch trần hắn: “Ta thấy người chỉ còn mấy quả này mới đúng? Người ăn quá nhiều rồi, ta hái về cũng phải đến năm cân nha! Tuy mận giải nóng hàng hóa, nhưng ăn như vậy sẽ hỏng bụng!”

“..... Tiểu Đào Nhi, người thực xấu! Đừng ức hiếp người như thế chứ! A a a! Phong Hàn Bích, người thả ta xuống! Người cho ta là heo để người khiêng trên vai sao! Đừng ném đừng ném, đó là những quả cuối cùng, người dám ném gia liều mạng với người! Người ném thật sao? Từ nay về sau gia chính chết người!” Chung Như Thủy bị Phong Hàn Bích khiêng trên vai gào khóc thảm thiết, muốn cho tâm lung đầy rộng của y một cần nhưng phát hiện người Phong Hàn Bích kiện mỹ không có thịt thừa, cần y chỉ sợ rằng của mình cũng gãy!

“Người lần nào cũng nói chính chết ta nhưng chưa thấy người làm được.....” Phong Hàn Bích không lưu tình đã kích, Chung Như Thủy cứng lại, bị chọc giận đỏ bừng cả mặt, quát: “Phong Hàn Bích, người chờ cho gia! Chờ gia cao một mét chín, luyện cơ bụng cơ ngực sáu múi, không bóp nát người, gia với người cùng họ!”

“Yên tâm, không lâu sau người chắc chắn là Phong gia Chung thị Như Thủy, cho dù người thật sự cao một mét chín, luyện được cơ bụng cơ ngực sáu múi, tên của người cũng ghi trên gia phả Phong gia.” Phong Hàn Bích thoải mái khiêng Chung Như Thủy đi nhanh về phía trước, biểu tình và giọng điệu lạnh lùng, nói như đương nhiên khiến Chung Như Thủy muốn đập nát tường.

“Người mới đúng! Người là Chung gia Phong thị Hàn Bích! Người mới vào gia phả nhà ta!” Phong gia Chung thị Như Thủy rống to, nhưng khí thế vẫn kém hơn người ta tí xíu.....

Đào Như Lý nhìn hai người ồn ào rồi đi, trong lòng cay đắng và cô đơn.

“Người lựa chọn đứng nhìn mà không hành động sao? Người như vậy, vĩnh viễn không có cơ hội.” Sau lưng truyền đến thanh âm của Lê Khô, Đào Như Lý chấn động, cười gượng, hẳn cho rằng mình che giấu rất tốt, hóa ra vẫn không đủ.....

“Thứ không thuộc về ta, dù cố gắng thế nào cũng không thuộc về ta, uống phí khí lực thương tổn người khác làm gì?” Đào Như Lý lạnh nhạt nói, tựa

như phụ thân của hắn năm đó, dù cố gắng thế nào, cuối cùng cũng chỉ có thể nhìn nữ tử mình yêu thương hạnh phúc nắm tay nam nhân khác, cuối cùng chết đi, một chút tôn nghiêm cũng không có..... Tỉnh? Rốt cuộc là gì? Dễ dàng khiến người ta trúng độc, biến thành kẻ điên bất chấp lý lẽ.

Trong lòng Lê Khổ cay đắng không kém Đào Như Lý, thứ không thuộc về mình thì vĩnh viễn không thuộc về mình? Hai mắt sáng rực nhìn bóng lưng của Đào Như Lý, Lê Khổ nghĩ, nếu như không thử đấu tranh, ngay cả thứ có khả năng thuộc về mình cũng mất đi, dù thế nào, hắn cũng muốn thử một lần.

Ngày thứ hai, Phong Hàn Bích lên đường trở lại kinh.

Trên thuyền phiêu đảng mấy ngày, Chung Như Thủy vừa đến Thái tử cung, nhanh chóng chạy về Lý Dược điện, bỏ nhào lên giường, than thở: “Giường trong nhà vẫn thoải mái nhất!”

Phong Hàn Bích bước vào, nghe được những lời này, khoe miệng khẽ nhếch, hắn nói “Nhà”, cuối cùng hắn đã xem nơi này là nhà. “Bữa tối muốn ăn gì bảo đại trù làm, ta không thể giúp ngươi, ta phải vào cung gặp phụ hoàng.” Phong Hàn Bích ngồi bên giường nhẹ nhàng xoa đầu hắn, Chung Như Thủy buồn ngủ, ní non: “Tùy ngươi..... Ta tính ngủ sẽ ăn..... Hô~ hô~ hô~” Phong Hàn Bích bật cười, nói ngủ liền ngủ, thật đúng là heo.

Phong Hàn Bích vừa đến cửa cung, chỉ thấy Đào Như Lý hiếm khi vận thái y phục, do dự đứng ở đó. Đằng sau là Thương Giác Trung với vẻ mặt lo lắng.

“A? Điện hạ! Hoàng thượng hạ lệnh, tuyên Tiểu Đào Nhi yết kiến. Nghe Lưu công công nói, bảo hắn đi bắt mạch.” Thương Giác Trung không biết rõ chuyện xảy ra năm xưa, Phong Hàn Bích và Đào Như Lý cũng chưa từng nói cụ thể. Nhưng qua nhiều năm như vậy, Đào Như Lý không che dấu hận ý của mình với hoàng thượng, mấy lần Hoàng thượng hạ thánh chỉ bảo hắn diện thánh, hắn đều ngang nhiên kháng chỉ, mà Hoàng thượng cũng không giận, còn để hắn đứng đầu Thái y viện, dùng thân phận thái y tham dự quốc sự cũng làm như không thấy. Hoàng thượng đối xử với Đào Như Lý tốt tới mức khiến người nghi hoặc, đều nói hắn dựa vào vinh quang của phụ thân Đào Liên Ngọc. Nhưng Thương Giác Trung biết rõ, chuyện không phải như vậy, bởi vì Phong Hàn Bích từng nói, Phong gia thiếu nợ hắn.

“Nếu ngươi không muốn đi, đừng đi, không ai trách ngươi.” Phong Hàn Bích thần nhiên nói với Đào Như Lý. Đào Như Lý cười gượng: “Lưu công công nói, thái y đều cảm thấy bệnh của Hoàng thượng kỳ quái, giống như trúng độc, không phải bệnh.....”

“Trúng độc?” Thương Giác Trung kinh hô, phát hiện thanh âm của mình quá lớn lập tức thấp giọng nói: “Sao có thể? Lại trúng độc? Lần này là ai không may?” Sắc mặt Đào Như Lý đột nhiên trắng bệch, sắc mặt Phong Hàn Bích cũng không tốt, Thương Giác Trung biết mình nói sai, vội mặt xin lỗi nhìn bọn họ.

“Vẫn nên đi, bệnh Hoàng thượng sớm không đến muộn không đến, lại đến vào lúc chúng ta điều tra chuyện kia, không chừng là kẻ hoạch định nhân bố trí.” Đào Như Lý lạnh nhạt nói, an ủi vỗ vỗ vai Thương Giác Trung.

“Đi thôi.” Phong Hàn Bích lạnh lùng nói, trực tiếp vào cung. Đào Như Lý và Thương Giác Trung liếc nhau, đuổi theo.

Đằng Long điện, Phủ Thủ các.

Lưu công công ngăn Thương Giác Trung lại, cúi người cung kính: “Trưởng quân xin dừng bước, hoàng thượng có chỉ, tuyên thái tử điện hạ và Đào ngự y.”

Phong Hàn Bích gật đầu với hắn, Thương Giác Trung sờ sờ cằm: “Ta ở bên ngoài chờ các ngươi.”

Lưu công công dẫn Phong Hàn Bích và Đào Như Lý vào, Phủ Thủ các có vẻ nặng nề dưới ánh nến mờ nhạt, Lưu công công đưa bọn họ tới trước giường rồng hoa lệ, khom người, sau đó mang theo tất cả cung nữ thái giám rời đi, đóng cửa chính lại.

“[Nhi thần] Thần tham kiến Hoàng thượng [phụ hoàng].” Phong Hàn Bích và Đào Như Lý quỳ xuống.

“Bình thân.....” Thanh âm suy yếu vô lực trong màn che truyền ra.

Đào Như Lý đứng dậy, từ đầu đến cuối không liếc qua người trong màn che. Phong Hàn Bích tiến lên trước, vén màn che sang một bên.

“Phụ hoàng!” Lúc Phong Hàn Bích thấy rõ người trên giường thì giật mình, ánh mắt kinh nghi bất định. Quân chủ Phong Thần của Quý Tà quốc, anh tuấn cương nghị, dũng mãnh thiện chiến tức trí đa mưu uy chấn tứ phương, vị hoàng đế phát triển Quý Tà, binh lực và tài lực vượt xa Hoàng Diệp, trở thành nước đứng đầu trong bốn nước mạnh nhất. Nhưng người trên giường lại là lão nhân hốc mắt hãm sâu, môi tím thẫm, sắc mặt xanh trắng, đầu còn là phụ hoàng một tháng trước thần thái sáng lạn?

Nghe tiếng kêu sợ hãi của Phong Hàn Bích, Đào Như Lý bất giác ngẩng đầu, thấy hiện trạng của Phong Thần liền chấn động, lưng ta lưng túng nói: “Sao có thể, có thể như vậy?”

“Như Lý..... Rốt cục ngươi cũng chịu gặp ta..... Ta cho rằng, đến chết không thể nhìn thấy ngươi.....” Phong Thần tựa hồ không phát giác phản ứng khác thường của bọn họ, nở nụ cười vui vẻ, vươn cánh tay gầy gò run rẩy hướng Đào Như Lý.

“Ta.....” Đào Như Lý nói không ra lời, trong lòng không biết là tư vị gì, thấy người hắn hận có một ngày biến thành như vậy, trong lòng hắn không hề dễ chịu.

Phong Hàn Bích xanh mặt nâng Phong Thần dậy, để ông tựa trước ngực mình, lạnh giọng hỏi: “Là ai muốn hại ngài? Phụ hoàng biết không? Như Lý,

nhanh giúp phụ hoàng bắt mạch!” Đào Như Lý sững sờ tiến lên, chạm vào mạch của Phong Thần, bỗng biến sắc! “Ngọc Liễu Sương Thần!” Nghe đáp án, sắc mặt Phong Hàn Bích càng thêm khó coi, Ngọc Liễu Sương Thần vốn không phải độc dược, là hương liệu đặc biệt phụ thân của Đào Như Lý chế tạo, chẳng những có thể trừ muỗi còn giúp ngưng thần tĩnh khí giải mệt nhọc, càng thần kỳ chính là loại dược này có thể sử dụng để gặp người trong mộng, liên hệ với mộng của người khác tạo thành cảnh hư ảo. Là một loại dược đặc biệt, chỉ có Phong Thần, Hoàng hậu Liễu Sương đã qua đời, và Đào Liên Ngọc mới có, năm đó Đào Liên Ngọc dùng tên ba người đặt tên cho loại dược này. Nhưng, dược có ích như thế, nếu kết hợp với hương Ngọc Lan, có thể biến thành một loại độc, một loại kịch độc! Nó không khiến người lập tức trí mạng, mà theo hương thơm đậm nhạt của Ngọc Lan hoặc thời gian dài ngắn quyết định, trúng độc không còn dược thấy mộng đẹp, mà mỗi đêm đều mơ tới chuyện khiến mình thống khổ nhất. Không thể nhận ra dấu hiệu trúng độc, chỉ có trước khi chết mười ngày mới phát hiện, vô phương cứu chữa!

“Phụ hoàng, ngài luôn dùng hương liệu này, nhưng vì mẫu hậu và ngài không thích hương thơm quá nồng của Ngọc Lan nên cả hoàng cung không có, sao lại trúng độc!” Phong Hàn Bích lạnh giọng hỏi, những phi tử kia càng không cần phải nói, các nàng đâu ngu ngốc dùng loại hương khiến phụ quân mình không vui.

“Đừng lo, một chút cũng đừng lo, trăm, nên sớm đi theo Liên Ngọc và Sương nhi từ mười một năm trước, chết đối với trăm, là một loại giải thoát.” Phong Thần mỗi một nói, trong mắt mang theo hối hận và tuyệt vọng khắc cốt ghi tâm.

“Người không có tư cách nói đến Phụ thân và Sương di!” Đào Như Lý luôn nho nhã đột nhiên phần nộ hét lớn, Phong Hàn Bích chấn động, Phong Thần nhắm mắt lại, buồn bã thống khổ. “Người càng không xứng chết cùng bọn họ! Tất cả chuyện này là người tự làm tự chịu! Người biết rõ có người lợi dụng Ngọc Liễu Sương Thần hạ độc người, người không ngăn lại thậm chí dung túng! Người biết rõ Phụ thân hận nhất có người lợi dụng tài hoa của ông hại người, người biết rõ kiêu ngạo nhất cuộc đời Phụ thân là làm ra Ngọc Liễu Sương Thần, đem kỷ niệm chân thành nhất tha thiết nhất đẹp nhất của các người gửi gắm vào Ngọc Liễu Sương Thần! Người lại để nó trở thành độc dược giết người.” Đào Như Lý đau thương nhưng không rơi một giọt nước mắt, vẻ mặt đầy thống khổ.

“Như Lý. Không phải, trăm không phải.” Phong Thần chảy xuống một giọt nước mắt đục ngầu, vươn tay chỉ kém ba bước là có thể bắt lấy tay Đào Như Lý, nhưng, vĩnh viễn không đến.

“Như Lý.” Phong Hàn Bích gọi Đào Như Lý sắp mất đi thần trí, Đào Như Lý cắn chặt răng, hung ác nói: “Người đáng chết, nhưng trước khi chết phải tìm được kẻ năm đó hại chết cha ta hại chết hoàng hậu, cho nên, ta sẽ không để hung thủ thành công! Cứ để hung thủ tưởng người bằng hà mà tạo phản, chúng ta sẽ thừa dịp quét sạch, ta không cho bọn họ như nguyện!” Đào Như Lý lấy bao vải trong ống tay áo, lấy ra ba ngân châm thuần thực cắm vào ba đại huyệt trên đầu Phong Thần!

“Như Lý!” Phong Hàn Bích ngăn cản Đào Như Lý, không cho hắn tiếp tục, thần sắc băng lãnh, dù năm đó người này làm cái gì, cũng là phụ thân của y!

“Điện hạ muốn Hoàng thượng chỉ có mười ngày sống hay chống đỡ một tháng để ta có thể nghiên cứu giải dược?” Đào Như Lý lạnh lùng nói với Phong Hàn Bích, Phong Hàn Bích chấn động, chậm rãi buông tay, để Đào Như Lý phong bế mấy đại huyệt, bảo vệ tính mạng Phong Thần. Dù Đào Như Lý có bao nhiêu hận, nhưng hắn không hy vọng Phong Thần chết? Trước kia, người này là người hắn sùng bái kính yêu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Yếu ớt

Phong Hàn Bích trở lại hành cung thì đã hơn nửa đêm.

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, không phát ra tiếng động đi vào nội thất, lại có chút kinh ngạc — vốn tưởng rằng Chung Như Thủy đã sớm ngủ say lại đang mở to mắt hạnh thủy nhuận, say sưa đọc tiểu thuyết bát quái, có lẽ vì thời tiết dần dần nóng lên, y phục hắn mặc chỉ là áo mỏng khề bung cổ áo.

“Sao chưa nghỉ ngơi?” Thanh âm lạnh lẽo của Phong Hàn Bích đột nhiên vang lên bên tai Chung Như Thủy.

“A a a a a a! Ác linh thôi lui! Thái Thượng lão quân lập tức hiển linh!” Chung Như Thủy sợ tới mức giật mình ném sách, lấy tờ giấy màu vàng có vẽ phù ấn chu sa trong ngực ra, vung a vung.

Phong Hàn Bích dễ dàng tiếp được sách hắn đang đọc, nhìn lướt qua, trên bìa đen như mực là dòng chữ đỏ tươi như máu — địa ngục chi thực thi quý. Là tiểu thuyết kinh dị gần đây đang lưu truyền rất rộng rãi trên phố, Phong Hàn Bích ném sách ra ngoài cửa sổ, giọng điệu lạnh băng có chút bất đắc dĩ: “Sợ thì không nên đọc.” Đã sợ còn muốn xem? Hơn nữa, lá bùa vừa nhìn là biết hàng giả của hắn lấy ở đâu, không thấy chu sa đã phai màu mà phù chú tương phản với bức tranh sao?

“A? Ra là người? Ta nói, đi đường tạo ra âm thanh sẽ làm khó người sao? Buổi tối bị người hù dọa! Hù chết, người tìm quý mà khóc!” Chung Như Thủy giương nanh múa vuốt bổ nhào lên người Phong Hàn Bích, Phong Hàn Bích vững vàng ôm lấy eo của hắn, cùng ngã xuống giường.

Đệm chăn mùa hè nhẹ nhàng mát mẻ, không dày như mùa đông, Chung Như Thủy bị y bị ôm ngã như vậy, lưng chạm vào ván giường đau nhức, thêm dáng người cao lớn và sức nặng của Phong Hàn Bích áp lên, thiếu chút nữa không thở được.

“Cứu mạng. Quý áp giường a.” Thanh âm suy yếu của Chung Như Thủy từ trong ngực Phong Hàn Bích truyền đến, đầu sỏ gây tội cười khê, tà khí ghé vào lỗ tai hắn: “Ta bây giờ thật sự muốn áp ngươi.”

Ừc! Cái này không nên! “Đứng dậy đứng dậy, ta làm súp đậu xanh cho ngươi uống, giải nhiệt trừ hỏa, thuốc hay của mùa hè a!” Chung Như Thủy vỗ vỗ lưng y, tức giận nói, Phong Hàn Bích cười nhẹ trở mình nằm bên cạnh hắn, đè lên thân thể nhỏ nhắn này, người đau lòng chính là y.

“Phù chú, người lấy ở đâu?” Phong Hàn Bích hỏi.

“Ha ha, hôm nay có một thầy tướng đến trước cửa gặp được ta – người ăn tàng tuệ căn, đặc biệt đem tài năng có thể danh dương thiên hạ hấn cá kị, tự tay viết một phù chú bán cho ta, chỉ cần một lượng bạc! Chẳng những có thể bảo vệ ta cả đời bình an thắng quan phát tài người gặp người thích, còn có thể phúc âm cả Thái tử cung! Trước khi đi hắn còn đưa tiểu thuyết cho ta, chắc, miêu tả địa ngục thực kích thích a! Về sau ta không dám làm chuyện xấu!”

“Một lượng bạc? Ngươi nói phù chú phai màu chu sa thấp kém tặng không cũng chẳng ai thèm lấy trị giá một lượng bạc?” Phong Hàn Bích dùng ánh mắt ngu ngốc nhìn Chung Như Thủy, khê nhếch khoe miệng cười nhạo!

“Cái gì? Ông nội nó! Dám dùng hàng giả lừa tiền của ta! Ngày mai ta mang theo mùi trắng hấn nhét hắn vào bao tải thả xuống hồ phân! Hừ!” Chung Như Thủy nhảy dựng lên, phần nộ mắng to, vò nát phù chú trong tay, vứt trên đất. Lừa gạt tiền mà dám đến Thái tử cung, không muốn sống sao!

“Bạc ở đâu ra?” Nụ cười của Phong Hàn Bích càng thêm chướng mắt.

“Ừc.” Chung Như Thủy dừng lại, nịnh nọt cười cười nằm xuống bên cạnh y, “Hi hi, hi hi, dùng con dấu của ngươi ứng tiền ở phòng thu chi. Ta mượn, ta sẽ trả!”

“Không cần trả.” Phong Hàn Bích mỉm cười hòa ái, Chung Như Thủy sững sờ, tốt như vậy? “Phí tổn đêm nay của ngươi.” Dứt lời muốn áp lên Chung Như Thủy.

“Kháo!” Chung Như Thủy đập Phong Hàn Bích sang một bên, tức giận chống nạnh rống to: “Ngươi mới một đêm một lượng bạc! Gia tôi thiếu phải 250 lượng!”

“Phốc ~ ha ha ha ha cáp! Sao ngươi đáng yêu như thế chứ! Không được, ta cười đau bụng! Ha ha ha.” Phong Hàn Bích cười lớn, Chung Như Thủy chân kinh rồi! Cái này, Phong Hàn Bích bị điên? Hắn từng thấy Phong Hàn Bích cười nhiều lần, nhưng chưa khi nào cười sung sướng đến vậy. Thật giống như, tận lực giả vờ.

“Mất hứng cũng đừng cười, khó coi như quỷ.” Chung Như Thủy khinh bỉ nói, Phong Hàn Bích chân động, nụ cười cứng lại trên mặt. Chung Như Thủy trở mình, nằm trên người y, vươn tay xoa nắn mặt y, thẳng đến khi hắn không nhìn thấy nụ cười khó coi đó nữa.

“Có việc nói với ca ca, khó chịu khóc với ca ca, ca ca cho ngươi mượn bả vai, tuyệt đối không cười ngươi!” Chung Như Thủy nhìn vào mắt Phong Hàn Bích, vẻ mặt nghiêm túc chưa từng thấy.

Phong Hàn Bích kim lòng không được xoa mặt của hắn, thoáng ngẩng đầu nhẹ nhàng hôn lên môi hắn. Chung Như Thủy khê giạt mình, kịp phản ứng nhưng không đẩy ra, nghĩ nghĩ, nhắm mắt lại.

Nhẹ nhàng hôn, so với những lần trước kia, lần này chỉ lướt qua rồi dừng lại, nụ hôn vốn ngọt ngào, nhưng Chung Như Thủy cảm thấy cay đắng, trong lòng đau khổ. Phong Hàn Bích ôm Chung Như Thủy, đầu tựa vào hõm vai hắn, nói khê: “Như nhi, ông ấy trúng độc, Như Lý nói, nếu không phối được giải được, chỉ có thể chống đỡ một tháng. Ta hận ông ấy, nhưng, ta không muốn ông ấy chết. Một chút cũng không muốn, ta muốn ông ấy sống tốt, chuộc lại tội nghiệt của bản thân.”

Chung Như Thủy ôm lấy đầu của y, cảm thụ hô hấp nhẹ nhàng, hóa ra, Phong Hàn Bích cường thế cũng có lúc yếu ớt. Từ trước tới nay hắn chưa cố gắng tìm hiểu quá khứ của Phong Hàn Bích, không hỏi nương của y chết như thế nào, không hỏi vì sao y hận phụ thân của mình, hắn luôn nghĩ thuận theo tự nhiên. Tự như chính hắn, đến lúc muốn nói, tự nhiên sẽ nói ra.

“Cái này thực bình thường, ta chưa bao giờ gặp mặt phụ mẫu, hai mươi năm qua ta luôn miệng nói chẳng để ý chuyện bọn họ không quan tâm ta, chẳng để ý chuyện mình là một dã hài tử, ngay cả hận cũng không có, ngoài miệng như vậy, nhưng lại trốn đến chỗ người khác không thấy, khóc lóc, vừa chửi bới bọn họ chết không yên lành vừa hướng lên trời cầu nguyện bọn họ có thể sống lâu trăm tuổi.” Chung Như Thủy nhẹ nhàng xoa đầu Phong Hàn Bích, như dỗ dành hài tử, trong mắt không bi không hi, đồng tử thủy nhuận hiện lên quang mang nhân nhật, “Cái gọi là máu mủ tình thâm, dù bao nhiêu hận bao nhiêu oán, phần huyết thống ràng buộc, ai cũng không vứt bỏ được. Bởi vì cùng chảy chung dòng máu, dù mình không bị thương, trái tim cũng đau đớn.” Chung Như Thủy hôn lên trán của y, “Hôm nay, ngươi là nhi tử duy nhất bên cạnh ông ấy, đối tốt với ông ấy, con muốn dưỡng mà cha không còn, so với ta, ngươi may mắn hơn nhiều. Dù ông ấy đã từng làm chuyện không cách nào tha thứ, nhưng trong lòng ông ấy rất thương ngươi. Ngươi không thể xóa bỏ bao nhiêu năm dưỡng dục của ông ấy, đúng chứ? Để ông ấy ít thống khổ và tiếc nuối lúc rời đi, là điều duy nhất ngươi có thể làm.”

“Duy nhất có thể làm.” Phong Hàn Bích vô ý thức lặp lại câu nói sau cùng của hắn, ánh mắt có chút mê mang.

“Điện hạ! Điện hạ!” Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa dồn dập, đánh vỡ không khí nặng nề trong phòng. Lâm công công lo lắng gọi tên Phong Hàn Bích, “Điện hạ, Đào đại nhân đã xảy ra chuyện! Thương tướng quân bảo ngài nhanh đến Thái y viện!”

Phong Hàn Bích và Chung Như Thủy ngồi dậy, hai mặt nhìn nhau.

Đào Như Lý như lâm vào điên cuồng, lực tung được khó, rất nhiều được liệu quý hiếm bị hấn vút trên mặt đất, mặc cho gió lạnh thổi qua khiến chúng nó loạn thất bát tao.

“Li Huyền thảo! Li Huyền thảo ở đâu chứ! Sao ta có thể để ông ta chết dễ dàng như vậy! Ta muốn ông ta còn sống, bị thống khổ dày vò, tra tấn, ta sẽ không cho ông ta chết thoải mái như thế! Phụ thân, ta tuyệt không cho!” Đào Như Lý hung hăng ném được hạp trên mặt đất, phát ra tiếng vang nặng nề.

“Tiểu Đào Nhi, ngươi xuống đi! Không cần tìm! Mọi người đều tất cả Li Huyền thảo đều bị Hoàng thượng chế thành Ngọc Liễu Sương Thần, mà Li Huyền thảo trăm năm mới mọc, là thảo được chỉ có ở Quỷ Tà, không thể tìm được ở nước khác! Ngươi tỉnh táo lại!” Hai mắt Thương Giác Trung đều đỏ, sao điện hạ chưa tới, từ lúc rời khỏi cung, Tiểu Đào Nhi như tẩu hỏa nhập ma, chạy tới Thái y viện tìm kiếm hơn nửa đêm, trong miệng nói lời đại nghịch bất đạo, hấn sợ tới mức đuổi hết người trong Thái y viện, sau đó vội vàng phái tâm phúc đi tìm Phong Hàn Bích.

“Ngươi bức tử cha ta, hại chết hoàng hậu, hôm nay còn lợi dụng Ngọc Liễu Sương Thần dẫn những người kia lộ diện, đem tâm huyết của cha ta biến thành độc được giết người! Ta sẽ không tha thứ ngươi! Tuyệt đối không!” Đào Như Lý không nghe Thương Giác Trung gọi, thì thảo với chính mình, đứng trên tú được tìm kiếm Li Huyền thảo. Li Huyền thảo là được dẫn của Ngọc Liễu Sương Thần, cũng là thảo được thần kỳ, dùng nó có thể đi vào mộng đẹp nhất.

“Tiểu Đào Nhi!” Chung Như Thủy thở hổn hển chạy tới, theo sau là Phong Hàn Bích về mặt âm trầm.

“Ngươi đừng thế! Tim của ta đều bị ngươi dọa, ta xin ngươi được không? Có việc thì cùng nhau thương lượng a!” Chung Như Thủy lo lắng nhìn bóng dáng đứng đưa, gấp tới mức sắp khóc.

“Thủy Thủy.....” Thương Giác Trung nhìn thấy Chung Như Thủy, trong nháy mắt có cảm giác xa cách rất lâu, từ lần bị hấn cự tuyệt cái ôm của chính mình, đây là lần đầu tiên bọn hấn gặp lại, khí sắc của hấn đã khá nhiều, cao hơn cũng mập hơn một chút..... Thương Giác Trung lắc đầu, gạt yêu thương và nhung nhớ sang một bên, trước mắt nên giải quyết chuyện phiên toái rồi hẵng bàn đến nhi nữ tình trường!

“Ha ha ha! Không có, thật không có..... Ông ta không cho chính mình đường lui..... Ha ha, ngươi thật sự muốn chết, muốn chết.....” Đào Như Lý mở tú được cuối cùng ra, tất cả hi vọng biến mất, không có được dẫn quan trọng nhất, sao có thể chế ra giải được? Như mất hết sức lực, mặc cho bản thân rơi xuống.

“Đừng!” Chung Như Thủy hô to, nhắm mắt lại không dám nhìn chuyện sẽ xảy ra tiếp theo.

“Tiểu Đào Nhi!” Thương Giác Trung sợ hãi kêu một tiếng, chuyện quá bất ngờ khiến hấn quên chạy tới đón.

Một bóng dáng nhanh chóng chạy lên, lúc Đào Như Lý sắp chạm đất thì tiếp được, bởi vì đột ngột mà quỳ một gối xuống.

“Tiểu Hàn..... Tiểu Hàn, ta đau..... Ta thật sự rất đau! Ta thật sự không biết hận ông ta thế nào! Ta không muốn ông ta chết! Một chút cũng không!” Đào Như Lý ôm chặt cổ Phong Hàn Bích, vui trong lòng y ghen ngào thống khổ, yếu ớt như hải tử.

Sau chuyện kia Tiểu Đào Nhi không gọi Phong Hàn Bích là Tiểu Hàn, cho tới giờ cũng chỉ cung kính gọi “Điện hạ”. Nhưng, lần này rõ ràng..... Thương Giác Trung nhìn Đào Như Lý không muốn buông Phong Hàn Bích, cẩn thận suy nghĩ, bỗng đứng quay đầu nhìn Chung Như Thủy.

Chung Như Thủy đã sớm mở mắt lúc Phong Hàn Bích hành động, bởi vì hấn biết có y Tiểu Đào Nhi sẽ không xảy ra chuyện. Đào Như Lý đang khóc, trên mặt Phong Hàn Bích xuất hiện thương yêu hấn chưa từng thấy, không giống thương yêu y dành cho hấn.

“Thủy Thủy, chẳng lẽ ngươi nghĩ.....” Thương Giác Trung vô thức muốn giải thích cái gì đó, nhưng bị hấn ngắt lời.

“Hô ~ không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi! Làm ta sợ muốn chết, may mà không đá ra quần! Phong Hàn Bích, tốt lắm!” Chung Như Thủy lau mồ hôi, nhẹ nhàng thở ra, mỉm cười.

Phong Hàn Bích sững sờ, mới kịp phản ứng nhìn về phía Chung Như Thủy. Chung Như Thủy vung tay lên, “Giăng co cả đêm, ngươi nhanh đưa Tiểu Đào Nhi về nhà! Tiểu Cước Chi đứng đó làm gì, nhanh tìm mã xa!” Thương Giác Trung lúng ta lúng túng ứng thanh, sau đó ngay ngốc đi tìm mã xa.

Phong Hàn Bích ôm Đào Như Lý đang thấp giọng khóc nức nở đứng lên, chậm rãi đi đến bên người Chung Như Thủy, “Ta phải chiếu cố hấn.” Ngờ khi nhẹ nhàng, không phải giải thích, mà là thông báo.

“Đương nhiên! Ngươi chiếu cố tốt cho ta, hầu hạ hấn như hầu hạ đại gia biết không!” Chung Như Thủy vỗ vỗ lưng Phong Hàn Bích, “Mau đi đi! Lâm công công sẽ đưa ta trở về, yên tâm.”

“Ta đi trước, buổi tối nhớ rõ không được đá chân, coi chừng cảm lạnh.” Phong Hàn Bích dặn dò, “Rồi rồi! Phiên phúc!” Chung Như Thủy tức giận đẩy y ra ngoài, “Nếu không nhanh trời sẽ sáng!”

Phong Hàn Bích chăm chú nhìn khuôn mặt tươi cười của Chung Như Thủy, sau đó ôm Đào Như Lý rời đi.

“Lâm công công, chúng ta cũng trở về thôi!” Chung Như Thủy ra khỏi Thái y viện, nói với Lâm công công. Lâm công công đứng bên ngoài, bên trong xảy ra chuyện gì ông đều rõ, tình hình phức tạp như vậy cũng không thể giúp, chỉ lo lắng nhìn Chung Như Thủy, cẩn cẩn dục dục mở miệng: “Thế từ, ngài không sao chứ?”

“Ta ư? Ta đương nhiên không có việc gì! Người thiếu chút nữa ngã xuống là Tiểu Đào Nhi chứ không phải ta! Không được, ngày mai ta phải nhịn cơn

đưa tới cho hắn, đứng đứng, nhanh về ngủ, sáng sớm mai nhin súp!” Chung Như Thủy bước lên mã xa, thúc giục Lâm công công đánh xe hồi phủ.

Đêm đó, Phong Hàn Bích không về. Chung Như Thủy ngồi trên giường, cầm Tam Tự kinh đọc một đêm, mắt không hiện sóng, mặt không biểu tình.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Can đảm thổ lộ

Mắt Chung Như Thủy thâm quầng, nằm trên ghế dưới giàn hoa Từ Đằng ngập ngấn ngấn dài.

Lâm công công đi tới, cân nhắc một chút, mới nói: “Thế tử, hôm nay diện hạ ở trong hoàng cung dùng bữa, phái người truyền lời bảo ngài không cần chờ.”

“Thật sao? Nhưng ta đã ăn no, truyền lời cũng thừa.” Chung Như Thủy lại ngáp một cái, Phong Hàn Bích chịu vào cung ăn cơm với phụ thân là tốt rồi, xem ra lời hắn nói tới qua, y đều nghe được. Sau đó lại ngáp một cái: “Súp ta nhin đã đưa cho Tiểu Đào Nhi chưa?”

“Đã bị ta uống vào bụng, ngươi còn hỏi sao?” Đào Như Lý chậm rãi đi vào giàn hoa, nụ cười âm áp.

“Tiểu Đào Nhi!” Chung Như Thủy nhảy dựng lên, trên khuôn mặt buồn ngủ xuất hiện kinh hi, “Ngươi không sao chứ?”

“Có súp của ngươi, mọi chuyện đều tốt.” Đào Như Lý quay đầu nhìn Lâm công công: “Lâm công công, ta muốn trò chuyện với Thủy Thủy, có thể chứ?”

Lâm công công cúi người nói: “Đương nhiên có thể, lão nô cáo lui.”

Đội bóng dáng Lâm công công biến mất, Đào Như Lý kéo Chung Như Thủy ngồi thẳng trên ghế.

Chung Như Thủy cười sáng lạn, nhưng lòng lại thấp thỏm lo âu, chả lẽ Tiểu Đào Nhi nghĩ mình xen vào tình cảm giữa hắn và Phong Hàn Bích, nếu quả thật như vậy, mình chính là kẻ thứ ba? Kháo! Thực loạn!

“Tối hôm qua, dọa ngươi sao? Thật sự thất lễ, thật có lỗi.....” Đào Như Lý áy náy nói, ngửa đầu nhìn bầu trời xanh thẳm không mây, nụ cười có chút thương cảm.

“À..... Không có gì. Ngươi, luôn luôn không chế tâm tình, áp lực quá lâu không tốt cho thân thể, ngẫu nhiên bộc phát cũng cũng không tệ nha.....” Chung Như Thủy trấn an hắn, “Lúc ta gặp chuyện cũng như vậy, so với ngươi không khá hơn chút nào!”

“Ha ha a,” Đào Như Lý nhẹ giọng cười cười: “Ngươi nha, thật sự rất thiện lương, khó trách Tiểu Hàn thích ngươi, cũng khó trách qua nhiều năm như vậy, tình cảm của y với ta chỉ là tình bằng hữu, không, có lẽ nói là thân tình thì chuẩn xác hơn..... Ngươi thật sự rất đặc biệt!”

Chung Như Thủy không biết phải nói gì với hắn, Đào Như Lý liền nói tiếp: “Không cần tốt với ta như vậy, kỳ thật ta là người xấu, rất xấu rất xấu..... Không đáng, Thủy Thủy đừng tốt với ta như vậy.”

“Tiểu Đào Nhi, ngươi đang nói gì chứ? Sao ngươi lại là người xấu? Nếu như ngay cả ngươi cũng là người xấu, Quý Tà sẽ không có người tốt!” Ngờ kị của Chung Như Thủy có chút cấp bách, hắn không muốn tìm hiểu hàm nghĩa trong lời nói của Đào Như Lý, quá khứ của bọn họ, hắn không muốn nghe cũng không muốn biết rõ!

“Kỳ thật ngươi rất thông minh, tựa như đối với Tiểu Thương. Ngươi biết hắn thích ngươi, nhưng ngươi không muốn thương tổn hắn nên giả vờ không biết, sau đó tạo bức tường ‘Bằng hữu’ giữa các ngươi, hắn vĩnh viễn không thể vượt qua. Rồi đối với ta, rõ ràng tối hôm qua ngươi hiểu hơn bất kỳ ai, nhưng ngươi không nói cũng không hỏi, dù ngươi mình thích ôm người khác rồi đi một đêm chưa về. Còn ngốc tới mức quan tâm thân thể của tình địch.” Đào Như Lý dừng một chút, nở nụ cười tự giễu, “Ngươi biết không, ta rất ghen tị với ngươi. Vì sao người bình thường như ngươi lại được nhiều người yêu thích đến thế? Thậm chí cả ta?”

“.....” Chung Như Thủy trầm mặc, trên mặt vẫn là mỉm cười nhẹ nhàng, nhưng trong mắt hiện lên cô đơn. Được rất nhiều người yêu thích? Nhưng có ai biết rõ, đằng sau sự yêu thích có bao nhiêu tâm thương? Từ lúc sinh ra đến giờ, rất nhiều chuyện dạy cho Chung Như Thủy biết, không nên tranh đoạt với người khác, bởi vì người bị thương vĩnh viễn là chính mình, đã hài tử là đã hài tử, đứng ở nơi tối tăm nhìn người khác hạnh phúc khoái hoạt là tốt rồi, hy vọng xa vời là một loại tội ác. Phóng khoáng hiểu chuyện thiện lương, không tranh giành thành tích, đây là đánh giá từ nhỏ đến lớn của thầy cô và bạn bè giành cho hắn.

“Ta vẫn cho rằng vì sự xuất hiện của ngươi, mà Tiểu Hàn mới không thích ta. Ta đã từng cho rằng y thích ta..... Thẳng đến tối hôm qua, ta lấy dũng khí thổ lộ với y, ta cho rằng nhiều năm như vậy chắc chắn y có tình cảm với ta, ta đánh cuộc y đối với ngươi chỉ là một lúc ý loạn tình mê, đánh cuộc y sẽ bỏ ngươi chọn ta. Nhưng,” Đào Như Lý cười khổ, “Hóa ra không phải, y nói y chưa từng yêu ta, một chút cũng không, dù không có sự xuất hiện của ngươi, chúng ta cũng không thể..... Một khắc đó ta mới hiểu được, ngay từ đầu ta đã thua. Tuy không cam tâm, nhưng ta lại thoải mái. Có lẽ là vì nhận được đáp án chờ đợi nhiều năm như vậy, dù đau lòng.....”

“Tiểu Đào Nhi.....” Chung Như Thủy lúng ta lúng túng gọi hân một tiếng, nhưng không biết nên nói cái gì. Trên mặt bắt tri bắt giác hiện lên thần sắc áy náy.

“Ha ha, xem.” Đào Như Lý đột nhiên cười nhẹ nhéo má Chung Như Thủy, “Quả nhiên y rất hiểu người.”

“Gi?” Chung Như Thủy bị hành động kỳ quái của Đào Như Lý làm sững sờ, Đào Như Lý cười cười: “Y nói, đừng nói chuyện này cho người biết, không phải sợ người biết sẽ thương tâm, mà sợ người biết sẽ cảm thấy có lỗi với ta, dù giải thích chuyện này không liên quan tới người, người cũng cảm thấy là người đoạt hạnh phúc của ta, là người khiến ta thương tâm..... Y nói, đừng tưởng người luôn kiêu ngạo lại bừa bãi, kỳ thật người là tiểu hài tử không lớn luôn để tâm chuyện vụn vặt.” Đào Như Lý nói xong, còn chọc chọc gò má đỏ ửng của Chung Như Thủy, “Đến, nở nụ cười sáng lạn cho ca ca xem”

“..... Tiểu Đào Nhi, người học xấu.....” Học cái tốt không học, lại học hân.....

“Thủy Thủy,” Đào Như Lý đột nhiên thoải mái cười, giọng điệu cũng rất nghiêm túc, “Đi nói cho Phong Hàn Bích, người cũng yêu y a..... Nói cho y biết người quan tâm tới y hơn bất kì ai khác. Biết không, cuộc đời của y còn có vài thập niên, một ngày nào vì chờ đợi mà bị tình yêu dày vò, sau đó, y sẽ không trở về bên cạnh người..... Tôi hôm qua người bảo y đưa ta về, một chút ghen tuông cũng không có, kỳ thật điều đó khiến y rất không yên lòng, y nghĩ rằng người không quan tâm tới y.”

“Ta.....” Chung Như Thủy á khẩu không trả lời được, ánh mắt có chút hoảng hốt, không dám nhìn Đào Như Lý, sao ta không ghen chứ! Nếu không nề mặt Đào Như Lý người, Phong Hàn Bích dám ôm nam nhân hoặc nữ nhân khác đêm không về ngủ, ta đã sớm nhào tới hành hung bọn họ sau đó bỏ nhà ra đi! Đâu chỉ buồn bức một mình ôm chăn tụng Tam Tự kinh? Hơn nữa loại chuyện này, hân không có kinh nghiệm..... Lúc trước học đại học, mấy đứa bạn theo đuổi nữ sinh thế nào nhỉ? (Như nhĩ, Phong ca là nam, còn là lão công a ^_^)

“Dù sao cũng không khiến người khác thất vọng, hai mắt thâm quầng kinh khủng a! Kỳ thật tôi hôm qua người không ngủ chứ gì? Người cũng rất lo lắng y sẽ rời khỏi người, đi thôi, đừng để ta thua không cam tâm chứ!” Đào Như Lý tươi cười cổ vũ hân.

“Ừ..... Ta, ta thử xem.....” Khóe miệng Chung Như Thủy run rẩy, đáp ứng, trong đầu cố nhớ lại nội dung của “Học tán gái cấp tốc” mà các nam sinh truyền tay nhau. Chiêu thứ nhất hình như là thư tình?

Phong Hàn Bích nhìn phong thư trên bàn, bên ngoài dùng mực đỏ viết hai chữ “Thư tình” rất to, thực đáng ngờ, lấy hai ngón tay kẹp nó tới trước cửa sổ, vừa định ném ra ngoài thì thấy sau phong thư có ba chữ màu đen lớn hơn con kiến không bao nhiêu — Chung Như Thủy.

Hân lại bắt đầu phá phách! Đây là ý nghĩ đầu tiên của Phong Hàn Bích. Có mở ra đọc hay không? Đây là ý nghĩ thứ hai của Phong Hàn Bích. Mấy ngày nay hân trở nên kỳ quái, nói chuyện áp a áp úng, mắt lờ lờ nhấp nháy, luôn tránh y khiến y bả đậu cũng không được ăn, còn thường thường ngồi một góc không biết đùa cái gì, thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười “Phù phù phù” quái dị. Gọi Mạc Tiểu báo cáo tình huống của Chung Như Thủy, hình như là từ ngày Đào Như Lý tới tìm hân thì bắt đầu biến thành như vậy. Y tìm Đào Như Lý hỏi qua, Đào Như Lý cười nói với y, chờ vài ngày sẽ biết. Lại tìm Lê Khô và Thương Giác Trung suốt ngày đùa một chỗ với hân, một người cười thần bí một người cười cô đơn nói với y, vài ngày sẽ biết.

Tiểu hài tử bướng bỉnh kia lại muốn làm gì? Nghi hoặc mở phong thư, Phong Hàn Bích rút giấy ra, lọt vào tầm mắt là “Tiểu Hân Hân thân ái” Năm chữ này khiến lưng Phong Hàn Bích thật sự rất lạnh. Phía dưới là nội dung vô cùng ngắn gọn — kiếp trước của ta có kết cục đầy bi kịch, chỉ vì sống lại đến quốc gia lạ lắm mới gặp người. Giờ Đậu, Thao Thiết các, có kính hi chờ người. Đề tên: Gia là Chung Như Thủy.

Phong Hàn Bích diện vô biểu tình thả thư xuống, trong lòng cười nói: Cái này cũng gọi là thư tình! Sau đó lơ đãng vuốt “Thư tình”, lơ đãng bỏ nó vào lòng ngực mình, sau đó không quan tâm ngồi xuống ghế tiếp tục xem tấu chương. Lâm công công phát hiện, thái tử điện hạ luôn bắt cầu ngôn tiểu lạnh lùng như băng cả ngày gương khóe miệng, tâm tình vui vẻ chưa từng có.

Giờ Đậu vừa đến, Phong Hàn Bích đứng hẹn tới. Bên ngoài Thao Thiết các bày đầy hoa tươi đủ màu sắc, dạ mình châu chiếu xuống cánh hoa càng tôn thêm vẻ kiều diễm ướt át, hương khí mê người. Phong Hàn Bích hơi sững sờ, sau đó nhủ mảy, làm cái quỷ gì? Thiết Thao các yên tĩnh không tiếng động mà ngay cả bình thường có thể nghe được thanh âm lưu động của hồ nước, tới nay cũng biến mất, người hẹn y tới vẫn chưa xuất hiện. Con mắt quét đến hộp gỗ hình vuông tinh xảo trên bàn đá cẩm thạch, nhưng, hộp nhỏ như vậy có thể đựng cái gì? Sẽ không dùng để đựng hai quả mận chứ..... Khóe miệng Phong Hàn Bích co rút. Vừa định cầm lấy cái hộp xem xét thì, “Bùm! Bùm! Bùm!” Tiếng nổ truyền, Phong Hàn Bích vô thức nhìn lên không trung, pháo hoa rực rỡ từ hồ dâng lên, che kín trời đêm đầy sao, để lại vết tích chói lọi phía chân trời, khiến người thưởng hoa mê say.

“Phong Hàn Bích!” Thanh âm quen thuộc trong hồ truyền đến, bóng dáng mình hoàng mãnh khảnh đứng dưới pháo hoa điểm lệ, chèo bè trúc hướng tới y, nụ cười sáng lạn dần dần hiện lên trong mắt y.

Bè trúc dừng trước mắt Phong Hàn Bích, “Phong Hàn Bích, người nghe. Những lời này là lần đầu tiên gia nói với người khác, người cần thận nghe kỹ cho ta!” Chung Như Thủy mang theo nụ cười sáng lạn ngửa đầu, nói to với Phong Hàn Bích: “Ta yêu người!”

Bùm! Pháo hoa hình mẫu đơn nở rộ trên không trung, thanh âm của hân trong tiếng khói lửa càng đặc biệt rõ ràng, Phong Hàn Bích cảm thấy nụ cười của Chung Như Thủy còn chói mắt hơn pháo hoa trên trời, đường cong nơi khóe miệng càng lúc càng lớn.

“Thấy cái hộp nhỏ trên bàn chứ? Cầm nó mở ra!” Chung Như Thủy nói tiếp, Phong Hàn Bích theo lời cầm qua, sau đó mở ra. Một đôi nhẫn rubi tinh xảo nằm lẳng lẳng trên vải đỏ thẫm, pháo hoa chiếu rọi, bảo thạch lóe lên quang mang trong suốt.

“Đây là tập tục ở thế giới của ta, đeo nhẫn vào ngón áp út bên tay trái biểu thị hứa hẹn cả đời. Phong Hàn Bích, nếu như người nguyện ý trở thành Chung gia Phong thị Hàn Bích, thì giúp ta đeo!” Chung Như Thủy cười nói, vươn tay trái của mình, chờ mong. Trong lòng kích động vô cùng — Chung Như Thủy, người thật giỏi! Chẳng những có thể nghĩ ra cách tỏ tình lãng mạn như vậy còn đem chủ quyền của nam nhân này nắm giữ trong tay mình!

Sớm nhìn thấu ý tứ của hần, Phong Hàn Bích có thể nói không muốn sao? Không thể, dù sao đến lúc đó là dựa vào thực lực nói chuyện. Cho nên y mỉm cười cầm cái hộp nhẹ nhàng nhảy lên, đứng trên bề trúc của Chung Như Thủy.

“Ta nguyện ý.” Phong Hàn Bích mỉm cười, nhẹ nhàng nói, sau đó cầm chiếc nhẫn nhỏ hơn, đeo lên ngón áp út của Chung Như Thủy. Chung Như Thủy thỏa mãn cầm chiếc nhẫn còn lại đeo vào ngón áp út của Phong Hàn Bích.

Phong Hàn Bích cầm tay Chung Như Thủy, cúi đầu. Chung Như Thủy mỉm cười. Hai đôi môi, nhẹ nhàng tiếp xúc, nụ hôn ngọt ngào. Bên hông, hai mảnh ngọc bội huyền nguyệt khê va chạm, phát ra thanh âm hạnh phúc. Trên tay, hai chiếc nhẫn ánh huỳnh quang dưới trời hoa rực rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Động phòng

Chung Như Thủy hít sâu một hơi, có chút khản trương nuốt nước bọt, sau đó nắm thật chặt cổ áo đơn bạc, lẻ nhẹ rời khỏi dục trì.

Bước vào tẩm cung, Chung Như Thủy cho là mình đi nhầm. Một đôi hi chúc đỏ thắm cắm trên giá, phát ra quang mang rực rỡ. Cửa phòng đóng chặt, hạ nhân sớm bị Phong Hàn Bích đuổi đi. Nội thất đồ thảm đập vào mắt hần, màn che màu đỏ, sàng đan màu đỏ, chăn cũng màu đỏ, chung quanh phòng còn treo tơ lụa đỏ thắm. Phong Hàn Bích vận hắc y thường ngày, nhẫn rubi trên ngón áp út lấp lánh dưới ánh nến, cầm trong tay hai ly rượu, mỉm cười đi tới chỗ hần.

Chung Như Thủy vô ý thức sờ sờ chiếc nhẫn trên tay, thăm mắng mình thực quái đản. Đốt pháo hoa, ta yêu người đã nói, nhẫn đã trao đổi, nụ hôn đã nhận, hôm nay tẩm phòng cũng có, ngoại trừ không bái đường kết hôn còn ngại ngần cái gì! Đại lão gia, nên thượng liên thượng! Chung Như Thủy lấy lại bình tĩnh, đề xuống hộp hộp trong lòng, cũng hướng tới Phong Hàn Bích.

“Rượu giao bôi.” Phong Hàn Bích giờ một ly rượu nói với Chung Như Thủy. Chung Như Thủy hít sâu một hơi, tiếp nhận cái chén. Phong Hàn Bích mỉm cười nâng chén, Chung Như Thủy ần ý vươn tay đan vào tay y, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Phong Hàn Bích khẽ nghiêng đầu, nói bên tai Chung Như Thủy: “Ta nói rồi, chờ người chính miệng thừa nhận người yêu ta, ta sẽ không buông tha người.” Giọng nói nhu hòa mà tà mị, giống như dây cung kéo căng, tạo thanh âm rung động trong lòng Chung Như Thủy.

Chung Như Thủy biết, với thân thể hiện tại của hần mà muốn áp đảo Phong Hàn Bích quả thực là mò trăng dưới nước, nhưng tới bước này còn nhắc nhở thì đúng là làm bộ! Cho nên, Chung Như Thủy nói: “Đến! Ai sợ ai!” Nói có chút nghiêng răng nghiêng lợi, sau đó ôm cổ y, hung hăng hôn lên. Phong Hàn Bích mỉm cười ôm Chung Như Thủy, cúi đầu, nhiệt tình hôn trả.

Đêm động phòng hoa chúc, xiêm áo nhẹ nhàng cởi. Hồng trường che đầy, chăn gấm loạn mắt người. Giường thắm kích thích, cùng nhau triền miên. Nền đỏ tẩm, xuân tình chưa giảm.

Chung Như Thủy có chút buồn bực nằm lý trên giường, Phong Hàn Bích khẽ hôn lên lưng hần, thuận tiện giờ trò động tay đông chân.

Được rồi, thư tình là hần viết trước, sau đó mới phát hiện Phong Hàn Bích chưa từng có nói yêu hần thương hần, nhẫn là hần định, hôn cũng là hần cầu. Tại thế kỷ hai mươi mốt, những điều này đều do nhà trai làm, cho nên Chung Như Thủy không cảm thấy có gì bất ổn, ngược lại cảm thấy đương nhiên. Nhưng, tất cả đều do hần làm, vì sao người đau nhức lại là hần a!!! Được rồi được rồi, hần cũng thoải mái, hơn nữa, thực thoải mái. Kỹ thuật của Phong Hàn Bích rất tốt, cũng rất săn sóc rất ôn nhu, ngoại trừ cái đó của y lớn hơn kích thước bình quân của đàn ông Trung Quốc khiến hần có chút hâm mộ ghen ghét, và lực bền bỉ của y cũng khủng bố khiến xương sống thất lưng hần đau nhức thì. Những thứ khác cũng không hề gì, đương nhiên nếu hiện tại y không áp hần, không động tay đông chân với hần thì tốt hơn.

Chung Như Thủy vỗ bàn tay của Phong Hàn Bích đang di chuyển đến hông của hần, kéo cánh tay đang đặt trên lưng xuống. Phong Hàn Bích cười nhẹ cắn vành tai Chung Như Thủy, khiến đôi phượng run rẩy, “Hóa ra người còn khí lực a, chỉ bằng chúng ta.”

“Nghĩ cũng đừng nghĩ! Ai u, đau chết.” Chung Như Thủy không cần thận động đến vị trí tư mật vừa chịu đủ chà đạp, rên rỉ một tiếng, hữu khí vô lực nằm bẹp xuống.

“Ta giúp người xoa bóp.” Phong Hàn Bích ‘Khéo hiểu lòng người’ vươn tay, chậm rãi đi xuống.

“Cút!” Chung Như Thủy tức giận, hung hăng chụp lấy móng vuốt sói của y, ai ngờ dùng sức quá mạnh lại kêu đau một tiếng té xuống. Phong Hàn Bích xấu xa cười ra tiếng, khiến Chung Như Thủy càng phẫn nộ, ghé vào lỗ tai y quát: “Này! Người nghe kỹ cho gia, làm người của ta, người phải nghe ta như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, cuộc đời này của người cũng chỉ có một mình ta, chuyện trước kia ta không so đo với người nhưng trong vòng ba ngày người phải thanh lý hết bọn họ! Nếu người dám làm chuyện có lỗi với ta, người cứ chờ mà học Lâm công công làm thái giám! Còn có, từ nay về sau ta bảo người đi lên trước người không được lui ra sau, bảo người đứng người không được ngồi, đại sự ta làm chủ, việc nhỏ người lo liệu! Ta nóng người phải quạt cho ta, ta lạnh người phải làm ấm chân cho ta, ta mệt mỏi người để ta dựa, ta muốn hôn người người ngoan ngoãn đưa miệng tới, ta vui vẻ người càng vui vẻ hơn, ta thương tâm người phải kể chuyện cười để ta vui vẻ, ta tức giận người phải làm bao cát cho ta xả giận, chúng ta cãi nhau người vĩnh

viễn đều sai! Còn có...” Chung Như Thủy dừng lại, nhìn chằm chằm Phong Hàn Bích, Phong Hàn Bích căng thẳng, còn có gì nữa.

“Còn có, ngươi phải đem tất cả bổng lộc giao cho ta, mỗi tháng giữ năm mươi văn tiền tiêu vặt!” Quân tài chính trong nhà mới là người chủ gia đình chân chính! Đây là kinh nghiệm hắc đúc rút được sau bao nhiêu năm ở nhà cậu mợ, phải cảm tạ bài học quý giá duy nhất mợ dạy cho hần!

“Năm mươi văn tiền?” Hai tay Phong Hàn Bích đang ôm Chung Như Thủy run run, có đủ mua một cái bánh bao nhân thịt không?

“Ừ!” Chung Như Thủy nghiêm túc gật đầu, “Nam nhân có tiền sẽ học cái xấu!”

“..... Ngươi không phải nam nhân sao?” Phong Hàn Bích đầu đầy hắc tuyến, hần sợ y học cái xấu, vậy y cũng sợ hần học cái xấu a! Nhớ rõ có một lần y dẫn hần ra ngoài, hần còn muốn đi kỹ viện.

“Ta khác! Gia đình là nam nhân thượng thiên nhập địa độc nhất vô nhị anh tuấn tiêu sái văn võ song toàn yêu vợ hết lòng – Chung đại gia Chung Như Thủy! Tuyệt không lêu lổng sau lưng người yêu, lại càng không phản bội người yêu!” Chung Như Thủy nắm chặt hai tay, bốn phía kim quang lấp lánh, vẻ mặt say mê kiên định. Hậu viện của Phong Hàn Bích ngươi có một “Nhu hoa mỹ quyến”! Không lâu sẽ phát triển thành hậu cung mỹ nhân ba nghìn, nếu không nắm quyền kinh tế trong tay, y thừa tiền sẽ dùng tiền phi, hần liền biến thành thâm cung oán phụ a!

“..... Bây giờ ta rút lui còn kịp không?” Phong Hàn Bích thăm dò.

“Ngươi cứ nói xem?” Chung Như Thủy nâng khoeo mắt, ngoài cười nhưng trong không cười.

“..... Chúng ta lại đến một lần!” Đã không thể lui, vậy tận tình hưởng dụng a!

“A! Ta còn muốn nói một điều!” Chung Như Thủy giãy dụa, “Ta ân! Ân ân! Ta..... A ~ điểm nhẹ ~ ân, nơi đó, a ~ hôn đàn! Ta, nói a ~”

Miệng đang lái nhái bị ngăn chặn, ngoại trừ tiếng rên rỉ mắt hần không còn phát ra một chữ. Kỳ thật Chung Như Thủy còn muốn nói: Lúc ta muốn làm ngươi mới được làm! Đáng tiếc, những lời này cả đời hần cũng không thể nói được.

Đào Như Lý nhìn bàn cờ sắp tàn cuộc, bốc một quân đen lên, tận lực ngẫm nghĩ. Thương Giác Trung ngơ ngác nhìn trời đêm, vẻ mặt tiêu điều. Lê Khổ nghĩ tới cái gì đó, cười lén lút lút.

“Ồi chào, các ngươi nói xem, ngày mai thái tử điện hạ của chúng ta sẽ xuân quang đầy mặt xuất hiện a?” Lê Khổ đột nhiên đánh vỡ không khí trầm mặc trong phòng, Thương Giác Trung toàn thân cứng đờ, thống khổ cúi đầu g. Lê Khổ hoàn toàn không biết mình nói bậy, còn vịn vào vai Thương Giác Trung cao hứng bưng bưng: “Điện hạ đói bụng đã lâu, ta nghĩ tới nay Tiểu Thủy Nhi dừ nhiều lạnh ít, chắc chắn, hy vọng điện hạ không quá mức dừng mảnh, nếu ngày mai Tiểu Thủy Nhi không xuống giường được ta sẽ chạy tới cười nhạo hần! Ha ha ha ha ~” Hoàn toàn không thấy sắc mặt Thương Giác Trung càng ngày càng trắng.

“Ba.” Đào Như Lý vỗ bàn, nhàn nhạt mở miệng: “Nếu ngươi không cảm mồm, ta nghĩ từ nay về sau ngươi không cần sử dụng giường.” Lê Khổ đang cười to liền dừng lại, nghi hoặc nhìn Đào Như Lý, hần đã từ bỏ tình cảm với Phong Hàn Bích rồi cơ mà? Lần này Chung Như Thủy tỏ tình với Phong Hàn Bích đều nhờ bọn họ giúp đỡ, nếu không một mình Chung Như Thủy đâu thể làm được chỗ pháo hoa kia. Đột nhiên cảm thấy tay bên cạnh truyền đến run rẩy, Lê Khổ quay đầu nhìn lại, sắc mặt Thương Giác Trung trắng bệch, hai mắt đỏ bừng, tràn đầy thống khổ.

Lê Khổ bưng tỉnh đại ngộ, hóa ra..... Đâu có ai nói cho hần biết! Trời ạ, rốt cục Chung Như Thủy có cái gì tốt, khiến một đám nam nhân vĩ đại của Quý Tà quốc thần hồn điên đảo, khiến đệ nhất mỹ nam tử Quý Tà quốc như hần làm sao chấp nhận nổi.

“Khụ khụ, không nói không nói, chúng ta nói chính sự.” Lê Khổ xấu hổ khụ một tiếng, giả bộ nghiêm túc.

“A, Tiểu Đào Nhi, giải được của Thủy Thủy có manh mối chưa, những ngày này ta thấy ngươi tìm kiếm sách sử và điển tịch của Ngộ quốc, còn kiểm kê bảo vật của Trương quốc, hần có chút manh mối chứ?” Lê Khổ hoàn toàn không thấy Đào Như Lý quang ảnh mắt giết người cho hần, tự nhiên nói xong

“Giải được của Thủy Thủy.....” Thanh âm của Thương Giác Trung vang lên, Lê Khổ trầm nghĩ, không xong! Quay đầu, vẻ mặt Thương Giác Trung vẫn thống khổ, nhưng có thêm ưu lo.

“Thủy Thủy làm sao vậy? Rốt cục hần bị gì?! Ngươi nói, nói mau a!” Thương Giác Trung lo lắng kéo cổ áo Lê Khổ, kích động.

“Ách..... Tiểu Đào Nhi.....” Lê Khổ không có cách, đành phải hướng Đào Như Lý cầu cứu.

“Tiểu Thương, ngươi buông hần ra trước.” Đào Như Lý nói, thăm mắng Lê Khổ càng khiến việc tồi tệ thêm, “Ngươi muốn biết cái gì thì hỏi ta, ta rõ hơn hần.”

Thương Giác Trung buông Lê Khổ ra, nghe Đào Như Lý nói chuyện cổ độc của Chung Như Thủy.

“Sao có thể..... Như vậy.....” Thương Giác Trung lão đảo một chút, Lê Khổ đỡ lấy hần, trong lòng cảm thán: Không ngờ tiểu hài tử đã lớn, vì tình mà đau khổ.....

“Ta dựa vào Thủy Thủy miêu tả tìm kiếm bản ghi chép cách chế tạo cổ độc này, chỉ có một loại đan dược màu tím, trên sách ghi lại, nó là Tử Âm, là loại kịch độc nghịch thiên, lúc ấy quốc sư của Ngộ quốc chỉ làm hai khóa đã bị vua của bọn hần liệt vào cấm dược. Một khóa biến mất không rõ, một khóa bị hủy. Hần là Thủy Thủy ăn khóa biến mất kia.” Đào Như Lý nói, thần sắc lo lắng.

“Trên sách có ghi cách giải hay không?” Thương Giác Trung lo lắng hỏi.

“..... Không có, mà ngay cả nguyên liệu chế tạo cổ độc cũng không ghi lại, chỉ viết như vậy.....” Đào Như Lý có chút mất mát, chân Thương Giác Trung mềm nhũn, nếu không có Lê Khô đỡ, chắc chắn hắn sẽ ngã ngổ trên đất, mồ mị nỉ non: “Không có giải được.....”

“Các ngươi làm gì thế, Thủy Thủy đâu đã chết! Trên sách không ghi lại giải được nhưng nó cũng không nói trúng độc này chắc chắn sẽ chết! Biết đâu có đường sống?” Lê Khô không chịu được không khí nặng nề, cố ý nói.

“Đúng vậy..... Hai lần Thủy Thủy thổ huyết đều do tâm trạng không ổn định khiến cổ trùng dị động, được ta đưa cho Thủy Thủy là phối chế theo bí phương trong điển tịch y dược của Ngộ quốc, có thể ngăn chặn cổ trùng. Cho nên, đến nay, Thủy Thủy vẫn chưa độc phát lần nữa.” Đào Như Lý nói.

“Không phát tác là được. Có thể bình an qua cả đời.” Lê Khô vỗ vai Thương Giác Trung, Thương Giác Trung sững sờ gật đầu.

“Hơn nữa việc cần giải quyết trước mắt, là ý đồ tạo phản của Bình Vương. Tiểu Thương, ngày mai ngươi đến Đồng Châu thành, gạt chuyện trong lòng sang một bên, giải quyết chuyện quan trọng trước.” Lê Khô nói.

“Đúng vậy..... Hiện tại trong tay Bình Vương có bao nhiêu binh mã chúng ta còn chưa rõ, quan hệ giữa hắn và Lang Hiên càng mật thiết. Nhưng, thái tử phi của Lang Hiên là muội muội của Thủy Thủy, hắn không cần lo lắng bọn họ trợ giúp Bình Vương tạo phản.” Đào Như Lý nói.

“Tiểu Đào Nhi, ngươi sai rồi, ta nghĩ, Thuần Vu Anh tin rằng ‘Thuần Vu Lư’ đã chết. Tâm tư của Khúc Dương Vũ đối với Thuần Vu Lư ai cũng rõ, nhưng Thuần Vu Lư đổi tên hoán họ, biến thành Chung Như Thủy hiện tại. Khúc Dương Vũ bị điện hạ phế đi hai cánh tay, mà Thuần Vu Lư cận kề cái chết cũng không nguyện ý đi cùng hắn. Ngươi đoán xem, chắc chắn Khúc Dương Vũ vì yêu sinh hận, trở về Lang Hiên, hắn sẽ nói thể nào với Thuần Vu Anh?” Lê Khô hỏi Đào Như Lý.

“Đã chết, Thuần Vu Lư bị Thái tử Quý Tà giết chết. Như vậy, Thuần Vu Anh sẽ vì ca ca mà khiến Thái tử Lang Hiên phái binh trợ giúp Bình Vương tạo phản. Chúng ta có mười cái miệng cũng không nói rõ được, dù chúng ta đem Thủy Thủy đến Lang Hiên để năng nghiệm chứng năng cũng không tin. Đến lúc đó, dù U Ảnh quân của chúng ta vô địch thiện chiến, cũng khó chống cự thiên quân vạn mã của bọn họ, Quý Tà chắc chắn đổi chủ.” Đào Như Lý nghiêm túc nói.

“Đúng vậy.....” Lê Khô thở dài, vẻ mặt lo lắng.

Thương Giác Trung nắm tay thật chặt, thần sắc ngưng trọng. Dù Bình Vương có âm mưu gì, hắn sẽ trợ giúp Phong Hàn Bích leo lên ngôi vị hoàng đế, không chỉ vì Phong Hàn Bích là quân vương hắn lập chỉ đi theo cả đời từ nhỏ, mà còn vì, y là người Chung Như Thủy yêu nhất.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Gặp gia trưởng

“Phong Hàn Bích, ngươi muốn dẫn ta đi đâu? Ngay cả điểm tâm ta cũng chưa ăn! Sẽ đói chết.....” Chung Như Thủy ai oán, bị Phong đại cảm thú lần qua lần lại, năm hai ngày rốt cục có thể xuống giường, sáng sớm đã bị Phong Hàn Bích kéo lên mã xa, hắn chỉ kịp ăn hoa quả cao.....

“..... Chỉ một lát mà thôi.” Phong Hàn Bích lấy khăn lau vụn điểm tâm bên miệng hắn, “Chờ đến đó, ngươi muốn ăn bao nhiêu cũng được.”

“Sao ta cảm thấy lời này của ngươi, giống như có âm mưu gì đó?” Chung Như Thủy khiêu mi, hoài nghi nhìn y.

Phong Hàn Bích: “.....”

Chỉ chốc lát sau, mã xa ngừng lại, Chung Như Thủy vỗ vỗ dạ dày không thoải mái, xanh mặt xuống xe.

Phong Hàn Bích đỡ hắn, thân nhiên nói: “Ta không biết ngươi say xe.”

“Gia, không phải say xe, chỉ là quá đói!” Chung Như Thủy mạnh miệng phản bác, “Ta nóng, quạt cho ta!”

Phong Hàn Bích một tay ôm eo hắn một tay mở chiếc phiến, quạt gió cho Chung đại gia. Lúc này Chung Như Thủy mới thoải mái thở một hơi, đánh giá chung quanh, lại phát hiện chỗ này có chút quen mắt. “Sao giống đại môn hoàng cung vậy a?” Chung Như Thủy mơ hồ hỏi, hắn chỉ đến hoàng cung với Phong Hàn Bích một lần, hơn nữa khi đó là đến tra án.

“Chính là đại môn hoàng cung.” Phong Hàn Bích giải thích đơn giản, sau đó vừa quạt gió cho hắn vừa ôm sát eo hắn bước vào đại môn trang nghiêm.

Lâm công công mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, làm như không thấy. Chỉ khổ cho thị vệ giữ cửa, vẻ mặt đầy kinh ngạc, lại không dám biểu hiện ra ngoài, biểu tình cô quái đến cực điểm. Trong lòng Lâm công công cười giễu cợt, mới thấy chút ít, có gì đáng ngạc nhiên, hình ảnh càng không thể tưởng tượng nổi

các người còn chưa thấy đâu!

“Phong Hàn Bích, người đưa ta tiến cung làm gì?” Chung Như Thủy nheo mắt suy nghĩ.

“Gặp gia trưởng.” Ba chữ ngắn gọn hữu lực thành công khiến Chung Như Thủy đỏ mặt, Phong Hàn Bích nhìn bộ dáng thẹn thùng hiếm có của Chung Như Thủy, trong lòng nổi ý xấu xa, trêu tức: “Con dâu xấu cũng phải gặp cha mẹ chồng, vốn là sau ngày thành thân muốn mang người tới, đáng tiếc tiểu thê tử của ta thể lực quá kém, làm thêm hai hiệp liền nằm trên giường hai ngày A!”

Thấy Phong Hàn Bích ngậm miệng, Chung Như Thủy thu tay lại. Sau đó hai người ra và hài hòa thân mật hướng đến Đăng Long điện. Chỉ có Lâm công công đứng phía sau bọn họ mới biết được chuyện gì xảy ra, ông thấy rõ ràng, thể tử gia nhà họ, duỗi ngón cái và ngón trỏ tay phải, hung hăng nhéo một cái lên mũi Thái tử gia.....

“Này, cha người, có phải hung ác với người khác như người? Băng sơn giống như người? Mặt than không thích cười như người? Hay là.....”

“Người ngứa miệng?” Phong Hàn Bích thờ ơ nói, khóe miệng giương lên độ cung tà ác.

“Không phải.....” Chung Như Thủy tỏ vẻ ngoan ngoãn, nếu Phong Hàn Bích hôn hấn trong hoàng cung, hấn chưa muốn chết a!

Lúc thái dương lên cao, rốt cục cũng đi hết đoạn đường triều điện, lại xuyên qua hành lang của nghị sự điện, đi qua ngự hoa viên rộng gấp đôi hoa viên ở Thái tử cung của Phong Hàn Bích, nhìn thấy một tòa suối phun, sau đó qua hành lang thật dài, khi Chung Như Thủy cảm thấy hai chân sắp bị chặt đứt, thăm mắng ai vô nhân đạo quy định ngoại trừ hoàng thượng thì mọi người đều phải cúi bộ trong cung, thì Phong Hàn Bích khai ân nói: “Đến rồi.”

Phong Hàn Bích dừng bước, Lưu công công đang chờ trước cửa vội vàng nghênh đón, “Điện hạ, Hoàng thượng chờ đã lâu, thỉnh theo lão nô.” Sau đó cung kính dẫn Phong Hàn Bích và Chung Như Thủy đi vào. Lưu công công đã ở trong cung gần sáu mươi năm, tuy kinh ngạc vì người Thái tử yêu thương lại là thiếu niên nhỏ gầy dung mạo bình thường, cũng không nhiều lời, đưa bọn họ tới chỗ hoàng thượng.

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng.” Khẽ khom người, Chung Như Thủy chỉ ngẩng nhìn vị Hoàng thượng trong tuyến thuyết, đây là hoàng đế Quý Tà ư? Sao lại như vậy, giống bệnh nhân ung thư phổi thời kì cuối? Xơ xác gầy gò, xem ra trúng độc rất khó giải.....

Phong Hàn Bích khẽ kéo ống tay áo Chung Như Thủy, Chung Như Thủy hoàn hồn, giọng tay chào hỏi: “Chào ~” Phong Hàn Bích giật giật huyết thái dương, nói với Phong Thần: “Phụ hoàng thứ tội, hành động của Như nhi có chút quái dị, vừa rồi hấn chỉ muốn chào hỏi ngài, không phải bất kính.....”

“Ha ha ha! Trầm thích người không câu nệ tiểu tiết, Hàn Bích, tiểu tử này rất hợp ý trẫm.” Phong Thần cười mở miệng to, trong mắt tràn đầy yêu thích với Chung Như Thủy. Chung Như Thủy “Ha ha” cười gượng, âm thầm lo lắng, vị Hoàng thượng kia thoát nhìn suy yếu tới mức không cười nổi.

“Hi hi, kỳ thật ta cũng hiểu quy củ, nhưng thỉnh thoảng lại quên mất.....” Chung Như Thủy gãi đầu, xấu hổ nói.

“Tiểu gia hòa, không cần chú ý, cuộc sống có quá nhiều quy củ khiến người ta không thở nổi, hồn nhiên như người rất tốt, đúng không?” Phong Thần cười nói, “Các người tới sớm như vậy, hấn chưa ăn sáng? Hôm nay cùng trẫm dùng bữa chứ.”

Chung Như Thủy vừa nghe, hai mắt tỏa sáng, tốt tốt! Lời chưa nói ra miệng, Phong Hàn Bích âm thầm nhéo eo của hấn, đau tới mức nhe răng.

“Sao vậy?” Phong Thần nghi hoặc hỏi.

“Không sao, trước khi tiến cung chúng con đã ném qua, Như nhi còn no, hấn xấu hổ không dám nói, đành nhờ nhi thần mở miệng.” Phong Hàn Bích diện vô biểu tình, thần nhiên nói.

“Vâng, đúng vậy..... Ta còn no, ngài xem cái bụng tròn vo của ta!” Chung Như Thủy sờ sờ cái bụng dẹp lép của mình, khóc không ra nước mắt.

“Thế sao.....” Ngực khí của Phong Thần có chút cô đơn, nói tiếp: “Hàn Bích, người đến thư phòng giúp trẫm xử lý một chút chính sự, Bình Vương gửi tấu chương, người xem đi. Để tiểu gia hòa ở cùng lão nhân này, tâm sự một chút.”

“Gi?” Chung Như Thủy ngốc trệ, muốn hấn ở lại?

“Như nhi phải theo bên cạnh nhi thần.” Ngực khí Phong Hàn Bích nguội lạnh, không nhượng bộ.

“Ta chỉ muốn tâm sự với tiểu gia hòa này một chút mà thôi.....” Phong Thần cười cay đắng, thần sắc cô đơn, có cần thiết phải đề phòng phụ thân của mình như vậy không? Chung Như Thủy sững sờ, đây là đế vương cửu trọng chi thượng sao, thoát nhìn rất cô độc, rất đáng thương.....

“Này.....” Chung Như Thủy kéo tay áo Phong Hàn Bích, ghé vào lỗ tai y, thấp giọng: “Sao người nói chuyện với cha như vậy chứ! Cha người đâu phải quái thú miệng rộng sẽ nuốt sạch ta vào bụng, tâm sự một chút mà thôi, người lo lắng cái gì?” Phong Hàn Bích lạnh lùng nhìn chằm chằm Chung Như Thủy, trầm mặc. Chung Như Thủy đã sớm miễn dịch với lãnh nhãn của y, không đếm xỉa áp suất thấp y phát ra, nói tiếp: “Ngao, người nhanh đi xử lý chính sự. Hay người đã quên lời đêm đó? Người đã đáp ứng, đại sự phải nghe ta!”

“Ta sẽ nhanh trở về đón người.” Phong Hàn Bích lạnh lùng nói xong, theo Lưu công công mà đi, ngay cả liếc Phong Thần một cái cũng không, chọc Chung Như Thủy vùng quỳ sau lưng y.

“Ha ha, ngài đừng chú ý, tính y như vậy, quen là được!” Chung Như Thủy giúp Phong Hàn Bích hoà giải, đồng thời cũng không hy vọng thái độ của y

làm tổn thương Phong lão nhân.

“Không có gì, nó như vậy đã xem như lẽ độ.” Phong Thần thờ ơ nói, nhưng không thể che đi cay đắng dưới đáy mắt.

Không phải chứ..... Khóe miệng Chung Như Thủy run rẩy, đây là phụ tử hay là kẻ thù a? Như vậy mà lẽ độ, nghĩ cũng biết thường ngày Phong Hàn Bích đối xử với lão tử của y thế nào.....

“Không nói cái này, chúng ta tâm sự, ngồi đi, chớ đứng.” Phong Thần mỉm cười, Chung Như Thủy cũng không khách khí, hai chân hấn đã mõi rùi! Đặt mông ngồi trên ghế mềm mại, tùy tiện hỏi: “Ngài muốn nói chuyện gì?”

“Ha ha a, nhiều thứ, nói ngươi quen với Hàn Bích thế nào. Nó từng đến Ngu quốc? Hay ngươi đến Quỷ Tà mới quen nó?” Phong Thần mỉm cười hỏi.

Cũng không phải..... Chung Như Thủy nghĩ, khi đó còn ói lên người y! “Kỳ thật quá trình chúng ta quen biết không có gì hay ho, chẳng tốt đẹp mà còn thối hoắc, cứ để ta quên nó đi!”

“Ha ha, hảo hảo hảo. Kỳ thật trăm có nghe về ngươi, biểu hiện của ngươi ở sự kiện hạ độc vô cùng đặc sắc. Trăm nghe xong, rất bội phục sự thông minh của ngươi.” Phong Thần nói.

“Cũng không có gì, do ta chú trọng chi tiết nhỏ mà thôi. Kỳ thật là công lao của Phong Hàn Bích, ta chỉ dính chút vinh quang của y.” Chung Như Thủy đem bóng cao su đá trở lại cho nhi tử của ông, rất khiêm tốn cúi đầu, tỏ vẻ hấn không xen vào bí mật hoàng cung.

“Trăm rất ngạc nhiên, với tính cách của Hàn Bích mà lại quan tâm một người như thế, thậm chí tự mình xông vào chỗ địch cứu ngươi. Mà ngươi, có thể chịu được tính tình lãnh khốc của nó, ở bên cạnh nó hơn nửa năm.” Nụ cười trên mặt Phong Thần không giảm, hỏi cũng rất sắc bén.

“Đúng vậy, người biết y đều cảm thấy y lãnh tâm lãnh khốc. Nhưng, kỳ thực Phong Hàn Bích rất thiện lương. Ngài chỉ cần dụng tâm hiểu y liền biết y là kiểu người mặt lạnh tâm nóng. Ta và y bên nhau rất nhẹ nhàng, một chút áp lực cũng không, hơn nữa chỉ cần có y, dù đối mặt với nguy hiểm thế nào đều sẽ tốt, ta cảm thấy rất an tâm. Từ lúc sinh ra tới nay, lần đầu tiên ta ý lại một người, quan tâm một người như vậy.” Chẳng biết Chung Như Thủy thật không hiểu hay giả vờ không hiểu, hoàn toàn không để ý sự thăm dò của Phong Thần, nói ra lời thật lòng.

Phong Thần hơi sững sờ, dụng tâm hiểu? Trên mặt bất động thanh sắc, tiếp tục hỏi: “Ngươi luôn gọi thẳng danh tự của Hàn Bích?”

“Ừc..... Khụ khụ khụ, thỉnh hoàng thượng thứ tội!” Chung Như Thủy thầm nghĩ không xong, nhất thời đã quên sửa! Tuy ngoài miệng hấn nói xin lỗi, nhưng vẫn ngồi trên ghế không nhúc nhích, mà ngay cả trên mặt cũng không có biểu tình sợ hãi, chỉ có ảo não — vì sao lại quên đang ở bên ngoài!

Phong Thần hiểu rõ, không để ý hành vi bất kính của hấn, chỉ cười cười: “Không sao, như vậy thân thiết hơn? Tựa như nó không gọi ngươi là Lưu nhi, mà là — Như nhi.”

“Ừc..... Đúng vậy ha ha ha, Như nhi là nữ danh của ta, y gọi như vậy, thân mật một chút.” Chung Như Thủy cười ha ha, Phong Thần còn nói: “Chỉ bằng ngươi cũng gọi nữ danh của nó, nữ danh là mầu hậu của nó đặt, từ lúc nàng mất, không ai gọi nó như vậy. Không phải không có ai gọi, mà là, nó không cho phép..... Trăm nghĩ, nếu là ngươi, nó sẽ cao hứng.”

“Thật sao thật sao? Y còn có nữ danh? Là gì?” Chung Như Thủy hưng phấn hỏi, hóa ra Phong Hàn Bích cũng có nữ danh, có giống tiện danh mèo con chuột con không nhi? Nhà giàu thường mê tín lấy tiện danh để nuôi hài tử sống tốt mà?

“Hành Chi, mầu hậu của nó hy vọng nó làm việc đến nơi đến chốn, tự mình thừa hành sau đó chỉ dẫn bách tính thiên hạ, là kỳ vọng của Sương nhi đối với Hàn Bích.....” Phong Thần nhớ tới hoàng hậu của mình, giọng điệu trầm xuống, sự thống khổ và áy náy hiện lên trên mặt.

“Hành Chi.....” Chung Như Thủy ni non. ‘Hữu nhất ngôn nhi khả dĩ chung thân hành chi, kỳ thứ hồ. Kỳ sở bất dục, vật thi ư nhân (1)’. Chung Như Thủy biết nó xuất từ luận ngữ · Thiên Vệ Linh Công, là Khổng Tử dạy bảo đệ tử Tử Công của mình đạo lý đối nhân xử thế. Cũng là kỳ vọng lớn lao của mầu thân Phong Hàn Bích đối với nhi tử.....

Sau nửa canh giờ, Phong Hàn Bích xuất hiện ở tâm cung của Phong Thần. Khi đó Chung Như Thủy vừa giúp ông uống được xong, ánh mắt Phong Hàn Bích lạnh xuống.

“Nhanh như vậy? Ngươi có xem kỹ hay không? Đừng nói giỡn với việc quốc gia đại sự nha!” Chung Như Thủy reu reu chọc.

“Đi.” Phong Hàn Bích bước lên trước, lấy chén được trên tay hấn đặt vào tay Lưu công công, muốn kéo hấn đi.

“Này! Không có lẽ phép! Ngươi nên nói lời tạm biệt với cha ngươi? Phải nói hẹn gặp lại?” Chung Như Thủy gạt tay y, bắt mấn nói. Phong Hàn Bích nhú mảy, nhún xuống xúc động muốn nổi giận, lạnh lùng nói với Phong Thần: “Phụ hoàng, nhi thần cáo lui.” Sau đó cầm lấy tay Chung Như Thủy, nhanh chóng rời đi.

“Này!” Chung Như Thủy sức không bằng người, đành phải theo y ra ngoài, quay đầu nói với Phong Thần: “Hẹn gặp lại, lần sau trở lại thăm ngài!”

Phong Thần mỉm cười phát phát tay với hấn, thẳng đến khi bóng dáng hai người biến mất trước cửa đại điện mới buông tay. “Khó trách Hàn Bích một lòng với hấn như vậy.”

Lưu công công đứng một bên vuốt cằm: “Đúng vậy, Thuần Vu thể tử, rất không đơn giản.”

“Không.” Phong Thần phản bác, Lưu công công sững sờ, Phong Thần nói tiếp: “Tiểu tử kia rất đơn giản, tuy hần thông minh, nhưng là hai tử tâm tư đơn thuần. Chỉ là, tiểu tử kia nhất định tổn thương.” Phong Thần thờ dài, ánh mắt thương cảm, Lưu công công cẩn thận suy nghĩ, cũng minh bạch hàm nghĩa của hai chữ tổn thương. Bình Vương dâng tấu chương, xem ra, lại nhắc lên một hồi sóng gió không nhỏ.

“Này, ta đói.” Người nói dẫn ta ăn tiệc lớn cơ mà? Bữa tiệc lớn, bữa tiệc lớn? Ngay cả bàn ăn cũng không thấy!” Chung Như Thủy vừa bị Phong Hàn Bích kéo vừa ồn ào, hoàn toàn không để ý cung nữ thái giám thị vệ đi tới đi lui trong nội cung nhìn bọn hần với ánh mắt tò mò.

“Giờ mạng người đi ăn. Còn nữa, lần sau tiến cung, người không cần gặp phụ hoàng. Ta hy vọng người không bao giờ gặp ông ta, ông ta, không phải người tốt.” Ngữ khí của Phong Hàn Bích bất thiện, phê bình phụ thân cũng không chút khách khí.

“Sao người oán hận cha người như vậy? Đúng, ông ấy không phải người tốt, nhưng ông ấy không xấu? Người ở để vị, có rất nhiều chuyện bất đắc dĩ.” Chung Như Thủy bĩu môi, bất mãn nói, tuy Phong Thần giả vờ lo lắng tra hỏi hần, nhưng không có ác ý, hơn nữa ông ta cũng thật đáng thương.

“Ông ta nói gì với người.” Phong Hàn Bích dừng bước, xoay người lạnh lùng nhìn Chung Như Thủy. Chung Như Thủy đảo hai mắt trắng dã, bĩu môi: “Cái gì cũng chưa nói, chỉ thăm dò ta, sợ ta tâm hoài bất quỷ cố ý tiếp cận người. Mà, nếu như ông ta thật sự nói với ta chuyện gì tuyệt mật, người sẽ không chút do dự giết ta diệt khẩu sao?” Phong Hàn Bích nhìn hai mắt sáng quắc của Chung Như Thủy, chấn động, biết giọng điệu của mình quá mức, thờ dài nói: “Chuyện này sớm muộn gì ta sẽ nói cho người biết. Hơn nữa, dù ngày nào đó người hận đến muốn giết ta, ta cũng sẽ mở rộng lồng ngực mặc người khai đao, không đủ thương một sợi tóc của người.”

“Coi như người biết điều!” Chung Như Thủy vỗ lồng ngực của y một cái, sau đó nở nụ cười rục rờ như nắng ngày hè: “Mang ta đi ăn a! Hành Chi!”

Phong Hàn Bích chấn động, bao nhiêu năm chưa từng nghe qua cái tên này? Nhìn nụ cười âm áp của Chung Như Thủy, y nghĩ, ngoài mẫu hậu, chỉ có một người khác gọi y như vậy, người đó chính là Chung Như Thủy. Gánh nặng trong lòng Phong Hàn Bích được trút bỏ, nhẹ cười: “Đi thôi.” Y sẽ không hỏi hần tại sao biết cái tên này, cũng không hỏi hần biết được bao nhiêu chuyện, chỉ cần, hần vĩnh viễn bên cạnh y là được rồi.

“Ăn ở đâu?” Chung Như Thủy xoa cái bụng sắp dán vào lưng của mình, Phong Hàn Bích cười cười néo gò mà hần: “Lãnh cung.”

“Ồ?” Chung Như Thủy sững sờ, lãnh cung? Chiêu quý phi? “Phong Hàn Bích, hôm nay người đưa ta đi gặp bát đại cô thất đại di nhà người sao!!!” Phong Hàn Bích cong khóe miệng, “Hành Chi” vẫn dễ nghe hơn.

Chung Như Thủy ngồi trong lãnh cung ăn uống, còn không quên mách lẻo với Chiêu quý phi: “Di nương, ngài không biết chứ, Hành Chi luôn ý mình có võ công mà chèn ép ta! Ủ, cái này ăn ngon! Ngài biết không? Ta muốn làm y phục mới y còn trừ lương tháng của ta! Đến bây giờ ta đã thiếu nợ y vài trăm lượng, tới kiếp sau cũng khó trả! Hành Chi, người lấy cái bên kia cho ta, tay ta quá ngắn với không tới!”

Chiêu quý phi vận tóc y, mái tóc đen dài dùng trâm tạo thành búi tóc đơn giản của phụ nhân. Nghe Chung Như Thủy gọi Phong Hàn Bích là “Hành Chi”, cười nhẹ liếc nhìn Phong Hàn Bích: “Hóa ra Hàn Bích nhà chúng ta hư hỏng như vậy, thích khi dễ người. Di nương sẽ dạy dỗ nó.” Sau đó xoay người nhận lấy đĩa cá hương tô Thu ma ma đưa tới, đặt trước mặt Chung Như Thủy, nhẹ nhàng xao đầu hần, ôn nhu nói: “Hải tử, ăn từ từ.”

“.....” Chung Như Thủy dừng lại, ngẩng đầu nhìn Chiêu quý phi xinh đẹp ôn nhu, hốc mắt đỏ lên, sau đó từng giọt lệ cứ như vậy mà rơi xuống.

“Hải tử, người làm sao vậy?” Chiêu quý phi luống cuống chân tay, vội vàng cầm khăn lau đi nước mắt trên mặt hần, “Làm sao vậy? Không thoải mái? Thu ma ma, nhanh thỉnh thái y!” Thu ma ma cũng luống cuống, nàng rất yêu mến hải tử này, nhìn hần đột nhiên khóc, trong lòng khổ đau, sợ hần thật sự không thoải mái, liền muốn đi tìm thái y.

“Không sao không sao! Thu ma ma đừng đi!” Chung Như Thủy nhẹ nhàng cầm tay Chiêu quý phi, thật âm áp, rất mềm mại, tay của mẹ, cũng như vậy sao? Chung Như Thủy nhin xuống xúc động muốn rơi lệ, nở nụ cười sáng lạn: “Là vì thức ăn quá ngon, khiến ta cảm động rơi nước mắt, Thu ma ma, ngài là trù thần chuyên thể a? Tay nghề tốt như vậy!” Sau đó khoa trương gấp một miếng sườn xào chua ngọt bỏ vào miệng, dùng sức nhai.

Chiêu quý phi nhìn về phía Phong Hàn Bích, Phong Hàn Bích nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo nàng không cần lo lắng. Chiêu quý phi mới yên lòng, tiếp tục gấp thức ăn cho Chung Như Thủy. Phong Hàn Bích biết Chung Như Thủy chưa từng cảm nhận tình thương của phụ mẫu, mà Chiêu quý phi yêu thương hần như vậy, nên trong lòng cảm động mới khóc lên. Nhưng, cũng vì thế, y lại oán giận phụ mẫu ngay cả tên cũng không biết của Chung Như Thủy. Nếu bọn họ không vứt bỏ, Chung Như Thủy sẽ không phải chịu nhiều đau khổ!

Thu ma ma nhẹ nhàng thở ra: “Người thực biết nói ngọt, chờ, để ma ma làm thêm vài món cho người, ăn không hết thì mang về ăn!”

“Oa ~ Thu ma ma, ngài là người tốt nhất trên đời!” Điện hình của có nãi quên nương, khiến mấy người lắc đầu cười khẽ.

Phong Hàn Bích nhẹ nhàng đóng cửa phòng, Chiêu quý phi xoay người hỏi y: “Ngủ rồi?” Phong Hàn Bích gật gật đầu, theo nàng đến giữa am phòng, Chung Như Thủy ngồi trong phòng Thu ma ma, có Thu ma ma chăm sóc hần, y cũng an tâm. “Gần đây thân thể hần không tốt, hôm nay vào hoàng cung từ sớm, nên mệt mỏi.”

“Hần là người đầu tiên.” Chiêu quý phi đột nhiên nói, khẽ cười.

“Cái gì?” Phong Hàn Bích không hiểu, hỏi ngược lại.

“Hần là người đầu tiên khiến người quan tâm lo lắng như thế, là người đầu tiên người mang đến gặp di nương, ngoại trừ tỷ tỷ, là người đầu tiên có thể gọi người Hành Chi.” Chiêu quý phi nhẹ nhàng nói, cười âm áp.

“Đúng vậy.....” Phong Hàn Bích hơi cúi đầu xuống, “Di nương, ngài cũng biết.....”

“Đúng, ta biết rõ. Trước khi tấu chương của Bình Vương gửi lên, Liễu gia đã dùng bỏ câu đưa tin cho ta biết.” Chiêu quý phi nói.

“Ngài đồng ý?” Phong Hàn Bích hỏi.

“Không đồng ý thì thế nào, Liễu gia không do ta làm chủ.” Chiêu quý phi rót hai ly trà, đưa một chén cho Phong Hàn Bích, “Tuyệt nha đầu xuân, Hoàng thượng ban cho, vẫn chưa từng uống, người thử xem”

Phong Hàn Bích cầm lấy ly trà nhấp một ngụm, thờ ơ nói: “Không tệ.”

“Ngoại công và cứu cứu của người có tâm tư gì người còn không rõ sao? Ngoài miệng nói là báo thù cho tỷ tỷ, trên thực tế.....” Chiêu quý phi lắc đầu, có chút khinh thường.

“Hào một cái đám hỏi.” Phong Hàn Bích đặt ly trà xuống, chậm rãi nói: “Lúc di nương bị hãm hại, ta không dựa theo kế hoạch ban đầu nên chọc giận Liễu gia, từ đó bọn họ liên thủ ơ với ta – ngoại tôn của Liễu gia. Hôm nay Bình Vương nói với phụ hoàng, muốn cùng Tứ tiểu thư của Liễu gia thành thân, hy vọng phụ hoàng tứ hôn. Chuyện gì xảy ra, người sáng suốt liền hiểu, nghe nói rất nhiều quan lớn trong triều vì chuyện này mà công khai ủng hộ Bình Vương.”

“Sau khi tỷ tỷ chết, ta bị Liễu gia ký thác kỳ vọng có thể trở thành hoàng hậu kế tiếp. Đáng tiếc, ta tự hạ mình vào lãnh cung, đem Hàn Vũ đến Nga Mi tập võ, khiến bọn họ thất vọng. Mà người thì không bị bọn họ khống chế, đành phải dời mục tiêu bồi dưỡng người có thể trợ giúp bọn họ. Lúc Bình Vương gửi tấu chương, Liễu gia muốn cho người một lời cảnh cáo. Người biết không, trong thư bọn họ gửi cho ta có nói, chỉ cần người chịu thú Tứ tiểu thư, bọn họ sẽ giúp người ổn định giang sơn. Nếu người không muốn, giang sơn phải đổi chủ.” Trong mắt Chiêu quý phi hiện lên trào phúng, nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà.

“Nước phù sa không chảy ruộng ngoài sao? Nếu ngoại tôn của Liễu gia nguyện ý liên thủ với bọn họ, để nữ tử của bọn họ trở thành làm hậu, Liễu gia và Phong gia cùng hưởng muôn đời vinh hoa, thường thịnh không suy. Kế hoạch thật tốt, dùng hung thủ sát hại nữ nhi của mình uy hiếp ngoại tôn.” Trong mắt Phong Hàn Bích hiện ra hàn quang, giọng điệu lạnh băng.

“Hàn Bích, bọn họ có đầy đủ lý do uy hiếp người. Quyền thế tài phú trước mặt, thân tình cũng có thể lợi dụng, huống chi chỉ là một nữ nhi đã chết nhiều năm?” Chiêu quý phi thờ ơ nói, “Người sẽ thỏa hiệp với bọn họ sao?”

“Hừ,” Phong Hàn Bích cười lạnh một tiếng, “Viện quân của Lang Hiên, quân đội khổng lồ ẩn tàng mười năm, thế lực của Mạc Nguyên, nếu thêm thế lực của Liễu gia, ta có thể không thỏa hiệp sao? Vì khiến bọn người Bình Vương chết thê thảm, ta phải thỏa hiệp với ngoại công và cứu cứu ‘Thân ái’. Dù sao, vị trí thái tử phi đang trống, cũng là lúc tìm nữ nhân ngồi lên.”

“Chuyện trong nội cung không cần người quan tâm, chuyên tâm đối phó bên ngoài.” Chiêu quý phi đặt ly trà xuống, nhẹ nhàng nói, “Chờ người làm hoàng đế, bắt Liễu gia tu tâm dưỡng tính một chút.”

“Đó là hiển nhiên.” Phong Hàn Bích thêm trà cho nàng, lạnh lùng nói.

“Chỉ là, khổ hải từ kia.” Trong mắt Chiêu quý phi hiện lên thương cảm và không đành lòng, vô tội nhất, vẫn là Chung Như Thủy?

“Dù thế nào, ta cũng không để hấn rời khỏi ta, ta yêu hấn, dù hấn sẽ hận ta cả đời.” Ngực khí của Phong Hàn Bích kiên định mà dứt khoát, Chiêu quý phi sững sờ, trên mặt hiện lên nụ cười cay đắng.....

Trời vốn trong xanh đột nhiên phủ kín mây đen, không khí oi bức khiến người ta khó thở, tiếng ve thê lương dị thường, giống như ai đó, tuyệt vọng la hét, thống khổ gào gào.

Một hồi bão tố, sắp xảy ra.

(1) Hữu nhất ngôn nhi khả dĩ chung thân hành chi, kỳ thứ hồ. Kỷ sở bất dục, vật thi ư nhân = Có một lời có thể trọn đời thực hành, đó là chữ Thứ. Điều mình không muốn, chớ làm cho người khác.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Lừa dối

“Ai ~” Chung Như Thủy tựa vào bệ cửa sổ u oán thở dài, Lê Khô run rẩy, vẻ mặt căng thẳng tiến lên hỏi: “Sao vậy? Thái tử điện hạ của chúng ta lạnh nhạt với người? Người bắt mắt?”

“A!!!!” Lê Khô ôm bụng ngồi xổm xuống, vẻ mặt thống khổ, đổ mồ hôi lạnh, yếu ớt nói: “Ngươi. Thật độc a!!” Nhéo hấn. Còn nhéo thuận tay như vậy. Hấn cam đoan lúc này trên bụng tuyết trắng trơn mềm của hấn là một mảng xanh tím.

“Xem ra ngươi ở Mị thành được ăn ngon nên béo ra không ít nha ~” Chung Như Thủy vẫy vẫy tay, bĩu môi cười, mắt đi đáng điệu oán phu khuê phòng lúc này.

“Lê Khô, ngươi lại trêu chọc Thủy Thủy, sao ngươi không rút ra bài học chứ?” Đào Như Lý và Phong Hàn Bích mới từ nội cung trở về, vừa vào phòng chợt nghe tiếng kêu thảm thiết của Lê Khô, buồn cười lắc đầu, hai hài tử không chịu lớn!

“Đúng vậy, không ước lượng mình có bao nhiêu phân lượng, dám chọc ta, người chịu thiệt là chính ngươi!” Chung Như Thủy hung ác đập Lê Khô còn đang làm bộ làm tịch một cước, rồi vội vàng nhảy đến bên người Đào Như Lý, kéo hấn bỏ chạy, trước lúc chạy còn thuận tiện sờ mông Phong Hàn Bích, cho y một cái mị nhãn, thái dương Phong Hàn Bích giật giật, đỡ trán thở dài – rốt cục mình coi trọng Chung Như Thủy ở đâu? Chờ Lê Khô gian nan đứng lên, Chung Như Thủy đã kéo Đào Như Lý chạy xa, chỉ nghe hấn vút lại một câu: “Ngươi và lão bản của ngươi đàm cơ mật đi! Ta cùng Tiểu Đào Nhi hẹn hò ~” Vang vọng trong tiểu viện.

Ai! Phong Hàn Bích rốt cục nhìn không được, âm thầm thở dài, đáng về lưu manh không hiểu lễ giáo, tùy tính làm bậy, to gan lớn mật, trước đây y lại xem những khuyết điểm này là ưu điểm của Chung Như Thủy, cuối cùng bị hấp dẫn, cả đời không dứt ra được.

“Sao điện hạ không đuổi theo?” Lê Khô phì đi dấu chân Chung Như Thủy lưu lại trên người mình, cười hi hi nói: “Không thể khinh thường sức quyến rũ của Tiểu Đào Nhi, cẩn thận Thủy Thủy không an phận nha~” Sau đó sửa sang lại xiêm y của mình, vô thức sờ lên bụng, hình như mập lên, gần đây ăn hơi nhiều, hấn có cần giảm cân không? Đều do Thủy Thủy kia ăn nhiều, nếu hấn không dụ dỗ, mình sẽ không bị mỹ thực hấp dẫn mà ăn nhiều như vậy. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, vì sao Thủy Thủy ăn nhiều mà vẫn da bọc xương? Gần đây càng gầy, rốt cuộc những thứ hấn ăn chạy đi đâu a.

“Chuyện Đồng Châu thành thế nào, tin tức Tiểu Thương truyền tới nói gì?” Phong Hàn Bích không để ý “Lời khuyên” và “Cảnh báo” của Lê Khô, cắt đứt dòng suy nghĩ của hấn, lướt qua hấn trực tiếp tới thư phòng.

“Đều do điện hạ cung chiều Thủy Thủy mới khiến hấn không biết trên không biết dưới.” Lê Khô nhìn bóng lưng Phong Hàn Bích, lẩm bẩm, ánh mắt lạnh băng đâm tới, dọa Lê Khô rùng mình một cái, lập tức theo sau, nghiêm túc nói: “Nửa tháng nay, Đồng Châu không có động tĩnh gì khác lạ, cũng không dò xét được hành tung của quân đội thần bí kia. Ngược lại, gần đây Bình châu rất náo nhiệt! Người của Liễu gia và những người có liên quan tới Bình Châu thành đều ra sức nói tốt cho Bình Vương, danh tiếng của hấn càng cao!”

“Hừ, một đám nịnh thần, không chút tài giỏi, nhưng bản lĩnh kiến phong sử dã (theo hướng gió mà bẻ tay lái) lại số một. Hôm nay, lúc lên triều, lại bộ thị lang ngang nhiên thượng tấu khen ngợi Bình Vương công tích vĩ đại, chỉ thiếu không thượng tấu lập thái tử mới.” Phong Hàn Bích lạnh lùng nói, môi nở nụ cười giễu cợt, trong mắt là hàn ý. Y – một thái tử không được hoàng thượng sủng ái, mẫu thân mang trên lưng tội danh hành thích vua mà tự sát, dĩ nương tự giam mình trong lãnh cung, quan hệ với Liễu gia càng ngày càng căng thẳng, thêm vào đó là lời đồn phế thái tử, những trọng thần trong triều, chi cần có não liền thức thời, tại thời điểm mẫn cảm này đều lựa chọn chỗ dựa cường đại là Bình Vương? Dù trong tay y có U Ảnh quân và mười vạn cấm vệ quân, thêm Thương Giác Trung thống lĩnh hai mươi vạn nhân mã dũng mãnh, cũng chỉ là không đến năm mươi vạn quân, sao cần được quân đội hùng hậu trong tay Bình Vương? Cũng khó trách bọn họ vội vã muốn phụ hoàng phế y lập Bình Vương, có lẽ, những kẻ cáo già không muốn mang trên lưng tội danh bức vua thoái vị mà thôi.

“Điện hạ, ngươi định nói chuyện với Liễu gia thế nào?” Lê Khô có chút lo lắng hỏi, kỳ thật cái hấn muốn hỏi chính là ngươi có định thẳng thắn với Thủy Thủy? Nhưng, hấn không dám.

“Nói chuyện? Hừ, Liễu gia không có ý định nói chuyện với ta, hôm trước Liễu gia cho người bí mật đưa tới bức họa của Tử tiểu thư, phỏng chừng Bình vương chưa biết ngoại công ta chỉ muốn lợi dụng hấn bức ta thỏa hiệp.” Đồng tử của Phong Hàn Bích hơi co lại, sát ý chợt lóe.

“Cái gì?! Đây là bức hôn?” Lê Khô nghiêng răng nghiêng lợi nói, trong mắt tràn đầy xem thường. “Bọn họ biết rõ, tại thời điểm then chốt này ngươi cần thế lực lớn ủng hộ, lại lợi dụng chuyện Bình Vương lôi kéo Liễu gia diễn trò bức ngươi thỏa hiệp, thật sự không biết xấu hổ, khó trách Chiêu quý phi tình nguyện đem tiểu công chúa lên Ngã Mi chịu khổ cũng không nguyện đưa nàng về nương gia (nhà mẹ đẻ), không chừng ngày nào đó bọn họ sẽ vì lợi ích của mình mà trở mặt bán công chúa!”

“Cho nên ta để sứ giả mang Phượng đầu trăm tói, thuận tiện mời Liễu tử tiểu thư đến Mị thành một chuyến.” Phong Hàn Bích lạnh lùng nói, Lê Khô cả kinh, Phượng đầu trăm?! Đây là sính lễ cho thái tử phi mà? Giương mắt nhìn lên, lại thấy trong đôi mắt lạnh băng kia là quang mang ẩn nhẫn, hiểu rõ. Chỉ khẽ lắc đầu, nhất định phải hy sinh Thủy Thủy sao?

“Kỳ thật ta cũng nên cảm ơn tấm lòng của Liễu gia, đúng không? Tối thiểu bọn họ còn chừa đường lui cho ta, nếu không, bọn họ đã sớm chọn Bình Vương mà không cần cảnh cáo ta. Ngoại công vẫn còn nhớ tình thân với ngoại tôn này a.” Phong Hàn Bích cười tự giễu, trên mặt là biểu tình chán ghét.

“..... Thủy Thủy, nếu như điện hạ không thể nói, vậy để ta nói, ta sẽ giải thích tốt với hấn.” Lê Khô nghiêm túc nói.

“Chuyện này tạm thời không cần nói cho Như nhi.” Phong Hàn Bích nói, thanh âm có chút mất tự nhiên, “Ta sẽ tự nói cho hấn biết.” Phải thống khổ, thì hai người cùng thống khổ, y muốn cảm nhận vết dao trong lòng Như nhi của y, như vậy trong lòng y sẽ có hai vết dao. Một dao là y phản bội Chung Như Thủy, một dao là y thương tổn Chung Như Thủy, y nguyện ý gánh chịu thống khổ gấp hai lần, chỉ hy vọng có thể đổi lấy, Chung Như Thủy không rời khỏi y cả đời.

Lê Khô gật đầu, nghĩ nghĩ nói: “Điện hạ yên tâm đi, Thủy Thủy là người hiểu lý lẽ. Hấn biết ngài rất khổ tâm.”

Phong Hàn Bích hờ hững, hiểu? Y chỉ hy vọng sau khi hấn biết, sẽ không rời khỏi y.

“Ai! Đều do Bình Vương gây nên thế cục giằng co! Trực tiếp hướng Liễu gia cầu hôn lại cầu Hoàng Thượng tứ hôn, Liễu gia cũng thiệt là, không đáp ứng cũng không cự tuyệt, cứ như vậy, hai bên đều dây dưa.” Lê Khô oán giận. “May mắn Hoàng thượng anh minh, một câu liền đuổi người. Nhưng không xong là thân thể hoàng thượng càng ngày càng kém, nghe tin tức từ nội cung truyền tới, hai ngày trước Hoàng thượng còn nôn ra máu, là thật sao?”

“Ừm, thân thể phụ hoàng ngày càng sa sút, Như Lý nói, qua ít ngày nữa, sẽ không xuống giường được” Phong Hàn Bích thần nhiên nói, Lê Khô thấy trong mắt y lóe lên một tia lo lắng rồi biến mất. Dù sao cũng là phụ tử, máu mủ tình thâm, dù hận đến thế nào, cũng sẽ khó sò lo lắng.

“Điện hạ yên tâm, Như Lý sẽ có cách.” Lê Khô an ủi, nhưng trong lòng hẩn và mọi người đều hiểu, thời gian Đào Như Lý giúp Hoàng thượng giữ mạng một tháng đã qua phân nửa, đến nay vẫn không tìm được cách khiến bệnh tình chuyển biến, không bao lâu nữa, vị đế vương oai phong một cõi hơn nửa đời người, có thể tới làm bạn với hoàng hậu duy nhất trong kiếp này của mình như ý nguyện. “Hiện giờ chỉ hy vọng Hoàng thượng còn có thể trấn áp được vây cánh của Bình vương, một khi Hoàng thượng ngã xuống, chỉ sợ cung biến.” Lê Khô lo lắng nói.

“Dù phụ hoàng không chống đỡ nổi, Bình Vương cũng không thắng được ta, ta chưa bao giờ thất bại. Thiên hạ này, nhất định thuộc về bốn vương!” Ngự khí bá đạo mà tự tin, hiện rõ khí thế duy ngã độc tôn, một khắc này, Lê Khô biết rõ Phong Hàn Bích nhất định sẽ trở thành bậc cửu ngũ chí tôn ngạo nghễ thiên hạ.

Chung Như Thủy kéo Đào Như Lý chạy, đến một viện tử yên tĩnh, Đào Như Lý giữ chặt người còn muốn tiếp tục, mỉm cười: “Có gì muốn nói thì nói ở đây, ta cam đoan không ai nghe thấy.” Kéo hẩn tới tiểu viện hẻo lánh này, rốt cục có bí mật gì muốn nói?

Chung Như Thủy nhìn trái nhìn phải, xác định nơi này hoang vắng không có người ẩn hiện mới thở phào một cái. Kéo Đào Như Lý ngồi xuống ghé đá đây bụi bần bên cạnh, do dự nhìn Đào Như Lý đang mỉm cười ôn hòa chờ hẩn nói chuyện, cần môi suy nghĩ thật lâu mới ập a ập ứng mở miệng: “Ta, ta cô độc kia, có phải là, không có giải được?” Đào Như Lý sững sờ, nụ cười đông cứng trên mặt, vừa rồi hẩn còn cho rằng Chung Như Thủy kéo hẩn đến nơi vắng vẻ như vậy là muốn hỏi chuyện về Phong Hàn Bích, trước đó Phong Hàn Bích có nói chuyện Liễu gia cho hẩn biết, hẩn đã nghĩ rất tốt để trả lời vấn đề, nhưng hẩn không ngờ Chung Như Thủy hỏi chuyện giải được, hẩn chưa từng nói Chung Như Thủy trùng cổ độc, là khó giải.

“Thủy Thủy.....” Đào Như Lý lúng túng mở miệng, “Chẳng lẽ ngươi cảm thấy, không thoải mái?”

“Ừc..... Ta cho ngươi biết nhưng ngươi phải cam đoan không nói cho Hành Chi biết! Ngươi hiểu rõ y, nếu để y biết nhất định y sẽ đem đào thi thể Quý Phi lên đánh ba trăm ngày, sau sẽ lục tung thiên hạ tìm giải được. Cho nên ngươi phải hứa với ta, chuyện hôm nay ta cho ngươi biết, ngàn vạn lần đừng nói cho người thứ hai!” Chung Như Thủy kéo Đào Như Lý, vội vàng nói, tuy Phong Hàn Bích chưa từng nói lời yêu thương hẩn ... Nhưng hẩn vẫn có thể cảm giác mình rất quan trọng với Phong Hàn Bích, không phải hẩn tự kỷ, mà hẩn tận mắt thấy người tôn thương hẩn có kết cục đáng sợ thế nào. Khúc gì gì kia là nhân chứng sống tốt nhất, mỗi lần nhớ tới tiếng kêu thảm thiết ngày đó, hẩn đều sồn gai ốc!

“Hảo.....” Hai đầu lông mày của Đào như Lý nhú chặt, khó nén lo lắng, ánh mắt có chút phức tạp nhìn Chung Như Thủy.

“Gần đây ta rất khó chịu, đầu óc choáng váng không còn chút sức lực, người luôn mềm nhũn, khẩu vị cũng không tốt, còn buồn nôn, đặc biệt là bụng và tim, luôn co rút đau đớn, đôi khi đột nhiên sốt cao, nhưng không đến nửa canh giờ lại bình thường. Ta nghĩ, có phải được lực bắt đầu không khống chế được cổ độc, độc phát.....” Chung Như Thủy có chút buồn bực, về mặt khổ sở, Đào Như Lý nhìn mà trong lòng đau xót. Nắm cổ tay của hẩn, bắt mạch, nghiêm túc nói: “Từ lúc nào thì như vậy? Cảm giác đau đớn xuất hiện mỗi ngày sao? Mỗi lần kéo dài bao lâu?”

“Ừc, là gần mười ngày nay, mỗi ngày đều đau, khoảng một canh giờ gì đó.....” Chung Như Thủy nghĩ nghĩ.

“Lâu như vậy mà bây giờ mới nói! Ngươi thật biết giấu diếm. Ngươi xem thân thể của mình là trò đùa sao? Được ta đưa cho ngươi chỉ trị được tạm thời, lúc ấy ta cũng nói với ngươi, nếu thân thể khác thường lập tức tìm ta! Nhưng giờ là lúc nào? Nếu không phải ngươi thật sự không chịu được, ngươi vĩnh viễn không nói cho ta biết ư?” Đào Như Lý phần nộ nói, khó trách hẩn ăn thể nào cũng không béo, khó trách hẩn càng ngày càng gầy, sắc mặt càng ngày càng kém, nếu mình cẩn thận, sẽ thấy rõ lúm đồng tiền sáng lạn thường ngày che giấu đau đớn, đã có thể giúp hẩn chịu ít thống khổ một chút?

“Ta, ta không quá đau a, ta biết rõ gần đây xảy ra rất nhiều chuyện, đã khiến ngươi và Hành Chi bận sức đầu mẻ trán, ta không muốn khiến ngươi đang bận nghiên cứu giải được vì Hoàng thượng lại phải phân tâm lo lắng cho ta..... Ta thật sự không có ý giấu diếm ngươi, thực xin lỗi!” Chung Như Thủy sợ hãi, mắt to hiện lên áy náy.

“Không cần xin lỗi ta!” Đào Như Lý hét lớn một tiếng, Chung Như Thủy sững sờ, sau đó đã bị hẩn kéo vào trong lòng.

“Thực xin lỗi, ta không có ý lớn tiếng với ngươi..... Là ta phải xin lỗi ngươi! Là ta phải xin lỗi ngươi!” Đào Như Lý vui đầu vào hõm vai hẩn, cảm nhận được ấm ướt, Chung Như Thủy vốn đang gầy dựa liền chấn động, lo lắng vỗ nhẹ lưng Đào Như Lý an ủi: “Không sao, không sao, đâu phải ngươi hại ta trùng độc, ngươi đã rất tận tâm tận lực vì ta, không hề có lỗi với ta! Ta còn phải cảm ơn ngươi! Đừng khóc đừng khóc, ngươi không phải nữ tử, sao nói khóc liền khóc! Nếu Lê Khô biết sẽ chê cười ngươi một năm a!”

“Ha ha!” Đào Như Lý bị hẩn làm cho vừa khóc vừa cười, nhưng không muốn buông tay, ôm chặt hẩn, cố chấp nói: “Ta phải xin lỗi ngươi.”

“Ừc, hảo hảo hảo, ngươi xin lỗi ta, ta tha thứ cho ngươi, dù ngươi làm nhiều chuyện có lỗi với ta ta đều tha thứ cho ngươi, lau nước mắt đi, nếu không lúc trở về bọn họ lại bảo ta khi dễ ngươi.” Chung Như Thủy vỗ vỗ vai hẩn, có chút vụng về lau nước mắt trên mặt hẩn.

Đào Như Lý nhìn chằm chằm Chung Như Thủy, Như Thủy ngốc, ta và nam nhân ngươi yêu nhất lừa gạt ngươi, đẩy y đến bên nữ nhân khác? Nếu ngươi biết, ngươi nhất định sẽ hận ta? Nói không chừng vĩnh viễn không tha thứ cho ta..... Chung Như Thủy bị hẩn nhìn đến mặt đỏ, xấu hổ hỏi: “Nhìn cái gì chứ?”

“Người thật sự sẽ tha thứ cho ta sao? Dù ta làm bao nhiêu chuyện có lỗi với người?” Đào Như Lý không trả lời hẳn, dùng giọng điệu chân thành mà hỏi lại.

Chung Như Thủy sững sờ, nghĩ nghĩ, cũng chân thành trả lời: “Đúng vậy, ta Chung Như Thủy, dù Đào Như Lý làm bao nhiêu chuyện có lỗi, đều vô điều kiện mà tha thứ cho hẳn! Ân tay làm chứng!” Dứt lời cầm tay hẳn lên, dùng ngón tay cái của mình ấn lên ngón tay cái của hẳn.

“Cám ơn người.” Đào Như Lý mỉm cười vuốt ve ngón tay cái, trong mắt là lệ quang trong suốt. Bởi một câu nói kia, Đào Như Lý nguyện ý làm bất cứ chuyện gì vì hẳn.

“Hi!” Chung Như Thủy nhếch môi cười, “Ai bảo chúng ta là hảo huynh đệ chứ!”

Hảo huynh đệ? “Ta nhất định sẽ tìm ra cách, ta không để người xảy ra chuyện!” Đào Như Lý Nghiêm túc mà chân thành hứa với Chung Như Thủy.

“Ừm, ta tin người.” Chung Như Thủy nhẹ nhàng đáp lại, trong mắt là tín nhiệm toàn tâm toàn ý.

Sau góc đại thụ trăm năm cách bọn họ không xa, một bóng người hơi lão đảo, trong nháy mắt khôi phục bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Tiểu trùng tử hấp thu nội lực

Trên giường lớn hoa lệ chậm trở tỉnh dậy, Chung Như Thủy buồn bực nằm sấp trước ngực Phong Hàn Bích, dùng ngón tay hung hăng đâm đâm ngực y. Phong Hàn Bích cười nhẹ bắt lấy tay hẳn, cúi đầu khẽ cắn vành tai hẳn, thấp giọng nói: “Còn có khí lực sao..... Chi bằng chúng ta làm một lần nữa? Tê.....” Chung Như Thủy thu hồi hàm răng trắng, chứng kiến kiệt tác của mình trên cổ Phong Hàn Bích mới hả giận. Phong Hàn Bích lạnh giọng nói bên tai hẳn: “Ngày mai ta còn phải vào triều.....” Một cắn này của Chung Như Thủy thực hung ác, trên đầu răng xuất hiện tơ máu! Chung Như Thủy giải khai xiêm y của mình, chỉ vào dấu hôn xanh tím trên làn da trắng nõn, lạnh lạnh nói: “Ngày mai gia không cần gặp người ư?” Dù che lên che xuống cũng che không được, hỗn đản!

Phong Hàn Bích: “.....” Rồi, cho là hẳn trừng phạt đúng tội! Nhưng tội không đáng cũng đã phạm vào, vậy cứ tiến tới a! Dù sao Chung Như Thủy tự cởi xiêm y, đưa dẻ vào miệng cạp mặc quần nhắm nháp, không ăn thực quá có lỗi với chính mình! Phong Hàn Bích diện vô biểu tình, xoay người áp đảo hẳn, hôn!

“Không được! Sẽ chết ! Đã ba lượt, nếu lại tiếp tục ta nhất định sẽ chết! Cứu..... ư!” Phong Hàn Bích hung hăng cuồng loạn trong miệng hẳn, thậm chí là sẽ chết, dục tiền dục tử!

Chung Như Thủy lần nữa mở mắt đã qua buổi trưa, toàn thân không có khí lực, nằm trên giường giả chết. Hết cách, vừa động toàn thân liền đau nhức, đặc biệt là chỗ tối hôm qua sử dụng quá độ..... Phong Hàn Bích hỗn đản! Chung Như Thủy nghiền răng nghiền lợi nghĩ, tối hôm qua năm lần chi cừu, tương lai gia nhất định trả lại gấp đôi! Đương nhiên, nếu lời nói hùng hồn của hẳn lúc này bị Phong Hàn Bích biết, chắc hẳn y sẽ xoa đầu Chung Như Thủy nói: “Mộng tưởng hảo huyền là được rồi, tỉnh tấn nhân vong mà chết rất khó nhìn, phòng chừng người cũng không thích.”

Đang lúc trong đầu Chung Như Thủy dùng “Long dương mười tám thức” lẫn qua lẫn lại Phong Hàn Bích thì Đào Như Lý mang theo được tương với vàng đi đến. “Oa!” Chung Như Thủy sợ hãi kêu một tiếng, vội vàng dùng chăn mỏng cuộn kín từ đầu đến chân, lại vì động quá mức mà đau đến nhe răng. Một thân phủ kín dấu hôn bị Tiểu Đào Nhi nhìn thấy, mặt dày như hẳn cũng không chịu được!

“Đừng che, dấu vết trên người người dù che thế nào cũng che không được.” Đào Như Lý mỉm cười ngồi xuống ghé cạnh giường, ánh mắt trên tức, “Không ngờ mỗi đêm các người đều mãnh liệt như vậy a~”

“Ừc.....” Chung Như Thủy đỏ bừng cả mặt, kéo chăn che kín đầu, thực xấu hổ muốn chết!

“Ha ha a, người muốn mình nóng chết sao sao!” Đào Như Lý buồn cười gạt chăn xuống, chỉ che đến cổ của hẳn, xoa gò má ngày càng gầy, mắt tối sầm lại, cười nói: “Dấu răng trên cổ điện hạ là do người a? Sáng nay y bị người chỉ trích, nói y ham mê sắc dục không màng chính sự, vài vị lão thần do Mạc thừa tướng cầm đầu đứng trước mặt hoàng thượng nói năng hùng hồn, không ngừng chỉ trích điện hạ, sau đó mang Bình Vương ra so sánh. Thanh âm lớn tới mức ngay cả ta đứng ngoài cửa điện cũng nghe được.” Đào Như Lý cười khò lắc đầu, “May là một số đại thần trẻ tuổi và tướng lĩnh trong triều đều do một tay điện hạ đề bạt, ủng hộ điện hạ, thêm Thương lão tướng quân bảo vệ, lần đầu tiên trực tiếp đối đầu nhau mới giữ được thế cân bằng. Ta không ngờ, châm ngòi cho cuộc chiến là một dấu răng nho nhỏ.....”

“Không phải chứ?” Chung Như Thủy không thể tưởng tượng nổi, kêu lên, vì tối hôm qua quá độ mà thanh âm có chút khàn khàn, “Như vậy cũng được ư? Chả nhẽ mấy lão già hòa trong triều ăn nhiều quá thải ra không kịp? Nên miệng phun đầy phân!”

“Ha ha ha!” Đào Như Lý cười to, tuy ngôn từ của Chung Như Thủy có chút thô bỉ, lại khiến người ta hả lòng hả dạ, “Nếu sáng nay người ở đó, nói ra những lời này với mấy lão già cựa mình nhiều tuổi mà lên mặt, không chừng chúng ta sẽ thắng mà không phải bắt phân thắng bại.”

“Hừ!” Chung Như Thủy tức giận nói: “Vốn thế mà! Hành Chi của ta là tai họa của dân chúng hay ăn hối lộ trái pháp luật sao? Cũng không nhìn xem từ khi y là thái tử tới giờ đã làm không ít việc vì dân vì nước! Việc tiêu diệt Tương quốc – một trong bốn đại quốc cũng là công lao của y! Bình Vương kia nhiều năm nay là vương gia nhàn tản, đừng nói đến chiến trường, ngay cả chiến mã hần còn chưa từng cưỡi! A, hần là Như Lai chuyển thế Bồ Tát hóa thân sao? Cũng không sợ sét đánh! Mang hần so với Hành Chi của ta? Tiểu Hoàng cầu trong trù phòng cũng cảm thấy bị vũ nhục! Còn có a, đem chuyện trên giường ra nói cũng quá vô si! A, bọn họ thánh khiết bọn họ cao nhã, vậy một đoàn nữ nhân trong nhà bọn họ chỉ để trưng bày ư? Tôn tử của bọn họ từ chỗ nào đến? Chả nhẽ theo tảng đá đi ra! Thánh nhân cũng nói thực sắc tính dã! Đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa, bọn họ dựa vào cái gì mà chỉ trích Hành Chi của ta! Ta xem bọn họ già rồi, chuyện đó không được nên đổ kị với người trẻ tuổi! Diễn hình của nội tâm bị bóp méo!” Nếu không phải thân thể Chung Như Thủy đau nhức, chắc chắn hần sẽ nhảy dựng lên chống nạnh mắng to.

“Phốc ha ha ha ha cấp! Thủy Thủy, người thực lợi hại, thật tiếc là lúc ấy người không có ở đó, nếu người nói thế, có thể khiến mấy lão già kia tức giận tới mức giẫm chân.” Đào Như Lý thiếu chút nữa cười ra nước mắt.

“Lời của người, ngày mai ta sẽ giúp người thuật lại chi tiết.” Theo thanh âm lạnh lùng truyền đến, Phong Hàn Bích đi tới bên giường, kéo chăn phủ lên người hần vì vừa rồi kích động quá độ mà lộ ra xương quai xanh, “Giờ người ngoan ngoãn để Như Lý bắt mạch giúp người.”

“Sao người trở về? Không thăm cha người ư?” Chung Như Thủy có chút kinh ngạc, y nói hôm nay sẽ ở lại nội cung dùng cơm trưa mà.

“Ta lo lắng cho người, phụ hoàng thấy ta không yên nên bảo ta trở về, dù sao phụ hoàng vẫn thường thường như vậy, không có vấn đề gì lớn.” Phong Hàn Bích thờ ơ nói, sau đó ngồi xuống bên cạnh hần, khẽ vuốt ve mặt hần.

Chung Như Thủy đỏ mặt, có người ngoài ở đây, không nên như vậy a! Xấu hổ hướng Đào Như Lý cười cười, sau đó giữ chặt tay Phong Hàn Bích, nói: “Đi đi, người ra ngoài trước, Tiểu Đào Nhi giúp ta bắt mạch, người tới xem nào nhiệt lắm gì, đi mau đi mau, đừng vướng bận!” Hần không muốn y thấy Tiểu Đào Nhi xem bệnh cho hần! Chuyện độc phát hần tuyệt đối không muốn y biết!

“Có cái gì ta không thể nghe?” Ánh mắt Phong Hàn Bích u ám, nắm chặt tay Chung Như Thủy, lạnh lùng nói: “Nếu ta luôn giả bộ không biết, người chết cũng không nói với ta sao?”

Chung Như Thủy chấn động, vô thức nhìn về phía Đào Như Lý. Đào như Lý cũng khiếp sợ nhìn Phong Hàn Bích, rất rõ ràng Tiểu Đào Nhi không hề bán đứng hần. “Người, sao người biết.....” Chung Như Thủy nghĩ nghĩ, búng tỉnh đại ngộ: “Người lại phải người theo dõi ta?”

Phong Hàn Bích nhú nhú mày, nhìn Chung Như Thủy, tức giận nói: “Ta không cần phải người theo dõi người cũng biết. Sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, mỗi ngày ăn gấp ba lần người khác mà vẫn gầy đi, thường nghĩ cách tránh mặt ta, một mình trốn trong góc phòng căn môi nhú mày đỏ mồm hôi lạnh không ngừng, thân thể lúc lạnh lúc nóng, nếu không phải độc phát, ta nghĩ không còn nguyên nhân nào khác khiến người như vậy.”

Mục quang của Phong Hàn Bích đầy sắc bén, giọng điệu lạnh băng, Chung Như Thủy run nhẹ, hóa ra y biết rõ, “Chả nhẽ người quá yêu ta, sao mà chú ý ta tí mĩ như thế, hại ta muốn lừa người cũng không được.....” Chung Như Thủy trêu đùa, nhưng giọng điệu rất nặng nề.

“Đừng vậy, ta quá yêu người.” Phong Hàn Bích nghiêm túc nói, Chung Như Thủy sững sờ, y, thổ lộ sao? “Ta, cũng không định lừa người, chỉ là không muốn người lo lắng, gần đây người đã rất phiền, ta chỉ muốn.....”

Không đợi Chung Như Thủy nói xong, Phong Hàn Bích đã cúi người xuống, hai tay ôm lấy eo hần, cọ cọ chóp mũi của hần, dịu dàng nói: “Người vừa mới nói ‘Hành Chi của ta’ ba lần, ta nghe xong thật cao hứng, bởi vì người đã xem ta như người nhà của người. Mà người, ta đã sớm nói, người là Như nhi của ta rất nhiều.” Phong Hàn Bích đem hai chữ “Của ta” nhấn mạnh, “Người xem ta là của người, ta xem người là của ta, đôi nhân này là hứa hẹn đời đời kiếp kiếp chúng ta đều thuộc về nhau? Chẳng lẽ đối với mình còn muốn lừa gạt? Người thích lừa mình dối người sao?”

“Ta.....” Chung Như Thủy nghẹn lời, không nói được cái gì, chỉ cảm thấy đầu sưng huyết, toàn thân khô nóng. Đây không phải là lần đầu tiên Phong Hàn Bích nói với hần những lời tình cảm như vậy, mỗi lần tìm hần đều không thể khống chế mà kịch liệt nhảy lên, giống như muốn thoát ra khỏi lồng ngực, đầu óc choáng váng.

Phong Hàn Bích nhìn thấy Chung Như Thủy dần dần mơ hồ, nhú mày, đứng dậy nói với Đào Như Lý: “Hần lại bắt đầu nóng lên!”

Đào như Lý đã sớm sững sờ nhìn không khí mập mờ giữa Phong Hàn Bích và Chung Như Thủy, nghe Phong Hàn Bích gọi hần liền tỉnh lại. Thấy hô hấp Chung Như Thủy có chút dồn dập, hơn nữa cả mặt đỏ bừng, không dám trì hoãn vội vàng bắt mạch.

“Cái này?” Đào như Lý sững sờ, mạch này giống như....., “Thủy Thủy? Thủy Thủy!” Đào Như Lý có chút kinh hoảng lay Chung Như Thủy, Chung Như Thủy đã không còn ý thức để trả lời. Lòng Phong Hàn Bích xiết chặt, chỉ nghe Đào Như Lý nói với mình: “Điện hạ, mạch của Thủy Thủy lúc có lúc không, rất suy yếu, nhanh, bảo được phòng chuẩn bị sâm phiến! Ta cần châm cứu cho Thủy Thủy!”

“Lâm Khôi! Nhanh lấy nhân sâm ngàn năm tới! Phải nhanh!” Phong Hàn Bích hướng ra ngoài cửa hô, Lâm công công sợ hãi kêu một tiếng, phải biết rằng thái tử điện hạ chưa từng gọi thẳng tên hần, hơn nữa còn rống như vậy. Biết rõ Chung Như Thủy xảy ra chuyện, chân không dám trì hoãn, dẫn hai hạ nhân lạnh lợi vội vàng đi chuẩn bị.

“Điện hạ, trước nâng Thủy Thủy dậy, dùng nội lực bảo vệ tâm mạch của hần, hiện tại thân thể Thủy Thủy cần châm cứu.” Thanh âm của Đào Như Lý đầy bức thiết, nhưng tay không chút hỗn loạn, nhanh chóng trải ngân châm ra, mở mấy bình dược khác nhau.

Phong Hàn Bích biết rõ lúc này không gấp được, dùng chăn che khuất thân dưới của Chung Như Thủy, sau đó để hần tựa vào ngực mình, tay áp vào lưng hần, rót nội lực vào cơ thể hần. Phong Hàn Bích vận nội lực cũng cảm thấy không được bình thường, giống như trong cơ thể của Chung Như Thủy

có cái gì đó hấp thu nội lực của y.

“Khoan!” Phong Hàn Bích ngăn Đào Như Lý đang muốn hạ châm, Đào Như Lý nghi hoặc nhìn lại, “Giúp Như nhi bắt mạch.” Tuy Đào Như Lý không hiểu, nhưng vẫn theo lời y bắt mạch.

“Cái này!” Đào Như Lý cả kinh, mạch Chung Như Thủy đã có, tuy vẫn rất yếu ớt nhưng không nguy hiểm như vừa rồi.

“Trong thân thể hần có gì đó đang hấp thu nội lực của ta.” Phong Hàn Bích trầm mặt, xem ra cổ độc này cần có nội lực không chế.

“Điện hạ! Ngươi mau buông ra, để ta....” Đào Như Lý cả kinh, vừa định ngăn cản lại bị Phong Hàn Bích cắt đứt, “Không, để ta.”

“Nhưng!”

“Ta biết chừng mực.”

Đào Như Lý khẽ cắn môi, vẫn lựa chọn nghe theo. Lo lắng Phong Hàn Bích bị hấp thu nội lực sẽ có nguy hiểm, đây là thời điểm quan trọng, Phong Hàn Bích cần phải bảo trì thực lực của bản thân.

“Điện hạ, đã đưa nhân sâm tới!” Lâm công công bưng nhân sâm đã cắt thành lát nhỏ vào, Phong Hàn Bích phủ lên thân thể Chung Như Thủy. Đào Như Lý tiến lên cầm lấy nhân sâm, ý bảo Lâm công công lui xuống trước. Lâm công công nhìn thoáng qua, sau đó đầy lo lắng rời khỏi phòng.

Đào Như Lý cầm lấy một lát nhân sâm, mở miệng Chung Như Thủy, để hần ngậm. Chỉ chốc lát sau khuôn mặt không còn đỏ ửng, hô hấp cũng trở nên vững vàng, nhiệt độ giảm dần. Đào Như Lý vội vàng xem xét mạch tượng của hần, vui vẻ nói: “Điện hạ, không sao rồi. Mạch của Thủy Thủy đã khôi phục, đừng tiếp tục dùng nội lực, Thủy Thủy không có võ công, tiếp tục như vậy hần sẽ không chịu được!”

Lúc này Phong Hàn Bích mới thu tay lại, cẩn cẩn dục dục đặt Chung Như Thủy nằm xuống, trên trán đã thấm mồ hôi.

“Điện hạ, ngươi không sao chứ?” Đào Như Lý có chút bận tâm hỏi.

“Không sao, hình như cổ độc hấp thu thì sẽ ngừng lại, chỉ hao tổn một chút nội lực, không đáng ngại.” Y đồ mồ hôi là do nhiệt độ dọa người của Chung Như Thủy.

“Cổ độc này thật đúng là làm khổ người khác, khó trách Thủy Thủy sốt cao, mạch đập khi có khi không. Cổ độc hần trúng hần là cổ hấp thu năng lượng cơ thể mẹ, Thủy Thủy không có võ công nên không có nội lực, mà cổ kia chỉ có thể hấp thu năng lượng của Thủy Thủy, Thủy Thủy không chịu nổi, thân thể sẽ sinh ra phản ứng tiêu cực, nên mới sốt cao. Chờ cổ độc hấp thu đủ sẽ dừng lại, nhiệt sẽ tự hạ. Bị cổ trùng cướp đoạt năng lượng, Thủy Thủy mới xuất hiện bệnh trạng choáng đầu đau đớn.” Đào Như Lý trầm giọng nói, nếu tiếp tục, chỉ sợ Thủy Thủy.....

“Đến cuối cùng, nếu Như nhi không chịu nổi, có phải sẽ chết đúng không?” Phong Hàn Bích lạnh giọng nói.

“Khả năng lớn nhất, chính là bị hút cạn năng lượng mà chết.” Ngữ khí Đào Như Lý nặng nề, đau lòng nhìn Chung Như Thủy.

“Ta mất nội lực cả đời cho hần cũng được, chỉ cần ta sống một ngày, chắc chắn Như nhi sẽ không chết!” Phong Hàn Bích kiên quyết nói, chắc chắn y sẽ bồi cổ trùng đáng ghét kia tới cùng!

“Điện hạ! Tiểu Đào Nhi!” Một bạch y nhân vội vàng chạy vào, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đang say ngủ của Chung Như Thủy vô cùng tái nhợt, lo lắng hỏi: “Ta nghe Lâm công công nói, Thủy Thủy có khỏe không? Sao cổ độc lại phát tác? Dược của Tiểu Đào Nhi mất hiệu lực ư?”

“Suyt!” Đào Như Lý ý bảo Lê Khổ không được lên tiếng, Phong Hàn Bích dịch góc chăn cho Chung Như Thủy, rồi đứng dậy đi ra ngoài. Ra đến trước cửa phòng đột nhiên nói một câu: “Như nhi có chuyện gì lập tức báo cáo.”

Đào Như Lý và Lê Khổ sững sờ, khó hiểu nhìn nhau, nhìn nhìn phòng ngủ không hề an bài hạ nhân, đột nhiên sáng tỏ — Điện hạ phải ám vệ bảo hộ Thủy Thủy.

Trên đường tới thư phòng, Lê Khổ nghe Đào Như Lý nói qua, có phần hiểu rõ tình trạng của Chung Như Thủy. Thầm nghĩ, điện hạ nói rất đúng, mỗi người trong bọn họ đều là cao thủ nội lực thâm hậu, còn sợ một con tiểu trùng đáng giận ư? Bồi nó đến chết thì thế nào?

Thư phòng.

“Điện hạ, Tứ tiểu thư đến, được an bài tại biệt viện.” Lê Khổ có chút cảm thán nói: “Liễu gia quả nhiên thừa thãi mỹ nhân a! Tứ tiểu thư kia, thật sự là thiên tiên hạ phàm. Ta nghĩ chỉ cần là nam nhân, đều không tự chủ được mà bị nàng hấp dẫn.”

“Đúng vậy, người đã bị hấp dẫn. Xem ra sức quyến rũ của Tứ tiểu thư thực sự lợi hại!” Đào Như Lý cười tủm tỉm nhìn Lê Khổ, trong lòng Lê Khổ “Lộp bộp” Một tiếng, vội vàng khoát tay kêu lên: “Ta tuyệt đối trong sạch. Cho dù nàng thật sự là thiên tiên hạ phàm ta cũng không động tâm. Cuộc đời này này Lê Khổ ta chỉ động tâm với một người!”

Đào Như Lý khẽ giật mình, vội vàng tránh đi ánh mắt nóng rực của Lê Khổ, có chút xấu hổ ho một tiếng. Lê Khổ cười, hạ mi mắt thờ dài. Cho nên hần không thấy hai má đỏ ửng của Đào Như Lý.....

“Đề nàng ở biệt viện, nhớ kỹ không cho phép bất kì ai tiếp cận Lý Dục điện, đặc biệt là người của Liễu gia.” Phong Hàn Bích lạnh lùng nói, y vẫn chưa thẳng thắn với Chung Như Thủy, qua chuyện vừa rồi lại càng không thể nói, cho nên, y tuyệt không thể để những lời đồn nhảm lọt vào tai Chung Như Thủy! Y không muốn thương tổn Chung Như Thủy dù chỉ một chút, tuy y nói với Chung Như Thủy, sẽ không giấu diếm lẫn nhau, nhưng nếu có thể, sau khi giải quyết hết tất cả phiền toái, y cũng không muốn Chung Như Thủy biết chuyện này. Chỉ cần không thương tổn hấn, y lựa chọn nói dối cả đời!

Đào Như Lý và Lê Khổ liếc nhau, nhẹ gật đầu. Với tình trạng thân thể của Chung Như Thủy hiện giờ, tiếp tục nói dối là tốt nhất.

“À, đúng rồi, Liễu gia Đại tổng quản nói, tốt nhất là để ngài và Tứ tiểu thư mau chóng gặp mặt, làm quen với nhau. Tứ tiểu thư cũng có ý này, nàng nói muốn xem phu quân tương lai của nàng có thật là độc nhất vô nhị hay không, có đáng để nàng phó thác chung thân hay không.” Lê Khổ nhếch miệng, một nữ nhi không biết rụt rè, hại hấn lúc nghe được câu này thiếu chút nữa chân kinh.

“An bài yến tiệc trần, đêm nay đãi khách tại Song Lộc lâu. Tứ tiểu thư đã thịnh tình như thế, bản vương cũng cho nàng thỏa mãn!” Phong Hàn Bích cầm tấu chương lên đọc, không ngừng đầu lên, nói.

“Hiểu, ta lập tức sắp xếp!” Lê Khổ gật đầu với Đào Như Lý rồi rời đi, xem ra đêm nay bận rộn.

“Điện hạ, Thủy Thủy.” Đào Như Lý có chút lo lắng, Phong Hàn Bích khẽ động, trầm giọng nói: “Đêm nay ngươi không cần đi, ở cùng Như nhi. Từ nay về sau, mỗi ngày chân mạch cho Như nhi, phải thời thời khắc khắc chú ý đến hấn, vạn nhất ngày nào đó ta không thể ở bên cạnh hấn, phải dựa vào ngươi chiếu cố hấn.”

“Ta hiểu, dù điện hạ không nói, ta cũng chăm sóc hấn.”

Phong Hàn Bích sững sờ, ngừng đầu nhìn Đào Như Lý, trong mắt là lạnh lùng chất vấn.

“Điện hạ đa tâm,” Đào Như Lý không hề lảng tránh ánh mắt của y, mỉm cười: “Thủy Thủy nói, chúng ta là huynh đệ. Hấn xem ta là ca ca, ta đây cũng muốn tận tâm làm một ca ca tốt, chiếu cố bệnh tình của đệ đệ, đúng không? Hấn đáng giá để ta làm như vậy.”

Phong Hàn Bích thu hồi mục quang, hạ mi mắt, một lát sau mới trầm giọng nói: “Ta hiểu, cảm ơn ngươi.”

“Đây là chuyện ta phải làm. Điện hạ chuẩn bị tốt cho yến hội đêm nay a, xem ra sẽ thật phiền toái. Tận lực khiến người trong phủ rời xa Lý Dục điện, phạm là đề Thủy Thủy nghe được dù chỉ một chút, hậu quả cũng không thể tưởng tượng nổi.” Đào Như Lý thần nhiên nói, tính cách của Chung Như Thủy không chấp nhận phản bội, càng không dung được ngay cả một hạt cát dưới mi mắt. Một khi sơ suất, tình cảm của hấn và Phong Hàn Bích không cách nào vẫn hồi.

Phong Hàn Bích gật đầu, nghĩ tới trong tư liệu viết, Liễu gia Tứ tiểu thư Liễu Hiểu Mộng là nữ quyến tướng mạo xinh đẹp, đầy tài hoa. Thiện thư họa hi âm luật, tính tình thẳng thắn, dù thân phận tôn quý, lại không hề tự cao, thân hòa thiện lương. Nữ tử như vậy có lẽ thật sự thích hợp làm thái tử phi, chỉ tiếc, y có Chung Như Thủy, dù nữ tử tốt thế nào y cũng không muốn. Nghe nói nàng muốn tới Mị thành, tất cả người trong Liễu gia đều tiễn nàng đến cửa thành, đội ngũ khổng lồ, so với hoàng hậu về thăm nhà năm đó còn náo nhiệt hơn. Liễu gia gia chủ Liễu Nghị Phung – ngoại công của đương kim Thái Tử để đại tổng quản của Liễu gia Liễu Trúc đi theo, có thể thấy được địa vị của vị Tứ tiểu thư tại Liễu gia cao bao nhiêu. Cũng khó trách người Liễu gia nghĩ tất cả biện pháp để nàng làm thái tử phi, nuôi dưỡng nhiều năm là muốn nàng trở thành chính tông hoàng hậu, mà không phải giúp Bình Vương tạo phản, cuối cùng leo lên vị trí kia. Như vậy, có thể tiếp tục cùng Phong gia cộng hưởng giang sơn giữ vững địa vị độc tôn, đồng thời cũng có mỹ danh phò trợ hoàng đế đăng cơ, thật là nhất cử lưỡng tiện!

“Hừ, Liễu gia muốn địa vị kia, bản vương cho! Chỉ cần bọn họ an phận, đừng làm chuyện gì, bản vương không cần bọn hấn ủng hộ cũng có thể diệt trừ thế lực của Bình Vương, giúp mẫu hậu và Đào thúc thúc báo thù!” Phong Hàn Bích cười lạnh nói.

Đào Như Lý mỉm cười: “Đúng vậy.” Dừng một chút, lại nói: “Ta đi chăm sóc Thủy Thủy, điện hạ, đêm nay ngươi cứ yên tâm vì Liễu tứ tiểu thư đón gió tây trần, ta chắc chắn không để bất kì ai có ý đồ thương tổn Thủy Thủy tới gần Lý Dục điện một bước.”

Chờ Đào Như Lý rời đi, Phong Hàn Bích mới trầm giọng nói: “Mạc Hoan.”

“Có thuộc hạ!” Thân ảnh Mạc Hoan lóe lên, quỳ gối trước mặt Phong Hàn Bích.

“Đêm nay Di nương sẽ truyền tin tức, ngươi đi liên hệ. Nhớ phải cẩn thận, lần này Liễu gia mang tới không ít tai mắt. Chỉ sợ di nương cũng không an toàn.” Phong Hàn Bích đem lệnh bài Liễu Chiêu đưa y, giao cho Mạc Hoan.

“Thuộc hạ tuân mệnh!” Mạc Hoan tiếp nhận lệnh bài, chớp mắt một cái liền biến mất.

Liễu gia a. Ngồi vị hoàng hậu cũng không phải là dễ dàng như vậy, y sẽ khiến bọn họ trả giá rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Liễu tứ tiểu thư

Phủ thái tử, Song Lộc lâu.

Song Lộc lâu không phải một tòa lâu, mà là phòng yến hội rất lớn, là nơi Thái Tử chuyên dùng mở tiệc chiêu đãi khách nhân. Bố trí ở đây không giống Thao Thiết các lịch sự tao nhã linh lung, cảnh sắc cũng không ưu mỹ vô song. Nhưng dù phong cảnh hay bài trí đều đẹp để quý giá, chỉ dùng để mời quan to quyền quý. Chung Như Thủy từng qua chỗ này dùng cơm một lần, sau đó thì không bao giờ tới nơi này nữa. Lý do là, phong cách quá tục tĩu ảnh hưởng tới khẩu vị của hắn!

Phong Hàn Bích ngồi ở thượng vị vuốt vuốt chén ngọc lưu ly, nhìn chất lỏng sóng sánh bên trong, tâm tư không biết chạy đi đâu, đồng thời cũng xem nhẽ lời Liễu gia tứ tiểu thư nói với y. Liễu đại tổng quản Liễu Trúc mặt lạnh tiếp ly rượu, cố gắng áp chế bất mãn trong lòng, nháy mắt ra hiệu với mấy người của Liễu gia, vài nam tử trẻ tuổi tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, xiết chặt nắm tay ngồi xuống. Từ lúc yến hội bắt đầu, vị Thái Tử gia kia không liếc mắt nhìn nữ thân trong lòng bọn họ một cái, luôn ngồi nhìn ly rượu ngăn người, bọn họ dám khẳng định vị Thái Tử gia kia nói không hề biết nữ thân của bọn hắn là tròn là dẹp là xấu hay là đẹp! Nếu không ngại mình thân phận tôn quý, bọn họ đã sớm động thủ giáo huấn tứ tiểu thư không biết phong tình kia một chút! Liễu Hiểu Mộng vẫn đang bảo trì hình tượng tiểu thư khuê các, nhưng sắc mặt cũng không được khá lắm, xoay người nhỏ giọng nói với Liễu Trúc, sau đó chân thành đứng dậy cúi chào các vị phúc phúc: “Như vậy, Hiểu Mộng chuẩn bị.”

“Khụ khụ!” Lê Khổ ho hai tiếng, ý đồ kéo thái tử gia nhà mình đang thất thần trở lại. Nhưng Phong Hàn Bích căn bản không nhận được tín hiệu của hắn, vẫn phát ngốc, yến hội lần này có nhiều tướng lĩnh văn thân theo Phong Hàn Bích hơn năm năm, cũng có thể nói là tâm phúc của y, cho tới giờ chưa từng thấy thái tử điện hạ anh minh thân võ của bọn họ ngăn người đi vào cõi thần tiên, huống chi là trường hợp quan trọng như vậy, mỗi người kính hải mở to mắt, lo lắng Thái Tử gia của bọn họ bị nữ nhân mảnh mai kia bắt mất tâm. Lâm công công ngậm thở dài, đánh bạo bước ra phía sau Phong Hàn Bích, vụng trộm kéo kéo vạt áo y.

Lúc này Phong Hàn Bích mới phục hồi tinh thần, nghi hoặc nhìn về phía Lâm công công. Lâm công công cúi người, thấp giọng nói bên tai Phong Hàn Bích: “Điện hạ, Tứ tiểu thư nói đang ngại một chi vũ.”

Ánh mắt Phong Hàn Bích tối lại, quét đến chỗ ngồi của Liễu Hiểu Mộng, không thấy người, chắc hẳn Tứ tiểu thư y chưa nhìn thấy tướng mạo đã sớm xuống dưới chuẩn bị? Hừ, Phong Hàn Bích cười, có chút suy nghĩ, e là y thất thần đã chọc giận người của Liễu gia. Phong Hàn Bích gật đầu với Lâm công công, Lâm công công hiểu ý, tiến lên một bước, dùng thanh âm lạnh lạnh lớn tiếng nói: “Cho mời Tứ tiểu thư hiển vũ!”

Tiếng nhạc quen thuộc lại ọ ọ ọ truyền đến, Phong Hàn Bích sững sờ, ngừng đầu nhìn lại!

Tân khách đang ngồi thoáng chốc ngừng hô hấp — Liễu Hiểu Mộng một thân hồng y linh lung xinh đẹp đến mê người, vòng eo mảnh mai mềm mại, khác với y phục tiên diễm, trên mặt không chút son phấn, hoàn toàn triển lộ dung nhan tú lệ khuynh quốc khuynh thành. Mái tóc đen dài chấm đất, uốn lượn xinh đẹp. Cánh tay trắng nõn như ngọc vung lên, tay áo hồng sắc nhẹ nhàng như hỏa diễm phông tới không trung. Liễu Hiểu Mộng đẹp khiến cho người ta phải giật mình.

Không chỉ ánh mắt những người khác luôn dừng trên người nàng, mê say trong kỹ thuật hấp dẫn uyển chuyển của nàng, mà ngay cả ánh mắt Phong Hàn Bích cũng mê ly nhìn nàng, hoàn toàn chìm đắm trong đó. Người duy nhất xem như thanh tỉnh là Lê Khổ, chắc lưỡi cảm thán, nỡ nộ cười lưu manh, Liễu Hiểu Mộng này thật đúng là khắc tinh của nam nhân, dù tùy tiện kéo một nam nhân ở đây hỏi có nguyện ý vì nàng mà chết hay không, người nọ nhất định không chút do dự đáp: Nguyện ý! May mắn trong lòng hắn sớm có Đào Như Lý, bằng không hẳn cũng quý gồi dưới váy Liễu Hiểu Mộng. Nhưng, lúc này thái tử điện hạ chắc chắn ngăn người nghĩ tiểu tình nhân đang sinh bệnh, một vũ này của Liễu Hiểu Mộng xem như không công. Dì? Dì? Chén rượu trong tay Lê Khổ rớt xuống, hắn phát hiện một chuyện khiến người ta hoảng sợ — Thái Tử gia nhà hắn bị nữ nhân trước mắt mê hoặc, trong mắt lộ vẻ mê luyến khiến hắn ọ ọ ọ!

Nắm chặt tay, Lê Khổ hoàn toàn không có bộ dáng bất cần đời như trước, thần sắc nghiêm túc nhìn chằm chằm Phong Hàn Bích đang bị Liễu Hiểu Mộng mê hoặc.

Tiếng nhạc bỗng nhiên dừng lại, Liễu Hiểu Mộng ngừng vũ, nỡ nộ cười say lòng người, có chút thờ dốt nhìn nam tử tuần mỹ trên chủ tọa.

Phong Hàn Bích từng bước một đi xuống, hướng Liễu Hiểu Mộng.

“Ngươi, là Hiểu Mộng?” Phong Hàn Bích đứng ở trước mặt nàng, cúi đầu nhìn nàng, giọng điệu trầm thấp mang theo hơi thở lạnh khốc, rồi lại là hấp dẫn trí mạng, khiến người ta nhìn không được cam tâm tình nguyện trầm luân.

Dung nhan tuần mỹ, khí thế nhiếp nhân, giờ tay nhắc chân đều toát ra vẻ lãnh ngạo duy ngã độc tôn. Lần đầu tiên Liễu Hiểu Mộng nhìn thấy Phong Hàn Bích cũng đã động tâm, đáng tiếc từ đầu tới cuối Phong Hàn Bích không nhìn tới nàng. Người từ nhỏ luôn được nâng niu như nàng như nàng sao có thể bỏ qua? Cho nên vì y hiện một khúc vũ vẫn hồi kiều ngạo của nàng, cuối cùng nàng thành công, Phong Hàn Bích rốt cục động tâm với nàng.

Đối với nam tử tuần mỹ như thế, Liễu Hiểu Mộng không khỏi đỏ mặt, thủy quang liễm diễm mang theo xấu hổ cùng e sợ, lại nhìn không được bị ánh mắt của y hấp dẫn, khẽ mở môi son nói: “Vâng.”

“Ngươi nguyện ý, trở thành thái tử phi của ta?” Phong Hàn Bích vẫn trầm giọng hỏi như trước, thanh âm truyền vào tai mỗi người.

Liễu Hiểu Mộng run lên, khuôn mặt ửng hồng, so với hồng y trên người còn tươi đẹp hơn vài phần, thân thể run rẩy, mang theo e lệ của thiếu nữ, nghiêng đầu, ôn nhu nói: “Thiếp, nguyện ý.” Phong Hàn Bích thoáng tươi cười, thần sắc mỉa mai khiến tâm Liễu Hiểu Mộng không khỏi khản trương.

Tất cả người của Liễu gia nhẹ nhàng thở ra, mừng rỡ tươi cười — Liễu gia lại sắp xuất hiện một vị hoàng hậu! Nụ cười của Liễu Trúc có vài phần đắc ý, không hề là người Lão thái gia tí mỉa nuôi dưỡng nhiều năm, một khúc vủ, có thể bắt được tâm Thái tử. Trước khi đến Lão thái gia còn dặn dò hần, thái tử điện hạ của bọn họ tính tình lạnh nhạt chỉ sợ không dễ làm hần thiết tình cùng Liễu gia kết thân, muốn hần và Thái tử phân tích thể cục, khiến y biết rõ hợp tác với Liễu gia mới có thể thuận lợi leo lên ngôi vị hoàng đế. Cái này, ngược lại không cần lo lắng, Thái tử đã động tâm với Tứ tiểu thư, tiết kiệm cho hần không ít phiền toái. Thảo nào nói, anh hùng khó qua ải mỹ nhân, Thái tử cũng thế thôi! Chỉ cần Liễu Hiểu Mộng lên làm thái tử phi, muốn khống chế Thái tử cũng là chuyện dễ dàng. Xem ra Lão thái gia đã đánh giá quá cao thực lực của thái tử, chỉ là một thiếu niên, không có Liễu gia hỗ trợ làm sao thắng được Bình Vương để leo lên ngôi vị hoàng đế? Lúc trước đề lộ tin tức muốn cùng Bình Vương kết thân chỉ là cái cớ, khiến thái tử hiểu rõ mình đang ở vào hoàn cảnh nào, buộc phải hợp tác với Liễu gia. Sao Liễu gia có thể hợp tác với Bình Vương chứ? Phía sau hần còn có một thế gia thực lực không nhỏ, nếu tương lai để Bình Vương leo lên để vị, Liễu Hiểu Mộng thành hoàng hậu, Liễu gia cũng phải phân chia thiên hạ cùng Mạc gia, càng có khả năng bị Mạc gia lấn át! Chỉ có Phong Hàn Bích mới là lựa chọn tốt nhất cho Liễu gia, y là ngoại tôn của Liễu gia, chỉ cần y thành thân với Liễu Hiểu Mộng, tương lai leo lên để vị, thiên hạ này, sẽ do Phong gia và Liễu gia cộng hưởng!

Lê Khổ hóa đá nghiêm mặt nhìn hai người, trong lòng không biết suy nghĩ cái gì. Những người khác thì hưng phấn nâng chén, chúc mừng thái tử điện hạ đoạt được tâm mỹ nhân. Ca vũ cũng thay nhau lên sân khấu, mọi người ăn uống linh đình trò chuyện với nhau, Phong Hàn Bích nắm tay Liễu Hiểu Mộng trở về thượng vị, tuyên cáo thân phận thái tử phi của nàng.

Lê Khổ trầm mặt đứng dậy, cúi kính vài chào Phong Hàn Bích, xin lỗi: “Thần bỗng cảm thấy không khỏe, mong điện hạ ân chuẩn cho thần rời đi. Thỉnh điện hạ thứ tội.”

Phong Hàn Bích tùy ý phát phát tay, tỏ vẻ không để ý lời của Lê Khổ, tiếp tục cùng Liễu Hiểu Mộng nhỏ giọng thảo luận.

“Tạ điện hạ ân chuẩn! Thần, cáo lui!” Lê Khổ cung kính khom người, chậm rãi rời khỏi đại sảnh. Chờ ca vũ náo nhiệt biến mất bên tai, Lê Khổ mới ngẩng đầu lên, hất tay áo, xoay người đánh mạnh một quyền trên cột gỗ, thu tay lại, chậm rãi đi đến Lý Dược điện. Nơi vừa bị hần đánh, xuất hiện một vết lõm!

Lý Dược điện.

Chung Như Thủy nghe Đào Như Lý tự thuật xong, cúi đầu giữ im lặng hồi lâu. Đào Như Lý lo lắng nhìn hần, muốn an ủi lại không biết mở miệng thế nào, chỉ có thể vươn tay, nhẹ nhàng vỗ đầu vai hần.

“Hi!” Chung Như Thủy cầm lấy tay hần đột nhiên ngừng đầu, lộ ra khuôn mặt tươi cười, cất cao giọng nói: “Sẽ không chết, đúng không! Dù sao Phong Hàn Bích rất lợi hại, y sẽ dùng nội lực gì đó nuôi cô độc trong thân thể ta cả đời a! Không có gì phải lo lắng!” Chết cũng không có gì đáng sợ, dù thế nào đi nữa hần cũng từng chết qua một lần mà? Hần chỉ sợ thấy Phong Hàn Bích vì hần khổ sở vì hần thương tâm, cũng không nỡ rời bỏ nhóm hảo bằng hữu Đào Như Lý này. Phải dựa vào Phong Hàn Bích cũng không muốn chết, vậy hần cứ tận tình ép y cả đời là được rồi!

“Đúng vậy, dù nội lực của điện hạ không đủ dùng, còn có ta, còn có Tiểu Thương, còn có Lê Khổ, chắc chắn chúng ta sẽ giúp ngươi bình an sống đến già.” Đào Như Lý nắm chặt tay hần, mỉm cười nói.

“Ừ!” Chung Như Thủy nặng nề gật đầu, sau đó còn nói: “Đúng rồi, Hành Chi đâu? Ta tỉnh lại đã lâu, y còn chưa tới a? Không phải ta nằm trên giường không dậy nổi, y chạy ra ngoài buông thả chứ?”

Đào Như Lý sững sờ, cười nói: “Ngươi nghĩ cái gì, điện hạ tiến cung, hoàng thượng có chút ít chuyện cần y xử lý. Đêm nay sẽ về khuya, cho nên muốn ta ở đây chăm sóc ngươi.”

“Ta cho y cũng không dám! Dám chạy đi tìm người khác, ta sẽ khiến y thành thái giám hoàng đế đầu tiên trong lịch sử!” Chung Như Thủy nghiêng răng nghiêng lợi nói, vẫn không quên nhắc tay làm động tác “Răng rắc”.

Dáng tươi cười của Đào Như Lý cứng nhắc, cười lớn nói: “Ngươi thật sự làm vậy?”

“Đương nhiên – là nói giỡn! Ngươi bị dọa.” Chung Như Thủy nghịch ngợm cười, vịn vai của hần: “Nếu y dám phản bội ta, ta cả đời không gặp lại y, đến một nơi rất xa, đến một nơi không ai biết ta, quên dần đau xót mà bắt đầu cuộc sống mới, thú một nữ tử hiểu biết, sinh một đám tiểu hài tử, hạnh phúc mà sống!”

“Nếu như, trốn không được?” Thanh âm của Đào Như Lý có chút gấp gáp, cúi thấp đầu hỏi. Chung Như Thủy không phát hiện hần khác thường, nghĩ nghĩ, trả lời: “Trốn không được thì bỏ chạy, chạy không được thì có đánh chết cũng không nhìn y! Nếu xui xẻo như thế, vậy xem y là người xa lạ cả đời, chưa từng biết y!”

“Có thể chứ? Tâm, sẽ không đau?” Thanh âm Đào Như Lý có chút run rẩy, Chung Như Thủy đang cố gắng trả lời, căn bản không nghe ra sự khác thường, cho rằng đêm nay Đào Như Lý muốn cùng hần tâm sự mà thôi. “Ừ, cái này a, đương nhiên sẽ đau. Dù sao hần là người đầu tiên ta yêu, cũng là người đầu tiên ta dùng toàn tâm toàn lực yêu. Cái này tạo thành lỗ hổng lớn trong tâm, máu tươi rơi, đau đớn không chịu nổi, nhưng vết thương sâu bao nhiêu cũng có ngày khép lại mà? Một ngày không được thì hai ngày, hai ngày không được thì ba ngày. Ba ngày không được thì dùng ba năm ba mươi năm, thậm chí là cả đời, một ngày nào đó không còn đau là có thể quên y. Sống một cuộc sống hạnh phúc làm y hăm mộ ghen ghét!” Trên mặt Chung Như Thủy có chút đắc ý, “Nhưng tính cách của Hành Chi, cũng chỉ có ta mới chịu được, ai sẽ yêu hần a? Cho nên ta nói thế thôi, ngươi đừng xem là thật!”

“Đương nhiên, điện hạ yêu ngươi như vậy, y sẽ không cam lòng thương tổn ngươi.” Đào Như Lý cố gắng mỉm cười, áy náy đau lòng. Hần tin tưởng Phong Hàn Bích như vậy, sao bọn họ có thể lừa gạt hần. Nhiều lần, muốn cho Chung Như Thủy biết sự thực, nhìn thấy Chung Như Thủy tươi cười tràn đầy tin nhiệm, làm thế nào cũng không thể nói ra. Hần không thể ngăn cản Phong Hàn Bích và Liễu gia kết thân, cùng với Tứ tiểu thư kia, bởi vì nếu

không thành thân, khả năng bọn họ thắng Bình Vương là rất nhỏ. Hấn muốn Phong Hàn Bích lên làm hoàng đế! Hấn càng muốn báo thù! Đợi nhiều năm như vậy, rốt cuộc cơ hội đã tới, hấn không muốn từ bỏ!

Ha ha, xem, hấn là người ích kỷ cỡ nào, hấn không xứng làm bằng hữu của Chung Như Thủy..... Đào Như Lý ôm lấy Chung Như Thủy, đau lòng không chịu nổi. Thực xin lỗi, ta thề, thương tổn ngươi lúc này, tương lai, ta sẽ dùng cả đời để đền bù!

“Tiểu Đào Nhi, ngươi sao vậy? Đêm nay, ngươi thật kỳ quái a.” Chung Như Thủy không hiểu tại sao bị Đào Như Lý ôm, muốn tránh ra lại sợ hấn hiểu lầm mình chán ghét hấn, khiến hấn có chút xấu hổ.

“Không sao, chỉ muốn ôm ngươi.” Đào Như Lý buông Chung Như Thủy, cười nói: “Toàn thân xương cốt đâm vào tay, không thoải mái. Ta thấy cũng chỉ có điện hạ thích!”

“..... Tiểu Đào Nhi, ngươi thực xấu xa!”

“Ha ha ha ~”

Lê Khổ tựa cửa nhìn sao sáng trên trời đêm, nghe tiếng cười đùa bên trong, nở nụ cười cô đơn và thê lương. Hy vọng điện hạ chỉ diễn trò trước mặt người khác mà không phải..... động tâm với Liễu Hiểu Mộng.....

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Bóng đèn

“Hành Chi, lại đây, đến bên người mẫu hậu.” Xiêm y điểm hồng, dung nhan tú lệ, trên mặt là nụ cười ôn nhu, ngay cả mẫu đơn trong ngực hoa viên đều vì nàng mất đi hương sắc.

“Hành Chi, mẫu hậu vũ đẹp không? Đây là khúc vũ mẫu hậu mới biên, gọi Hồng Liễu, chắc chắn phụ hoàng con sẽ thích!” Trong mắt là hưng phấn và chờ đợi, khuôn mặt trắng nõn phiếm hồng, khiến người ta yêu mến.

“Không phải! Ta không làm! Hành Chi! Tin tưởng mẫu hậu, không phải mẫu hậu làm! Ta không hạ độc Hoàng thượng! Thần! Ta thật sự không có!” Búi tóc mất trật tự, trên dung nhan tú lệ là tuyệt vọng cùng cực, bóng dáng điểm hồng lao đảo trước mắt cho đến khi biến mất.

“Hài tử, mẫu hậu sẽ không để bất kì ai thương tổn con, sẽ không, tuyệt đối không, mẫu hậu sẽ bảo vệ con! Bảo vệ con.....” Đôi mắt đẹp mắt đi ánh sáng, khuôn mặt tái nhợt dần dần biến thành tro tàn, sau đó thân thể chậm rãi lạnh như băng, ngọn lửa đỏ rực vô tình bị dập tắt.....

“Mẫu hậu!” Phong Hàn Bích lớn tiếng kêu sợ hãi, thờ hồn hèn, mồ hôi lạnh rơi.

“Ân..... Làm sao vậy?” Chung Như Thủy bị đánh thức, còn buồn ngủ xoa xoa mắt, “Phong Hàn Bích, ngươi làm gì vậy..... Phong..... Hành Chi? Ngươi làm sao vậy? Ngươi đừng làm ta sợ!” Chung Như Thủy nhanh chóng ngăn lại Phong Hàn Bích, vươn tay chạm vào mặt y, tất cả đều là mồ hôi lạnh!

Vội vàng xuống giường, lấy khăn giúp y lau mồ hôi, lo lắng hỏi: “Ngươi sao vậy? Nói chuyện đi? Ngốc a?” Thấy Phong Hàn Bích không nói lời nào cũng không nhìn hấn mà chỉ cúi đầu, cắn răng, sắc mặt tái nhợt. Chung Như Thủy thử thăm dò: “Gặp ác mộng?” Phong Hàn Bích nhắm mắt lại, nặng nề nhẹ gật đầu.

“Đừng sợ đừng sợ, có ta đây! Ngoan, nằm mơ đều là giả, tất cả đều là gạt người!” Chung Như Thủy leo lên giường, kéo Phong Hàn Bích vào lòng, thầm nghĩ, hiếm có a! Phong Hàn Bích cũng có một ngày sợ đến như vậy, lúc này hấn nên phát huy khí khái nam tử, hảo hảo bảo vệ y! “Đừng sợ, có ta ở đây, ta sẽ không rời ngươi, những yêu ma quỷ quái kia sẽ không dám đến nữa, dù đến ta cũng đánh chúng bỏ chạy, ta sẽ liều mạng bảo vệ ngươi!” Chung Như Thủy vỗ nhẹ tay y, nhẹ nhàng dỗ dành tiểu hài tử.

“Ha ha,” Tiếng cười nặng nề của Phong Hàn Bích từ hôm vai Chung Như Thủy truyền ra, hai tay ôm sát eo hấn, “Ngươi cho ta là tiểu hài tử?”

“Hài tử thì sao! Ta xem ngươi là hài tử thì thế nào! Gia nguyện ý sủng ái ngươi!” Chung Như Thủy cắn nhẹ vành tai y, sau đó cười như một con mèo trộm được cá. Đúng là tiểu hài tử nha! Lớn như vậy còn bị quái thú dọa sợ, không bằng hấn!

“Ha ha, vậy ngươi sẽ sủng ta cả đời, vĩnh viễn không rời khỏi ta, vĩnh viễn.....” Phong Hàn Bích nắm cánh tay hấn, ánh mắt trầm xuống.

“Đương nhiên, ngươi đem ta ăn sạch sẽ, ta sẽ không ngốc mà chạy trốn, dù sao ta cũng muốn ép ngươi cả đời, ta phải đòi được vốn liếng a!” Chung Như Thủy hôn lên trán Phong Hàn Bích, cười hi hi nói, hai tay nhẹ nhàng vịn vành tai y.

“..... Đừng châm lửa, thân thể ngươi vừa mới tốt lên, ta không muốn làm ngươi bị thương.” Phong Hàn Bích giữ chặt bàn tay đang càn quấy. Chung Như Thủy đỏ mặt, ghé vào lỗ tai y rống to: “Ngươi đang nghĩ loạn thất bát tao gì! Gia giúp ngươi bớt hoảng sợ! Bớt hoảng sợ, ngươi hiểu hay không?”

“Không hiểu.....” Phong Hàn Bích thành thật nói, có ai giúp người khác bớt hoảng sợ như vành tai? Không phải đều hát dỗ dành sao? Thấy thế nào cũng giống quuyến rũ.....

“Thật đúng là!” Chung Như Thủy hung ác dùng sức nhéo vành tai y một cái, nghe được tiếng rên rỉ đau đớn của Phong Hàn Bích mới thỏa mãn, tiếp tục vuốt khê. “Đây là lão nhân ở chỗ của ta nói, trước kia biểu ca gặp ác mộng, bà ngoại đều làm như vậy, sau đó nói ‘Tâm can bảo bối đừng sợ, đừng sợ, yêu ma quỷ quái đều chạy hết’, sau đó biểu ca sẽ ngủ rất ngon.”

“Ngươi sao?” Phong Hàn Bích đột nhiên hỏi, không ngăn lại động tác của hắn.

“Cái gì?” Chung Như Thủy xoa vành tai y, không để ý mà hỏi.

“Lúc gặp ác mộng, bà ngoại của ngươi cũng đối với ngươi như vậy ư?” Thanh âm Phong Hàn Bích rất nhẹ, Chung Như Thủy dừng lại, sau đó cười khỏ nói: “Ta nào có cái phúc kia, khi còn bé gặp ác mộng bưng tỉnh, khóc cũng không dám khóc thành tiếng, sợ đánh thức cậu mẹ sẽ bị đánh. Mỗi lần đều trốn trong chăn, ôm đầu thật chặt, chờ đến hừng đông liền ổn.”

Phong Hàn Bích đau xót, càng hiểu rõ quá khứ của Chung Như Thủy, lòng y lại càng thống khổ càng áy náy. “Ngươi, có hận bọn họ?” Thanh âm Phong Hàn Bích khàn khàn.

“Không hận.” Chung Như Thủy dứt khoát trả lời, thanh âm bình tĩnh, “Bọn họ chịu cho ta một chỗ dung thân đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ, huống chi còn nuôi ta lớn đến vậy. Nhưng ta chưa kịp báo đáp công ơn nuôi dưỡng của bọn họ thì đã tới thế giới này, nói thật, ta còn rất áy náy.”

Phong Hàn Bích nhắm mắt lại, không hận..... Chung Như Thủy thoạt nhìn vô tâm vô phế hơn bất kì ai, thiện lương hơn bất kì ai. Hắn không hận cha mẹ bỏ rơi hắn, chỉ vì bọn họ cho hắn sinh mạng; Cũng không hận cậu mẹ chưa từng cho hắn hơi ấm gia đình, chỉ vì bọn họ dưỡng dục hắn; Mà ngay cả hai nam nhân gây ra cái chết của hắn, hắn không hề oán hận bọn họ. Từ nhỏ sống trong thế giới không công bằng, dù cuộc đời gặp biến đổi như thế, hắn vẫn luôn trong sáng, không bị bất luận cái gì vấy bẩn, không oán trời trách đất, không oán hận, mang theo khoái hoạt mà sống. Trên đời này có bao nhiêu người như Chung Như Thủy, chân thành, tinh khiết, không tỳ vết?

“Ta, không mơ thấy yêu quái.....” Phong Hàn Bích ngửa đầu nhìn Chung Như Thủy, đôi mắt từ trước đến nay luôn băng lãnh lại mang theo bi thương không thể hiểu rõ. Chung Như Thủy sững sờ, vô thức muốn che đi ánh mắt của y, hắn không thích nhìn thấy Phong Hàn Bích như vậy, rất không muốn!

“Ta mơ thấy nương ta.....” Phong Hàn Bích tùy ý để Chung Như Thủy che mắt mình, giọng điệu bình tĩnh. Chung Như Thủy không lên tiếng, lẳng lặng nghe. “Nương ta rất xinh đẹp, nói nàng là mỹ nhân đệ nhất của Quý Tà cũng không đủ, đến nay ta chưa từng thấy người nào xinh đẹp hơn nương ta. Dung mạo xinh đẹp, tâm địa thiện lương, cũng rất yêu thương phụ hoàng. Nhưng, ngày đó, phụ hoàng dẫn theo cảm vệ quân tới bắt nàng, với tội danh hành thích vua! Thật buồn cười, một nữ nhân luôn yêu trọng phụ của mình sao có thể độc hại hắn! Mà trọng phụ của nàng không hề điều tra liền biếm nàng vào lãnh cung, không phải hắn không hiểu nàng, mà hắn rất rõ, lại thần nhiên để mẫu hậu chết thảm trong lãnh cung. Ta tận mắt chứng kiến mẫu hậu chết trước mặt ta, hình ảnh kia, cả đời ta không quên được.....”

Chung Như Thủy cúi đầu, hôn lên môi Phong Hàn Bích. Phong Hàn Bích sững sờ, nhắm mắt lại, mặc hắn nhu hòa vuốt ve môi mình. Chung Như Thủy rời khỏi môi y, ôm đầu của y, nhẹ nói: “Đêm nay ta sẽ ôm ngươi như vậy, an tâm ngủ đi. Tỉnh lại là một ngày mới, tất cả đều là khởi đầu, thống khổ sẽ biến mất, hy vọng sẽ lại đến. Nhớ rõ, dù thế nào, ta đều ở bên cạnh ngươi, nơi ngươi có thể chạm đến, còn có ta.”

“Ân.....” Phong Hàn Bích ôm chặt eo Chung Như Thủy, lại chui vào lòng hắn, hương thơm trên thân hắn đều khiến người ta an tâm, dần dần thiếp đi.

Chung Như Thủy nhìn khuôn mặt trầm tĩnh đang say ngủ của Phong Hàn Bích, nở nụ cười, khê vuốt vành tai y. Ngủ đi, tỉnh ngủ, chuyện quá khứ sẽ qua.....

Lê Khổ về mặt suy nghĩ sâu xa nhìn Phong Hàn Bích và Liễu Hiểu mộng du hồ, hai người chỉ gần nhau ba ngày ngắn ngủi, lại trở nên thân mật hài hòa như vậy, đẹp để khiến người ta phải hâm mộ. Trong mắt Phong Hàn Bích là thâm tình, còn có mê luyện mơ hồ, tuyệt đối không phải giả. Lê Khổ khẳng định! Cứ như vậy thay lòng đổi dạ sao? Lê Khổ cười, nam nhân, thật đúng là động vật không thể tin!

Lê Khổ cười nhạo một tiếng, chào hỏi Lâm công công một cái rồi rời đi. Hắn không có tâm tình xem chủ tử nhà mình phong hoa tuyết nguyệt, hắn chỉ là một thần tử, không có tư cách phản đối cuộc sống cá nhân của chủ tử, hắn đau lòng, là Chung Như Thủy ngu ngốc yêu thái tử, còn vì chuyện này mà khiến Đào Như Lý áy náy thống khổ, để Tiểu Đào Nhi biết rõ tình cảm của điện hạ đối với Liễu Hiểu Mộng, nhất định sẽ càng áy náy.

Lúc Lê Khổ đến Lý Dục điện, Chung Như Thủy và Đào Như Lý đang dùng cơm trưa.

“Di ~” Chung Như Thủy ghét bỏ món ăn trước mặt mình, “Cá chung quá mức ! Hơn nữa hấp cá sào còn dùng gừng? Trừ tử kia chưa từng ăn cá sào ư!” Đào Như Lý vừa định nói hương vị của cá sào rất ngon, nghe Chung Như Thủy đánh giá, thái dương kéo ra, cô nuốt lời muốn nói trở về. Chung Như Thủy tiếp tục đối chọi chọi mỹ vị trên bàn: “Còn có, rau trộn ngó sen non, ngó sen già như vậy cũng gọi là non a? Rõ là lừa đảo, bịp bợm!” Đào Như Lý run rẩy khoe miệng, đem đĩa hương rau trộn thu hồi lại. Chung Như Thủy chỉ chén súp kia: “Đây là súp? Chả nhẽ bỏ cả nồi nước sao?” Đào Như Lý đã bùng chén canh lên uống. “Phốc” một tiếng đem canh trong miệng phun ra, sau đó tức giận trừng mắt Chung Như Thủy. Chung Như Thủy ho hai tiếng, mắt lập lòe nhìn Đào Như Lý, “Cáp, ha ha.....”

“Điện hạ không ở, ngươi đừng cả ngày chán nản, dùng dùng món ăn xả giận, khiến ta ăn không ngon.” Đào Như Lý lấy khăn lau miệng, bắt đầu dĩ nhiên nói.

“Ai, ai nói! Mấy ngày nay không thể xuất môn, ta buồn bực! Tuyệt đối không phải vì Phong Hàn Bích!” Chung Như Thủy lấp bắp phủ nhận, đáng tiếc hai mắt lờ lờ nhấp nháy bán đứng suy nghĩ trong lòng hắn.

“Điện hạ không cho người xuất môn, cũng vì muốn tốt cho người. Chờ cổ độc trong người người ổn định, ta sẽ mang người ra ngoài, sau đó đến đầu đường cuối phố của Mị thành ăn uống, tất cả đều do ta trả, được chưa?” Đào Như Lý không vạch trần hấn, theo hấn nói tiếp.

“Thật sao?! Đã nói, không được phép đổi ý nha!” Hai mắt Chung Như Thủy lóe sáng, kích động nhìn Đào Như Lý.

“Đương nhiên, ăn gì cũng được. Nhưng hiện tại, người ăn, nếu lại gầy xuống, điện hạ không cho người xuất môn cả đời.” Đào Như Lý cười nhạt nói. Chung Như Thủy ghét bỏ nhìn bốn món ăn một món súp trên bàn, nhứt chí nắm đũa.

“Ngoan.” Đào Như Lý sờ đầu hấn khen ngợi, chọc Chung Như Thủy tức giận, hai má phình như bánh bao, trong lòng rống to: Gia mới là ca!

Lê Khổ đứng trong góc tường nghe xong, mới thu liễm cảm xúc của mình, mang theo nụ cười lưu manh, nhẹ nhàng đi vào, lớn tiếng nói: “Vừa khéo! Vừa khéo ta còn chưa dùng cơm, đến đến, thêm bát đũa.” Tiểu thái giám bên cạnh liền đi chuẩn bị bát đũa.

“Không phải người theo Hành Chi ư, sao về sớm như vậy?” Chung Như Thủy dùng đũa đầu đánh tay Lê Khổ, dùng tay là mắt vệ sinh!

“Đau!” Lê Khổ bị đau thu tay lại, bĩu môi nói: “Gia ta không thích ứng hoàn cảnh, dù sao còn có quan lớn quan nhỏ theo, thiếu ta cũng không ít đi, thêm ta một người cũng không nhiều lên.” Bọn họ nói với Chung Như Thủy, gần đây Phong Hàn Bích bận rộn là do sứ giả của nước láng giềng tới, thân là Thái tử phải tiếp đãi bọn họ, dù sao Chung Như Thủy luôn ở trong Lý Dược điện, không sợ nói dối sẽ bị vạch trần.

“Người là phụ tá của y mà, không đi theo cũng được ư? Vặn nát những sứ giả kia ra nan đề cho Hành Chi, người không ở đó thì làm sao?” Chung Như Thủy có chút bận tâm nói. Lê Khổ bị bộ dáng lo lắng của hấn làm cho vô cùng áy náy, cười lớn nói: “Mưu trí của điện hạ không thua ta, hơn nữa, chuyện không quá quan trọng, có mặt ta hay không cũng thế, còn có Lâm công công đi theo.”

“Như vậy sao.....” Chung Như Thủy cắn đũa nói, “Hy vọng sứ giả kia nhanh chóng trở về, mỗi ngày Hành Chi đều bận rộn như vậy, quá cực khổ.....” Nếu y không phải là Thái tử mà là người bình thường thì tốt rồi..... Những lời này Chung Như Thủy không nói ra, hấn không hy vọng Đào Như Lý và Lê Khổ biết, bọn họ sẽ lo lắng.

“Ừ, đúng vậy.....” Đào Như Lý miễn cưỡng nói, trong lòng cay đắng đến cực điểm. Không khí đột nhiên có chút nặng nề, may mắn lúc này tiểu thái giám đi lấy bát đũa đã trở lại, Lê Khổ lớn tiếng kêu đòi đoạt lấy bát đũa bắt đầu càn quét thức ăn trên bàn, rất nhanh cùng Chung Như Thủy cười đùa.

Đào Như Lý rót chén nước cho Lê Khổ, Lê Khổ thờ phào một cái: “May mắn khẩu vị của tiểu trùng kia vừa phải, nếu không, ta thực không chịu được.”

“Đúng vậy, truyền nội lực một lần có thể ổn định ba ngày, không đến mức khiến Thủy Thủy quá cực khổ, nhưng sẽ làm hấn mệt mỏi, phải ngủ nửa ngày.” Đào Như Lý ngồi xuống, đẩy môi một. “Lê Khổ, ta cảm thấy mình sắp chịu không nổi, mỗi ngày đều áy náy với Thủy Thủy, hận không thể giết mình mới có thể triệt tiêu cảm giác tội lỗi với hấn!”

“Tiểu Đào Nhi.....” Lê Khổ sững sờ, do dự một chút, khẽ cắn môi vẫn cảm nói mọi chuyện cho hấn thì tốt hơn. “Điện hạ, y có nói chuyện về Liễu tiểu thư cho người không?”

“Điện hạ chỉ nói qua, muốn tìm một thái tử phi, Liễu tiểu thư là người thích hợp. Dù sao, điện mạo học thức gia thế, rất xứng đôi với điện hạ, không phải sao? Ta chưa gặp qua vị Tứ tiểu thư kia, nhưng điện hạ đã nói vậy, hấn năng không kém. Dù sao, tương lai điện hạ cũng phải lập phi, nên chọn một người hợp tâm ý y.” Đào Như Lý thờ ơ nói, tương lai, điện hạ là quốc chủ một nước, lập phi là tất nhiên, y cần từ từ. Mà Thủy Thủy, là nam nhân, một ngày nào đó bọn họ sẽ phải đối mặt với sự thật tàn khốc, một ngày nào đó giữa bọn họ sẽ có nữ nhân chen chân vào. Chỉ là, hấn hy vọng ngày đó không đến nhanh như vậy, hấn không muốn Thủy Thủy bị tổn thương. Cho nên, hấn tình nguyện chịu thống khổ và áy náy tra tấn, cũng không muốn Thủy Thủy sớm biết. Điện hạ cũng nghĩ như vậy a, cho nên, luôn kéo dài.....

“Điện hạ nói vậy?” Lê Khổ có chút vội vàng, “Điện hạ, y thật sự động tâm với Liễu Hiểu Mộng!”

Cái gì? Đào Như Lý sững sờ, “Lê Khổ, không nên nói lung tung, điện hạ đối với Thủy Thủy thế nào, người còn không biết rõ?”

“Ta rất rõ ràng, nhưng, mấy ngày nay điện hạ đối với Liễu Hiểu Mộng thế nào ta cũng thấy rõ! Từ đầu ta cũng cho rằng điện hạ chỉ giả bộ có hứng thú với nàng, nhưng, không lâu sau ta phát hiện sự mê luyến của điện hạ đối với nàng không hề giả!” Lê Khổ trầm mặt nói với Đào Như Lý.

“Sẽ không..... Điện hạ sẽ không phản bội tình cảm của Thủy Thủy, sẽ không.....” Đào Như Lý lẩm bẩm, “Ta đi hỏi y, y không thể đối với Thủy Thủy như vậy! Y không thể!” Đào Như Lý đứng dậy chạy ra ngoài.

“Tiểu Đào Nhi!” Lê Khổ không kịp ngăn cản hấn, nhanh chóng đuổi theo, lúc này điện hạ và Liễu Hiểu Mộng đã trở lại, hy vọng Tiểu Đào Nhi đừng nhất thời xúc động mà làm ra chuyện gì không tốt!

Lê Khổ đuổi kịp Đào Như Lý ở hoa viên, Đào Như Lý thất thần nhìn về phía trước — Phong Hàn Bích và Liễu Hiểu Mộng vừa thấp giọng nói chuyện với nhau vừa đi tới. Lê Khổ nghi hoặc, kéo hấn trốn sau hòn non bộ, tránh bọn họ.

“Tiểu Đào Nhi, người làm sao vậy?” Lê Khổ thấp giọng ghé vào lỗ tai hấn hỏi.

“Lê Khổ, người nói, yến tiệc trần ngày đó, Liễu Hiểu Mộng dâng tặng chi vũ, là vũ gì?” Đào Như Lý thất thần hỏi.

“A? Ta cũng không biết, xiêm y diễm hồng, vũ kỹ xinh đẹp, tựa như.....”

“Tựa như một cây Hồng Liễu tuyệt thế, theo gió đung đưa, tùy ý bay lượn. Khó trách điện hạ không khỏi động tâm, khó trách.” Đào Như Lý không đợi Lê Khổ nói xong, liền nói tiếp, Lê Khổ sững sờ, Tiểu Đào Nhi biết?

“Ha, ha ha ha ha.” Đào Như Lý đột nhiên bi thương nở nụ cười, cước bộ lao đảo, Lê Khổ vội vàng đỡ hấn, lo lắng hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Vì sao điện hạ nhìn Liễu Hiểu Mộng như vậy, vì sao người thấy nàng cũng mất hồn? Nói cho ta biết, rốt cục Liễu Hiểu Mộng là ai?!”

“Ha ha, nàng không là ai cả!” Đào Như Lý nắm chặt nắm tay, “Nàng chỉ vũ một chi vũ ‘Hồng Liễu’ của tiên hậu, diện mà có vài phần giống tiên hậu mà thôi.”

Cái gì! Lê Khổ hít sâu một hơi, hóa đá tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Lo lắng

Thanh lâu lớn nhất Mị thành — Phong Hoa Tuyết Nguyệt lâu.

Ngồi trên ghế là bạch y nam tử nở nụ cười ôn nhu, khuôn mặt tuấn nhã, dáng người cao ráo. Dù lúc này trong lòng hấn ôm Mỹ Cơ y phục hờ hang, cử chỉ ngà ngời uy năng uống rượu, nhưng cũng không thể tổn hại quý khí và sự nho nhã tản ra trên người hấn.

“Ta nói, người vẫn chưa từ bỏ ý định sao, bộ dáng này còn cực nhọc chạy đến Mị thành, người trong lòng người cũng không liếc người một cái. Người cần gì phải thế chứ?” Nam tử thanh nhuận cuống họng, trào phúng nhìn nam tử áo xám sắc mặt khó coi ngồi đối diện, “Đừng mang bộ mặt này, phá hư phong cảnh không nói, còn làm giai nhân xinh đẹp sợ. Người muốn dạng nam hài thế nào mà không có, người ở đây còn tốt hơn hấn nhiều.” Bạch y nam tử nháy mắt với thiếu niên tú lệ bên cạnh nam tử áo xám, thiếu niên hiểu rõ gật đầu, tươi cười nâng ly rượu đưa tới miệng hấn, mềm mại như không xương dán trên người hấn, dịu dàng nói: “Gia, ta uy ngài a ~” Tuy mặt nam tử vẫn mang sát khí, hai tay có vẻ thương tật, nhưng không hề tổn hại anh tuấn và quý khí trên người, thiếu niên đã sớm động tâm! Chỉ là ngại hấn không có biểu hiện gì nên không dám tiến tới, hiện giờ là cơ hội tốt, sẽ không buông tha!

Không sai, nam tử vận áo xám chính là Khúc Dương Vũ, hai tay bị Phong hàn Bích phế! Bạch y nam tử là người nên ở chỗ cách nơi này ngàn dặm – Bình vương Phong Hàn Mộ!

“Người gọi Lư Nhi?” Ánh mắt Khúc Dương Vũ vi ám, nhìn chằm chằm thiếu niên xinh đẹp trước mắt.

“Bẩm gia, ta là Lư Nhi.” Nhân lúc Khúc Dương Vũ có hứng thú với hấn, càng thêm dán sát, tay không quy củ vuốt ve. Hấn đã được dạy dỗ, đương nhiên hiểu cách khơi mào “Tĩnh thú” của nam nhân thế nào. Quả nhiên, ánh mắt Khúc Dương Vũ u ám thêm vài phần. Khúc Dương Vũ cúi đầu uống ly rượu kia, sau đó nở nụ cười đầy tà khí: “Đêm nay, người tới hầu hạ ta.” Tâm Lư Nhi nhất khiêu, thẹn thùng nói: “Ta đêm nay, chính là của gia.”

Khúc Dương Vũ trào phúng cười nhìn thiếu niên tên “Lư nhi” đến sương phòng cách vách, thật là si tình a! Chỉ cần tên giống nhau, có thể câu hồn hấn.

“Thiếu gia!” Một nam tử cao lớn đẩy cửa vào. Ánh mắt Phong Hàn Mộ chột lóe, đẩy Mỹ Cơ trên người hấn ra, Mỹ Cơ rất thức thời lui xuống.

“Chuyện gì?” Phong Hàn Mộ nâng chung trà lên, nhàn nhạt hỏi, người đến là môn sinh của hữu thừa tướng Mạc Nguyên, Thủ Tướng Mị thành Trình Viễn, cũng là tâm phúc của hấn.

“Bẩm Vương gia, Vương gia liệu sự như thần, Liễu gia Tử tiểu thư quả thật đến Mị thành, giờ đang làm khách tại phủ thái tử!” Trình Viễn quỳ một gối, cung kính nói với Phong Hàn Mộ.

“Hừ, dám cáo già Liễu gia dám lợi dụng bản vương, ép Thái tử không thể không hợp tác với bọn họ.” Phong Hàn Mộ nâng ly rượu, cười lạnh: “Đáng tiếc, dù Phong Hàn Bích thành thân với Liễu Hiểu Mộng cũng đánh không lại thiên quân vạn mã của bản vương. Vốn muốn chờ cho Liễu gia một đường sống, chỉ tiếc bọn họ không thức thời, đừng trách bản vương tâm ngoan thủ lạt, khiến bọn họ chôn cùng Phong Hàn Bích!”

“Vương gia nói rất đúng!” Trình Viễn khen ngợi, “Chắc chắn bọn họ không biết Vương gia đã khống chế hơn phân nửa binh mã của Quỷ Tà, còn có Lang Hiên âm thầm hiệp trợ. Hiện tại chỉ cần chờ Hoàng thượng băng hà, Vương gia có thể chỉ huy binh lính vào kinh, leo lên đại bảo!”

“Ha ha, cái này là nhờ có mẫu phi và ngoại công ti mi bố trí nhiều năm qua, bản vương chỉ hận không thể khiến lão gia hóa kia lập tức chết đi!” Ánh mắt Phong Hàn Mộ ác độc, nắm đó hấn tận mắt thấy phụ hoàng mình làm chuyện xấu xa dơ bẩn đến cỡ nào! Ông ta không xứng làm hoàng đế! “Mẫu phi vẫn chưa truyền tin tức, rốt cục còn phải chờ bao lâu?”

“Nương nương nói, cũng sắp đến lúc. Còn có, mấy hôm trước Liễu Chiêu có gặp Hoàng Thượng, nương nương sợ có chuyện bất trắc, nàng sẽ điều tra trước, để ngài an tâm một chút, chờ vội. Hiện giờ ngài đang ở kinh thành, chỉ cần vô ý sẽ rước lấy phiền toái không cần thiết, thỉnh Vương gia chờ thêm mấy ngày nữa!” Phiền Vương không được gọi thì không được vào kinh, người vi phạm sẽ bị kết tội phản nghịch, luận tội trăm! Đây là tở huân của Quỷ Tà, hôm nay Bình vương một mình vào kinh, nếu bị phát hiện, tất cả kế hoạch sẽ như kiểm củi ba năm thiêu một giờ.

“Bỏn vương hiểu, ngươi trở về phục mệnh trước, mẫu phi và ngoại công có tin tức gì lập tức cho ta biết.”

“Vâng!” Trình Viễn cung kính ôm quyền với Phong Hàn Mộ, lui ra ngoài. Đóng lại cửa, Trình Viễn xoay người, đi chưa được mấy bước đã bị một vũ cơ say rượu đụng phải, vũ cơ kia ôm chặt lấy cánh tay của hắn, bộ ngực căng tròn không ngừng cọ qua cọ lại trước người hắn, ngọt ngào nói: “Gia, đến sao ~ đêm nay để ta hầu hạ gia ~ cam đoan gia sẽ khoái hoạt tựa thần tiên!” Ánh mắt Trình Viễn lạnh lẽo, hung hăng đem hất ngã người kia trên mặt đất, sửa sang lại xiêm y, lạnh lùng nói: “Cút đi! Đồ dê tiện!”

“Ngươi!” Vũ cơ bị si nhục, tức giận đỏ mắt, cắn răng hận không thể xé nát hắn.

“Hừ!” Trình Viễn hừ lạnh một tiếng, không quay đầu lại rồi đi.

“Phi! Cái gì chứ! Đã đến đây còn giả vờ cao thượng!” Phần hận đứng lên vuốt ve mái tóc, hương Trình Viễn nhỏ một ngụm, lắc lắc thân hình như rắn nước, rồi đi.

Phong Hàn Mộ nghe được tiếng động bên ngoài, cười, một chút phong tình cũng không thấy. “Bánh bạch!” Phong Hàn Mộ vỗ tay, Hắc y nhân che mặt từ ngoài cửa sổ tiến vào. “Vương gia!”

“Mấy ngày nữa Thái tử sẽ đại hôn, chúng ta nên tặng lễ vật cho y. Y đã muốn thành thân, vậy ngày đó, chúng ta giúp y một chuyện nhỏ, giải quyết tiểu nam sủng vương bên người y. Dùng giết hắn, mang về là được, bỏn vương còn dựa vào hắn để giao dịch với Khúc Dương Vũ.” Phong Hàn Mộ tàn nhẫn cười, ngửa đầu uống cạn ly rượu.

“Vâng!” Hắc y nhân lĩnh mệnh rồi đi.

Phủ thái tử, Lý Dược điện.

Phong Hàn Bích và Liễu Hiểu Mộng dùng bữa tối, cùng nàng tản bộ trong hoa viên một lát rồi mới trở về thư phòng. Vừa vào cửa, Mạc Hoan liền xuất hiện.

“Điện hạ, có tin tức truyền về.” Mạc Hoan quỳ một gối xuống, hai tay đưa lên một thẻ tre nhỏ như ngón trỏ. Phong Hàn Bích tiếp nhận thẻ tre, mở ra mật tín bên trong. Nhìn một hồi lâu, mới đem tin chuyển qua ánh nến bên cạnh, thiêu.

“Bình Vương đã chui đầu vào lưới, chúng ta chờ bắt ba ba trong hồ, bắt bắt hiếu tử đại nghịch bất đạo này quỳ gối trước mặt phụ hoàng dập đầu tạ tội.” Phong Hàn Bích chấp tay sau lưng nhìn nửa vầng trăng tròn ngoài cửa sổ, thần nhiên nói. Hôm nay là mồng sáu, mấy ngày nữa, chính là Trung thu. Đệ đệ không thân thiết của y, cho rằng kế hoạch của mình là thiên y vô phùng, không biết tâm phúc theo hắn gần tám năm là người của y. Người trong thiên hạ đều bảo Trình Viễn là môn sinh Mạc Nguyên đắc ý nhất, đáng tiếc, trước khi hắn trở thành môn sinh của Mạc Nguyên, hắn là một trong những ám vệ mà Phong Hàn Bích huấn luyện, về sau được đưa tới bên người Mạc Nguyên. Từ mười một năm trước, đêm mẫu hậu mất, y đã tinh táo lập kế hoạch báo thù, mỗi một người góp phần hại chết mẫu hậu và Đào thúc thúc, y đều không buông tha!

“Vâng!” Mạc Hoan nghĩ nghĩ, vẫn nói ra: “Điện hạ, đại chiến sắp tới, có nên triệu hồi Mạc Tiểu về bảo vệ an nguy của điện hạ?”

Phong Hàn Bích dời mắt về phía Mạc Hoan, lạnh lùng nhìn hắn hồi lâu mới nói: “Không cần, về sau Như nhi là chủ nhân của Mạc Tiểu. Bỏn vương đã bảo hắn làm huyết thế, cuộc đời này chỉ trung với một mình Như nhi.”

Mạc Hoan hóa đá, vội nói: “Thuộc hạ quá phận, thỉnh điện hạ trách phạt!” Huyết thế, đối với ám vệ là lời thề quan trọng nhất, chỉ cần huyết thế, cả đời không thể phản bội, nếu không, dù chân trời góc biển, đều bị hoàng gia đuổi giết.

“Thôi, đi xuống đi.” Phong Hàn Bích phát phát tay, Mạc Hoan cung kính ôm quyền, trong nháy mắt liền biến mất. Để Mạc Tiểu đi theo Chung Như Thủy không chỉ bảo vệ sự an toàn của hắn, còn vì tư tâm của y, y không để cho Chung Như Thủy rời khỏi mình!

Phong Hàn Bích nhìn văn kiện trên bàn, nghe nói là ngoại công của y bảo người chọn ngày hoàng đạo, cả năm chỉ có ngày Trung thu mười lăm tháng tám là tốt nhất, bọn họ hy vọng có thể thành hôn vào ngày đó. Xem ra bọn họ thật sự không thể chờ Cũng đúng, hiện giờ thân thể phụ hoàng còn trụ được bao lâu nữa, ngay cả Đào Như Lý cũng không có cách, mỗi ngày chỉ có thể dùng chút đan dược kéo dài thời gian, nếu phụ hoàng băng hà trước khi bọn họ thành thân, vậy phải chờ ba năm giữ đạo hiếu mới có thể thành thân. Như thế, bọn họ có thể nào không vội?

Hừ, Phong Hàn Bích cười lạnh trong lòng, không nhìn cái gọi là “Ngày hoàng đạo”, chấp tay rời khỏi thư phòng, thành thân a, dù sao y cũng không ghét Liễu Hiểu Mộng. Chỉ là, Như nhi.

Lúc Phong Hàn Bích mang theo thần sắc mệt mỏi trở về phòng, Chung Như Thủy vẫn chưa ngủ, ngồi ở trên giường vừa ngáp vừa ngán người. Phong Hàn Bích nhủ mảy, tiến lên ôm hắn, trầm giọng nói: “Sao còn chưa ngủ? Những lúc ta không ở bên cạnh ngươi, ngươi phải biết chăm sóc bản thân.”

“Ừm. Ngươi đã về rồi, có mệt không? Ta rót cho ngươi ly trà.” Chung Như Thủy giật giật thân thể, Phong Hàn Bích lại ôm chặt hắn.

“Không cần, như vậy là tốt rồi.” Phong Hàn Bích nhắm mắt lại, tựa trên vai hắn. Chung Như Thủy vỗ vỗ cánh tay y, có chút bận tâm nói: “Gần đây ngươi làm sao vậy? Những sự giả kia làm khó dễ ngươi? Hay là Bình vương kia khó đối phó?”

“Không, cũng không phải.” Phong Hàn Bích hôn cổ hắn, “Ta chỉ là.”

“Một chút, đừng nhúc nhích!” Chung Như Thủy đột nhiên ngắt lời Phong Hàn Bích, nghiêng người xem xét thân thể y, sau đó lông mày nháy lên: “Người hủ bại đến Câu Lan viện? Toàn thân toàn là mùi thơm đến khó chịu, tắm rửa rồi tới đây!” Vươn tay đẩy Phong Hàn Bích xuống giường, sắc mặt không tốt, kéo chăn, đưa lưng về phía y.

“.....” Phong Hàn Bích trầm mặc nhìn bóng lưng Chung Như Thủy, thở dài một tiếng, đi đến dục trì phía sau. Chung Như Thủy nắm chặt góc chăn, cắn môi dưới, nghe được thanh âm y rồi đi mới thở phào một cái, dùng chân phủ lên đầu, cuộn người lại. Kỳ thật hắn biết rõ, không phải nữ tử thanh lâu, hương vị trên người y không thơm nồng đậm như nơi ong bướm, mà là một mùi thơm thanh nhã. Người ta thường nói người hương biết người, người có mùi hương như vậy, nhất định là người cao nhã, tuyệt đối không phải nữ tử thanh lâu. Mấy ngày này hắn có cảm giác, Phong Hàn Bích không cho hắn rời khỏi Lý Dược điện, không chỉ vì hắn độc phát. Y còn ra lệnh không cho ngoại nhân tới gần Lý Dược điện một bước, thậm chí hắn còn thấy ngoài cửa điện có binh lính trông coi, chỉ có số người có lệnh bài như Đào Như Lý mới có thể tiến vào. Vậy là sao? Chung Như Thủy cũng suy nghĩ thật lâu, mới đầu hắn tưởng Bình vương có động tĩnh, muốn bắt hắn để uy hiếp y. Nhưng, không giống. Gần đây Đào Như Lý thường hỏi dò hắn, Lê Khô ra về thoải mái, bọn họ thường lơ là để lộ sự áy náy, toàn bộ nói cho hắn biết, Phong Hàn Bích có việc đầu tư, hơn nữa là chuyện rất nghiêm trọng. Hắn không ngốc, lại càng không vì tình yêu mà mù quáng không nhận thức rõ sự thật. Hai nam nhân yêu nhau thực gian nan, hắn rất lo lắng cho tương lai của hắn và Phong Hàn Bích. Phong Hàn Bích là Thái Tử, tương lai sẽ cần người kế thừa, tam cung lục viện sinh con dưỡng cái là chuyện tất nhiên. Đến ngày nào đó, có lẽ hắn sẽ mỉm cười rời khỏi y đi tìm cuộc sống mới, cũng có lẽ hắn sẽ vì đoạn tình yêu này ủy khuất chính mình vĩnh viễn làm một nam sủng không có địa vị, lại có lẽ Phong Hàn Bích vì hắn buông tha cho hết thảy cùng hắn cầm tay nhau du ngoạn giang hồ. Bất quá, cuối cùng, chỉ là sự mơ ước đẹp đẽ của hắn, Phong Hàn Bích trời sinh ở ngôi cửu ngũ chí tôn, bao quát chúng sinh, hắn không đành lòng hủy y.

“Như nhi, đừng buồn bực như vậy nữa.” Thanh âm trầm thấp của Phong Hàn Bích truyền đến, chặn trên đầu bị kéo xuống, sau đó thân thể mang theo hơi nước ấm áp ôm lấy hắn từ phía sau. Phong Hàn Bích ôm eo Chung Như Thủy, cảm nhận được thân thể mảnh khảnh khiến y đau lòng, cũng càng áy náy.

“Người thực sự yêu ta, nếu như xa ta sẽ sống không nổi?” Chung Như Thủy mặc y ôm, giọng điệu nhẹ nhàng, lạnh nhạt hỏi.

“Đúng vậy!” Ngữ khí Phong Hàn Bích rất kiên quyết, “Cho nên, dù tương lai thế nào, ta cũng không để người rời đi, dù người sẽ hận ta.”

“Vậy người đáp ứng ta, nếu có một ngày, chúng ta không thể không đối mặt với sự thật, người muốn lập phi, đừng lừa gạt ta.....” Thanh âm Chung Như Thủy có chút mệt mỏi, có chút bất đắc dĩ.

Phong Hàn Bích bỗng dừng siết chặt cánh tay, thật lâu sau, mới buồn bực nói: “..... Hào.”

“Hành Chi, chỉ cần trong lòng người có một mình ta, chỉ cần người không phản bội cảm tình của chúng ta, dù muốn ta vĩnh viễn dùng thân phận nam sủng ở lại bên cạnh người, ta cũng nguyện ý.” Chung Như Thủy quay người ôm y, bọn họ yêu nhau, bị thương không thể làm gì.

“Vô luận cuộc đời này, hay là kiếp sau, ta chỉ có người, cũng chỉ muốn người!” Phong Hàn Bích ôm sát hắn, giống như muốn đem hắn nhập vào xương cốt chính mình, đời đời kiếp kiếp không ly khai y.

Phong Hàn Bích..... Hành Chi, nhớ kỹ lời người nói hôm nay, chỉ cần người không phản bội ta, ta tuyệt không rời khỏi người. Dù nữ nhân khác danh chính ngôn thuận làm thê tử của người, dù người và những nữ nhân khác sinh con dưỡng cái, ta cũng không rời đi, chỉ cần người yêu một mình ta, chỉ cần người không phản bội ta! Chung Như Thủy hôn lên môi Phong Hàn Bích, mang theo hương vị bi thương.

Phong Hàn Bích dùng sức đáp lại, hai tay thăm dò vạt áo hắn. Y muốn hắn, rất muốn! “Có thể chứ?” Phong Hàn Bích ở bên tai Chung Như Thủy khàn khàn hỏi. Chung Như Thủy mở đôi mắt bị sương mù che phủ, sau đó nhẹ nhàng nhắm mắt lại, ngậm đồng ý hành vi của y.

Ngoại thất, nến đỏ cháy xuống sấp huyết sắc, Lâm công công rời khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại, che đi thân sắc bi thương.

Có lẽ, lúc Phong Hàn Bích lựa chọn báo thù, lựa chọn thiên hạ, lựa chọn hy sinh Chung Như Thủy, tình yêu của bọn họ đã tổn thương.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Tổn thương không thể nói

“Bá bá ~ bá bá bá ~ ta vui vẻ!” Chung Như Thủy vừa chiên khoai, vừa lăm bằm cách nấu đặc chế — đó là mấy tháng trước Lâm công công chế cho hắn lúc hắn muốn ăn thịt bò, hát có thể vui vẻ! Hôm nay hắn tâm huyết dâng trào, đột nhiên rất muốn ăn vặt. Dậy sớm giã thịt bò thành bánh thịt, cầm khoai tây cắt thành lát là trọng trách của Chung đại trù. Trừ từ trong phủ đều chen chúc một bên, dài cổ xem Chung Như Thủy vừa hát vừa treu ghẹo, mặc dù biết tiểu thư đồng của Thái Tử trù nghệ không giống bình thường, nhưng đồ ăn kì quái này bọn họ chưa từng thấy qua! Giã khối thịt bò, rồi cắt nó thành bánh thịt nấu lên. Còn khoai tây, không phải để gia súc ăn ư, sao lại cắt thành lát cho vào chảo chiên! Nhưng mùi vị rất thơm..... Càng kỳ quái là bánh bao! Thời gian hấp dài hơn bình thường hai lần, sau lại nướng thành màu vàng óng ánh, tỏa mùi khét nhàn nhạt.

Thấy đã đến giờ ăn trưa, Rốt cục Chung đại trù thở phào một cái, nở nụ cười sáng lạn với mọi người: “Hoàn thành!”

“A ~ thoạt nhìn không tồi a!” Trừ từ Giáp cúi đầu nhắm ngay khay đựng khoai tây và bánh bao, dùng sức hít vào một hơi, tán thưởng.

“Chưa ăn đã có thể ngửi được hương vị, tiểu thư đồng gia không đơn giản a!” Trù tử Ất vuốt cằm.

“Ài, ta nói, cái này gọi là gì a?” Trù tử Bính nuốt nước miếng hỏi.

“Đi đi đi, đi sang một bên!” Chung Như Thủy đuổi bọn họ như đuổi ruồi, đắc ý cười nói: “Muốn ăn thì tự mình làm, gia phải đi đưa cơm cho điện hạ, chứ cản đường!”

“Quý hạp hoi! Dạy chúng ta hai chiêu cũng không thiếu một khối thịt, người nói, làm thế nào vậy!” Trù tử Ất có chút châm chọc, “Chúng ta biết rõ Thái tử gia thương người, người đừng quá coi trọng mình! Chú ý thái tử phi tương lai đem người. Ai u! Ai dám đánh lên ta!” Trù tử Ất xoa xoa đầu bị đau, nhìn lại, chỉ thấy Lâm công công trầm mặt đứng sau hắn, lắc lắc phát trần trong tay, giọng the the nói: “Hóa ra các người ở đây khua môi múa mép, nếu để điện hạ sốt ruột chờ, ta thấy các người là người đầu tiên phải đem lưỡi của chính mình nuốt vào!”

“Lâm, Lâm công công tha mạng! Tiểu nhân biết sai, xin người mở lòng từ bi, tiểu nhân trên có lão.” Trù tử Ất hoảng loạn quỳ xuống, dập đầu cầu xin tha thứ, lời còn chưa nói hết Lâm công công đã không bình tĩnh cắt đứt: “Được rồi được rồi! Dừng lại cho ta!” Sau đó chuyển hướng, nói với Chung Như Thủy: “Đi thôi, Điện hạ đang chờ ngài!”

Chung Như Thủy vẫn ngốc lẳng gờm hỏi phục tinh thần: “A, ta phải đi.” Sau đó bùng lên một cái khay, nói: “Phiền công công giúp ta mang những cái này qua.” Hắn còn làm cho cả Lê Khổ và Đào Như Lý! Lâm công công ứng âm thanh cầm lấy khay khác, hừ lạnh với người còn quỳ trên mặt đất, dẫn Chung Như Thủy rời đi.

Hai người bọn họ đi xa, trù tử Ất mới dám đứng lên, hung hăng nhổ một ngụm nói: “Phi! Xui! Ta xem, chờ lúc Liễu tiểu thư trở thành thái tử phi, nam sủng không biết xấu hổ kia còn có thể đắc ý như vậy nữa được không!”

“Được rồi! Cái gì nên nói cái gì không nên nói người còn không biết sao! Chú ý đầu của người!” Trù tử Giáp cảnh cáo hắn một trận. Trù tử Ất bất mãn lải nhải hai tiếng, cuối cùng cũng chỉ có thể áp chế phần nộ trở lại làm việc của mình.

“Thủy Thủy, cái này gọi là gì? Hương vị rất tuyệt! Ăn thật ngon! Đặc biệt là tương chua ngọt màu đỏ, ăn cùng cái này quả thực tuyệt phối a!” Lê Khổ mở to miệng, không ngừng gấp khoai tây chiên vào.

“Người có thể ăn nhả nhận hơn được ư? Không sợ bộ dáng quỷ đói đầu thai của người dọa nữ tử ái mộ người chạy mất sao?” Đào Như Lý bắt đắc dĩ thờ dài, gấp một miếng khoai tây vào trong miệng của mình.

Chung Như Thủy tay cầm đũa, im lặng không nói, suy nghĩ đến ngốc lẳng, thái tử phi? Trù tử kia nói thái tử phi, sẽ đem hắn làm gì? Lâm công công đến cũng thực trùng hợp, trùng hợp ngắt lời của trù tử kia, rốt cục Phong Hàn Bích có điều gì không thể cho hắn biết?

“Thủy Thủy?” Lúc này Đào Như Lý mới phát hiện Chung Như Thủy không nghe bọn hắn nói chuyện, nhẹ nhàng chạm vào vai hắn.

“A? A, sao vậy? Không thích ăn?” Chung Như Thủy khẽ giật mình, hỏi phục tinh thần lại.

“Không phải, chúng ta rất thích, chúng ta đang hỏi người, cái này gọi là gì, sao người có thể làm ra đồ ăn kỳ lạ như vậy?” Đào Như Lý bất động thanh sắc hỏi.

“A, bánh bao kẹp thịt bò bánh gọi là hán bảo, tiếp là khoai tây chiên, cái màu đỏ là nước sốt cà chua, những thứ này là nhưng đồ ăn bình thường ở nhà ta, dù đại nhân hay tiểu hài tử đều thích.” Chung Như Thủy cười nhạt nói, ăn một cái hán bảo, thấy có chút buồn nôn, cười khổ, rõ ràng vừa rồi còn rất muốn ăn., “À, công việc của Hành Chi rất bận rộn sao? Sứ thần nước láng giềng rất khó đối phó sao? Đã nửa tháng mà bọn họ còn chưa trở về? Y đã lâu. Không cùng ta dùng cơm, ta cho là hôm nay y sẽ về, ai biết. Mấy ngày nữa là Trung thu, y cũng không ở nhà ư?” Rốt cục Chung Như Thủy nhịn không được hỏi, chuyện này hắn đã nghĩ từ lâu, giọng điệu có chút mất mát. Lâm công công đã trở lại, vì sao Phong Hàn Bích không về?

“Ách! Khụ khụ khụ!” Lê Khổ ăn quá nhiều sốt cà chua nên sặc đến ho khan, Đào Như Lý sững sờ, vô thức tránh đi ánh mắt của Chung Như Thủy, giúp Lê Khổ thuận khí.

Hán bảo trong miệng có chút đắng, Chung Như Thủy càng muốn ới ra, dạ dày không ngừng nôn nao, ngực lại càng khó chịu. Thả hán bảo trong tay xuống, yên lặng đem phần của mình và Phong Hàn Bích đặt vào trong khay, sau đó đứng lên.

“Thủy Thủy người muốn đi đâu!” Đào Như Lý có chút sợ hãi kéo Chung Như Thủy. Chung Như Thủy nhẹ nhàng tránh khỏi tay hắn, nói: “Ta tới đại sảnh trước phủ chờ y.”

Lê Khổ cả kinh, hoảng loạn đứng lên giữ chặt hắn: “Điện hạ thật sự rất nhiều việc, người chờ hắn thì phải chờ tới khi nào a, chỉ bằng người ăn trước, lát nữa điện hạ sẽ về.”

“Các người sợ cái gì?” Chung Như Thủy xoay người nhìn bọn họ, mục quang lóe lên, “Ta chỉ muốn ra ngoài chờ y mà thôi, hay là các người sợ ta phát hiện cái gì.”

Lê Khổ sững sờ, tay không tự giác buông ra. Đào Như Lý cúi đầu xuống, không muốn để Chung Như Thủy nhìn thấy ánh mắt áy náy của mình.

“Không sao, ta đói bụng sẽ ăn trước, chỉ đi chờ y mà thôi, sẽ không làm chuyện gì quá đáng.” Chung Như Thủy cười nhạt, bùng khay đi ra ngoài. Lâm công công lo lắng nhìn bọn họ, Đào Như Lý run rẩy nói: “Đuổi theo hắn.” Lâm công công lập tức đi theo.

“Lê Khổ, chúng ta nên làm gì bây giờ..... Thủy Thủy nên làm gì bây giờ, điện hạ nên làm gì bây giờ?” Đào Như Lý ngã ngồi trên ghế, thần sắc thê lương. Lê Khổ lắc đầu, dù gì ngày hôm nay cũng sẽ tới, không phải sao? Hiện tại, điều duy nhất bọn họ có thể làm, chính là giảm thương tổn của Thủy Thủy tới mức nhỏ nhất mà thôi.

“Thế từ.....” Lâm công công theo sau Chung Như Thủy, “Không bằng để lão nô đi cho!”

“Không cần,” Chung Như Thủy nhàn nhạt cự tuyệt, sau đó cười tự giễu: “Nửa tháng không ra khỏi Lý Dục điện, đường đi đã nhanh quên.”

“Cái này, là điện hạ quan tâm tới thân thể của thế tử.....” Lâm công công muốn giải thích cho Thái tử, Chung Như Thủy lại lắc đầu nói: “Không, không chỉ là như thế.” Lâm công công sững sờ, buồn bã thở dài, thế tử rất thông minh mà? Vốn biết không thể gạt được hắn bao lâu, điều nên tới cũng sẽ tới.

Lâm công công cúi đầu theo sau Chung Như Thủy, suy nghĩ sâu xa, đột nhiên Chung Như Thủy dừng bước, lách mình trốn sau một gốc tùng. Lâm công công phản ứng cũng không chậm, đuổi kịp Chung Như Thủy.

“Thế tử, cái này.....” Lâm công công thấp giọng hỏi, Chung Như Thủy lại lắc đầu, ý bảo ông đừng lên tiếng.

“Hiếu Mộng vì điện hạ hăm súp hạt sen, không biết điện hạ có thể hay không đi giá đến biệt viện ném thừ tay nghề của Hiếu Mộng, so với ngự trù trong phủ thế nào?” Liễu Hiếu Mộng nghiêng đầu, mỉm cười nhìn Phong Hàn Bích, tư thái xinh đẹp biểu thị vẻ đáng yêu của thiếu nữ, không khiến người ta chán ghét, ngược lại càng khiến người ta yêu mến.

“Nếu là Hiếu Mộng tự mình làm, sao bốn vương có thể từ chối tâm ý của giai nhân?” Lời nói của Phong Hàn Bích mang theo một chút ôn nhu. Liễu Hiếu Mộng đỏ mặt, cúi đầu xuống cười nhẹ, tuy trên đường đi hai người không nói chuyện, nhưng không khí hài hòa khiến người ta hâm mộ.

Đội tiếng bước chân xa dần, cho đến khi nghe không được, Chung Như Thủy mới từ phía sau trúc tùng đi ra, nhìn khay đựng đồ ăn, chợt nhớ tới hôm nay tại sao hắn muốn làm những đồ ăn này, vài ngày trước Phong Hàn Bích nói với hắn, hắn từng kể đến món ăn ở thế giới kia, không biết hương vị có tốt như y hình dung không. “Ha ha,” Chung Như Thủy đột nhiên cười ra tiếng, chăm chăm nhìn vật trên tay con mắt cay cay, đồ ăn rác rưởi sao có thể bằng món súp người ta tỉ mỉ chuẩn bị? “Lâm công công, cái này cho người, vớt cũng được, ăn cũng được, không sao cả. Ta, sau này, không bao giờ làm nữa.” Nói xong, không để ý tới Lâm công công, mang thứ đó nhét vào tay ông, liền rời đi. Lâm công công nhìn đồ trong tay mình, thở dài thật sâu.

Chung Như Thủy không ngừng đi, thẳng đến chỗ nội viện hẻo lánh trước kia nói chuyện phiếm với Đào Như Lý mới dừng lại, tìm một phiến cỏ sạch sẽ ôm chân ngồi xuống, đầu vùi vào hai tay. Hắn cho là hắn có thể không thêm đề ý, hắn cho là hắn thật sự có thể không quan tâm, chỉ cần cùng Phong Hàn Bích yêu nhau, hắn có thể chịu được khi Phong Hàn Bích thú thê sinh tử. Hóa ra không phải, hắn không làm được! Còn Phong Hàn Bích, ánh mắt y nhìn “Hiếu Mộng”..... Chung Như Thủy đè xuống đau đớn trong lòng, không ngừng nói với chính mình, chỉ cần đêm nay Phong Hàn Bích cho hắn một lý do hợp lý, chỉ cần đêm nay Phong Hàn Bích thẳng thắn nói cho hắn biết, chỉ cần Phong Hàn Bích nói “Hiếu Mộng” là “Thái tử phi” trên danh nghĩa mà thôi, y vĩnh viễn không yêu nàng, dù tương lai có nhiều thống khổ, hắn đều nhẫn xuống, ở bên cạnh y không bao giờ ly khai!

Phong Hàn Bích, cầu người, ngàn vạn lần đừng để ta thất vọng! Chung Như Thủy nắm chặt hai tay, đau đớn cầu nguyện.

Phong Hàn Bích ngồi yên, Lê Khổ và Đào Như Lý đang nói gì bên tai, tất cả đều nghe không vào. Tối hôm qua, sau khi y về, Chung Như Thủy nói với y hai câu.

“Người không có gì muốn nói với ta?” Tối hôm qua Chung Như Thủy nói như vậy, Phong Hàn Bích mới hỏi một câu “Làm sao vậy”. Chung Như Thủy cười cười với y nói, “Không có gì”, sau đó tự ngủ một bên giường, đưa lưng về phía y mãi cho đến bình minh.

Phong Hàn Bích có cảm giác Chung Như Thủy biết cái gì đó, nhưng trong lòng luôn có một thanh âm nói với y: “Một chút, chờ một chút!” Có thể kéo dài thêm một ngày là tốt một ngày, ít nhất sẽ khiến hắn vui vẻ thêm một ngày, y hy vọng mỗi ngày đều có thể nhìn thấy khuôn mặt tươi cười thuần túy trong sáng của Chung Như Thủy, nhìn hắn chớp chớp đôi mắt to, dùng nụ cười nịnh nọt muốn xin tiền tiêu vặt, thích hắn không có kỹ ôm cổ y, làm nũng. Y muốn Như nhi của y ít đi thống khổ một chút, nhiều khoái hoạt thêm một chút, nên y kéo dài, không nguyện nói cho hắn biết chân tướng, chỉ hy vọng có thể vì hắn mà giữ một chút khoái hoạt. Về phần Liễu Hiếu Mộng, y thừa nhận y thương tiếc nàng, bởi vì y có thể nhìn thấy hình bóng mẫu hậu trên người nàng, vì phụ hoàng học trù nghệ, biên vũ, làm tất cả chỉ vì người mình yêu vui vẻ mà thôi. Liễu Hiếu Mộng tựa như mẫu hậu năm đó, vì muốn có được ánh mắt của ái nhân mà luôn nỗ lực thể hiện mình thật tốt, ngốc nghếch làm đau lòng người. Y không thương nàng, đời này cũng không yêu nàng, cũng không khả năng yêu bất kỳ nam nhân hay nữ nhân nào nữa. Bởi vì tâm của y chỉ hướng về một người, y chỉ yêu một người, người kia chính là Chung Như Thủy. Y đối với Liễu Hiếu Mộng là thương tiếc và áy náy, chỉ vì nàng làm y nhớ tới mẫu hậu mình mà thôi. Bảo y nhìn Liễu Hiếu Mộng, không bằng nói y là qua Liễu Hiếu Mộng tìm kiếm bóng hình mẫu hậu.

“Điện hạ!” Đào Như Lý đột nhiên quát khẽ một tiếng, Phong Hàn Bích mới hồi phục tinh thần lại, thờ ơ nhìn Đào Như Lý.

“Đem sự thực nói cho Thủy Thủy a, ba ngày sau chính là đại điển lập phi, không thể lại lừa dối hắn!”

“Ta có chừng mực, người không cần đề ý.” Phong Hàn Bích nhàn nhạt nói.

“Chừng mực? Thứ cho thần cả gan, thần nhận thấy, điện hạ chần chừ không nói, không phải vì ngài không muốn nói, mà bởi vì ngài không dám nói!” Ngờ kìa của Đào Như Lý xúc động và phẫn nộ, hung hăng nhìn chăm chăm Phong Hàn Bích, “Bởi vì tâm người thay đổi, người không dám đối mặt với Thủy Thủy!”

“Tiểu Đào Nhi!” Lê Khổ giữ chặt Đào Như Lý, nghiêm túc nói: “Chớ vô lễ với điện hạ!”

Sắc mặt Phong Hàn Bích trầm xuống, lạnh lùng nhìn Đào Như Lý.

Chung Như Thủy nằm sấp trên bàn, nghe ve kêu to, giống như tuyệt vọng kêu rên. Chung Như Thủy cười khổ, Phong Hàn Bích, lựa chọn không nói, ngay cả lời lừa gạt y cũng không muốn nói sao?

Ngoài cửa truyền đến tiếng động rất nhỏ, Chung Như Thủy sững sờ, đứng dậy đi ra ngoài.

“Cẩn thận! Đây là hi phục của Thái tử, chú ý đầu của người!” Đầu linh quát nô bộc mang hi phục, sau đó nói với thị vệ trước cửa Lý Dục điện nói: “Các vị đại gia, chúng ta là người bên nương gia của thái tử phi, tới xem hi phục của Thái tử gia, xem Thái tử gia còn muốn sửa chỗ nào hay không, nếu có phải nhanh sửa a!”

“Thái tử có lệnh, không có lệnh bài không ai được tiến vào Lý Dục điện, các người nhanh chóng rời đi!” Một thị vệ trong số đó lạnh lùng nói.

Chung Như Thủy chậm rãi đi về phía bọn họ, ánh mắt nghi hoặc, “Làm sao vậy?” Chung Như Thủy tiến lên trước hỏi.

“Công tử!” Năm tên thị vệ cung kính ôm quyền hướng Chung Như Thủy, thị vệ vừa mới cất tiếng tiếp tục nói: “Những người này không có lệnh bài, không thể tiến vào Lý Dục điện.”

“Công tử?” Đầu linh nghi hoặc đánh giá Chung Như Thủy, chợt nhớ tới những lời đồn về Thái tử, ánh mắt lập tức tràn ngập khinh thường cùng hèn mọn, trào phúng nói: “Hừ! Một nam sùng nho nhỏ có thể tự do qua lại trong Lý Dục điện, chúng ta là tùy tùng của thái tử phi! Dựa vào cái gì không cho chúng ta vào! Ta nói cho các người biết, đây là hi phục Thái tử phải mặc trong đại hôn ba ngày sau, nếu xảy ra sai sót, cẩn thận các người có mười cái đầu cũng không đủ bồi!”

Ánh mắt Chung Như Thủy lạnh lẽo, cũng bất chấp đối phương nói “Ba ngày sau là đại hôn”, cười lạnh: “Điện hạ phân phó, không có lệnh bài không được tiến vào, các người không cần khách khí với bọn cầu nô tài này, không cho phép bọn họ bước vào trong này một bước! Bản thân ta muốn xem đầu của bọn họ phải cẩn thận hay đầu của các người phải cẩn thận!”

“Vâng!” Năm tên thị vệ đồng thanh đáp, sau đó chặn trước đại môn, mặt tràn đầy sát khí nhìn bọn người Liễu gia. Chung Như Thủy nhìn bọn họ cười lạnh một tiếng, xoay người hướng đến thư phòng. Hắn biết hôm nay Phong Hàn Bích ở thư phòng nghị sự với nhóm người Lê Khô.

Lúc Chung Như Thủy đến thư phòng, Lâm công công vừa đi ra, có vẻ ông cũng nghe được động tĩnh ngoài cửa điện.

“Thế tử?” Lâm công công thấy Chung Như Thủy tới đây thì sững sờ, sau đó hỏi: “Ngoài điện có chút động tĩnh, điện hạ sợ ảnh hưởng tới thế tử nghỉ ngơi, phân phó lão nô đi xem một chút.”

“Không cần, ta đã nhìn qua.” Chung Như Thủy lướt qua Lâm công công, lạnh lùng nói. Lâm công công lại sững sờ, trầm nghĩ, thần sắc của Chung Như Thủy có điểm lạ, sợ phiền phức gây ra đại sự!

Chung Như Thủy đi vào thư phòng, ba người Phong Hàn Bích sững sờ, vừa rồi bọn họ thiếu chút nữa tranh cãi ầm ĩ, thì thị vệ tới hồi báo, có người tự tiện xông vào Lý Dục điện, vừa để Lâm công công đi xem, Chung Như Thủy đã tới đây.

“Như nhi, sao người lại tới đây, là những người kia ảnh hưởng đến người?” Phong Hàn Bích đứng lên, sắc mặt không tốt nói: “Lâm công công, đem những người kia xử lý!”

“Không cần!” Chung Như Thủy lạnh lùng ngắt lời y, chân thành nhìn Phong Hàn Bích hồi lâu, nở nụ cười bi thương: “Người đã nói, nếu muốn lập phi, người sẽ nói cho ta biết. Vậy tại sao ba ngày sau đại hôn lại không cho ta biết?” Chung Như Thủy chậm rãi hướng Phong Hàn Bích, trong đôi mắt hạnh to tròn, ngoại trừ bi thương, còn có chất vấn. Phong Hàn Bích sững sờ, biết rõ những người kia hẳn là người của Liễu gia, Liễu Hiểu Mộng nói qua, hôm nay sẽ đưa hi phục tới. Y chỉ chăm chú nhìn Chung Như Thủy, cái gì cũng không nói.

“Thủy Thủy, người nghe ta giải thích trước.” Đào Như Lý phản ứng đầu tiên, lo lắng kéo hắn.

“Ta đang hỏi Hành Chi, không phải người.” Chung Như Thủy thông thả mà kiên quyết thu hồi tay mình, quật cường nhìn Phong Hàn Bích, chờ đáp án của y.

“Người.....” Đào Như Lý nhìn đôi mắt tràn ngập bi thương lại vô cùng bình tĩnh kia, nói không nên lời, hắn chưa bao giờ thấy Chung Như Thủy như vậy, như động vật nhỏ bị trọng thương một mình gào thét, rồi lại cố tự trấn định chống đỡ bên ngoài tiếp cận.

“Thực xin lỗi.” Phong Hàn Bích nhận nhạt nói, lạnh lùng xin lỗi, nhưng không giải thích.

“Người xem ta là cái gì?” Chung Như Thủy cực kỳ bình tĩnh.

“..... Người từng nói qua, dù thế nào đều ở bên cạnh ta, mặc thân phận chỉ là một nam sùng.” Phong Hàn Bích nói những lời này, hai đầu lông mày điểm đau thương. Hai nam nhân, thực tình yêu nhau, cũng không thể thành thân ràng buộc, dù chỉ vô danh vô phận ở gần nhau, cũng là hạnh phúc.

Sau khi Chung Như Thủy nghe những lời kia, toàn thân lạnh lẽo, lời của y lại như một phen mảnh băng sắc nhọn, đâm từng nhát vào lòng hắn, thực đau, thực lạnh.

“Ha ha,” Chung Như Thủy mỉm cười, rồi lại cất tiếng cười to: “Ha ha ha ha cáp!” Chung Như Thủy vừa cười vừa tháo chiếc nhẫn trên ngón áp út xuống, ngọc rubi còn lóe hào quang, thể nhưng người nói trọn đời không thay đổi chỉ sợ đã thay đổi, kết cục ngày hôm nay biến thành trò cười. “Ta cũng nói qua, chỉ cần trong lòng người có một mình ta, chỉ cần lòng người tuyệt không phản bội tình cảm của chúng ta, ta sẽ vĩnh viễn không rời người. Nhưng người nhưng không làm được.”

“Ta không có!” Biểu tình của Phong Hàn Bích rất cực xao động, Chung Như Thủy có ý gì? Hắn muốn rời đi? Hắn muốn rời khỏi y!

“Ta nhìn thấy, lúc người nhìn vị thái tử phi kia, là thương tiếc, người chưa từng dùng loại ánh mắt đó nhìn ta.....” Chung Như Thủy cầm nhẫn trong tay, bảo thạch lãnh lẽo khiến tâm hắn đau, giọng điệu lại bình thản như cũ: “Người dám nói người không có một chút cảm giác với thái tử phi kia không?”

“Không phải..... Không phải như thế.....” Phong Hàn Bích chần động, vô thức phản bác, thể nhưng cái gì y cũng nói không được.

Chung Như Thủy không nói một lời, đến trước mặt Phong Hàn Bích, nhẹ nhàng nắm tay trái y, trên ngón áp út của y có một chiếc nhẫn như thế. Hai người bốn mắt nhìn nhau, trong mắt phản chiếu bóng dáng người kia, gần lại như cách xa ngàn dặm. Chờ Chung Như Thủy tháo nhẫn xuống, Phong Hàn Bích mới đột nhiên cả kinh, nắm chặt tay hắn, có chút sợ hãi hỏi: “Người muốn làm gì?” Chung Như Thủy thông thả mà kiên định rút tay, “Không cần, người và ta không cần. Bởi vì, đã xong.” Chung Như Thủy thì thào nói, xoay người, từng bước một đi ra ngoài, đột nhiên lại như nghĩ tới điều gì, Chung Như Thủy quay người lại, tháo xuống đồng ngọc bên hông, Hạ Huyền Nguyệt, ước vật của hắn và Phong Hàn Bích.

Chung Như Thủy chăm chú nhìn miếng ngọc trong tay, sau đó thoải mái cười: “Người đã nói, chỉ có thể từ của người mới có tư cách giữ khối ngọc bội này, đáng tiếc, ta vĩnh viễn không có khả năng trở thành chủ nhân của nó.” Nhắc tay, ném ngọc bội về phía Phong Hàn Bích, Phong Hàn Bích vô thức tiếp được, y muốn nói cho Chung Như Thủy, không phải như thế, y muốn chỉ thương một mình hắn, nói cho hắn biết y chưa từng phản bội hắn. Chính là, ngọc bội ôn lương lại tựa như hàn băng, y không nói, không cách nào mở miệng, chỉ có thể trở mặt nhìn Chung Như Thủy, mặc cho tuyệt vọng ăn mòn y.

“Người biết không, ta rất muốn là một người không để tâm, cùng với người bạch đầu giai lão.” Đáng tiếc..... Chung Như Thủy không nói thêm gì nữa, sau đó xoay người, kiên quyết rời đi. Phong Hàn Bích nắm chặt hai tay, nhìn người mình yêu nhất rời xa mình.

“Thủy Thủy!” Đào Như Lý muốn đuổi theo, lại bị Lê Khổ bắt lấy. Đào Như Lý khó hiểu nhìn hắn, Lê Khổ lắc đầu, lúc này Chung Như Thủy không cần an ủi, mà cần một mình yên lặng. Hai người đồng thời nhìn về phía Phong Hàn Bích, y vẫn ngây ngốc, nhìn ngoài cửa đã không còn bóng người.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Nước mắt kim cương

Chung Như Thủy mở rương quần áo, nhìn hoàng y bên trong, dừng lại. Hắn đang làm gì chứ? Chung Như Thủy cười khổ, đồ đạc này căn bản không thuộc về hắn, còn định mang đi sao, trực tiếp rời đi là được. Đóng lại, Chung Như Thủy nhìn quanh phòng, giật mình, rõ ràng lòng không muốn, ở đây đã hơn tám tháng, đã sớm xem đây là nhà? Ngồi yên hơn nửa canh giờ, nhớ tới những chuyện trước kia của mình và Phong Hàn Bích. Trong đầu lại hiện lên hình ảnh cùng Thương Giác Trung và Đào Như Lý kết bạn, từng giây từng phút ở đây, đều không có bóng dáng Phong Hàn Bích, hắn nghĩ không ra, những chuyện trải qua cùng Phong Hàn Bích, trống rỗng.

Nên đi thôi, lưu luyến có được gì? Nơi này không phải nhà của hắn..... Chung Như Thủy đứng dậy, muốn đi ra ngoài thì Phong Hàn Bích lại đến.

“Người muốn đi đâu.” Phong Hàn Bích ngăn cản hắn, lạnh lùng chất vấn.

“Rời đi.” Chung Như Thủy hồ hững trả lời.

Phong Hàn Bích đột nhiên kéo Chung Như Thủy kéo vào trong lòng, giữ chặt eo hắn, ghé vào lỗ tai hắn, lạnh lùng nói: “Có thể, nếu người trả hết ngân lượng người thiếu nợ. Sáu trăm sáu mươi bảy lượng, ta đem số lẻ trừ cho người, chỉ cần người trả hết những nợ này, ta sẽ cho người đi!” Sáu trăm sáu mươi bảy lượng bạc, tính lương bổng của Chung Như Thủy, đời này cũng không trả hết, nói cách khác, Chung Như Thủy đời này cũng không thể rời khỏi y.

“Hảo, chỉ cần ta trả hết, người phải thả ta đi.” Hai tay Chung Như Thủy chống trước ngực Phong Hàn Bích, muốn đẩy y ra, nhưng Phong Hàn Bích lại càng giữ chặt, không cho hắn cơ hội giây dụa.

“Như nhi.....” Phong Hàn Bích thì thào bên tai Chung Như Thủy, thanh âm cay đắng, “Ta chỉ là muốn báo thù, ta muốn thiên hạ này! Không kiềm chế Liễu gia ta căn bản không có biện pháp thắng được Bình Vương.....”

“Đủ rồi, thả ta ra, ta thật sự không muốn hận người.” Chung Như Thủy bình tĩnh nói, trong mắt tràn ngập đau thương, cười khổ, “Thật không ngờ ta trở thành vật hy sinh cho cừu hận và dã tâm của người, vì những thứ này người có thể không chút do dự phản bội ta. Người bảo ta, sao có thể tin tưởng người?”

Phong Hàn Bích chần động, dần dần buông tay, sắc mặt u ám. Y không có ý như vậy, y muốn nói hắn biết y thương hắn hơn bất kỳ ai khác. Nhưng, cái gì cũng nói không được, bởi vì y xác thực đã sai. Chung Như Thủy cười buồn, nói với y: “Ta sẽ trả hết bạc, từ hôm nay trở đi, ta không bước vào đây

một bước, nơi này, không thuộc về ta.” Phong Hàn Bích chỉ có thể tro mắt nhìn một lần nữa, nhìn hần dần dần biến mất trước mắt mình.

Hoàng thành, lãnh cung.

“Nương nương.” Thu ma ma đem mật tín mới thu được đưa cho Chiêu quý phi đang tụng kinh, Chiêu quý phi dừng gõ mõ, mở mắt tiếp nhận mật tín.

“Ai.....” Chiêu quý phi thở dài, đem thư đưa cho Thu ma ma, cầm lấy mõ tiếp tục tụng kinh. Thu ma ma nhìn nội dung, cũng chậm rãi lắc đầu, cuối cùng chuyện đã không thể quay đầu, chắc chắn điện hạ rất thống khổ? Còn hài tử kia, hần thực vô tội.....

“Ma ma, Bình Vương đã vào kinh, mấy ngày nay nhất định Mạc Phi Phượng sẽ có động tĩnh. Như Lý cố gắng hết sức, đáng tiếc Hoàng thượng, thì ra chuyện mấy ngày nay là chúng ta muốn dùng bất biến ứng vạn biến.” Chiêu quý phi vừa gõ mõ vừa nói, giọng điệu bằng phẳng.

“Nô tỳ biết rõ, may mà Hoàng thượng đã đem hồ phù của cấm vệ cho nương nương, Mạc Phi Phượng muốn khống chế hoàng cung, chỉ sợ sẽ không thành công. Hiện tại phải chờ điện hạ.” Thu ma ma đem mật tín thiêu dưới ánh nến, trầm giọng nói.

“Hàn Bích không cần chúng ta quan tâm, nửa tháng trước nó đã để Thương tiểu tướng quân đến Đồng Châu thành, chắc hẳn đã bố trí xong, chỉ chờ quân đội thần bí kia xuất hiện, bắt ngờ tiêu diệt bọn họ. Chúng ta chỉ cần xử lý tốt chuyện ở đây, để nó chuyên tâm đối ngoại.” Chiêu quý phi nói, về phần hôn lễ của Hàn Bích và Liễu Hiểu Mộng, nàng sẽ không để ý tới. Chỉ là Hàn Bích nói Liễu Hiểu Mộng có vài phần tương tự tỷ tỷ, còn có thể vũ “Hong Liễu”, cái này nàng không cảm thấy kinh ngạc. Phụ thân của nàng, vì quyền thế, cái gì không làm được? Chỉ là, điều này sẽ khiến Hàn Bích thiếu cảnh giác mà thân cận hơn với Liễu Hiểu Mộng, khó trách Như Thủy lại kiên quyết đoạn tuyệt cùng y như vậy. Thời gian dài, dễ nảy sinh tình cảm, huống chi người kia mới là thế tử danh chính ngôn thuận của Hàn Bích. So với tương lai nhìn người mình yêu thay lòng đổi dạ, không bằng bây giờ nhân lúc tình yêu còn chưa quá sâu nặng lựa chọn buông tay, về sau cũng chỉ là tiếc nuối sâu não, mà không phải là hận ý cùng thống khổ. Như Thủy, thực hiểu chuyện.

“Nương nương, phía Hoàng thượng.....” Thu ma ma có chút băn khoăn nhìn Chiêu quý phi, không biết có nên nói hay không. Chiêu quý phi dừng lại, sau đó tiếp tục gõ mõ, chậm rãi nói: “Đêm đó đi gặp hoàng thượng, bệ hạ cũng nói, lúc hần băng hà chính là lúc Bình Vương tạo phản. Bệ hạ đã đem hồ phù cho ta, muốn ta đem hồ phù cho Hàn Bích. Bệ hạ sớm đoán được có ngày hôm nay, mười năm trước hần không động thủ, không chỉ vì tình phụ tử với Bình Vương, mà muốn đem tên cáo già Mạc Nguyên đứng phía sau Mạc Phi Phượng diệt trừ triệt để. Đáng tiếc, bệ hạ đánh giá thấp thế lực của Mạc gia, Mạc gia có mấy trăm năm cơ nghiệp ở Quỷ Tà, muốn diệt trừ có thể dễ dàng như vậy sao? Mười năm trước bệ hạ đã tự nguyện dùng độc được của Mạc Phi Phượng, nhất định là vì cục diện ngày hôm nay, chỉ cần Mạc gia và Bình Vương tạo phản, với năng lực của Hàn Bích, nhất định có thể đem Mạc gia nhổ tận gốc!”

Thu ma ma sững sờ, trầm tư một chút, mới nặng nề nói: “Chỉ mong bệ hạ đến ngày đó, nương nương không quá mức đau thương.” Lần này Chiêu quý phi không trả lời, chỉ thành tâm tụng niệm phật. Thu ma ma ngậm thở dài, nhẹ nhàng đẩy cửa rời đi. Chờ Thu ma ma ly khai, Chiêu quý phi mới mở mắt, như có điều suy nghĩ nhìn bàn thờ Bồ Tát. Đến ngày đó sẽ thương tâm? Nàng là người cao cao tại thượng lại một lòng muốn đi theo phụ quân, nam nhân nàng yêu cả đời, sao có thể không thương tâm? Chỉ là, chuyện của tỷ tỷ và Đào ca ca, đem tình yêu trong sáng của nàng đối với hần biến thành hận thù, đến cuối cùng, cứ như vậy trầm tĩnh. Có lẽ đến ngày đó, nàng sẽ vì hần mà rơi lệ, bởi vì vẫn yêu, không phải sao?

Phong Hàn Bích xem hết mật tín liền thiêu hủy, đem hồ phù thu vào trong ngực. Lâm công công cúi thấp đầu, tiến đến nói: “Điện hạ, Tứ tiểu thư muốn mời ngài đến biệt viện.”

Ánh mắt Phong Hàn Bích tối sầm lại, lạnh lùng: “Nói cho nàng biết, hôm nay bốn vương hầu muốn vào cung, không rảnh.”

“Vâng, điện hạ.” Lâm công công cẩn cẩn dực dực trả lời, hai ngày nay lời mời của Liễu Hiểu Mộng đều bị Phong Hàn Bích cự tuyệt, Lâm công công hiển nhiên biết là vì lý do gì. Nghĩ nghĩ, vẫn nói: “Điện hạ, thế tử đang ở tiểu viện đông sương. Lão nô tìm vài người lanh lợi tới hầu hạ, đều bị thế tử đuổi đi, lão nô không có cách, đành phải để cho người giúp đỡ hần sửa sang tiểu viện kia lại. Còn nữa, hần một mình làm việc của hai người, lão nô khuyên thế nào cũng không nghe, hần nói muốn nhanh chóng trả hết nợ. Điện hạ, thân thể thế tử không tốt, căn phòng rách nát không nói, còn thường xuyên âm lãnh, mặt trời không chiếu tới, mấy ngày nay lại thường xuyên làm việc, thân thể gầy đi một vòng lớn! Tiếp tục như vậy chỉ sợ sẽ.....”

“Đã biết, người lui xuống đi.” Phong Hàn Bích giơ tay lên, Lâm công công đành phải thu thanh, bắt đầu đi lắc đầu rời đi.

Mạc Tiểu đã sớm đem hoàn cảnh của Chung Như Thủy hỏi báo cho y, sao y không lo lắng không đau lòng chứ? Một người sợ quý như vậy, tình nguyện ở tại nơi âm u hoang vu cũng không nguyện nhìn thấy y, cả hai người đều rõ số bạc kia chỉ là cái cớ để y giữ hần lại bên người, thế nhưng hần liều mạng làm việc trả nợ, nghĩ hết mọi cách nhanh chóng rời đi y.....

Phong Hàn Bích bắt tri bất giác di động cước bộ, chậm rãi đi đến tiểu viện kia.

Lúc Phong Hàn Bích đến thì nhìn thấy Chung Như Thủy đang giặt quần áo, tất cả quần áo trong phủ đều về tay hần, bản nhất nặng nhất cũng đưa cho hần, bởi vì Lâm công công nói làm việc này sẽ có bổng lộc nhiều nhất, cho nên hần không chút do dự tiếp nhận. Thế nhưng hần lại không biết, Lâm công công chỉ muốn hần thấy khó mà lui, tiếp tục làm những chuyện vặt vãnh này một tháng chưa tới một lượng bạc bổng ngân. Lâm công công không ngờ Chung Như Thủy có thể quyết cường đến vậy, chẳng những tiếp nhận, còn làm rất tốt, một tháng năm lượng bạc, đó cũng là Thái tử phân phó.

Chung Như Thủy nhìn chằm chằm Phong Hàn Bích, Phong Hàn Bích xiết chặt nắm tay nhìn người trước mắt mới hai ngày đã gầy đi một vòng, đau đớn tột cùng, ta đã làm gì hần? Chung Như Thủy đột nhiên như tỉnh ngộ, thả ra quần áo trong tay xuống, tiến lên vài bước quỳ trên mặt đất, tư thái cung kính hô lớn: “Tham kiến thái tử điện hạ, điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

“Như nhi!” Phong Hàn Bích khẽ quát một tiếng, bước một bước dài về phía trước liền đem hần ôm vào trong lòng, giọng điệu thống khổ, ở hần bên tai nói: “Không cần như vậy! Cầu người đừng làm như vậy!”

Chung Như Thủy chống tay trước ngực Phong Hàn Bích, kiên định đẩy y ra, cúi thấp đầu, thản nhiên nói: “Điện hạ xin tự trọng, ngài đã sắp đại hôn, để thái tử phi trông thấy, ngài sẽ thương tâm.”

Phong Hàn Bích chấn động! Trên mặt là nụ cười thống khổ, thanh âm khàn khàn: “Ngươi hận ta, đúng không?”

“Đúng vậy!” Thanh âm Chung Như Thủy hờ hững mà rõ ràng, “Ngươi là người ta yêu nhất, cũng là người ta hận nhất. Ta nghĩ mình không hận ngươi, tựa như những người kia, dù đối với ta thế nào ta cũng không hận bọn họ. Nhưng hóa ra không phải, ngươi không giống, không giống bất kỳ ai. Ta chỉ có thể hận, đau đớn trong lòng mới giảm đi một chút, mới có động lực rời khỏi ngươi, rời khỏi nơi này.” Tình cảm sâu đậm nhất của con người là yêu hận, mà Phong Hàn Bích nắm giữ hai đoạn tình cảm này của hắn, nếu như hắn không ly khai, đời này hắn không có cơ hội bắt đầu lại.

“Như nhi.....” Mắt Phong Hàn Bích nóng lên, từ sau khi mất hậu mắt, đã rất lâu chưa từng có loại cảm giác này, muốn rơi lệ, muốn khóc.

“Đi thôi, ta còn phải làm việc.” Chung Như Thủy rút tay về, Phong Hàn Bích muốn nắm chặt, đáng tiếc đã quá muộn. Chung Như Thủy không nhìn hắn, đi về phía đông quần áo, ngồi xuống tiếp tục làm việc.

Phong Hàn Bích lao đảo xoay người, buông lỏng bước chân chậm rãi rời đi. Hôm qua làm hết việc, hai tay Chung Như Thủy mỏi đến không còn cảm giác, cười tự giễu, quả nhiên chơi lâu như vậy, làm nhiều một chút đã mệt mỏi.

Trước sân là cây hòe chừng một trăm tuổi, dưới cây là bàn đá bày đầy mỹ vị, hắn biết rõ, lại là Tiểu Đào Nhi chuẩn bị. Hắc biết vì sao đến nay Tiểu Đào Nhi không xuất hiện, là áy náy a? Đứa ngốc, lời hắn nói không có tác dụng sao, dù Đào Như Lý làm cái gì, đều vô điều kiện mà tha thứ..... Trở về phòng cầm một bình rượu đi ra — đó là hắn tìm được ở dưới giường lúc vừa mới đến, rượu hoa quế lâu năm. Trở lại bàn đá ngồi xuống, Chung Như Thủy nhìn lướt qua món ăn, đều là món hắn thích ăn, chỉ tiếc là hắn không có một chút hứng thú. Mấy ngày nay hắn đều ăn không vào, trước kia hắn thích ăn như vậy, hiện tại không thể nuốt nổi? Chung Như Thủy cười khô, mở bình rượu, mùi hương tinh khiết và thơm nồng xông vào mũi, Chung Như Thủy nghĩ, rượu có thể làm hắn tạm thời quên đau đớn trong tâm? Ngửa đầu, từ từ nhắm hai mắt uống một ngụm lớn, lại nếm tư vị đắng chát, ai nói rượu hoa quế là ngọt?

Phong Hàn Bích, tại sao hôm nay ngươi lại xuất hiện? Vì sao không thể cách xa ta một chút? Vì sao đến mức này còn đến tìm ta? Cầu ngươi đêm nay đừng xuất hiện trong mộng của ta, buông tha ta đi, ta chỉ muốn một đêm an bình..... Nước mắt tự ở ngực, Chung Như Thủy không khóc được, chỉ có thể cười khô. Từng ngụm từng ngụm mà uống, là ai nói lúc người ta thương tâm nhất thống khổ nhất là lúc không khóc được? Lời này nói thực đúng!

“Ha ha, ha ha ha! Chung Như Thủy, con mẹ nó ngươi là một kẻ ngu si!” Rót ngụm rượu tiếp theo, bị sặc đến chạt vật ho khan, “Khụ khụ khụ, khụ khụ! Vì bị một nam nhân không yêu ngươi phản bội mà biến thành cái bộ dáng không muốn sống này? Không đáng, không đáng! Ha ha, không đáng, một chút cũng không đáng.....” Có lẽ là bị rượu mạnh kích thích, cuối cùng chất lỏng ấm áp từ hốc mắt cũng chảy ra, Chung Như Thủy ngo ngắc xoa mặt mình, dính chất lỏng trên tay, cho vào trong miệng nhắm nháp, sau đó khòe miệng nở nụ cười: “Mẹ kiếp, hôm nay mới biết được, hóa ra nước mắt là đắng, thực mẹ nó đắng.....”

Ngoài viện, Phong Hàn Bích tựa trên tường cũ nát, mặc thống khổ cắn nuốt chính mình. Y không tiến tới, như đứa ngốc nhìn bóng lưng Chung Như Thủy, nhìn hắn không ngừng chịu đựng cuộc sống khổ cực, dơ bẩn lại vừa mệt mỏi, nhìn hắn hơi hột tiếp tục giặt quần áo, phơi quần áo, nhìn hắn đỏ mặt hôi dưới trời tám tháng nóng bức, nhìn hắn thống khổ rơi lệ, nghe hắn nói “Không đáng”, những điều này tựa như chùy thủ sắc bén đâm từng nhát vào tim y!

“Ân! Khụ khụ khụ!” Trong nội viện truyền đến tiếng ho khan đau đớn của Chung Như Thủy, ngay sau đó “Choeng!” Một tiếng vang thật lớn, là thanh âm bình rượu rơi xuống đất. Phong Hàn Bích căng thẳng, không để ý vọt vào! Chung Như Thủy thống khổ té trên đất, chau mày, hai tay ôm lấy ngực, sắc mặt đỏ ửng dị thường.

“Như nhi!” Phong Hàn Bích ôm người xông vào phòng, cẩn thận đỡ đặt hắn trên chiếc giường đơn bạc, vươn tay lau đi mồ hôi lạnh trên mặt hắn. Ôm lấy nửa người hắn, để hắn tựa trong ngực mình, đặt một tay lên lưng hắn, không ngừng truyền nội lực vào cơ thể hắn. Một phút đồng hồ qua đi, nhiệt độ trên người Chung Như Thủy dần dần giảm xuống, đau đớn cũng giảm đi rất nhiều. Chung Như Thủy mở to mắt, ý thức còn có chút mơ màng, lúc thấy rõ người ôm hắn là Phong Hàn Bích liền kịch liệt vùng vẫy. “Thả ta ra! Sao ngươi không chịu buông tha ta! Ta đã không biết nên trốn đi đâu, van cầu ngươi được không, ta thật sự không muốn thống khổ như vậy, thật sự rất đau a! Ngươi có biết ta thật sự rất đau hay không!” Chung Như Thủy giãy dụa kêu gào, bộ dáng suy sụp càng khiến Phong Hàn Bích đau lòng ôm chặt hắn.

“Như nhi, Như nhi, đừng như vậy, cầu ngươi đừng hận ta, ta cũng rất đau, so với ngươi càng đau..... Sẽ tốt, chờ mọi chuyện hoàn thành chúng ta bắt đầu một lần nữa, ta yêu ngươi, ta sẽ không để ngươi rời đi!” Phong Hàn Bích ôm chặt thân thể gầy yếu, không phát giác lệ đã rơi đầy mặt. Nước mắt nóng hổi dọc theo gò má chảy xuống nhỏ giọt trên trán Chung Như Thủy, lại theo trán của hắn chảy xuống, dần dần cùng nước mắt của hắn hòa chung một chỗ. Chung Như Thủy dừng lại, hóa ra là nước mắt của Phong Hàn Bích, y cũng khổ sở như vậy. Không hiểu, hắn nhớ tới một câu, kim cương cũng sẽ rơi lệ.

Chìm trong quá khứ, Chung Như Thủy vẫn nghe Phong Hàn Bích ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng mà kiên định nói: “Ta yêu ngươi.” Một lần, lại một lần.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51: Kinh biển

Chung Như Thủy chậm rãi mở to mắt, tiếng kèn hôn lễ lớn tới mức nằm trong phòng nơi tiểu viện bỏ hoang này cũng nghe được rành mạch, sao hắn có thể tiếp tục ngủ?

Khỏe miệng nở nụ cười tự giễu, dù y nói trăm ngàn câu “Ta yêu ngươi”, người y lựa chọn vẫn không phải hắn. Vỗ vỗ đầu, Chung Như Thủy đứng dậy rửa mặt, lúc sửa sang lại quần áo thì tay đụng phải một vật rất quen thuộc, cúi đầu xem, là Hạ Huyền Nguyệt. Tinh tế vuốt ve mảnh ngọc bội sáng bóng, phát hiện trên ngón là chiếc nhẫn rubi, mắt Chung Như Thủy tràn ngập hơi nước, nhắm mắt lại hít vào thật sâu, không đem ngọc giặt xuống.

Ra khỏi phòng, thu dọn y phục trong sân phơi từ tối hôm qua.

“Thủy Thủy!”

Thanh âm đã lâu không nghe thấy, Chung Như Thủy dừng tay lại, xoay người, nháy mắt đã bị Thương Giác Trung ôm lấy. Chung Như Thủy sững sờ, cười nhạt vỗ vỗ lưng hắn, nói: “Ngươi về khi nào, cũng không nói cho ta biết.”

“.....Sáng nay, ta không nghĩ sẽ về, nhưng điện hạ đại hôn.....” Ngữ khí của Thương Giác Trung thống khổ, đồng thời cũng tràn đầy đau lòng. Thương Giác Trung khẽ cắn môi, kiên định nói: “Thủy Thủy, theo ta đi a, ta sẽ hảo hảo yêu ngươi!”

Chung Như Thủy mạnh mẽ đẩy ra, Thương Giác Trung không phòng bị lùi sau vài bước.

“Tiểu Cước Chi, chúng ta cả đời đều là hảo huynh đệ. Cho nên, không được nói nhưng lời này, ta không muốn mất đi ngươi.” Chung Như Thủy cười gượng, Thương Giác Trung nhìn thấy hắn cười như vậy, tâm lại đau đớn đến tê tâm liệt phế.

“Ngươi còn yêu y?” Thương Giác Trung thống khổ nhìn Chung Như Thủy. Chung Như Thủy cúi đầu nhìn ngọc bội bên hông, nâng tay trái, chiếc nhẫn dưới ánh mặt trời tản ra quang mang đỏ sậm, chậm rãi nói: “Có lẽ, cuộc đời ta, rất khó để yêu người khác.” Thương Giác Trung chấn động! Chung Như Thủy không trả lời thẳng vấn đề của hắn, lại nói với hắn như vậy – cuộc đời này chỉ yêu mình Phong Hàn Bích.

“Đáng sao?” Thương Giác Trung đau lòng nhìn hắn, trầm giọng hỏi.

“Không đáng.” Chung Như Thủy ngẩng đầu nhìn Thương Giác Trung, tiểu dung ôn nhu, “Là ta nguyện ý.”

Thương Giác Trung nắm chặt hai tay, móng tay sắc nhọn đâm vào da thịt cũng không biết. Ngưng mắt nhìn Chung Như Thủy thật lâu, mới chậm rãi nói: “Nếu có một ngày ngươi mệt mỏi, nhớ rõ còn có ta ở đây chờ ngươi.”

“.....” Chung Như Thủy rũ mi mắt, im lặng, bỗng nhiên cười sáng lạn: “Hảo, ngày nào đó ta không có tiền dùng, nhất định tìm ngươi!”

Thương Giác Trung cũng cười nhạt một tiếng, “Àn.”

Thương Giác Trung rời đi, Chung Như Thủy ngồi yên tại cửa sân, nhìn chiếc nhẫn trên ngón vô danh, nghe thanh âm báo hi trước phủ, nghe tiếng pháo nổ vui mừng, nghe bà mối nói tân nương rời kiệu, nghe lễ quan nói “Phu thê giao bái”. Dần dần, âm thanh trong phủ lắng xuống, rồi sau đó là tiếng pháo nổ liên tiếp, tiếng gõ chiêng trống dẫn đường.

Đúng rồi, Thái tử nạp phi, phải vào cung diện thánh, nhận lời chúc phúc của hoàng thượng, sau đó bái tế tổ tiên, từ nay về sau, nữ nhân kia chính là thái tử phi mà Phong thị tổ tiên thừa nhận, là thê tử danh chính ngôn thuận của Phong Hàn Bích.

Sắc trời dần dần vi ám, chậm rãi, đêm cuối cùng cũng tới, âm thanh huyền ảo vui mừng lần nữa truyền vào tai Chung Như Thủy.

Đã từng, nam nhân kia ghé vào lỗ tai hắn thì thầm, sẽ không để nam nhân hoặc nữ nhân khác chiếm giường của hắn, đắp chăn của hắn, ở trong vòng tay thuộc về hắn, chính là đêm nay, tất cả sẽ không thuộc về hắn. Chung Như Thủy đè chặt vị trí trái tim, rõ ràng tối hôm qua mới hấp thu nội lực, sao tim còn đau như vậy?

Một đôi giày màu đen xuất hiện trước mắt Chung Như Thủy, Chung Như Thủy cười nói: “Ta còn tưởng rằng đời này ngươi cũng không tới gặp ta.”

“Thủy Thủy..... Ta...”

“Đừng tìm ta nói xin lỗi! Gia đời này ghét nhất ba chữ kia!” Đào Như Lý chưa nói hết đã bị Chung Như Thủy hung hăng ngắt lời, “Hiện tại mới đến, áy náy thì được gì? Hối hận đã chậm, ngươi biết không!”

“Thủy Thủy thực xin lỗi thực xin lỗi thực xin lỗi.....” Đào Như Lý cúi người ôm lấy thân thể gầy nhỏ của Chung Như Thủy, nước mắt rơi như mưa. Ngoại trừ câu “thực xin lỗi”, hắn không biết phải làm thế nào mới có thể giảm bớt thống khổ và áy náy trong lòng.

“Đừng khóc!” Chung Như Thủy nghẹn ngào hét lớn, “Mẹ nó, ta bảo ngươi đừng khóc. có nghe không!” Chung Như Thủy ác độc đẩy Đào Như Lý ra, Đào Như Lý chống đỡ hết nổi ngã ngồi trên mặt đất, thống khổ khóc ròng.

Chung Như Thủy cắn môi dưới, hốc mắt nóng lên. Không khí trầm mặc khiến người ta hít thở không thông lưu chuyển giữa hai người, Chung Như Thủy hung hăng nhắm mắt lại mở ra, tiến lên vươn tay, môi mím nói: “Đứng lên đi, ta nói rồi, dù ngươi làm chuyện gì ta cũng không trách ngươi, tha thứ vô điều

kiện, ta không nói suông, mà ta luôn ghi tạc trong lòng.”

Đào Như Lý ngẩng đầu, trong mắt là bất lực, cũng là hối hận. Nước mắt theo gương mặt chảy xuống, tâm đau. Chung Như Thủy yên lặng thờ dài, ngồi xồm xuống dùng tay áo lau nước mắt cho hắn, “Lớn thế này còn khóc như hài tử, không xấu hổ ư.”

Đào Như Lý nắm chặt tay hắn, sợ hắn rời đi, cố chấp nói “xin lỗi”. Chung Như Thủy có chút đau lòng nhìn hắn, hắn không biết rõ quá khứ của Đào Như Lý thế nào, sau khi Đào Như Lý từ nội cung trở về đã từng một lần suy sụp, hắn cũng đoán được chuyện có liên quan tới hoàng thượng. Về sau hắn cũng không tìm hiểu, tò mò chuyện đau lòng của người khác, hắn chưa bao giờ làm.

“Ta tha thứ cho ngươi, nên ngươi không cần nói xin lỗi. Ta không biết quá khứ của ngươi thế nào, nhưng ngươi đã lựa chọn như vậy, thì phải chấp nhận thống khổ, không nên hối hận.” Chung Như Thủy ôm hắn vào lòng, nhẹ nhàng vỗ đầu hắn, “Ta đã xem ngươi như huynh đệ của ta, dù là giúp bạn không tiếc cả mạng sống cũng muốn cùng ngươi tiếp tục a.” Vô luận thế nào, Đào Như Lý là một trong ít người hắn quan tâm ở thế giới này, hắn rất quý trọng.

“Àn.....” Đào Như Lý vui đầu vào lòng Chung Như Thủy, không cách nào kiềm chế nước mắt.

“Ha ha ha!” Tiếng cười thanh lãnh từ trên tường truyền tới, ngay sau đó năm người cao lớn bật mặt nhảy xuống, bao vây Chung Như Thủy và Đào Như Lý. Đào Như Lý cảnh giác đem Chung Như Thủy bảo hộ sau người, trên mặt vẫn còn nước mắt làm hắn thêm vài phần nhu nhược, trong mắt lại tràn ngập sát khí khiến người ta không thể bỏ qua. Hôm nay là đại hôn của Thái tử, phòng vệ trong phủ đều tập trung vào yến hội trước phủ, viện từ hẻo lánh này không có người đến thủ vệ!

“Ha ha, tiểu gia hòa ngươi thật biết giấu mình a, nếu không phải ‘Thỉnh giáo’ một tiểu tỷ nữ thì ta thực sự không tìm thấy ngươi.” Người dẫn đầu không mặc y phục dạ hội, nhưng trên mặt lại che khăn trùm màu đen, trong mắt là trêu chọc và trào phúng, “Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ vì Phong Hàn Bích mà không muốn sống, không ngờ lại chuyển sang thân thiết với Đào Như Lý, quả nhiên là đồ đệ tiện không biết xấu hổ!”

Đào Như Lý trầm mặt, lau đi nước mắt trên mặt, dấu dưới đầu ngón tay là ngón chấm chứa kịch độc, ý đồ không tốt, hơn nữa rõ ràng hướng về phía Chung Như Thủy, đừng trách hắn ra tay độc ác!

“Hừ,” Chung Như Thủy cười lạnh một tiếng, kéo Đào Như Lý qua một bên, “Ta còn tưởng ai, hóa ra là tên tiểu tử không chút triển vọng kia, thời tiết nóng bức còn che mặt, thực ủy khuất ngài!”

“Ngươi biết hắn là ai?” Đào Như Lý kinh ngạc nhìn Chung Như Thủy, Chung Như Thủy chọc vào bọn người này lúc nào?

Ánh mắt Phong Hàn Mộ âm lãnh, nhìn chằm chằm vào Chung Như Thủy. Chung Như Thủy cười nhạo một tiếng nói: “Không cần dùng ánh mắt này nhìn ta, không dọa được gia. Ngươi cho rằng che mặt ta sẽ không nhận ra ngươi? Tiếng nói nhu nhuần có thể so được với đào kép và đôi mắt đẹp như nữ nhân kia, ngài có thể lừa gạt ta, trừ phi ta là kẻ thiếu não!”

“Làm càn! Dám bắt kính với Bình vương điện hạ, nạp mạng đi!” Thị vệ phía sau Phong Hàn Mộ rút đao muốn tiến lên, Phong Hàn Mộ lạnh lùng trở tay cho hắn một cái tát, quát: “Lui ra!”

Phong Hàn Mộ gỡ khăn che mặt, cười lạnh nhìn Chung Như Thủy: “Ngươi đúng là không biết kiên nhẫn.” Phong Hàn Mộ cực kì kiêu ngạo vì thanh âm và đôi mắt của mình, hôm nay Chung Như Thủy dám châm chọc, xem ra không cho hắn một bài học thì quá có lỗi với chính mình!

“Ồi chào ~ thật đúng là ngươi a! Vừa rồi ta còn nói mò, Bình vương ngươi cũng quá xem thường chính mình đi? Thanh âm của ngươi là tiếng trời, sao lại so với đào kép, còn đôi mắt kia, chớp một cái cũng có thể mê chết người, sao có thể giống nữ nhân! Thuộc hạ của ngươi thật đúng là, mắt mù tìm chỗ ngồi, thực sai lầm!” Chung Như Thủy ngạc nhiên mở to mắt, đôi mắt hoa đào tràn ngập vô tội. Khiến Đào Như Lý đứng một bên phải bật cười.

Phong Hàn Mộ hung hăng liếc thị vệ làm bại lộ thân phận hắn, tiểu thị vệ sợ tới mức rút đầu, biết rõ sau khi nhiệm vụ kết thúc mình cũng không sống nổi.

Phong Hàn Mộ quay đầu cười nói: “Ngươi dám hù ta?”

“Ồi chào ôi chào, không nên oan uổng người khác như vậy! Bằng trí tuệ của Bình vương ngươi, ta hù sao được?” Chung Như Thủy uy khuất trạc trạc ngón tay. Phong Hàn Mộ gần như tức điên, lạnh lùng nói: “Còn không bắt hắn cho bốn vương!”

“Cẩn thận!” Đào Như Lý kéo Chung Như Thủy tránh đi một đao, trở tay bắn ngón châm ra ngoài!

“Leng keng đing” Ba tiếng, ngón châm bị kiểm ngăn cản, một hắc y nhân cao lớn đứng trước mặt bọn họ, võ công Đào Như Lý không kém, hắn biết rõ người này là cao thủ, chỉ sợ ngang tài với Phong Hàn Bích!

“Thủy Thủy đứng ở đằng sau ta, ta yểm hộ ngươi, nhớ kỹ, có cơ hội lập tức chạy! Đi tìm điện hạ cứu viện!” Đào Như Lý thấp giọng bên tai Chung Như Thủy.

“Vậy còn ngươi?” Chung Như Thủy lo lắng hỏi lại, hắn thăm hỏi mình tại sao không ngừng chọc giận Phong Hàn Mộ!

“Đừng lo cho ta, mục tiêu của bọn hắn là ngươi, sẽ không đối phó với ta.” Đào Như Lý vừa thủ hộ vừa nói, bất động thanh sắc dịch dần đến phía cửa. Đáng tiếc những người kia đã sớm nhìn thấu suy nghĩ của Đào Như Lý, hai hắc y nhân đem cửa sân phá hỏng. Đào Như Lý thấp giọng mắng một tiếng.

“Hảo! Ngươi phải cẩn thận!” Chung Như Thủy biết mình vướng víu, không nghe lời Đào Như Lý, ở lại chỉ làm phiền hắn.

“Hai người đều bắt, phải sống.” Phong Hàn Mộ nói, dùng Thuần Vu Lưu có thể khống chế Khúc Dương Vũ, mà Đào Như Lý có thể dùng để uy hiếp Phong Hàn Bích!

“Vâng!” Bốn hắc y nhân lĩnh mệnh, nhất tề đánh tới bọn họ, Đào Như Lý đẩy Chung Như Thủy ra sau, phóng ngân châm ngăn cản công kích. Lúc này, trên cây hòe già vang lên một tiếng động nhẹ, một bóng dáng hắc sắc lóe lên, đến bên người Chung Như Thủy, ngăn cản hắc y nhân võ công cao nhất.

“Lang, phải cẩn thận, hắn là ám vệ của Phong Hàn Bích, khó đối phó.” Phong Hàn Mộ đứng một bên, lạnh lùng cảnh cáo.

“Vâng!” Lang vuốt cằm, đem hết toàn lực giao đầu với Mạc Tiểu.

Mạc Tiểu nhắc cương thương, ngăn trở kinh đạo. Nhũ mào, bàn tay bị thương, máu tươi không ngừng chảy ra.

“Ngươi!” Chung Như Thủy kinh hãi, người này không phải là một trong hai hắc y nhân xuất hiện đêm hôm và Phong Hàn Bích bị tập kích? Tại sao hắn lại ở đây.

“Chủ tử cẩn thận, nhất định thuộc hạ sẽ bảo hộ ngài chu toàn!” Mạc Tiểu đem Chung Như Thủy bảo hộ sau người, vừa cùng “Lang” so chiêu, vừa đẩy Chung Như Thủy ra cửa.

Đào Như Lý cũng lấp bắp kinh hãi, lập tức liền minh bạch, Phong Hàn Bích luôn phái ám vệ bảo hộ Chung Như Thủy. Vậy không cần băn khoăn, Đào Như Lý chuyển tâm đối phó hai hắc y nhân trước mắt, chỉ chốc lát sau trên người đã thụ thương.

Mạc Tiểu cũng lấy một chọi hai, còn phải che chở Chung Như Thủy công phu mào cào, trên người cũng đã xuất hiện vết thương, máu tươi chảy không ngừng. Đột nhiên, hắn chuyển ngang cương thương chặn lại, giữ chặt Lang khiến gã không thể cử động, trầm giọng nói: “Chủ tử, chạy mau!”

Chung Như Thủy nhìn hắn toàn thân đầy máu, nội tâm phát run, lại nhìn Đào Như Lý một thân đầm máu vẫn đang tiếp tục giao chiến, khẽ cắn môi xoay người bỏ chạy! Mau mau nhanh! Tìm Phong Hàn Bích, tìm Thương Giác Trung, tìm được bọn họ Tiểu Đào Nhi và ám vệ kia mới có thể được cứu!

“Muốn đi đâu? Tiểu thế tử của ta?” Phong Hàn Mộ ngăn trở Chung Như Thủy đang liều mạng chạy về phía trước, cười đầy trào phúng.

Chung Như Thủy dừng bước, lạnh lùng nhìn Phong Hàn Mộ. Sau đó nhanh như chớp tung một quyền, đáng tiếc lại bị Phong Hàn Mộ dễ dàng tiếp được, khóa tay của hắn. Chung Như Thủy đau đớn kêu một tiếng, Phong Hàn Mộ cúi đầu cười nhẹ bên tai hắn: “Ta cũng không quên Thuần Vu thế tử biết võ, thời thời khắc khắc đều phòng bị ngươi.”

“Ngươi — a!” Sau gáy Chung Như Thủy truyền tới đau đớn, hôn mê bất tỉnh. Phong Hàn Mộ ôm lấy, lạnh lùng nhìn vào tiểu viện, cười, biến mất trong màn đêm.

“Thủy Thủy!” Đào Như Lý thấy rõ Chung Như Thủy bị mang đi, trên cánh tay truyền đến đau đớn kịch liệt, chưa kịp phản kích đã bị người điểm huyết ngủ, một hắc y nhân ôm lấy hắn biến mất trong màn đêm.

“Ngươi đi trước, ta sẽ theo sau.” Lang nặng nề nói, đồng bọn của hắn gặt đầu, cũng rời đi.

Mạc Tiểu sốt ruột, lạnh lùng nhìn hắn.

“Ngươi thắng không được ta.” Lang trầm giọng nói, Mạc Tiểu không nói lời nào trực tiếp tấn công! Thân ảnh Lang nhanh đến mức khiến Mạc Tiểu giật mình, chiêu thức này hắn không dùng hết toàn lực! Lang vung đại đao, Mạc Tiểu tránh thoát vung thương ngăn cản Lang biến hóa chiêu thức, hắn thu hồi đao trực tiếp bổ một chương! Chương lực mạnh mẽ khiến Mạc Tiểu rút lui vài bước, phun máu tươi. Lang không ham chiến, đánh lui Mạc Tiểu sau đó rời đi, đuổi theo đồng bọn của mình.

Mạc Tiểu điều chỉnh nội tức một chút, sau đó phóng tín hiệu lên trời, đuổi theo phương hướng bọn họ vừa ly khai.

Chung Như Thủy là chủ nhân của hắn, chủ nhân bị bắt, dù hắn chết, cũng phải cứu người trở về. Bảo vệ chủ nhân — là nguyên tắc tồn tại của ám vệ!

Phong Hàn Bích một thân hi phục đứng trước tiểu viện bừa bộn cũ nát, nhìn máu tươi đầy sân, thân thể không tự giác mà run rẩy. Lê Khổ và Thương Giác Trung sắc mặt tái nhợt đứng phía sau Phong Hàn Bích, nhìn u ảnh quân được điều tới đang tìm manh mối trong sân. Lê Khổ nhẹ giọng hỏi Thương Giác Trung: “Tiểu Đào Nhi? Xảy ra chuyện lớn như vậy tại sao hắn không tới?” Thương Giác Trung lắc đầu, cả ngày nay hắn không nhìn thấy Đào Như Lý.

“Điện hạ, sắc trời không còn sớm, ngài muốn đi nghỉ hay không?” Lâm công công lo lắng nhìn Thái tử gia nhà mình, cần can dục dục nói. Phong Hàn Bích lãnh nhàn quét qua, hết thấy đều là sắt khí, Lâm công công căng thẳng, cúi đầu xin lỗi: “Lão nô đáng chết! Lão nô đáng chết!”

Phong Hàn Bích phát ông tay áo, điềm nhiên nói: “Đi nói cho nữ nhân kia, muốn bảo trụ vị trí thái tử phi của mình, thì an phận đợi tại biệt viện cho ta.”

“Vâng!” Lâm công công cuống quýt đáp, mang theo tiểu thái giám bên người nhanh chóng đi truyền mệnh.

“Điện hạ, người làm như vậy không sợ Liễu gia.” Lê Khổ lên tiếng nói.

“Không liên quan tới bốn vương! Nếu bọn họ dám nháo, bốn vương sẽ không hạ thủ lưu tình!” Phong Hàn Bích lạnh lùng nói, không, phải nói từ lúc Chung Như Thủy biến mất, y như biến thành Tu La lãnh huyết.

Thương Giác Trung lạnh lùng nhìn Phong Hàn Bích: “Nếu như Thủy Thủy xảy ra chuyện, ta là người đầu tiên không buông tha ngươi.” Phong Hàn Bích không trả lời hắn, Lê Khổ bắt đắc dĩ thờ dài — nói như vậy cũng chỉ có Thương Giác Trung dám nói.

“Điện hạ, chúng ta tìm được cái này.” Một thị vệ cầm vài ngân châm thật nhỏ đưa cho Phong Hàn Bích. Phong Hàn Bích biến sắc, Lê Khổ kinh hô: “Đây là của Tiểu Đào Nhi!” Lê Khổ vươn tay tiếp nhận, thanh âm run rẩy: “Sao lại như vậy, sao Tiểu Đào Nhi cũng,”

“Xem ra, mục tiêu của đôi phương không chỉ mình Thủy Thủy, còn có Tiểu Đào Nhi.” Thương Giác Trung lạnh lùng nói.

“Không, bắt Như Lý chỉ là tiện thể, mục tiêu của bọn hắn chỉ có Như nhi, nhưng nhìn thấy Như Lý nên cũng bắt đi.” Phong Hàn Bích nói, những người kia trực tiếp đến tiểu viện cũ nát này bắt người, thì chắc chắn mục tiêu là Chung Như Thủy, Đào Như Lý là trùng hợp, cùng một chỗ bắt đi hai người.

“Trăm phương ngàn kế bắt Thủy Thủy, đại khái chỉ có một người, Khúc Dương Vũ.” Lê Khổ càng thêm lo lắng, Khúc Dương Vũ ôm tâm tư thế nào đối với Thuận Vu Lưu, bọn họ rất rõ ràng.

“Không, nếu là hắn sẽ không bắt Như Lý. Ta nghĩ hắn bắt Như nhi không phải muốn uy hiếp ta, mà uy hiếp người khác. Bắt Như Lý mới là để kiểm chế ta, bởi vì hắn biết rõ chỉ cần có Như Lý, ta sẽ đáp ứng bất luận yêu cầu gì của hắn.” Trong mắt Phong Hàn Bích xẹt qua hàn quang, phóng thích ra quang mang thị huyết.

“Cái gì, ý gì?” Lê Khổ khó hiểu, bắt Đào Như Lý mới là vì uy hiếp điện hạ?

Phong Hàn Bích hồ hững, lần nữa quét mắt nhìn tiểu viện này, xoay người rời đi.

Lê Khổ nhìn về phía Thương Giác Trung, sắc mặt Thương Giác Trung bất định. Hắn biết Phong Hàn Bích có ý gì. Chuyện năm đó trừ hắn và Đào Như Lý còn có người của Phong gia, mà người có năng lực làm được chuyện này cũng chỉ có Phong Hàn Mộ, hắn biết rõ lời thề của Phong Hàn Bích trước linh vị tổ tiên Phong thị, bắt Đào Như Lý để uy hiếp Phong Hàn Bích là chuyện có thể hiểu. Mà bắt Chung Như Thủy, xem ra là muốn đảm điều kiện với Khúc Dương Vũ của Lang Hiên, hôm nay Phong Hàn Bích đại hôn, chắc chắn Phong Hàn Mộ cho rằng Chung Như Thủy thất sủng, mới dám xông vào đây động thủ!

“Ta tuyệt đối sẽ không buông tha hắn! Lê Khổ, đem hết thầy thế lực có thể điều động ở Đồng Châu thành xuất ra, chắc chắn Phong Hàn Mộ sẽ lợi dụng Vồng Lượng cóc đưa Thủy Thủy tới Lang Hiên!” Thương Giác Trung gầm nhẹ, con mắt đỏ bừng.

“Cái gì?! Nhưng điện hạ đã hạ lệnh đóng cửa thành, bọn họ không thể ra khỏi thành nhanh như vậy.”

“Nghe ta, ta muốn chuẩn bị tốt, Đồng Châu thành là địa bàn của ngươi, gió thổi cỏ lay ở nơi đó, chắc chắn ngươi biết trước tiên!”

“Hảo, ta nghe lời ngươi, ta đi chuẩn bị!” Lê Khổ biết Thương Giác Trung nói không sai, tranh thủ thời gian liên lạc với thám tử của chính mình. Còn chưa đi được vài bước, chỉ thấy một hạ nhân chạy vào, vội vàng hấp tấp nói: “Bẩm báo hai vị đại nhân, nội cung truyền đến tin tức, Hoàng thượng bệnh tình nguy kịch! Thái tử đã tiến cung, nói các ngài chuẩn bị sẵn sàng!”

Thương Giác Trung sững sờ, trầm mặt nhìn Lê Khổ, chuyện tới thực trùng hợp, Trùng hợp giống như được sắp xếp trước.

“Lê Khổ, ngươi đi chuẩn bị trước, bảo vệ điện hạ! Mị thành có cha ta và tất cả Đại tướng của ông, sẽ không có việc gì, ta muốn đêm nay trở lại Đồng Châu thành!” Thương Giác Trung trầm mặt nói xong, cũng không quản Lê Khổ trả lời hay không, bước nhanh bỏ đi.

Lê Khổ vuốt cằm cười khò, mọi thứ ban đầu đều ở trong kế hoạch, sao lại thành như vậy. Tiểu Đào Nhi, ngươi phải bình an a! Lê Khổ nhìn vết máu trong sân đã khô từ lâu, vô cùng lo lắng.

Hoàng cung, Đẳng Long các, Phủ Thủy điện.

“Phong gia chúng ta thiếu nợ Đào gia một mạng, dù thế nào cũng phải,” Sắc mặt Phong Thần đau đớn khó nén, nhắm mắt lại nói với Phong Hàn Bích, giọng điệu dị thường trầm trọng.

“Ta nhất định sẽ! Bởi vì không chỉ là phụ hoàng nợ Đào thúc thúc, một phần là ta muốn vì mẫu hậu!” Phong Hàn Bích lạnh nhạt nói, dù đối mặt với phụ thân của mình, y cũng khó có ôn nhu. Chuyện năm đó của ba nhà Phong, Đào, Liễu, là nút thắt trong lòng y. Năm đó y đứng trước linh vị tổ tiên Phong thị lập lời thề bảo vệ Đào Như Lý cả đời, y liền quyết định chỉ cần y sống một ngày, Đào Như Lý nhất định không chết! Dù y phải trả giá thế nào!

“Hảo, hảo! Không hổ là nhi tử của Phong Thần ta! Ngươi phải nhớ kỹ lời ngươi nói hôm nay, huyết mạch Đào gia chỉ còn mình Như Lý, không thể,” Khụ khụ khụ khụ khụ khụ! Phốc!” Phong Thần phun ra một ngụm máu đen, ngực y nhanh chóng tiến lên. Phong Hàn Bích biến sắc nhìn Phong Thần, hai tay nắm chặt, vì sợ hãi mà run nhè nhẹ. Đúng vậy, y đang sợ hãi. Đến giờ Chung Như Thủy không có tin tức, Mạc Hoan cũng không liên lạc được với Mạc Tiểu, y sợ hãi. Phụ thân của mình, thân trúng kịch độc, không còn sống được bao lâu, y sợ hãi.

Không ai nhớ rõ, y chỉ là một thiếu niên vừa qua hai mươi. Tất cả mọi người có thói quen nhìn lên y, mỗi người đều cho rằng y sẽ xử lý mọi chuyện vô cùng tốt, mỗi người đều rất tự nhiên mà y lại y. Không có người hỏi qua y, ngươi có mệt không? Ngươi có sợ không?

Đã từng, có một người, lúc y nửa đêm tỉnh giấc, vuốt khê vành tai y nói với y không sợ, hắn nói hắn nguyện ý sùng ái y, hắn nói bất ly bất khí. Nhưng, thế nhưng hắn lại bị bắt đi, y vì báo thù, vì ngôi vị hoàng đế kia, đánh mất hắn,

Chương 52: Quá khứ đau thương

Đào Như Lý chậm rãi mở mắt, vừa thanh tỉnh liền cảm nhận được đau đớn trên cánh tay, Chung Như Thủy nằm ngủ bên cạnh hắn. “Tê.....” Đào Như Lý nhìn về phía vết thương, có người giúp hắn băng bó, tuy chỉ cầm máu đơn giản, nhưng có còn hơn không.

“Thủy Thủy? Thủy Thủy?” Đào Như Lý lay tỉnh Chung Như Thủy, Chung Như Thủy tỉnh lại, nhìn thấy địa phương lạ lẫm lập tức nhảy dựng lên, “A.....” Chung Như Thủy chạm vào phần gáy đau nhức, lúc này mới nhớ hắn bị Phong Hàn Mộ đánh ngất xỉu. Không ngờ Đào Như Lý cũng bị bắt, không biết ám vệ đại ca kia có sao không, cũng không biết Phong Hàn Bích đã biết hắn và Tiểu Đào Nhi xảy ra chuyện chưa.

“Không sao chứ? Có khỏe không?” Đào Như Lý bất chấp chính mình, lập tức giúp Chung Như Thủy kiểm tra thân thể.

“Ta không sao, chỉ hơi đau.” Chung Như Thủy bắt lấy tay Đào Như Lý, đánh giá nơi giam giữ bọn hắn, “Đây là đâu? Tất cả đều là thạch bích ư?” Nơi này là thạch thất, ngoại trừ bốn phía là tường đá và nền được dát trên đó thì cái gì cũng không có, kín mít chỉ để lại một ngọn nến chiếu sáng, cũng không biết bây giờ là đêm hay ngày.

“Không biết, nhưng nơi này có gió, hẳn là mật thất” Đào Như Lý cũng đánh giá bốn phía, đáng tiếc không tìm được manh mối gì tại nơi trống không này.

“Ai.....” Chung Như Thủy buồn bực thở dài, ngồi xuống sàn nhà lạnh buốt, “Chúng ta bị giam ở đây, dù Phong Hàn Bích có bản lĩnh thông thiên cũng tìm không ra.” Đào Như Lý cũng thuận thế ngồi bên cạnh hắn, nhìn y phục đơn bạc của hắn, sợ thân thể hắn không tốt dễ dàng cảm lạnh, cời ngoại y của mình khoác lên người hắn.

“Không cần, người mặc đi, ta không lạnh.” Chung Như Thủy từ chối. Đào Như Lý cười nhạt một tiếng: “Mặc đi, ta có nội lực che chở, không sợ nhiễm hàn, người không có, sinh bệnh trong này sẽ rất phiền toái.” Đào Như Lý biết Chung Như Thủy sợ gây phiền toái cho người khác, quả nhiên Chung Như Thủy vừa nghe liền ngoan ngoãn mặc vào. Thực tế hắn rất lạnh, trước khi bị bắt hắn chỉ mặc lý ý và ngoại sam, lại ở mật thất âm lãnh, sớm lạnh đến nổi da gà.

“Tay của người!” Chung Như Thủy kinh hô, cẩn thận nâng cánh tay Đào Như Lý, đau lòng nói, “Đáng giết ngàn đao! Chờ gia ra khỏi đây... Nhất định không buông tha hắn!”

“Ta không sao, vết thương này không tính là gì, vết thương nghiêm trọng hơn ta đã từng chịu qua. Ở đây, một kiếm xuyên ngực, thiếu chút nữa không gặp được người.” Đào Như Lý vỗ vỗ tay Chung Như Thủy an ủi, sau đó chỉ vào vị trí gần trái tim mình, năm đó hắn nhất thời xúc động, thiếu chút nữa mất mạng.

“Cái gì?” Chung Như Thủy kinh hãi, “Ai dám ra tay ác độc với người như vậy?”

“Thủy Thủy, người muốn nghe chuyện xưa của ta không?” Đào Như Lý cầm lấy tay Chung Như Thủy, cười nhạt hỏi.

“Người nguyện ý nói, ta sẽ nguyện ý nghe.” Chung Như Thủy nhìn hắn, ánh mắt chân thành tha thiết. Đào Như Lý cười cười, Thủy Thủy luôn quan tâm và khéo hiểu lòng người như vậy.

Đó là một câu chuyện thật lâu thật lâu trước kia, khi đó ta mới chỉ là hài tử tám chín tuổi, cùng với điện hạ và Tiểu Thương không sai biệt lắm, chúng ta suốt ngày trốn học đánh nhau, trộm công phẩm trên tế đàn ăn. Những năm tháng không biết trời cao đất dày, làm rất nhiều chuyện mà những hài tử vương công quý tộc cũng không dám làm” Ánh mắt Đào Như Lý xa xăm, giọng điệu tràn đầy hoài niệm. Chung Như Thủy lắng lắng nghe, không xen vào, chỉ có chút kinh ngạc, lúc Phong Hàn Bích còn là hài tử cũng làm loại chuyện phá phách này.

“Đừng thấy điện hạ như giờ mà nhảm, tuy trước kia gương mặt y luôn lạnh lùng, nhưng so với Tiểu Thương nhỏ tuổi nhất còn nghịch ngợm hơn, có rất nhiều chuyện đều là chủ ý của y, ta và Tiểu Thương cũng chỉ theo y xông pha chiến đấu, thường khiến người lớn dờ khóc dờ cười.” Đào Như Lý buồn cười lắc đầu, Chung Như Thủy nghe, cũng nhìn không được mà nhếch khóe miệng, trong tâm không có ghen ghét, chỉ tràn đầy hâm mộ, lúc nhỏ hồn nhiên vui vẻ là điều hắn luôn mơ ước.

“Chúng ta luôn luôn khoái nhạc, hoàng cung, Đào gia, Thương gia, học đường, chúng ta đều náo loạn những nơi này, mà ngay cả Hoàng thượng cũng không có biện pháp, mỗi ngày đều cười khổ phạt đứng, nghe hắn thuyết giáo một chút, hoặc là đem tấu chương của những đại thần kia bày ra trước mặt chúng ta, một chồng cao cao, chúng ta mới an tĩnh, qua chuyện lại tiếp tục náo. Lúc ấy chúng ta còn nhỏ, ý được người lớn cưng chiều chúng ta mới dám hồ thiên hồ nhảo như vậy. Người không biết a, phụ thân của ta và hoàng thượng là huynh đệ kết nghĩa, cùng hoàng hậu là biểu huynh muội.” Đào Như Lý nhàn nhạt nói, Chung Như Thủy giật mình nhìn hắn, hắn thực không biết, hóa ra còn có quan hệ này, Phong Hàn Bích chưa từng nói với hắn!

“Năm đó Hoàng thượng đăng cơ không lâu, lúc cải trang vi hành gặp được phụ thân và Sương di, hắn và phụ thân mới quen đã thân, kết nghĩa huynh đệ. Sương di với Hoàng thượng..... Khi đó cha ta yêu thương Sương di, lại tôn trọng sự lựa chọn của Sương di, nên đành từ bỏ. Nửa năm sau phụ thân vào Thái y viện, mới biết được người ông gọi đại ca của nửa năm trước chính là đương kim thiên tử. Khi đó ông càng tin tưởng việc mình giao phó

Sương đi cho hẳn là chính xác, chắc chắn Hoàng thượng sẽ làm Sương đi hạnh phúc. Khi đó, Phụ thân vì muốn kỷ niệm đoạn tình cảm đơn thuần trong sáng của ba người mà chế ra Ngọc Liễu Sương Thần.” Đào Như Lý cười cười, Chung Như Thủy biết rõ loại dược này, Phong Hàn Bích đã từng nói với hẳn. “Không lâu sau Hoàng thượng lập Sương đi làm hậu, phụ thân thú nường ta. Tuy phụ thân không thương nường ta, nhưng ông thương tiếc nàng, cũng rất yêu ta. Đến năm ta năm tuổi, nường qua đời, phụ thân vì ta mà không tái giá. Tất cả chuyện này thoát nhìn đều rất hạnh phúc, rất hoàn mỹ. Chính là.....” Đào Như Lý đột nhiên thống khổ nhắm mắt lại, đột nhiên nắm chặt tay Chung Như Thủy. Chung Như Thủy sững sờ, nhẹ nhàng vỗ lưng hẳn, không nói xen vào.

“Chuyện ngày đó ta vĩnh viễn quên không được.....” Chuyện xảy ra mười một năm trước, không chỉ ám ảnh Phong Hàn Bích, mà Đào Như Lý cả đời đều không thể quên.

Mười một năm trước, hoàng cung, Phủ Thủ các.

Đào Liên Ngọc mang theo dược tương, một đầu mồ hôi chạy vào tẩm cung hoàng đế, hẳn không thể không gấp, Lưu công công nói Hoàng thượng nhiễm phong hàn, bệnh này tuy nhỏ, nhưng không thể qua loa!

“Hoàng thượng, nguoi cảm thấy thế nào?” Đào Liên Ngọc không kịp lau mồ hôi, lo lắng nhìn Phong Thần nằm trên long sàng. Phong Thần thấy hẳn lo lắng cho mình mà khuôn mặt phỉếm hồng, khẽ mỉm cười nói: “Lo lắng cho ta như vậy?” Đào Liên Ngọc sững sờ: “Đương nhiên a.....” Phong Thần nghe được câu trả lời của hẳn, lòng càng vui mừng, rồi giương phủ thêm ngoại bào, Đào Liên Ngọc không kịp ngăn cản đã bị y kéo đi ra ngoài. Lưu công công vừa định đuổi theo, liền bị Phong Thần liếc một cái, Lưu công công thức thời không tiếp tục theo sau.

“Hoàng thượng, nguoi bệnh, trước hết để thần giúp nguoi xem.....” Đào Liên Ngọc vóc dáng không nhỏ nhưng so với Phong Thần thấp hơn nửa cái đầu, chân bước không ngừng, cơ hồ là bị y lôi chạy.

“Trẫm không có việc gì, trẫm chỉ giả bộ bệnh.” Ngờ khí của Phong Thần khiến Đào Liên Ngọc sững sờ, Phong Thần cười cười nói: “Trẫm không muốn nghe mấy lão ngoan cố lái nhãi nên nói mình bị bệnh, thuận tiện muốn nguoi tới gặp trẫm, hơn nửa tháng trẫm chưa gặp nguoi.”

Đào Liên Ngọc nghe xong cũng bật cười, nghĩ đến mấy hôm trước Liễu Sương phàn nàn với hẳn, Hàn Bích giả bệnh trốn học, hóa ra là cha nào con nấy a!

Phong Thần kéo Đào Liên Ngọc đến trắc điện, đóng cửa lại, mục quang sáng quắc nhìn Đào Liên Ngọc. “Mấy hôm trước nguoi gặp Sương nhi?” Ngờ khí Phong Thần bình thản, nghe không ra tâm tình.

“Đúng vậy, nường nói buồn bực, muốn tìm ta tâm sự một chút, chúng ta không có gì!” Đào Liên Ngọc sợ Phong Thần hiểu lầm, nhanh chóng giải thích.

“Ta biết rõ.” Phong Thần vuốt mái tóc có chút loạn của hẳn.

“Hoàng thượng.....” Đào Liên Ngọc sững sờ nhìn Phong Thần, Phong Thần cười nói với hẳn: “Không nên gọi ta là Hoàng thượng, như trước kia, gọi ta Thần ca, ta nhớ rõ trước kia nguoi và Sương nhi thích gọi ta như vậy.”

“Thần, năm đó ta không hiểu chuyện.....” Đào Liên Ngọc cúi đầu. Ánh mắt Phong Thần tối sầm lại, cẩn thận chạm vào khuôn mặt tuần nhả của hẳn: “Ta hy vọng nguoi vĩnh viễn không hiểu chuyện như vậy, thật tốt biết bao.”

“Hoàng thượng, ngài nói đùa, con người lớn lên thành gia lập nghiệp, không thể không hiểu chuyện.” Đào Liên Ngọc thoáng rút đầu, lại bị Phong Thần giữ trụ không cho hẳn tránh đi.

“Hồi hận cả đời trẫm, là để nguoi thành thân cùng nữ nhân kia!” Phong Thần trầm giọng nói, trong mắt tràn ngập hồi hận.

“Cái gì.....” Đào Liên Ngọc mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn Phong Thần, Hoàng thượng đang nói cái gì?

“Năm đó lúc gặp được nguoi và Sương nhi, nguoi trẫm muốn vốn không phải là Sương nhi! Là các nguoi, vẫn cho rằng nguoi trẫm yêu là Sương nhi, nguoi còn đem Sương nhi giao phó cho ta, sau đó thành thân cùng nữ nhân đoán mệnh kia!” Phong Thần có chút không cam lòng nói, hai tay giữ chặt hai cánh tay hẳn không cho hẳn tránh ra, “Trẫm đối với Sương nhi, cho tới giờ cũng có không tình yêu, nếu không phải vì nguoi hy vọng Sương nhi theo trẫm có thể hạnh phúc, ta căn bản sẽ không thú nường! Vì sao nguoi không biết tâm ý của ta, vì sao trong ánh mắt nguoi chưa từng có ta! Nguoi vẫn cùng Sương nhi vụng trộm, vậy vì sao nguoi không thể yêu ta, Sương nhi có cái gì tốt, thậm chí nường không thương nguoi! Trên thế giới này chỉ có ta mới là người yêu nguoi nhất, chỉ có ta!”

“Cái gì..... Hoàng thượng, nguoi điên rồi! Nguoi điên rồi! Cái gì vụng trộm, ta không có! Hơn nữa nguoi lại, nguoi phụ lòng Sương nhi sao!” Đào Liên Ngọc gãy dựa muốn rời khỏi lồng ngực y, nhưng Phong Thần ôm hẳn càng chặt, không cho hẳn cơ hội thoát ra.

“Ta điên rồi! Ta sắp bị nguoi bức điên rồi! Sương nhi Sương nhi, trong mắt nguoi chỉ có Sương nhi! Ta yêu nguoi a! Vì sao cho tới giờ nguoi cũng không để ý tới!” Trong mắt Phong Thần là tuyệt vọng điên cuồng, hung hăng cắn môi Đào Liên Ngọc, cuồng loạn xé rách y phục của hẳn. “Ta không muốn thương tổn nguoi! Là nguoi bức ta! Tại sao phải gặp mặt Sương nhi, vì sao không phải là ta! Ta muốn nguoi! Ta muốn nguoi vĩnh viễn không ly khai ta! Nguoi là của ta!”

“Hoàng thượng, nguoi dừng tay! Nguoi điên rồi..... U! Buông ra ân! U ân!” Đào Liên Ngọc tuyệt vọng gãy dựa, không ngăn cản được Phong Thần đã lâm vào điên cuồng, mặc y cuồng loạn cắn xé trên người mình.

Đừng..... Đào Liên Ngọc thống khổ nhắm mắt lại, mặc tuyệt vọng xâm chiếm hẳn.

Phong Hàn Bích gắt gao bụm miệng Đào Như Lý, hoảng sợ nhìn hình ảnh trước mắt. Đào Như Lý trừng to mắt, mặc nước mắt chảy xuống. Chỉ vì ham chơi lôi kéo Phong Hàn Bích theo dõi hai vị phụ thân, muốn dọa bọn họ mà thôi, tại sao, tại sao phải chứng kiến cảnh tượng không chịu nổi như vậy, tại sao! Hắn muốn cứu cha mình lại không có một chút khí lực. Toàn thân Đào Như Lý kịch liệt run rẩy, thân thể hư nhuyễn, té xỉu trong ngực Phong Hàn Bích. Phong Hàn Bích cắn môi dưới, ngăn nước mắt chảy xuống, cố Đào Như Lý rời khỏi nơi không chịu nổi này. Phụ hoàng nó kính yêu nhất, nói không thương mẫu hậu! Phụ hoàng nó kính yêu nhất, cường bạo Đào thúc thúc ôn nhuận như ngọc!

Sau ngày đó Đào Như Lý phát sốt hôn mê bất tỉnh, Đào Liên Ngọc như tượng gỗ không có linh hồn ngồi bên cạnh nó trông coi. Hắn không biết Đào Như Lý vì thấy được cảnh tượng kia mới phát bệnh.

“Đừng, Đừng. Buông cha ta ra, cha, buông hắn ra. Người xấu! Hoàng thượng là người xấu, khi dễ cha ta.” Đào Như Lý sốt sao mê sảng, Đào Liên Ngọc lại vì lời của nó mà hoảng sợ, cơ hồ quên cả hô hấp! Như Lý thấy được. Nhi tử của mình tận mắt thấy phụ thân bị người khác cường bạo! Nồng đậm tuyệt vọng vây quanh Đào Liên Ngọc, hắn không biết mình làm gì, chỉ theo bản năng đem phấn hoa ngọc lan bỏ vào “Ngọc Liễu Sương Thân”, hắn biết rõ hôm nay Lưu công công sẽ đến lấy được cho Hoàng thượng, đây là cái bình mấy ngày trước hắn đưa cho Sương nhi, nàng sẽ không làm, chỉ cần Hoàng thượng ăn được này, tất cả thống khổ đều biến mất, đều chấm dứt.

Lưu công công đi rồi, Đào Liên Ngọc ôm Đào Như Lý đang mê man ngồi suốt một ngày, thẳng đến khi nội cung truyền đến tin tức nói Liễu Sương có ý đồ hạ độc Hoàng thượng, bị biếm lãnh cung, mới đột nhiên bừng tỉnh!

Hoàng cung.

“Thiếp! Không phải ta! Ta không làm! Sao người không tin ta!” Liễu Sương một thân hồng y, uể oải nằm trên mặt đất, tuyệt vọng bao phủ dung nhan diễm lệ. Là nàng cố ý nặc, muốn vũ một khúc vì Phong Thần, là ‘Hong Liễu’ nàng tự biên. Hàn Bích nói nàng vũ rất đẹp, nhất định Hoàng thượng sẽ thích. Nhưng, vũ còn chưa nâng, khúc đã kết thúc. Súp nàng tự tay nấu, Phụng quý phi nói muốn nếm thử, lòng nàng rất không muốn nhưng chỉ có thể hào phóng gắp đầu. Phụng quý phi muốn thưởng thức kỹ thuật vũ của nàng, vì có thể làm y vui vẻ, nàng cũng cười đem cay đắng nuốt vào lòng. Vũ còn chưa nâng, Phụng quý phi gục ngã. Thái y nói, trong súp có độc. Y không tin nàng, nói nàng hạ độc trong đó.

“Người mang súp cho trẫm, trẫm không uống, là Phụng nhi thay trẫm uống! Lúc này Phụng nhi sinh từ chưa biết, súp là người tự mình làm, cũng là người tự đưa tới, không phải người, còn ai vào đây?” Phong Thần thất vọng nhìn hoàng hậu kiêu diễm, gian nan phát phát tay: “Mang hoàng hậu đến lãnh cung.”

Liễu Sương mở to hai mắt, nước mắt nóng hổi chảy xuống gò má, làm lạnh lòng của nàng. Tránh khỏi tay thị vệ, Liễu Sương chậm rãi đứng lên, lau đi nước mắt trên mặt, bình tĩnh nói với Phong Thần: “Ta tự mình đi. Ta chỉ khẩn cầu người một việc, Hành Chi còn nhỏ, người bảo vệ tốt cho nó, để nó bình an lớn lên.”

Phong Thần bị thương nhắm mắt lại, môi mấp mí nói: “Nó là hài tử của trẫm, là hoàng đế tương lai của Quý Tà, chắc chắn trẫm không bạc đãi nó.”

“Cám ơn.” Liễu Sương không hề nhìn y, lướt qua người y, đi đến lãnh cung.

“Mẫu hậu! Mẫu hậu!” Phong Hàn Bích mới mười tuổi vội vàng chạy đến bên Liễu Sương, lại bị Phong Thần giữ lại trong ngực. “Hành Chi, đừng đi! Nuông người phạm sai lầm, nên bị trừng phạt!”

“Thà ta ra! Thà ta ra! Mẫu hậu! Mẫu hậu!” Phong Hàn Bích liều mạng giãy dụa, vươn tay hướng Liễu Sương. Liễu Sương không dừng bước, chỉ nghiêng đầu, mỉm cười, với Phong Hàn Bích, nụ cười đó là tuyệt diễm cùng tuyệt vọng.

“Mẫu hậu!” Phong Hàn Bích vô lực rũ tay xuống, trở mắt nhìn Liễu Sương bị mang đi. “Hành Chi, nghe lời phụ hoàng, nuông người, làm sai.” Phong Thần muốn giải thích cho Phong Hàn Bích hiểu, Phong Hàn Bích xoay người hung hăng hất bàn tay đang đặt trên vai nó.

“Hành Chi!” Phong Thần tức giận nhìn Phong Hàn Bích, Phong Hàn Bích không chút sợ hãi nhìn thẳng y, “Mẫu hậu không sai, ta tin tưởng mẫu hậu.”

“Ai.” Phong Thần bất đắc dĩ mà chán ghét thở dài, nhìn trường tử có tám phần giống mình, trầm giọng nói: “Hành Chi, lớn lên người sẽ hiểu.”

“Nhi thần hiểu hơn bất kì ai! Phụ hoàng, ngài cho là mình không sai?” Phong Hàn Bích băng lãnh nhìn phụ thân của mình, Phong Thần run lên, y lại, có chút sợ hãi ánh mắt của đứa nhỏ này.

“Đêm đó, nhi thần thấy được, cùng với Như Lý, nhìn thấy rõ ràng.” Ngự khí Phong Hàn Bích lạnh lùng bình tĩnh, không mang theo bất luận cảm tình gì, mắt nhìn phụ thân tràn đầy hận ý.

Phong Thần cả kinh, lui ra sau, lão đảo vài bước, run giọng nói: “Người, nói cái gì.”

“Nhi thần sẽ không nói ra, bởi vì nhi thần không muốn thương tổn Đào thúc thúc và Như Lý, lại càng không muốn thương tổn mẫu hậu. Nhi thần nói cho ngài chỉ muốn ngài biết rõ, nhi thần hiểu rõ mẫu hậu là người như thế nào, cũng hiểu rõ phụ hoàng của mình là người thế nào!” Phong Hàn Bích không nhìn Phong Thần, xoay người rời đi, trước khi đi còn nói thêm: “Cho nhi thần ba ngày, nhất định đem hung thủ quý án!”

Phong Thần ngã ngồi trên ghế, mặt không còn chút máu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Quá khứ đau thương [hạ]

Đào Liên Ngọc thu xếp ổn thỏa chuyện Đào Như Lý, áp chế sợ hãi cùng chán ghét trong lòng, đem ngân châm chứa kịch độc giấu trong tay, suốt đêm vào cung.

Hoàng cung.

“Thần tham kiến Hoàng thượng.” Đào Liên Ngọc quỳ trên mặt đất, cúi đầu, Phong Thần nhìn người trước mắt, nội tâm ảm ảm đau.

“Đứng lên đi.” Phong Thần tiến lên muốn đỡ hần, Đào Liên Ngọc liền lùi ra sau một bước, mới đứng lên nói: “Tạ ơn Hoàng thượng.” Nội tâm Phong Thần u ám, có chút mệt mỏi: “Đi xem Phụng nhi a.” Đào Liên Ngọc tiến lên bắt mạch cho Mạc Phi Phụng, một lát sau mới nói: “Hoàng thượng, thỉnh ra bên ngoài nói.” Phong Thần gật gật đầu, đi ra ngoài trước.

“Độc không phải do Sương nhi hạ, là thần!” Đào Liên Ngọc vừa ra khỏi cửa, giương mắt nhìn Phong Thần, không chút sợ hãi.

“Liên Ngọc!” Phong Thần trầm mặt quát khẽ, “Vi nàng ngay cả mạng người cũng không cần!”

“Là ta hạ độc, là ta đem phấn hoa ngọc lan bỏ vào ‘Ngọc Liễu Sương Thần’, người biết rõ sau khi ăn sẽ có chuyện gì.” Đào Liên Ngọc nắm chặt hai tay run rẩy, kiên định nhìn thẳng y.

Phong Thần chấn động, cả giận nói: “Độc trong người Phụng nhi không phải ‘Ngọc Liễu Sương Thần’!”

“Ta biết rõ, độc nàng trúng, ta có giải được, ở trên người ta.” Đào Liên Ngọc nhàn nhạt nói. Phong Thần nắm chặt tay hần, trầm giọng: “Người biết, vậy sao còn muốn giúp Sương nhi gánh tội thay, người cho rằng trăm sẽ để người trở thành kẻ chết thay!”

“Như vậy, sẽ tốt hơn.” Đào Liên Ngọc đem độc châm giấu trong tay áo hướng Phong Thần phóng tới!

“Người!” Phong Thần vùng một chường ngăn cản ngân châm, nhưng vẫn bị trúng châm, miệng vết thương lập tức nhuộm đen.

“Hoàng thượng! Hộ giá hộ giá!” Lưu công công không ngờ sẽ có biến cố như vậy, sợ tới mức kêu to.

Cầm vệ quân tiến vào, vây quanh Đào Liên Ngọc.

“Buông đao!” Phong Thần hét lớn, sắc mặt âm trầm. Mọi người hai mặt nhìn nhau, cũng không biết nên làm thế nào mới tốt.

“Ta hận không thể đem cầu hoàng đế người thiên đao vạn quả! Người có biết ta hận người tới mức nào! Chén súp kia không giết được người là mạng người lớn, hiện tại người không thể không chết!” Trong mắt Đào Liên Ngọc là cừ hận thấu xương, máu toàn thân Phong Thần đều đông lại! Hần nói giải được ở trên người hần, như vậy sẽ tốt hơn.

“Người.” Phong Thần không dám tin nhìn hần.

“Người biết rõ Sương nhi không hạ độc, người không bảo vệ được nàng, đẩy ta đến bước đường này.” Đào Liên Ngọc nhìn Phong Thần, buồn bã cười, đột nhiên bắt lấy đao của thị vệ bên cạnh, kề lên cổ mình, “Ta cũng không muốn hận người, dù sao giữa chúng ta đã từng có kỉ ức tốt đẹp, đáp ứng ta, bảo vệ tốt Như Lý.”

“Đừng!” Phong Thần hoảng loạn tiến lên, nhưng không kịp. Phong Thần tiếp được thân thể hần, ngăn cản máu tươi không ngừng trào ra nơi cổ, “Thái y! Gọi thái y! Liên Ngọc! Liên Ngọc đừng! Ta sai rồi! Ta sai rồi! Cầu người đừng như vậy!” Chỉ là, dù y gọi thế nào, Đào Liên Ngọc cũng không trở về, chỉ có thể ôm thi thể của hần, cảm thụ thân thể hần dần dần lạnh đi.

Liễu Chiêu mang theo Phong Hàn Bích chạy tới lãnh cung, thấy Liễu Sương đang sửa sang lại tóc của mình, toàn cảnh tiêu điều, thấy bọn họ đến liền cất tiếng nói: “Đừng lo lắng, Hoàng thượng nhốt ta ở đây cũng chỉ là thủ tục, mấy ngày nữa có thể rời khỏi.”

“Mẫu hậu.” Phong Hàn Bích tựa đầu lên vai Liễu Sương, Liễu Sương ôm nó nói: “Nam tử hần đại trượng phu đồ máu không đồ lệ, đừng khóc, mẫu hậu không sao. Còn có, nói cho Đào thúc thúc của người, mẫu hậu không sao, bảo hần đừng lo lắng.” Phong Hàn Bích chấn động, đem mặt vui vào trong lòng Liễu Sương.

“Tỷ tỷ.” Liễu Chiêu chưa nói xong, nước mắt đã rơi xuống. Liễu Sương dự cảm không tốt, vội hỏi: “Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Biểu huynh, hần, hần đã chết.” Liễu Chiêu nói xong bụng mặt lớn tiếng khóc.

“Cái gì.” Liễu Chiêu, muội nói cái gì, đừng nói giống với tỷ tỷ, tại sao lại như vậy, mấy ngày trước Ngọc ca ca vẫn tốt, sao lại.” Thanh âm Liễu Sương run rẩy, dưới chân như nhũn ra, suýt nữa ngồi không vững.

“Là, biểu huynh hấn muốn ám sát Hoàng thượng, còn nói độc trong súp cũng là hấn hạ, không liên quan tới tỷ tỷ, sau đó hấn, biểu huynh hấn tự sát.....” Liễu Chiêu nức nở kể lại mọi chuyện, Liễu Sương không thể khóc, chỉ ngồi yên, không nói gì.

“Mẫu hậu! Đào thúc thúc sẽ không làm chuyện như vậy, tuy hấn hận phụ hoàng, nhưng hấn yêu mẫu hậu, hấn chỉ là muốn cứu người!” Trên gương mặt non nớt của Phong Hàn Bích tràn đầy nước mắt, Liễu Sương cả kinh, thì thào hỏi: “Ngọc ca ca, hấn hận phụ hoàng người? Vì sao? Hấn yêu ta? Hấn yêu ta? Hấn.... Yêu ta?”

“Mẫu hậu, Hành Chi không muốn lừa dối ngài, phụ hoàng y, y đối với Đào thúc thúc làm chuyện không bằng cảm thú, y nói y yêu Đào thúc thúc, nhưng Đào thúc thúc lại yêu người, ta và Như Lý, tận mắt chứng kiến..... Nhưng chúng ta cứ không được Đào thúc thúc! Mẫu hậu, thực xin lỗi! Thực xin lỗi!”

Không chỉ mình Liễu Sương, Liễu Chiêu cũng sợ tới mức ngừng khóc, ngơ ngác nhìn Phong Hàn Bích, “Người nói..... Cái gì?”

“Sương nhi.....” Phong Thần người đầy vết máu, cước bộ lao đảo tiến về phía bọn họ, trong mắt vĩnh viễn mất đi ánh sáng, bất lực mà lại khiếp nhược. “Sương nhi, hấn đã chết, Liên Ngọc đã chết, ta hại chết hấn..... Là ta hại chết hấn.....”

Liễu Sương đứng lên, thất thần đến trước mặt y, đột nhiên nhấc tay hung hăng cho y một cái tát, sau đó điên cuồng cười to: “Ha ha ha ha, là chúng ta hại chết hấn, là chúng ta.....” Liễu Sương vừa cười vừa rơi lệ, Liễu Chiêu ôm chặt Phong Hàn Bích, nước mắt như mưa.

Giờ phút này Phong Hàn Bích tràn đầy lo sợ và bất lực, nó biết rõ chỉ có nó mới cứu được mẫu hậu, nó không quên kỉ hạn, nó muốn cứu nương!

Vẫn tưởng là ánh bình minh sẽ không tới, Phong Hàn Bích nhẹ nhàng đẩy Liễu Chiêu ra, không hề nhìn phụ hoàng, ly khai lãnh cung. Khiến nó bất ngờ, là Thương Giác Trung đứng trước đại môn phủ thái tử chờ nó, còn có cả Đào Như Lý bệnh nặng chưa lành, sắc mặt tái nhợt.

“Từ hôm nay, ta phải kiên cường.” Đây là câu đầu tiên Đào Như Lý nói khi gặp Phong Hàn Bích. Thương Giác Trung nắm tay Đào Như Lý nói: “Người không chỉ có một mình, người còn có ta và Tiểu Hân.” Sau đó, bọn họ liều mạng tìm chứng cứ trong ba ngày này, hoàng hậu thất thế mang trên lưng tội danh hành thích vua, tuy Đào Liên Ngọc lấy cái chết đổi lại sự trong sạch của hoàng hậu, nhưng càng nhiều người nghĩ hấn là con cò thể mạng do Liễu gia tìm tới. Người nguyên ý trợ giúp bọn nó không nhiều lắm, ba hài tử trong thời gian ngắn như vậy có thể làm gì? Huống chi hung thủ lại âm thầm quỷ nhiễu, bọn nó không thể tìm thấy bất kì chứng cứ nào chứng minh hoàng hậu trong sạch. Ba ngày, rất ngắn. Lúc ba người Phong Hàn Bích đến lãnh cung, Phong Thần đã ở đó.

Trong mắt Đào Như Lý là cừu hận cùng phòng bị khiến lòng Phong Thần co rút đau đớn, trước kia, hài tử này thích được y ôm, nó sẽ ôm cổ y gọi “Hoàng đế bá bá”. Là y trừng phạt đúng tội, chẳng trách người khác.

“Chúng ta không tìm được chứng cứ, nhưng ta biết rõ hung thủ là ai.” Phong Hàn Bích lạnh lùng nhìn phụ hoàng. Phong Thần mỉm cười, tràn đầy mệt mỏi, nói: “Ai?”

“Mạc Phi Phượng.” Phong Hàn Bích lạnh giọng trả lời. Phong Thần tán thưởng nhìn nó một cái: “Lý do.” Y không cần chứng cứ, mà là lý do. Không có chứng cứ, tội danh hành thích vua của Liễu Sương nhất định thành.

“Súp là mẫu hậu tự tay nấu, di nương từng thử qua hương vị, nàng không trúng độc, đây là thứ nhất. Mỗi đồ ăn được mang lên đều có thái giám thử độc, dù là mẫu hậu tự mình làm cũng không ngoại lệ, nhưng thái giám thử độc không trúng độc, này là thứ hai. Nhưng, Mạc Phi Phượng thử súp, nàng lại trúng độc. Sau khi mẫu hậu mang súp lên cũng không ăn, phụ hoàng cũng không, như vậy độc cũng chỉ có người duy nhất tiếp xúc với súp là Mạc Phi Phượng mới có cơ hội hạ. Về phần nàng muốn hại chính mình hay hại mẫu hậu, ta nghĩ phụ hoàng có thể tự mình hỏi.” Phong Hàn Bích phân tích, giọng điệu nguội lạnh lại sắc bén, Liễu Sương vui mừng nhìn Phong Hàn Bích, con của nàng rất vĩ đại, dù tương lai nàng không ở bên cạnh nó cũng không sao, nó sẽ sống rất tốt, sẽ là một quân vương thánh minh.

“Hành Chi, tới.” Liễu Sương vẫy vẫy Phong Hàn Bích, Phong Hàn Bích sững sờ, theo lời đi tới. Liễu Sương giúp nó vén lại tóc mai, từ ái nhìn nó, “Hào hảo chiếu cố chính mình, bảo hộ tốt Như Lý, đừng để người khác thương tổn nó, chúng ta nợ nó, người thay mẫu hậu hoàn lại, biết không?”

“Mẫu hậu.....” Phong Hàn Bích sợ hãi, bắt lấy tay Liễu Sương. Liễu Sương nhìn nó cười, ngực đau nhức một hồi, một ngụm máu đỏ thẩm phun ra.

“Mẫu hậu!”

“Sương nhi!”

Phong Hàn Bích ôm Liễu Sương, sợ hãi rơi nước mắt. Phong Thần nắm chặt tay Liễu Sương, nước mắt chảy xuống.

“Người không ngờ a, tại lãnh cung này lại có cây ngọc lan..... Thần, ta rất yêu rất yêu người, cho nên ta có thể vì kế hoạch của người mà chết..... Hơn nữa ta không cách nào đối mặt với người, ta nghĩ Ngọc ca ca, ta muốn đi cùng hấn..... Sương nhi thực xin lỗi..... Hấn.....” Ngờ kìa của Liễu Sương dần dần chậm, nhắm mắt lại, nước mắt chảy xuống.

“Mẫu hậu.....” Phong Hàn Bích ngơ ngác nhìn thi thể Liễu Sương, nhìn phụ hoàng thống khổ rơi nước mắt, lệ, rốt cuộc không thể rơi.

“Người đi chết đi!” Thanh âm non nớt bỗng giận mang theo hận ý vô tận, Đào Như Lý đem chủy thủ giấu trong ngực hướng Phong Thần lao tới!

“Như Lý!” Thương Giác Trung bị chuyện này dọa sợ tới phát khóc, nó không biết tại sao Đào thúc thúc phải ám sát Hoàng thượng, không biết vì sao

Đào thúc thúc phải chết, không biết vì sao Sương đi phải uống thuốc độc, càng không biết vì sao Đào Như Lý đột nhiên trở nên hung ác đến muốn giết chết Hoàng thượng!

Phong Thần ôm thi thể Liễu Sương, nhắm mắt lại, mặc cho chùy thủ của Đào Như Lý hướng về phía lồng ngực mình.

“Đừng!” Phong Hàn Bích khàn giọng hô to, Phong Thần mở mắt ra, Đào Như Lý dừng trước nó hai bước, ám vệ một kiếm đâm xuyên qua lồng ngực Đào Như Lý.

“Chính là như vậy, Hoàng thượng mời danh y khắp thiên hạ đến mới bảo toàn được tính mạng của ta, ám vệ bị ban chết. Sau đó, Hoàng thượng mang theo điện hạ, ta và các hoàng tử khác, trước linh vị tổ tiên Phong thị thể, chỉ cần Phong thị còn tồn tại một ngày, sẽ bảo vệ ta cả đời. Từ đó về sau, ta không gặp Hoàng thượng, ta không biết đối mặt với hân thể nào. Ta hận hân, cũng vừa kính hân, đành phải lựa chọn trốn tránh.” Đào Như Lý đậm mặt nói, nhiều năm như vậy, hân đã có thể bình tĩnh đối mặt chuyện năm đó.

Chung Như Thủy để Đào Như Lý tựa trên vai mình, lắng lắng nghe. Vì Đào Như Lý mà đau lòng, cũng vì Phong Hàn Bích mà đau lòng. Mười mấy năm trước, hai nam hài phải chứng kiến chuyện tàn khốc như vậy, rốt cục bọn họ lớn lên thế nào? “Hoàng Thượng cũng biết chuyện này là do Mạc Phi Phượng? Nhưng cái gì cũng không nói.” Khó trách Phong Hàn Bích hận phụ thân mình đến thế.

“Đúng, lúc đó hân chỉ muốn lấy cớ đem Sương đi biếm lãnh cung, làm cho Mạc gia mất cảnh giác, nhưng, phụ thân của ta, ông. Sau đó là Sương đi, mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, cuối cùng Hoàng thượng cũng không bắt lấy sơ hở của Mạc gia, chỉ có thể để Mạc gia an bình, ăn độc dược của Mạc Phi Phượng mười năm, chỉ chờ ngày bọn họ mưu phản, sau đó điện hạ có thể danh chính ngôn thuận đem Mạc gia nhổ tận gốc.” Đào Như Lý cười cười, không tiếp tục chủ đề này, ngược lại nói: “Người biết không, có lẽ ta cũng không yêu điện hạ, điện tử nhỏ chiều cổ ta rất tốt, y không cho phép bất kì ai khi dễ ta, không cho phép bất kì ai nói xấu ta. Chỉ cần y nghe được ai dám bàn luận về ta, y sẽ mặt lạnh đánh họ. Ta theo thói quen ý lại y, hoàn cảnh của y và ta rất giống, bất tri bất giác, đem chuyện y tốt với ta thật là trở thành đương nhiên, ta cũng xem sự ý lại y thành yêu. Cho đến khi người xuất hiện, bị điện hạ cự tuyệt, ta lại không khó chịu, chỉ là không cam lòng.” Đào Như Lý cười khê hai tiếng, “Có lẽ ta càng thích hơn.”

“Hi hi, không có vấn đề, dù sao Hành Chi cũng không muốn ta, ra ngoài rồi chúng ta sẽ gom góp a, hưởng chi người so với Hành Chi ít gánh nặng hơn! Ai nha, ta đã quên còn có một tình địch là Lê Khổ, làm sao bây giờ, ta nhất định đánh không lại lão lưu manh kia!” Chung Như Thủy giả bộ buồn rầu nói.

“Ha ha ha, người nói sai, Lê Khổ chỉ là bằng hữu.” Mặt Đào Như Lý phỉếm hồng, may mắn vì ánh nến chiếu rọi mà Chung Như Thủy nhìn không ra, bằng không nhất định sẽ cười nhạo nửa ngày.

“Bằng hữu ~ bạn tốt ~” Chung Như Thủy quái gờ hát, Đào Như Lý buồn cười đẩy nhẹ hân, Chung Như Thủy kêu lên một tiếng đau đớn, vuốt bụng. Đào Như Lý cả kinh, vội vàng đỡ hân hỏi: “Thế nào? Độc phát? Đừng sợ, ta truyền nội lực cho người!”

“Không cần!” Chung Như Thủy bắt lấy tay hân, có chút buồn bực nói: “Chỉ là bụng rất không thoải mái, hơi nóng nóng, ngực cũng có chút buồn bực.”

“Ta bắt mạch cho người.” Đào Như Lý không cần hân đồng ý đã bắt lấy cổ tay hân, qua một hồi, Đào Như Lý mới giật mình kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Chung Như Thủy, trong mắt là không thể tin.

“Làm sao vậy?” Chung Như Thủy hoảng sợ hỏi, chẳng lẽ mạng không thọ?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Chuông tang

Đào Như Lý biến sắc, tay phải nâng lên khẽ run chỉ vào Chung Như Thủy, thoáng dừng, thấy Chung Như Thủy biểu tình mờ mịt, cắn răng sờ soạng bụng hân tới lui hơn mười lần. Cuối cùng, Đào Như Lý gian nan cười nói: “Thủy Thủy, người không phải nữ hài tử?” Kỳ thật hân biết rõ không cần hỏi, Thủy Thủy là nam hay nữ sao hân không rõ, dù hân thật sự không rõ, điện hạ cũng nắm chắc trong lòng bàn tay.

“Gi?” Chung Như Thủy càng mờ mịt, “Sao ta lại là nữ hài tử, ta là nam nhân chân chính a!”

“Vì sao. là hi mạch?” Biểu tình của Đào Như Lý như sắp khóc, hân từ ba tuổi bắt đầu xem y thư điển tịch, năm tuổi bắt đầu học y thuật, mười tuổi y thuật của hân coi như có chút thành quả, hơn mười năm, hân chưa từng gặp qua mạch tượng kỳ lạ quý dị như vậy, tuy hi mạch của Thủy Thủy rất yếu ớt, nhưng vừa xem qua bụng, tuyệt đối không sai, Thủy Thủy thật sự có thai!

“Cáp?” Chung Như Thủy ngốc trệ một chút, suy nghĩ vừa chuyển, ngốc hỏi: “Cái gì gọi là hi mạch?”

“Chính là, chính là người, có. Hài tử.” Đào Như Lý gian nan nói, sắc mặt kém đến cực điểm.

“A.!” Chung Như Thủy hoảng hốt, nhảy dựng lên hô to: “Có hài tử?! Ta là một đại nam nhân có hài tử? Mang thai a? Người bịp bợm!!!!”

“Thủy Thủy! Ngươi tỉnh táo! Tỉnh táo!” Đào Như Lý vội vàng giữ chặt hân, “Thủy Thủy, đừng như vậy, đừng hoảng hốt, ta nghĩ cách, nhất định là sai lầm, ta sẽ giúp ngươi bắt mạch!”

Nghe Đào Như Lý nói vậy, Chung Như Thủy tỉnh táo lại, nhưng sắc mặt vẫn âm trầm như trước.

Đào Như Lý kéo tay hân qua, tỉ mỉ bắt mạch thật lâu, lại xem xét bụng hân một hồi, nhìn nhìn Chung Như Thủy, muốn nói lại thôi. Ngược lại, Chung Như Thủy dị thường tỉnh táo, hoàn toàn không kích động như vừa rồi, lạnh nhạt nói: “Nói.”

“Thủy Thủy, cái này nguy rồi.” Đào Như Lý cười khò một tiếng, nói tiếp: “Là hỉ mạch, không thể nghi ngờ, về phần tại sao như vậy, ta nghĩ, hân là cô độc gọi ‘Tứ âm’ trong người ngươi làm thể chất của ngươi biến đổi, hiện tại, rốt cuộc ta cũng biết vì sao trong điển tịch y thư của Ngộ quốc rất ít ghi về cô độc, dù có một vài câu cũng chỉ qua loa, trách không được hoàng đế Ngộ quốc muốn hủy loại cô độc này, trên thư tịch cổ nói qua, ‘Tứ âm’ là một loại được cấm kỵ trái với luân thường đạo lý, hóa ra chính là làm cho nam tử mang thai. Nhưng, gay go nhất là, ta phát hiện, tâm mạch của ngươi cùng tâm mạch của hải tử tương liên, nếu muốn hủy nó, ngươi cũng sẽ chết.”

Chung Như Thủy im lặng, nhìn nhìn bụng mình, vô thức phủ tay lên bụng.

“Thủy Thủy.” Đào Như Lý lúng túng nhìn hân, một nam tử mang thai, lại dùng thân nam tử sinh tử, bất kì nam nhân nào đều không thể chịu đựng được thống khổ cùng si nhục như vậy.

“Mấy tháng?” Chung Như Thủy vuốt ve bụng mình, đột nhiên hỏi.

“Ưc, hơn một tháng, tính thời gian, hân là lúc ngươi bắt đầu bị độc phát.” Đào Như Lý nói xong mới giật mình, hóa ra không phải độc phát! Mà là dấu hiệu mang thai. Hải tử có tâm mạch tương liên với Thủy Thủy, hóa ra thứ hấp thu năng lượng của Thủy Thủy không phải cô độc mà là hải tử!

“Nguyên lai thứ làm loạn trong cơ thể ta không phải tiểu trùng mà là tiểu hải tử a.” Chung Như Thủy cười nhạt nói, chẳng những thích hấp thu năng lượng của hân, còn thích hấp thu nội lực.

“Thủy Thủy, ngươi định.” Đào Như Lý có chút lo lắng nhìn Chung Như Thủy.

Chung Như Thủy cười cười: “Sẽ sinh a, nếu không còn có thể làm gì bây giờ? Hủy nó ta cũng đi đòi nhà ma, thôi thì sinh hạ, nói thế nào, nó cũng là một sinh mạng. Tuy sinh là một vấn đề lớn, nhưng ngươi là thần y nên ta cũng không cần lo lắng, tất cả giao cho ngươi.”

“Hào, chỉ cần ngươi nguyện ý, chắc chắn ta sẽ giúp ngươi!” Đào Như Lý nắm chặt tay hân, đột nhiên nghĩ tới điều gì, cười nói: “Điện hạ nhất định sẽ rất vui vẻ!”

“Không, đừng nói cho y, sau khi ra khỏi đây, ta định sẽ rời khỏi y. Ta và y, không có khả năng.” Chung Như Thủy nhàn nhạt nói.

“Vì sao? Điện hạ không thích nữ nhân kia! Chỉ vì dung mạo nàng có vài phần giống tiên hậu mà thôi, điện hạ chỉ qua nàng tìm bóng dáng tiên hậu!” Đào Như Lý cuống quýt giải thích.

Chung Như Thủy lắc đầu: “Không phải vì nguyên nhân đó, y là Thái Tử, tương lai sẽ là hoàng đế, tam cung lục viện bảy phi tám tần cũng không vì thiếu ta mà ít đi. Trước kia ta cho rằng chỉ cần ta yêu y liền có thể chịu được việc bên cạnh y có nữ nhân khác, nhưng qua chuyện lần này ta phát hiện mình không thể nhẫn một chút. Ta là nam nhân, tính độc chiếm và dục vọng chinh phục của nam nhân có ai không biết. Đã không thể chấp nhận chia sẻ, vậy không bằng ly khai, lúc về già còn có kỉ niệm tốt đẹp để nhớ lại, huống chi, ta đã không còn là một người, ta muốn sinh hạ nó, chăm sóc nó, tối thiểu nhất, có thể cho nó một gia đình ấm áp, mà không muốn nó nhìn thấy phụ thân mình bị một đám nữ nhân vây quanh, tranh đoạt sủng ái.”

Đào Như Lý ngây ngẩn cả người, hân không thể không thừa nhận, lời của Chung Như Thủy, đều chính xác.

“Ha ha ha, nói rất hay, Thuần Vu thể tử làm Bồn cung bội phục.” Tiếng vỗ tay thanh thúy cùng thanh âm kiều mỹ truyền đến, tường đá đối diện bọn họ từ từ mở ra, người vừa lên tiếng là người bọn họ không ngờ tới.

“Phượng quý phi!” Chung Như Thủy và Đào Như Lý sợ hãi kêu lên, rốt cuộc nơi này là đâu? Tại sao Mạc Phi Phượng lại xuất hiện ở đây?

“Thế nào, Bồn cung xuất hiện làm các ngươi giật mình?” Mạc Phi Phượng từ từ đi đến, theo sau là Phong Hàn Mộ và thị vệ gọi “Lang”.

Đào Như Lý đem Chung Như Thủy ngăn phía sau, Chung Như Thủy bảo vệ bụng mình.

Mạc Phi Phượng nhìn động tác của Chung Như Thủy, dùng tay áo che miệng cười nói: “Thế tử thật đúng là, lo lắng cho con mình.”

Chung Như Thủy trầm mặt nhìn chăm chăm bọn họ, Đào Như Lý nghiêng người ngăn cản toàn bộ ánh mắt, nói: “Các ngươi định làm gì.”

“Không có gì, chỉ muốn bắt ngươi và Thuần Vu thể tử tới làm giao dịch mà thôi, nhưng tình cảnh của thể tử hiện nay không phải là tin tốt đối với Khúc Dương Vũ a, may mắn, còn có thể lấy ra đối phó với Phong Hàn Bích.” Phong Hàn Mộ đang đưa chiết phiến, nghiêng ngả cười nói.

“Ngươi đã sớm biết cô độc ta trúng là gì đúng không, chính là vì hôm nay?” Chung Như Thủy nghi hoặc nhìn bọn họ.

“Đương nhiên không phải! Lúc ấy bôn vương chỉ hiếu kỳ xem ngươi trúng loại cô gì, hỏi nương một chút, ai ngờ, ha ha, đúng là loại cô này.” Phong Hàn Mộ có chút hả hê nói.

“Hừ! Bỏ cung vốn không tin, loại cổ này đã bị Ngộ quốc quốc chủ hủy hơn hai mươi năm trước, mà ngay cả quốc sư kia cũng bị chôn sống cùng nghiệt chủng trong bụng hân, sao loại cổ độc này vẫn còn tồn tại? Nhưng giờ xem ra, quốc sư còn lưu có một viên!” Trong mắt Mạc Phi Phụng tràn đầy cay nghiệt, nhìn chằm chằm Chung Như Thủy, tựa hồ muốn đem hân thiên đao vạn quả! Đào Như Lý chấn động, hóa ra quốc sư Ngộ chết như vậy, năm đó vì quốc sư chết một cách thần bí làm dân chúng bất mãn, cuối cùng hợp tác với Trương quốc diệt Ngộ quốc! Hóa ra, năm đó còn có chuyện như vậy, quốc sư là nam tử, hân hoài thai, nói thế nào cũng là chuyện khiến thiên hạ chê cười, khó trách quốc chủ Ngộ quốc tình nguyện diệt quốc cũng không nguyện nói ra chân tướng!

Chung Như Thủy có cảm giác Mạc Phi Phụng không nhìn hân, mà là qua hân nhìn một người khác. Nghĩ nghĩ, nói: “Nếu ta đoán không sai, hài tử trong bụng quốc sư, là của Ngộ quốc quốc chủ, cũng là phụ hoàng ngươi. Ta nói đúng không? Ngộ quốc công chúa Mạc Phi Phụng!”

Mạc Phi Phụng thất kinh, gât gao nhìn chằm chằm Chung Như Thủy. Chung Như Thủy cười cười: “Ngươi cho rằng không ai biết rõ thân phận của ngươi? Tra một chút là ra. Về phần vì sao ta biết bí mật của Ngộ quốc các ngươi, chỉ cần động não một chút liền hiểu rõ! Lúc ngươi nói đến quốc sư, trong mắt tràn đầy căm hận, lúc ấy ngươi nhiều nhất cũng chỉ mười sáu mười bảy tuổi, còn chưa thành thân thì không thể nào là vi đoạt nam nhân của ngươi. Vậy sẽ là người thân của ngươi. Có thể khiến quốc sư động tâm, lại dám ra tay với quốc sư, thân phận người kia nhất định rất cao quý, ta nghĩ trừ phụ thân của ngươi, cũng không còn người khác.”

“Ngươi rất thông minh.” Mạc Phi Phụng hung hăng nhìn chằm chằm Chung Như Thủy, tiểu dung cay nghiệt, “Đáng tiếc đời này bỏ cung ghét nhất người thông minh.”

“Muốn giết ta? Đến a.” Chung Như Thủy cười.

“Ngươi cho rằng bỏ cung không dám!” Mạc Phi Phụng giận dữ, vừa xông lên đã bị Phong Hàn Mộ giữ chặt.

“Nương.” Phong Hàn Mộ vỗ vỗ lưng Mạc Phi Phụng giúp nàng thuận khí, “Giết hân rất dễ, nhưng bây giờ không phải lúc, chờ chúng ta bắt được Phong Hàn Bích, chúng ta sẽ giết hân trước mặt y!”

“Hừ,” Mạc Phi Phụng hừ lạnh một tiếng, hung hăng liếc Chung Như Thủy, “Đúng là chủ ý không tệ.”

Kháo, có cần ác độc như vậy không. Chung Như Thủy co rút khóe miệng, nghĩ.

“Cong! Cong! Cong! Cong!” Tiếng chuông nặng nề truyền đến, tất cả người trong phòng đều dừng sò.

“Tiếng chuông? Nơi này là chùa miếu?” Chung Như Thủy nhìn về phía bốn người Phong Hàn Mộ, bọn họ cũng không trả lời, chỉ nở nụ cười! Kích động cười, lại không hề có hảo ý! Chung Như Thủy kéo tay Đào Như Lý, sắc mặt Đào Như Lý kỳ quái, tái nhợt như tờ giấy, trong mắt tràn ngập hơi nước!

“Hừ! Nhiều năm như vậy, rốt cục cũng đợi được ngày này! Đừng chậm trễ thời gian, đi!” Ngừ khí của Mạc Phi Phụng đầy hưng phấn, ồng tay áo phát lên, dẫn đầu đi ra ngoài. Phong Hàn Mộ cũng cao hứng, cười đắc ý nhìn Chung Như Thủy và Đào Như Lý, mang theo Lang rời đi.

Cửa mật thất chậm rãi đóng lại, kín không một khe hở. Chung Như Thủy nhút nhát nhìn thoáng qua, quay đầu nhìn về phía Đào Như Lý. Thần sắc Đào Như Lý bi thương, đột nhiên hướng phía đông thẳng quỳ xuống, cúi người bái!

“Tiểu Đào Nhi, ngươi làm gì vậy?” Chung Như Thủy hoảng hốt, lập tức giữ chặt hân, Đào Như Lý vẫn quỳ lạy, chỉ nói một câu: “Chuông tang.”

Chung Như Thủy chấn động, buông lỏng tay, chuông tang? Hoàng thượng, băng hà Chung Như Thủy xoa bụng của mình, nhớ tới mình có duyên gặp mặt Phong Thần một lần, một lão nhân nghiêm túc, mà đáng thương. Chậm rãi quỳ xuống, Chung Như Thủy cũng học Đào Như Lý hướng về phía đông quỳ lạy.

Thật lâu sau, Đào Như Lý mới ngồi thẳng lên, nhìn Chung Như Thủy vẫn đang quỳ lạy, buồn bã cười, kéo hân nói: “Chúng ta ở tại phủ thừa tướng, phía đông của phủ thừa tướng là hoàng cung.”

“Phủ thừa tướng?” Chung Như Thủy nhìn về phía Đào Như Lý, “Sao ngươi biết?”

“Bởi Mạc Phi Phụng xuất hiện ở đây là vì nơi này có thể nghe rõ tiếng chuông tang.” Đào Như Lý nắm vai Chung Như Thủy, quỳ quá lâu, người Chung Như Thủy liền lạnh lẽo.

“Nếu chúng ta ở phủ thừa tướng, Hành Chi muốn cứu người hân rất khó khăn.” Chung Như Thủy lo lắng nói. Đào Như Lý hờ hững gạt đầu, sắc mặt trầm tĩnh.

Mạc Tiểu ẩn tại tường cao của phủ thừa tướng, nhìn cước bộ dồn dập hưng phấn của mẫu tử Mạc Phi Phụng, trong mắt xuất hiện tia buồn bã hiếm thấy. Hân cũng nghe được chuông tang, Hoàng thượng băng hà. Đêm nay tình phong huyết vũ.

Mạc Tiểu biết rõ Chung Như Thủy bị nhốt trong mật thất, nhưng hân không thể đi cứu. Bởi vì chỉ có hai người rời đi, người gọi “Lang” vẫn ở lại. Không phải vì sợ hãi, mà vì hân là ám vệ, ưu tiên hàng đầu là bảo hộ chủ nhân an toàn. Giờ tùy tiện xông vào, có thể hại đến chủ nhân. Cho nên, hân chỉ có thể chờ, chờ tự tay địch nhân mang ra, hân tùy thời động thủ, một kích cứu người!

Manh mối hân lưu lại hân Mạc Hoan sẽ phát hiện, ánh mắt Mạc Tiểu vi ám, hy vọng điện hạ sẽ thuận lợi!

Phong Hàn Bích lẳng lẳng nghe Mạc Hoan báo cáo, nhìn ngoài cửa sổ, trong sân đã treo đầy cờ trắng, nhưng trên người y vẫn còn mặc y phục thường ngày. Phong Hàn Mộ và Mạc gia động thủ sao? Đáng tiếc, hết thấy đều ở trong lòng bàn tay của y. Chỉ chờ Mạc Tiêu cứu được Như nhi và Như Lý, mọi chuyện sẽ xong.

Lâm công công nhẹ nhàng gõ cửa, Mạc Hoan nhanh chóng biến mất.

“Tiến đến.” Phong Hàn Bích lạnh lùng nói.

Lâm công công đẩy cửa vào, kính cẩn nói với Phong Hàn Bích: “Điện hạ, chuyện trong nội cung đã sắp xếp thỏa đáng, bệ hạ và nương nương nói chuyện về sau hết thấy đều do điện hạ an bài.”

“Ừm, ngươi vào cung trước, ở bên cạnh phụ hoàng.”

“Vâng.” Lâm công công lo lắng nhìn Phong Hàn Bích, chậm rãi lui ra ngoài. Phong Hàn Bích đứng dậy, đi về phía phòng ngủ. Lúc y đi ra, đã đổi thành tang phục trắng thuần, ngân quan bị gỡ xuống, chỉ dùng tơ lụa bạch sắc cột lại. Cảm bảo kiếm của mình, Phong Hàn Bích đẩy cửa ra ngoài.

Phụ thân y chưa chết, nhưng y biết mình không có cơ hội gặp ông lần cuối.

Phong Thần nhàn nhạt nhìn Mạc Phi Phụng và Mạc Nguyên thần sắc không dám tin đang quỳ dưới đất nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, Liễu Chiêu mặc thiên y màu xám, thấy Phong Thần ho khan, sẵn sàng đưa một ly trà cho y.

“Cám ơn.” Phong Thần vừa áy náy lại vừa thương tiếc nhìn Liễu Chiêu, y cảm ơn không chỉ vì một ly trà này, mà vì nhiều năm qua nàng vẫn sẵn sàng làm bạn với y, dù y làm nhiều chuyện sai lầm như vậy, nàng vẫn bất ly bất khí. Liễu Chiêu là nữ tử rất tốt, nếu nàng được gả cho một nam nhân tốt, nàng sẽ được hạnh phúc, mà không phải đem thanh xuân cả đời chôn vùi trong hoàng cung lạnh lẽo này.

Liễu Chiêu sững sờ, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Vì sao? Vì sao ngươi chưa chết! Không phải ngươi đã chết rồi sao? Chuông tang đã vang lên, sao ngươi còn chưa chết? Ngươi gạt ta, ngươi gạt ta!” Mạc Phi Phụng tuyệt vọng hô to, nước mắt chảy xuống, Phong Thần không để ý đến sự điên cuồng của Mạc Phi Phụng, mà nhìn chăm chăm vào Mạc Nguyên, tuy ông không sống được bao lâu nữa, nhưng trời sinh khí chất vương giả khiến Mạc Nguyên như nhũn ra.

“Mạc Nguyên, là hữu thừa tướng, là tam triều nguyên lão, đáng tiếc, ban đêm mang binh lính xông vào hoàng cung âm mưu soán vị, chết không hết tội! Trẫm, niệm tình ngươi là tam triều nguyên lão, ban thưởng rượu độc, xét nhà, lưu vong tam tộc, cửu tộc trọn đời không được vào kinh.” Phong Thần xoa xoa mi tâm, giọng điệu mỗi một. Mạc Nguyên vô lực quy xuống, hai mắt vô thần nói: “Tạ ơn Hoàng thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế……” Tội tru di cửu tộc, kết quả là được Hoàng thượng khoan hồng độ lượng sao?

“Mạc Phi Phụng, ban thưởng lụa trắng ba thước. Về phần Mộ nhi, giết, không tha……” Phong Thần nhắm mắt lại, tựa vào nệm êm, khí tức mỏng manh.

“Dựa vào cái gì! Phong Thần, ta cho ngươi biết, ta không cần lụa trắng của ngươi! Ngươi cũng đừng nghĩ giết Mộ nhi, Mộ nhi, Mộ nhi là con của ngươi! Ngươi không thể giết nó, không thể……” Trên mặt Mạc Phi Phụng tràn đầy nước mắt, nói năng lộn xộn, “Rõ ràng là chuông tang, là ngươi cố ý, giả chết lừa chúng ta vào bẫy, ngươi căn bản không chết……”

“Không, trẫm sắp chết, chính ngươi hạ độc chẳng lẽ còn không rõ? Tựa như mười một năm trước ngươi tự hạ độc mình, có thể không chế sinh từ a……” Phong Thần cười, nhìn nàng một cái.

Sắc mặt Mạc Phi Phụng trắng bệch, y biết rồi! Hóa ra y biết rồi!

“Trẫm chỉ gõ chuông tang sớm hơn một chút, dù sao sớm hay muộn đối với trẫm mà nói không có gì khác biệt……” Phong Thần suy yếu cười cười, “Mộ nhi a, trẫm cũng không muốn giết nó, nó là huyết mạch của trẫm, mang dòng máu của trẫm…… Nhưng, nó không nên, không nên hạ độc tam hoàng tử, hại hại tử đó trở thành ngọc tử…… Không nên đối gạt Thanh nhi giết Hàn Bích, hãm hại Tiểu Chiêu, cuối cùng còn hại chết nhiều người như vậy……”

“Ngươi biết, ngươi luôn biết! Vì sao, vì sao không sớm vạch trần chúng ta! Vì sao, phải chờ tới giờ……” Mạc Phi Phụng thất thần nhìn Phong Thần, tựa như một hài tử khờ dại, hy vọng đối phương có thể cho nàng một đáp án.

“Vi thiên hạ.” Phong Thần mỗi một nói, “Tất cả chuyện năm đó đều không có chứng cứ, nếu trẫm cứ lỗ mãng nói hung thủ là các ngươi, Mạc gia sẽ dùng cơ đó tạo phản, đến lúc đó sinh linh đồ thần, người chịu khổ là dân chúng…… Hôm nay, các ngươi ở trước mặt mọi người trong thiên hạ ý đồ hành thích vua soán vị, trẫm có thể danh chính ngôn thuận, nhổ tận gốc……”

“Ha ha ha ha, a ha ha ha ha! Tốt, hảo quân chủ sáng suốt, hảo một thánh quân vì dân vì nước a, ả nhử mười năm thậm chí cả mạng cũng không cần, vì giết ta……” Mạc Phi Phụng vừa khóc vừa cười, thần trí không tỉnh táo.

Phong Thần mỗi một thở dài, phát phát tay, nói: “Đến đi……”

Liễu Chiêu như vừa xem một vở hài kịch, dùng thân phận quần chúng mà xem, dùng thân phận quần chúng lãnh nhận vở kịch chấm dứt, như người ngoài cuộc, không vui không buồn, tỉnh táo xem hết thấy biến hóa.

“Tiểu Chiêu. Đến bên người trăm, cùng trăm, lần cuối cùng xem mặt trời mọc a.” Phong Thần nhìn ra ngoài cửa sổ, nở nụ cười nhàn nhạt, y thấy Ngọc nhi và Sương nhi mỉm cười với y, bọn họ đang chờ y.

Liễu Chiêu vẫn không thể cùng y đi đoạn đường cuối cùng, lúc nàng tới bên cạnh, y đã đoạn khí, trên mặt là nụ cười nhàn nhạt.

“Ngủ đi, từ nay về sau, trong mộng, đều là hạnh phúc.” Liễu Chiêu chậm rãi ngồi xuống bên cạnh y, đầu đặt trên vai y, lệ rơi làm ướt khuôn mặt.

Mọi người trong hành cung đồng thời quỳ xuống, tiếng nước nở mà bi thiết, truyền khắp hoàng cung.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Lựa chọn tuyệt vọng

Trời mưa phùn, Phong Hàn Bích nhìn hướng hoàng cung, nội tâm đột nhiên đau đớn, ánh mắt bi thương. Cảm giác này, lúc mẫu hậu qua đời, cũng có qua.

“Thần, Trình Viễn, tham kiến điện hạ!” Thủ tướng Mị thành Trình Viễn vội vàng chạy đến, quỳ một gối, nói: “Điện hạ, bọn thần đã ngăn binh mã của Bình vương ngoài thành, tuy Bình vương liên tiếp thất bại, nhưng không hề bối rối, như đang đợi cái gì, thần sợ sẽ có biến!” Hắn là gián điệp Phong Hàn Bích phái đến bên người Mạc Nguyên, phản lại Phong Hàn Mộ, hắn đã áp chế người của đối phương ngoài thành.

“Hắn đang chờ viện quân, viện quân của Lang Hiên và quân đội bí mật của hắn.” Phong Hàn Bích lạnh lùng nói, chúng tướng sĩ kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Phong Hàn Bích, hóa ra Bình vương có viện quân!

“Nhưng, lát nữa hắn sẽ luống cuống. Bởi vì, không có viện quân.” Phong Hàn Bích ngồi trên ngựa hướng về hoàng cung cúi thấp người, sau đó quay ngựa lại, nói: “Trình Viễn, lập tức mang binh mã đến Đồng Châu thành, hỗ trợ Thương tướng quân.”

“Vâng!” Trình Viễn lĩnh mệnh rồi đi.

“Điện hạ! Chúng ta đã bao vây phủ thừa tướng!” Một binh lính vội vã chạy tới bẩm báo.

“Xuất phát.” Phong Hàn Bích nhẹ đạp thân ngựa, dẫn đội cận vệ tới phủ thừa tướng. Phong Hàn Mộ không có cơ hội, đêm trước Thương Giác Trung đã ngăn chặn lối ra duy nhất ở Võng Lương cốc, ba thùng dầu lớn, châm lửa, mười vạn binh mã bị ản cứ như vậy táng thân trong biển lửa. Về phần vì sao Lang Hiên không xuất binh, là vì Hoàng thượng phái tâm phúc đi mật đàm cùng quốc chủ Lang Hiên quốc. Sau đó Lang Hiên quốc chủ tước binh quyền của thái tử, lệnh hắn ở nhà tu tâm dưỡng tính, nửa tháng không được xuất môn.

Đến tướng phủ, mới phát hiện ký hiệu Mạc Tiểu để lại, Chung Như Thủy và Đào Như Lý đã bị mang đi! Lần theo dấu vết, Phong Hàn Bích lập tức đuổi theo ký hiệu.

Như nhi. Lòng mây Phong Hàn Bích hơi co lại, “Àm ảm” Tiếng sấm vang lên, mưa dần dần dày hạt, sau đó biến thành mưa to.

Lúc Phong Hàn Mộ xông vào mật thất, khiến Chung Như Thủy và Đào Như Lý hoảng sợ, bộ dạng của hắn so với mấy canh giờ trước thực sự kém quá xa! Một thân long bào nhốm máu và nước mưa, tóc mai tán loạn, sắc mặt xanh trắng. Trong mắt là thất bại và không cam lòng khiến Chung Như Thủy nhẹ thở dài — ai, thiên hạ, quan trọng như vậy?

“U, soán vị thành công hả? Ta nói, ngươi một thân long bào? Chắc chắc, y phục đẹp để quý giá trên người ngươi, đều cho một loại cảm giác, cảm thú.” Chung Như Thủy vượt cảm, có chút đáng tiếc nói. Đào Như Lý không kịp bảo hộ Chung Như Thủy, hắn đã bị Phong Hàn Mộ túm lấy cổ, Phong Hàn Mộ ghé vào lỗ tai hắn, cảm hận nói: “Thuần Vu Lưu, ngươi đừng đắc ý, nếu ta chết ta cũng kéo hai ngươi chết theo! Phong Hàn Bích khiến ta thảm, ta không đáp lễ y, thực có lỗi với chính mình a?”

“A!” Chung Như Thủy kêu lên một tiếng đau đớn, tay che chở bụng của mình, hung hăng nhìn Phong Hàn Mộ.

“Buông hắn ra!” Đào Như Lý một chương bỏ về phía Phong Hàn Mộ Mộ, Lang đứng một bên đã sớm chuẩn bị, ra tay như chớp điểm huyệt hắn.

“Đi!” Phong Hàn Mộ hạ một chương làm Chung Như Thủy hôn mê, ném cho Lang. Khí lực của Lang quả thật vô cùng lớn, có thể khiêng cả hai người trên vai, sải bước đuổi theo Phong Hàn Mộ, Phong Hàn Mộ đẩy cửa đá bên cạnh, nơi này là mật đạo, thông với ngoại thành, ở đó tàn quân đang chờ hắn. Hắn muốn tới Đồng Châu thành, hắn không tin quân đội mình nuôi dưỡng nhiều năm lại bị Thương Giác Trung tiêu diệt! Chỉ cần liên hệ với bọn họ, với Khúc Dương Vũ của Lang Hiên, nhất định hắn có thể xoay chuyển tình thế! Phong Hàn Mộ hắn sẽ không thua!

Phong Hàn Mộ phi nhanh trong màn mưa lạnh lẽo, theo sau hắn không tới hai mươi người! Lang vì yểm hộ hắn rồi đi, một mình một người chống lại binh mã của Phong Hàn Bích! Cái gọi là binh bại như núi đổ, Phong Hàn Mộ biết rõ lần này nhất định thua, nhưng hắn thua, hắn cũng muốn lợi dụng ưu thế này làm tổn thương Phong Hàn Bích! Đến cửa vào Võng Lương cốc, đi vào liền nhìn thấy cảnh tượng tựa như địa ngục — một mảng rừng cây cháy đen, thấy chất đầy đất, tản ra mùi hôi thối làm người ta cảm thấy buồn nôn, có nhiều chỗ còn dư hỏa, nhánh cây cháy tạo ra thanh âm tí tách. Nếu không phải

tối hôm qua có một trận mưa lớn, chỉ sợ nơi này vẫn cháy rừng rực. Phong Hàn Mộ áp chế cảm giác cuộn cuộn trong dạ dày, hai mắt hiện lên cừu hận thấu xương, Phong Hàn Bích thiếu mười vạn đại quân của hắn, hắn sẽ bắt Phong Hàn Bích nếm thử tư vị thống khổ và tuyệt vọng! Quay đầu nhìn Chung Như Thủy và Đào Như Lý trên lưng ngựa, cay nghiệt cười, lạnh nhạt nói với những người còn lại: “Đến Si Mị hạ!”

Phong Hàn Bích lãnh nhãn nhìn Lang một thân đầy thương tích, điềm nhiên nói: “Tránh ra!”

Lang thở hồn hèn cầm đại đao của mình, đứng ở giữa, hai bên chất đầy thi thể, máu tươi chảy thành dòng, ngay mưa cũng không làm nhạt đi huyết sắc.

Mưa càng lúc càng lớn, nội tâm Phong Hàn Bích càng thêm lo lắng, y bội phục dũng khí của Lang, nhưng hắn không thức thời, vậy phải chết!

Phong Hàn Bích rút kiếm, nhảy xuống ngựa, rất nhanh hướng về phía hắn.

“Phốc!” Máu tươi trước ngực Lang mạnh mẽ phun ra, ngã xuống, hắn thậm chí còn không kịp rút đao.

Phong Hàn Bích đứng dưới mưa, mưa rửa trôi vết máu trên thân kiếm. May mắn Như nhi không trông thấy y giết người, Phong Hàn Bích nghĩ có chút may mắn, nhớ cũng vào một ngày mưa, hắn từ trong mưa chạy tới, khóc nói với y, “Mạng người đều rất quý giá”, cầu y đừng giết người. Có lẽ khi đó, y đã yêu hắn? Phong Hàn Bích giục ngựa, nhanh chóng đuổi theo. Chờ cứu được Như nhi, y sẽ nói cho hắn biết, hắn là hoàng hậu duy nhất của y.

Lúc Phong Hàn Bích đuổi tới Vòng Lượng cốc thì Chung Như Thủy và Đào Như Lý bị treo trên cọc gỗ, dưới cọc gỗ là nước sông chảy xiết, hai dây thừng bị thắt chung một chỗ, buộc vào một tảng đá lớn trên đầu. Mưa to, nước sông cuộn cuộn, nếu rơi xuống, đến thi thể cũng không thể tìm thấy. Phong Hàn Mộ nở nụ cười nhìn đoàn nhân mã, trong mắt tràn đầy điên cuồng, bên cạnh hắn là thi thể của những binh sĩ còn lại, hắn giết bọn họ, tống theo hắn.

Nhận được tin tức, Thương Giác Trung và Lê Khổ mang theo binh mã chạy đến, nhìn cảnh tượng như vậy, tâm liền lạnh xuống, vô thức nhìn về phía Phong Hàn Bích. Phong Hàn Bích lạnh lùng nhìn Phong Hàn Mộ, Tiểu dung Phong Hàn Mộ không đổi, nghiêng đầu gọi một tiếng “Đại ca”, sau đó đem kiếm đặt trên sợi dây.

Trong lòng Thương Giác Trung căng thẳng, hét lớn: “Người trốn không thoát đâu, nhanh thả bọn họ.” Ánh mắt Thương Giác Trung đầy tàn nhẫn nhìn Phong Hàn Mộ, Chung Như Thủy bị treo, đưa lưng về phía bọn họ, căn bản không biết tình cảnh của mình. Đào Như Lý đối diện bọn họ, thần sắc suy yếu, nhưng vẫn bảo trì thanh tĩnh.

“Tiểu Đào Nhi! Thủy Thủy!” Thương Giác Trung sợ hãi gọi tên bọn họ, Đào Như Lý mỉm cười suy yếu đáp lại, Chung Như Thủy không động một chút, Thương Giác Trung cá kinh!

Phong Hàn Bích diện vô biểu tình, lạnh lùng nhìn Phong Hàn Mộ.

“Hi hi hi!” Phong Hàn Mộ cười quái dị, “Ta đang đợi Thái tử ca ca, tới thật nhanh a!”

“Người muốn thế nào.” Phong Hàn Bích lạnh nhạt nói.

“Bản thân ta không muốn gì, chỉ muốn chơi một trò chơi với người, là lễ vật ta tặng người trước lúc chết!” Nụ cười của Phong Hàn Mộ đầy tàn nhẫn, tâm Lê Khổ hô một tiếng, không tốt, Thủy Thủy và Tiểu Đào Nhi là tử huyết của điện hạ, tình huống này không tốt cho điện hạ!

“Nói, ta phạt bồi.” Phong Hàn Bích bảo trì lạnh lùng.

“Hừ hừ,” Phong Hàn Mộ cười cười, “Người biết, ta rất sợ tịch mịch, cũng rất muốn nhìn thấy bộ dáng hối hận thống khổ đến tuyệt vọng của người, lần đầu cũng tốt, ta thật sự muốn nhìn một chút.” Phong Hàn Mộ trở nên điên cuồng, “Cho nên, ta chọn trò chơi này, đương nhiên, người không cần phải theo ta đến hoàng tuyền. Người nói, trò chơi này rất tuyệt phải không!”

Phong Hàn Bích không chút xao động, Lê Khổ lại không trấn định được như vậy, giọng cũng tiến trong tay, quát lớn: “Ta quản người chơi hay không chơi, giết người, ta có thể cứu cả hai!” Thương Giác Trung không nói gì, chỉ gắt gao nhìn chăm chăm Phong Hàn Bích.

“Vậy người muốn đánh cuộc kiếm của ta nhanh hay tên của người nhanh?” Phong Hàn Mộ cử động kiếm, khẽ nghiêng bên dây thừng trói Đào Như Lý, nhẹ nhàng xẹt qua, dây thừng lập tức đứt một sợi.

“Người!” Lê Khổ khí tuyệt, hung hăng thả cung trong tay, quay đầu nhìn Phong Hàn Bích.

“Người chỉ có thể chọn một, tiểu nam sùng? Hay tiểu thái y?” Phong Hàn Mộ cười tàn khốc, dùng ánh mắt đùa cợt nhìn Phong Hàn Bích.

Phong Hàn Bích chỉ nhìn chăm chăm Chung Như Thủy và Đào Như Lý, Đào Như Lý nở nụ cười nhàn nhạt, hắn bị điểm á huyết, Phong Hàn Mộ lại không khiến hắn mất đi ý thức, gã cố ý. Phong Hàn Mộ đắc ý nói, muốn cho hắn tận mắt thấy Phong Hàn Bích lựa chọn. Nếu Phong Hàn Bích chọn hắn, thì chỉ có thể tro mắt nhìn Chung Như Thủy và hài tử trong bụng chết đi, y cả đời sẽ sống trong đau khổ; Nếu Phong Hàn Bích chọn Thủy Thủy, hắn sẽ tận mắt nhìn người mình nói phải bảo vệ cả đời táng thân nơi đáy sông, cũng rất thống khổ..... Nhưng, Đào Như Lý muốn, hắn muốn Thủy Thủy và tiểu bảo bối sống sót, hạnh phúc sống. Huyết đạo còn chưa giải, thời gian lại không ngừng trôi, Đào Như Lý nhìn Phong Hàn Bích, động tác nơi miệng khi phát âm hướng y “Nói”: “Cứu Thủy Thủy.”

Phong Hàn Bích chấn động, y hiểu Đào Như Lý muốn nói gì. Chung Như Thủy bị trói trên giá gỗ đưa lưng về phía bọn họ, đầu rũ xuống vẫn không nhúc nhích, y biết rõ Chung Như Thủy chỉ ngắt đi thôi. Như vậy là tốt nhất? Tội thiếu không phải tận mắt nhìn mình bị người mình yêu nhất vứt bỏ, tội thiếu

không để hắn nghe được, người y chọn không phải hắn.

“Đào Như Lý.” Thanh âm Phong Hàn Bích không dẫn theo nửa phần tình cảm, vang lên rõ ràng trong mưa gió, Đào Như Lý rơi nước mắt, cười thống khổ, người sẽ hối hận Tay Thương Giác Trung gắt gao nắm dây cương, không thể tưởng tượng nổi nhìn Phong Hàn Bích.

“Phong Hàn Bích!” Thương Giác Trung rống giận, đau đớn vô cùng, Đào Như Lý là bằng hữu tốt nhất của hắn, hắn không muốn Đào Như Lý chết, Chung Như Thủy là người hắn yêu nhất, hắn cũng không muốn Chung Như Thủy chết! Nhưng, khi nghe được lựa chọn của Phong Hàn Bích, hắn lại cảm thấy vô cùng phẫn nộ, lúc trước vì y nói là thật sự yêu Chung Như Thủy nên hắn mới lựa chọn buông tay, mà hôm nay, y lại lựa chọn Đào Như Lý!

“Ha ha ha ha cấp!” Phong Hàn Mộ kiêu ngạo cười to, “Ta thật sự tiếc thay cho tiểu nam sùng này, hắn còn chắc chắn người nhất định sẽ cứu hắn, nhưng ai biết. Chắc chắn, tuy ta càng hy vọng người bồi ta là tiểu thái y này, nhưng có còn hơn không!”

Phong Hàn Bích cắn chặt răng, quyết không lộ ra một tia cảm xúc.

“Như vậy, để hắn đi chết a!” Phong Hàn Mộ vừa mới dứt lời, kiếm hướng dây từng treo Chung Như Thủy, vẽ một đường — ai cũng không phát hiện, một đạo hắc ảnh cũng nhảy xuống nước lúc Chung Như Thủy rơi xuống.

“Đừng!!” Thương Giác Trung nhảy xuống ngựa, ngơ ngác nhìn dòng nước xiết, nước mắt thống khổ hòa lẫn nước mưa, nội tâm đau đớn.

“Ha ha ha ha, Phong Hàn Bích, ta thật sự muốn nhìn bộ dáng sau khi biết sự thực của người một chút, người biết không? Tiểu nam sùng của người, hắn —” Phong Hàn Mộ nhe răng cười, lời còn chưa nói hết, một thanh âm khàn khàn đã cắt đứt lời hắn!

“Lê Khô giết hắn!” Đào Như Lý cưỡng chế giải khai huyết đạo, một ngụm máu tươi phun ra! Dường như đồng thời, Lê Khô giờ cung tên trong tay, Phong Hàn Mộ chấn động, đồng tử trong nháy mắt phóng đại, không cam lòng ngã xuống. Đào Như Lý nhìn Sĩ Mị hà bên dưới, cười, rơi lệ. Hắn đã hại chết hai người, để hắn sống, lại khiến hắn sống không bằng chết. Tất cả tội lỗi, hắn gánh chịu một mình a!

“Thủy Thủy.” Thương Giác Trung gạt mình thất thần đi đến bên thác nước, chậm rãi quỳ xuống, nước chảy xiết nhìn không thấy đáy, sóng nước đâm vào đá ngầm văng tung tóe trên mặt hắn, giống như những giọt nước mắt tuyệt vọng.

Phong Hàn Bích bước từng bước một đến bên bờ sông Sĩ Mị, sắc mặt bình tĩnh, không nói một lời.

Đào Như Lý được binh sĩ cẩn thận thả xuống, mặt xám như tro. Lê Khô chạy vội đến bên cạnh hắn, ôm chặt hắn, y biết rõ, người thống khổ nhất là Đào Như Lý. Đào Như Lý nhìn Phong Hàn Bích, sững sờ hỏi: “Vì sao, người có thể vì một lời hứa hẹn vỡ vụn, tận mắt chứng kiến hắn chết đi? Vì sao?”

Thương Giác Trung xoay người nện một quyền lên mặt Phong Hàn Bích, những tướng sĩ sau lưng hắn cả kinh, nhưng không nói cái gì. Tuy bọn họ chưa từng gặp Chung Như Thủy, nhưng đã từng nghe đến, cũng biết tình cảm của điện hạ đối với hắn thế nào.

Thương Giác Trung rơi nước mắt, nhìn Đào Như Lý, lại nhìn Phong Hàn Bích, tuyệt vọng cười, rốt cuộc không giữ lại được, tình cảm của bọn hắn.

Phong Hàn Bích không tránh không né mà hứng trọn một quyền của Thương Giác Trung, lau vết máu nơi khóe miệng nói: “Đánh xong? Ta phải đi tìm Như nhi.”

Lê Khô nghe được câu này liền sững sờ, chưa kịp phản ứng đã thấy Phong Hàn Bích nhảy lên, trầm mình vào sông. Thương Giác Trung nghe y nói cũng biết y muốn gì, chỉ là chưa kịp bắt lấy, y đã nhảy vào lòng sông.

“Điện hạ!” Lê Khô ghen ngào hô to, sắc mặt Đào Như Lý tro tàn, ánh mắt trống rỗng, cổ họng chột ngọt, mất đi ý thức.

Sau đó, nhiều binh sĩ thông thạo việc bơi lội đều nhảy vào lòng sông. Mưa tầm tã, nước sông chảy xiết, Lê Khô ôm Đào Như Lý, lần đầu tiên cảm nhận được tuyệt vọng.

Một tháng sau, tân vương Quý Tà Phong Hàn Bích đăng cơ, sửa niên hiệu thành “Như Thương”. Cùng năm, Như Thương đế dùng tội khi quân phạm thượng biếm toàn bộ người trong Liễu gia làm thứ dân, Liễu Hiểu Mộng tuy là quý phi cũng bị đuổi khỏi hoàng cung, cùng với người nhà rời khỏi kinh thành. Cùng năm, Như Thương đế tuyên một đạo thánh chỉ, sinh thời không nạp phi, bãi bỏ chế độ tuyển tú, người thừa kế sẽ lựa chọn trong tôn tử của Phong thị. Năm thứ hai, Như Thương đế làm cả nước xôn xao, ngay cả nước láng giềng cũng khiếp sợ, không phải vì Như Thương đế hủy thánh chỉ không nạp phi của mình, mà bởi vì hoàng hậu của Như Thương đế là một khối linh bài, mà lại là một vị nam tử, nghe đồn, là vong quốc thể từ Ngụ quốc.

Thời gian Như Thương đế tại vị, Quý Tà dân phủ binh cường, tuy về sau chiến hòa liên tục, dân chúng cũng không hề mất đi sự tôn trọng cùng kính yêu với y. Cuối cùng thống nhất thiên hạ, trở thành bá chủ duy nhất của Trung Nguyên, cũng là đế vương xuất sắc nhất trong lịch sử Quý Tà quốc.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Một nhà vui vẻ

Bảy năm sau, Túy Long thôn.

Túy Long thôn là thôn nổi danh nhất Vũ Trắc huyện, vì nó là nơi cung ứng rượu ngon lớn Quỳ Tà, mọi nhà trong thôn đều ủ rượu, đều bán rượu. Vốn Túy Long thôn không gọi Túy Long thôn, chỉ là một thôn trang điều tàn không tên. Tương truyền mấy trăm năm trước, có vị long quân hóa thân thành người, ngẫu nhiên ngang qua Túy Long thôn, bị hương rượu tinh khiết hấp dẫn, theo mùi thơm đi qua, thấy một bà lão ôm bình rượu đứng tại cửa thôn, gặp long quân liền mỉm cười đưa bình rượu tới, tuy long quân cảm thấy kỳ lạ nhưng không chống đỡ nổi hương thơm hấp dẫn, đón lấy bình rượu rót vào miệng! Chỉ thử một ngụm, long quân dừng không được, cuối cùng quá chén, hóa thành nguyên hình ngũ ba ngày ba đêm tại khe suối của thôn! Sau đó chuyện này một truyền mười truyền trăm, cuối cùng truyền vô cùng kì diệu, huyện trưởng nghe được, tuyệt bút vung lên – cái tên Túy Long thôn bắt đầu từ đó. Sau này, tiếng tăm của rượu Túy Long thôn càng được bàn tán không ngớt!

Chưa nói đến truyền thuyết là thật hay giả, nhưng có một điều Chung Như Thủy dám khẳng định, huyện trưởng kia có đầu óc kinh doanh!

Ra khỏi chợ rượu, Chung Như Thủy tung tung túi tiền nặng trĩu, sau lưng là tay nải cực đại, cười híp cả mắt, hôm nay thu hoạch lớn a! Xoay người, về mặt nhìn nọt cười: “Chu huynh đừng bước đừng bước, khách khí khách khí!”

“A không không không, Chung huynh, người đi đường cẩn thận, nhớ rõ lần sau rượu này ủ tốt phải lưu cho tiểu đệ trước, nhờ cậy, nhờ cậy!” Vị Chu huynh áo mũ chỉnh tề thân thể gầy gò vừa thở dài vừa cười dung tục đến cực điểm.

“Đương nhiên đương nhiên, khách nhân tốt như Chu huynh, chắc chắn tiểu đệ phải lưu rượu này cho người trước, để người. Hi hi hi hi ~” Chung Như Thủy nháy mắt ra hiệu với hắn, nở nụ cười xấu xa mà nam nhân tự hiểu.

“Ha ha ha, tiền không là vấn đề! Rượu này thực thú vị a! Hi hi hi hi ~” Chu huynh cũng nở nụ cười dâm dăng, nói với Chung Như Thủy.

Thật vất vả cáo biệt vị Chu huynh gầy như con khỉ, vừa ra cửa chợ lại thấy một hài tử sáu tuổi với búi tóc nhỏ đáng yêu đang hé ra khuôn mặt bánh bao trắng trắng nộn nộn, lạnh lùng đứng giữa đường, người chung quanh đều cười trộm chỉ trỏ Chung Như Thủy. Chung Như Thủy sờ sờ cái mũi, đi qua, cười ha ha nói: “Ai nha, Chung thiếu gia, ngọn gió nào thổi ngài tới đây! Ngài cũng không sớm thông tri tiểu nhân, để tiểu nhân mua mứt quả chờ ngài! Ngài xem, hai tay ta trống trơn, thực xấu hổ a!”

“Hừ hừ, Chung đại gia, ngài quá khiêm nhường, lúc ngài trộm rượu đi bán cũng không thấy ngài xấu hổ, hiện giờ da mặt lại mỏng hơn?” Tiểu hài tử cười lạnh hai tiếng, khinh thường nhìn hắn.

Chung Như Thủy buồn bực muốn chết, “Sách! Bình thường lão tử dạy người thế nào! Đối với trưởng bối không có lễ phép như vậy!” Rốt cục Chung Như Thủy nhớ tới cái giá của gia trưởng.

“Cái này gọi là thượng bất chính, hạ tất loạn, cha nào con nấy, lời của cô nhân vẫn có chút đạo lý.” Tiểu hài tử vẫn lạnh lùng nói.

“Phốc ~~~” Rốt cục Chung Như Thủy cũng phải tức đến hộc máu, đúng là trời không có mắt! Cho hắn một nhủ tử như vậy!

“Chung Tiểu Trùng!” Chung Như Thủy vung hai tay đặt bên đầu nó xoa a xoa.

Đúng vậy, tiểu hài tử với khuôn mặt tròn tròn vô cùng lạnh lùng, khiến người ta có cảm giác áp bách, bộ dáng không giống Chung Như Thủy, nhưng dù tính cách sở thích hay cách nói chuyện đều trăm phần trăm là phiên bản thu nhỏ của hắn, chính là nhi tử độc nhất của Chung Như Thủy – Đại danh Chung Thận Hành, nữ danh Chung Tiểu Trùng.

Tiếc rằng, tay chân Chung Tiểu Trùng đều ngắn, ngoại trừ huy động tứ chi thì không còn biện pháp hữu hiệu nào ngăn cản cha nó ngược đãi.

“Xem xem, lại là Chung phu tử và nhi tử đáng yêu của hắn, tình cảm phụ tử thật tốt! Ngày nào Đại Bảo nhà chúng ta cũng nói Chung phu tử là người tốt nhất!” Đại thẩm Giáp nhiệt tình tám chuyện.

“Ha ha, nhà bọn họ quả thật rất vui vẻ! Thực hâm mộ a.” Đại thẩm Ất che miệng cười trộm.

“Đúng đúng, vị đại phu nhị ca nhà hắn tâm địa thiện lương nhất, người nghèo xem bệnh cũng không thu tiền!” Thiếu phụ Bính mặt ửng hồng.

“Ta cảm thấy đại ca nhà hắn rất tốt, bấy được mỗi đều chia cho mỗi nhà một phần, bộ dáng lại tuấn tú.” Thiếu nữ Đinh xấu hổ.

Phụ tử Chung Như Thủy rất ăn ý dùng tay, nhất tề xoay người nhìn mặt nhe răng với tam cô lục bà bên đường, sau đó thừa dịp chiều tà, nghiêng ngàng về nhà. Trên đường đi qua một tiệm vịt nướng, Chung Như Thủy mua nửa con, hôm nay kiếm được lời, thêm món ăn!

Lúc loáng thoáng thấy cửa nhà mình, Chung Như Thủy kín đáo đưa vịt nướng cho Chung Tiểu Trùng, rồi lấy tay nải sau lưng đưa cho nó, nhỏ giọng nói: “Đem vịt nướng cho đại bá người chế biến, tay nải bảo hắn cất kỹ, ta chuẩn trước!” Chờ Chung Tiểu Trùng kịp phản ứng, trong tay đã là vịt nướng và tay nải — trước mắt là luồng khói xanh.

“Chung Như Thủy, Chung phu tử, ngài cầm bình tương du vội vàng đi đâu vậy?” Đại phu giỏi nhất Túy Long thôn thậm chí giỏi nhất trác huyện – Hồ Đồ, hai tay khoanh trước ngực, thần nhiên nhìn Chung Như Thủy.

“Ừc. Không có, không có chuyện gì, vừa định đi mua tương du! Đại ca của ta nói tương du đã dùng hết!” Chung Như Thủy đem bình tương du giấu sau lưng, xoa ót nói.

“A? Ngươi cam đoan không phải ngươi muốn len lén đem rượu thập toàn đại bổ trong vạc rượu rót vào bình tương du?” Hồ Đồ liếc mắt.

“Khụ khụ khụ, sao ta lại làm chuyện thiếu đạo đức như vậy! Dù gì ta cũng là phu tử, sao ngươi có thể hoài nghi nhân phẩm của bản phu tử chứ! Thương tâm a thương tâm, cảm tình bảy năm của chúng ta! Ngươi lại hoài nghi ta?” Chung Như Thủy nước mắt lã chã – chực khóc, cắn môi dưới, đáng thương nhìn Hồ Đồ.

“Ta.....” Lòng Hồ Đồ liền nhũn xuống, vẻ áy náy hiện trên khuôn mặt tuần tú, “Không phải, ta chỉ hỏi một chút, mấy năm gần đây rượu thập toàn đại bổ ta ủ cứ dần thiếu, đến mùa xuân năm nay lại thiếu hẳn nửa vò. Hóa ra ta hiểu lầm ngươi, thực xin lỗi thực xin lỗi.....” Chung Như Thủy nghe vậy mừng thầm, cười đến híp mắt, cho nên hẳn không thấy được sắc mặt Hồ Đồ đột nhiên biến hung ác. Lỗi tai tê rần, Chung Như Thủy bị ép đến kiễng chân xoay vòng.....

“Tiểu tử, có phải ngươi rất muốn ta nói như vậy không! Ngươi nha, dám nói chúng ta bảy năm cảm tình, bảy năm cảm tình sáu năm ngươi trộm rượu! Hiện giờ ngươi còn muốn dùng bình tương du lấy thêm! Đại gia ngài nghĩ ta tên Hồ Đồ thì ta thật sự hồ đồ sao! Ta là nể mặt Tiểu Trùng mới không vạch trần ngươi!” Tay trái Hồ Đồ chống eo, tay phải xách lỗ tai Chung Như Thủy, rống to. Dù trong bảy năm, Chung Như Thủy có cao lên, nhưng từng chịu thương tích quá nặng thiếu chút mất mạng khiến hẳn không cao thêm được bao nhiêu, chỉ có thể bị Hồ Đồ cao hơn hẳn nửa cái đầu xách một bên tai xoay vòng, nghe hẳn rống.

Thật vất vả cứu được lỗ tai đỏ ửng từ tay Hồ Đồ, trên mặt Chung Như Thủy đã dính đầy nước miếng. Buồn bực xoa mặt, Chung Như Thủy sụt sịt cái mũi, kêu la: “Ăn cơm ăn cơm, hôm nay gia mua thêm món ăn!” Sau đó nhanh như chớp chạy đến bàn cơm. Bọn họ ở thôn nhỏ, ngoại trừ mưa tuyết gió lớn, lúc ăn cơm đều ngồi dưới đại thụ trong sân, dùng bệ đá làm ghế.

Chung Tiểu Trùng thuận thực bụng ly trà cho Hồ Đồ, diện vô biểu tình nói: “Thức thức ăn cơm” Hồ Đồ thư thái tiếp nhận trà, thỏa mãn cảm thán: “Vẫn là Tiểu Trùng tốt! Đi nào, ăn cơm, đừng để ý tới vị cha không lớn của ngươi!” Sau đó kéo Chung Tiểu Trùng đi ăn cơm.

Chung Như Phong nhú mồm nhìn lỗ tai đỏ ửng của Chung Như Thủy, rõ ràng là bị ngược đãi quá độ. Quay đầu nhìn chăm chăm Hồ Đồ, Hồ Đồ cầm lấy chiếc đũa hướng vào đĩa thịt khô xào tỏi mình thích nhất, Chung Như Phong mặt lạnh đầy đĩa thịt khô đến trước mặt Chung Như Thủy. Chung Như Thủy cúi đầu, vui vẻ ăn, hoàn toàn không chú ý tới gợn sóng trên mặt bàn, vừa ăn vừa không quên gấp cho nhi tử mình đùi vịt nướng, miệng đầy thức ăn, lóng ngóng nói: “Tiểu Trùng, mau ăn a!”

Lông mày Hồ Đồ nhảy lên, cười lạnh đối mặt với Chung Như Phong. Vẫn là Chung Tiểu Trùng biết chuyện để ý, thờ ơ nói một câu: “Cha lại trộm rượu đi bán, còn muốn đem tương du lấy về cho đủ số.” Sau đó dùng tay trái cầm đùi vịt, ăn miệng đầy mỡ – nó và Chung Như Thủy như nhau, thích ăn!

Chung Như Phong sững sờ, thu hồi ánh mắt lạnh lùng, đẩy đĩa thịt khô đến trước mặt Hồ Đồ, nói: “Thực xin lỗi, nhưng về sau hạ thủ nhẹ một chút, nếu không sẽ bị nhà bên cho rằng chúng ta ngược đãi ấu dâm.” Hồ Đồ vừa sợ lại vừa kinh ngạc nhìn hẳn, trời ạ, trước mắt là kẻ có bị đánh tới chết không rên một tiếng sao? Hẳn vừa đem lời trong một năm nói hết rồi a?

Hồ Đồ quả thực đã quên sinh khí, lúng ta lúng túng gấp thịt khô nhét vào trong miệng, buồn rầu nghĩ, hôm nay Chung Như Phong làm sao vậy?

“Đại bá, đêm nay ta còn phải đứng trung bình tấn ư?” Chung Tiểu Trùng gặm hết đùi vịt, miệng đầy mỡ, nghiêm túc hỏi.

Chung Như Phong cầm khăn lau miệng cho nó, đối với đứa cháu phải chịu nhiều khổ sở mới có thể xuất hiện trên đời này, hẳn cực kỳ yêu thương, vì sợ nó không khỏe, ba tuổi bắt đầu để nó đứng trung bình tấn, dạy nó tập võ, tuy Hồ Đồ nói rằng, thân thể của nó không hề nhược. Nhưng tiềm thức nói cho hẳn biết, hẳn muốn hải tử này khỏe mạnh cường tráng! Tiểu Trùng thiên tư thông minh, gân cốt lại hảo, thành quả những năm qua đủ khiến hẳn hải lòng, tuy hải tử cũng có lúc ốm đau, nhưng không nhược như đại cô nương, thậm chí so với hải tử trong thôn còn mạnh hơn rất nhiều, vóc dáng cũng chút cao hơn.

“Nửa canh giờ.” Chung Như Phong lại khôi phục thói quen ít nói, sắc mặt nghiêm túc như ngày thường. Chung Tiểu Trùng vui vẻ cười với hẳn một cái, nó biết rõ đại bá nhà mình là mặt lạnh thiện tâm, tuy chưa từng thấy hẳn cười qua, nhưng nó có thể cảm giác được hôm nay tâm tình của đại bá không tệ. Một lúc sau, Hồ Đồ buông chén, đứng dậy, thần nhiên nói: “Ăn cuối cùng phải rửa chén a ~” Sau đó tiêu dao đi đến tiền đường pha trà. Trong nháy mắt hẳn buông chén, Chung Như Thủy cũng buông chén xuống, quy định của nhà bọn họ, cơm là do ba người lớn thay phiên làm, nhưng chén..... Vì bọn họ đều rất ghét rửa chén, nên người ăn chậm nhất phải rửa.

Lại là hai người bọn họ cuối cùng? Chung Như Thủy và Chung Tiểu Trùng dùng khước mắt nhìn nhau, sau đó ăn ý cúi đầu liếc mẩu và cơm, trong lúc đó còn chuẩn xác gấp thức ăn! Nhìn tốc độ! Nhìn mức chuẩn xác! Cũng biết là thành quả của trường kỳ huấn luyện!

“Phanh!”

“Phanh!”

Hai tiếng đặt chén vang lên, Chung Như Thủy và Chung Tiểu Trùng cùng nhìn nhau, trên khước miệng hai người còn dính vài hạt cơm.

“Hừ hừ, tiểu tử, là lão tử buông chén trước!” Chung Như Thủy lên tiếng nói.

“Hừ hừ, ngài tuổi không lớn lắm mà mắt bắt đầu mờ, rõ ràng là ta buông trước.” Chung Tiểu Trùng cũng không chịu yếu thế.

“Hừ! Ngươi hiểu cái gì gọi là kính lão không, ta nhớ vài ngày trước mới nói ở học đường” Chung Như Thủy nheo mắt, suy nghĩ nói.

“Hừ, ta còn nhớ ngài nói rằng, phải yêu trẻ, mới nói ngày hôm qua ở học đường!” Chung Tiểu Trùng khinh thường.

“Này, năm đó nương nguoi khó sinh chết sớm, ta đồ thi đồ niệu nuôi nguoi lớn, ru nguoi ngủ, vừa là cha vừa là nương, tần tần khổ khổ làm phu tử kiếm tiền nuôi sống nguoi, nguoi báo đáp ta vậy sao?” Chung Như Thủy về mặt đau lòng.

“Hừ hừ, đồ thi đồ niệu? Ru ngủ? Vừa là cha vừa là nương? Sao trong trí nhớ của ta lại có một bóng dáng mơ hồ nói cho ta biết đó là đại bá và Đồ thúc a?” Chung Tiểu Trùng ngoáy ngoáy lỗ tai, lạnh lạnh nói.

Mặt Chung Như Thủy nhăn như sợi mì, trong lòng kêu rên, hài tử này bộ dáng không giống mình nửa phần nhưng tính cách thì giống nhau mười phần a a!! Sắp chết giấy dựa: “Xú tiểu tử, ngày đó nguoi hi mũi không rửa tay còn thừa díp ta ngủ trưa bôi lên mặt ta, nguoi nghĩ ta không biết ư! Vì chuộc tội, nguoi đem chén rửa đi!”

“Là vì ngày trước đó cha ta chảy nước mũi không có chỗ bôi liền giả bộ ôm ta sau đó đem nước mũi trét lên y phục của ta, đúng không, cha?” Chung Tiểu Trùng vỗ vỗ tay, đứng lên, yên lặng thu thập bát đĩa.

Không xong, khi dễ quá mức! “A ha ha ha, cái gì, con ngoan a, nguoi cứ nghỉ, hôm nay ta đi chợ đều mua quà cho các nguoi, để chỗ đại bá của nguoi, đến chỗ hần lấy, hôm nay để ta rửa chén, không, về sau chén của nguoi cũng để cha đến rửa! Đi đi đi~” Chung Như Thủy về mặt từ phụ, đẩy Chung Tiểu Trùng đi, sau đó xắn tay áo làm việc.

Tiểu hài tử chính là tiểu hài tử, vừa mới bị cha khi dễ liền ừ ừ khuất, nhưng nghe đến được mua quà lại cao hứng, trọng điểm là sau này nó không phải rửa chén, sử dụng một câu cha nó thường nói: được lợi đã chết! Chung Tiểu Trùng sôi nổi chạy đến bên cạnh đại bá, vờn cổ nhìn hần. Hồ Đồ vừa rồi nghe được một chữ “Quà” liền len lén nhìn hần, khó trách nguoi luôn không nói gì hôm nay tâm tình tốt, hóa ra là nhận được quà!

Mặt Chung Như Phong hiếm khi xuất hiện biểu tình, ba người này đều là kẻ dờ hoi! Khó có được, Chung Như Phong nổi lòng hảo tâm, chậm rãi uống trà, chờ biểu tình của hai người bắt đầu trở nên lo lắng và không kiên nhẫn mới đứng dậy vào phòng lấy thứ đó ra, chính là tay nải hôm nay Chung Như Thủy mang về.

Đều là những thứ thường thường, một đào một trăm điều khắc vô cùng tinh xảo, một dục tương (hòm thuốc) làm bằng gỗ, là cho Hồ Đồ. Cây trăm hần dùng sáp gầy, nhưng không nở mua, tuy một cây chỉ cần sáu văn tiền, nhưng đối với một đại phu không cần trả thù lao còn tặng dục cho người nghèo mà nói, đào một trăm sáu văn tiền thực xa xỉ. Huống chi là một dục tương cả lượng bạc? Cho nên hần suốt ngày mang dục tương đã cũ hỏng đến từng nhà xem bệnh, không cần nói có bao nhiêu khổ cực. Hồ Đồ thật cẩn thận nâng cây trăm trên tay, lại sờ sờ dục tương bóng loáng tản ra hương gỗ nhàn nhạt, yêu thích vô cùng. Trong lòng hần tràn đầy cảm động, hóa ra, Chung Như Thủy bình thường luôn tùy tiện, lại chu đáo hơn bất kì ai, cũng biết hần muốn gì hơn bất kì ai. Một thanh đoản kiếm, Chung Tiểu Trùng cầm vừa vặn trên tay, có thể vận dụng tự nhiên. Trước đó vài ngày, đại bá bắt đầu dạy nó kiếm pháp, luôn muốn rèn cho nó một thanh đoản kiếm, đáng tiếc thật sự quá quý, đành phải dùng tạm một kiếm. Mặt Chung Tiểu Trùng tràn đầy ý cười, nó rất vui vẻ, lớn như vậy, vui vẻ nhất là hôm nay, tuy thanh kiếm này không quý, nhưng lại là binh khí đầu tiên thuộc về chính nó! Cha của nó hay nháo, nhưng thiện lương nhất tốt nhất, thường thường ngoài miệng chọc nguoi, nhưng chuyện gì cũng suy nghĩ cho nguoi khác.

“Này, sao không nói, của nguoi là cái gì? Không trông thấy a? Lấy ra cho chúng ta xem một cái!” Hồ Đồ đôi mắt mới, cười sáng lạn nói với Chung Như Phong.

Chung Như Phong lắc đầu, nhìn cây trăm của hần hơi lệch, vờn tay sửa lại cho hần: “Như vậy mới đẹp.” Hồ Đồ sưng sò, lúc kịp phản ứng thì mặt đỏ có thể so với ớt đỏ nhà đối diện, cúi đầu nhìn mũi chân, đánh chết cũng không nói. Tuy Chung Tiểu Trùng thành thực hơn hài tử trong thôn, nhưng với chuyện của nguoi lớn thì một điểm cũng không thông, khờ dại truy vấn: “Đại bá, phụ thân mua cho nguoi cái gì? Chắt nhi muốn xem.”

“Là một ngân thương, rất tốt, đại bá rất thích, cây thương, thật giống như thuộc về riêng ta.” Chung Như Phong cau mày, ngẫm nghĩ rất lâu nhưng một chút ấn tượng cũng không có. Bảy năm, không nghĩ ra, hần cũng không bắt buộc mình nghĩ, tựa như Chung Như Thủy nói, quên là một loại phúc khí, dù thế nào, bên cạnh hần còn có nguoi thân làm bạn.

“Thương? Nhưng đại bá dạy ta kiếm pháp mà. Ta có thể học thương pháp không?” Chung Tiểu Trùng tựa bên chân đại bá của nó, hỏi.

“Không, nguoi thích hợp luyện kiếm.” Chung Như Phong không giải thích vì sao nó chỉ thích hợp luyện kiếm, hần nói chuyện không cần lý do, hết thấy chỉ bằng trực giác, trực giác của hần rất chuẩn. Chung Tiểu Trùng sớm quen cách suy nghĩ của Chung Như Phong, gật gật đầu không nói gì, lời đại bá đều có đạo lý. Thấy đã đến lúc, tự giác chạy đến cọc gỗ trước nhà mình, đứng tẩn. Chung Như Phong cũng trở về phòng luyện công.

Cuối cùng Chung Như Thủy đem bát đĩa thu thập sạch sẽ, về mặt đau khổ từ phòng bếp đi ra, thấy con mình đứng tẩn, tiến lên nhéo hai gò má mềm mại, cảm thấy mỹ mãn đi uống trà. Chung Tiểu Trùng hiếm khi không mở miệng, hừ, nể phân lượng của thanh kiếm kia nên để nguoi nhéo má cho đã ghiền!

Chung Như Thủy còn chưa bung ly trà lên, Hồ Đồ đã đưa một chén nước thơm ngọt đến, có màu đen. Hôm nay Chung Như Thủy mới bán hai bình, hiển nhiên biết rõ đây là cái gì. “Tiểu Đồ, trời chưa tối nguoi đã uống rượu, không tốt lắm đâu?” Một chén lớn như vậy!

“Nói bậy bạ gì đó, đây là cho nguoi uống!” Hồ Đồ trừng mắt liếc hần một cái.

“Ta? Khụ khụ khụ, thôi thôi, ta không có ý định tìm mẹ kế cho Tiểu Trùng.” Chung Như Thủy bị sắc nước miếng, vội vàng cự tuyệt, rượu thập toàn đại bổ uống vào, hừ, hần còn không chống trời a! Phải tìm bao nhiêu cô nương mới tiêu được hóa!

“Nói bậy gì đấy! Đây là cho nguoi điều dưỡng thân thể! Dục thảo ủ bảy năm mới có hiệu quả, hần chứng của nguoi không xong! Vừa đến mùa đông, cả nhà đều bị nguoi xoay vòng!” Hồ Đồ quả trách hần: “Nguoi tốt lắm, dục còn chưa thành thì nguoi bán nửa vò!”

“Cái gì? Rượu thập toàn đại bổ này là được?” Chung Như Thủy đỏ mặt hơi lạnh, nghĩ nghĩ: “Không đủ bảy năm thì sao?”

“Liền biến thành xuân dược thượng hạng. Đừng nói nhảm, uống nhanh!”

Chung Như Thủy kéo miệng cười, khó trách Chu huyênh kia nói cái gì mà sau khi uống rượu thì hùng phong không ngã a. Vừa nghĩ vừa nhận ly rượu uống một hơi cạn sạch, sau đó, hoa lệ lệ ngã xuống!

“Này!” May mắn Hồ Đồ tay mất lạnh tiếp được hần, nếu không Chung Như Thủy nhất định ngã chổng vó. “A, đã quên rượu bảy năm rất dễ say.” Hồ Đồ lăm bằm nói, sau đó ôm lấy Chung Như Thủy, đưa hần trở về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Quên

“Nói đi, ngươi chọn ai!” Thanh âm tàn nhẫn trên tức xẹt qua tai.

“Đào Như Lý.” Ba chữ không mang theo chút cảm tình nào đâm vào tim hần.

Tiếp theo là nước lạnh như băng bao quanh, hần muốn giãy dụa, lại không thể nhúc nhích; Hần muốn la lên, lại không ra tiếng. Mặc cho sóng dữ hung ác đánh sâu vào hần, chìm nổi trong thống khổ tuyệt vọng. Sau đó là ai? Một thân hắc y nhìn không thấy diện mạo liễu mạng bơi về phía hần, còi dây trôi cho hần, ôm hần từ sau lưng, kéo hần ra khỏi dòng nước xoáy.

Chung Như Thủy mạnh mẽ mở to mắt, tay chân lạnh buốt run rẩy, ánh mắt trống rỗng, khí tức dần dập. Chung Tiểu Trùng thuần thực ngồi dậy, quơ hai chân nhỏ chạy tới được tương, cầm lấy chai thuốc màu đen, đổ một viên đan dược màu nâu vào tay, bung trà đã sớm chuẩn bị tốt đặt ở trên bàn bên cạnh giường, đưa đến bên miệng Chung Như Thủy.

“Cha!” Gọng tiểu hài tử đặc biệt non nớt gọi thần trí Chung Như Thủy trở về, “Cha, uống thuốc.” Chung Tiểu Trùng có chút lo lắng nhìn Chung Như Thủy, đem tiểu dược hoàn nhét vào miệng hần.

Chung Như Thủy suy yếu cười cười, há mồm ngậm lấy dược hoàn, ngồi dậy, nhận lấy ly trà, uống xuống. Chung Tiểu Trùng nhu thuận đem ly trà để lại chỗ cũ, lại bò lên giường, nằm sấp trên đùi Chung Như Thủy, hai mắt sáng rực nhìn hần.

Tiểu tử này, con mắt không lớn nhưng rất sáng! Chung Như Thủy buồn cười nghĩ, sờ sờ đầu của nó, ôn nhu nói: “Nhanh ngủ, cha không sao, sáng mai ngươi phải luyện công, cẩn thận không tập trung sẽ bị đại bá ngươi phạt a.”

“Ân, ta đợi cha ngủ rồi ngủ.” Chung Tiểu Trùng vẫn không nhúc nhích, nằm yên trên đùi hần, trong mắt tràn đầy chấp nhất kiên định. Nó biết, nếu không trông chừng cha, cả đêm cha sẽ không ngủ!

“Hảo hảo hảo, giờ cha nằm xuống, ngươi cũng nằm xuống, nhanh ngủ.” Chung Như Thủy bắt đầu dĩ nằm xuống, thấy đồng ngọc treo trên cổ Chung Tiểu Trùng lộ ra, ánh mắt tối sầm lại, vô thức sờ lên ngực mình, trong này có một chiếc nhẫn. Nhẹ nhàng kéo chân lên, ôm thân thể nhỏ nhỏ vào lòng, khẽ vỗ vỗ lưng nó, giúp nó ngủ an ổn. Tuy suốt ngày Chung Tiểu Trùng đều hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng, bộ dáng không tôn trọng Chung Như Thủy. Nhưng mỗi lần Chung Như Thủy nửa đêm gặp ác mộng bùng tỉnh, nó đều có thể miễn cảm phát giác, hơn nữa nhanh chóng tỉnh lại, đi lấy dược và nước cho hần, thường thường Chung Như Thủy chỉ cần có chút không thoải mái thì nó luôn bên cạnh trông nom, chăm sóc thư thư phục phục. Chung Như Thủy cảm thấy rất vui vẻ, đồng thời áy náy và đau lòng, có tiểu hài tử từ nhà ai sớm thành thực như vậy? Tuổi nhỏ, hần nên chơi bừa bắt cá, leo cây trốn học, làm ra chuyện điên khùng, coi trời bằng vung. Hần đã từng muốn cho Chung Tiểu Trùng một tuổi thơ khoái nhác, tuổi thơ mà mình chưa từng có được. Nhưng ai ngờ, con hần, lại bước lên lối cũ của hần. Vì có được không nhiều lắm, cho nên sống dè dặt, sợ hãi mất đi, cố gắng làm mọi thứ tốt nhất, cố gắng hiểu chuyện một chút, độc lập một chút. Dùng những cố gắng nhỏ nhỏ này bảo vệ thứ nhỏ nhỏ mình có được.

Vì chính mình hại chết nương, nên phải bảo vệ người thân cuối cùng thật tốt, ít nhất, không thể mất đi người này. Đây là ý nghĩ của Chung Tiểu Trùng. Chung Như Thủy hiểu rõ. Tựa như hần lúc nhỏ, sống nhờ nhà cậu mợ, nên liễu mạng làm một tiểu hài tử ngoan ngoãn, vì ít nhất, không thể mất đi chỗ dung thân cuối cùng.

Thực xin lỗi, Chung Như Thủy nhẹ vỗ về cái đầu nhỏ của Chung Tiểu Trùng, trong lòng nói, ta không phải một phụ thân tốt, nhưng ta sẽ đem những thứ tốt nhất cả đời này cho ngươi, kể cả tính mạng của ta.

Tiếng ngáy nhỏ nhỏ truyền đến, Chung Như Thủy mỉm cười, trong lòng cay đắng, nếu hần có thể giống hài tử, nói ngủ liền ngủ thì tốt rồi. Mỗi lần gặp ác mộng, hần lại ngủ không được. Lúc này hần đặc biệt hâm mộ đại ca của hần Chung Như Phong, quên, quả nhiên là chuyện hạnh phúc nhất thiên hạ.

Con ác mộng kia cứ lặp đi lặp lại, tới khi nào mới kết thúc? Sao lúc ấy Phong Hàn Mộ không cho hần triệt để ngắt đi, khiến hần đau khổ bảy năm qua.

Đúng vậy, lúc ấy Chung Như Thủy tỉnh, nửa tỉnh nửa mê, Phong Hàn Bích nói chọn Đào Như Lý là khoảng thời gian hần thanh tỉnh nhất. Người nhảy xuống sông cứu hần là Mạc Tiểu, hiện giờ là Chung Như Phong. Lúc ấy rơi xuống thác nước, Mạc Tiểu vì bảo vệ hần mà bị thạch bích sắc nhọn đá

thương, huyết nhục mơ hồ. Khi đó Mạc Tiểu sắp chết còn ôm hân không buông tay, bắt lấy một mảnh gỗ nổi, bơi theo dòng nước lũ. Chung Như Thủy chỉ nhớ rõ, hân ôm thân thể lạnh như băng của Mạc Tiểu, ngâm mình trong biển nước, mờ mắt bất lực, cho đến khi gặp được Hồ Đồ hái thuốc đi ngang qua bờ sông. Hồ Đồ là thần y, Chung Như Thủy luôn cho rằng như vậy, tuy Hồ Đồ chỉ cười nhạt khi nghe danh xưng này. Hồ Đồ kéo Mạc Tiểu từ quỹ môn quan trở về, tuy Mạc Tiểu không nhớ chuyện trước kia, tuy biết Chung Như Thủy là nam nhân mà có thai, Hồ Đồ cũng không hỏi gì, còn thu lưu bọn hân. Chung Như Thủy nói hai người bọn họ là thân huynh đệ, tuy bộ dáng không giống nhau, bọn họ bị cừu gia đuổi giết, cuối cùng buộc phải nhảy sông, hân nói hân là Chung Như Thủy, đại ca là Chung Như Phong. Từ nay về sau, trên đời thiếu một Mạc Tiểu, nhiều thêm một Chung Như Phong. Chung Như Thủy không rõ Hồ Đồ có biết hân và Mạc Tiểu không phải thân huynh đệ hay không, dù thế nào đi nữa, Hồ Đồ cũng chưa từng hỏi qua. Mạc Tiểu càng mười phần tin lời Chung Như Thủy, đoạn thời gian mang thai Tiểu Trùng đều dựa vào nội lực của Mạc Tiểu chống đỡ, nếu không, thật sự một thi hai mạng. Hồ Đồ nói, không dễ dàng một thi hai mạng như vậy, người ngâm mình trong nước lâu thế mà nó cũng không rơi ra, liền biết sinh mệnh của nó rất mạnh. Chung Như Thủy dò khóc dở cười. Mạc Tiểu cũng từng hỏi Chung Như Thủy, cha của hai từ là ai, Chung Như Thủy dùng trầm mặc và vẻ mặt bi thương trả lời hân, từ đó về sau hân không bao giờ hỏi nữa. Thời gian quả thật rất nhanh, để bảo vệ hân không bị mọi người xem là quái vật mà tránh né, những ngày sau đều lang bạc kỳ hồ, nhưng rất yên bình. Cuối cùng Tiểu Trùng sinh ra, bọn họ định cư ở đây, một ở, chính là bảy năm.

Dù lúc Tiểu Trùng sinh ra thiếu chút nữa lấy mạng hân, nhưng trên người nó chảy máu của mình; Tuy Mạc Tiểu không phải thân đại ca, nhưng lại là ân nhân cứu mạng của hân; Tuy Hồ Đồ miệng rất độc, nhưng luôn giúp đỡ hân những lúc khó khăn nhất. Ba người này, hân nguyện ý dùng cuộc đời mình thù họ.

Hôm nay gặp ác mộng, là vì ngân thương kia? Có thể là duyên phận, ngân thương của đại ca hân được ngư dân phụ cận vớt được bảy năm trước, hiện giờ ngư dân cần dùng tiền nên đưa ra chợ bán, lúc hân thấy nó liền có cảm giác quen mắt, hồi lâu mới nhớ, hân từng chứng kiến Chung Như Phong dùng ngân thương, khi đó, Chung Như Phong vẫn là Mạc Tiểu, người kia vì mình mà bị thương. Sau đó hân mua được nó với cái giá vô cùng thấp, đưa cho Chung Như Phong. Tuy đại ca không nhớ rõ, nhưng đối với vật trước kia vẫn quen thuộc, nếu không, y sẽ không nói ngân thương thân kia như thuộc về riêng mình.

Chuyện trước kia a. Chung Như Thủy đột nhiên đau đớn ôm lấy vùng ngực đặt chiếc nhẫn.

Mị thành, hoàng cung, nghị sự điện.

Phong Hàn Bích xuất thần nhìn chiếc nhẫn trên tay, hôm nay, vừa tròn bảy năm từ ngày y đeo chiếc nhẫn, tròn bảy năm y và Chung Như Thủy thành thân.

“Hoàng thượng?” Thương Giác Trung kêu một tiếng, thấy Phong Hàn Bích ngẩn người nhìn chiếc nhẫn, lạnh lùng gọi thêm một tiếng: “Hoàng thượng!”

Phong Hàn Bích khẽ giật mình, phục hồi tinh thần lại, nghi hoặc nhìn về phía mọi người, thấy bọn họ có chút mất tự nhiên nhìn y, mới xoa xoa mi tâm, nói: “Tốt, cứ dựa theo ý của Thương tướng quân, nếu Hoàng Diệp và Lang Hiến kết minh, vậy thu thập một lần.” Lang Hiến và Quỷ Tà chiến tranh dây dưa nhiều năm, đại chiến, Lang Hiến chưa từng thắng được, dù kéo Hoàng Diệp – một quốc gia văn nho tới kết minh, cũng không có thêm phần thắng. Nếu không vì nể mặt đương kim hoàng hậu Lang Hiến là thân muội trên danh nghĩa của Chung Như Thủy, y đã sớm thu Lang Hiến vào lãnh địa của mình, chẳng cần tiểu đánh tiểu nháo với họ tận bảy năm. Lần này hai nước lớn kết minh, là nói rõ muốn đánh Quỷ Tà, nếu y không ra tay, thực thẹn với thần dân của mình!

“Vâng! Thuộc hạ tuân mệnh!” Thương Giác Trung cung kính ôm quyền. Phong Hàn Bích có chút mệt mỏi nhắm mắt lại, Lâm công công tinh ý, hướng các tướng lĩnh nói: “Các vị tướng quân, thỉnh trở về, sắc trời không còn sớm, Hoàng thượng cũng mệt mỏi, nên nghỉ ngơi.”

Các vị tướng lĩnh đều bưng tỉnh đại ngộ, gật đầu, nhất tề cáo lui. Thương Giác Trung mới ra đến cửa, Lâm công công chạy tới gọi hân lại.

“Tướng quân xin dừng bước! Hoàng thượng ở bên trong ngài.” Lâm công công ra hiệu với hân, Thương Giác Trung sững sờ, gật gật đầu, sắc mặt có chút lạnh lùng, đi vào.

“Hoàng thượng một mình triệu kiến mặt tướng, không biết có chuyện gì quan trọng?” Thương Giác Trung cúi đầu, cung kính ôm quyền hỏi.

“Như Lý, gần đây khỏe không?” Ngờ kị Phong Hàn Bích trầm xuống, Thương Giác Trung bỗng nhiên ngẩng đầu, thấy bộ dáng vô cùng mệt mỏi của Phong Hàn Bích! Trong lòng đau xót, Thương Giác Trung lại cúi đầu xuống, căn cứ môi: “Mặt tướng, không biết! Nếu Hoàng thượng muốn biết, nên tự mình đi xem.”

Phong Hàn Bích mở to mắt, không nói một lời nhìn Thương Giác Trung. Thương Giác Trung cảm nhận được ánh mắt của y, lại lựa chọn cúi đầu. Bảy năm, bọn họ vẫn không bỏ được quá khứ. Chung Như Thủy chết, đồng thời tỏ rõ kết cục của cảm tình giữa ba người bọn họ.

“Thôi, lui xuống đi.” Phong Hàn Bích trầm giọng nói, sau đó không liếc hân một cái, cầm tấu chương bên bàn phê duyệt.

Thương Giác Trung xoay người: “Mặt tướng cáo lui.” Ngay một khắc lúc xoay người này, khóe mắt hân nhìn thấy Phong Hàn Bích nhìn chiếc nhẫn trên tay đến thất thần, trong lòng khó chịu đau khổ. Trước khi đi, hân hướng Phong Hàn Bích nói một câu: “Hoàng thượng, xin bảo trọng long thể.” Phong Hàn Bích sững sờ, vẫn nhìn chiếc nhẫn trên tay.

Bảy năm trước, Phong Hàn Bích nhảy vào Si Mị hà, lại tìm không thấy bóng dáng Chung Như Thủy, Thương Giác Trung, Mạc Hoan cùng phản đồng thì vệ cũng nhảy vào trong nước kéo Phong Hàn Bích gần như điên cuồng lên bờ. Sau đó Lê Khô đánh y ngã xui, đem y trở về Mị thành. Ngày đó trời mưa rất lớn, không nói người, kể cả một chiếc thuyền lớn chạy vào Si Mị hà cũng một đi không trở lại, không ai dám xuống nước tìm người lần nữa, Phong Hàn Bích và Đào Như Lý muốn nhảy xuống đều bị Lê Khô trói lại. Cho đến ngày hôm sau, mưa ngừng, Thương Giác Trung luôn thủ ở Đồng Châu thành mang theo người bơi lội tốt nhất trong quân đội, dùng sáu chiếc thuyền đi vào sông. Tìm hơn một tháng, mười mấy ngày đầu bọn họ còn hy vọng, vì mặc dù người không thấy, nhưng cũng không tìm được thi thể. Cho đến khi Phong Hàn Bích sắp đăng cơ, bọn họ mới chính thức từ bỏ việc tìm

kiếm, lựa chọn đôi mắt sự thật. Tìm không thấy thi thể, nguyên nhân chỉ có một, táng thân bụng cá. Kỳ thật Phong Hàn Bích luôn cho rằng Chung Như Thủy sẽ không sao, vì Mạc Tiểu không trở lại, y biết rõ lúc ấy Mạc Tiểu chắc chắn nhảy vào trong sông, nhất định Mạc Tiểu có thể cứu được hân. Nhưng đợi một năm, chút tin tức cũng không có. Sau đó Thái tử Lang Hiên lên ngôi, hoàng hậu Thuần Vu Anh vì huynh báo thù, khơi mào bảy năm chiến tranh giữa Lang Hiên và Quỷ Tà. Một năm chờ đợi, rốt cục y phải đối mặt với sự thật, người rơi vào Si Mị hà lúc giông bão, thật không có khả năng sống sót. Mạc Tiểu là âm vệ, chủ nhân chết, dĩ thân tuần chủ (lấy thân táng chủ).

Đuổi Lâm công công đi, Phong Hàn Bích mới cau mày xoa lên vị trí trái tim, để bút trong tay xuống, thói quen xuất ra một cái hộp nhỏ, sau khi mở nắp, tất cả đều là ngân châm vừa dài vừa mịn. Thuần thực cầm lấy một cây hướng đầu ngón tay của mình, đâm, giống như không biết đau nhức, máu theo lỗ kim chảy ra. Sau đó lại là một cây, đến khi mười đầu ngón tay đều cắm đầy ngân châm, lòng mày Phong Hàn Bích mới dần dần giãn ra. Như vậy, tâm sẽ không đau. Một lúc sau, tất cả ngón tay đều đau nhức đến chết lặng, Phong Hàn Bích mới chậm rãi rút châm, mười ngón tay thon dài đã sưng đỏ không chịu nổi. Phong Hàn Bích lại như không biết đau đớn, cười cười, thờ ơ tẩy đi vết máu. Phương pháp giảm đau này y phát hiện sáu năm trước, lúc ấy trông thấy một cung nữ đang thêu hoa bị châm đâm tay, đau nhức anh anh khóc, sau đó Lâm công công nói một câu, mười ngón đau nhức nổi nhớ nhà. Y tới Thái y viện cầm một hộp ngân châm, lúc đau liền dùng ngân châm đâm vào tay, càng sâu đầu ngón tay càng đau nhức, lòng của y sẽ dễ chịu một chút, thoải mái một chút. Mỗi lần đâm xong, dùng cao được đặc chế, tất cả dấu vết đều biến mất, sẽ không ai phát hiện hoàng đế vĩ đại của bọn họ thật đáng thương hại, phải dùng đến phương pháp như vậy, tự làm khổ mình để giảm bớt đau đớn trong lòng.

“Như nhi.” Phong Hàn Bích nhìn đầu ngón tay sưng đỏ của mình, thì thào: “Người xem, không bao giờ có người đau lòng vì ta nữa. Mà ngay cả người, cũng sẽ không”

Túy Long thôn.

“Sách!” Sáng sớm Hồ Đồ thức dậy, nhìn thấy hai mắt Chung Như Thủy thâm đen, nhú mày, xoay người hướng về phía Tiểu Trùng, nói: “Tiểu Trùng, lần sau cha ngươi ngủ không được, không cần cho hân uống được, trực tiếp dùng cái cón đuôi chuột trong bếp đánh hân hôn mê đi!”

Chung Như Phong lạnh lùng liếc Hồ Đồ, đi về phía Chung Như Thủy về mặt uể oải, gờ tay đặt sau lưng hân, nội lực mạnh mẽ khiến Chung Như Thủy có chút tỉnh thần. Một lát sau, Chung Như Phong thu tay lại, Chung Như Thủy cảm giác tỉnh táo hơn nhiều, quay đầu cười sáng lạn: “Cám ơn ca! Hôm nay ta làm thịt kho tàu cho ngươi!” Chung Như Phong cười gật đầu, hân không thích gì, nhưng lại thích ăn thịt kho tàu, tuy nhìn một cách đơn thuần bên ngoài, khó mà phát hiện được.

Hồ Đồ sờ sờ cái mũi, rất không tiếp thu nghĩ, hai người các ngươi huynh hữu đệ cung, song sinh nhà cách vách một trắng một đen thật không bằng hai ngươi!

Chung Như Phong nắm tay Chung Tiểu Trùng, lúc đi qua Hồ Đồ thì rất thuận tay xoa đầu hân, nói: “Hôm nay Phúc thăm muốn ngươi đến khám chân.”

Hồ Đồ ôm đầu tức giận hướng sau lưng y mà le lưỡi, Chung Như Thủy quay đầu nhìn hân cười trộm, có chút hả hê: “Đừng để lão nhân gia chờ, không tốt a!”

Hồ Đồ giận sôi lên, cầm được tương đuôi theo, cũng không lo lắng cửa khóa hay chưa. Dân phong nơi này thuần phác, đêm không cần đóng cửa cũng chẳng sao!

“Từ cầm điếc, đừng tưởng rằng ngươi cao hơn ta một chút là có thể đánh ta thuận tay như vậy! Ta đã cảnh cáo ngươi bao nhiêu lần, không cho phép xoa đầu! Có tin tới nay ta hạ xuân được vào thịt kho tàu của ngươi, rồi đem lão heo mẹ A Hoa nhà Nạo gia gia lên giường ngươi hay không!” Hồ Đồ ồn ào, lớn giọng nói khiến các đại thẩm đại tỷ sáng sớm xuất môn giặt quần áo, bán món ăn, đưa hân từ đến học đường đều che miệng cười. Chung Như Thủy vội vàng kéo Chung Tiểu Trùng tránh xa, theo chân bọn họ xuất môn, thực quá mất mặt!

“Tiểu Trùng, ngươi biết hai người kia sao?” Chung Như Thủy cố ý lớn giọng.

“Không biết!” Chung Tiểu Trùng phụng phịu dùng thanh âm hài tử lớn tiếng đáp, muốn bao nhiêu chân thật có bấy nhiêu chân thật!

“Vụt!” Bốn đạo hàn quang bắn thẳng tới, tâm Chung Như Thủy “Lộp bộp” một tiếng, kéo Chung Tiểu Trùng vội vàng chạy, trước khi đi vẫn không quên nói: “Ai nha nha, thời gian nhanh đến, làm phu tử không thể tới trễ, không thể tới trễ a!”

Chờ hai phụ tử Chung Như Thủy chạy xa, Hồ Đồ lại nhảy dựng lên, néo cánh tay Chung Như Phong, Chung Như Phong đau đến nhú mày, lại không dám dùng công phu đẩy hân, sợ làm tiểu đại phu không chút võ công bị thương, sẽ chẳng còn ai chữa bệnh! đành phải kéo tay hân ra, bước nhanh về phía trước, trời biết y cũng muốn giống Chung Như Thủy, đi ngược hướng với Hồ Đồ! Nhưng nơi y bán da thú và y quán của hân lại cùng phương hướng!

“Này, ngươi nghe chưa, triều đình muốn tuyển tráng đinh, mọi nhà khắp thôn huyện phải có một nam đinh trưởng thành nhập ngũ!” Đến chợ, Hồ Đồ nghe được Nhị Lăng bán bánh bao nói chuyện, người dân cũng tụ tập xung quanh. Hồ Đồ lập tức dừng lại, kéo Chung Như Phong chen vào.

“Nhị Lăng, cho năm cái bánh bao!” Hồ Đồ thuận tay cầm lên một cái bánh bao đưa cho Chung Như Phong, lại cầm lấy một cái nhét vào miệng mình, hăm hăm hồ hồ hỏi: “Người vừa nói trưng binh nhập ngũ, có đáng tin?”

“Ôi chào ôi chào, ngươi cầm hai cái rồi, ta gói cho ngươi ba cái a!” Nhị Lăng cầm lấy ba cái bánh bao, gói kỹ, đưa cho Hồ Đồ: “Đương nhiên là thật! Trong huyện đều dán hoàng榜! Chắc chắn chiều nay đến tay chúng ta!”

Hồ Đồ đem bánh bao cho Chung Như Phong, hỏi tiếp: “Đang tốt đẹp sao lại muốn trưng binh chứ? Ta và Lang Hiên chỉ tiểu đánh tiểu nháo mà? Chẳng nhẽ, rốt cục Hoàng thượng nghĩ thông suốt, muốn thu Lang Hiên hở?”

“Hắc! Thu mới tốt! Nháo nhiều năm như vậy, người không biết còn tưởng Quý Tà chúng ta đánh không lại Lang Hiên! Hiện tại chủ nhân của chúng ta phát uy!”

“Không đúng không đúng, ta nghe biểu ca trong quân đội nói, là Lang Hiên và Hoàng Diệp kết minh! Hai nước hợp lại đánh chúng ta! Hoàng thượng hạ lệnh trưng binh, chuẩn bị đối phó hai nước!”

“Thật sao? Nhưng chúng ta cũng không sợ, chúng ta dân giàu nước mạnh, binh hùng tướng dũng, sao phải sợ bọn họ? Thu một lúc hai nước!”

Hồ Đồ trả tiền, kéo Chung Như Phong đang trầm tư suy nghĩ rời đi, Chung Như Phong không nói một lời theo bên cạnh hắn. Hoàng thượng hạ lệnh trưng binh, nhà họ phải đi một người, bốn nam đinh, có thể đánh, cũng chỉ Chung Như Phong.

Sự tình có chút khó đối phó, Hồ Đồ nghĩ.

“Ta đến, bánh bao người cầm, giữa trưa mua chút thịt bò ăn, phải nhớ lúc người khác thách giá với người, đừng ngốc nghếch nhượng bộ a! Còn nữa, chuyện hôm nay nghe được đừng nói cho Như Thủy, có thể gạt thì gạt, đừng khiến hắn quan tâm.” Hồ Đồ nhìn Chung Như Phong, Chung Như Phong hiểu rõ gật đầu.

Đáng tiếc, bọn họ không biết rằng, Chung Như Thủy đã biết chuyện này.

Chung Như Thủy là phu tử duy nhất trong thôn, phu tử đại biểu cho cái gì? Chính là phần tử trí thức cao nhất! Thôn trưởng nhận được tin tức liền vui vẻ chạy đến học đường, nói cho Chung Như Thủy.

Sau khi nghe xong, sắc mặt Chung Như Thủy ngưng trọng, nặng nề thở dài, lắc đầu ra khỏi học đường, ngồi dưới cây mận cho tới trưa, ngay cả dạy học cũng không. Chung Tiểu Trùng theo sát, tuy nó không biết chuyện gì xảy ra, nhưng cha nó lo lắng, nó không nên ồn ào.

Cuối cùng, Chung Như Thủy ra một quyết định khó khăn, về nhà thu thập y phục và ngân lượng, chuẩn bị chạy trốn!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Chạy trốn

Buổi chiều Chung Như Thủy không giảng bài, trực tiếp cho bọn nhỏ tan học, sau đó kéo Chung Tiểu Trùng chạy về nhà. Vừa đến cửa liền xắn tay áo, phu tử hai người khí thế ngất trời!

Lúc Hồ Đồ và Chung Như Phong trở về thì thấy quang cảnh như vậy – Chung Như Thủy thở hồng hển đem hai bọc hành lý to không kém Tiểu Trùng bao nhiêu đặt trên bàn gỗ, bàn gỗ có vẻ không chịu nổi sức nặng, phát ra âm thanh “Kêu kệt”. Chung Tiểu Trùng ôm các loại thịt khô chuẩn bị cho mùa đông, chỉnh tề xếp vào thùng.

“Ồi chào? Các người đã về rồi? Mau mau, Hồ Đồ, thu thập những thứ cần thiết trong phòng người mang đi, thứ vô dụng để lại! Đại ca, da thú không bán hết, người cho vào thùng gỗ kia, người cũng đi kiểm tra xem còn hành lý gì muốn mang theo không, ta tranh thủ thời gian! May mắn bình thường ta keo kiệt, bạc đủ để chúng ta chạy trốn!” Chung Như Thủy loay hoay xoay quanh, vẫn không quên thúc giục hai người vừa trở về, nhanh chóng hỗ trợ mình một tay.

“Chạy, chạy trốn?” Hồ Đồ thật sự hỗn loạn, sững sờ hỏi.

“Người không nghe sao! Triều đình muốn trưng binh! Nhà nhà phải có một nam tử trưởng thành nhập ngũ, không tranh thủ chạy trốn, chẳng lẽ chờ bị thu?” Chung Như Thủy chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, kiễng chân chọc vào ót Hồ Đồ.

Chung Như Phong vừa nghe, không nói một lời trở về phòng, thu dọn hành lý! Hồ Đồ khẽ giật mình, hóa ra hắn sớm biết, còn chuẩn bị chạy trốn. Sờ sờ cái mũi, Hồ Đồ cũng nhanh chóng chạy về phòng thu thập thỏa đáng.

“Phu tử, sao nhà các người phát ra tiếng động lớn như vậy? Đang làm gì sao?” Đại thẩm nhà cách vách đứng bên hàng rào tre lớn tiếng hỏi.

“A a, không có gì, chỉ là mấy ngày không kịp sửa sang lại phòng, chúng ta mang đồ ra quét dọn!” Chung Như Thủy cao cổ, hướng ngoài cửa hô.

“Hóa ra là vậy, nhà của ta cũng đã lâu không quét dọn, vài ngày nữa ta nên làm.” Đại thẩm vừa quyết định vừa trở vào nhà, nằng phải nấu cơm.

“Hô ~” Chung Như Thủy thở phào một cái, xoa mồ hôi, khoe mắt quét đến Chung Tiểu Trùng đang ngồi một bên thờ hồng học, trong lòng thương tiếc, nó giúp hắn thu thập cả ngày, đã sớm mệt chết rồi, lại không than thở một tiếng.

“Tiểu Trùng, đi, cầm trái dưa ngọt ngồi ở cửa sân nghỉ ngơi một chút, trong này không cần người, dù sao đại bá của người và Đồ thúc đã ở, nghỉ ngơi

một chút a.” Chung Như Thủy cầm lấy dưa ngọt để bên cạnh nhét vào trong tay Chung Tiểu Trùng, đẩy nó ra cửa nghỉ tạm. Chung Tiểu Trùng nâng cái đầu nhỏ, nhìn cha nó một hồi, gật gật đầu nghe lời, đêm nay phải chạy, nó nghỉ một chút mới có thể lực!

Thật vất vả đợi đến lúc trăng lên cao, người trong thôn đều đã ngủ, toàn gia Chung Như Thủy mới khinh thủ khinh cước đứng dậy, đem bao lớn bao nhỏ sớm thu thập xong đặt lên xe trâu, trái chút củ khô che đậy. Trong thôn, nhà nhà đều có một xe trâu, dùng chuyên chở hàng hoá vào thành, hiển nhiên nhà Chung Như Thủy cũng không ngoại lệ. Chờ mọi thứ sắp xếp ổn thỏa, Chung Như Phong đi đằng trước kéo trâu, ba người Chung Như Thủy chậm rãi theo sau, bọn họ không dám lên xe cũng không thể giục trâu, sợ phát ra tiếng vang đánh thức thôn dân, không rồi đi được nữa.

“Cha, chúng ta còn có thể trở về không?” Chung Tiểu Trùng khê hỏi, nó lớn lên ở đây, tất cả kỉ niệm đều liên quan đến thôn trang nho nhỏ mỗi ngày tỏa hương rượu này, phải rồi đi, người không nhớ nhất là nó.

“Cha không muốn lừa ngươi, kỳ thật, cha cũng không biết có thể trở về hay không, chúng ta rồi đi lúc triều đình trưng binh, người trong thôn sẽ không hiểu và ngờ vực vô căn cứ……” Chung Như Thủy ôm con của mình, nhẹ giọng trả lời, trong mắt của hắn hiện lên áy náy. Bạn bè của Tiểu Trùng đều ở đây, đại mù đại thẩm trong thôn cũng thương nó, nơi này với nó mà nói chính là nhà, hôm nay, kẻ làm cha như hắn lại mang nó rời khỏi nhà.

Chung Tiểu Trùng cúi đầu giữ im lặng, nó giả bộ thành thực cũng tốt, kỳ thật, một hài tử sáu tuổi, rời nhà, nó sẽ khổ sở, sẽ muốn khóc…… Chung Như Thủy có chút đau lòng ôm chặt nó, Tiểu Trùng rất hiểu chuyện, từ lúc bắt đầu thu dọn đồ đạc đến giờ, nó không hỏi qua Chung Như Thủy một câu, vì sao phải đi, thậm chí còn hỗ trợ. Hồ Đồ đau lòng xoa đầu nhỏ của Tiểu Trùng, nhìn thoáng qua Chung Như Thủy, mặt tràn đầy khó hiểu, triều đình trưng binh chứ đâu phải bắt nô lệ trục cung điện sửa lăng tẩm, sao phải sợ đến thế, có thể nói là – chạy trời chết?

“Đừng nhìn ta như vậy, ta chỉ sợ một người trong chúng ta bị trưng binh sẽ không về được, cái này rất kinh khủng, ta sợ hãi, nên chọn chạy trốn.” Chung Như Thủy quay đầu tránh ánh mắt của Hồ Đồ, có chút không được tự nhiên.

“Nhưng, trong ba chúng ta cũng chỉ có Từ cam điếc sẽ bị tuyển đi, ngươi cảm thấy, với thân thủ của y sẽ chết trên sa trường?” Hồ Đồ nghi hoặc nhìn chăm chăm Chung Như Thủy.

“Hắc! Ta sợ thì thế nào! Không sợ vạn nhất, chỉ sợ nhất vạn! Đến lúc đó thực xảy ra chuyện, ngươi bồi ta một đại ca a!” Chung Như Thủy ngoan cò, không hề nhìn Hồ Đồ, bộ dáng “Dù ngươi hỏi thế nào ta cũng không mở miệng”. Hồ Đồ thoáng sững sờ, cũng trầm mặc không nói. Kỳ thật Chung Như Thủy không sợ trưng binh, hắn sợ, nếu vạn nhất không cẩn thận gặp được “Bạn cũ” trong quân đội biết rõ thân phận của Chung Như Phong, vậy hắn thực chết quá nhanh! Đời này, hắn không muốn gặp lại bọn họ, một người cũng không. Cho nên, hắn lựa chọn cách hèn nhát, chạy trốn.

Không khí có chút nặng nề, lúc này xe trâu ngừng lại, ba người chỉ nghe Chung Như Phong nói một câu “Lên xe”, giật mình, bọn họ đã cách cửa thôn thật xa. Chung Như Thủy có chút mất tự nhiên nhìn Hồ Đồ, nói: “Chúng ta đừng giận dỗi, bao nhiêu tuổi rồi chứ, sẽ ảnh hưởng không tốt tới Tiểu Trùng!”

“Ai với ngươi giận dỗi! Ta mới không rảnh giận dỗi với ngươi! Tiểu Trùng, ta ôm ngươi lên xe!” Hồ Đồ không nhìn Chung Như Thủy, ôm lấy Tiểu Trùng đặt lên xe. Chung Như Thủy buồn bực, đột nhiên bên hông xiết chặt, quay đầu thấy Hồ Đồ sắc mặt bất thiện, nói với hắn: “Còn không lên, cũng muốn ta ôm a!” Nói xong, không chờ hắn phản ứng, trên tay dùng lực, nâng Chung Như Thủy, Chung Như Thủy rất phối hợp trèo lên xe, sau đó xoay người, tươi cười vươn tay hướng Hồ Đồ.

Hồ Đồ đảo mắt trắng dã, đang muốn vươn tay thì khẽ nghe một câu, thất lưng liền bị người nâng. Chung Như Thủy thuận thế kéo hắn lên.

Mặt Hồ Đồ có chút hồng, may mà tối lửa tắt đèn ai cũng không thấy. Chung Như Phong rất tự nhiên ngồi phía trước đánh trâu, diện vô biểu tình, tựa như việc vừa rồi không liên quan tới y, chọc Hồ Đồ giận tới nghiến răng! Sờ sờ vành tai, nóng nóng, vẫn còn cảm nhận được khi tức nóng rực khi y nói câu “Ta ôm ngươi”.

“Tiểu Trùng, đến đây, cha ôm ngươi, ngươi ngủ một giấc, đến nơi sẽ đánh thức ngươi.” Chung Như Thủy ôm lấy Tiểu Trùng, dịch vào bên trong, tuy xe trâu không nhỏ, nhưng chất nhiều đồ còn thêm ba đại nam nhân và một hài tử thì có chút chật chội. Tiểu Trùng nghe lời ngồi trên đùi cha nó, ôm cô cha, nhắm mắt lại, nó sớm mệt mỏi!

“Hồ Đồ, ngươi cũng dịch vào, đại ca phải đánh xe cho chúng ta, chỗ còn trống, cứ ngồi thoải mái chút.” Chung Như Thủy kéo Hồ Đồ đang đỏ mặt, cứ chỉ mờ ám vừa rồi của bọn họ, hai phụ tử Chung gia không biết, Hồ Đồ lúng túng đến bên cạnh Chung Như Thủy, sau đó nhẹ nhàng kéo kéo đai lưng của Chung Như Phong, ý bảo y ngồi vào. Chung Như Phong nhích lại gần, sững sờ, lập tức hiểu được, tâm tình thật tốt. Hồ Đồ nghiêng người ngồi sau lưng Chung Như Phong, vừa vặn có thể dựa y vào mình, không quá mệt mỏi.

Dù gì Chung Như Thủy cũng là kẻ nếm trải tình cảm rồi làm cha, lúc này, mờ ám giữa đại ca của hắn và Hồ Đồ, hắn đều thu vào mắt, tăng thêm những mập mờ nho nho giữa bọn họ nhiều năm qua, hắn còn không hiểu thì đúng là ngu ngốc rồi! Cười bí ối, Chung Như Thủy sờ sờ cằm nghĩ, Tiểu Trùng cũng nên có một đại bá nương~

Một đêm xóc này, mạnh như Chung Như Phong cũng chịu không được, lúc ánh bình minh chiếu trên người bọn họ thì y quyết đoán dừng lại, bảo bọn họ xuống xe nghỉ ngơi.

“Đại ca, ngươi ngồi nghỉ, chờ chuẩn bị xong thức ăn sẽ gọi ngươi.” Chung Như Thủy lấy củ khô trên xe, trái phía dưới đại thụ, bảo Chung Như Phong ngủ một lúc, chạy cả đêm, bọn họ ngồi xe còn ngủ được, nhưng Chung Như Phong thì thức trắng, Chung Như Thủy sợ y không chịu nổi.

“Ừ.” Chung Như Phong sờ sờ đầu Chung Như Thủy, tỏ vẻ hắn làm rất tốt. Chung Như Phong dừng lại trong rừng, rất thuận tiện nghỉ ngơi.

“Đại ca, ta không phải Tiểu Trùng a!” Chung Như Thủy bất mãn nói, “Đừng xem ta như hài tử!” Chung Như Phong không đếm xỉa tới bất mãn của hắn,

trực tiếp ngồi xuống cỏ, nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Ngươi so với Tiểu Trùng còn không bằng!” Hồ Đồ vừa tìm củi khô trở về, tận lực đả kích Chung Như Thủy.

Chung Như Thủy “Vụt” quay đầu, căm tức nhìn Hồ Đồ, cái này gọi là gì? Phu xướng phu tùy? Đang lúc Chung Hồ hai người sắp đại chiến, thanh âm non nớt của Chung Tiểu Trùng vang lên.

“Cha, nòi ở đâu?” Chung Tiểu Trùng cầm một túi gạo, diện vô biểu tình nhìn hai đại nhân ngây thơ.

“Hình như ở dưới cái chén?” Chung Như Thủy tìm kiếm.

“Không phải, trên cái chén, tại đó!” Hồ Đồ cũng đi đến xe trâu, cùng Chung Như Thủy tìm kiếm.

“Ai nói, phía dưới chén!”

“Trên là trên!”

“Dưới!”

“Trên!”

“Đừng nháo, ta thấy bên cạnh nòi được……” Chung Tiểu Trùng thờ ơ chỉ một ngón tay, Chung Như Thủy và Hồ Đồ nhất tề nhìn sang, đúng là……

Thật vất vả nhóm xong lửa, gạo cũng cho vào nồi, Chung Hồ hai người lại vì con tôm và thịt khô mà cãi nhau. Đang lúc hai người ẩm ỉ, cầm lấy nồi và mỗi muốn diễn võ, Chung Như Phong lạnh lùng quát: “Đều cầm miệng!” Chung Như Thủy và Hồ Đồ run lên, nhất tề cầm miệng. Chung Tiểu Trùng rất sùng bái nhìn Chung Như Phong, sau đó quyết định, trưởng thành phải làm nam tử hán như đại bá!

Chung Như Phong trầm mặt đứng lên, ngưng thần yên lặng nghe tiếng vang trong rừng, sau đó ôm lấy Chung Tiểu Trùng đặt lên xe, dùng cỏ khô che nó, trở tay rút ra ngân thương, quay đầu nói với hai người: “Các ngươi cũng lên xe! Có người đến đây, hơn nữa, số lượng rất nhiều.” Lộ tuyến của bọn họ không phải qua Trắc huyện rồi đi thẳng vào thành, mà hướng phía nam Trắc huyện. Vì sợ trên đường gặp quan viên trung binh, nên bọn họ mới chọn đường khác. Bọn họ chưa từng đến phía nam, chỉ nghe nói phía nam có một huyện phồn hoa, trước tiên bọn họ định đặt chân đến đó, tránh chuyện trung binh rồi quyết định. Tối hôm qua Chung Như Phong còn nhìn qua địa đồ, hiện giờ y lại lấy ra nhìn một chút, sau đó phát hiện, hóa ra y đi lầm đường, ngã ba tây nam. Tây nam thông đến đâu, bọn họ cũng không biết. Nhưng rừng cây này không nhỏ, người tới có thể là sơn tặc.

Chung Như Thủy và Hồ Đồ vội vàng bước đến xe trâu, nhưng không ai lên xe, đều chắn phía trước Tiểu Trùng, dận dỏ nó không được ra. Tiểu Trùng tránh trong cỏ khô, khẩn trương lại sợ hãi lộ ra hai mắt nhỏ nhìn bên ngoài, tay nắm chặt.

“Đến đây, chú ý!” Chung Như Phong trầm giọng nói, trường thương nơi tay, đứng trước Chung Như Thủy, khí thế bức người. Chung Như Thủy kéo Hồ Đồ ra sau lưng, khẩn trương nhìn phía trước.

Thanh âm đao kiếm chạm nhau càng ngày càng gần, khi thì xen lẫn một tiếng kêu thảm thiết. Chung Như Phong nhíu mày, cái này, không giống sơn tặc, mà là hai đội nhân mã giao chiến!

Một nam tử mặc chiến phục mặt mũi đầy máu từ trong rừng chạy tới, thấy ba người Chung Như Phong thì đầy kinh ngạc, ngay sau đó một đại hán vạm vỡ cầm đại đao lao đến, chém vào hán tử, tuy nam tử bị thương vẫn có thể tránh thoát, nhưng hán tử lại bồi một kích, nam tử tránh không khỏi, bị thương cười, nhắm mắt lại, không thể ngờ, không chết trận sa trường lại chết trong tay một đám ô hợp, hán tử không cam lòng!

“Đinh!” Một tiếng, đại đao của đại hán chém lệch, nam tử cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, bị người ném ra xa.

Nam tử mở mắt, chỉ thấy Chung Như Phong một thân hắc y đầu với hán tử kia, thanh ngân thương trên tay y, như cá bơi trong nước, tiến thoái sắc bén mạnh mẽ. Chỉ năm chiêu, hán tử kia hét thảm một tiếng, đao rơi, người nằm trên mặt đất, không biết sống hay chết.

“Tráng sĩ! Thỉnh ngươi cứu huynh đệ ta! Bọn họ còn trong rừng!” Nam tử kia không để ý người đầy thương tích, vọt tới trước mặt Chung Như Phong, quỳ xuống, vẻ mặt buồn bã.

“Đại ca, ngươi nhanh đi, ở đây giao cho chúng ta là được!” Chung Như Thủy biết rõ chuyện không phải đơn giản, nhưng vẫn cứu người rồi nói sau! Hồ Đồ tiến lên đỡ lấy nam tử kia, kiểm tra vết thương cho hán tử. Chung Như Phong nghĩ nghĩ, nói tiếng “Chú ý”, liền chạy vội vào sâu trong rừng.

“Ca, ngươi phải cẩn thận, đánh không lại thì bỏ chạy a!” Chung Như Thủy nhìn theo bóng lưng của y, hồ to, sau đó giúp Hồ Đồ nâng người kia ngồi tựa vào xe trâu, Tiểu Trùng cũng bò xuống, cầm vải trắng sạch sẽ và nước cho bọn họ rửa vết thương.

Nam tử chịu đựng đau đớn, giọng khàn khàn: “Tại hạ Tiêu Lương, cảm tạ ân cứu mạng của các vị!”

“Ừ.” Hồ Đồ không yên lòng đáp lời, vừa băng bó vết thương vừa lo lắng nhìn bên kia cánh rừng. Khóe mắt Chung Như Thủy kéo ra, nhẹ nhàng đẩy Hồ Đồ, nói: “Chuyên tâm, băng đều quần trên cổ người ta! Định giết chết người đại ca tân tân khổ khổ mới cứu được sao!” Hồ Đồ sửng sốt, quay đầu thấy Tiêu Lương cười khổ nhìn hán tử, trên cổ quần một vòng băng vải……

“Khụ khụ, ngươi làm đi!” Hồ Đồ xấu hổ ho hai tiếng, đem dược và băng vải nhét vào tay Chung Như Thủy, sau đó ngồi xỏm một bên, tập trung tinh thần

nhìn bên kia cánh rừng

Khỏe miệng Chung Như Thủy run rẩy, nhìn Tiêu Lương, xấu hổ cười: “Thực xin lỗi, hần là như vậy, nhưng y thuật của hần rất tốt.”

“Không, không, là ta làm phiền các người mới đúng.” Tiêu Lương có chút xấu hổ nói. Chung Như Thủy cúi xuống băng vải trên cổ Tiêu Lương, sau đó hướng Tiêu Trùng: “Nhi tử, đưa nước tới.” Tiêu Lương ngạc nhiên nhìn Chung Như Thủy, bộ dáng hần nhiều nhất cũng chỉ hai mươi mốt, hai mươi hai tuổi. Có nhi tử lớn vậy sao?

“Đây.” Tiêu Trùng rất hiểu chuyện ngồi xổm bên cạnh phụ thân giúp đỡ, con mắt ngẫu nhiên cũng trộm liếc về phía cánh rừng, nó rất lo cho đại bá, đã lâu như vậy vẫn chưa trở lại?

“Bôi được có chút đau, người nhấc một chút a.” Chung Như Thủy rửa sạch vết thương trước ngực Tiêu Lương, sau đó cầm được chuẩn bị bôi. Tiêu Lương gật gật đầu, không đợi hần hít sâu một hơi, Chung Như Thủy liền đem được trét lên.

“A!” Tiêu Lương kêu một tiếng đau đớn, mồ hôi lạnh toát ra, lại cắn chặt răng không hô một tiếng.

“Chắc chắc, lợi hại lợi hại, Kim sang được này mãnh liệt tới mức có thể khiến Lão La giết heo ở thôn chúng ta đau đến ngất đi, người lại chịu được! Bội phục bội phục!” Chung Như Thủy giơ ngón tay cái lên, sau đó rất nhanh băng bó thương thế cho hần. Chung Tiêu Trùng cũng có chút bội phục, được tính rất mãnh liệt, chân của nó từng bị thương chút xíu, lúc bôi được này khiến nó đau đến khóc to, bị hài tử cùng thôn giễu cợt rất lâu!

Tiêu Lương suy yếu cười cười, vừa muốn nói gì chợt nghe Hồ Đồ kinh hô: “Đã trở lại!”

Hồ Đồ chạy tới trước mặt Chung Như Phong, kiểm tra y từ đầu đến chân một lần. Chung Như Phong chỉ ra chút mồ hôi, châm y dính chút máu, không bị thương. Cho hần một ánh mắt yên tâm, Chung Như Phong liền đi tìm y phục để thay, sợ một thân máu của y sẽ dọa đến Tiêu Trùng. Tiếp đó mười mấy thương binh trong rừng đi ra, diu nhau đến bên cạnh Tiêu Lương, đằng sau còn hai mươi tiểu binh đẩy xe lương.

“Trướng quân! Lương thảo được bảo vệ, nhưng, chúng ta chết hơn chục huynh đệ.” Các thương binh về mặt đau khổ, Tiêu Lương hiểu rõ, mắt đỏ lên, sống sót thoát nạn, bọn họ vừa may mắn vừa bị thương.

“Không sao, chỉ cần lương thảo còn, chỉ cần chúng ta sống!” Tiêu Lương vỗ vỗ vai một người trong đó, tràn đầy ân nhân.

Mấy người Chung Như Thủy khó hiểu, vận lương thảo sao lại đi đường này? Vậy lộ trình của bọn hần là hướng kinh thành? Hồ Đồ nhìn về phía Chung Như Phong, Chung Như Phong rất đơn giản trả lời ngắn gọn: “Đi nhầm đường!” Hồ Đồ sửng sốt, giận tới thiếu chút nữa hộc máu, người đi lầm đường còn lời lẽ hùng hồn như vậy! Chung Như Thủy giật nhẹ khóe miệng, cười khổ, là thiên ý, bọn họ đi lầm đường gặp được đội vận lương thảo, hơn nữa nhìn hoàn cảnh, vẫn không thể vứt bỏ đội vận lương này để chạy trốn. Mà dù chạy trốn, thì phương hướng bọn họ đi cũng là kinh thành, đều là sai. Lão thiên gia đang đùa hần ư?

Quả nhiên, Tiêu Lương hai tay ôm quyền nói với bọn họ: “Các vị tráng sĩ, Tiêu Lương có một yêu cầu quá đáng, hy vọng các vị có thể cùng chúng ta đi, hộ tống chúng ta đến Tiên Âm huyện phía nam, quân đội của chúng ta đóng ở đó!” Tiêu Lương đầy hy vọng nhìn bọn họ, những người còn lại đều là thương binh, cần cao thủ một địch mười như Chung Như Phong bảo vệ lương thảo.

“Ta nói, đội vận lương binh thường đều có hơn tám mươi người,” Hồ Đồ cao thấp đánh giá bọn họ, trào phúng: “Ta thật không nhớ rõ binh của Quý Tà kém cỏi như thế, bị một đám sơn tặc đánh cho chật vật, chết hơn phân nửa!”

“Mới không phải! Chúng ta gặp mai phục!” Một binh sĩ tuổi tương đối nhỏ nhện không được, “Nếu không trúng mai phục, chúng ta sẽ không thua thảm như vậy, một đám ô hợp sao thắng được chúng ta!”

“Đúng vậy, hình như bọn họ biết trước chúng ta sẽ qua nơi này, bố trí bẫy rập vô cùng chuẩn, cũng biết nhược điểm của chúng ta ở đâu, trực tiếp tách đội hình của chúng ta ra!”

“Đúng vậy, sao những kia sơn tặc lại đoạt lương thảo phục vụ chiến tranh?”

Lúc này bọn họ mới phát giác chuyện không đơn giản, Quý Tà có một quy định bất thành văn, các đại sơn tặc cường đạo ngầm định, lúc chiến tranh không được đoạt lương thảo của quân đội và dân thường, khi cần thiết còn trợ giúp.

“Các người nhìn xem, đây là thứ rơi xuống từ người đại hần.” Lúc này Chung Như Thủy cầm một lệnh bài tinh xảo đi tới, trên mặt có khắc hai chữ – Lang Hiến.

“Ta thấy không phải các người bị cướp, mà là, Quý Tà chúng ta bị cướp.” Chung Như Thủy ném lệnh bài cho Tiêu Lương, không khí lập tức trở nên ngưng trọng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Tao ngộ mã tặc

Tiêu Lương nắm chặt lệnh bài, sắc mặt khó coi cực điểm, bọn họ đều biết, hôm nay Quỷ Tà phải đối mặt với sự tấn công của hai nước, đã vào giai đoạn chuẩn bị chiến tranh khẩn cấp, phòng tuyến các nơi không thể chủ quan đến mức khiến địch nhân tiến vào cũng không biết, như vậy, khả năng lớn nhất là – có nội gián, là nội gián chỉ dẫn địch nhân, giả trang thành sơn tặc nhiều loạn Quỷ Tà!

Chung Như Thủy trầm tư, chuyện này đã vượt qua khả năng khống chế của hắn, muốn hắn bỏ mặc Hành Chi, không thể, như vậy, cũng chỉ có hỗ trợ. Xoay người ôm Chung Tiểu Trùng, nghĩ nghĩ: “Hò Đồ, người mang Tiểu Trùng trở lại thôn, không có chuyện thì đừng ra thôn, ta và đại ca hộ tống lương đội đến quân doanh, sẽ nhanh chóng trở lại.”

“Cha!” Chung Tiểu Trùng bỗng dưng ôm chặt thắt lưng hắn, cố chấp nhìn hắn.

“Ta không muốn!” Hò Đồ vung tay, gắt gao nhìn Chung Như Thủy: “Dựa vào cái gì hai chúng ta phải trở về, ngươi là một phu tử còn có thể đi theo, ta chết cũng muốn đi!” Chung Tiểu Trùng liều mạng gật đầu.

“Ta không nói giỡn với các ngươi! Lập tức đi!” Chung Như Thủy hiềm khi nghiêm nghị nói với bọn họ, tốt xấu gì kiếp trước hắn cũng học qua võ thuật, tự bảo vệ mình vẫn được, nhưng Tiểu Trùng và Hò Đồ rất nhược! Đề bọn họ đi theo sẽ càng nguy hiểm! Chung Như Phong sững sờ, trầm tư nhìn hắn. Chung Tiểu Trùng rụt cổ, nó chưa bao giờ thấy cha hung như vậy, khiến nó có chút sợ hãi. Hò Đồ không quan tâm, khoanh tay, lạnh nhạt nói: “Muốn chúng ta đi, cũng được, giờ chúng ta giờ tay biểu quyết, lấy nhiều thắng ít, thế nào? Chắc chắn Từ cam điếu không biểu quyết, chúng ta không tính ý, ta và Tiểu Trùng phản đối, hai đối một, ngươi thua!” Tiểu Trùng vội vàng chạy tới bên người Hò Đồ, dùng hai mắt sáng rực nhìn Chung Như Thủy.

Sắc mặt Chung Như Thủy trầm xuống, đang muốn mắng chửi, chợt nghe Chung Như Phong nói: “Hai người các ngươi trở về, ta và Như Thủy hộ tống lương đội rồi trở lại.”

Được rồi, nhất gia chi chủ lên tiếng, trong nháy mắt, Hò Đồ và Tiểu Trùng liền ngoan ngoãn nghe theo. Chung Như Thủy nhìn về phía đại ca của hắn, Chung Như Phong gật gật đầu.

Một đường trăm dặm, không khí dị thường nặng nề. Tiêu Lương tự biết thẹn với Chung gia, không dám nói lời an ủi với hai người một lớn một nhỏ tâm tình đang rất bất hảo. Đến nhánh khau, hai huynh đệ Chung Như Thủy yên lặng giao dây cương mã xa cho Hò Đồ, Hò Đồ không nói một lời, tiếp nhận, sau đó bất động.

Chung Như Thủy há to miệng, nghĩ nghĩ, nói: “Ta không cho các ngươi theo đều có lý do của ta, hai người các ngươi ngoan ngoãn ở nhà chờ, gặp nguy hiểm thì trốn trong hầm rượu đi, nhớ kỹ? Hò Đồ, ngươi là đại nhân, hơn hảo chiếu cố Tiểu Trùng. Tiểu Trùng phải nghe thúc thúc, không được khiến hắn sinh khí, biết chưa?”

“Biết.” Hò Đồ và Tiểu Trùng cúi đầu, rầu rĩ nói.

Chung Như Phong đưa tay xoa đầu hai người bọn họ, sau đó vỗ vỗ vai Hò Đồ, ghé vào tai hắn nói khẽ: “Phải cẩn thận, chờ chúng ta.” Hò Đồ chấn động, nhẹ nhàng gật đầu. Tiêu Lương cũng nghĩ chu đáo, đem trâu đôi thành hai con ngựa, phái bốn binh sĩ không bị thương bảo vệ bọn họ trở lại thôn.

Màn đêm buông xuống, đoàn người Chung Như Thủy đã chạy một ngày đường, liền tìm nơi an toàn nghỉ ngơi.

Chung Như Thủy rầu rĩ tựa đầu vào vai Chung Như Phong, có chút ghen ghét: “Tiểu Trùng lớn như vậy, chưa từng rời ta.”

“Ừ.” Chung Như Phong vỗ nhẹ vai hắn, chớp mũi đột nhiên có chút cay cay, sao y không nhớ hai người bọn họ chứ? Y là mặt lạnh, nhưng tâm nóng, cảm tình không ít hơn Chung Như Thủy.

“Hai vị Chung huynh đệ, ăn chút gì a, chạy một ngày đường, cũng đói bụng.” Tiêu Lương bụng hai chén cháo tới, có chút áy náy nói.

Chung Như Thủy sụt sịt cái mũi, nhận lấy cháo: “Kỳ thật ngươi không cần cảm thấy thiếu nợ chúng ta, là chúng ta tự nguyện giúp.” Dù quyết định vĩnh viễn không gặp lại người kia, nhưng thấy y gặp phiền toái, vẫn nhìn không được muốn giúp một tay, người, có đôi khi không biết tự trọng!

Tiêu Lương sững sờ, xấu hổ cười cười.

Chung Như Thủy đột nhiên chấn động, chén “Loảng xoảng” một tiếng rơi xuống, sắc mặt thống khổ bụm lấy ngực. Mặt Chung Như Phong trầm xuống, đỡ Chung Như Thủy đứng dậy.

“Đại ca.” Thanh âm Chung Như Thủy run rẩy, “Tiểu Trùng gặp nguy hiểm, ta cảm giác được, nó gặp nguy hiểm!”

Chung Như Phong nói: “Đừng hoảng hốt, ta lập tức đuổi theo. Tiêu Lương, cho ta một con ngựa!” Tuy Tiêu Lương không rõ tình huống, nhưng vẫn lập tức dắt ngựa của mình đến, đó là ngựa tốt nhất!

“Đại ca, ta cùng đi với ngươi!” Chung Như Thủy cố gắng đứng lên, giữ chặt dây cương.

Chung Như Phong nhảy lên ngựa, đưa tay cho Chung Như Thủy nói: “Đi lên!”

Hai người giục ngựa như bay, Chung Như Thủy ôm chặt thắt lưng Chung Như Phong, rung giọng nói: “Đại ca, ngươi nói Tiểu Trùng có việc gì hay

không, ngực của ta rất đau, người biết, Tiểu Trùng gặp nguy hiểm ta sẽ có cảm giác, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Ta không nên để nó rời khỏi ta!”

“Bình tĩnh một chút, Tiểu Trùng sẽ không sao, có Hồ Đồ ở đó, còn bốn tiểu binh.” Chung Như Phong an ủi, nhưng trong lòng cũng cực độ bất an, Hồ Đồ không có võ công, bốn tiểu binh lại không thể tin tưởng. Tiểu Trùng là Như Thủy dùng thân nam nhân sinh hạ, theo Hồ Đồ nói, lúc Tiểu Trùng ở trong bụng hân, tâm mạch tương liên, dựa vào cơ thể Chung Như Thủy mà sống. Nên sau khi sinh ra, hai phụ tử cũng tâm mạch tương liên, có thể cảm giác nguy hiểm của đối phương, dù cách rất xa vạn dặm! Tựa như mỗi lần Chung Như Thủy không thoải mái, Chung Tiểu Trùng luôn là người đầu tiên phát giác.

Chung Như Phong đột nhiên nói: “Có người chạy tới đây!” Chung Như Phong ghim dây cương, nương theo ánh trăng mỏng manh, nhìn rõ người tới.

“Giá! Giá!” Hồ Đồ điều khiển mã xa, roi trên tay dùng hết toàn lực vút lên lưng ngựa, hai con ngựa bị đau chạy như điên, nhưng không thể bỏ xa truy binh phía sau, may mắn nhà bọn hân đều dùng dây thừng cột chắc chắn, nếu không, chạy nhanh như vậy chắc chắn bị văng! Bốn tiểu binh chết ba, còn một người ngồi xồm cuối mã xa, giờ trường mâu nghênh địch, những người này có ân với bọn hân, dù chết, hân cũng phải hộ tống họ đến nơi an toàn!

Mã tặc dẫn đầu đã gần ngay trước mắt, tiểu binh hét lớn một tiếng, vung trường mâu, nhắm ngay mắt ngựa! Con ngựa bị đau, hét lên ngã xuống đất, mã tặc bị hất văng, đập đầu trên đất, thoi thóp thở. Một gã không kịp né tránh cũng bị ngã ngựa, lăn đến thất điên bát đảo, không đứng lên nổi.

“Con mẹ nó, giết tiểu tử kia!” Mã tặc thủ lĩnh thấy tổn thất hai huynh đệ, kẹp lấy bụng ngựa, gia tốc tiến lên, rút đại mã đao chém vào tiểu binh!

Tiểu binh cầm trường mâu lại bị thương, không thể cản được, bị chém rơi xuống mã xa!

“Tiểu Trùng, trốn vào đồng cỏ khô! Ta liều mạng với bọn họ!” Hồ Đồ lấy một bao dược phấn trong ngực, vừa vụn thuận gió, xem các người còn không chết! Tiểu Trùng đã sớm trốn vào đồng cỏ khô, vẫn rất thông minh kéo hai thùng lớn ra giữa che chắn. Hồ Đồ mở bao dược, ném phía sau!

Thanh âm kêu cha gọi mẹ truyền đến, đường rừng hẹp, bọn họ muốn tránh cũng không thể! Hồ Đồ cười đắc ý, Thống Dương phản ta đặc chế, không dễ đùa!

“Đồ thúc thúc, chú ý!” Tiếng kêu của Tiểu Trùng truyền đến, Hồ Đồ chỉ cảm thấy cánh tay trái tê rần, sau đó đau đớn truyền đến, mẹ kiếp, hóa ra còn cá lọt lưới! Một mã tặc tránh thoát độc phấn của Hồ Đồ, chạy đến bên cạnh hân, Hồ Đồ nhất thời chủ quan nên bị chém một đao! Hồ Đồ nhìn miệng vết thương của mình, sâu có thể thấy xương cốt!

“Xem phần!” Hồ Đồ vung bột phấn bạch sắc ra, mã tặc đã được chứng kiến sự lợi hại của Hồ Đồ, lập tức ghim mã nhanh chóng vờn tay che mắt.

Hồ Đồ hung ác cười, đúng là kẻ ngu ngốc, bột mì cũng sợ! Sau đó mạnh mẽ quát roi, bỏ xa mã tặc!

Mã tặc kịp phản ứng, giờ đại đao phòng ngực đuổi theo. Hồ Đồ nhìn mã tặc càng ngày càng gần, tuyệt vọng dâng lên, cười khổ nghĩ, lần này đúng là bị hai huynh đệ Chung Như Thủy hại chết, bảo các người mang theo chúng ta cũng không chịu, giờ xảy ra chuyện a.....

Hồ Đồ ôm ý nghĩ cùng mã tặc đồng quy vu tận, hân đã hứa với Chung Như Thủy, phải bảo vệ Tiểu Trùng. Lúc hân muốn cùng mã tặc liều mạng, lại thấy hai người một ngựa phi tốc hướng bọn họ.

“Từ cam điếc!” Thanh âm Hồ Đồ ghen lại, trong lòng tư vị gì cũng có, ủy khuất muốn khóc. Chung Như Phong mất sắc, thấy vết thương không ngừng chảy máu trên tay Hồ Đồ thì đỏ mắt, nhảy khỏi lưng ngựa, di chuyển đến trước mặt mã tặc, một chưởng bổ vào đầu ngựa, lúc mã tặc nhảy xuống thì một thương đâm xuyên!

Chung Như Thủy vội vàng vàng dừng ngựa, thấy tràng diện khiến người ta trợn mắt há mồm, vô thức nhìn lại mã xa, nhẹ nhàng thở ra, may mắn Tiểu Trùng không ở trên mã xa, không thấy được hình ảnh huyết tinh như vậy... Không ở trên mã xa?

Chung Như Thủy quả thực là lăn trên lưng ngựa xuống, liền mạng vọt tới mã xa, khóc nức nở hô: “Tiểu Trùng!”

Hồ Đồ vốn bị sát khí của Chung Như Phong làm sửng sò, sau đó nghe được tiếng khóc nức nở của Chung Như Thủy mà bình tĩnh, thấy Chung Như Thủy rơi nước mắt, vội vàng nói: “Không sao không sao, Tiểu Trùng trốn trong xe!”

“Cha.....” Thanh âm non nớt của Tiểu Trùng từ đồng cỏ khô truyền đến, Chung Như Thủy vội vàng gạt lớp cỏ chồng chất, ôm Chung Tiểu Trùng mà bắt đầu khóc. Từ nhỏ tới lớn Chung Tiểu Trùng chưa từng gặp qua trường hợp như vậy, đặc biệt chứng kiến hình ảnh trong thôn khiến cả đời nó đều không thể quên. “Cha! Cha! Mọi người trong thôn, đều chết, lừa thật lớn.....” Chung Tiểu Trùng khóc rống trong lòng cha nó, thân thể nho nhỏ run rẩy, bọn họ vừa mới vào thôn đã ngửi thấy mùi khói nồng nặc, khắp nơi đều là thi thể, đều là người quen của Chung Tiểu Trùng, sau đó bị mã tặc phát hiện, một đường chạy trốn chết. Tiểu Trùng luôn dè dặt sợ hãi, lúc này, thấy được cha của nó mới có thể trút ra.

“Không sao, không sao, Tiểu Trùng đừng sợ, là cha không tốt, không nên bỏ mặc người, thực xin lỗi thực xin lỗi.....” Chung Như Thủy ôm thật chặt Chung Tiểu Trùng, cũng khóc như hải tử. Hồ Đồ đỏ mắt nhìn, trong lòng đau xót khiến hân quên vết thương trên cánh tay, nhà ở bảy năm, hương thân bảy năm, trong một đêm, tất cả đều không còn..... Một tay khoát lên vai hân, sau đó bị kéo vào lồng ngực rộng lớn ấm áp. Rốt cục Hồ Đồ nhìn không được, khóc lên, vừa trải qua sinh tử, hân sợ hãi tới cực điểm. Trước kia, hân cũng gặp chuyện như thế, nhưng hân không khóc, vì khi đó không có người để hân an tâm dựa vào, hiện tại có, hân không cần dè dặt.

“Nhà của chúng ta không còn, thôn bị mã tặc tàn sát, tất cả mọi người đều chết.....” Hồ Đồ rơi lệ, thống khổ nói.

Chung Như Phong ôm Hồ Đồ, vỗ nhẹ vai hân. Đừng sợ, cũng đừng lo lắng, chỉ cần một nhà bốn người chúng ta bên nhau, ở đâu cũng là nhà.

Chờ mọi người ổn định cảm xúc, giúp Hồ Đồ băng bó vết thương, Chung Như Phong mới dẫn bọn hắn đến tụ họp với Tiêu Lương. Chung Như Thủy đánh xe, Hồ Đồ và Tiểu Trùng ngồi phía sau hắn, Chung Như Phong cưỡi ngựa đi bên cạnh. May mắn lúc ấy Hồ Đồ điều khiển mã xa, liều mạng chạy hướng bọn hắn, rút ngắn một đoạn đường, nên mới sáng sớm đã đến chỗ đội ngũ của Tiêu Lương. Tiêu Lương vẫn chưa đi, tại chỗ chờ bọn họ trở về.

Chung Như Phong nói ngắn gọn cho Tiêu Lương chuyện tối hôm qua, Tiêu Lương quyết định nghỉ ngơi tại chỗ nửa ngày, để Hồ Đồ dưỡng thương.

Chung Như Thủy lại nói: “Không cần, chúng ta lập tức đến Tiên Âm huyện, đoạn đường này xảy ra quá nhiều chuyện, đầu tiên là có sơn tặc đoạt quân lương, sau đó là mã tặc tàn sát thôn, đây là chuyện chưa từng xảy ra ở Quý Tà mấy trăm năm qua, chúng ta phải nhanh chóng báo tin này!”

“Mã tặc, cũng có lệnh bài như thế.” Chung Như Phong thờ ơ nói, tối hôm qua y kiểm tra thi thể mã tặc, liền thấy một lệnh bài “Lang Hiên”.

“Nơi này cách Tiên Âm huyện một ngày đường, chúng ta phải đến trước khi trời tối, lộ trình càng kéo dài càng nguy hiểm.” Tiêu Lương hiểu lợi hại trong đó, lập tức lệnh tất cả binh sĩ lên đường.

“Chịu được không?” Chung Như Thủy có chút quan tâm nhìn Hồ Đồ. Hồ Đồ cười cười, sắc mặt tái nhợt, nói: “Không sao, ta là thần y, huống hồ ta vẫn giữ linh dược, uống liền tốt.”

Chung Như Phong gật gật đầu, an bài bọn họ giữa đội lương thảo, Tiêu Lương kêu hai binh sĩ tay chân lanh lợi chiếu cố bọn họ.

Lúc chiều Hồ Đồ và Tiểu Trùng đều sốt cao, Tiêu Lương định cho đội ngũ dừng nghỉ, Hồ Đồ lại ngăn trở, nói hắn có thể chịu được, Tiểu Trùng cũng cứng rắn không hề kêu khó chịu, chỉ nói muốn nhanh chóng rời khỏi đây. Hai mắt Tiêu Lương ươn ướt, nếu không vì giúp mình, cả nhà bọn họ sẽ không gặp nguy hiểm, lại càng không gặp chuyện như vậy, cảm giác áy náy của Tiêu Lương càng thêm mãnh liệt, đồng thời vô cùng kính nể. Binh sĩ trong đội đều là thanh niên nhiệt huyết, cũng rất kính phục bọn họ, đặc biệt là Chung Như Phong, võ công của y cực kỳ cao. Cho nên trên đường đi, hai tiểu binh chiếu cố Hồ Đồ càng ân cần chu đáo.

Hồ Đồ sốt cao không lui, đầu choáng váng, Chung Như Thủy ôm thân thể nóng hổi của Tiểu Trùng, sợ đến sắp khóc. Lúc hắn nhìn không được muốn gọi bọn họ dừng lại, chợt nghe Tiêu Lương hưng phấn kêu lên: “Đến! Phía trước là Tiên Âm huyện!”

Cuối cùng đã tới! Chung Như Thủy và Chung Như Phong đến trong huyện liền đi tìm đại phu, nhiệm vụ của bọn hắn hoàn thành, từ nay về sau, không bao giờ quản chuyện của họ!

Tiêu Lương vội vàng báo cáo thượng cấp, nói lời từ biệt liền mang theo nhân mã của mình đến quân doanh đóng ở ngoại ô. Dù sao Tiên Âm huyện không quá lớn, muốn tìm vài người cũng dễ! Nếu được, hắn sẽ hướng thượng cấp đề cử Chung Như Phong, Quý Tà cần nhân tài như vậy! Còn người gọi Hồ Đồ, có thể làm quân y.

Bên này Tiêu Lương suy nghĩ tính toán, bên kia nhóm người Chung Như Thủy lo lắng xoay quanh. May mắn Tiểu Trùng chỉ kinh hách quá độ, uống hai thang dược là được, về phần Hồ Đồ, vết thương trên cánh tay nhiễm trùng, sốt cao không lui, trình độ của đại phu trong huyện chỉ có thể kê ít dược giảm sốt. May mà lúc Hồ Đồ tỉnh táo lại một chút, cầm lấy bút lông viết tên dược, bảo Chung Như Thủy tìm trong đồng dược liệu họ mang theo, cam đoan vài thang sẽ khỏi!

Chờ chuẩn bị tốt mọi chuyện, toàn gia Chung Như Phong mới dừng xe tìm một khách điểm. Rốt cục dàn xếp ổn thỏa, Chung Như Thủy sờ sờ trán Tiểu Trùng, sốt đã lui, nhưng vẫn có chút mồ hôi, ngủ không quá an ổn.

“Thực xin lỗi.....” Chung Như Thủy hôn nhẹ khuôn mặt chỉ mới vài ngày đã gầy xuống của Chung Tiểu Trùng, đau lòng nói. Chung Như Phong đẩy cửa tiến vào, đem cơm tối đặt trên bàn: “Ăn cơm.” Chung Như Thủy đứng lên, hỏi: “Hồ Đồ thế nào?”

“Đã hạ sốt, uống thuốc nằm ngủ.” Trong mấy ngày, trải qua rất nhiều chuyện ngoài ý muốn, Chung Như Phong không còn tích chữ như vàng.

“Đại ca, sau này chúng ta làm gì.” Chung Như Thủy bụng chén lên, không muốn ăn, tâm tình rất tệ. Tuy quyết định rời khỏi Túy Long thôn, nhưng trong một đêm, toàn bộ thôn bị diệt khiến hắn khó chịu vô cùng, hắn đã từng ở đó bảy năm.

“Ta muốn đi quân doanh.” Chung Như Phong nhàn nhạt nói. Chung Như Thủy sững sờ, vô thức nói: “Không được!”

Chung Như Phong nhìn hắn một cái, thần nhiên: “Ta chỉ muốn sớm một ngày trừ kẻ thù bên ngoài, cho các người trở lại thời gian an ổn, không giống như giờ, vì ngoại tộc xâm lấn mà ăn không ngon ngủ không yên.”

“Đại ca.....” Chung Như Thủy lúng túng nhìn Chung Như Phong.

“Yên tâm, ta sẽ không vứt bỏ các người.” Chung Như Phong hiếm khi cười, tuy rất nhạt, Chung Như Thủy lại nhìn ngẩn ngơ, nghĩ thầm, cái này mà để Hồ Đồ thấy, khẳng định sẽ nhào tới!

Chung Như Thủy cảm thấy thoải mái một chút, hỏi: “Vậy khi nào người đi?”

“Chờ Tiểu Trùng và Hồ Đồ tốt lên, ta sẽ đi.”

Chung Như Thủy nghĩ nghĩ, thờ dãi. Thôi, lo lắng không được nhiều như vậy, người hắn biết đều là Đại tướng quân và quân sư nổi danh, đại ca của hắn đến quân doanh, nhiều lắm chỉ là một tiểu tốt tử, không thể gặp mặt những đại nhân vật kia được, huống hồ quân đội nhiều quy củ, trừ phi lão thiên gia

thật sự muốn đùa Chung Như Thủy hẳn, nếu không, chắc chắn không gặp được!

Chung Như Thủy không biết, lão thiên gia, thật đúng là muốn đùa hẳn, cho nên sau này, việc hẳn chỉ trôi mà chửi đã trở thành một loại thói quen. Đường nhiên đây là nói sau, tạm thời không đề cập tới.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Không cách nào trốn tránh

Gió tháng sáu mang theo chút ẩm áp, nhẹ phẩy qua khuôn mặt gầy gò. Đào Như Lý khẽ cười một tiếng, gắp bình rượu, uống vài ngụm. Bên cạnh hẳn đã rơi là tả năm, sáu bình rỗng, trên người tản ra hương rượu nồng đậm, là đã uống thật lâu. Đào Như Lý dựa vào thân cây, ngẩng đầu nhìn bầu trời, tươi cười trên mặt, ánh mắt lại như đang khóc. Vì nhiều năm say rượu và không thấy ánh mặt trời, sắc mặt của hẳn xanh trắng, hai mắt đỏ ngầu, thân thể càng gầy gò suy nhược, mất đi nho nhã và tự tin ngày xưa.

Rượu là thứ tốt, nó có thể khiến người quên đi hết thấy. Uống rượu, sẽ không cảm thấy thống khổ. Cho nên, hẳn chọn say bảy năm.

“Tiểu Đào Nhi!” Một tiếng quát khê vang lên, trong nháy mắt, bình rượu trên tay liền mất bóng dáng.

“Đưa ta!” Đào Như Lý thất tha thất thểu đứng lên, liêu xiêu bước đến, muốn cướp lại rượu của mình.

Lê Khổ một tay ôm lấy eo Đào Như Lý, một tay dốc ngược bình rượu, lời nói ẩn chứa tức giận: “Rốt cuộc ngươi còn muốn sống cuộc sống người không ra người quỷ không ra quỷ bao lâu nữa! Bảy năm, quá khứ đã trôi qua! Ngươi thanh tỉnh được không!”

“Ngươi hỗn đản!” Đào Như Lý thấy rượu bị đổ hết, trở tay cho Lê Khổ một cái tát, vùng vẫy nói: “Ngươi cút! Ta không cần ngươi trông nom! Cái gì ngươi cũng không hiểu, cái gì cũng không biết! Cút đi! Ta không muốn nhìn thấy ngươi!” Lê Khổ không thể hiểu! Dù bảy mươi năm nữa qua, hẳn cũng quên không được chính mình hại chết hai mạng người! Hại chết người hẳn quan tâm nhất, thích nhất! Hại chết hai từ kia, hai từ sau khi xuất thế sẽ quán quýt lấy hẳn... Không còn, rốt cuộc không còn thấy người đó nở nụ cười, không bao giờ có thể nghe người đó nói, tha thứ cho hẳn vô điều kiện.....

Trên mặt đau rát, Lê Khổ cắn răng, cũng hung hăng cho Đào Như Lý một cái tát! Đào Như Lý vốn cước bộ lao đảo, bị Lê Khổ tát như vậy, liền ngã ngồi trên đất. Ánh mắt Đào Như Lý trống rỗng, giống như không còn cảm nhận được điều gì.

“Tiểu Đào Nhi.....” Lê Khổ nhìn tay của mình, bị thương nhắm mắt lại: “Ta van cầu ngươi, tỉnh lại đi! Chuyện năm đó không phải lỗi của ngươi, ngươi từng phạt mình bảy năm, đã đủ rồi! Hẳn, cũng không hy vọng ngươi vì hẳn mà vĩnh viễn sống trong tự trách... Ân!” Lê Khổ kinh ngạc mở to hai mắt!

Đào Như Lý đột nhiên đứng lên, ôm chặt cổ Lê Khổ, hôn lên môi của hẳn!

Nụ hôn chỉ là liếm và cắn, Lê Khổ có chút đau, thoáng giẫy dụa, lại bị Đào Như Lý ôm chặt hơn. Lê Khổ bất đắc dĩ, ôm lấy đầu Đào Như Lý, dùng sức đẩy ra, ánh mắt đen tối không rõ.

Đào Như Lý vẫn đang ôm hẳn, không có buông tay, khóe miệng cong lên giống như khiêu khích lại giống như quyến rũ: “Không phải ngươi yêu ta sao? Yêu ta, cùng với ta làm!” Nói xong vừa muốn hôn lên. Lê Khổ trụ cầm của hẳn khiến hẳn không thể động đậy, cay đắng nói: “Ta cần là lưỡng tình tương duyệt, không phải, hiến tế!” Đào Như Lý chân động, khóe miệng là nụ cười như có như không, đôi mắt u ám lấp đầy thông khổ, ghen ngào nói: “Coi như ta hiến tế a... Ngươi đã không cho ta uống rượu, vậy để ta đau đớn, đau đớn đến mức ta quên hết tất cả sẽ tốt hơn.....”

Lê Khổ ôm chặt hẳn vào lòng, bị thương nói: “Đừng như vậy! Tiểu Đào Nhi, đủ rồi, bảy năm đã đủ rồi! Ngươi có biết Tiểu Thương xảy ra chuyện không! Thủy Thủy đã mất, chẳng lẽ ngươi không cần Tiểu Thương sao!”

“Ngươi nói cái gì..... Tiểu Thương xảy ra chuyện? Hẳn làm sao?” Đào Như Lý ngẩng đầu nhìn Lê Khổ, kinh hoàng.

“Tiểu Thương bị quân địch đánh lén, càng hèn hạ là trên đó có kịch độc! Quân y thúc thủ vô sách, Hoàng thượng vừa nhận được tin liền bảo ta tới báo cho ngươi!” Lê Khổ dừng một chút, thanh âm khò sấp: “Tiểu Đào Nhi, ngươi từng là đại phu y thuật cao minh nhất Quý Tà, hôm nay ? Ngươi lựa chọn tiếp tục sống mơ mơ màng màng hay đi cứu Tiểu Thương?”

“Mang ta đi, mang ta đi cứu hẳn!” Đào Như Lý nắm chặt vạt áo Lê Khổ, bị thương mà kiên định. Hẳn đã mất đi Thủy Thủy, không thể lại mất đi Tiểu Thương!

Hoàng cung.

“Hoàng thượng, Lê đại nhân đã mang theo Đào đại nhân ra khỏi thành, tiến về Xích Sa.” Lâm công công nói khẽ, bảy năm qua, hẳn cũng già rồi, lưng gù đi rất nhiều, nếp nhăn trên mặt bởi vì sâu lo mà càng sâu. “Thỉnh Hoàng thượng yên tâm, có Đào đại nhân, Tiểu Thương tướng quân sẽ không sao.”

Phong Hàn Bích trầm mặt, vậy tay, chờ Lâm công công lui xuống, Phong Hàn Bích mới lạnh lùng nói: “Người khiến Thương Giác Trung bị thương, là ai.”

Mạc Hoan từ chỗ tối hiện ra, cung kính quỳ gối trước mặt Phong Hàn Bích: “Bẩm chủ nhân, là tướng quân mới tấn phong của Hoàng Diệp, gọi Ngu Quyết, rất được quốc chủ Hoàng Diệp tín nhiệm và coi trọng, lần này kết minh với Lang Hiền, quốc chủ Hoàng Diệp phái hần dẫn đầu. Người này chỉ mới mười lăm, thủ đoạn tàn nhẫn, với năng lực của mình, dẫn binh ba tháng hần đã khiến mười vạn đại quân quy phục. Nhưng thân phận mơ hồ, không ai biết rõ lai lịch của hần.”

“Ngu Quyết.....” Trong mắt Phong Hàn Bích lóe lên hàn quang: “Đã biết, xuống đi.”

“Vâng!” Mạc Hoan lên tiếng, ẩn vào chỗ tối.

Phong Hàn Bích đứng lên, theo thói quen xoay tròn chiếc nhẫn trên ngón vô danh, hoàng hậu Lang Hiền là Thuần Vu Anh, vậy thiếu niên tướng quân của Hoàng Diệp? Như nhi từng đã nói với hần, Thuần Vu Anh đem Thuần Vu Quyết đến Hoàng Diệp, vậy Ngu Quyết này, có thể là Thuần Vu Quyết? Ngu Quyết, tiểu thế tử của Ngu quốc – Thuần Vu hầu Thuần Vu Quyết..... Nói vậy, hai tỷ đệ này, vì báo thù mà đến?

Như nhi, nếu người biết hai tiểu hài tử người muốn bảo vệ biến thành như vậy, người sẽ rất thương tâm phải không? Yên tâm đi, dù thế nào, ta cũng không giết bọn họ, cho dù bọn họ muốn mạng của ta, cho dù bọn họ thương tổn Thương Giác Trung.....

Xoay người, Phong Hàn Bích lấy ra hộp ngân châm, lặp lại chuyện hàng ngày. Lúc mười ngón tay đều cắm đầy ngân châm, y mới nở nụ cười cô đơn.

Chung Như Thủy một thân y phục màu cam, đeo tạp dề vải thô đầy mỡ, cầm lấy chiếc xẻng, mồ hôi rơi như mưa, cắt lực đào rau cải trắng trong chiếc nồi còn lớn hơn người hần. Chung Tiểu Trùng đứng bên cạnh cầm cái đĩa rộng gấp hai lần mặt nó, chờ mạng thức ăn lên.

Nửa tháng trước, Chung Như Phong mang theo Hồ Đồ thương thế tốt hơn phân nửa đi tòng quân. Tuy Tiên Âm huyện ở biên cảnh của Quỷ Tà, nhưng quân đội ở đây là dân binh, không đến lúc khẩn sẽ không ra chiến trường, dù cũng có chọn một số binh sĩ tư chất tốt đến chủ chiến trường Xích Sa cách trăm dặm, trở thành quân chính quy. Xích Sa là giới tuyến giữa Quỷ Tà và Lang Hiền, từ trước đến nay luôn là chiến trường chủ chốt giữa hai nước.

Vì có Tiêu Lương tiến cử và đảm bảo, Chung Như Phong vừa đến liền trở thành một đội trưởng nho nhỏ, mà Hồ Đồ thì thành quân y. Chung Như Thủy là phu tử bảy năm, nhưng vào quân doanh thì không thể làm phu tử, lại không có sở trường gì đặc biệt, hần bị đá đến nhà bếp, Chung Tiểu Trùng cũng đồng dạng không có gì đáng trọng dụng, trở thành lính cấp dưỡng về vang nhất! May mà trù nghệ của Chung Như Thủy không tệ lắm, chỉ một loại rau cải trắng hần cũng có thể nấu ra ba mùi vị khác nhau, tân bình lão bình ăn đồ ăn hần nấu đều rất hoan nghênh. Cho nên, dù Chung Như Thủy ngay cả đầy tớ cũng không biết làm, tại quân doanh lại có chút danh tiếng, mấy người nhìn liền biết là tướng quân cáo già thành tinh, thấy Chung Như Thủy, đều tiến lên hỏi: Hôm nay ăn cái gì nha? Sau đó rất không biết xấu hổ bắt đầu gọi món ăn, nói cái gì mà “Ngày hôm qua cải trắng chua ngọt ăn với cơm rất ngon”, “Ta cảm thấy đậu hủ hôm trước rất sướng miệng, thật hy vọng hôm nay cũng có thể ăn nó”, “Nghe nói hôm nay có thịt, người nấu thịt kho tàu ngon nhất” nhiều không kể xiết, thế nên về sau Chung Như Thủy vừa thấy bọn họ liền trốn. Bởi vậy, bị Hồ Đồ cười nhạo rất lâu, ngược lại, Chung Như Phong không nói gì. Chỉ là mỗi lần thao luyện, y đều dùng ánh mắt lạnh lùng vừa nhìn chăm chăm mấy lão cáo già vừa vùng vằng thương tình xảo, uy vũ sinh phong! Qua vài ngày, Chung Như Thủy đột nhiên có cảm giác thiếu cái gì đó, suy nghĩ thật lâu mới nhớ tới, sao mấy lão cáo già kia không đến phiên hần a? Chỉ nghĩ hoặc chốc lát, liền ném chuyện này ra sau đầu, kéo Tiểu Trùng đi tìm các lão bình cần hạt dưa nói chuyện phiếm!

“Tiểu Trùng, chén đĩa!” Chung Như Thủy đầu đầy mồ hôi, vươn tay, Tiểu Trùng rất nhanh nhẹn đưa cho hần một cái đĩa lớn, phụ tử hai người hợp tác ăn ý, tăng thêm vài đầu bếp khác hỗ trợ, rất nhanh sẽ có món ăn phục vụ đêm nay.

Rốt cục lấp đầy mấy ngàn người trong quân doanh, Chung Như Thủy mới nhẹ nhàng thở ra, ném tạp dề sang một bên, kéo Tiểu Trùng đi tìm Chung Như Phong và Hồ Đồ. Dù thế nào đi nữa, hần chỉ phụ trách nấu chứ không chịu trách nhiệm rửa!

“Hồ Đồ ~” Chung Như Thủy như không có xương cốt ngồi phịch trên đùi Hồ Đồ, khiến Hồ Đồ thiếu chút nữa hất văng được mới được vo thành viên!

Hồ Đồ tức giận đập hần một cước: “Đi, đến chỗ đại ca của người, không thấy ta đang bận rộn sao!”

“Ô ô ô ~” Chung Như Thủy làm bộ lau nước mắt, thân thể nhẹ bẫng, Chung Như Phong đem hần ngồi trên đùi của mình, hai tay nắm bóp bả vai cùng cánh tay cho hần. Chung Tiểu Trùng ngồi bên chân Chung Như Thủy, dùng bàn tay nhỏ bé nắm chân cho cha nó. Mỗi ngày cha nó đều bận rộn như vậy, rất vất vả!

“Vẫn là đại ca và nhi tử hảo, bạch nhãn lang kia, mỗi ngày ta tân tân khổ khổ nấu cơm ăn cho người còn bị ghét bỏ.....” Chung Như Thủy ủy khuất cắn bàn tay nhỏ bé, lên án. Hồ Đồ bị chọc giận trợn trắng mắt, hần không thể nhét vào miệng hần một viên độc dược! Chung Như Phong bật cười lắc đầu, y biết rõ Chung Như Thủy rất vất vả, thức ăn của mấy ngàn người trong quân doanh, Chung Như Thủy phải phụ trách hơn phân nửa! Không phải không đủ đầu bếp mà là những binh lính kia thật sự quá gian trá! Vốn ba đầu bếp, mỗi người phụ trách thức ăn của năm trăm người, nhưng tay nghề không được tốt lắm, từ khi Chung Như Thủy đến đây, bọn họ không chịu ăn đồ ăn đầu bếp trong quân doanh nấu, mỗi ngày đều đến nơi Chung Như Thủy phụ trách ăn chực, mà cấp trên cũng mở một mắt nhắm một mắt – vì bản thân bọn họ cũng đến chực cơm, khiến Chung Như Thủy nấu đến tay rút gân, nửa tháng gây một vòng lớn. Chung Như Phong chỉ có thể đau lòng, không có cách nào, chả nhẽ cảm thương đứng trước mặt mỗi người hù dọa một lần! May mắn bọn họ cũng có chút lương tâm, sợ Chung Như Thủy mệt, nên thương lượng từng doanh thay phiên đến ăn.....

“U! Toàn gia lại đang nói chuyện phiếm!” Một nam tử cao lớn cần tằm trúc lão đảo đi tới, đằng sau còn theo một người.

“Lão Trần, người rất rảnh sao!” Chung Như Thủy vẫn ngồi trên đùi Chung Như Phong không nhúc nhích, neho mắt, “Nhìn cái bụng tròn vo của người, đêm nay lại ăn không ít a?”

“Hi hi hi, đêm nay lão Trần lại ăn năm chén cơm lớn!” Lão Lý đứng sau lưng Lão Trần tiến lên vỗ vỗ cái bụng của hần, cười hi hi nói. Hai người bọn họ cùng cấp bậc với Chung Như Phong, vì ở một doanh nên rất quen thuộc, suốt ngày có thời gian rảnh rỗi lại tới đây nói chuyện bát quái.

“Trần thúc thúc, bụng ngài lớn như vậy, làm thế nào cưỡi ngựa a?” Chung Tiểu Trùng ngây thơ hỏi, mắt đen lũng lểng, trong sáng kỳ cục.

“Khụ khụ khụ, khụ, không có gì đáng ngại, không có gì đáng ngại.....” Lão Trần xấu hổ giải thích, mắt lập lòe.

“Tiểu Trùng cảm thấy đáng ngại, bụng ngài lớn như vậy, lúc lên ngựa sẽ bị vướng bụng, té xuống rất mất mặt! Ngày đó ta thấy một con lợn rừng rất mập, vì bụng quá lớn chạy không kịp nên bị bắt! Chỉ bằng Trần thúc thúc giảm mập một chút, sau này đừng ăn nhiều như vậy, nếu không đến lúc đó, ra chiến trường vì quá béo chạy không được, sẽ thảm!” Chung Tiểu Trùng vẫn tỏ vẻ ngây thơ, vô tình chọc thủng câu nói dối “Không có gì đáng ngại” của Lão Trần, còn nói trúng tim đen. Huỳnh đệ của Lão Trần – Lão Lý, cười đến nghiêng ngả, nói: “Ngươi xem, hài tử là thành thật nhất, Lão Trần, ta thấy về sau ngươi đừng ăn!” Lão Trần sờ sờ cái mũi, xám xịt ngồi xuống, nhìn Chung Tiểu Trùng, muốn nheo mắt của nó lại ngại Chung Như Thủy, không dám động thủ, đành xấu hổ cười theo.

Chỉ có quen thuộc bản tính của Chung Tiểu Trùng như ba người Chung Như Thủy mới biết được, những câu đó của Chung Tiểu Trùng đều là có ý! Tuyệt đối không phải xuất phát từ tiểu hài tử thiên chân vô tà mà khuyên bảo Lão Trần!

Ai kêu ngươi ăn nhiều như vậy, làm hại Như Thủy khổ cực nấu cơm mỗi ngày đến mệt mỏi? Đáng đời bị con của hần chê cười còn không tự biết! Hồ Đồ bỏ được hoàn bình, có chút hả hê nghĩ.

Hi hi hi ~ nói rất hay! Chung Như Thủy nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của nhi tử nhà mình, không hổ là con hần!

Hài tử này, thật sự là! Tương lai, tiền đồ rộng lớn vô cùng a! Chung Như Phong vươn tay xoa đầu Tiểu Trùng, vui vẻ nghĩ.

Nhìn ngươi khiến cha ta khổ cực như vậy, nhìn ngươi khiến cha ta mệt mỏi như vậy! Tức chết ngươi, đáng đời! Chung Tiểu Trùng cố gắng hé ra khuôn mặt hồn nhiên, trong đầu lại nghĩ vô cùng tà ác!

Kỳ thật, Chung gia nhà họ, không có một người tốt.....

“Khụ khụ khụ, cười đủ chưa!” Lão Trần liếc huỳnh đệ, nói sang chuyện khác: “Ôi chao, các ngươi nghe chưa, đại nguyên soái của chúng ta bị thương ở Xích Sa! Nghe nói là lúc hai quân đối chiến bị Hoàng Diệp đánh lén, còn trúng độc!”

“Thật sao? Ngươi đừng nói dốt, sao chúng ta không nghe?” Lão Lý dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Lão Trần.

“Sách, chả nhẽ ta lừa ngươi! Đây là thật! Sáng nay ta đi ngang qua quân doanh của Lưu tướng quân nghe được, hần và mấy vị tướng quân đang nói chuyện này. Hình như độc rất lợi hại, quân y bất lực, chỉ có thể dùng ít dược liệu quý báu bảo trụ mạng của Nguyên soái, sau đó báo Hoàng thượng, Hoàng thượng phái ngự y xuống!” Lão Trần nói như chính mình tận mắt nhìn thấy, khiến Lão Lý bị dọa đến sững sờ.

Chung Như Thủy chấn động, Hoàng thượng.....

“Đại nguyên soái của chúng ta từ trước đến nay đều bất bại! Hừ, nếu không phải Hoàng Diệp dùng tiện chiêu, sao có thể dả thương hần!” Lão Lý tức giận bất bình, lại lo lắng hỏi: “Hiện giờ nguyên soái thế nào? Ngự y đã tới chưa?”

“Chưa! Kinh thành cách xa vạn dặm, chỉ có thể hy vọng trời phù hộ Nguyên soái chống đỡ đến khi ngự y tới.” Thanh âm của Lão Trần rõ ràng.

“Ta nói, nguyên soái là ai? Hần rất lợi hại?” Hồ Đồ đột nhiên hỏi.

“Ngươi đúng là đại phu nông thôn a, không có kiến thức! Nguyên soái của chúng ta là nguyên soái lợi hại nhất trong lịch sử, dù mới hai mươi sáu tuổi, hần đã tham gia hơn trăm đại chiến, chưa bao giờ bại! Biết chuyện bảy năm trước Bình vương làm phản không? Nếu không có nguyên soái dụng binh như thần, Hoàng thượng của chúng ta cũng không dễ dàng bình loạn như vậy!” Lão Trần khinh thường nhìn Hồ Đồ, giọng điệu kiêu ngạo tựa như đại nguyên soái kia là cha hần.

“Hừ! Hần lợi hại như vậy mà bây giờ trúng độc chờ chết!” Hồ Đồ cay nghiệt nói, không đợi Lão Trần phản bác, Chung Như Thủy vốn ngồi yên trên đùi Chung Như Phong bỗng nhiên đứng lên, nắm chặt cổ áo Lão Trần, run giọng hỏi: “Ngươi nói, đại nguyên soái, có phải là Thương Giác Trung? Có phải không?”

Lão Trần thấy Chung Như Thủy kích động, sợ tới mức sững sờ, lúng ta lúng túng mở miệng: “Đúng, đúng vậy, chính là Thương nguyên soái.....”

Đầu Chung Như Thủy “Oanh” Địch một tiếng, thiếu chút nữa đứng không vững, Tiểu Cước Chi trúng độc, nguy tại sớm tới?

“Như Thủy.” Chung Như Phong phản ứng nhanh, đỡ lấy hần, lo lắng hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không có, không có gì, không có gì.....” Hai mắt Chung Như Thủy vô thần, đẩy Chung Như Phong ra, kéo tay Tiểu Trùng: “Tiểu Trùng, đã muộn, nên ngủ.....”

“Cha?” Chung Tiểu Trùng lo lắng nhìn Chung Như Thủy, nó có thể cảm giác được lòng cha nó đang loạn. Chung Như Thủy không để ý tới nó, cũng không để ý tới bất kì ai, nắm tay nó, thất thần đi đến doanh trường của mình.

“Như Thủy!” Hồ Đồ đứng lên muốn gọi hần lại, Chung Như Phong ngăn cản, lắc đầu.

“Ta, nói sai cái gì sao?” Lão Trần và Lão Lý hai mặt nhìn nhau.

“Chỉ cần ngươi không nói lời nào, nhất định không sai!” Hồ Đồ tức giận nói, thu thập xong đồ đạc của mình, cũng kéo Chung Như Phong đi.

Chung Như Phong cảm thấy lòng ngổn ngang trăm mối, y chưa từng hỏi Chung Như Thủy, rốt cục bọn họ là ai, quá khứ của bọn họ thế nào, mà ngay cả hần là nam nhân lại có thai cũng không hỏi. Y biết, tuy mình không nhớ rõ cái gì, nhưng trong lòng luôn có một thanh âm nói cho y biết – bảo vệ Chung Như Thủy! Y nói với Chung Như Thủy những lời này, Chung Như Thủy chỉ bình tĩnh nói cho y biết, vì bọn họ là huynh đệ, ca ca bảo vệ đệ đệ, rất bình thường. Y tin, tin tưởng không nghi ngờ. Chỉ là đêm nay, y nghi hoặc, y và Chung Như Thủy, rốt cục trước kia là ai? Vì sao bọn họ bị đuổi giết? Vì sao Như Thủy nghe đến nguyên soái trúng độc lại luống cuống như vậy?

“Không cần hỏi.” Hồ Đồ đột nhiên dừng bước, xoay người nhìn Chung Như Phong, “Như Thủy không nói, đều có đạo lý của hần. Các ngươi là thân huynh đệ, hần không nói cho ngươi, có lẽ là sợ ngươi gặp nguy hiểm. Phải biết rằng, hần luôn dùng phương thức của mình bảo vệ chúng ta.....”

Chung Như Phong chần động, sau đó nhẹ nhàng gạt đầu, đúng vậy, không biết thì không biết, bọn họ là huynh đệ. Như vậy, y dùng phương thức của mình thủ hộ hần, thủ hộ gia đình này!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 61: Tổ hai người lừa đảo

Chung Như Thủy mở mắt, nhẹ nhàng khởi động nửa người, Tiểu Trùng khò khè ngủ say. Cẩn cẩn dục dục vén chăn lên, lại giúp Tiểu Trùng dịch góc chăn, Chung Như Thủy mới mặc y phục, khinh thủ khinh cước ra khỏi doanh trướng.

Bình sĩ tuần tra đều biết Chung Như Thủy, thấy hần nửa đêm tỉnh dậy, tưởng hần muốn đi nhà xí, chỉ gạt đầu cho qua. Chung Như Thủy đến doanh trướng quân y của Hồ Đồ, tìm được giường, nhẹ nhàng lay tỉnh hần.

“Suyt!” Chung Như Thủy ra hiệu yên lặng, ý bảo hần cảm được tương ra ngoài với mình. Hồ Đồ gật gật đầu, mặc y phục từ từ, lặng lẽ cảm lấy được tương, cùng Chung Như Thủy rời đi.

Như kẻ trộm tránh binh sĩ tuần tra ban đêm, chạy đến phòng bếp, Chung Như Thủy kéo Hồ Đồ ngồi xổm xuống, mục quang lập loè nhìn hần.

Hồ Đồ hơn nửa đêm đang ngủ say bị hần kéo đến phòng bếp vừa tối vừa lạnh lẽo, tâm tình vốn không tốt, thấy hần tỏ vẻ muốn nói lại thôi, càng tức giận. Không kiên nhẫn: “Rốt cuộc có chuyện gì? Không nói ta trở về ngủ!”

“Ôi chào, đừng!” Chung Như Thủy giữ chặt hần, hạ giọng nói: “Ngươi nhỏ giọng chút, khiến người tới thì phiền toái!”

“Ngươi cũng biết a!” Hồ Đồ thấp giọng, “Muốn tìm ta giúp ngươi thì thẳng thắn!”

“Ta cũng biết xấu hổ mà! Ngươi để ta sắp xếp lời cần nói đã!” Chung Như Thủy trả lời.

“Hứ!” Hồ Đồ khinh thường cười nói: “Nhận thức ngươi đã bao nhiêu năm, chưa từng thấy ngươi xấu hổ a!”

“Ách..... Khụ, dù sao cũng xấu hổ một chút.....” Thấy Hồ Đồ không kiên nhẫn, Chung Như Thủy vội vàng tiếp lời: “Ta nói thực, muốn ngươi hỗ trợ!”

“Vậy ngươi nói mau! Là làm kẻ trộm hay hái hoa tặc? Không nhanh trời sáng đó!” Hồ Đồ tức giận tới mức chọc vào ót hần.

“Ta, ta, chính là.....” Chung Như Thủy nghẹn đỏ mặt, không thể nói tiếp. Hồ Đồ thu tay lại, bắt đắc dĩ thở dài: “Muốn ta cứu ngươi, ngươi cứ việc nói thẳng, khó mở miệng vậy ư?”

“Ngươi biết?” Chung Như Thủy kinh ngạc nhìn Hồ Đồ, Hồ Đồ bóp cằm của hần: “Nhận thức ngươi đã lâu, tới giờ chưa từng thấy ngươi luống cuống như vậy, nói ngươi và nguyên soái kia không có chuyện xưa, ta mới không tin!”

Chung Như Thủy xoa xoa tay hần: “Ngươi đừng nói bậy bạ, ta có thể cùng đại nhân vật kia liên quan gì chứ, ta chỉ cảm thấy người tốt như vậy chết quá sớm thì thực đáng thương, muốn ngươi cứu hần mà thôi, thuận tiện cũng tích đức cho mình!”

“Rồi, ta không hỏi, ngươi không muốn nói, ta tuyệt đối không bức ngươi. Ngươi cho rằng đại ca ngươi không nghi ngờ ư, chúng ta chỉ không hỏi mà thôi, ngươi luôn luôn có đạo lý của mình.” Hồ Đồ vỗ vỗ đầu hần, khéo hiểu lòng người nói. Sao có thể biết được tên của nguyên soái kia? Bọn họ ở Túy Long thôn, chuyện nghe được cũng chỉ vèn vèn trong huyện, bảy năm qua, thế giới bên ngoài thế nào, họ đều không biết, huống chi là nhân vật đại danh鼎鼎 trên triều đình? Chỉ có trước kia nhận thức, mới có thể biết rõ người kia.

“..... Cảm ơn.....” Chung Như Thủy ấp úng, ngoại trừ một câu cảm ơn, hần không biết phải nói gì.

“Ta nói, ngươi đừng khách khí với ta, biết không? Ngươi xem, ta đều nổi một thân da gà ! Ngươi có ý chọc ta sao?” Hồ Đồ vuốt cánh tay, rung mình một cái, bảy năm a! Một người bảy năm qua không biết khách khí là gì đột nhiên nói “Cám ơn” với ngươi, lực sát thương quả thực không thua một đoàn đại mụ đại thảm vây quanh ngươi liếc mắt xum xoe!

“A, ha ha.....” Chung Như Thủy sờ sờ cái ót, chính hắn cũng có chút không quen! “Ai, ta sẽ không giả khách khí, chúng ta đi nhanh! Nơi này cách Xích Sa trăm dặm! Chờ xong chuyện, ta sẽ lấy tương thịt bò cho ngươi ăn!”

“Ngươi nói nha! Đi mau, đi mau!” Có cái ăn, Hồ Đồ thật hưng phấn, kéo tay Chung Như Thủy.

“Ta nói ngươi, đừng gấp! Nghe ta nói!” Chung Như Thủy kéo Hồ Đồ trở về, hạ giọng: “Chúng ta không thể đi cửa chính! Phải đi theo đường khác. Bình thường ta phải ra chợ mua rất nhiều thức ăn, cho nên có một mã xa. Lát nữa chúng ta cưỡi con ngựa kia, sẽ nhanh tới Xích Sa. Xe ngựa đặt ở bên cửa hông, ở đó có ba tiểu binh trông coi, chúng ta chạy hướng đó!”

“Ngươi đã lên kế hoạch tốt rồi? Chỉ chờ ta sắp bầy a?” Hồ Đồ liếc xéo hắn.

“Ai nha đừng nói nhảm, mạng người quan trọng! Đi mau đi mau!” Chung Như Thủy kéo Hồ Đồ, chuồn ra phòng bếp, hướng cửa hông.

Ba tiểu binh đang ngủ, Chung Như Thủy và Hồ Đồ rón ra rón rén mở dây cương cột vào mã xa, đeo rọ để nó không lên tiếng, đến khi dắt ngựa chuồn ra xa quân doanh mới dám thở.

“O o ~ Rốt cục chạy đến, chúng ta lên ngựa, vừa đi vừa nói chuyện!” Sống trong quân doanh một thời gian, Chung Như Thủy và Hồ Đồ cũng học được kỹ năng, tuy kỹ thuật không tốt lắm.

Hai người song song lên ngựa, Hồ Đồ phía trước, Chung Như Thủy phía sau, giục ngựa hướng Xích Sa.

“Nhớ kỹ, ngươi là ngự y trong nội cung phái đến, ta là hạ nhân của ngươi, vì sợ đến trễ không kịp cứu nguyên soái nên chúng ta tới trước người khác một bước.” Chung Như Thủy nói bên tai Hồ Đồ, vì trên ngựa chạy vội, hắn không thể không dán vào lỗ tai của Hồ Đồ nói chuyện.

“Bị phát hiện thì sao?” Hồ Đồ hô to.

“Sẽ không! Chờ giải độc cho nguyên soái, chúng ta lập tức bỏ chạy! Dù sao chúng ta đều là dân binh, không có người hoài nghi, chắc chắn bọn họ cho rằng quân doanh của chúng ta không có đại phu y thuật cao minh như vậy!”

“Ngươi thật sự lên kế hoạch tốt lắm!” Hồ Đồ có cảm giác lên phải thuyền giặc.

Hi hi ~ Chung Như Thủy cười trộm, sau đó lại bắt đầu lo lắng, không biết vết thương của Tiểu Cước Chi thế nào, những năm này, hắn có khỏe không? Đột nhiên, Chung Như Thủy hơi sợ hãi. Lo cho người thân sao? Chung Như Thủy cười khổ nghĩ.

Lúc trời sắp sáng, bọn họ tới quân doanh ở Xích Sa, trên rào trước doanh cắm một quân kỳ nền đỏ chữ đen “Thương”.

“Người nào! Xuống ngựa!” Còn chưa tới doanh, lính gác cảnh giác giờ trường mâu, nghiêm nghị hô.

Hồ Đồ ghim dây cương, cùng Chung Như Thủy xuống ngựa, trấn định tự nhiên nói: “Ta là ngự y Hoàng thượng phái tới, lập tức mở cửa!”

Lính gác hai mặt nhìn nhau, một người trong đó nói: “Các ngươi ở đây, ta đi bẩm báo tướng quân!” Sau đó mở cửa chạy vội vào.

Chung Như Thủy và Hồ Đồ đợi không bao lâu, tên lính gác kia đã trở lại, sau lưng còn có một đại tướng lưng hùm vai gấu.

Đại tướng kia đứng trước mặt Hồ Đồ, thẳng tắp quan sát hắn.

Hồ Đồ khề khom lưng, thần nhiên nói: “Bái kiến tướng quân, hạ thần là ngự y Hoàng thượng phái tới, vì sợ trễ khiến vết thương của nguyên soái trở nặng nên đặc biệt cùng người hầu ngày đêm chạy đến. Hy vọng tướng quân cho vào.” Ngữ khí của Hồ Đồ không kiêu ngạo không siểm nịnh, giọng tay nhắc chân giữa đều hiển lộ quý khí. Chung Như Thủy ôm được tương cúi đầu, âm thầm le lưỡi, không ngờ Hồ Đồ thật sự có tài nha! Đối mặt với cảm giác áp bách như vậy, cũng có thể thông dong nói dối, mắt không chớp một cái!

“Vị này, ách, không biết xưng hô thế nào?” Vị đại tướng lưng hùm vai gấu mở miệng hỏi, thanh âm trầm hậu. Hắn vốn là môn sinh của Thương lão tướng quân, tên Quan Lãm, làm người ngay thẳng trung hậu, tài trí mưu lược, điều binh khiển tướng không gì không giỏi, là hồ tướng tiếng tăm lừng lẫy của Quý Tà! Về sau, Thương lão tướng quân tuổi tác cao, lui xuống, để hắn đi theo Thương Giác Trung, đối Hoàng thượng và Thương gia trung thành tận tâm. Hôm nay ấu tử của Thương gia trúng kịch độc ngay trước mắt hắn, hắn quả thực không còn mặt mũi gặp Thương lão tướng quân, nếu không vì hiện giờ trong quân không thể loạn, hắn đã sớm lấy cái chết tạ tội! Hiện tại Thương Giác Trung hấp hối nằm trên giường, đang lúc hắn gấp đến độ không biết làm thế nào cho phải thì, ngự y đã tới! Sao hắn không mừng rỡ?

“Hạ thần họ Tu danh Hồ.” Hồ Đồ mỉm cười trả lời, Chung Như Thủy đảo hai mắt trắng dã, Tu Hồ, vớ vẩn!

“A, Tu ngự y, mời theo ta!” Quan Lãm dẫn Hồ Đồ và Chung Như Thủy, dưới chân sinh gió, đi vào bên trong, khiến hai người bọn họ thiếu chút nữa theo không kịp! Nhưng nhìn bước chân của Dương Lãm, hắn là Thương Giác Trung rất nguy hiểm! Nghĩ vậy, Chung Như Thủy càng bước nhanh hơn.

“Thế nào?” Đại tướng quân Quan Lãm còn chưa hỏi, Chung Như Thủy đã bắt lấy tay Hồ Đồ thúc giục. Hồ Đồ trừng mắt liếc hắn một cái, cảnh cáo hắn

chú ý đừng lộ ra sơ hở, Chung Như Thủy ngưng ngưng rút tay về, nhìn Thương Giác Trung, trong mắt vẫn không thể che dấu lo lắng, tưởng niệm

May mắn đám người Quan Lãm chỉ để tâm Thương Giác Trung, không rảnh chú ý sự khác thường của tiểu hạ nhân Chung Như Thủy, vây quanh Hồ Đồ hỏi: “Thế nào, rốt cục nguyên soái trúng độc gì?”

“Lục Bình.” Hồ Đồ lấy ngón châm phong bế đại huyệt trên người Thương Giác Trung, “Thân như phiêu như, tâm như lục bình. Độc này là độc của Ngô quốc, Ngô quốc diệt vong đã nhiều năm, đại phu bình thường sẽ không biết.” Nói đến đây, một tia buồn bã lóe lên trong mắt Hồ Đồ, “Người trúng độc, trong ba ngày toàn thân lạnh buốt, ý thức hỗn loạn, cước bộ phù phiếm, tim đập như sấm, sau đó sinh ra ảo giác, điên cuồng làm chuyện ngu dại, cuối cùng tim đau thắt mà chết. Quân y của các người rất thông minh, hẳn là thấy ý thức của hân bắt đầu hỗn loạn mới phong bế huyệt ngũ, khiến hân ngủ say? Lại dùng nhân sâm ngàn năm kéo dài mạng, làm hân nửa chết nửa sống. Nhưng, qua hai canh giờ nữa, thần tiên cũng cứu không được.”

Thấy mặt Thương Giác Trung bắt đầu tím tái, Chung Như Thủy cảm giác toàn thân lạnh buốt, nhẹ nhàng run rẩy, nếu không liều chết cắn môi, chắc hẳn hân sẽ khóc lên.

“Tu ngự y, ngài có cách không? Nguyên soái chính là nhi tử Thương lão tướng quân thương yêu nhất! Chúng ta cũng không dám nói tin tức này cho lão nhân gia, chỉ sợ.....” Quan Lãm là hân tử thô kệch, nhưng nói đến đây lại có chút nghẹn ngào. Vài vị tướng quân xông pha sa trường khác cũng đỏ hốc mắt, cúi đầu không nói.

“Ta đâu nói không cứu được! Lục Bình, tên của độc dược này, cũng là tên giải dược.” Hồ Đồ ra hiệu cho Chung Như Thủy nâng Thương Giác Trung, Chung Như Thủy vội vàng tiến lên nâng hân dậy, Hồ Đồ chú ý tới tay Chung Như Thủy run rẩy, không nói cái gì. Hồ Đồ đổ ra một tiểu dược hoàn, Chung Như Thủy sáng tỏ, bắt cầm Thương Giác Trung làm hân hé miệng, uy dược xong lại nhẹ nhàng buông hân xuống.

“Lục Bình là giải dược? Tìm ở đâu?” Quan Lãm ngẩng đầu, đầy hy vọng nhìn Hồ Đồ.

“Hừ!” Hồ Đồ xuy một tiếng, nói: “Có nước thì có Lục Bình! Các người không biết sao!” Hồ Đồ chẳng thèm nhìn bọn hân, quay đầu nói với Chung Như Thủy: “Như..... Khụ, người ở đây trông nguyên soái, sau nửa canh giờ lại uy hân một khóa dược, có thể kéo dài tính mạng.” Giao bình dược cho hân, nói tiếp: “Hiện giờ ta đi tìm thuốc dẫn, ở đây giao cho người. Còn các vị tướng quân, trúng độc này tối kỵ nhất là nhiều người, các người tốt nhất chờ bên ngoài, có hạ nhân của ta trông coi là được. Đúng rồi, tìm người mang ta đến nguồn nước.”

Mọi người rời đi, Chung Như Thủy mới chạy đến bên giường Thương Giác Trung, nước mắt hân không được mà rơi xuống, hung hăng lau đi, thảm đạm một tiếng vô dụng! Sau đó ghé vào lỗ tai hân nói khẽ: “Tiểu Cước Chi, người nhất định phải kiên trì tới cùng, Hồ Đồ sẽ tìm thuốc giải tới cứu người. Chịu đựng a.....”

Giữa trưa qua đi, thấy mặt Thương Giác Trung từ tím chuyển sang tái nhợt, Hồ Đồ mới nhẹ nhàng thở ra, mỉm cười nói với Chung Như Thủy luôn trong trạng thái căng thẳng: “Tốt lắm, không có việc gì.”

Chung Như Thủy nhẹ nhàng thở ra, nở nụ cười đầu tiên trong ngày, Tiểu Cước Chi, rốt cục người không sao.....

“Đúng rồi!” Chung Như Thủy lo lắng chuyện khác, khăn trương quay đầu nhìn ngoài lều lớn, nhỏ giọng nói bên tai Hồ Đồ: “Chúng ta chuẩn đi!” Hồ Đồ gật gù đầu, tay chân lạnh lẽo thu thập dược tương, lôi kéo Chung Như Thủy ra ngoài.

“Tu ngự y? Thế nào? Nguyên soái của chúng ta thế nào?” Đám người Quan Lãm chờ ngoài trướng, thấy hai người đi ra, lập tức nghênh đón, ân cần hỏi.

“Độc giải. Qua một canh giờ có thể tỉnh, các người hảo hảo trông coi hân.” Hồ Đồ nói.

“Thật sự? Thật tốt quá! Tu ngự y, người là đại ân nhân của ta! Xin nhận của ta một lạy!” Nói xong, Quan Lãm muốn quỳ xuống, Hồ Đồ vội vàng đỡ lấy hân: “Tướng quân, người muốn ta tôn thọ sao? Hạ quan là Hoàng thượng phái tới, việc này thuộc bổn phận!”

“Vâng vâng, nói rất đúng, ta có thể vào xem nguyên soái không?” Quan Lãm có chút cấn cấn dục dục hỏi.

“Có thể có thể, các người đều vào xem a!” Hồ Đồ ước gì bọn họ đi hết, để hai người dễ chuẩn, bây giờ là buổi trưa, ngoại trừ thủ vệ, những binh tướng khác đang dùng cơm, đúng là cơ hội chuẩn tốt nhất!

Đám người Quan Lãm chân trước vào doanh trướng, Chung Như Thủy và Hồ Đồ chân sau bỏ chạy. Chưa được vài bước, Quan Lãm đột nhiên chạy ra doanh trướng gọi bọn họ: “Tu ngự y, xin dừng bước!”

Chung Hồ giật thót, cứng ngắc xoay người. Không đợi Quan Lãm nói chuyện, Chung Như Thủy đột nhiên ngạc nhiên chỉ sau lưng Quan Lãm, kêu to: “Có một heo bay trên trời a!”

“Cái gì?” Quan Lãm sống gần bốn mươi năm chưa từng thấy qua heo bay lên trời, lập tức xoay người nhìn, “Đâu? Ở đâu? Sao ta không thấy?” Nhìn một hồi lâu, Quan Lãm mới xoay người, kỳ quái hỏi: “Không có..... A..... Người đâu?”

Chung Như Thủy và Hồ Đồ nhanh như chớp rời khỏi doanh trướng nguyên soái, chạy không dám dừng, may mắn Quan Lãm ngốc nghếch, bọn họ mới có thời gian. Đến cửa quân doanh, hai người buông lỏng cước bộ, về mặt nghiêm túc.

“Chúng ta còn phải đến nguồn nước một chuyến, thuốc dẫn không đủ.” Hồ Đồ nói với thủ vệ, thần sắc nghiêm túc.

“Ngự y đại nhân, thỉnh! Xin người phải cứu nguyên soái của chúng ta!” Sáu thủ vệ như đã luyện trước, đều nhịp nói.

“Nhất định, nhất định!” Hồ Đồ đáp lời, cước bộ không ngừng, Chung Như Thủy nhắm mắt đuổi theo.

Vừa rời đến nguồn nước Hồ Đồ cũng đã thăm dò địa hình, biết rõ hướng bên kia đi an toàn không người chú ý, ngựa không thể mang, trở về sẽ bị hỏi, cùng lắm thì đẩy Chung Như Phong lên trước chống đỡ!

Rốt cục rời khỏi quân doanh, Chung Như Thủy và Hồ Đồ lập tức vùng chân chạy như điên!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Gặp lại

Đào Như Lý và Lê Khổ bỏ đại đội lại, đi trước một bước, ngày đêm ngựa không dừng vó, trạm dịch ven đường đều chuẩn bị tốt, đến mỗi một nơi thì đổi một lần ngựa, rốt cục ngày thứ ba chạy tới Xích Sa.

“Mở cửa doanh!” Lê Khổ không hạ ngựa, trực tiếp móc ra lệnh bài. Thủ vệ vừa thấy, lập tức mở cửa doanh, Lê Khổ và Đào Như Lý giục ngựa vào, thẳng đến đại trường của nguyên soái.

Nhảy xuống ngựa, Đào Như Lý trực tiếp đẩy thủ vệ muốn ngăn trở, xông vào đại doanh, Lê Khổ theo sát phía sau.

“Tiểu Thương!” Đào Như Lý đột nhiên dừng bước, Lê Khổ không hiểu chút nào, vừa thấy tình hình bên trong cũng không khỏi sửng sò.

Thương Giác Trung ngoại trừ sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt thất thần, thân thể hơi gầy, trên người cuộn một vòng băng vải, thì không có bộ dáng như mạng tại sớm tối?

“Lê quân sư?” Quan Lãm sửng sò, lập tức cả giận nói: “Quy củ đều đã quên? Đại trưởng của nguyên soái, các người muốn vào là vào sao?”

“Tiểu Thương, người không sao? Đến tốt cùng xảy ra chuyện gì?” Đào Như Lý không thể để ý tới Quan Lãm, trực tiếp đi đến bên cạnh Thương Giác Trung, tay đặt lên mạch của hắn.

“Người!” Quan Lãm muốn la rầy, Thương Giác Trung vùng tay ngăn trở, Quan Lãm đành phải nhịn xuống lửa giận, đứng một bên.

Đào Như Lý nghi hoặc nhìn Thương Giác Trung, xác thực là từng trúng kịch độc, hơn nữa độc này vừa giải không đến ba canh giờ! “Là ai giải độc cho người?” Độc trong người hắn là Lục Bình của Ngô quốc, quân y ở đây không thể giải được!

“Thủy Thủy.....” Thương Giác Trung đột nhiên bắt lấy tay Đào Như Lý, kích động nói: “Là Thủy Thủy! Tiểu Đào Nhi! Là Thủy Thủy!” Đào Như Lý chấn động, Thủy Thủy? Không thể nào..... Bấy năm trước, bọn họ tận mắt thấy Thủy Thủy rơi xuống Si Mị hà!

“Tiểu Thương, không thể nào!” Lê Khổ tiến lên, trầm giọng nói, “Người bệnh đến hồ đồ!”

“Thật là hắn! Nhất định không sai! Tuy lúc ấy ý thức của ta không rõ, nhưng ta nghe được Thủy Thủy nói với ta! Hắn nói với ta, muốn ta kiên trì tới cùng, hắn nói hắn sẽ cứu ta! Ta thật sự nghe được!” Thương Giác Trung như hải tử, cô chấp cầm lấy tay Đào Như Lý, muốn bọn họ chấp nhận.

“Tiểu Thương, người trúng độc sẽ xuất hiện ảo giác, là người, là người lẫn lộn sự thật và ảo giác.” Đào Như Lý ôm vai hắn, nói khẽ, thực ra lúc này hắn cũng vậy, tâm loạn như ma, một cái tên, đủ để nhiễu loạn lòng bọn hắn. Lê Khổ trầm mặt, nhìn về phía Quan Lãm, Quan Lãm lắc đầu, tỏ vẻ mình cũng không rõ, ngược lại rất ngạc nhiên, người trước mắt có vẻ thân thiết với nguyên soái là ai?

“Hắn là ngự y hoàng thượng phái tới, đứng đầu thái y viện – Đào Như Lý. Các người hắn nghe qua?” Lê Khổ nhìn ra nghi ngờ của Quan Lãm, nói.

“Cái gì?” Quan Lãm kinh hô, hắn đương nhiên đã nghe tên Đào Như Lý, đây là người rất nổi danh! Được hai đời hoàng đế che chở, y thuật càng đệ nhất thiên hạ! Nhưng làm hắn kinh hoàng như thế không phải vì thấy Đào Như Lý đến! “Đào đại nhân mới là ngự y hoàng thượng phái tới? Vậy người trước là ai? Người kia không phải ngự y?”

Ba người nhất tề nhìn về phía Quan Lãm, Thương Giác Trung vội hỏi: “Người kia là ai? Bộ dáng thế nào? Tên gọi là gì?”

“Ách, mặt tướng.” Quan Lãm bị ánh mắt của ba người dọa đến, lắp bắp nói: “Là, là hai người.” Vốn muốn chuẩn bị yến hội thiết đãi bọn họ, ai ngờ lại chạy mất.

Dưới sự truy hỏi, Quan Lãm đem chuyện nói rõ từ đầu tới cuối.

“Tu Hồ?” Lê Khổ trầm tư, “Thái y viện có người này ư? Hắn biết rõ độc của Ngô quốc, xem ra lai lịch không nhỏ.”

“Không phải người của thái y viện.” Đào Như Lý trầm giọng nói, thái y viện có bao nhiêu người hẳn còn không rõ sao? “Tướng mạo của người tên Tu Hồ thế nào, còn hạ nhân của hắn?” Đào Như Lý hỏi Quan Lãm.

Quan Lãm mới biết được mình xông đại họa, lúc ấy hắn quá lo lắng bệnh tình của Thương Giác Trung, hoàn toàn không hoài nghi hai người kia. May mắn không có chuyện gì xảy ra, nếu không hẳn thật sự bị treo lên!

“Người gọi Tu Hồ, cao cao gầy gầy, nho nhã tuấn dật, khí chất phi phàm. Hơn nữa y thuật rất cao, không đến hai canh giờ liền giải độc của nguyên soái. Hạ nhân của hắn, bộ dáng bình thường, nhưng cặp mắt hạnh rất linh động, như biết nói. Đúng rồi, lúc hắn thấy nguyên soái trúng độc còn có bộ dáng sắp khóc!” Quan Lãm cẩn thận hồi tưởng, “Hơn nữa, hắn rất biết gạt người, rõ ràng gạt ta có một con heo bay trên trời, ta tin, sau mới phát hiện bọn họ chạy. Lúc ấy ta lo lắng thân thể của nguyên soái, nên không dò xét.”

“Là hắn! Thật sự là Thủy Thủy! Tiểu Đào Nhi, ngươi có nghe không! Chỉ có đôi mắt của Thủy Thủy mới giống như biết nói! Chỉ có hắn mới gạt người như vậy! Hắn. Thật là hắn.” Thanh âm Thương Giác Trung nghẹn ngào, nước mắt cứ như vậy rơi xuống.

“Nguyên soái!” Quan Lãm giật mình nhìn Thương Giác Trung.

Đào Như Lý lão đảo một chút, Lê Khổ lập tức đỡ lấy hắn, thần sắc cũng kích động. “Đi tìm. Nhanh phái người tìm! Nhất định phải tìm được hắn! Nhanh đi!” Đào Như Lý điên cuồng rống lên với Quan Lãm, Lê Khổ ôm hắn, hướng Quan Lãm nói: “Quan tướng quân, làm phiền ngài, người kia rất quan trọng với chúng ta, thỉnh ngài nhất định phải tìm được hắn.”

“Vâng! Yên tâm giao cho ta!” Quan Lãm thấy nguyên soái của mình rơi lệ, còn Đào ngự y phong lưu vô song trong lời đồn luống cuống như thế, chỉ biết tiểu hạ nhân kia nhất định lại lịch không nhỏ, vội vàng ra ngoài an bài.

“Thủy Thủy không chết, hắn đã trở lại, hắn, thật sự đã trở lại.” Đào Như Lý thoát lực dựa vào lòng Lê Khổ, thất thần thì thào. Lê Khổ nặng nề gạt đầu, Thủy Thủy không chết! Hoàng thượng, phải báo cho hoàng thượng!

Nửa đêm, Phong Hàn Bích bị tiếng gọi của Mạc Hoan làm bừng tỉnh. Y không vui, nếu không phải chuyện khẩn cấp, Mạc Hoan sẽ không tới gặp y lúc này.

“Chuyện gì.” Phong Hàn Bích khoác ngoại sam, đứng dậy.

“Bẩm báo chủ nhân, Huyết Cáp.” Mạc Hoan cầm một con bò câu trắng với chiếc mỏ đỏ như máu, đây là phương thức liên lạc của ám vệ, Huyết Cáp, là trừ phi có chuyện khẩn cấp, nếu không, sẽ không dễ dàng dùng tới.

Ánh mắt Phong Hàn Bích tối sầm lại, gờ ống trúc trên chân bò câu. Chỉ liếc nhìn liền chấn động toàn thân, trầm giọng nói: “Người tới!”

Lúc có người vào, Mạc Hoan ẩn nấp trong nháy mắt.

“Hoàng thượng.” Lâm công công vội vàng chạy tới.

“Lên đường đi Xích Sa! Lập tức!” Thanh âm của Phong Hàn Bích có chút run rẩy, có chút vội vàng.

Lâm công công sững sờ, lập tức nói: “Vâng!” Sau đó đánh thức cung nữ thái giám chuẩn bị để hoàng thượng xuất hành.

Hắn không chết! Như nhi không chết! Phong Hàn Bích vẫn luôn cho rằng tim mình sẽ không bao giờ loạn nhịp nữa, lúc này lại kịch liệt nhảy lên, vươn tay xoa ngực, hóa ra, nơ này, chỉ vì Như nhi.

“Đại ca, chờ đánh xong, người thú Hồ Đồ làm đại tẩu của ta a.” Chung Như Thủy nhìn chằm chằm Chung Như Phong đang chà lau ngân thương, đại ca của hắn là đội trưởng, có doanh trưởng của mình. Chung Như Phong thoáng dừng lại, sau đó tiếp tục chà lau, nói ra: “Chỉ cần hắn chịu.”

“Có nghe hay không, có nghe hay không! Đại tẩu, người còn muốn trốn đến khi nào a! Ca của ta nói chỉ cần người gạt đầu, y không thành vấn đề nha!” Chung Như Thủy hưng phấn nhảy dựng, hướng ra bên ngoài hô. Hồ Đồ nắm tay Tiểu Trùng, nghiêm mặt đi tới, cả giận nói: “Hồ cái gì hồ! Muốn bị đánh sao!”

Chung Như Thủy hi hi cười, mặt dày vịn vai Hồ Đồ: “Đừng thẹn thùng, người xem, ngày hôm qua người ra doanh một mình làm mất ngựa, cũng là nhờ y nói ba xạo giúp người, đủ để nhìn ra ca của ta có bao nhiêu coi trọng người!”

“Hừ hừ!” Hồ Đồ cười lạnh hai tiếng, vươn tay hung hăng捏 gò má Chung Như Thủy, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không phải ‘Người’, mà là chúng ta! Sao ngài có thể đem công lao của mình quên triệt để như vậy?”

“Trùng Trùng ~ cứu mạng ~” Chung Như Thủy vươn tay hướng nhi từ nhà mình, Chung Tiểu Trùng thờ dài, chạy đến bên cạnh đại bá của nó, ngồi xuống hỏi: “Đại bá và Đồ thúc thúc thành thân, về sau Tiểu Trùng phải gọi hắn là đại bá nương đúng không?”

Chung Như Phong thả thương trong tay, triu mến xoa xoa cái đầu nhỏ của chất nhi nhà mình, ngắn gọn “Ân” Một tiếng.

“Chung, Tiểu, Trùng!” Hồ Đồ thả Chung Như Thủy, đem ma trảo hướng nhi từ cửa hắn.

Đột nhiên một hồi tiếng trống vang lên, Hồ Đồ nhứt chí thả tay xuống, buồn chán nói: “Lại phải thao luyện!” Vốn thao luyện là chuyện không liên quan tới

hắn, nhưng người bị cảm nắng do thao luyện đặc biệt nhiều! Doanh phải luyện binh, quân y như hắn không thể không theo?

“Đi thôi.” Chung Như Phong đi đến bên người Hồ Đồ, kéo hắn, Hồ Đồ bắt đầu đi bỏ đi. Chung Như Thủy cười trộm, bỗng nhiên hai bàn tay nhỏ bé bắt lấy hắn!

“Cha..... Không muốn cười đừng cười, khó coi chết đi được.” Chung Tiểu Trùng ra vẻ ghét bỏ nhìn cha của nó. Chung Như Thủy sững sờ, sau đó nổi giận đùng đùng nhìn Chung Tiểu Trùng: “Hôm nay vì phụ cho người biết một chút cái gọi là nghiêm phụ!” Nói xong, vươn tay bắt Chung Tiểu Trùng. Chung Tiểu Trùng hô to một tiếng liền chạy vòng, hai phụ tử chơi đùa hâu thảo gà con, đùa phi thường cao hứng!

Đột nhiên, ngoài doanh truyền đến một hồi ồn ào.

“Người nào! Trong quân doanh, không được tự tiện xông vào!”

“Cút ngay!”

Chung Như Thủy chấn động, một phen ôm lấy Chung Tiểu Trùng, khẩn trương nhìn chung quanh, thấy một chum nước liền ôm nó trốn vào. May mắn chỉ có nửa chum nước, nếu không Tiểu Trùng đáng người không cao sẽ chết chìm! Chung Như Thủy vừa đẩy nắp lại, đoàn người Đào Như Lý xông vào. Binh sĩ vốn định ngăn trở nhưng thấy ánh soi của Thương Giác Trung liền không dám bước lên, đều nom nớp lo sợ đứng chung quanh, tướng quân và đại bộ phận binh lính đã ra ngoài thao luyện, bọn họ chỉ là tiểu binh ở lại trông coi.

“Thủy Thủy! Thủy Thủy!” Đào Như Lý đảo loạn trong quân doanh, thấy một doanh trưởng liền xông vào, phát hiện trống không thì thất vọng đi ra, sau đó tiếp tục tìm. Thương Giác Trung cũng không tốt hơn hắn bao nhiêu, không mục tiêu tìm kiếm. Vẫn là Lê Khổ tỉnh táo, tiến lên hỏi một tiểu binh: “Trong doanh các người có người nào gọi Chung Như Thủy không?”

“A? A? Chung Như Thủy? Họ Chung cũng có vài người, nhưng không có ai là Chung Như Thủy.” Tiểu binh suy tư một hồi rồi nói. Không trách bọn họ không biết đại danh của Chung Như Thủy, bởi vì biết rõ đại danh của Chung Như Thủy không đến vài người, trù nghệ của Chung Như Thủy cao siêu nên ngày đầu tiên đã được tôn xưng “Trù Thần”, sau đó ngoại trừ Chung Như Phong và Hồ Đồ, không có ai gọi tên của hắn, dần dà không người nhớ rõ hắn tên gì.

“Có quân y nào là Tu Hồ?”

“Tu Hồ? Càng không có! Mà có ai tên kỳ cục thế ư?” Lúc này tiểu binh không cần nghĩ ngợi, cái này cũng không trách hắn, bởi vì thật không có, chỉ có một quân y gọi Hồ Đồ.

“Thủy Thủy! Người đi ra a! Người có thể tới cứu ta, vì sao không thể ra gặp ta! Người biết bảy năm qua ta sống thế nào không! Người đi ra! Thủy Thủy..... Khụ khụ khụ, khụ khụ khụ khụ!” Độc của Thương Giác Trung vừa mới giải, lại một đêm không ngủ chờ đợi tin tức, thật vất vả mới tìm được ba chữ “Tiền Âm doanh” trên yên ngựa, Chung Như Thủy lại tránh không gặp, lo lắng tuyệt vọng khiến hắn ho khan liên tục, vết thương trước ngực cũng nứt ra, rơi vào hôn mê.

“Tiểu Thương!” Lê Khổ tiến lên đỡ lấy hắn, quát Đào Như Lý đang mò mịt tìm kiếm: “Tiểu Đào Nhi mau tới đây!” Đào Như Lý bị hắn rống, tỉnh táo một chút, vội vàng tiến lên kiểm tra vết thương của Thương Giác Trung.

“Thủy Thủy..... Thủy Thủy.....” Thương Giác Trung còn đang trong hôn mê, gọi.

Chung Như Thủy ôm Chung Tiểu Trùng tránh trong chum nước, nghe động tĩnh bên ngoài, không phải không xúc động, đặc biệt hôm qua Thương Giác Trung mới giải độc, hôm nay đã chạy đến tìm hắn, trong lòng khó chịu muốn khóc. Chung Như Thủy cắn môi, ôm chặt Chung Tiểu Trùng. “Cha.” Chung Tiểu Trùng nhẹ giọng gọi bên tai hắn. Một tiếng “Cha” này, khiến Chung Như Thủy đau xót. Chung Tiểu Trùng chạm được một tia ấm áp trong chum nước lạnh lạnh, sau đó ôm chặt cổ cha nó.

“Chúng ta phải trở về! Độc Tiểu Thương vừa mới giải lại muốn rơi nửa cái mạng!” Lê Khổ nghiêm nghị nói với Đào Như Lý, Đào Như Lý chấn động, mờ mịt nhìn Thương Giác Trung, sau đó lại mờ mịt nhìn bốn phía.

“Tiểu Đào Nhi, chỉ cần Thủy Thủy thật sự không chết, chắc chắn chúng ta có thể tìm ra hắn!” Lê Khổ kiên định nhìn Đào Như Lý. Cuối cùng, Đào Như Lý khẽ gật đầu. Lê Khổ ôm lấy Thương Giác Trung, mang Đào Như Lý rời đi.

“Ồi chào, ta nói, bọn họ tới làm gì?” Một tiểu binh mờ mịt hỏi.

“Không biết, đại khái là tìm người, nhưng tìm lộn, sau đó trở về.” Tiểu binh khác trả lời.

Bên ngoài yên tĩnh lại, Chung Như Thủy mới mở nắp, hai phụ tử ướt đầm chui ra khỏi chum. Chung Như Thủy cười khổ nói với Chung Tiểu Trùng: “Xem ra, chúng ta phải chạy trốn.” Chung Tiểu Trùng ôm chặt cổ Chung Như Thủy, không trả lời.

Chung Như Phong và Hồ Đồ trở về, Chung Như Thủy liền tuyên bố tin tức đột ngột như vậy, khiến bọn họ đều không kịp phản ứng.

“Vì sao, là vì ba người hôm nay xông vào doanh?” Chung Như Phong trầm giọng hỏi, bọn họ vừa về, liền nghe tiểu binh nói. Hồ Đồ cũng nhìn Chung Như Thủy: “Như Thủy, bây giờ chúng ta ở tại quân doanh, không phải nói đi là có thể đi.”

“Đừng hỏi nữa! Tóm lại chúng ta phải đi! Thu dọn đồ đạc, đêm mai chúng ta đi!” Chung Như Thủy xụ mặt, “Trốn đi!” Nói xong, không để ý tới bọn họ,

ôm lấy Chung Tiểu Trùng về doanh trại của mình, chuẩn bị thu dọn đồ đạc.

Hồ Đồ cầm tay Chung Như Phong, nói khẽ: “Nghe hấn a, hấn biết mình đang làm gì.” Chung Như Phong có chút mệt mỏi nhắm mắt lại, nhẹ gật đầu. Có đôi khi y thật sự rất hận mình, tại sao nhớ không ra mọi việc trước kia, để mình Chung Như Thủy gánh chịu, y chỉ có thể đứng nhìn, không làm được gì.

Rất nhanh đến tối hôm sau, Chung gia bốn người hướng cửa hông của quân doanh. Lúc này bọn họ không mang nhiều thứ, chỉ có một ít y phục và lương khô, cùng tất cả bạc tích góp được, chuẩn bị chạy trốn. Chung Như Thủy ôm lấy Chung Tiểu Trùng, ý bảo Chung Như Phong và Hồ Đồ đi mau.

Đáng tiếc, còn chưa đến cửa doanh, một đoàn quân dài như hỏa long bao vây cả quân doanh, trong tay Thương quân đều cầm đuốc. Bốn người Chung Như Thủy kinh ngạc nhìn biến cố chợt tới, sắc mặt Chung Như Phong lạnh lẽo, vượt qua, nâng ngân thương ngăn trước mặt ba người.

Người phía trước tách ra một đường, bốn con ngựa chậm rãi đi tới. Người xuất hiện, Chung Như Thủy đều nhận ra. Đặc biệt người chính giữa, người đã khắc vào xương tủy hấn!

Đào Như Lý cơ hồ là lập tức té xuống, từng bước một đi phía người mình tưởng niệm bảy năm, lúc sắp tới gần, hấn đột nhiên ngừng lại, dùng ống tay áo rộng thùng thình che miệng của mình, nước mắt rơi xuống, “Thủy Thủy.....”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Không cách nào tha thứ

“Thủy Thủy.....” Đào Như Lý nhìn người mình mong nhớ ngày đêm, ngoại trừ khóc, hấn không có dũng khí tiến lên ôm Chung Như Thủy.

Chung Như Thủy cúi thấp đầu, thấy không rõ biểu tình. Hồ Đồ chăm chú nắm cả vai của hấn, khẩn trương lại cảnh giác nhìn bọn họ.

“Có cơ hội, các người bỏ chạy.” Chung Như Phong trầm giọng nói.

“Như Phong!” Hồ Đồ bắt lấy góc áo Chung Như Phong, kinh ngạc nhìn hấn. Toàn thân Chung Như Thủy không thể ức chế được mà run rẩy, Chung Tiểu Trùng lo lắng nhìn cha của mình, đột nhiên một cỗ tức giận sinh ra, chính là bọn họ làm cha khổ như vậy! Vươn tay cầm đoản kiếm bên hông, Chung Tiểu Trùng hung dữ nhìn về phía đám người Đào Như Lý.

Phong Hàn Bích nhảy xuống ngựa, trên mặt nhìn không ra cảm xúc, từng bước một đi về hướng Chung Như Thủy. Y thu được mật tin của Lê Khổ, đêm đó liền từ Mỹ thành chạy tới Xích Sa, chạy chết hai con ngựa rồi dùng khinh công một đường chạy tới, chính là sợ chậm một bước sẽ không gặp được hấn. May mắn, đã tới kịp!

Dù cúi đầu, Chung Như Thủy cũng có thể cảm nhận được khí tức quen thuộc, trong lòng bối rối và sợ hãi khiến hô hấp của hấn bắt đầu dồn dập, mồ hôi lạnh chảy ròng.

“Cha!” Chung Tiểu Trùng ôm cổ cha nó, bắt an và sợ hãi không ít hơn Chung Như Thủy. Chung Như Thủy đem đầu Chung Tiểu Trùng tiến vào lòng mình, Tiểu Trùng ngoan ngoãn nằm không hề động.

“Đứng lại!” Chung Như Phong xách thương trực chỉ Phong Hàn Bích, lạnh lùng nói.

“Mạc Tiểu.” Phong Hàn Bích dừng bước, trong mắt ngập sát khí, hấn không chết, nhưng không mang Chung Như Thủy về bên cạnh y mà để Chung Như Thủy lưu lạc bên ngoài bảy năm! Đáng chết!

Chung Như Phong nhíu mày, Mạc Tiểu là ai? Người trước mắt, làm hấn không tự chủ được mà kính sợ, y là ai? Vì sao, lại sợ y như vậy?

“Như Phong! Cần thận!” Hồ Đồ ghé vào tai hấn thấp giọng nói, người trước mắt khí thế bá lộ, khiến người ta cảm thấy áp bách cực độ, thật giống như, y sinh ra trên chín tầng trời, bao quát chúng sinh.

Chung Như Phong cường chế sợ hãi khó hiểu trong lòng, không lùi bước, đối mặt với Phong Hàn Bích, hấn không thể lùi bước; Lui, người nhà của hấn sẽ không có đường lui!

“Người đáng chết.” Phong Hàn Bích lạnh lùng nhìn chằm chằm Chung Như Phong, ba chữ nhàn nhạt lại tràn ngập sát khí. Chung Như Phong cảnh giác vận khởi nội lực, Phong Hàn Bích liền ra tay.

Phong Hàn Bích tay trần, Chung Như Phong dùng trường thương, nhưng lại không chiếm nửa điểm thượng phong. Chung Như Phong vô thức tránh đi chỗ hiểm của đối phương, hấn cũng không biết vì sao, nhưng trong tiềm thức có một thanh âm nói cho hấn, tuyệt đối không thể thương tổn y!

Phong Hàn Bích nhìn ra Chung Như Phong do dự, âm thanh lạnh lùng nói: “Muốn chết nhanh một chút trầm sẽ thanh toán ngươi!”

Trẫm! Hồ Đồ chấn động, người kia, là vua của Quý Tà! Chính là y, diệt Mạc gia, giết Mạc Phi Phụng và Bình vương, là y! Trong lòng Hồ Đồ không thể nói hận y, nhưng lại không có nửa phần hảo cảm, tuy nhiên, những người bị giết kia vốn đáng chết.

“Phốc!” Chung Như Phong trúng một chưởng của Phong Hàn Bích, lao đảo lui về phía sau mấy bước, một ngụm máu tươi phun ra!

“Đại ca!” Chung Như Thủy rút cục có phản ứng, giao Tiểu Trùng cho Hồ Đồ, muốn xông lên trước. Đào Như Lý ngăn trước mặt hắn, “Thủy Thủy, hắn là đại ca ngươi?” Lúc này Thương Giác Trung và Lê Khô cũng chạy vội tới, trầm mặc nhìn Chung Như Thủy, trong mắt vừa là kinh hi vừa là đau thương.

“Như Phong!” Hồ Đồ ôm Tiểu Trùng, muốn qua, trước mắt lại có ba người ngăn trở, gấp tới mức hai mắt đều đỏ!

“Các ngươi tránh ra!” Chung Như Thủy không kịp nghĩ nhiều, một phen đẩy bọn họ chạy hướng Chung Như Phong, không thấy ánh mắt ba người tràn ngập thương tổn.

“Đại ca! Ngươi thế nào?” Chung Như Thủy đỡ lấy hắn, Chung Như Phong lắc đầu, lau đi vết máu bên miệng, đem Chung Như Thủy thủ hộ sau người.

“Như nhi.” Phong Hàn Bích thần sắc đau thương, tưởng niệm khắc cốt cùng bi thương hiện lên trên mặt. Chung Như Thủy chấn động, cắn môi dưới không nhìn tới y, cố gắng bình phục tâm tình của mình: “Chúng ta không phải người các ngươi muốn tìm, thỉnh thoảng tha chúng ta, chúng ta chỉ muốn cuộc sống an bình mà thôi.”

Phong Hàn Bích nắm chặt tay, mắt nhìn về phía Chung Như Phong lại hận không thể đem hắn thiên đao vạn quả! Đang muốn tiến lên giết hắn, Chung Như Thủy tựa hồ sớm đã thấy rõ ý nghĩ của y, đột lấy ngân thương của Chung Như Phong ngăn trước mặt y, đầu thương chỉ vào ngực Phong Hàn Bích, lạnh lùng nói: “Ngươi tới nữa ta sẽ không khách khí với ngươi!”

“Ngươi muốn giết ta?” Phong Hàn Bích không dám tin nhìn Chung Như Thủy, hắn vì Mạc Tiểu lại dùng thương chỉ vào mình? Phong Hàn Bích trầm mặt tiến lên một bước, chạm vào đầu thương bén nhọn, Chung Như Thủy có chút chấn động, nhưng vẫn không buông tay. Phong Hàn Bích lại tiến về phía trước một bước, mũi thương đâm vào y phục của y; Lại về phía trước, đâm rách da thịt của y. Hai tay Chung Như Thủy run rẩy, đỏ hốc mắt.

“Như nhi, nếu ngươi muốn mạng của ta, hiện tại ta cho ngươi.” Phong Hàn Bích tiếp tục về phía trước, mũi thương đâm vào ngực y, máu tươi tràn ra nhuộm đỏ vạt áo.

“Ngươi điên rồi!” Chung Như Thủy quát to một tiếng, thu tay lại, ném thương sang một bên, một khắc sau cả người đều rơi vào lồng ngực quen thuộc.

“Ta vì ngươi điên bảy năm, lúc này không quan tâm nhiều như vậy.” Phong Hàn Bích ôm chặt Chung Như Thủy, tham lam cảm thụ nhiệt độ cơ thể của hắn, càng muốn đem hắn dung nhập cốt tủy, vĩnh viễn không rời xa mình! Toàn thân Chung Như Thủy cứng ngắc mặc y ôm, trong mắt ngập đầy nước lại không thể rơi xuống, nội tâm như bị hung hăng chà xát, đau nhức đến co rút.

Chung Như Phong ngẩng người đứng một bên, hoàn toàn không biết phản ứng. Lúc này, Hồ Đồ mới minh bạch, người khiến Chung Như Thủy đau khổ bảy năm qua là ai, người cha khác của Chung Tiểu Trùng là ai! Sự thực khiến người ta quá mức giật mình, thế nên lúc Tiểu Trùng rời khỏi lòng hắn, hắn cũng không phát hiện. Mấy người Đào Như Lý cũng đem sự chú ý đặt trên người Chung Như Thủy, căn bản không ai biết còn có một tiểu hài tử.

Chung Tiểu Trùng rút đoản kiếm của mình, chạy vội đến bên cạnh cha nó, chỉ vào Phong Hàn Bích: “Buông cha ta ra!” Hai tay cầm kiếm kịch liệt run rẩy, vì vô cùng sợ hãi mà thanh âm rung động, mắt ngập nước. Đại bá bị thương, Đồ thúc thúc không có võ công, có thể bảo vệ cha, cũng chỉ có mình! Nam tử hán đại trượng phu, đồ máu không đồ lệ, có thể bảo vệ nhà của mình mới là nam nhân chân chính! Đây là lời cha từng nói với nó, dù vô cùng sợ hãi hắc y nam nhân cao lớn trước mắt, nó cũng không lùi bước!

Thanh âm hài tử non nớt, rõ ràng sợ hãi muốn chết lại cố gắng trấn định, rút cục Chung Như Thủy phục hồi tinh thần, mạnh mẽ đẩy Phong Hàn Bích.

“Cha!” Chung Tiểu Trùng mang theo tiếng khóc nức nở, lại cố nén không rơi lệ, gơ kiếm đứng trước mặt Chung Như Thủy, tách rời cha nó với Phong Hàn Bích.

..... Cha? Phong Hàn Bích khiếp sợ nhìn tiểu hài đồng sáu tuổi đứng trước mặt Chung Như Thủy, Như nhi, thành hôn?

Đào Như Lý càng khó tin nhìn Chung Tiểu Trùng, kích động đến đầu ngón tay cũng run rẩy, nó là nhi tử của Thủy Thủy? Bảy năm trước, Thủy Thủy.....

“Hoàng thượng! Không thể tổn thương nó!” Đào Như Lý kịp phản ứng, trước khi Phong Hàn Bích hành động liền lách mình chắn trước mặt phụ tử Chung Như Thủy. Chung Như Phong trầm mặt kéo hai người bọn họ đến bên cạnh mình, Hồ Đồ cũng nhân cơ hội chạy tới, lo lắng muốn bắt mạch cho hắn, Chung Như Phong lại lắc đầu.

“Yên tâm.” Chung Như Phong nói khẽ, Hồ Đồ nhẹ nhàng thở ra, đại phiền toái trước mắt còn chưa giải quyết!

“Tiểu Đào Nhi!” Lê Khô từ lúc Đào Như Lý hành động cũng theo sát, quay đầu nhìn kỹ Chung Tiểu Trùng, đây là nhi tử của Thủy Thủy? Thủy Thủy thật sự thành thân?

“Hoàng thượng, có chuyện gì mang bọn họ về rồi nói sau. Làm thái quá, chú ý kết quả hoàn toàn ngược lại!” Hai mắt Đào Như Lý sáng quắc nhìn Phong Hàn Bích, trầm giọng nói.

“Hoàng thượng, Tiểu Đào Nhi nói không sai. Thủy Thủy đang kháng cự chúng ta, không thể buộc hần!”

Phong Hàn Bích suy tư một hồi, sau đó nhìn Chung Như Thủy, lạnh lạnh nói: “Không muốn ta trở ngại trở về, ngoan ngoãn theo ta đi.”

“Người!” Hồ Đồ không quản đối phương có thân phận gì, tức giận đến muốn chửi y vô sỉ, Chung Như Phong cũng giờ ngân thương liền chết đánh cược một lần, Chung Như Thủy lại kéo hai người, nhẹ nhàng lắc đầu. Dù bọn họ liều mạng, đêm nay cũng trốn không thoát lòng bàn tay Phong Hàn Bích, kẻ thức thời mới là tuần kiệt, ngoan ngoãn theo chân bọn họ, tối thiểu còn có thể bảo trụ mạng của Chung Như Phong và Hồ Đồ. Ôm lấy Chung Tiểu Trùng, Chung Như Thủy nhìn thoáng qua Phong Hàn Bích, liền đi nhanh ra ngoài. Chung Như Phong và Hồ Đồ liền theo sau.

Phong Hàn Bích âm thầm, vài bước tiến lên, ôm thắt lưng Chung Như Thủy, nâng hần và Tiểu Trùng lên ngựa, sau đó mình cũng nhảy lên, giục ngựa rời đi.

Lang Hiên.

“Cái gì? Phong Hàn Bích ngự giá thân chinh?” Quốc chủ Lang Hiên – Phó Tử Lưu mặt tràn đầy kinh ngạc, nhìn về phía Thuận Vu Anh đang mang thai, bên nhau tám năm, rốt cục bọn họ có hài tử.

“Tôi vừa vặn, không phải sao?” Ngu Quyết, không, phải là Thuận Vu Quyết, lạnh lùng nói, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy cừu hận thị huyết, “Đội ta giết hần, Quý Tà như rắn mất đầu, nhất định đại loạn, ta muốn dùng máu của tất cả thần dân Quý Tà, tể đại ca ta!”

“Quyết nhi.” Thuận Vu Anh lạnh lùng nói, “Chúng ta chỉ cần giết Phong Hàn Bích, không cần thương tổn người vô tội.”

“Không thể!” Thuận Vu Quyết hung ác, “Ta muốn khiến cả Quý Tà chôn cùng đại ca!” Nói xong liền phát tay áo rời đi.

“Lục Thủy, đuổi theo thế tử.” Phó Tử Lưu phân phó thiếp thân thị nữ của Thuận Vu Anh.

“Vâng.” Nữ tử tú lệ được gọi Lục Thủy lập tức theo ra ngoài.

Thuận Vu Anh buông châm tuyến trong tay, mặt tràn đầy mệt mỏi. “Mệt mỏi thì đừng làm, những thứ này giao cho người của Tú Uyển cũng được.” Phó Tử Lưu đau lòng vuốt ve khuôn mặt Thuận Vu Anh. Thuận Vu Anh cầm tay hần, mỉm cười lắc đầu: “Thiếp muốn tự tay làm cho hài tử của chúng ta, trước kia, y phục hay hài của ba huynh muội, đều là nương tự tay làm. Hiện giờ, thiếp cũng muốn làm cho hài tử của mình.” Phó Tử Lưu vui vẻ cười cười, kể đến hần, phải nói là hoàng đế si tình nhất Lang Hiên. Từ lúc trở thành thái tử đến khi lên làm hoàng đế, chỉ có một nữ nhân là Thuận Vu Anh. Bởi vì lâu không có hài tử, rất nhiều cựu thần khuyên hần lập phi, mà ngay cả Thuận Vu Anh cũng nói vậy. Nhưng hần bắt vì sở động, trong lòng chỉ có Thuận Vu Anh. Hiện giờ bọn họ đã có hài tử, hần lại càng không muốn nữ nhân khác. Về điểm si tình, hần và Phong Hàn Bích giống nhau, nếu như y không phải người giết chết huynh trưởng của người hần yêu, có lẽ hai nước sẽ giao hảo lâu dài.

“Tử Lưu, thiếp muốn cầu chàng một chuyện.” Thuận Vu Anh đột nhiên nói ra, Phó Tử Lưu có chút trách cứ nhìn nàng một cái: “Hai người chúng ta còn dùng cầu hay sao? Chỉ cần nàng nói, cái gì ta cũng đáp ứng.” Thuận Vu Anh cười cười, may mắn lớn nhất của nàng, chính là gã cho Phó Tử Lưu. “Giúp thiếp trông chừng Quyết nhi, đừng để nó làm chuyện sau này phải hối hận.” Phó Tử Lưu ôm Thuận Vu Anh vào lòng, nói khẽ: “Yên tâm đi, nó là tiểu cữu của ta. Cùng lắm thì ta cũng ngự giá thân chinh, quản nó.” Thuận Vu Anh xoa cái bụng dần lớn lên của mình, hạnh phúc cười.

Xích Sa, đại trưởng nguyên soái.

Lúc này trong trường chỉ còn lại Phong Hàn Bích và Chung Như Thủy. Những người khác ngồi chờ ở các doanh trường, chuyện hai người bọn họ, ngoại nhân không thể nhìn thấy.

Phong Hàn Bích chăm chú nhìn Chung Như Thủy, cơ hồ không chớp mắt. Người tưởng rằng đã chết đi bảy năm, người đã khắc sâu vào xương tủy, hiện giờ chân thật xuất hiện trước mặt mình, bảo y không kích động ư? Không nào tới, đã là ý chí tự chủ siêu cường.

Hai người trầm mặc, ai cũng không mở miệng. Đến khi Chung Như Thủy chịu không được ánh mắt cực nóng của Phong Hàn Bích như muốn đem hần nướng chín, đành phá vỡ trầm mặc.

“Sắc trời không còn sớm, Tiểu Trùng nên ngủ, ta.....” Chung Như Thủy chưa nói xong, liền bị Phong Hàn Bích cắt ngang.

“Ta không ngại người thành hôn có hài tử, chỉ cần người theo ta trở về, hài tử kia chính là hài tử của ta, tương lai nó sẽ kế thừa ngôi vị hoàng đế của ta, kế thừa mọi thứ của ta, ta sẽ xem nó như thân sinh của mình.” Phong Hàn Bích trầm giọng nói, chỉ cần hần trở lại bên cạnh y, y có thể bao dung tất cả.

“Nhưng ta đề ý, Tiểu Trùng đề ý, nương tử đã mất của ta cũng đề ý.” Chung Như Thủy giương mắt nhìn Phong Hàn Bích, “Nó không cần hai người cha, ta cũng không cần người. Chúng ta chỉ cần cuộc sống bình bình đạm đạm.”

Ánh mắt Phong Hàn Bích phát lạnh, mạnh mẽ bắt lấy cổ tay Chung Như Thủy, thanh âm hung ác: “Người lập lại lần nữa!”

“Ngày đó ta tỉnh, luôn luôn tỉnh.” Chung Như Thủy không tránh Phong Hàn Bích, chỉ nhìn y, cười cười, có chút đau khổ nói: “Nếu không có đại ca liều mạng cứu ta, ta nghĩ ngay cả xương cốt của ta người cũng tìm không thấy. Ta biết rõ tại sao người chọn Tiểu Đào Nhi, nên, về phương diện lý trí, ta có thể thông cảm cho người. Nhưng, về phương diện tình cảm, ta vĩnh viễn không cách nào tha thứ người, vì ta không phải thánh nhân.....”

Phong Hàn Bích chấn động, dần dần buông tay ra, tuyệt vọng nhắm mắt lại.

“Là người không quan tâm ta trước, ta không sai khi tìm kiếm hạnh phúc cho chính mình.” Chung Như Thủy đứng lên, cười: “Mạc Tiểu đã chết trong Si Mị hà bảy năm trước, hiện giờ hân là đại ca của ta, Chung Như Phong, hân không nhớ rõ bất kì điều gì. Người đừng gây phiền phức cho hân.” Sau đó xoay người, từng bước một rời đi.

“Ta sẽ không buông tha người, bảy năm trước ta đã nói, người chỉ có thể ở bên cạnh ta. Nếu người không hy vọng ba người bọn họ bị thương tổn, thì đừng rời khỏi ta.” Thanh âm của Phong Hàn Bích không mang theo một chút cảm tình, mà chấp nhất ần ần tuyệt vọng.

Cước bộ Chung Như Thủy thoáng dừng, cười khổ, lúc cùng đi với y, đã không nghĩ tới y sẽ buông tha hân. Nhưng, vì sao lòng ần ần đau?

Ra doanh trướng, Chung Như Thủy sững sờ, Chung Như Phong ôm Tiểu Trùng, đứng cạnh Hồ Đồ, rõ ràng đã đợi hân tại cửa thật lâu. Cố gắng hít mắt lại, che đi chua xót, đến bên cạnh bọn họ, Chung Như Thủy cười toe toét nói: “Hi hi, chúng ta không xong, lần này chạy không được, chộc tới hoàng đế!”

“Muốn khóc liền khóc, ở đây không có người cười người, giả vờ cứng rắn, muốn dọa quỷ à!” Hồ Đồ ôm hân, giọng điệu bất thiện, nhưng lại đau lòng.

“Cha.....” Tiểu Trùng vươn tay ôm lấy cổ Chung Như Thủy, Chung Như Thủy ôm nó. Chung Như Phong xoa đầu hân, nhẹ nói: “Không sao, chỉ cần người nhà chúng ta ở một chỗ, đâu cũng như nhau.”

“A.....” Chung Như Thủy đem mặt chôn trên vai Tiểu Trùng, “Di? Sao trời mưa? Còn mẫn mẫn, hương vị quá kém.....”

“Như Thủy.....” Hồ Đồ ôm thật chặt hân, Chung Như Phong ôn nhu vỗ vỗ lưng hân. Tiểu Trùng yên lặng rơi lệ cùng cha nó, nó không biết chuyện gì xảy ra, nhưng nó có thể cảm giác được trong lòng cha nó rất khó chịu.

“Thực xin lỗi, ta khóc là tốt rồi..... Rất nhanh lại không sao.....” Chung Như Thủy rơi lệ, nhẹ giọng nức nở. Hân vẫn cho rằng, đã sớm quên hết chuyện trước kia, bảy năm chịu thống khổ cùng đau đớn, có thể không thèm để ý. Hóa ra không phải, là hân luôn tận lực đi quên, giả vờ không quan tâm, chỉ cần có tác động nho nhỏ, liền đủ để cho hân hồng mắt. Mà tác động này, chính là Phong Hàn Bích.

Đào Như Lý tránh sau đại trướng, vừa nức nở vừa uống rượu. Lê Khổ đứng bên cạnh hân, không ngăn cản, nhìn bầu trời đen kịt, khiến người ta có cảm giác tuyệt vọng. Thương Giác Trung vẫn đứng phía sau Chung Như Thủy, vẻ mặt buồn bã lặng yên.

Trong đại trướng, Phong Hàn Bích nhìn mười ngón tay cắm đầy ngân châm, bật cười, ánh mắt trống rỗng. Làm sao giờ? Ngay cả như vậy cũng không có tác dụng, tâm vẫn rất đau, đau đến không thể hô hấp.....

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Sinh thần của Tiểu Trùng

Phong Hàn Bích ngự giá thân chinh, không đến nửa tháng, quân đội của Quỷ Tà thế như chẻ tre, liền phá ba thành trì của Lang Hiên. Lang Hiên quân tình liên tiếp báo nguy, ba ngày trước phái sứ giả đến nghị hòa. Phong Hàn Bích bảo Thương Giác Trung và Lê Khổ đàm phán, rút cục quân đội Quỷ Tà có thời gian nghỉ ngơi và hồi phục, toàn quân tiến vào chiếm giữ Mẫn Dương thành của Lang Hiên, trên đầu thành treo quốc kỳ Quỷ Tà và quân kỳ Thương gia quân.

Ngày hôm đó, Chung Như Thủy mang thùng quần áo hướng ra bờ sông ngoài thành, Chung Tiểu Trùng lẻ mề đi theo.

“Tiểu Trùng, hôm nay người không đứng tán a.....” Chung Như Thủy nghiêng đầu liếc Tiểu Trùng. Tiểu Trùng gật gật, “Đại bá nói, hôm nay ta không cần luyện.”

“A.....” Đến bờ sông, Chung Như Thủy tìm tảng đá lớn, ngồi xuống, vén ống tay áo và ống quần, bắt đầu giặt. Tiểu Trùng xắn ống quần, chạy xuống nước cạn. Tiểu hài tử độ tuổi này, thích đùa nhất, là bùn, nước và ve sầu.

“Tiểu tử, người cẩn thận a, bị cá lớn ngậm đi, lão tử ta cũng không cứu người.” Chung Như Thủy giã quần áo, cũng không ngẩng đầu lên, nói.

“Ta biết bơi!” Tiểu Trùng dùng lực đạp vào nước, khiến bọt văng tung tóe, “Đại bá nói, nam hài tử không biết bơi, trưởng thành cũng không được xem là nam nhân chân chính!”

Thái dương Chung Như Thủy kéo ra, đại ca thừa dịp hân không ở, dạy nó cái gì chứ.....

“Cha! Ta mò được một con tôm! Thật lớn!” Tiểu Trùng ngạc nhiên kêu lên, Chung Như Thủy ngẩng đầu, thấy một con tôm rất lớn bị Tiểu Trùng vơ trong tay.

“Oa! Đêm nay ta nấu cho người ăn, nhanh, bỏ vào trong thùng.”

Tiểu Trùng đạp nước chạy tới, ai ngờ dẫm lên khối đá trơn, “Ba” một tiếng, ngã vào trong nước.

“Tiểu Trùng!” Chung Như Thủy chạy tới, túm cổ áo Tiểu Trùng, kéo nó lên, cả người Tiểu Trùng ướt đầm, buồn bực nhìn Chung Như Thủy, tôm trong tay đã không thấy bóng dáng.

Vừa định chộc nó, Chung Như Thủy lại thấy ánh mắt ủy khuất như con chó nhỏ, thờ dài, bất đắc dĩ nói: “Được rồi, cha giúp ngưoi bắt lại.”

Phong Hàn Bích tìm tới, đạp vào mắt là hình ảnh hai phụ tử bỏ nhào vào trong nước.

“Tiểu Trùng, ngưoi đứng yên đừng nhúc nhích, cha thấy rồi! Ở bên tảng đá lớn đằng kia!” Chung Như Thủy vừa dặn dò Chung Tiểu Trùng, vừa khinh thủ khinh cước tới gần, nước theo động tác của hắn mà gợn sóng, không làm kinh động đến con tôm đang chạy trốn. Lúc này động tác của Chung Như Thủy rất chậm, quả thực đem chữ “Chậm” phát huy hoàn mỹ. Chung Tiểu Trùng nín thở, nhìn tay Chung Như Thủy tới gần con tôm, sau đó dùng tốc độ như chớp tóm lấy!

“Bắt được a bắt được a!” Chung Tiểu Trùng hưng phấn kêu to, Chung Như Thủy vội vàng hô: “Mau đưa thùng tới!” Chung Tiểu Trùng nhấc thùng gỗ bước qua, Chung Như Thủy ném tôm vào trong thùng: “Vừa rồi cha còn thấy mấy con, lại bắt một ít, Tiểu Trùng có thể ăn nhiều hơn!”

“Ta cũng muốn bắt, cha, ta cũng muốn!”

“Vậy ngưoi cẩn thận một chút a, ngã xuống sông, ta không cứu ngưoi.”

“Chết đuối cũng không cần ngưoi cứu!”

“Ranh con chết tiệt!”

“Lão hài tử!”

Bọt nước văng khắp nơi, tôm cá bay ra. Chung gia phụ tử phi thường cao hứng,

Sau nửa canh giờ,

Chung Như Thủy và Chung Tiểu Trùng nhìn bốn con tôm di động trong thùng, liếc mắt nhìn nhau, sau đó yên lặng cất kỹ, dẫn theo thùng quần áo và bốn con tôm, ướt đầm trở về.

Phong Hàn Bích đứng cách đó không xa ngắm nhìn, có chút buồn cười, lại cảm thấy chua xót. Như nhi, là trọng phu của người khác, cha của hài tử kia. Không hề, thuộc về y,

Hồ Đồ nhìn xem bốn con tôm hồng hồng nằm trên mâm, thái dương kéo ra: “Các ngưoi xuống sông náo loạn nửa ngày, là bắt cái này?”

“..... Không ăn thì thôi!” Chung Như Thủy then quá hoá giận, gắt toàn bộ tôm vào chén của Tiểu Trùng.

Chung Như Phong vừa vặn bụng đĩa trứng gà và gà rừng nướng tới, diện vô biểu tình nói: “Còn có cá, Hồ Đồ đi lấy.” Hồ Đồ nghiêm mặt liếc Chung Như Phong, tức giận đi lấy cá.

“Cha, nhà của chúng ta có người nào chưa từng bị ngưoi khi dễ không?” Chung Tiểu Trùng tức giận nói. Chung Như Thủy sững sờ, đang muốn bắt cái đầu nhỏ của nó, chợt nhớ tới cái gì, hung dữ: “Nê hôm nay là sinh thân của ngưoi, lão tử không so đo!”

“Hừ!” Chung Tiểu Trùng hừ lạnh một tiếng, lấy tôm, cho một con vào trong chén Chung Như Phong, một con vào chén Hồ Đồ, sau đó, chính là không cho lão tử của nó!

“Tiểu Trùng nhi, để cha ta hảo hảo yêu thương ngưoi!” Chung Như Thủy dịch sang bên cạnh, ôm đầu Tiểu Trùng, dùng sức lay, khiến tiểu hài tử kêu thảm thiết liên tục.

Hồ Đồ bụng đĩa cá trở về, đau lòng, vội vàng tiến lên gỡ đầu Chung Như Thủy, “Có ngưoi mới chinh hài tử như thế! Còn là cha ruột!”

Chung Như Thủy ôm đầu, nước mắt lè lè,

“Thủy Thủy.” Đào Như Lý mang một bình rượu tới, đứng trước mặt bọn họ.

“Đào thúc thúc.” Tiểu Trùng ngẩng đầu, ngọt ngào kêu một tiếng. Đào Như Lý cười híp cả mắt.

“Ngao.” Đào Như Lý xoa đầu Tiểu Trùng, trong lòng càng thương xót.

“Tiểu Đào Nhi, tới rồi, nhanh ngồi xuống.” Chung Như Thủy nhường một vị trí, bảo Đào Như Lý ngồi xuống, tự nhiên như hai người bọn họ chưa bao giờ có khoảng cách. Hồ Đồ bĩu môi, thâm nghĩ: Dối trá! Đương nhiên, hẳn chỉ Chung Như Thủy chứ không phải Đào Như Lý. Rõ ràng là chú ý chuyện trước kia muốn chết, lại làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra, sau khi khóc một đêm liền tươi cười như hoa với mọi người ngoại trừ Phong Hàn Bích, khiến người ta thấy mà thương cảm!

“Tiểu Trùng, hôm nay là sinh thần của ngươi, thức thức không có gì hay tặng ngươi, tuy phần lễ vật này hơi keo kiệt, nhưng hy vọng ngươi không ghét bỏ.” Đào Như Lý lấy một quyển tàn thư trong ngực ra, trên bìa xanh thẫm có viết ba chữ “Đào hoa tập”. Chung Tiểu Trùng nhìn Chung Như Thủy, thấy hần gật đầu mới nhận lấy.

“Tạ ơn thức thức! Đây là phần lễ vật đầu tiên Tiểu Trùng nhận được trong sáu năm qua, Tiểu Trùng sẽ thật quý trọng!” Chung Tiểu Trùng ôm sách vào lòng, chân thành nói.

Hồ Đồ nhìn rõ ràng quyển sách. Phun một ngụm trà, may mắn Chung Như Phong tay mát lạnh, xoay đầu hần sang một bên, nếu không, com đêm nay không thể dùng!

“Cái này, phần lễ vật này mà cũng nói là keo kiệt?” Hồ Đồ gian nan nuốt nước miếng, có chút ghen ghét nhìn Chung Tiểu Trùng, một tiểu hài tử xấu xa cầm quyển sách này thì làm được gì chứ? Dùng để bôi nước mũi hay sát nước miếng? Quà thực phí của trời! Bàn “Đào hoa tập” tổng hợp tất cả thành tựu trong y thuật, là đệ nhất thần y Đào Liên Ngọc của Quý Tà tự mình biên soạn, ai có được nó, muốn trở thành thiên hạ đệ nhất thần y cũng không khó!

“Quyển sách này rất quý?” Chung Như Thủy nhìn Đào Như Lý, lại nhìn Hồ Đồ, Hồ Đồ tỏ vẻ “Đừng hỏi ta, hỏi người trong cuộc ấy”, nhưng biểu tình của hần rõ ràng đang nói: Đầu chỉ quý, quả thực là bảo vật vô giá!

Chung Như Thủy cầm sách trả lại cho Đào Như Lý, nói: “Tiểu Đào Nhi, Tiểu Trùng không thể nhận!”

Đào Như Lý tiếp nhận, cười cười, sau đó đặt vào tay Tiểu Trùng: “Đây là thức thức đưa cho ngươi, ngươi hãy học thật tốt, biết không?” Chung Tiểu Trùng khó xử nhìn Đào Như Lý, lại nhìn Chung Như Thủy, vẻ mặt đau khổ kêu một tiếng: “Cha.....”

“Tiểu Đào Nhi, thu hồi đi, chúng ta thật sự không thể nhận.” Chung Như Thủy thờ dài, có chút bất đắc dĩ nói.

“Quyển sách này, là phụ thân của ta viết, viết lại chút hiểu biết được lý, không có gì vô giá.” Đào Như Lý giải thích, sau đó lại dùng vẻ mặt hiếu kỳ hỏi Tiểu Trùng: “Vì sao nói đây là lễ vật đầu tiên Tiểu Trùng nhận được? Sinh thần trước kia, đều không có?” Sau khi Hồ Đồ nghe, lại cả kinh, hóa ra hần là nhi tử của Đào Liên Ngọc! Minh nên sớm nghĩ tới, Đào Như Lý là người đứng đầu thái y viện, lại họ Đào, là hậu nhân của Đào gia! Nói vậy, hần nên gọi Đào Như Lý một tiếng, sư thúc?

“Cha nói, sinh nhật của tiểu hài tử không có gì ghê gớm, người một nhà ăn một bữa ngon là được, không cần long trọng như vậy.” Chung Tiểu Trùng ngửa đầu nói với Đào Như Lý.

“Khụ khụ, kỳ thật Tiểu Trùng nhận lấy cũng không sao, quyển sách này trong mắt người thường không đáng một đồng, nhưng trong mắt đại phu chúng lại khác.” Hồ Đồ vuốt cái mũi nói với Chung Như Thủy, ngụ ý là – để Tiểu Trùng nhận lấy, cho ta nhìn kè!

“Ách.....” Rốt cục Chung Như Thủy đánh không lại ánh mắt khát vọng của Hồ Đồ và Tiểu Trùng, bất đắc dĩ gật đầu.

Hồ Đồ và Tiểu Trùng len lén chạm tay, thắng lợi!

“Thế..... Công tử.” Lúc này Lâm công công bưng một cái đĩa đi tới, mọi người quay đầu, những con tôm hồng hồng xuất hiện trước mắt.

“Lâm công công.” Chung Như Thủy đứng lên, “Có chuyện gì sao?”

“Đây là, chủ tử phân phó lão nô mang tới, thỉnh công tử nhận lấy.” Lâm công công đem đĩa tôm tới trước mặt Chung Như Thủy.

Chung Như Thủy sững sờ, nhìn đĩa tôm, không biết làm thế nào cho phải.

“Tạ chủ long ân!” Hồ Đồ lạnh miệng nhanh tay, dùng khí thế sét đánh giật lấy đĩa tôm trong tay Lâm công công, cả nhà bọn họ đều thích ăn tôm, hoàng thượng đã hào phóng như vậy, hần sẽ không khách khí!

Chung Như Thủy không nói gì, chỉ hướng Lâm công công: “Thay ta cảm ơn y.”

“Công tử, kỳ thật hoàng thượng.....” Lâm công công nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Chung Như Thủy, thờ dài: “Không có gì..... Đây là tâm ý của lão nô đối với tiểu công tử, chúc tiểu công tử khỏe mạnh bình an.” Lâm công công lấy ra một bao lì xì, nhét vào tay Tiểu Trùng, không đợi Chung Như Thủy nói gì liền rời đi. Chung Như Thủy ngưng mắt nhìn bóng lưng gù của Lâm công công một hồi, sau đó quay đầu cười sáng lạn: “Ăn đi!”

Chung Như Thủy và Tiểu Trùng ngồi xuống, hai người nhìn nhau, sau đó hít sâu một hơi – hai phụ tử đồng thời xắn ống tay áo, nâng chiếc đĩa, nhất tề hướng đĩa tôm lớn mà ra tay!

Đào Như Lý mở to mắt, vẻ mặt ngạc nhiên, hai phụ tử Chung Như Thủy, dù là động tác, tốc độ hay tương ăn, đều giống như đúc! Quả nhiên là phụ tử a.....

“Chê cười.....” Chung Như Phong rất bình tĩnh nói với Đào Như Lý, sau đó cũng nâng chiếc đĩa, gấp tôm nhanh như chớp! Đặt vào chén Hồ Đồ, lại gấp thêm một phần, cho vào chén mình, bắt đầu ăn!

“Đại ca, trên bàn com không được sử dụng công phu! Ngươi lại phạm quy!” Chung Như Thủy miệng đầy thức ăn, vẫn không quên chỉ trích Chung Như Phong.

“Ừ!” Miệng Chung Tiểu Trùng quá nhiều thức ăn, không thể nói rõ, chỉ có thể ừ một tiếng và dùng ánh mắt lên án Chung Như Phong.

“Không dùng công phu chẳng lẽ bị hai phụ tử như quý chết đói đầu thai cướp sạch! Đột ăn, ta chưa từng thắng qua!” Hồ Đồ ưu nhã lột tôm, chấm chút tương du, lại ưu nhã cho vào miệng. Có người ngoài, hẳn luôn chú ý hình tượng của mình.

Chung Như Thủy và Chung Tiểu Trùng liêu mạng ăn, chẳng buồn cùng hẳn tranh cãi!

Đào Như Lý cười khê, liếc đến cổ áo đơn bạc mở rộng của Chung Tiểu Trùng, mảnh ngọc bội lộ ra, ánh mắt vi ám, rót một ly rượu, che đi tâm tình của mình.

Bữa tối như chiến tranh trôi qua, Chung Như Thủy ôm Tiểu Trùng mới uống nửa ly rượu đã say trở về phòng. Còn người khá hơn Tiểu Trùng một chút, uống một chén mới say – Hồ Đồ, ôm cô Chung Như Phong, ồn ào muốn lên núi ngắm trăng. Chung Như Phong bị con ma men này huyền não, không còn cách, đành mang hẳn lên núi.

Đào Như Lý theo sau Chung Như Thủy, chờ hẳn dần xếp Tiểu Trùng ổn thỏa, mới nhân nhậ nói: “Thủy Thủy, có thể cùng ta tâm sự?” Nửa tháng từ ngày gặp lại, bọn họ chưa nghiêm túc trò chuyện qua, Chung Như Thủy chỉ cười chào hỏi bọn họ, nói nhăng nói cuội vài câu, sau đó nói muốn chiếu cố hài tử, trở về phòng của mình. Rõ ràng trước kia tốt hơn, nói rằng cả đời là huynh đệ bằng hữu, hôm nay tương kiến, nhưng ngay cả bằng hữu bình thường cũng không bằng. Thương Giác Trung nói, hẳn không dám yêu cầu xa vời rằng có thể trở lại quá khứ, chỉ cầu Thủy Thủy bình an sống, đừng lại biến mất không thấy, dù là bằng hữu bình thường, hẳn cũng rất thỏa mãn. Nhưng, Đào Như Lý làm không được, thật sự không làm được. Chung Như Thủy cho hẳn quá nhiều, mà hẳn thiếu nợ Chung Như Thủy, dùng cả đời cũng trả không hết.

Chung Như Thủy trầm mặc một hồi, sau đó nhẹ gật đầu.

Ngồi trên tường thành cao cao, Đào Như Lý nhìn trời đêm lốm đốm: “Người trầm tĩnh đi nhiều, trước kia, người rất cởi mở, nụ cười còn đơn thuần hơn hài tử.”

“Thật sao?” Chung Như Thủy sững sờ, “Con người sẽ lớn lên, hướng chi ta đã làm cha. Trước kia một mình, khờ dại một chút ngây thơ một chút cũng không sao cả, bởi vì chỉ có hại cho mình. Nhưng bây giờ khác, ta có một gia đình, phải thành thực và kiên cường, mới có thể bảo vệ bọn họ.”

Trong lòng Đào Như Lý đau xót, nghẹn ngào nói: “Người hận ta sao?”

Chung Như Thủy bật cười, lắc đầu: “Sao ta phải hận người?” Quay đầu nhìn Đào Như Lý, “Cho tới giờ, người chưa từng có lỗi với ta.”

Đào Như Lý nhắm mắt lại, thói quen vươn tay lấy hồ lô rượu bên hông, uống một ngụm.

“Từ khi nào người lại uống rượu?” Chung Như Thủy nhíu mày nhìn hẳn, “Vừa nãy người đã uống rất nhiều, đừng uống!” Nói xong vươn tay muốn giật lấy.

“Đừng động ta!” Đào Như Lý đẩy hẳn, cười khổ mà nói: “Không uống ta ngủ không được, lúc tỉnh táo đều bị thống khổ và áy náy tra tấn, mỗi ngày mỗi ngày đều nhớ tới chuyện hôm đó, muốn chết cũng không thể, mạng ta dùng mạng các người đổi lấy, ta không thể chết được, cứ sống như vậy..... Không thể chết được, mỗi ngày sống trong tuyệt vọng, người biết không? Dù say thì sao? Trong mộng lại gặp chuyện hôm đó, say tỉnh tỉnh say, bảy năm đều mơ hồ.....”

Chung Như Thủy chấn động, cắn môi đột lấy hồ lô, sau đó cúi đầu trầm mặc. Đào Như Lý ôm cổ Chung Như Thủy, thống khổ nói: “Thủy Thủy, ta mỗi ngày đều sống trong ác mộng, mộng thấy người ôm hài tử hỏi ta vì sao hoàng thượng không cần người, hỏi ta tại sao y phải dùng mạng của người và hài tử để đổi mạng của ta! Người biết ta rất muốn đem mạng cho người mà? Người biết ta rất muốn người chết là ta mà?”

“Đù rồi!” Chung Như Thủy hung ác cắt lời hẳn, nhưng không đẩy hẳn ra, cố gắng bình phục tâm tình: “Không phải lỗi của người, cũng không phải lỗi của bất kì ai, thật sự, ai cũng không sai. Bảy năm qua ta đều sống rất tốt, Tiểu Trùng đáng yêu lại thật ngoan ngoãn, đại ca và Hồ Đồ thương ta, ta không mất đi cái gì, ngược lại, có được một gia đình, ta vô cùng cảm tạ trời xanh đối tốt với ta như thế.” Chung Như Thủy biết rõ, Đào Như Lý không nói ra thân thế của Tiểu Trùng, bảy năm trước, Đào Như Lý che giấu hết thảy, lựa chọn tự mình thống khổ bảy năm. Chung Như Thủy cảm kích hẳn, đồng thời, cũng thương xót hẳn.

“Thủy Thủy, chỉ cần người không muốn nói ra sự thực, ta sẽ giúp người giữ bí mật này cả đời.” Đào Như Lý nhắm mắt lại, trầm giọng nói.

“Àn.” Chung Như Thủy nhẹ gật đầu, đột nhiên cảm giác Đào Như Lý đập lên mạch đập của hẳn, nghi hoặc hỏi: “Làm sao vậy?”

“..... Hồ Đồ là đại phu rất giỏi, hẳn chăm sóc người vô cùng tốt.” Đào Như Lý buông tay ra, ngoại trừ hàn bệnh cần điều dưỡng, thân thể Chung Như Thủy không có gì đáng ngại.

“Đúng vậy, năm đó nhờ có Hồ Đồ, bằng không, chỉ dựa vào nội lực của đại ca, ta và Tiểu Trùng, thật sự không thể sống trên thế giới này.....” Chung Như Thủy nhớ lại chuyện trước kia, nở nụ cười nhân nhậ, rất thỏa mãn, rất hạnh phúc.

“Thực xin lỗi..... Nếu không phải ta.....” Đào Như Lý hạ mi mắt, thống khổ nói.

“Đã nói không liên quan tới người, hơn nữa ta đang sống tốt cơ mà?” Chung Như Thủy vỗ vỗ lưng Đào Như Lý, “Về sau không được uống rượu, người xem, nhìn người đã gây thành dạng gì? Người không thấy Lê Khổ suốt ngày cau mày, về mặt tràn đầy đau lòng ư? Người tra tấn mình bảy năm, đồng

thời cũng tra tấn hần bảy năm!”

“Ta.....” Đào Như Lý sững sờ, có chút áy náy cúi đầu xuống.

“Về sau sống tốt, coi như vì ta, cũng vì Lê Khổ và chính ngươi.” Chung Như Thủy chân thành nói.

“..... Ừm”

Bên này hai người thẳng thắn thành khẩn nói chuyện, giải khai tâm kết. Bên kia, Chung Tiểu Trùng uống rượu mơ mơ màng màng tỉnh dậy, nhìn một nửa giường trống rỗng. Sau đó đứng lên, lảo đảo đi sang phòng bên cạnh tìm đại bá, cửa vừa mở ra, không có người, đại bá không ở. Lại sang một phòng khác, không có người, Đồ thúc thúc không ở.

Chung Tiểu Trùng gãi gãi đầu, có chút thanh tỉnh, ba đại nhân nhà nó đều không thấy! Chẳng lẽ thừa dịp nó uống say trốn đi ăn tiệc lớn? Chung Tiểu Trùng xoa cằm nghĩ nghĩ, nếu là ba vì lão nhà nó, khả năng như vậy rất cao!

Chung Tiểu Trùng nhăn mặt, cái miệng nhỏ nhăn vênh lên, sau đó vung chân nhỏ, tức giận đi bắt người! Đáng tiếc, nó và cha nó tính tình như nhau, hậu quả của quá mức đánh giá cao bản thân chính là nó đi sai đường, đơn giản mà nói là lạc đường, hướng thẳng đến tiểu viện của Phong Hàn Bích.

“Cha!” Thanh âm non nớt của hài đồng vang khắp tiểu viện, trong phòng, Phong Hàn Bích đang xem mật báo liền sững sờ, tiểu hài tử ở đâu ra? Lập tức nhớ tới y đã bảo thị vệ và Lâm công công lui đi.

“Cha! Cha! Ngươi đi ra, ta nhìn thấy ngươi a!” Chung Tiểu Trùng chạy loạn xa trong tiểu viện, thấy phòng đang sáng đèn, vội vàng bước đến.

“Chi nha” Một tiếng, cửa mở, Chung Tiểu Trùng vừa chạy đến trước cánh cửa và Phong Hàn Bích vừa mở cửa, một người ngửa đầu, một người cúi đầu, cau mày nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Phụ tử gặp nhau?

“Tiểu quý, ngươi ở đây làm gì?” Phong Hàn Bích cau mày, lạnh lùng nhìn chằm chằm Chung Tiểu Trùng. Cha nó Chung Như Thủy không ở đây, vậy y không cần khách khí với nó. Trong mắt Phong Hàn Bích, Chung Tiểu Trùng vẫn chưa cao tới thất lung y, chính là nghiệt chủng! Nghĩ đến hài tử này là do Chung Như Thủy và nữ nhân nào đó sinh ra, y đã muốn bóp chết nó!

“.....” Người này nguy hiểm, phải nhanh chạy! Chung Tiểu Trùng ngẩng lên, mặt tràn ngập sợ hãi, trong đầu vang lên tiếng cảnh báo, nhưng nó đã bị ánh mắt của Phong Hàn Bích dọa đến choáng váng, chân như nhũn ra, thân thể phát run, đứng bất động!

“Nói chuyện.” Phong Hàn Bích không kiên nhẫn nhìn nó, bộ dáng muốn khóc là gì chứ? Giống như mình khi dễ nó!

Chung Tiểu Trùng run lên, nước mắt lưng tròng nhìn y, muốn khóc, lại không dám, tăng thêm lòng tự trọng đơn thuần của tiểu hài tử, tuyệt đối không khóc trước mặt người đáng ghét! Chỉ có thể gắt gao cắn môi chịu đựng, lần đầu muốn gặp cha của nó như vậy.

Thấy Chung Tiểu Trùng cố kìm nén, Phong Hàn Bích run lên, bộ dáng rất quen thuộc, hình như đã thấy ở đâu đó?

“Ta khi dễ ngươi sao?” Phong Hàn Bích cau mày, lạnh lùng hỏi.

“Ừ ừc.....” Chung Tiểu Trùng khóc thút thít một chút, hai hàng nước mắt cứ như vậy rơi xuống, nhưng không khóc ra tiếng, chỉ yên lặng rơi lệ. Chung Tiểu Trùng hung hăng lau đi nước mắt trên mặt, đại bá nói, nam nhi hữu lệ bất khinh đạn (lệ nam nhi không dễ rơi), đừng khóc, không cho phép khóc trước mặt người đáng ghét! Nhưng hung hăng lau đi, lại có nước mắt khác chảy xuống, lại lại, lại rơi xuống, cuối cùng, chẳng những Chung Tiểu Trùng chà xát khuôn mặt trắng nõn đến đỏ bừng, mà nước mắt càng ngày càng có xu thế rơi nhiều hơn.

“..... Đừng lau.....” Phong Hàn Bích mắt đi lạnh lùng trong mắt, thêm phần thương tiếc mà ngay cả chính y cũng không biết. Thấy Chung Tiểu Trùng càng khóc dữ hơn, lông mày Phong Hàn Bích nhíu chặt, quan sát xung quanh, sau đó thờ dãi, nhận mệnh ôm lấy Chung Tiểu Trùng, mang vào trong phòng. Tiểu Trùng cũng không giãy dụa, còn không chút khách khí đem nước mắt nước mũi trét lên vai y. Cha nói, dù ngươi ở vào hoàn cảnh xấu, cũng phải cố gắng cho địch nhân một kích nghiêm trọng! Y phục này vừa nhìn đã biết vật liệu thượng đẳng, không giống vải thô bọn họ mặc, dính nước mũi, chắc chắn khiến y phục bị hủy hoàn toàn!

Đem Chung Tiểu Trùng khóc không ngừng đặt trên giường, Phong Hàn Bích đi giặt sạch khăn, đưa tới trước mặt Chung Tiểu Trùng. Chung Tiểu Trùng đang khóc và trả thù, đầu chú ý hành động của Phong Hàn Bích. Phong Hàn Bích thấy Chung Tiểu Trùng không nhận, vừa định hung dữ với nó, nhưng nhìn nó khóc đáng thương vô cùng, nghĩ nghĩ, một hài tử mà thôi, dọa nó khóc cũng không trở thành công tích vĩ đại ghi vào sách sử. Ngồi xồm xuống, kéo tay Tiểu Trùng xuống, nhẹ nhàng lau mặt cho nó.

“Cha ngươi không dạy ngươi, nam nhi hữu lệ bất khinh đạn sao? Một nam hài tử khóc thành như vậy, so với cô nương còn không bằng.” Phong Hàn Bích giúp nó lau sạch mặt, vẫn không quên quở trách.

Chung Tiểu Trùng đảo hai mắt trắng dã, ngươi mới là cô nương, cả nhà ngươi đều là cô nương! Nếu để Hồ Đồ biết suy nghĩ trong lòng Chung Tiểu Trùng, hẳn nhất định sẽ nói: “Xem, điển hình cách dạy con của Chung Như Thủy a!” Kỳ thật Chung Tiểu Trùng là tiểu hài tử ít khóc nhất, không giống những đứa trẻ khác, hờ chút là khóc, chỉ có tình cảnh sợ hãi mới có thể khiến nó nín không được mà khóc lên, như lúc chứng kiến thôn bị tàn sát, như lúc nhìn thấy ánh mắt lãnh khốc của Phong Hàn Bích.

“Cha ta nói nam nhân khóc không phải tội, không ai quy định nam hài tử không thể khóc, cũng không quy định khóc thì là người nhu nhược, mỗi người đều có lúc yếu ớt, lúc muốn khóc liền khóc, muốn cười liền lớn tiếng cười. Nhân sinh có rất nhiều chuyện không như ý, nếu ngay cả tâm trạng cũng phải đè nén là tự gây khó dễ cho mình, là bị thương trong cuộc sống!” Chung Tiểu Trùng nói một hồi, mới phát giác Phong Hàn Bích lau mặt giúp nó, động tác vẫn rất ôn nhu?

Phong Hàn Bích nghe tới sững sờ, sau đó hỏi: “Ngươi biết ý tứ của điều này?” Vừa nghe cũng biết là thiếu rất nhiều.

“Không rõ, nhưng ta biết, cha nói nam hài tử có thể khóc!” Tiểu hài tử chính là tiểu hài tử, thấy đối phương không hung dữ còn nhẹ nhàng nói chuyện, sợ hãi trong lòng giảm đi rất nhiều.

Phong Hàn Bích bật cười lắc đầu, Như nhi dạy con thật là, xem khắp thiên hạ cũng chỉ có người cha như hắn mới dạy con bằng cách đó. Thường thường trưởng bối đều dùng phương pháp nghiêm khắc nhất giáo dục nhi tử, nam nhi hữu lệ bất khinh đạn, cho đến một ngày nhi tử không thể khóc nữa, mới trở thành loại người trưởng bối mong đợi, mới có thể chính thức được gia tộc thừa nhận. Y chính là vậy, nếu không có Chung Như Thủy, cả đời này y không biết hương vị của nước mắt.

“Như nhi, chính là cha ngươi,” Phong Hàn Bích rất mâu thuẫn với chữ “Cha” này, “Còn nói gì với ngươi?”

“Dù cha là phu tử trong thôn, nhưng cha thường nói với ta, tiểu hài tử nên chơi đùa trốn học, lên cây hái quả xuống sông mò cá. Không được làm những việc của tiểu hài tử sẽ không có tuổi thơ đầy đủ, cha nói, lúc nhỏ hắn không có, cho nên không hy vọng ta thiếu tuổi thơ.” Rốt cục Chung Tiểu Trùng dừng khóc, nắm hai bàn tay nhỏ bé dùng giọng mũi nũng nịu nói. Không có cách, khóc quá lâu, thanh âm đều thay đổi.

Phong Hàn Bích lại đi giặt sạch khăn, lau cho Chung Tiểu Trùng lần nữa, xoa xoa hai bàn tay của nó mới buông khăn, hỏi: “Vậy mỗi ngày ngươi đều trốn học?” Tuổi thơ của Chung Như Thủy, Phong Hàn Bích có biết, trước kia hắn đã nói với y, cuộc sống của hắn tại thế giới kia thế nào.

“Không có, đại bá và Đồ thúc thúc không cho phép, chỉ có lúc đại bá lên núi săn và Đồ thúc thúc đi y quán, cha mới có thể cho ta đi chơi.” Chung Tiểu Trùng buồn rầu chống cằm, “Mỗi ngày đại bá đều giám sát ta luyện công, nhưng ta biết rõ là vì tốt cho ta, Đồ thúc thúc nói, nếu không phải đại bá mỗi ngày buộc ta luyện công, ta không thể sống khỏe mạnh như vậy, cha sẽ vì ta mà đau lòng.”

“Vi sao?” Phong Hàn Bích sững sờ hỏi.

“Đồ thúc thúc nói, lúc ta trong bụng nương rất nhược, sinh hạ càng nhược, nương cũng vì sinh ta mà thân thể không tốt phải đi chỗ rất xa đường bệnh, thật lâu mới có thể trở về.” Hai mắt Chung Tiểu Trùng lóe sáng, “Nhưng ta biết rõ, nương mất, không phải đi đường bệnh, cha không muốn ta thương tâm mới nói như vậy, ta cũng biết.”

Tâm Phong Hàn Bích bỗng dừng thất lại, tại sao, có cảm giác đau đớn. Không muốn cùng một hài tử mới sáu tuổi tiếp tục vấn đề nặng nề này, liền hỏi: “Vi sao cha ngươi, lại lấy tên như vậy cho ngươi? Tiểu Trùng. Tên rất đặc biệt.”

“Đại danh của ta là Chung Thận Hành! Tiểu Trùng là nữ danh!” Nói đến danh tự, Chung Tiểu Trùng đột nhiên bắt mắt nhìn Phong Hàn Bích, “Cha nói ta là do một con sâu nhỏ biến tới, vì kỷ niệm nên gán nữ danh Tiểu Trùng cho ta!”

Phong Hàn Bích mặt mũi tràn đầy hắc tuyến, như vậy cũng chỉ Như nhi mới nói được. Còn nữa, nghe một hài tử sáu tuổi tự xưng ta, chẳng biết tại sao y thực muốn cười.

“Ngươi sao, ngươi tên là gì? Sao ngươi biết cha ta?” Vô duyên vô cớ hỏi chuyện nhà người khác, mắt lóe tinh quang, Chung Tiểu Trùng hỏi lại Phong Hàn Bích.

“Phong Hàn Bích, cha ngươi là hoàng hậu của ta.” Phong Hàn Bích trực tiếp nói ra đại danh của mình, sau đó công khai quyền sở hữu cha nó.

“Cái gì là hoàng hậu?”

“Ta là hoàng đế, chủ nhân của Quý Tà, hoàng hậu là thê tử của hoàng đế, cho nên cha ngươi chính là thê tử của ta, chủ nhân khác của Quý Tà.” Giải thích đơn giản dễ hiểu, Phong Hàn Bích không chút xấu hổ.

“À?” Chung Tiểu Trùng bắt được mấu chốt của vấn đề, “Cha ta không phải nữ tử, sao có thể là thê tử của ngươi? Nương ta mới là thê tử của cha ta!”

“Có ai nói với ngươi, nam tử nhất định phải lấy nữ tử làm vợ ư? Còn nữa, lúc trên đời này chưa có ngươi, cha ngươi đã là thê tử của ta, hẳn không phải trọng phu của người khác, chỉ có thể là hoàng hậu của Phong Hàn Bích ta!” Ánh mắt Phong Hàn Bích băng hàn, thanh âm có chút lạnh.

Chung Tiểu Trùng le lưỡi, thiếu chút nữa đã quên người này thật hung! Nhưng y nói không sai, ai quy định nam tử phải lấy nữ tử làm vợ, không phải cha bảo Đồ thúc thúc là đại bá nương của nó sao!

Phong Hàn Bích phát hiện mình lại bắt đầu dọa tiểu hài tử, trầm tư một chút, nhớ tới trên bàn có vài đĩa điểm tâm, là Lâm công công sợ y đói nên mang tới, chưa có động đến. Vậy lấy đồ dành tiểu hài tử a, hẳn là được?

Đứng dậy lấy điểm tâm đặt xuống án thượng trên giường, nghĩ nghĩ, đưa tay xoa đầu nó: “Ăn đi, rất ngon.”

Hai mắt Chung Tiểu Trùng tỏa sáng, nhìn điểm tâm, lại nhìn Phong Hàn Bích mặt lạnh, hóa ra y là người tốt mặt lãnh thiện tâm a! Nở nụ cười sáng lạn với Phong Hàn Bích, Chung Tiểu Trùng cầm lấy một khối điểm tâm thoát nhìn rất ngon, nói một câu “Cám ơn!” Sau đó thật cắn một miếng, tiểu dung càng sáng lạn hơn! Liên hướng về đĩa điểm tâm, nó quyết định không ghét y! (^_^)

Tâm tình Phong Hàn Bích tốt lên rất nhiều, có lẽ là tướng ăn của nó, rất giống Như nhi? Như nhi ăn cái gì cũng như vậy, hai mắt mang theo ý cười, vẻ mặt hạnh phúc cùng thỏa mãn. Nghĩ thế, Phong Hàn Bích mới bắt đầu đánh giá tướng mạo Chung Tiểu Trùng, mắt dài nhỏ, mũi thẳng tắp, môi mỏng, làn da trắng nõn, tiểu hài tử đều có gò má đỏ đỏ và cái cằm tròn tròn.

Sao, không giống Như nhi chút nào? Phong Hàn Bích cau mày nghi hoặc, mắt Như nhi tròn sáng, cái mũi khéo léo, môi mượt mà. Hai phụ tử, không hề giống nhau? Có lẽ, là giống nữ nhân không biết tên kia? Trong lòng Phong Hàn Bích rất không tư vị nghĩ.

Chung Như Thủy trở về phòng đã là canh bốn, vốn hai mắt mở không nổi, lúc sờ lên giường phát hiện không một bóng người, sợ tới mức mắt hôn mắt vĩa, chạy đến phòng bên cạnh, không có người! Đúng rồi, đại ca và Hồ Đồ lên núi ngắm trăng còn chưa về! Tiểu Trùng không thể ở cùng bọn họ!

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Chung Như Thủy ra mồ hôi lạnh, hít sâu vài cái mới khiến mình thoáng tỉnh táo lại. Chắc chắn Tiểu Trùng tỉnh dậy không thấy mình nên ra ngoài đi tìm, nơi này là phủ đệ tướng quân nào đó của Lang Hiền, Phong Hàn Bích ở đây, cho nên thủ vệ rất nghiêm ngặt, ngoại nhân không thể vào, Tiểu Trùng cũng không thể ra ngoài, chắc chắn nó còn trong phủ, chỉ là lạc đường, hẳn đi tìm sẽ thấy!

Chung Như Thủy tay chân lạnh buốt, toàn thân run rẩy, phỉ! Lúc này còn suy luận cái gì, nhanh chóng gọi Đào Như Lý cùng tìm a! Chung Như Thủy hung hăng phỉ nhổ chính mình, ôm chặt ngoại bào xông ra ngoài.

Còn chưa chạy đi, lại chứng kiến tình cảnh dọa người, Phong Hàn Bích ôm Chung Tiểu Trùng trở về!

Chung Như Thủy nuốt nước miếng, đầu trống rỗng, tai chỉ nghe thanh âm ơ ơ.?

“Nó ngủ.” Phong Hàn Bích đến bên cạnh Chung Như Thủy, nhìn người trước mắt đang kinh hãi quá độ. Phong Hàn Bích nhíu mày, hai phụ tử có cần thấy y thì sợ thành như vậy không?

“Nó muốn tìm người, tìm nhầm nơi, đến tiểu viện của ta.” Phong Hàn Bích nói tiếp, Chung Như Thủy vẫn chưa phản ứng.

“Sau đó nó ăn chút điểm tâm rồi bắt đầu ngủ gà ngủ gật, ta ôm nó trở về, trên đường đi thì nó ngủ say.” Phong Hàn Bích nhìn khuôn mặt ngốc trệ của Chung Như Thủy, yên lặng thở dài một hơi. Sau đó cẩn thận đặt Chung Tiểu Trùng vào lòng Chung Như Thủy, Chung Như Thủy máy móc tiếp nhận. Vì đột nhiên thay đổi khuôn ngực, Chung Tiểu Trùng không thoải mái lắm bả một tiếng, lấy tay dùng sức dụi dụi mắt, lại ôm cổ cha nó mà ngủ.

“Nó ngủ đáng yêu hơn.” Phong Hàn Bích thật sự cảm thấy thế, nhìn Chung Như Thủy còn chưa phục hồi tinh thần: “Ta về.” Nói vậy nhưng dưới chân không động, ngấm nghĩ, hẳn là Chung Như Thủy không kịp phản ứng, liền hướng đôi môi mình tưởng niệm đã bảy năm. Rất nhanh, chỉ khẽ lướt qua. Lần nữa nhìn chằm chằm Chung Như Thủy vẫn chưa phản ứng, Phong Hàn Bích mới xoay người, dần dần biến mất trước mặt Chung Như Thủy.

Chờ bóng dáng Phong Hàn Bích biến mất, Chung Như Thủy xoay người, ôm Tiểu Trùng trở về phòng.

Thanh âm tĩnh lặng, sắc trời mờ mờ tối, trong phòng ngủ truyền đến tiếng chửi nhỏ nhỏ của Chung Như Thủy: “Đồ lưu manh! Hạ lưu! Vô sỉ! Dám chiếm tiện nghi ta.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Phạt

“Hoàng thượng.” Lâm công công khom lưng, hai tay nâng một mảnh ngọc bội, “Ngọc bội của ngài rơi trên giường, thỉnh hoàng thượng chú ý cất kỹ.” Đúng là mảnh ngọc bội huyền nguyệt, vốn một đôi, mảnh khác ở chỗ Chung Như Thủy. Mấy năm trước Phong Hàn Bích không cẩn thận đánh rơi ngọc bội, sau đó như phát điên tìm khắp hoàng cung, may mắn tìm được, nếu không Lâm công công cũng không dám nghĩ, hậu quả có bao nhiêu nghiêm trọng.

“Àn?” Phong Hàn Bích vô thức sờ bên hông, có một lần y không cẩn thận mất ngọc bội, sau khi tìm được thì lập tức sai người chế tác một ngọc tuệ rất đặc biệt, không phải tay tháo ra thì sẽ không rơi. “Ngọc bội của trẫm vẫn còn, mảnh này không phải của trẫm.” Phong Hàn Bích nhìn ngọc bội trên tay Lâm công công, nói.

“Cái gì?” Lâm công công kinh nghi nhìn ngọc bội trên tay mình một chút, thật không phải là của hoàng thượng, hoàng thượng là thượng huyền nguyệt, mà mảnh này, là hạ huyền nguyệt! Nói như vậy, tối hôm qua, thế từ..... Đã tới đây! Trong lòng Lâm công công cuồng hí, khuôn mặt đầy nếp nhăn cười tươi như hoa, rốt cục điều hoàng thượng trông mong đã đến!

“Lấy tới.” Phong Hàn Bích thần nhiên nói, Lâm công công vội vàng đưa ngọc bội.

Phong Hàn Bích cẩn thận vuốt ve miếng hạ huyền nguyệt, tối hôm qua đến đây, là tiểu quý kia, ngồi trên giường, cũng là tiểu quý kia. Nói vậy, ngọc bội là nó làm rơi? Ngọc bội luôn được nó mang trên người ư? Như nhi, tại sao phải đem tín vật đính ước của bọn họ cho tiểu quý kia mang theo? Phong Hàn Bích lâm vào suy nghĩ.

“Lâm công công, vật quan trọng như vậy, vẫn là vật quy nguyên chủ mới tốt.” Phong Hàn Bích thu ngọc bội lên tay, đứng lên: “Khởi giá.”

Lâm công công sững sờ, nói: “Vâng!”

“Hoàng thượng khởi giá!”

“Chung Tiểu Trùng, cái gì đây?” Chung Như Thủy sờ sờ trước vật áo Tiểu Trùng, sau đó ghé vào chóp mũi ngửi ngửi, “Ngọt ngọt, hình như là điểm tâm!” Chung Như Thủy nghi hoặc nhìn Chung Tiểu Trùng, Chung Tiểu Trùng nghiêng đầu nghĩ nghĩ, bưng tỉnh đại ngộ: “A! Là điểm tâm tối hôm qua Phong Hàn Bích cho ta!” Nói xong, Chung Tiểu Trùng vươn tay tìm trong ngực mình, móc ra một bọc khăn gấm bạch sắc, còn rơi xuống vụn bánh, sau đó đưa tới trước mặt Chung Như Thủy: “Cha, tối hôm qua Phong Hàn Bích mời ta ăn điểm tâm, ta cảm thấy rất ngon nên mang chút ít về cho các người nếm thử, thật sự rất ngon!”

Chung Như Thủy co rút khóe miệng, tiếp nhận, nom nớp lo sợ mở ra xem, toàn bộ vỡ vụn.....

“Sao biến thành như vậy?” Chung Tiểu Trùng đau lòng nhìn điểm tâm, cắn môi về mặt muốn khóc. Cha và đại bá chưa được nếm, thật sự đáng tiếc!

“Sạch!” Chung Như Thủy ném thứ trong tay lên trên bàn, hướng về phía Chung Tiểu Trùng: “Tiểu tử, người mang những vật này ngủ bên người lão tử cả đêm! May mắn khứu giác của kiến ở đây không tốt lắm, nếu không tối hôm qua chúng ta đã bị kiến tha đi! Còn nữa, từ khi nào người và người kia thân thiết tới mức có thể gọi tên hả!”

“Sớm biết vậy, tối hôm qua ta đã ăn sạch, thực lãng phí.” Chung Tiểu Trùng tiếc hận nhìn bánh vụn trên bàn, căn bản không nghe Chung Như Thủy hỏi nó cái gì. Lớn như vậy, lần đầu tiên nó ăn điểm tâm ngon đến thế!

“Người đừng tiếc những vật này, đáng thương cho cha người được rồi? Lại phải đi giặt y phục cho người!” Chung Như Thủy lấy ra một bộ y phục mới, sau đó bắt đầu côi y phục dính đầy điểm tâm của Tiểu Trùng.

Chung Tiểu Trùng rất phối hợp giơ tay lên, vênh môi cao cao, nó vẫn nghĩ đến những điểm tâm không thể ăn được nữa. Khóe miệng Chung Như Thủy run rẩy, thật đúng là hân sinh a.....

“Đi?” Rốt cục Chung Như Thủy phát hiện trên cổ Chung Tiểu Trùng trống rỗng, hô to: “Chung Tiểu Trùng, ngọc bội của người đâu?”

“Trên cổ..... Sao không có?” Chung Tiểu Trùng rất bối rối sờ sờ cổ của mình, “Sao lại mất?”

Mặt Chung Như Thủy trầm xuống, nhanh chóng đổi y phục cho nó, nắm tay nó xuất môn. Chung Tiểu Trùng cân nhắc, cha rất ít khi sinh khí với nó, nhưng khi sinh khí thì đại bá cũng sợ hán ba phần!

“Cha..... Có thể rơi đâu đó, nhất định ta có thể tìm!” Chung Tiểu Trùng khàn khàn nói, ngọc bội kia nó mang từ nhỏ, cha nói là rất quan trọng. Tuy cha nó chưa bao giờ nói vì sao quan trọng, nhưng nó vẫn cho rằng đó là di vật nương lưu lại cho nó, nên cha mới lo lắng như vậy.

“Ngọc bội cha sẽ tìm, nhưng đầu tiên, người quỳ cho ta! Không có cha đồng ý không được phép đứng dậy!” Về mặt Chung Như Thủy bình tĩnh, kéo Chung Tiểu Trùng ra sân, lạnh lùng nói: “Quỳ xuống!”

Chung Tiểu Trùng kinh ngạc, tuy ngẫu nhiên cha nó sẽ mắng nó, nhưng chưa từng phạt nó! Huống chi là phạt quỳ! Chung Tiểu Trùng gặt gao cắn môi dưới, không nói, đi đến giữa sân nhỏ quỳ xuống.

Trong mắt Chung Như Thủy có chút chua xót, hán chưa từng nghiêm khắc với Tiểu Trùng như vậy, trước kia nó làm sai chuyện gì cũng chỉ mắng cho qua, theo phương diện nào đó mà nói, hán rất cưng chiều Tiểu Trùng. Sao lại vì một mảnh ngọc bội mà muốn phạt nó? Cũng bởi vì mảnh ngọc kia có ý nghĩa đặc biệt với mình? Tâm Chung Như Thủy khê đau, trong lòng sớm hối hận, muốn gọi nó đứng dậy, lại không mở miệng được. Hân sinh nhi tử, hán biết rõ, lúc này bảo nó đứng dậy, nhất định nó sẽ hờn dỗi một ngày. Đều do Phong Hàn Bích! Ngày hôm qua không có chuyện gì lại ôm Tiểu Trùng trở về! Trở về thì trở về còn hôn hán! Làm hại tâm tình của hán không tốt! Bây giờ còn vì mảnh ngọc bội kia mà phạt con mình, đây là nhi tử hán hoài thai mười tháng gặp trăm ngàn đau khổ mới sinh hạ! Hai mắt Chung Như Thủy đỏ bừng, hán giận cũng vì mảnh ngọc bội kia, càng giận tên hỗn đản Phong Hàn Bích!

Khi Phong Hàn Bích đến tiểu viện của Chung Như Thủy thì thấy hình ảnh như vậy, cau mày đi qua.

“Đang làm gì chứ?” Phong Hàn Bích nhìn Chung Tiểu Trùng, tuy sáng sớm ánh mặt trời không gay gắt, nhưng giữa hè, một hài tử sáu tuổi phơi nắng như thế sẽ dễ bệnh.

Chung Như Thủy hung dữ liếc y một cái, sau đó quay đầu giữ im lặng. Người không muốn gặp nhất đột nhiên xuất hiện, còn bị y chứng kiến tình cảnh khó coi của hai phụ tử bọn họ hai, chỉ quay đầu thăm mắng y là Chung Như Thủy hẳn đã kiếm chế quá tốt!

“Như nhi.” Phong Hàn Bích xụ mặt xuống. Lâm công công thấy tình huống không đúng, lập tức nói ra: “Công tử, có lời gì không thể hảo hảo nói, hải tử phơi nắng sẽ bệnh, người đau lòng còn không phải phụ mẫu sao?” Dứt lời bước đến trước mặt Chung Tiểu Trùng: “Tiểu công tử, đừng quỳ nữa, bệnh không phải chuyện đùa, mau đứng lên vào trong phòng đi!”

Chung Tiểu Trùng cắn môi không nói một lời, cổ nén nước mắt, quật cường quỳ trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích.

“Cái này.....” Lâm công công có chút suy nghĩ nhìn Chung Như Thủy và Phong Hàn Bích một chút, lại nhìn khuôn mặt non nớt quật cường của Chung Tiểu Trùng, cảm giác kỳ lạ chợt lóe lên, đứa bé này không giống thế tử, nhưng vì sao, lần đầu tiên thấy đứa bé này đã có cảm giác rất quen thuộc? Giống như, trước kia từng gặp, trước kia ông cũng thấy một hải tử quật cường như vậy.

“Như nhi, có chuyện gì để nó đứng dậy nói sau. Hải tử, dạy dỗ thì tốt hơn.” Phong Hàn Bích trầm mặt nói với Chung Như Thủy, mặc dù y còn chút mâu thuẫn vì sự tồn tại của Chung Tiểu Trùng, nhưng rốt cuộc chỉ là một tiểu hải tử, y sẽ không thờ ơ nhìn nó bị phạt.

“Hừ,” Chung Như Thủy liếc y, lạnh lùng nói: “Ta dạy hải tử không cần người trông nom, mời người lập tức rời đi, hiện giờ ta không muốn gặp lại người!” Nói câu cuối cùng, rõ ràng Chung Như Thủy có chút nôn nóng.

“Tối hôm qua nó nhện điểm tâm vì muốn mang về cho người một phần.” Phong Hàn Bích nói xong, chăm chú nhìn Chung Như Thủy, sau đó đến bên cạnh Chung Tiểu Trùng. Chung Như Thủy run lên, cắn răng không nói.

“Tiểu quý.” Phong Hàn Bích đứng trước mặt Chung Tiểu Trùng, từ trên cao nhìn xuống nó, “Đứng dậy.”

Chung Tiểu Trùng nghe được thanh âm của Phong Hàn Bích, rốt cục có chút phản ứng, nhưng chỉ ngẩng lên, nhẹ nhàng lắc đầu với y, tiếp tục quỳ.

Lông mày Phong Hàn Bích nhíu chặt, ngồi xổm xuống nhìn Chung Tiểu Trùng, thấp giọng nói: “Người làm sai cái gì?” Từ lời Tiểu Trùng nói tối hôm qua, mười phần là Chung Như Thủy rất cưng chiều hải tử, hôm nay tức giận như vậy, nhất định là vì tiểu quý phạm lỗi rất nghiêm trọng.

Chung Tiểu Trùng há to miệng, nhỏ giọng nói: “Ta làm mất một ngọc bội rất quan trọng.....”

Phong Hàn Bích sững sờ, Như nhi vì ngọc bội mà phạt nó? Ngẩng đầu nhìn Chung Như Thủy, Chung Như Thủy cúi đầu, mái tóc thật dài che đi biểu tình trên mặt hắn. Phong Hàn Bích cam đoan lời hai người nói Chung Như Thủy đều không nghe được, bởi vì y tận lực nhỏ giọng, thanh âm của Tiểu Trùng mờ hồ, nếu không cẩn thận nghe, căn bản không nghe ra.

“Người không làm mất.” Phong Hàn Bích xoa đầu nó, sau đó lấy mảnh ngọc bội trong ngực ra, nhét vào tay nó.

“Như thế nào.....” Chung Tiểu Trùng mờ to mắt, lời nói còn chưa nói hết chỉ thấy Phong Hàn Bích làm động tác suy, Tiểu Trùng vội vàng đem ngọc bội nhét vào trong ngực, đồng thời chú ý bên hông Phong Hàn Bích cũng treo một mảnh ngọc bội giống nó như đúc. Chỉ có điều một cái hướng thượng, một cái hướng hạ. Mấy lần trước nó thấy Phong Hàn Bích liền sợ hãi, không sợ hãi thì lo ăn và ngủ, căn bản không chú ý ngọc bội của Phong Hàn Bích.

“Là tối hôm qua người làm rơi ở phòng ta.” Phong Hàn Bích ngoại trừ trước mặt Chung Như Thủy không tự xưng trẫm, thì trước mặt Tiểu Trùng cũng vậy. Y không hiểu vì sao, chỉ vô thức không muốn dùng. Lâm công công vẫn đứng bên cạnh Phong Hàn Bích và Chung Tiểu Trùng lại hoảng sợ mở to mắt nhìn, quét tới quét lui hai người bọn họ, rốt cuộc ông biết vì sao vẫn cảm thấy Tiểu Trùng quen thuộc như vậy!

Chung Tiểu Trùng vừa định nói chuyện, lại đột nhiên ngậm miệng cúi đầu. Phong Hàn Bích đứng dậy, xoay người nhìn Chung Như Thủy.

“Rốt cục người muốn thế nào!” Chung Như Thủy ở phía sau dựng tai nghe nửa ngày cũng không nghe được bọn họ đang nói gì, hai người thì thầm, bộ dáng nghiêm trọng kích thích thần kinh của hắn, một ngọn lửa vô danh bùng lên, sau đó trực tiếp tới chất vấn.

“Không muốn thế nào, ta chỉ tới trả đồ.” Phong Hàn Bích đột nhiên tiến lên một bước, cách Chung Như Thủy không đến một cánh tay. Chung Như Thủy lại càng hoảng sợ, lui một bước, sắc mặt cực kỳ khó coi: “Xong rồi thì rút đi!”

Phong Hàn Bích hoàn toàn không để ý thái độ của Chung Như Thủy, cười nói: “Lập tức đi.” Bỗng nhiên lại ghé sát bên tai Chung Như Thủy: “Hoàng hậu đã không muốn gặp trẫm, trẫm hiển nhiên sẽ rút rất xa, không chọc người tâm phiền.” Nói xong, dưới thái độ cực kỳ kinh ngạc của Chung Như Thủy, khẽ cười, nhanh chóng rời đi. Lâm công công cũng vội vàng thu liễm tâm tình, bước theo.

Trùng hợp lúc Phong Hàn Bích vừa bước ra thì Chung Như Phong và Hồ Đồ đi ngắm trăng trên núi trở về, nhìn thấy Phong Hàn Bích tâm tình có vẻ rất tốt, Hồ Đồ cũng sò, lập tức nhớ ra phải thỉnh an, Phong Hàn Bích lại như không thấy bọn họ, trực tiếp rời đi.

Hồ Đồ thối mặt thăm mắng: Hoàng thượng thì giỏi lắm sao! Chung Như Phong đợi Phong Hàn Bích đi mới có thể trầm tĩnh, tuy chỉ gặp thoáng qua, hẳn lại có cảm giác áp lực và thần phục khó hiểu. Chẳng lẽ trước kia, hắn biết hoàng đế? Nhưng đệ đệ của hắn biết hoàng đế, hắn biết cũng không có gì ngạc nhiên? Còn đang trầm tư, Chung Như Phong bị Hồ Đồ kéo vào.

“Như Thủy Tiểu Trùng! Chúng ta đã về rồi! Các người không biết tối hôm qua ta và Như Phong lên núi ngắm trăng, ai ngờ ta phát hiện rất nhiều thảo dược trân quý! Chúng ta đào một tối! Nhưng không mang sọt, đành phải hy sinh áo ngoài.” Hồ Đồ vừa nói vừa không ngừng lấy thảo dược ra, căn bản không chú ý tình huống trong sân. Lúc nghe thanh âm nặng nề của Chung Như Phong “Người đang làm cái gì” mới ngẩng đầu lên, rất không ổn!

“Tiểu Trùng, người quý làm gì vậy? Mau đứng lên!” Cũng bất chấp thảo được trên quý, Hồ Đồ tùy tiện ném xuống, vội vàng đến trước mặt Chung Tiểu Trùng, muốn ôm lấy nó.

Chung Tiểu Trùng lại cúi đầu nắm chặt tay, tư thế “Tuyệt đối không đứng dậy”. Hồ Đồ sờ sờ đầu, nhìn Chung Như Thủy đang đứng ngốc, tức giận nói: “Hai phụ tử các ngươi làm cái gì chứ?”

Chung Như Phong chỉ có tác phong hành động, không nhiều lời như Hồ Đồ, thấy Tiểu Trùng không chịu đứng dậy, Chung Như Thủy không nói một lời. Rất dứt khoát vươn tay xách Chung Tiểu Trùng lên, sau đó nắm cổ áo Chung Như Thủy kéo vào phòng.

Hồ Đồ thấy mà tròn mắt há mồm, le lưỡi nghĩ, thấy không, đây là nhất gia chi chủ a!

Hồ Đồ lấy nước lau khuôn mặt đỏ bừng đỏ bừng của Chung Tiểu Trùng, sau đó không đếm xỉa Chung Như Thủy, kéo Chung Như Phong, ôm lấy Tiểu Trùng đi uống nước ô mai. Về phần Chung Như Thủy, để hấn một mình tỉnh táo lại!

Chung Như Thủy cười khổ nhìn bọn hấn rời đi, từ lúc vào nhà Tiểu Trùng không liếc nhìn hấn, cũng không nói lời nào.

Cha ruột hấn bị ghét rồi a..... Chung Như Thủy thở dài, trong lòng tràn đầy cay đắng, còn ả ả đau nhức. Phong Hàn Bích nói, hoàng hậu..... Vì sao Phong Hàn Bích nói như vậy? Đã có tam cung lục viện còn muốn đùa hấn? Nghe được tin tức của hấn thì lập tức từ Mị thành xa ngàn dặm đuổi tới Xích Sa, chỉ là vì đem hấn trở lại bên cạnh y. Rõ ràng bảy năm trước, là y không cần hấn..... Phong Hàn Bích, ta thật sự không hiểu người!

Lâm công công cứ một lúc lại nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của chủ tử, sau đó cúi đầu xuống sâu mi khổ kiểm suy tư, lại ngẩng đầu, lại cúi đầu, liên tục như thế khoảng nửa canh giờ, rốt cục Phong Hàn Bích nhẫn không được: “Lâm công công, người muốn nói cái gì?”

“A! Lão nô đáng chết!” Lâm công công sợ tới mức quỳ xuống, “Lão nô mạo phạm uy nghi của hoàng thượng, xin hoàng thượng thứ tội!”

“Đứng dậy.” Hiện giờ Phong Hàn Bích có chút phản cảm khi thấy người khác quỳ, bởi vì sẽ nghĩ tới tiểu quý đáng thương bị Như nhi phạt.

“Tạ ơn hoàng thượng.” Lâm công công xoa mồ hôi lạnh, đứng dậy.

Phong Hàn Bích hỏi: “Rốt cục có chuyện gì, nói thẳng.”

“Vâng, vâng!” Ngữ khí của Phong Hàn Bích đã không kiên nhẫn, Lâm công công không dám do dự: “Hoàng thượng, nô tài thấy tiểu công tử của thể tử, cảm giác, rất quen thuộc, giống như đã từng gặp qua, trước đó nghĩ không ra. Nhưng, hôm nay, nô tài thấy hoàng thượng, mới nhớ tiểu công tử giống ai!”

“Giống ai.” Phong Hàn Bích nhìn tấu chương trong tay, nhấp một ngụm trà, thờ ơ hỏi.

“Ách,” Lâm công công nhìn nhìn Phong Hàn Bích, khẽ cắn môi, vẫn nói ra: “Tiểu công tử và hoàng thượng khi còn bé giống nhau như đúc! Hoàng thượng từ nhỏ là do nô tài phục thị, nên nô tài có thể nhớ rõ như vậy. Dù là hoàng thượng hiện tại, cũng rất giống tiểu công tử.....”

Tay cầm tấu chương của Phong Hàn Bích run lên, nhưng mặt ngoài bất động thanh sắc hỏi: “Thật sao?”

“Vâng, đúng vậy! Đặc biệt là bộ dáng quật cường lúc chịu phạt, quả thực giống hoàng thượng bị tiên hoàng phạt quý năm đó.....” Lâm công công có chút cân nhắc nhìn Phong Hàn Bích.

“Tốt, lui xuống đi.” Phong Hàn Bích thần nhiên nói. Lâm công công sững sờ, sao hoàng thượng bình tĩnh như thế? Chẳng lẽ Hoàng thượng không nghi ngờ? Vì sao đứa con của thể tử không giống cha ruột mà giống hoàng thượng?

Lâm công công không dám nói thêm gì nữa, ứng thanh lui ra ngoài.

Lâm công công vừa đi, Phong Hàn Bích thả tấu chương trong tay, trầm giọng nói: “Mạc Hoan.”

“Chủ nhân!” Mạc Hoan lách mình ra, cung kính quỳ gối trước mặt Phong Hàn Bích.

“Như nhi ở Tùy Long thôn sáu năm, đi tra xét một năm trước đó hấn ở đâu, chuyện gì xảy ra, còn nữa, thể tử của hấn có thân phận gì.” Phong Hàn Bích thần nhiên nói.

“Vâng!” Mạc Hoan ôm quyền, nhanh chóng biến mất.

Phong Hàn Bích nhìn chiếc nhẫn rubi trên ngón vô danh, lâm vào trầm tư.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Thân thế của Tiểu Trùng

“Nhi tử, ngươi xem, cha mua cho ngươi cái gì, là tượng đất! Lần trước ngươi thích nó mà, cha mua Tiểu Hầu Tử cho ngươi.” Chung Như Thủy nhìn nọt nhìn Chung Tiểu Trùng, đem Tiểu Hầu Tử được niết rất sống động tới trước mặt nó.

Chung Tiểu Trùng trầm mặc tiếp nhận, nhìn một cái liền đặt trên bàn, chơi châu châu cò Chung Như Phong tết cho nó.

Chung Như Thủy sững sờ, bất đắc dĩ cầm lấy Tiểu Hầu Tử bằng đất. Chung Tiểu Trùng thoáng giương mắt lên nhìn, sau đó bữu môi nhìn châu châu trong tay, tâm tình càng kém.

“Ai ~” Chung Như Thủy thở dài, tiểu hài tử thật khó dỗ dành a, rốt cuộc nó muốn giận dỗi bao lâu? Ai, sao cái tính thích giận dỗi cũng giống mình như thế? Cầm Tiểu Hầu Tử ngồi trong hoa viên ở hậu viện, ngẩng đầu nhìn trời, rất u buồn! Ba ngày, hai phụ tử bọn họ chưa nói với nhau một câu, buổi tối không cùng hán ngủ mà chạy tới phòng Hồ Đồ, ngay cả cái liếc mắt cũng không nguyên ý cho hán. Tâm tình của Chung Tiểu Trùng, Chung Như Thủy hiểu, nói nó đang bức bội, không bằng nói là nó giận dỗi. Phụ thân yêu thương nhất phạt nó nghiêm khắc như thế, còn bị ngoại nhân thấy được, cảm giác mất mặt sâu hơn cả oán hận. Còn mảnh ngọc bội chết tiệt! Hóa ra ngày đó Phong Hàn Bích đến để trả ngọc bội! Sao y không tới sớm vài phút, làm hại Tiểu Trùng bị phạt! Không không không, không đúng, trọng điểm không phải cái này, trọng điểm là Phong Hàn Bích thấy ngọc bội kia sẽ nghĩ thế nào a!!

“Thủy Thủy,” Thanh âm Đào Như Lý từ phía sau vang lên, “Sao ngồi ở đây than thở? Gặp phiền toái?”

“Tiểu Đào Nhi ~” Chung Như Thủy kêu rên một tiếng, “Ta sắp phiền chết! Bị Tiểu Trùng nháo Ngươi nói, sao lúc tiểu hài tử nháo còn khủng bố hơn nữ nhân a?”

“Tiểu Trùng? Ngươi và nó có chuyện gì? Nó đánh ngươi như vậy mà lại giận dỗi với ngươi?” Đào Như Lý ngồi xuống bên cạnh, nghi hoặc hỏi.

“Mấy ngày hôm trước, ta nhất thời xúc động, phạt nó.....” Chung Như Thủy có chút xấu hổ nói.

“Phạt Tiểu Trùng?” Đào Như Lý mờ to hai mắt, Thủy Thủy có bao nhiêu yêu thương Tiểu Trùng, hán rất rõ ràng, sao lại phạt nó? “Nó làm sai cái gì?”

“Ách, chính là, nó đánh rơi ngọc bội.....” Chung Như Thủy ấp úng nói.

“Ngọc bội?” Ngọc bội gì quan trọng như thế, Đào Như Lý nghĩ nghĩ, kinh ngạc hỏi: “Là ngọc bội hoàng thượng tặng ngươi năm đó? Tiểu Trùng luôn đeo?”

“..... Đúng vậy.” Đứng kinh ngạc thế chứ?

“Tìm được chưa?” Đào Như Lý nói, trầm nghĩ, Thủy Thủy lại vì ngọc bội hoàng thượng tặng mà phạt Tiểu Trùng!

“Tìm được rồi, là y đưa về.....” Chung Như Thủy buồn bức nói, Phong Hàn Bích, rốt cuộc có hoài nghi hay không? Sao nhiều năm như vậy y vẫn khiến người ta không nhìn thấu?

Y? “Là Hoàng thượng đưa về?” Đào Như Lý nhú mày, “Y không hoài nghi?”

“Y không hỏi một tiếng! Còn!” Chung Như Thủy cắn cắn môi, trên mặt xuất hiện đồ ửng khả nghi, “Còn nói cái gì hoàng hậu” Không đợi Đào Như Lý nói, Chung Như Thủy lại “Phì” một tiếng: “Đám đem ta làm trò cười, ta muốn y mất mặt! Rõ ràng tam cung lục viện tá ụng hữu bảo, suốt ngày hưởng thụ cuộc sống xa hoa lãng phí, còn chạy tới cùng ta già vờ thâm tình! Con mẹ nó, nghĩ ta là gốc tử sao!”

Đào Như Lý kéo khoe môi: “Ai nói cho ngươi biết hoàng thượng như vậy.....”

“Còn cần người khác nói cho ta biết ư? Huyện lão gia ở chỗ chúng ta là như vậy! Thượng bất chính, hạ tất loạn, có hoàng đế kiêu gì thì có thần tử kiêu đó, trên làm dưới theo, đúng không? Trên không như vậy, dưới có thể thế sao!” Chung Như Thủy đánh đồng, thú nhiều nữ nhân cũng không sợ sớm già thận suy!

Ai! Đào Như Lý cười khỏ, nhưng thấy bộ dáng Thủy Thủy, liền biết, hán vẫn rất quan tâm hoàng thượng, chỉ là không bỏ xuống được quá khứ, canh cánh trong lòng chuyện trước kia mà thôi. “Thủy Thủy, chẳng lẽ nhiều năm như vậy ngươi không xem hoàng bang? Bảy năm trước, hoàng thượng phế cả hậu cung, biếm thái tử phi làm thứ dân, cùng người Liễu gia lưu vong biên cương, sau đó chiêu cáo thiên hạ cuộc đời này không lập phi. Tìm ngươi suốt một năm, hoàng thượng tuyệt vọng, không để ý người trong thiên hạ phản đối, ban một đạo thánh chỉ, mang theo linh vị của ngươi, thành hôn trước mặt tổ tiên, lập ngươi làm hậu. Ngươi không biết, chuyện lúc ấy có bao nhiêu oanh động, người trong thiên hạ đều nói tân vương của Quý Tà điên rồi. Chỉ là về sau, bọn họ mới biết được, hoàng thượng không phải điên, mà là quá mức si tình.”

Chung Như Thủy sững sờ nghe, trong lòng ngoại trừ khiếp sợ, còn có chua xót. Rời khỏi y, lưu lạc bên ngoài bảy năm, một năm vì có mang Tiểu Trùng mà tránh đến nơi hẻo lánh, sáu năm định cư ở Túy Long thôn. Thôn kia có lớn hơn chút, nhưng mỗi ngày chỉ nghe nói huyện lão gia lại lập thiếp khiến đại phu nhân tức chết, hoặc là đàm luận Tổng quả phụ của thôn bên cạnh vùng trộm với hán tử, bị nhốt vào lồng heo chìm sông. Cái gì hoàng bang cái gì quốc gia đại sự cái gì giao chiến, đều không tới tai bọn họ. Hán, thật sự không biết Phong Hàn Bích làm gì.

“Y, làm như vậy, một chút ý nghĩa cũng không có..... Dù thế nào, đều trở về không được, đúng không?” Chung Như Thủy dè xuống sóng to gió lớn trong lòng, bình tĩnh nói. Là Phong Hàn Bích không cần hán trước, giống như cha mẹ của hán, không cần hán!

“Thủy Thủy, khi đó chúng ta cũng không hiểu vì sao Hoàng thượng kiên trì tìm người một năm, một người rơi xuống Sĩ Mị hà lúc giông bão, căn bản không có khả năng sống sót. Đến khi gặp được người lần nữa, chúng ta mới biết được vì sao năm đó hoàng thượng phải làm như vậy. Là vì người đột nhiên có thêm vị đại ca kia, ta đoán, hẳn là ám vệ hoàng thượng phải thủ hộ người. Nhưng, hẳn lại không mang người trở về, nên y mới nghĩ, hai người các người đều chết ở trong sông.” Lúc Đào Như Lý nhìn thấy Chung Như Phong mới hiểu rõ, khó trách hoàng thượng nói Chung Như Phong đáng chết. Chỉ là tạo hóa trêu người, ai cũng không ngờ Chung Như Phong mất trí nhớ, sau đó làm đại ca của Chung Như Thủy.

Chung Như Thủy trầm mặc một hồi, cười khổ: “Đúng vậy, một tên thị vệ nho nhỏ vì bảo vệ ta thiếu chút nữa mất mạng. Nếu y thật sự yêu ta như vậy, vì sao năm đó không cùng đại ca nhảy xuống?” Chung Như Thủy ngẩng đầu nhìn Đào Như Lý, trong mắt là buồn bã. Hắn rất ích kỷ, hắn thường xuyên nhìn không được mà nghĩ như vậy. Một thị vệ không có chút quan hệ với hắn, vì hắn liều lĩnh nhảy xuống, sao Phong Hân Bích yêu hắn, lại không nhảy xuống? Ác mộng kia quấn lấy hắn bảy năm, tuyệt vọng giấy dựa trong nước, nhìn thấy bóng dáng mơ mơ hồ hồ, hắn rất muốn đó là Phong Hân Bích a! Nhưng, sự thật là sự thật, tàn khóc đâm từng nhát vào tim hắn!

Đào Như Lý đột nhiên nắm chặt tay Chung Như Thủy, cười bi thương: “Năm đó, y nhảy xuống.”

Năm đó y nhảy xuống! Chung Như Thủy chấn động, nước mắt ngập tràn, che miệng nức nở: “Y, nhảy xuống?”

Đào Như Lý nhắm mắt lại, gật gật đầu, chậm rãi nói: “Năm đó, mười mấy người chúng ta nhảy xuống mới kéo được hoàng thượng về, khi ấy y giống như điên rồi, cứu y trở về, y lại liều lĩnh đi tìm người, chúng ta không còn cách, chỉ có thể đánh y ngất xỉu, mang về Sĩ Mị thành. Đợi y ngủ một ngày một đêm mới tỉnh táo hơn nhiều, sau đó, cứ như vậy trông coi lĩnh vị của người sáu năm qua. Mà ta và Tiểu Thương, một người tránh mặt không gặp, một người ở xa trường, nếu không vì sự xuất hiện của người, ta nghĩ cuộc đời này, ba chúng ta vĩnh viễn không gặp gỡ.”

Trái tim Chung Như Thủy kịch liệt nhảy lên, cảm giác đau đớn quen thuộc truyền đến, hô hấp trở nên dồn dập. Hắn không còn nghĩ được gì, hắn chỉ biết rõ, hóa ra Phong Hân Bích, không phải không cần hắn.

“Thủy Thủy? Thủy Thủy!” Đào Như Lý phát hiện Chung Như Thủy không đúng, vội vàng đỡ thân thể lung lay sắp đổ của hắn.

“Cha! Cha, người ở đâu!” Chung Tiểu Trùng mang theo tiếng khóc nức nở hô to, giọng điệu lo lắng.

“Tiểu Trùng! Cha người ở đây!” Đào Như Lý nghe được tiếng Chung Tiểu Trùng liên hô, sau đó ôm lấy Chung Như Thủy.

“Đào thúc thúc!” Chung Tiểu Trùng theo tiếng tìm đến, thấy sắc mặt cha nó xanh trắng, mồ hôi lạnh thấm ra, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống! “Cha! Đào thúc thúc, cha phải uống được, cha không thoải mái, phải uống được a!” Hóa ra Tiểu Trùng cảm giác được Chung Như Thủy xảy ra chuyện, mới chạy đến tìm hắn.

“Được đâu?” Đào Như Lý ôm Chung Như Thủy trở lại tiểu viện, Chung Tiểu Trùng vội vàng đi theo.

“Cha không thoải mái, phải uống được, trong phòng!” Chung Tiểu Trùng đẩy cửa phòng ra, vọt tới ngăn tủ, lấy bình nhỏ màu vàng nhạt.

Đào Như Lý đặt Chung Như Thủy trên giường, thay hắn bắt mạch, huyết khí hỗn loạn, không tìm ra bệnh gì.

“Đào thúc thúc, giúp ta đỡ cha dậy, phải uy hắn uống thuốc.” Chung Tiểu Trùng đổ ra một dược hoàn, Đào Như Lý vội vàng nâng Chung Như Thủy.

Chung Như Thủy uống xong, mới chậm rãi tỉnh lại.

“Cha!” Chung Tiểu Trùng nhào vào lòng Chung Như Thủy, rầu rĩ nói: “Sau này Tiểu Trùng không giận đối với cha nữa, cha đừng vứt bỏ Tiểu Trùng.”

Chóp mũi Chung Như Thủy đau xót, ôm thân thể nhỏ bé của nó, cười lớn: “Đồ thúc thúc của người đã nói bệnh này không nghiêm trọng, có thể là cha nghĩ đến chuyện kích động, ảnh hưởng tâm tình mới như vậy. Hơn nữa, còn có Tiểu Trùng cơ mà, dù cha ở đâu cũng có thể tìm được, cha không sợ!”

“Àn.” Tiểu Trùng rầu rĩ, ôm thắt lưng của cha nó không buông. Đào Như Lý thấy hai phụ tử hòa hảo, trong lòng cũng thoải mái, nhưng nghĩ tới bệnh của Chung Như Thủy, lại bắt đầu sầu lo. Trực tiếp hỏi hắn, chắc chắn hắn sẽ không nói, vậy chỉ bằng đến hỏi người khác.

Phong Hân Bích nhớ tin tức Mạc Hoan tìm hiểu báo lại, đầy bụng nghi vấn. Người của Túy Long thôn hầu như bị mã phi do Lang Hiến quốc trà trộn vào giết sạch, thật vất vả tìm được vài người sống sót, mới biết được sáu năm trước Chung Như Thủy đến thôn ngụ lại, lúc đó ba đại nam nhân ôm một hài nhi chưa đủ tháng, không có nữ tử đi theo. Nghe nói, sau khi sinh, nương của oa nhi thể nhược không thể đi cùng, bọn họ rất miễn cảm với người ngoài, đặc biệt là thiếu niên tự xưng cha ruột của hài nhi, màu da tái nhợt gần như trong suốt, gầy yếu tới mức một trận gió cũng có thể thổi bay, đi vài bước còn không vững, phải cần người đỡ. Lúc ấy tất cả mọi người đoán, có lẽ thiếu niên kia khiến đại cô nương nhà nào đó có mang, đành cùng người nhà mang theo nữ tử bỏ trốn, sau đó bị nương gia đuổi giết, hài tử xuất thế thì thế tử qua đời, không còn cách, chỉ có thể trốn đến nơi thâm sơn cùng cốc. Ở chung một thời gian mới phát hiện, đại ca mặt lạnh nhà bọn họ là một tay săn thú cừ khôi, nhị ca ôn hòa y thuật cao siêu, thiếu niên gầy yếu rất có học vấn. Dần dần mọi người đều thích bọn họ, hoàn toàn xem bọn họ là người trong thôn. Hồi có nghe tới thế tử của thiếu niên không, tất cả đều lắc đầu, nói thiếu niên chưa bao giờ đề cập tới, hơn nữa cũng không lập mộ phần của nàng! Mỗi lần có người hỏi, thiếu niên chỉ cười nhạt lắc đầu không đáp, sau đó xoay người dạy hài tử trong thôn chi, hồ, giả, dã. Dần dà, cũng không ai hỏi nữa. Đến cuối cùng hỏi lai lịch của Chung Như Thủy, tất cả đều nói không rõ, chỉ biết, có một ngày bọn họ đột nhiên mang tay nải đi vào thôn, từ đó về sau ngụ lại.

Một năm kia Như nhi ở đâu, gặp chuyện gì? Phong Hân Bích xoa mi tâm, chẳng lẽ Như nhi có cảm tình với một nữ tử rồi thành hôn chỉ trong hai tháng ngắn ngủn, cuối cùng sinh hài tử? Ngẫm lại đều khó! Nếu hắn thật sự yêu người khác, sao lại giữ vật đính ước của hai người, còn cho tiểu quý mang theo? Huống chi, cái hắn gọi là “Thê tử”, ngay cả mộ phần và lĩnh vị đều không có! Vậy, rốt cục tiểu quý là hài tử của ai? Vì sao nó và mình giống nhau

như thế? Nếu nói Như nhi là nữ nhân, còn có khả năng nó là hài tử của mình, nhưng trọng điểm Như nhi là nam tử, căn bản không thể sinh con!

Phong Hàn Bích đau đầu, nhìn bầu trời tối đen mới giật mình, y ở trong thư phòng suy nghĩ đã lâu. Đứng dậy, y quyết định ra ngoài hít thở không khí một chút, có lẽ thanh tĩnh đầu óc sẽ nghĩ thông suốt.

Đào Như Lý đi đến nơi hẹn với Hồ Đồ, Hồ Đồ đang chờ.

“Đào ngự y hẹn tại hạ đến đây, không biết có chuyện gì?” Hồ Đồ thờ ơ hỏi, dù người trước mắt vai vế cao hơn hẳn, hẳn cũng khó có cảm giác tôn kính, thậm chí có chút không kiên nhẫn.

Đào Như Lý nghĩ nghĩ, quyết định không quanh co lòng vòng, trực tiếp vào vấn đề.

“Rốt cục thân thể Thủy Thủy là thế nào.” Đào Như Lý nhìn Hồ Đồ, trầm giọng hỏi. Hồ Đồ khẽ giật mình, giương mắt nhìn Đào Như Lý: “Có chuyện gì xảy ra sao?”

“Chiều nay Thủy Thủy đột nhiên đau đớn, ta phát hiện tâm mạch hần hỗn loạn, khí huyết hư tổn, nhưng không có bệnh. Rốt cục Thủy Thủy làm sao vậy!” Đào Như Lý trầm mặt nhìn Hồ Đồ.

“Hừ, có cái gì, cùng lắm thì, dùng thân nam nhân sinh con cũng phải trả giá chút? Như Thủy nói, chuyện năm đó chỉ mình ngươi biết mà? Ngươi phải biết hần và Tiểu Trùng tâm mạch tương liên a, nếu lúc ấy hần bỏ hài tử, chẳng khác nào phụ tử hai người cùng chết.” Hồ Đồ ngoáy ngoáy lỗ tai, thờ ơ nói.

“Ta đương nhiên biết rõ! Thì sao?” Đào Như Lý lạnh lùng trừng mắt Hồ Đồ.

Hồ Đồ tức giận: “Trùng ta làm gì? Là ta làm hại ư? Năm đó hần chịu đựng thế nào ngươi còn rõ hơn ta? Như Thủy không chết cùng Tiểu Trùng trong sông coi như là phong thủy của phần mộ tổ tiên Phong gia quá tốt! Một người mang bầu ngâm mình trong nước lâu như vậy, thân thể tốt được sao? Nếu không phải Như Phong liều cái mạng nhỏ truyền nội lực cho hần mười tháng, dù ta là Hoa Đà tái thế cũng không giữ được hai người bọn họ!” Hoàng đế của các ngươi chẳng những không cảm ơn còn vừa thấy đã muốn giết hần! Hồ Đồ không nói ra những lời này, chỉ là trong lòng không ngừng phi báng, thấy mặt Đào Như Lý tái nhợt trong nháy mắt, tâm tình mới tốt hơn, nói tiếp: “Như Thủy là vì ‘Tứ âm’ cải biến thân thể mới mang thai Tiểu Trùng, kỳ thật nói Tiểu Trùng là sâu nhỏ biến thành cũng không sai. Một con sâu độc dần dần thành hình kết nhau thai bảo vệ nó, sau đó tự động phụ thương tâm mạch Như Thủy để nuôi dưỡng nó. Chẳng đến mười tháng sau, Tiểu Trùng sinh ra nó mới tự động thoát ly. Ngươi ngắm xem, một thiếu niên mới mười lăm tuổi, bị hấp thu năng lượng trong mười tháng, hần có thể khỏe ư! Vì bảo vệ mạng hần mà ta sút đầu mẹ trán! Sau này, mỗi khi tâm tình hần kích động, huyết khí cuộn cuộn, hiển nhiên không thoải mái. Các ngươi hại Như Thủy thành như vậy còn hướng ta vấn tội? Không biết là rất buồn cười sao?” Hồ Đồ liếc mắt, trào phúng, thỏa mãn nhìn Đào Như Lý lão đảo, mặt mũi tràn đầy áy náy, hận không thể lấy cái chết tạ tội.

Trong lòng thoải mái, Hồ Đồ mới vỗ vỗ vai Đào Như Lý nói: “Nhưng, Như Thủy chưa từng hận ngươi cũng không trách ngươi, thậm chí một mình ngươi gánh chịu nhiều như vậy khiến hần đau lòng. Gặp được ngươi, hần vẫn nói với chúng ta, hần không hận ngươi, mà còn có chút cao hứng vì gặp lại ngươi, hần nói, hần rất nhớ ngươi.” Dù gì Đào Như Lý cũng là sư thúc của hần, không thể khi dễ quá mức, an ủi tốt hơn.

“Thật sao? Thủy Thủy hần. Thật sự không hận ta? Hần nói nhớ ta?” Đào Như Lý có chút mê mẩn nhìn Hồ Đồ.

“Ân! Yên tâm, ta rất hiểu hần, dù gì cũng ở cùng nhà bảy năm! Các ngươi nhận thức hần không đến một năm, đương nhiên hiểu không sâu, tin tưởng ta, hần không hận các ngươi!” Hồ Đồ rất khẳng định vỗ vỗ vai hần, cười đắc ý.

Đào Như Lý đang lâm vào cực độ hoang mang vẫn nghe ra ý khoe khoang của Hồ Đồ, trong lòng có chút buồn cười, nói: “Cảm ơn ngươi, Thủy Thủy có thể gặp được các ngươi, thật sự rất tốt. So với chúng ta, lúc hần ở cùng các ngươi, hạnh phúc hơn nhiều.”

“Đâu có đâu có, Như Thủy rất thích ngươi, ta nghe hần nói chuyện trước kia của ngươi và hần.” Hồ Đồ giả khách khí, Đào Như Lý dễ dàng nhìn ra, chỉ là không muốn cùng hần tranh chấp như trẻ con. Thân phận của Hồ Đồ không đơn giản, chẳng những y thuật rất cao, còn biết rõ bí được của Ngộ quốc, biết rõ “Tứ âm”, biết rõ xử lý chuyện nam tử mang thai. Nhưng, Đào Như Lý không muốn đi tra thân phận hần, chỉ cần hần là bằng hữu của Thủy Thủy, chỉ cần hần không hại Thủy Thủy, đôi phương có thân phận gì, đều không quan trọng.

Phong Hàn Bích lâm vào khiếp sợ, vẻ mặt không dám tin. Không phải y cố ý nghe lén, chỉ là trùng hợp gặp được Đào Như Lý và Hồ Đồ, vốn định yên lặng bỏ đi, lại nghe đến tên Chung Như Thủy, sau đó núp trong bóng tối nghe bọn họ nói một chút. Nhưng ai biết, lại là chuyện như vậy!

Tiểu quỷ là nhi tử của mình, là nhi tử của mình và Như nhi! Tiểu Trùng, Tiểu Trùng, hóa ra Chung Tiểu Trùng chính là con sâu nhỏ tác quái năm đó!

Phong Hàn Bích nắm chặt tay, nhãn thần mờ mịt, Như nhi, tại sao phải gạt ta?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Phụ tử thiên tính?

Phong Hàn Bích nhận được mật hàm của Lê Khổ thì trời còn chưa sáng, nhưng y cũng một đêm không ngủ. Y suy nghĩ rất nhiều chuyện về Chung Như Thủy và Tiểu Trùng. Y rất muốn trực tiếp vọt tới trước mặt Chung Như Thủy chất vấn, tại sao lại gạt y, nhưng y dựa vào cái gì đi chất vấn hần? Như Chung Như Thủy nói, là Phong Hàn Bích không cần hần trước. Không chỉ nói chất vấn, ngay cả tư cách nhận thức nhau y cũng không có. Không muốn bức người chạy, Phong Hàn Bích lựa chọn giả vờ không biết, nhập vào bọn họ, lấy được tín nhiệm của Chung Tiểu Trùng, chỉ cần Chung Tiểu Trùng thích y, như vậy khoảng cách Chung Như Thủy trở lại bên cạnh y sẽ không xa!

Phong Hàn Bích mở mật hàm, đọc hồi lâu mới thiêu hủy. Khó trách người của Lang Hiền và Hoàng Diệp dễ dàng trà trộn vào biên cảnh Quý Tà như vậy, hóa ra có người muốn lật đổ y. Quả thực, y không biết Liễu gia còn có năng lực này, chẳng nhẽ là, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa? Đã tịch thu còn để thoát một con thiêu thân. Y đáp ứng cầu hòa ngưng chiến của Lang Hiền chính là muốn Thương Giác Trung và Lê Khổ có thể danh chính ngôn thuận ở biên giới Lang Hiền điều tra tin tức. Ba thành trì bọn họ chiếm đóng, nói dễ nghe thì nằm trên bản đồ Lang Hiền, kỳ thật Lang Hiền chiếm đoạt từ nước khác, căn bản không thể xem là lãnh thổ của Lang Hiền.

Xem ra nơi này không nên ở lâu, không biết Liễu gia và Lang Hiền cho bao nhiêu người trà trộn vào đây, quay lại Quý Tà an toàn hơn. Nếu không có Chung Như Thủy và Chung Tiểu Trùng, chắc chắn y sẽ không lựa chọn rời đi, nhưng bây giờ y không dám đánh cược. Thật khó khăn người kia mới trở về, y sẽ không vì mình mà mất đi lần nữa!

Lang Hiền.

Thuần Vu Quyết cầm một quân cờ đen, nở nụ cười thị huyết, nói với người trước mặt: “Chuẩn bị xong chưa?”

“Một trăm ba mươi tư sĩ, đã bày thiên la địa võng ở Mẫn Dương thành, dù Phong Hàn Bích may mắn đào thoát, cũng có người của Liễu gia canh giữ ở giao giới hai nước, không chút sơ hở. Ba ngày sau, Phong Hàn Bích chắc chắn phải chết!” Người nói chuyện là Khúc Dương Vũ! Bảy năm trước hần kích động thái tử Phó Từ Lưu giúp Phong Hàn Mộ tạo phản, may mà lúc đó hoàng đế Lang Hiền không đáp ứng thỉnh cầu xuất chinh của Phó Từ Lưu, nếu không hôm nay, hoàng đế của Quý Tà là ai, không thể nói chắc được. Sự chấp nhất của Khúc Dương Vũ với Thuần Vu Lưu quả thực phải dùng điển cuồng để hình dung, năm đó gã không biết Phong Hàn Mộ bắt Thuần Vu Lưu, còn dùng hần uy hiếp Phong Hàn Bích. Khi gã biết tin tức này, Thuần Vu Lưu đã táng thân trong sông. Bảy năm, mỗi thời mỗi khắc gã đều nghĩ phải báo thù cho Thuần Vu Lưu thế nào. Đợi bảy năm, cơ hội tốt cuộc đã tới, tuy Thuần Vu Quyết liên tiếp bại ba trận, nhưng cũng vì vậy mà Phong Hàn Bích chui đầu vô lưới Lang Hiền giăng sẵn, lần này gã khiến y có đi không về! “Còn có Thương Giác Trung, Đào Như Lý, Lê Khổ, một kẻ cũng trốn không thoát! Chờ Phong Hàn Bích chết, Quý Tà đại loạn, thiên hạ đều ở trong tay Lang Hiền!”

“Vậy là tốt rồi, ta sẽ nhượng cả Quý Tà táng theo ca ca!” Thuần Vu Quyết cười tàn nhẫn, vươn tay quét bàn cờ rối loạn. Tỷ tỷ Thuần Vu Anh của hần bảo hần không được tạo sát nghiệt, bảo hần đừng tay, nhưng hần làm không được, chỉ cần hần nghĩ tới, ca ca hần kính yêu nhất chết trong tay Phong Hàn Bích, hần không cách nào tỉnh táo. Ca ca của hần, lúc trước vì cứu bọn hần khỏi ma trảo, tự đẩy bản thân vào hố lửa. Hần chỉ oán mình không đủ mạnh, bảo vệ không được ca ca, nên lúc Thuần Vu Anh đưa hần tới Hoàng Diệp, hần liền quyết định biến mình trở nên cường đại, hần muốn cứu ca ca của mình! Đáng tiếc, chờ hần trở thành nam nhân đủ mạnh, ca ca của hần đã mất. Nếu là Phong Hàn Bích giết ca ca, hần khiến y và quốc gia của y cùng hủy diệt!

Hội chùa mỗi năm một lần của Lang Hiền không vì Quý Tà xâm lấn mà hủy bỏ, vẫn náo nhiệt như thường. Người qua người lại, âm thanh vui cười. Dù loại đồ chơi hiểm có được bày bán trên các quầy hàng, mỹ thực phiêu hương bốn phía, khiến mọi người nước miếng chảy ròng. Còn có đại xiếc ảo thuật biểu diễn, quả thực náo nhiệt như tết!

Phong Hàn Bích vận thường phục ôm lấy Chung Tiểu Trùng, để nó ngồi trên cổ của mình. Chung Tiểu Trùng khăn trương lại hưng phấn dùng tay ôm đầu Phong Hàn Bích, mở to hai mắt nhìn bốn phía, xem thật rõ a! Phong Hàn Bích vóc dáng rất cao, đứng trong đám người như “Hạc giữa bầy gà”. Chung Tiểu Trùng trên cổ y, hiển nhiên nhìn được rất cao thấy xa!

Trên sách ghi “Hội đương lăng tuyết đỉnh, nhất lãm chúng sơn tiêu” chính là cảm giác này a! Chung Tiểu Trùng hưng phấn nghĩ.

“Cha, người theo sát chút, nắm chặt tay Phong Hàn Bích, bị lạc ở đây rất phiền toái!” Chung Tiểu Trùng hưng phấn kích động nhưng vẫn không quên chiếu cố cha của mình, nghe được, Phong Hàn Bích càng cười tươi hơn, một tay giữ eo Tiểu Trùng, tay kia nắm chặt tay Chung Như Thủy. Khuôn mặt Chung Như Thủy đau khổ còn kém chưa khóc lên! Sáng hôm nay Phong Hàn Bích đến tiểu viện của hần, nói muốn mang Tiểu Trùng đi hội chùa. Chung Tiểu Trùng chưa từng tới đó, nghe xong liền dùng ánh mắt cực độ khát vọng nhìn hần, phối hợp với biểu tình đáng thương, tâm Chung Như Thủy mềm nhũn, đành đáp ứng. Hần nghĩ dù sao đến lúc đó còn có Tiểu Đào Nhi, đại ca và Hồ Đồ đi theo, hần cũng không sợ suy nghĩ miên man hay xấu hổ với Phong Hàn Bích. Ai biết, Hồ Đồ nói hần ghét náo nhiệt, kéo Chung Như Phong lên núi hái thuốc, lần này hần còn mang theo sọt. Đi tìm Đào Như Lý, thế nhưng hần lại nói đang luyện đan không rảnh! Luyện đan. Khóe miệng Chung Như Thủy kéo ra, trong lòng rộng to, người không phải thần côn đạo sĩ, luyện đan cái gì a hỗn đản!

Nhưng hần đã hứa với Tiểu Trùng, nếu lúc này hần thất hứa, chắc chắn nó sẽ không để ý tới hần! Không còn cách, đành phải kiên trì đi cùng Phong Hàn Bích.

“Phong Hàn Bích, ta muốn ăn cái kia!” Chung Tiểu Trùng ngồi trên cao, hiển nhiên nhìn rất xa, ngón tay nhỏ vung lên, chỉ chính xác phương hướng. Từ sau sự kiện ngọc bội ngày đó, quan hệ giữa nó và Phong Hàn Bích tiến triển cực nhanh, đã có thể không biết lớn nhỏ, không biết người trên kẻ dưới gọi thẳng tên y. Chung Như Thủy uốn nắn nhiều lần cũng không có kết quả.

“Hào.” Phong Hàn Bích cười khế đáp, sau đó nắm tay Chung Như Thủy chen vào bên trong.

Khó khăn mua xong, Chung Tiểu Trùng đại gia lại chỉ một ngón tay, lớn tiếng nói: “Phong Hàn Bích, ta muốn mua cái kia!”

“Hào.”

“Muốn cái kia!”

“Hào.”

Chung Tiểu Trùng muốn cái gì, Phong Hàn Bích đều không cự tuyệt, dù nhiều người chen chúc không được, cũng sẽ đợi ít người rồi mua. Lúc này, Chung Như Thủy nghe mọi người vung trộm thảo luận, “Hai phụ tử đúng là từ một khuôn mẫu khắc ra, thật đẹp mắt!”, “Không biết cô nương nhà nào thực có phúc khí, gả cho một nam nhân tuấn tú như thế, còn sinh ra hài tử đáng yêu!”, “Cảm tình của hai phụ tử thật tốt a, tiểu tử chết tiết nhà ta vừa sinh ra đã không cho ta sắc mặt tốt!”, nghe thấy thế, cha ruột của hài tử là hân quả muốn chột tường. Nhưng, y, cũng là cha ruột của hài tử a. Chung Như Thủy xoắn xuyết!

Đi dạo một lúc, Chung Tiểu Trùng đại gia nói nó muốn xem hí, ba người mới tính nghỉ ngơi.

Chung Như Thủy xoa xoa hai chân đau nhức, Tiểu Trùng đại gia người không cần tự mình đi đường nên không biết mệt mỏi, ta đã đi đến chân rút gân!

“Ân!” Trong miệng đột nhiên bị đút một khối đậu phộng đường, Chung Như Thủy ngẩng đầu, thấy Phong Hàn Bích đang cười tùm tùm nhìn hân, còn Chung Tiểu Trùng ngồi trên đùi y vừa xem “tam đá bạch cốt tinh” vừa lấy điểm tâm bên cạnh ăn.

“Người thích nhất cái này.” Thanh âm trầm thấp của Phong Hàn Bích lướt qua tai, Chung Như Thủy kinh ngạc, sau đó nhanh chóng cúi đầu xuống, khuôn mặt đỏ bừng, mãnh liệt nhai đậu phộng. Phong Hàn Bích vui vẻ, ôn nhu nhìn hân, có thể có nhi, cùng nhau đi xem hội chùa, đây mới là chuyện hạnh phúc nhất. Chung Tiểu Trùng đã đắm chìm trong “Tam đá bạch cốt tinh”, ngay cả ăn cũng quên, đầu còn thời gian chú ý hai đại nhân mập mờ?

Chung Như Thủy rất dễ dàng hống Tiểu Trùng ngủ, hôm nay đi dạo hội chùa một ngày, nó đã sớm mệt mỏi, trên đường trở về còn nằm trong lòng Phong Hàn Bích ngủ gà ngủ gât. Chung Như Thủy đứng trước cửa sổ phát ngốc một hồi, trong đầu không ngừng nghĩ tới lời Đào Như Lý nói với hân ngày đó, cùng chuyện đi dạo hội chùa hôm nay. Hân thừa nhận hân bắt đầu dao động. Phong Hàn Bích, vì hân làm quá nhiều. Nhưng, chuyện bảy năm trước, cả đời hân cũng quên không được. Tha thứ, hân thật sự không biết. Phong Hàn Bích cho Chung Như Thủy quá nhiều tình cảm, hiện tại, Chung Như Thủy nói hận Phong Hàn Bích, không bằng nói là căn bản không biết đối mặt với y thế nào.

Ai! Chung Như Thủy buồn rầu vò vò tóc, tính cách hay xấu hổ của Tiểu Trùng cũng là di truyền từ hân!

“Phong Hàn Bích, ta muốn cái kia, cái kia. Ăn ngon.” Tiểu Trùng nói mớ khiến Chung Như Thủy sững sờ, lúc đầu sợ y tới phát khóc, đến giờ lại gọi thẳng tên, suốt ngày dính một chỗ, thật sự khiến mọi người chần chừ rớt cả cằm. Chẳng lẽ đây là phụ tử thiên tính? Chung Như Thủy đột nhiên lắc đầu, Phong Hàn Bích không biết, Tiểu Trùng cũng không biết, bí mật này chỉ cần người biết không nói, căn bản không thể bị bất kì ai phát hiện hai người bọn họ là phụ tử! Đúng vậy đúng vậy, không ai phát hiện!

Nhìn các món đồ chơi và quả vật chồng chất trên bàn, Chung Như Thủy mới giật mình, hôm nay hân không tốn một phân tiền, đều do Phong Hàn Bích trả!

Không thể thiếu nợ y. Chung Như Thủy mơ hồ tính toán, lập tức roi lệ đầy mặt, Chung Tiểu Trùng, bại gia tử a! Sau đó ước lượng túi tiền của mình, tâm tình cực độ ác liệt đi trả nợ.

Đến tiểu viện của Phong Hàn Bích, Lâm công công và thị vệ đều biết hân, chỉ nhẹ gật đầu, không thông báo liền trực tiếp để hân tiến vào.

Chung Như Thủy chết cũng không ngờ hân sẽ chứng kiến bí mật của Phong Hàn Bích.

“Người đang làm gì?” Chung Như Thủy kinh hô.

Phong Hàn Bích sững sờ, sao Như nhi lại đến đây lúc này? Thông dong nhỏ ngẩn ngẩn trên mười đầu ngón tay, thản nhiên nói: “Không có gì.” Tẩy đi vết máu trên tay, đến trước mặt hân, nhẹ giọng hỏi: “Sao chưa ngủ? Đêm lạnh, cũng không biết khoác thêm y phục.”

Chung Như Thủy nhìn Phong Hàn Bích, trầm mặc cầm hai tay y lên, sưng đỏ không chịu nổi, còn có chút máu. Không nói một lời kéo y đi tìm Hồ Đồ, Phong Hàn Bích giật giật môi, yên lặng, mặc hân kéo đi.

“Như Thủy?” Hồ Đồ đang chuẩn bị nghỉ ngơi, thấy Chung Như Thủy trầm mặt đi đến, đằng sau còn có Phong Hàn Bích.

“Tham kiến hoàng thượng!” Hồ Đồ bối rối vái chào, Phong Hàn Bích tùy ý phát phát tay.

“Sao người dẫn y tới đây?” Hồ Đồ đến bên Chung Như Thủy, nhỏ giọng hỏi.

“Giúp y xem ngón tay.” Chung Như Thủy kéo Phong Hàn Bích đến trước mắt Hồ Đồ, Hồ Đồ cả kinh, ai to gan ngược đãi hoàng thượng như vậy a? Không phải là Như Thủy chứ? Nghĩ thì nghĩ, Hồ Đồ vẫn nom nớp lo sợ xem cho Phong Hàn Bích, sau đó lại cả kinh, nhìn Chung Như Thủy và Phong Hàn Bích, không nói lời nào.

“Có cái gì nói đi!” Chung Như Thủy có chút khó thở.

“Khụ khụ, ta nói thật a!” Hồ Đồ thấy Phong Hàn Bích không có phản ứng gì, nói thẳng: “Hoàng thượng, mười đầu ngón tay của ngài bắt đầu hồng. Thứ cho thảo dân cả gan hỏi một câu, hoàng thượng tự làm phải không? Hơn nữa, đã lâu lắm rồi.” Hồ Đồ cảm thấy kỳ lạ, thịt bên trong bắt đầu nát còn có thể điềm nhiên như không, linh hoạt vận dụng mười ngón tay, hoàng đế này có thần công hộ thể hay thần kinh quá mức tri độn?

Cái gì? Chung Như Thủy quay đầu nhìn chằm chằm Phong Hàn Bích, lạnh lùng nói: “Chuyện gì xảy ra?!”

“Không có gì.” Phong Hàn Bích vẫn chỉ nói một câu này, tránh né ánh mắt của hắn. Chung Như Thủy thực muốn mắng, hừ lạnh một tiếng, hỏi Hồ Đồ: “Có thể chữa khỏi?”

“Đương nhiên có thể, nhưng, thỉnh hoàng thượng phối hợp, hơn nữa, không thể lại cầm ngân châm đâm tay chơi đùa.” Hồ Đồ dùng châm đã bao nhiêu năm, những lỗ châm nhỏ nhỏ kia, chả lẽ hắn không nhận ra? Trong lòng cũng rất bội phục Phong Hàn Bích, có bao nhiêu dũng khí mới đem mười ngón tay đâm thành như vậy! Ngẫm lại đều đau!

“Ngươi cứ trị thật tốt, y sẽ phối hợp!” Chung Như Thủy hung hăng liếc Phong Hàn Bích, thay mặt y hỏi đáp.

“Làm không được.” Phong Hàn Bích rút tay về, nhìn vào mắt Chung Như Thủy: “Ta làm không được.”

“Ngươi!” Chung Như Thủy hét lớn: “Lão tử quản ngươi đi tìm chết!” Sau đó hất tay, đẩy cửa mà đi. Phong Hàn Bích sững sờ, ánh mắt vi ám, đuổi theo.

“Oa, hóa ra Như Thủy cũng rất có khí thế nha!” Hồ Đồ vuốt cằm nói.

“Như nhi.” Phong Hàn Bích đuổi theo Chung Như Thủy, giữ chặt hắn. Chung Như Thủy hung hăng hất tay y, thấy mày y khễ nhú, trong lòng nhảy dựng, vội vàng cầm hai tay lên xem, lỗ kim lại thấm ra máu.

“Không có gì.” Phong Hàn Bích muốn thu hồi tay của mình, không ngờ Chung Như Thủy nắm chặt lấy.

“Nói cho ta biết, tại sao phải làm như vậy! Vì sao không chịu chữa trị!” Chung Như Thủy gắt gao nhìn y.

Phong Hàn Bích thờ dãi một hơi, dùng sức rút về tay của mình, nói khề: “Sớm nghỉ ngơi a.” Sau đó bước qua Chung Như Thủy. Chung Như Thủy nhìn bàn tay rơi vào khoảng không của mình, lộ ra nụ cười còn khó coi hơn khóc.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Một nhà ba người?

Chung Tiểu Trùng và Phong Hàn Bích đùa trong sân phi thường cao hứng. Chung Như Thủy ngồi trước cửa sổ phát ngốc, trên thực tế hắn nhìn chằm chằm vào ngón tay Phong Hàn Bích, thon dài trắng nõn, hoàn toàn không sưng tấy thê thảm giống cây củ củ như tối hôm qua. Vì sao y làm thế? Tìm Chung Như Thủy khề co rút, vì nhìn thấy Chung Tiểu Trùng dùng lực rất lớn xoay ngón tay Phong Hàn Bích, xú tiểu tử, điểm nhẹ a! Sắc mặt Phong Hàn Bích lại như thường, cùng Tiểu Trùng nháo đến vui vẻ.

“Phong Hàn Bích, ngươi khiến cha sinh khí?” Chung Tiểu Trùng đột nhiên kéo góc áo Phong Hàn Bích, nhỏ giọng nói.

“Có lẽ.” Phong Hàn Bích sững sờ, lập tức cười. Tối hôm qua y cự tuyệt yêu cầu của Chung Như Thủy, hôm nay hắn không thêm liếc y một cái. Nhưng y lại cao hứng muốn ôm hắn mà hét lên, bởi vì hắn còn rất quan tâm y.

“Ngươi làm gì khiến cha sinh khí? Ta có thể giúp ngươi a!” Chung Tiểu Trùng rất trượng nghĩa nói, hôm qua đi hội chùa, Phong Hàn Bích mua cho nó nhiều thứ, bây giờ nó nên giúp đỡ!

“Nhưng, việc ta làm thật không tốt, cha ngươi tức giận là đúng.” Phong Hàn Bích ngồi xổm xuống, ngang với Chung Tiểu Trùng, “Ta quá tùy hứng không nghe lời cha ngươi, ta nghĩ hắn không bao giờ để ý ta nữa.”

“Cái gì? Không để ý ngươi nữa?” Chung Tiểu Trùng cả kinh, nói vậy, chắc chắn cha sẽ không cho nó chơi với Phong Hàn Bích! Không thể để chuyện này xảy ra, nó rất yêu mến Phong Hàn Bích, ân, giống như yêu mến cha nó! “Sẽ không, chỉ cần có ta, cha sẽ để ý tới ngươi, ta giúp ngươi cầu tình!” Nói xong liền kéo tay y xông vào phòng.

Chung Như Thủy vốn đang nhìn bọn họ, khề giật mình, vội vàng đứng lên, vừa vận tiếp được thân thể Chung Tiểu Trùng nhào tới. “Sao vậy? Không đùa mà chạy vào làm nũng với cha?”

“Không phải!” Chung Tiểu Trùng ngẩng đầu nhỏ nhìn cha nó, rất nghiêm túc nói: “Cha, ngươi đừng chán ghét Phong Hàn Bích! Ta rất yêu mến y, tựa như yêu mến cha! Nếu ngươi chán ghét y, ta sẽ không thể làm bạn với y!”

Chung Như Thủy kinh ngạc, Phong Hàn Bích cũng giật mình, y thật không ngờ Tiểu Trùng sẽ nói như vậy. Trong lòng nhảy nhót, khêu môi Phong Hàn Bích khề cong lên, cảm giác làm cha thực hảo, có nhi tử như vậy rất tốt! Tiến lên một bước, vây Chung Như Thủy trước cửa sổ, chỉ ngăn bởi Tiểu Trùng, đầu cách Chung Như Thủy nửa ngón tay, giọng điệu của Phong Hàn Bích đầy vui vẻ: “Ta sai rồi, tha thứ ta.”

Đầu Chung Như Thủy “Oanh” một tiếng, huyết khí toàn thân bốc lên, tứ chi cứng ngắc, lui không thể lui, ngay cả nói cũng lắp bắp: “Ngươi, ngươi, ta, ngươi buông ra.....”

“Từ khi nào ngươi nói lắp bắp vậy?” Khóe miệng Phong Hàn Bích cong lên, Như nhi thật đáng yêu, nếu không ngại Tiểu Trùng còn ở giữa bọn họ, chắc hẳn y sẽ lưu lại ấn ký của mình trên khuôn mặt đỏ bừng của hắn!

“Không có, không có, không có!” Chung Như Thủy thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi! Phong Hàn Bích càng vui vẻ, mục quang thâm thúy mà thâm tình. Chung Như Thủy chìm vào ánh mắt của y, quên cả gãy dựa.

Chung Tiểu Trùng bị kẹp giữa hai người, con mắt đảo qua đảo lại, đầy nghi hoặc. Cha và Phong Hàn Bích đang làm gì thế? Nếu muốn đánh nhanh cũng đừng kẹp nó ở giữa chứ? Khó chịu!

“A!! Ta muốn đi ra ngoài! Các ngươi thả ta ra!” Chung Tiểu Trùng chịu không được, kêu to, cuối cùng hai gia trưởng mới nhớ ra tiểu bóng đèn còn kẹp giữa bọn họ.

Phong Hàn Bích cúi đầu, nhú nhú mày, khóe miệng còn mang theo ý cười, đột nhiên che kín mắt Chung Tiểu Trùng, thừa dịp Chung Như Thủy ngây người, hôn lên môi của hắn.

Chung Như Thủy khẽ giật mình, môi đã phân. Phong Hàn Bích nở nụ cười thắng lợi, cúi người ôm lấy Tiểu Trùng: “Đi, mang ngươi đi kị mã.”

“Kị mã! Phong Hàn Bích, ngươi thật sự muốn dẫn ta đi kị mã?!” Chung Tiểu Trùng dòi lực chú ý, không hỏi vì sao phải che mắt nó, hưng phấn hướng Chung Như Thủy hô to: “Cha! Cha! Đi kị mã! Chúng ta đi kị mã a!”

“Ta không.....” Chung Như Thủy đỏ bừng cả mặt, đang muốn cự tuyệt, Phong Hàn Bích nhanh chóng cắt ngang: “Cha ngươi thích kị mã nhất, chắc hẳn sẽ đi!” Sau đó nhìn Chung Như Thủy, tiểu dung không giảm: “Đúng không?” Chung Tiểu Trùng rất phối hợp dùng ánh mắt khát vọng nhìn Chung Như Thủy, khóe miệng Chung Như Thủy kéo ra: “Vâng, đi thôi.....”

“A ~ đi lạc ~ đi kị mã lạc ~” Chung Tiểu Trùng vừa khoa tay múa chân, vừa hưng phấn hò hét. Hai đại nhân, một người cười ôn nhu, một người mặt đầy hắc tuyến.

Phong Hàn Bích ôm Tiểu Trùng ngồi trên tuần mã màu nâu, Chung Như Thủy một mình một con, buồn bực chậm rãi theo sau, trên môi phảng phất còn lưu lại nhiệt độ của y, tâm loạn như ma.

“Ta muốn tự mình cưỡi, có được không?” Chung Tiểu Trùng ngửa đầu nhìn Phong Hàn Bích, Phong Hàn Bích nhìn gương mặt có tám phần giống mình, cười nói: “Hỏi cha ngươi.”

“Cha!” Chung Tiểu Trùng đầy hy vọng kêu lên.

“Không thể.” Một chậu nước lạnh dội từ đầu đến chân Chung Tiểu Trùng.

Chung Tiểu Trùng buồn bực quyết miệng, bắt lấy bờm tuần mã.

“Ngoan, cha ngươi sợ ngươi ngã, ngươi còn nhỏ, ngựa này quá lớn, không thích hợp với ngươi, trở về Mị thành, ta cho ngươi một tiểu mã, chờ ngươi trưởng thành hằng kị đại mã.” Phong Hàn Bích xoa tóc của nó, nói khẽ.

“Ân!” Nghe đến ngựa có thể thuộc về mình, tâm tình Chung Tiểu Trùng thoáng cái phần chấn.

“Hừ!” Chung Như Thủy xuy một tiếng, rút cuộc Phong Hàn Bích muốn làm gì! Muốn dùng kẹo bọc đường làm hắn mất cảnh giác sao?

Phong Hàn Bích nghe Chung Như Thủy khinh thường, cười hỏi Tiểu Trùng: “Nương ngươi có bộ dáng gì? Ngươi và cha ngươi không giống, hẳn là giống nương ngươi a?”

“A?” Chung Tiểu Trùng bị y hỏi vậy, thật đúng là không biết nói thế nào, cha nó chưa từng nói về diện mạo của nương nó, cũng chưa từng có người nói nó và Chung Như Thủy không giống nhau. “Không biết, cha chưa từng nói chuyện về nương cho ta.” Sau đó thò đầu nhìn Chung Như Thủy.

Chung Như Thủy có chút khần trương liếc Phong Hàn Bích một cái, chả nhẽ y biết gì đó?

“Cha, nương có bộ dáng thế nào a?” Chung Tiểu Trùng khờ dại hỏi, trong mắt ẩn ẩn khát vọng, từ nhỏ nó không có nương, sao không muốn biết chuyện về nương chứ, chỉ là trước kia nó quá mức hiểu chuyện, sợ hỏi khiến cha thương tâm nên không hỏi mà thôi.

“Ừc.....” Nương ngươi giống như ta vậy! Chung Như Thủy rất muốn nói thế a, nhưng hắn có thể nói ư? Hắn không thể! Cho nên thờ dài, xạo: “Mất to, mũi cao, miệng anh đào nhỏ nhắn, làn da trắng sữa, tính cách ôn nhu. Là đại mỹ nhân.” Kỳ thật đây là tướng tượng trước kia của hắn về mẹ mình.

“Đại mỹ nhân a..... Có đẹp như Phong Hàn Bích không?” Chung Tiểu Trùng chỉ là tiểu hài tử, từ nhỏ lớn lên nơi thâm sơn, một nhà đều là đại nam nhân, nữ nhân xung quanh toàn đại thẩm bát quái, tiểu cô nương hay xấu hổ, còn không thì là tiểu nữ hài chảy nước mũi, đâu thấy qua đại mỹ nhân? Cho nên căn bản không cách nào tướng tượng, đành phải so sánh với người nó thấy đẹp nhất, Phong Hàn Bích, còn đẹp hơn cả Hồ Đồ thúc thúc!

“Khụ khụ khụ khụ khụ!” Chung Như Thủy bị sắc nước miếng, kịch liệt ho khan.

Phong Hàn Bích nhếch môi, yêu thương vuốt vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của Chung Tiểu Trùng, nhĩ tử, nói rất hay! Chung Tiểu Trùng nghi hoặc nhìn hai đại nhân, làm sao vậy?

“À? Người nói thế, Tiểu Trùng cũng không giống nương của nó.....” Phong Hàn Bích không có ý định buông tha Chung Như Thủy, chớp chớp hai mắt dài nhỏ, trên tức nhìn Chung Như Thủy đang bối rối. Chung Tiểu Trùng cũng học Phong Hàn Bích, chớp chớp hai mắt dài nhỏ nhìn về phía Chung Như Thủy, gần đây đi theo Phong Hàn Bích quá nhiều, học không ít thói quen của y!

Tâm Chung Như Thủy “Lộp bộp”, nhìn một lớn một nhỏ trước mắt, dù là thần thái hay động tác đều không khác bao nhiêu, huyết thái dương nhảy “Thình thịch”, giống quá mức? Quả thực, như phân thân mà ra.....

“Người, ta, người.....” Chung Như Thủy lại bắt đầu nói lắp, Phong Hàn Bích đang ám chỉ cái gì?

“Àm ăm”, bầu trời vốn sáng sủa không mây đột nhiên tối sầm, tiếp đó là trận trận tiếng sấm.

Ba người đồng thời ngẩng đầu nhìn trời, từng hạt mưa lớn đổ xuống bất ngờ.

Cảm tạ trời xanh, rốt cục người cũng giúp ta một lần! Chung Như Thủy kích động hò hét trong lòng.

“Trời mưa trời mưa! Mau trở về!” Chung Như Thủy thực yêu trận mưa đúng lúc này, giục ngựa chạy. Phong Hàn Bích bắt đắc dĩ cười, còi ngoai sam che trên người Tiểu Trùng, giục ngựa đuổi theo.

Lúc hồi phủ ba người đều ướt đầm, đi đến chỗ nào chỗ đó lưu lại vũng nước.

Hồ Đồ ôm lấy Tiểu Trùng đang hất xi liên tục, khinh bỉ nhìn hai đại nhân, Phong Hàn Bích là hoàng thượng hẳn không có can đảm mắng, chỉ có thể dọa nạt Chung Như Thủy, sau đó mang Tiểu Trùng về phòng tắm rửa thay y phục, phút cuối cùng vẫn không quên bảo Chung Như Phong nấu canh gừng.

Chung Như Phong nhìn Chung Như Thủy đang cúi đầu, lại nhìn Phong Hàn Bích luôn đem lại cảm giác áp bách, đi đến trước mặt Chung Như Thủy, vuốt vuốt mái tóc ướt đầm của hắn, nói: “Nhanh đi tắm, thay y phục, Hồ Đồ lo lắng Tiểu Trùng mà thôi, người biết thân thể của nó gần đây không tốt.”

Chung Như Thủy sờ sờ cái mũi, ngượng ngùng cười với Chung Như Phong: “Về sau ta sẽ chú ý, lần này chỉ là ngoài ý muốn, ai cũng không ngờ thời tiết đang đẹp đột nhiên đổ mưa.”

“Mưa mưa đến, xuất môn nên mang theo dù. Ta đi nấu canh gừng, nhanh tắm rửa.” Chung Như Phong vỗ vỗ vai Chung Như Thủy, sau đó ôm quyền hướng Phong Hàn Bích: “Thảo dân cáo lui.” Kỳ thật Chung Như Phong muốn lưu lại chiều cô Chung Như Thủy, nhưng ánh mắt của Phong Hàn Bích thật sự quá kinh khủng, khiến hắn không ngừng cảm thấy áp bách, đành lựa chọn vứt bỏ đệ đệ!

Chờ Chung Như Phong rời khỏi, Chung Như Thủy do do dự dự mở miệng: “Vậy, người trở về đi, coi chừng lại cảm lạnh.”

Phong Hàn Bích không nói lời nào, vài bước tiến đến trước mặt Chung Như Thủy, Chung Như Thủy lui về phía sau, cuối cùng bị y bức đến góc tường.

“Người làm gì!” Chung Như Thủy nghiêm mặt quát, tim đập rộn lên, tứ chi bắt đầu cứng ngắc.

Phong Hàn Bích cười nói: “Không có gì. Người quan tâm như vậy, rất dễ khiến ta hiểu lầm.”

“Hiểu lầm cái gì?” Chung Như Thủy vô thức hỏi.

Phong Hàn Bích kề sát môi hắn, tuy ướt nước mưa một hồi, khí tức vẫn khiến người ta mềm nhũn, “Hiểu lầm người còn để ý ta, hiểu lầm — người còn yêu ta.”

Chung Như Thủy bỗng dưng mở to hai mắt, mắt hạnh xinh đẹp phảng phất hàm chứa xuân thủy, Phong Hàn Bích có chút chấn động, sau đó, cứ như vậy hôn lên mắt hắn. Lông mi Chung Như Thủy run rẩy, Phong Hàn Bích vờn đầu lưỡi khẽ liếm lông mi hắn, mười ngón tay đan chặt vào nhau, sau đó nụ hôn trượt xuống, trên gương mặt, chớp mũi, cuối cùng dừng tại đôi môi, dùng thanh âm hết sức mị hoặc nói: “Như nhi, nói người còn yêu ta.....”

“Ta không..... Ân!” Phong Hàn Bích phong bế môi hắn trước khi hắn nói ra đáp án mình không muốn nghe, hết sức khiêu khích, ôn nhu lưu luyến, lúc Chung Như Thủy xui xẻo liền ôm eo hắn, lần nữa dụ dỗ: “Như nhi, nói người yêu ta!”

“Ta..... Yêu.....” Hai chân Chung Như Thủy nhũn ra, đầu óc đã không còn tỉnh táo, hai mắt mê ly nhìn ánh mắt thâm tình mà mị hoặc của Phong Hàn Bích, thì thào, nói ra đáp án Phong Hàn Bích muốn.

“Phong Hàn Bích! Cha!” Chung Tiểu Trùng đã tắm và thay y phục xong, sôi nổi chạy vào.

Chung Như Thủy liền tỉnh táo lại, đẩy Phong Hàn Bích ra, “Ta đi tắm rửa!” Ôm lấy trái tim không ngừng đập loạn, vừa mừng Phong Hàn Bích là quý sa tăng chuyển thế, vừa cúi đầu chạy đi.

Phong Hàn Bích liếm môi, vui vẻ càng sâu.

“Tiểu tử, ngươi tới thực không đúng lúc.” Phong Hàn Bích néo néo hai má nộn nộn của Tiểu Trùng, nhĩ tử thật đáng yêu! “Thiếu chút nữa cha ngươi tha thứ ta.”

“A? Thật ư?” Chung Tiểu Trùng có chút áy náy nhìn Phong Hàn Bích, lại nói: “Không sao không sao, cha rất dễ hống, ngươi dễ dàng, cha liền tha thứ ngươi!”

“Thật?” Phong Hàn Bích cười hỏi, Chung Tiểu Trùng dùng sức gật đầu: “Thật! Đồ thúc thúc nói cha ta rất dễ hống, hai khối thịt khô là được!”

“Xú tiểu tử, ngươi nói gì!” Tiếng rống giận của Chung Như Thủy từ phòng trong truyền đến, Chung Tiểu Trùng le lưỡi, Phong Hàn Bích bật cười vỗ vỗ đầu nó.

“Phong Hàn Bích, sao ngươi không đi tắm rửa? Ấm ướt rất dễ cảm lạnh a!” Chung Tiểu Trùng đẩy Phong Hàn Bích vào phòng trong, “Dù sao dục dũng rất lớn, ngươi và cha ta tắm cùng nhau! Ta thường thường cùng cha tắm rửa, hần sẽ giúp ta đâm bóp lưng, mỗi lần ta đều thoải mái đến ngủ gật!” Tiểu hài tử khờ dại hiền lành khiến Phong Hàn Bích vui vẻ ra mặt, y cầu còn không được!

Chung Tiểu Trùng, ngươi không biết ngươi đang đẩy cha ngươi vào hố lửa sao? Chung Như Thủy ngồi trong dục dũng sau tắm bình phong, roi lệ đầy mặt!

“Phong Hàn Bích! Ngươi dám tiến đến, thì cứ chuẩn bị theo Lâm công công học tập!” Chung Như Thủy nghiêng răng nghiêng lợi uy hiếp.

“Ngươi xem, cha ngươi không thích, hay là thôi đi.” Phong Hàn Bích khó xử nhìn Chung Tiểu Trùng, trên mặt có chút tổn thương.

“Cha, ngươi đừng nhỏ mọn như vậy! Ta muốn chơi với Phong Hàn Bích, y ở đây tắm rửa sẽ không cần đi tới đi lui, hiện tại trời mưa!” Chung Tiểu Trùng phân trần một phen, đẩy Phong Hàn Bích ra sau bình phong, rồi nói với Chung Như Thủy đang ngốc lăng: “Cha, van cầu ngươi! Ta muốn nghe y kể chuyện chiến tranh, hôm qua chưa kể hết, chờ y tắm xong, ta có thể lập tức nghe!” Sau đó không quan tâm, bỏ chạy, từ lúc dính lấy Phong Hàn Bích, Chung Tiểu Trùng trở nên tùy hứng vì quá được nuông chiều.

Nhi tử, trở về Mị thành ta sẽ bảo một người chuyên kể chuyện xưa cho ngươi! Phong Hàn Bích cao hứng nghĩ.

Nhi tử, ngươi muốn mưu sát cha ruột sao! Chung Như Thủy kêu rên trong lòng.

“Không cho phép nhúc nhích! Xoay người sang chỗ khác! Ngươi muốn tắm sao? Ta đứng đây, một mình ngươi chậm rãi tắm!” Chung Như Thủy hấp tấp nói.

“Không động, sao ta xoay người sang chỗ khác, Như nhi, rốt cuộc ngươi muốn ta làm thế nào?” Phong Hàn Bích chống tay trên thành dục dũng, cúi xuống xem xét thân thể tái nhợt gầy gò của Chung Như Thủy.

Mặt Chung Như Thủy đỏ bừng, cắn răng một cái, mẹ kiếp, nhĩ tử cũng đã sinh, không phải chưa bị ngươi xem, ta sợ ngươi a! “Rằm”, Chung Như Thủy đứng dậy, không nhìn Phong Hàn Bích, bước ra dục dũng, cầm lấy khăn lau khô thân thể, mặc xong y phục liền đi ra ngoài. Nhưng hai tay nắm chặt nhẹ nhàng run rẩy tiết lộ hần đang căng thẳng, Phong Hàn Bích thấy nhất thanh nhị sở.

Bất đắc dĩ cười cười, Phong Hàn Bích cũng đi ra ngoài. Áy náy nói với Tiểu Trùng: “Nước lạnh, ta trở về tắm. Đêm nay sẽ tới kể chuyện cho ngươi.”

Chung Tiểu Trùng bĩu môi, có chút mất hứng, nhưng vẫn nói: “Vậy ngươi phải tới sớm một chút.” Nó không muốn Phong Hàn Bích cảm lạnh sinh bệnh, chuyện xưa không quan trọng bằng y.

“Hảo, đêm nay tới ăn cơm cùng ngươi.” Phong Hàn Bích lại néo néo gò má Tiểu Trùng, cái này đã thành hứng thú của y!

“Ân!” Tiểu Trùng rất cực cao hứng. Thấy nhĩ tử mình tân tân khổ khổ nuôi sáu năm dính lấy Phong Hàn Bích như vậy, trong lòng Chung Như Thủy rất không tiếp thụ, trợn trắng mắt, đứng diễn cảnh đưa tiễn lưu luyến không rời thế chứ!

Nhưng, bữa tối đều ăn xong, khuya cũng đã tới, Phong Hàn Bích vẫn không đến. Chung Như Thủy vất vả hống Tiểu Trùng ngủ, Tiểu Trùng nhú chặt lông mày, bộ dáng sinh khí thật đáng yêu, Phong Hàn Bích thất hứa với nó, nó tức giận đến cơm tối cũng chẳng muốn ăn!

Chung Như Thủy thờ dài, không biết Phong Hàn Bích xảy ra chuyện gì? Y có bao nhiêu thương Tiểu Trùng, Chung Như Thủy đều thấy rõ, nếu không chắc chắn Phong Hàn Bích không biết thân thể của Tiểu Trùng, nhất định Chung Như Thủy cho rằng y phát hiện cái gì đó.

Có đến xem y hay không? Chung Như Thủy nhìn ngoài cửa sổ, mưa vẫn không ngừng rơi, ngẫu nhiên vang lên tiếng sấm. Nhớ tới hôm qua chứng kiến hành vi tự ngược của Phong Hàn Bích, tâm Chung Như Thủy nhảy dựng, quyết định đi xem. Kêu đại ca tới cùng Tiểu Trùng, Chung Như Thủy bụng dù ra khỏi tiểu viện.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Sao khóc

Chung Như Thủy không hề trở ngại đi vào trong tiểu viện của Phong Hàn Bích, lúc đây cửa có chút do dự, nếu lần này chứng kiến hành vi biến thái tự ngược của y thì làm sao?

“Tiến đến.” Thanh âm trầm thấp vang lên, Chung Như Thủy sững sờ, đẩy cửa đi vào, Phong Hàn Bích giúp hần phui đi nước mưa bắn trên người.

“Mưa lớn như vậy, tôi làm gì? Hôm nay mới mặc mưa, cảm lạnh thì sao?” Phong Hàn Bích đóng cửa lại, kéo Chung Như Thủy đến bên tháp, ngồi xuống.

“Ha ha,” Chung Như Thủy rút tay ra, cười nhạt: “Hoàng thượng, ngài là quý nhân nên hay quên chuyện, xú tiểu từ góc ngách kia trèo cao, đáng đời phải đợi người cả đêm!”

Phong Hàn Bích khẽ giật mình, mới nhớ tối nay hẹn Tiểu Trùng ăn cơm kể chuyện! “Thật có lỗi, ta.....”

“Được rồi, lấy cớ thì không cần nói, ta trở về.” Chung Như Thủy chẳng thèm nói với y, đứng dậy muốn đi.

“Như nhi!” Phong Hàn Bích hoảng hốt, dùng sức kéo ống tay áo Chung Như Thủy, xoay người đặt hần dưới thân. Chung Như Thủy dùng chân giầy dựa, trầm giọng quát: “Người lại nổi điên làm gì! Thả ta ra!”

“Nghe ta giải thích.” Phong Hàn Bích dè tay chân hần, không cho hần lộn xộn, nếu Chung Như Thủy lại tiếp tục giầy dựa, y thật không dám cam đoan mình sẽ không làm chuyện gì! “Người tới đây tìm ta, thật ra là lo lắng ta gặp chuyện không may a?”

“Ừc..... Quý mới lo lắng người! Ta chỉ không cam lòng vì người thất hứa với Tiểu Trùng, tôi thaọ mạ người mà thôi!” Chung Như Thủy cắn răng phản bác.

“Ta không cố ý, chỉ là bận rộn quên thời gian.” Phong Hàn Bích cười khẽ một tiếng, sau đó bắt lấy tay Chung Như Thủy đặt trên bụng lép của mình, có chút đáng thương nói: “Người xem, ngay cả cơm tối ta cũng chưa ăn.”

Chung Như Thủy sững sờ, đói bụng đến lồm xồm?

“Cô lỗ ~” Bụng Phong Hàn Bích rất đúng lúc vang lên, Chung Như Thủy giương mắt nhìn y. Phong Hàn Bích cười: “Xem, đói bụng.”

“Chết đói người tốt nhất!” Chung Như Thủy đẩy mạnh Phong Hàn Bích trên người mình, hung dữ nói, sau đó không quay đầu lại, bỏ đi.

“Như nhi.....” Phong Hàn Bích cười khổ nhìn Chung Như Thủy rời đi, trong mắt là cô đơn. Ngồi yên trên tháp một hồi, lại nghe cửa “Chi nha” một tiếng mở ra, mạnh ngẩng đầu, Chung Như Thủy bụng khay tiến đến, trên đó là một chén mì thịt bò nóng hằm hập và một đĩa dưa muối. “Thất thần làm gì! Chết đói mặc người a!” Tức giận trừng y, Chung Như Thủy đặt khay lên án.

“Như nhi.....” Trong nháy mắt đó, Phong Hàn Bích thực muốn khóc.

“Ha.” Phong Hàn Bích khẽ cười một tiếng, cúi đầu xuống, che dấu hốc mắt đỏ au, cầm dưa ăn mì.

“Đã muộn, nguyên liệu nấu ăn trong bếp không nhiều lắm, chấp nhận ăn đi.” Chung Như Thủy gấp một miếng dưa muối bỏ vào chén của Phong Hàn Bích, “Nhưng thịt bò trong chén, ta bỏ rất đủ.”

“Ân, ăn thật ngon.” Phong Hàn Bích ăn mì thơm nức, không nhìn Chung Như Thủy. Giọng nói mang theo chút ghen ngào khiến Chung Như Thủy sững sờ, trầm mặc. Là ai nói, nam nhân chỉ biểu hiện sự yếu ớt của mình trước mặt người mình tin tưởng nhất. Đột nhiên, tâm Chung Như Thủy cũng có chút khó chịu.

Bây giờ Chung Như Thủy đối với Phong Hàn Bích, chưa nói tới tha thứ hay không, dù xảy ra chuyện gì, đời này hai người bọn họ đều dây dưa không rõ. Nhưng trong lòng hần luôn có một vết thương, vết thương không lành. Hần thừa nhận, hần còn yêu Phong Hàn Bích, nhưng để bọn họ trở lại như trước, hần làm không được, chỉ có thể mập mờ như vậy. Phong Hàn Bích biết rõ tâm tư của hần, nên dung túng hần, khi thì hấp dẫn hần, đợi hần chịu đối mặt hoàn toàn.

Một người lặng lặng ăn, một người lặng lẽ nhìn, nghe tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ, suy nghĩ của hai người càng phiêu càng xa.....

“Cha, chúng ta đến Mị thành ư? Phong Hàn Bích nói, về sau đó là nhà của chúng ta, phải không?” Chung Tiểu Trùng vừa nỗ lực đem đồ chơi mấy ngày nay Phong Hàn Bích mua cho nó đóng gói, vừa hỏi Chung Như Thủy. Mưa còn tí tách rơi, thời tiết như vậy, sao lại xuất môn?

Tối hôm qua Phong Hàn Bích bảo Chung Như Thủy thu thập mọi thứ, hôm nay lên đường trở lại Quý Tà. Sở dĩ y thất ước, là vì mật báo Lê Khổ gửi tới, chỉ có bốn chữ: Nguy hiểm, nhanh rời! Thương lượng với Đào Như Lý, quyết định không đợi Thương Giác Trung và Lê Khổ, bọn họ mang thân vệ đội trở về Quý Tà trước, lưu lại quân đội tại đây tiếp ứng Thương Giác Trung và Lê Khổ. Liên bắt đầu bố trí kế hoạch, ngày hôm sau rút lui. Nói khái quát tình huống, Phong Hàn Bích không nhiều lời với Chung Như Thủy, Chung Như Thủy biết y lo lắng cho hần, cũng không hỏi nhiều, trời vừa sáng liền gọi Tiểu Trùng rời giường, bảo bọn họ chuẩn bị. Mặc dù Hồ Đồ và Chung Như Phong có nghi ngờ, nhưng cũng không hỏi, đến lúc, Chung Như Thủy sẽ giải thích.

“Ân, về sau, chúng ta ở tại hoàng cung.” Chung Như Thủy thu thập y phục, trong lòng có chút lo lắng. Thân phận của Tiểu Trùng rất xấu hổ, ngoại trừ người biết rõ sự thực, người trong thôn hạ đều cho rằng Phong Hàn Bích vì Chung Như Thủy, ngay cả nón xanh cũng không sợ mang, chẳng những phải giúp người khác nuôi con, tương lai còn đem thiên hạ cho nó. Phong Hàn Bích thật sự không chú ý ư? Y là thiết tình tốt với Tiểu Trùng? Hay chỉ muốn lợi dụng Tiểu Trùng kéo hấn về?

“Cha? Cha!” Chung Tiểu Trùng lớn tiếng kêu, “Sao phải ở hoàng cung? Hoàng cung là nơi nào? Phong Hàn Bích sẽ đi?”

“Hoàng cung chính là chỗ ở của hoàng đế, Phong Hàn Bích là hoàng đế, hiển nhiên sẽ ở đó. Nơi đó, là nhà của y.” Chung Như Thủy sờ sờ đầu Tiểu Trùng, rồi đi thu thập những thứ khác.

Phong Hàn Bích là hoàng đế?! Chung Tiểu Trùng không thể tin được mở to hai mắt, nó không biết hoàng đế là gì, nhưng nó nghe người trong thôn nói qua, hoàng đế là người lớn nhất, tất cả mọi người phải nghe y. Nghĩ đến thôn, tâm tình Tiểu Trùng thoáng cái không tốt, thả đồ trong tay, đi đến bên cửa, ngồi xuống, chống cằm nhìn mưa rơi. Nó gặp được hoàng đế, hoàng đế còn rất yêu mến nó, mua cho nó nhiều thứ, nhưng nó không thể khoe với bạn bè trong thôn được nữa. Nó nhớ hương rượu thơm ngọt trong thôn, nhớ đại thẩm cạnh nhà thường lớn giọng gọi nó sang làm bánh ngọt, nhớ thôn trưởng gia gia từ ái, nhớ Tiểu Lục Nhi thường xuyên khi dễ nó nhưng luôn bảo vệ nó, nhớ lão thụ nơi cửa thôn, nhớ sông rất nhiều tôm cá, nó nhớ mọi thứ trong thôn.....

“Tiểu Trùng?” Phong Hàn Bích vốn tới giúp Chung Như Thủy, lại thấy Tiểu Trùng ngồi một mình bên cửa, vẻ mặt khổ sở muốn khóc. Thu dù, tiến lên ôm lấy nó, nhẹ giọng hỏi: “Làm sao vậy? Ai khi dễ ngươi? Hay là, cha ngươi giận ngươi?”

“Không phải.....” Tiểu Trùng rầu rĩ ôm cổ Phong Hàn Bích, chôn đầu vào ngực y, “Phong Hàn Bích, cha nói ngươi là hoàng đế, ta biết hoàng đế là người lợi hại nhất, ngươi có thể giúp người ở thôn của ta sống lại không? Ta không muốn đi Mỹ thành, ta muốn về nhà, ta nhớ bọn họ.....” Nói nói, Tiểu Trùng thương tâm khóc lên, nước mắt rơi trên cổ Phong Hàn Bích, khiến y đau lòng.

“.....” Phong Hàn Bích không nói gì, chỉ ôm nó, vỗ nhẹ lưng nó, an ủi. Người chết không thể sống lại, y không biết nên giải thích với một hài tử sáu tuổi thế nào, dù gì, cũng rất tàn nhẫn.....

“Sao vậy?” Nghe được tiếng khóc, Chung Như Thủy vội vàng chạy đến, Phong Hàn Bích hướng hấn lắc đầu. Đồng dạng, Hồ Đồ và Chung Như Phong cũng chạy ra, vẻ mặt nghi hoặc nhìn Chung Tiểu Trùng đang nhỏ giọng nức nở.

“Phong Hàn Bích, ngươi giúp ta làm bọn họ sống lại được không?” Chung Tiểu Trùng khóc thút thít thỉnh cầu, mặt rơi đầy lệ, khiến người ta đau lòng. Rốt cục ba người Chung Như Thủy hiểu rõ, Tiểu Trùng nhớ nhà, nhớ thôn.

Mất Hồ Đồ có chút ướt át, Chung Như Phong tiến lên vỗ vỗ vai hấn, nói khẽ: “Trưởng thành nó sẽ hiểu, hiện tại ai cũng không giúp được nó.....”

Chung Như Thủy đến bên người Tiểu Trùng, Tiểu Trùng thấy cha của mình, vươn tay ôm lấy hấn, Chung Như Thủy lau đi nước mắt trên mặt nó, nói khẽ: “Ngươi biết vì sao hôm nay trời luôn mưa không?” Chung Tiểu Trùng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt, lắc đầu. “Vì mưa này là nước mắt của người trong thôn, bọn họ biết rõ Tiểu Trùng vì bọn họ mà thương tâm khổ sở, nên bọn họ cũng khóc.”

“Vì sao?” Tiểu Trùng mở to mắt hỏi, lông mi thật dài còn vương vài giọt lệ, vừa đáng thương vừa đáng yêu.

“Bà ngoại đã nói với cha, người mất đi sẽ biến thành sao trên trời. Người trong thôn đều biến thành một bộ phận của nó. Ngươi ngủ lại, người lớn trong thôn và tiểu hài tử đều yêu mến Tiểu Trùng như vậy, có đôi khi ngươi khổ sở, bọn họ đều lo lắng cho ngươi, khổ sở cùng ngươi, hiện tại ngươi khóc, bọn họ ở trên trời thủ hộ ngươi cũng sẽ khóc theo. Ngươi khổ sở bao lâu, bọn họ sẽ khổ sở bấy lâu. Sao khóc, buổi tối đều trốn đi thương tâm, ngươi không thấy được bọn họ. Ngươi không muốn thấy bọn họ sao?” Chung Như Thủy ôn nhu hỏi.

Chung Tiểu Trùng liu mạng lắc đầu, nó muốn thấy bọn họ!

“Vậy ngươi lau khô nước mắt, mỗi ngày đều sống thật vui vẻ. Ngươi tốt, bọn họ liền cao hứng, mỗi ngày sẽ gặp ngươi. Ngược lại, nếu ngươi vì bọn họ mà khổ sở, bọn họ sẽ trốn đi.” Chung Như Thủy đi đến hành lang, vươn tay hứng nước mưa, sau đó đưa tới môi Tiểu Trùng, “Ngươi nếm thử, hương vị của nước mưa vừa đắng vừa mặn, giống nước mắt của ngươi phải không?”

Chung Tiểu Trùng nức nở nhìn cha nó, lại nhìn nhìn bàn tay hấn, sợ hãi vươn đầu lưỡi liếm liếm, sau đó quên khóc, ngạc nhiên kêu lên: “Thật sự vừa đắng vừa mặn!” Chung Như Thủy cười nhìn nó, vẻ mặt “Cha không có lừa ngươi”.

Chung Tiểu Trùng dùng sức hấp hấp cái mũi, giơ tay lên lau khô nước mắt của mình: “Ta sẽ không khóc nữa, ta muốn mỗi ngày bọn họ đều thật vui vẻ!”

“Hào! Vậy đi rửa mặt trước, sau đó thu dọn đồ đạc trở lại Quý Tà!” Chung Như Thủy ôm Chung Tiểu Trùng vào nhà. Phong Hàn Bích nở nụ cười ôn hòa, cũng theo vào.

Hồ Đồ nhìn Chung Như Phong, sứt sứt mũi: “Cha cái gì a! Lừa gạt hài tử như vậy!” Bọn họ đều thấy được, bàn tay Chung Như Thủy cho Tiểu Trùng liếm là tay lau nước mắt của Tiểu Trùng, không phải dính mưa!

“Như vậy rất tốt.” Chung Như Phong vỗ vỗ đầu hấn, sau đó trở về phòng. Hồ Đồ “Hừ” một tiếng, cũng trở về phòng, tháng chuyển bốn lần, thực phiền phức!

“Ngươi là người cha tốt.” Thừa dịp Chung Như Thủy giúp Tiểu Trùng rửa mặt, Phong Hàn Bích xoay người, ghé vào lỗ tai hấn nói ra.

“Cám ơn khích lệ.” Chung Như Thủy đẩy đẩy, ngăn cách y, mặt không đỏ khí không suyễn nói.

Phong Hàn Bích thờ ơ cười cười, lại tiến lên thấp giọng nói: “Có hoàng hậu như ngươi, là phúc khí của trăm.”

“Hậu, hậu cái đầu của ngươi!” Chung Như Thủy vội vàng ôm lấy Tiểu Trùng, ngăn Phong Hàn Bích nói hươu nói vượn. Tuy trong lòng có thanh âm nhỏ nói cho hắn biết, Phong Hàn Bích không ba xạo, trên thực tế hắn là hoàng hậu, làm hoàng hậu bảy năm mà cũng không biết!

Phong Hàn Bích không thèm để ý, sờ sờ hai má Tiểu Trùng: “Xem, ngay cả tiểu thái tử đáng yêu như thế cũng có, trăm thực cao hứng.”

Tâm Chung Như Thủy “Lộp bộp”, mỗi lần y dùng tôn xưng, chắc chắn không có chuyện tốt! Nhìn Phong Hàn Bích, nom nớp lo sợ mở miệng: “Ngươi ngươi ngươi ngươi nói vậy là có ý gì? Ngươi biết cái gì?”

Phong Hàn Bích khiêu mi nhìn Chung Như Thủy đang kinh hoàng, cong khóe miệng nói: “Ngươi là hoàng hậu của ta, Tiểu Trùng hiển nhiên là nhi tử của ta, nếu là nhi tử của ta, đương nhiên là thái tử. Ngươi, nghĩ ta biết cái gì?”

Chung Như Thủy gian nan nuốt nước miếng, y không phát hiện! Yên tâm yên tâm, y chỉ yêu thương Tiểu Trùng mà thôi, nhưng sao hắn cứ cảm thấy, nụ cười của Phong Hàn Bích có chút tà ác?

Phong Hàn Bích thừa dịp Chung Như Thủy ngây người, ôm Tiểu Trùng, Tiểu Trùng nghe xong lời hai đại nhân nói, có chút khó hiểu, hỏi Phong Hàn Bích: “Phong Hàn Bích, sao ta cũng là nhi tử của ngươi?”

“Bởi vì phụ thân ngươi là hoàng hậu của ta, nên ngươi là nhi tử của ta, chính là thái tử.” Phong Hàn Bích ngồi xuống, xoa mặt Tiểu Trùng, cười nói.

“Thái tử là gì?” Tiểu Trùng không thích người ta xoa mặt nó, bàn tay nhỏ nhỏ bắt lấy bàn tay to, đáng tiếc không thành công kéo tay y xuống.

“Trung lai có thể làm hoàng đế.” Buồn cười nhìn Tiểu Trùng giãy dụa, Phong Hàn Bích thờ ơ trả lời.

“Sau này ta có thể làm hoàng đế?” Tiểu Trùng vừa nghe, hưng phấn quên giãy dụa, “Ta có thể làm rất nhiều chuyện phải không?”

“Đúng.” Phong Hàn Bích giương mắt nhìn lên, Chung Như Thủy đã mặc kệ bọn họ, đi thu dọn đồ đạc. Dừng ở bóng dáng bận rộn của hắn, trong lòng khẽ thở dài, Như nhi, đến khi nào ngươi mới thẳng thắn với ta?

Tay gấp y phục của Chung Như Thủy có chút phát run, cật lực che giấu. Không phải hắn không muốn nói cho Phong Hàn Bích, mà là, chuyện như vậy, đại nam nhân hắn mở miệng thế nào? Chẳng lẽ muốn hắn nói cho Phong Hàn Bích, tuy hắn là nam nhân nhưng đã sinh cho y một nhi tử sáu tuổi? Là người, nghe thế đều tưởng hắn bệnh tâm thần a! Để người biết rõ sự thực nói, hắn lại càng không đồng ý! Cảm thấy làm như vậy, lòng hắn rất không thoải mái, rõ ràng là chuyện của hai người bọn họ, sao để người khác đến nói rõ sự thực? Được rồi, nói trắng ra là Chung Như Thủy hắn xấu hổ!

Ai ~ Chung Như Thủy đau đầu, vậy phải chờ tới khi nào mới mở miệng được a? Nghe sau lưng hai phụ tử vui đùa âm ỉ, may mắn Tiểu Trùng rất yêu mến Phong Hàn Bích, Phong Hàn Bích cũng rất yêu mến nó, sau này nói sự thật, hai người sẽ dễ tiếp thu.

Cơm trưa xong, đoàn người Phong Hàn Bích, tăng thêm trăm thị vệ, dưới mưa to quay về Quý Tà. Nhưng chờ đợi bọn họ, lại là bão rập.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Đánh lên

Một mã xa siêu cấp xa hoa, đi dưới làn mưa tầm tã, chung quanh đều có thị vệ. Dù mưa lớn, trên người mặc áo giáp dày cộm, trăm thị vệ vẫn đều nhịp đi tới. Lúc này, bọn họ đã ra khỏi quan đạo, vào rừng cây rậm rạp.

Trong mã xa có năm đại nam nhân và một hải tử, khiến cho toa xe rộng rãi khá chật chội. Ngồi bên phải, Chung Như Thủy ôm Tiểu Trùng đang ngủ, dựa đầu trên vai Chung Như Phong mà ngủ người. Đầu vai khác của Chung Như Phong, là Hồ Đồ đang nhắm mắt dưỡng thần. Phong Hàn Bích ngồi ở thủ tọa, sắc mặt âm trầm. Đối diện Chung Như Thủy là Đào Như Lý, có chút buồn cười đánh giá Chung Như Phong, thâm nghĩ đại ca của Thủy Thủy thực can đảm, ánh mắt tàn khốc của hoàng thượng bắn thẳng vào hắn, hắn còn có thể bất vi sở động như vậy. Hoàng thượng nói trước kia hắn là ám vệ bên cạnh y, quả nhiên có chút tài năng!

Kỳ thật Đào Như Lý không biết, thân thể Chung Như Phong đã cứng đờ, sau lưng ướt một mảng lớn. Trên mặt hắn trán định chỉ là giả vờ, sợ hãi khó hiểu trong lòng khiến hắn nhìn không được mà muốn trực tiếp đóng gói Chung Như Thủy đưa đến trước mặt Phong Hàn Bích! Nhưng, đây là đệ đệ của hắn, dù hoàng sợ thế nào, vẫn phải kiên trì chịu áp lực làm chỗ dựa cho đệ đệ. Tuy người ngồi ở kia, vẻ mặt như muốn giết người.

“Thủy Thủy,” Lúc không khí dần dần ngưng trọng, Đào Như Lý đột nhiên lên tiếng: “Ngồi qua chỗ ta, ngươi không thấy đại ca ngươi bị các ngươi kẹp ở giữa, rất khó chịu sao?”

Chung Như Thủy sững sờ, rót cục cảm giác được Chung Như Phong cứng ngắt, tưởng rằng ngồi quá chen chúc khiến hần khó chịu, vội vàng ôm Tiểu Trùng đến ngồi bên cạnh Đào Như Lý, có chút xấu hổ nói: “Đại ca, người ngồi khó chịu như thế, sao không nói chứ? May mắn Tiểu Đào Nhi nhắc nhở, nếu không, đến được Quỷ Tà thì toàn thân người đều đau nhức!”

Nhìn Đào Như Lý với ánh mắt cảm kích, Chung Như Phong nhàn nhạt nói: “Không có gì.”

Đào Như Lý thờ ơ cười, sau đó lấy ra một bình sứ bạch ngọc nhỏ, đưa cho Chung Như Thủy: “Đây là dược phối cho người, tổng cộng có ba khóa, dùng bảo vệ tính mạng. Phải cất kỹ a, ta luyện thật lâu mới xong, hơn nữa muốn tập hợp đủ dược thảo cũng rất khó khăn, nếu làm mất, không biết khi nào mới luyện lại được.”

Chung Như Thủy hai tay ôm Tiểu Trùng, không tiếp được dược, vừa định bảo Chung Như Phong ôm nó, Phong Hàn Bích chặn lại, tiến đến, ôm Tiểu Trùng vào lòng mình. Chung Như Thủy nhìn y một cái, không nói gì.

Chung Như Thủy tiếp nhận bình dược, mở ra ngửi, sau đó chau mày đóng lại, “Sao hương vị quái như vậy?”

“Tử Quy.” Đào Như Lý cầm lấy bình dược, cất vào trong áo Chung Như Thủy, “Công dụng như tên, ăn dược này, chết cũng có thể kéo về từ diêm vương điện.” Phong Hàn Bích khiêu mi liếc Đào Như Lý, sau đó chuyên tâm nhìn Tiểu Trùng ngủ, thấy thế nào thì nhi tử của mình cũng thực đáng yêu!

Hồ Đồ giật mình mở to mắt, ngẩng đầu, kinh ngạc nói: “Người có Hàn Phách?” Đào Như Lý nghe vậy sững sờ, liền mỉm cười: “Àn, theo cha ta nói, là gia gia lưu lại, vẫn chưa dùng tới, vừa khéo hiện giờ có thể dùng.”

“A, ha ha……” Hồ Đồ ngượng ngùng cười, thầm nghĩ xú tiểu tử Chung Như Thủy thật tốt số, lại có người vì hần mà dùng Hàn Phách năm trăm năm mới có thể lấy được! Nói đến Hàn Phách, đó là Cao Lãnh chi hoa! Sinh trưởng trên tuyết sơn lạnh lẽo nhất Ngộ quốc, năm trăm năm nở hoa một lần, toàn thân óng ánh, trong suốt vô cùng. Hoa nở chỉ nửa canh giờ, rồi nhanh chóng héo tàn, lúc nở lại là năm trăm năm sau! Phương pháp bảo tồn nó cũng không khó, người đến hái phải chờ đợi ở nơi lạnh lẽo đó từ trước, ngay lúc hoa vừa nở liền cắt xuống, bỏ vào hàn thiết ngàn năm đặc chế, có thể giữ được vĩnh viễn. Nhưng rất nhiều người chỉ ở nơi cao hàn chi địa như vậy vài ngày, không phải lạnh chết cũng lạnh tàn, tuy nó là dược liệu cực kỳ quý hiếm, vẫn không có người dám tới hái.

“Hàn Phách là cái gì?” Chung Như Thủy không ngại học hỏi, “Hình như nó rất trân quý? Rất khó có được?”

“Khá tốt, chỉ là một loại dược có thể cứu mạng mà thôi.” Đào Như Lý thờ ơ nói. Hồ Đồ nghe được mà muốn thổ huyết, chỉ là một loại dược có thể cứu mạng mà thôi? Đó là tiên thảo có thể khởi từ hồi sinh a!!! Nhưng, hóa ra Hàn Phách cha hần luôn tìm kiếm lại ở chỗ sư tổ?

“A ~” Chung Như Thủy vỗ vỗ bình dược nhỏ trong ngực, thứ hữu dụng như vậy nhận cũng tốt! Không chừng sau này gặp nạn có thể lấy bán tiền! Nếu ý nghĩ này bị Hồ Đồ biết, phỏng chừng sẽ muốn giết hần.

“Đông!” một tiếng, mã xa kịch liệt chấn động, liền dừng lại, ngay sau đó truyền đến tiếng vó ngựa mất trật tự và tiếng hí vang dội.

Sắc mặt Phong Hàn Bích trầm xuống, ngoài xe, thị vệ lo lắng báo cáo: “Khởi bẩm bệ hạ! Có thích khách!”

Đào Như Lý trầm mặt xốc màn xe nhìn tình huống bên ngoài, trên thành xe cắm một thiết tiễn, nặng chừng mười cân! Xem ra người tới không đơn giản, nhưng muốn bắn ra thiết tiễn nặng mười cân nặng này, người kia phải có lực cánh tay phi phàm! Thân vệ đội đã sớm hình thành vòng vây, rút trường kiếm, bảo hộ mã xa.

Chung Như Thủy và Hồ Đồ hai mặt nhìn nhau, Chung Như Phong nhíu mày, xuất ra trường thương.

“Cha……” Chung Tiểu Trùng bừng tỉnh, hai mắt vì buồn ngủ mà mông lung, xoa xoa mắt nói, “Quá ồn……”

Phong Hàn Bích vỗ nhẹ lưng của nó: “Không có việc gì.”

Chung Như Thủy vươn tay muốn ôm Tiểu Trùng trở về, Phong Hàn Bích lại lắc đầu, sau đó xốc màn xe, trầm giọng gọi: “Mạc Hoan.”

“Chủ nhân.” Mạc Hoan vẫn ẩn nấp trong thân vệ đội, lách mình quỳ gối trước cửa sổ xe.

“Từ hôm nay trở đi, chủ nhân của người, chính là thái tử.” Phong Hàn Bích lạnh giọng nói, “Lập huyết thệ.”

“Vâng, chủ nhân!” Mạc Hoan lên tiếng, đồng thời rút chủ thủy sắc bén, về nơi tay cô tay một cái, máu tươi lập tức chảy ra, “Mạc Hoan thề với trời, từ ngày hôm nay, vĩnh viễn đi theo tiểu thiếu chủ, thề thủ hộ tuyệt không dị tâm! Nếu không, vạn tiễn xuyên tâm vĩnh địa địa ngục!”

“Hảo, đứng lên đi.” Phong Hàn Bích thân nhiên nói, buông bức màn. Chung Như Thủy trừng to mắt, không dám tin nhìn Phong Hàn Bích, cái này, huyết thệ? Còn nữa, y trực tiếp thừa nhận Tiểu Trùng là thái tử? Chung Như Phong thấy một màn này, đầu bỗng dựng co rút đau đớn, hình ảnh quen thuộc chợt lóe lên! Hồ Đồ vội vàng đỡ lấy Chung Như Phong, vừa sợ vừa nghi. Đào Như Lý hiểu rõ, nhưng không có bất kỳ phản ứng nào.

“Đại bá!”

“Đại ca!” Thanh âm quan tâm của Chung Như Thủy và Tiểu Trùng giúp Chung Như Phong tỉnh táo lại, hình ảnh vừa mới hiện lên, rốt cục là cái gì?

Không đợi Chung Như Phong mở miệng, một thiết tiễn “Sưu” xuyên qua rèm xe cạnh Chung Như Thủy và Hồ Đồ, thẳng hướng Chung Như Thủy!

Mũi tên sắc bén đã gần trước mắt, Chung Như Thủy tránh cũng không thể tránh!

“Cha!” Tiểu Trùng hoảng sợ hô to, Đào Như Lý gần bên cạnh hắn còn chưa kịp phản ứng, đao mất một cái, Chung Như Thủy đã được Phong Hàn Bích ôm vào lòng!

Chung Như Thủy giương mắt nhìn, hai mắt Phong Hàn Bích đỏ lên vì sợ hãi, còn Tiểu Trùng ôm chặt cổ hắn. Không đợi hắn nói gì, Phong Hàn Bích liền kéo tay nải bên cạnh, lấy ra nhuyễn giáp kim ti ngân tuyến mặc cho Tiểu Trùng, trên mặt tràn đầy thị huyết khắc nghiệt!

“Như Lý,..... Còn Chung Như Phong, dù thế nào, nhất định phải đem Tiểu Trùng và Như nhi trở lại Quỷ Tà!” Sau đó giao Tiểu Trùng cho Chung Như Thủy, vuốt mặt của hắn cười khê: “Bọn họ hướng về ta, người mang Tiểu Trùng đi trước, ta sẽ nhanh chóng đuổi theo.”

“Người nói cái gì!” Chung Như Thủy có chút lo lắng bắt lấy tay y, “Bọn họ là ai, không phải Lang Hiền muốn nghị hòa ư? Tại sao có thể như vậy?”

“Ngoan, hiện tại đừng hỏi, ta sẽ nói cho người biết sau.” Phong Hàn Bích rút tay về, Chung Như Thủy nhìn bàn tay trống rỗng, trong lòng càng lạnh! Cái này, Phong Hàn Bích lại muốn bỏ hắn? “Như Lý, chiếu cố tốt bọn họ.” Phong Hàn Bích lạnh nhạt nói với Đào Như Lý. Đào Như Lý trịnh trọng gật đầu.

Lúc này đã có hơn mười thiết tiễn bắn về phía bọn họ, dù thị vệ xung quanh ngăn cản, trên mã xa vẫn cắm vài mũi tên, cũng đã xuyên qua thành xe, để lại dấu vết sắc bén.

“Bệ hạ! Tình huống khẩn cấp, thỉnh vứt bỏ mã xa! Thuộc hạ có thể hộ tống bệ hạ an toàn trở lại Quỷ Tà!” Thống lĩnh thị vệ lớn tiếng nói, hắn chính là Trình Viễn – nội giám bảy năm trước bên cạnh Mạc Nguyên. Vũ tiễn dày đặc không còn bắn ra, có lẽ thiết tiễn đã sử dụng hết.

“Xuống xe, lên ngựa!” Phong Hàn Bích trầm giọng nói, ôm Chung Như Thủy xuống xe, mấy người Đào Như Lý theo sát phía sau. Hai mươi mấy thị vệ xuống ngựa làm thành vòng bảo hộ.

Chung Tiểu Trùng ôm chặt cổ Chung Như Thủy, nó không biết chuyện gì xảy ra, trong lòng sợ hãi nhưng không hỏi cũng không khóc, chỉ lẳng lặng nhìn biến hóa xung quanh. Mạc Hoan theo sau lưng Chung Như Thủy, chức trách của hắn là bảo vệ Chung Tiểu Trùng, thái tử của Quỷ Tà!

“Có bao nhiêu người.” Phong Hàn Bích tỉnh táo hỏi.

“Bẩm bệ hạ, dù thích khách chưa hiện thân, nhưng vì thần phòng đoán, sẽ không dưới trăm người!” Dám ở đây phục kích thánh giá với trăm thị vệ thân thủ bất phàm, không có nhiều người hơn, sẽ không to gan như vậy!

“Hừ, rất tốt!” Phong Hàn Bích cười lạnh một tiếng, “Ngu Quyết, người đừng trách ta không lưu tình!” Dám thiếu chút nữa làm Như nhi của y bị thương, y bắt hắn trả cái giá rất lớn!

“Trình Viễn, dù thế nào, cũng phải bảo vệ tốt thái tử! Nếu nó xảy ra chuyện, người tự sát không cần trở về!” Phong Hàn Bích lạnh nhạt nói, trên mặt tràn ngập sát khí khiến người chung quanh đều không thở nổi!

“Vâng! Thuộc hạ thề bảo vệ thái tử!” Trình Viễn đã sớm nghe, lúc hoàng đế của bọn hắn ngự giá thân chinh thì tìm được nhi tử, tuy nghi hoặc nhưng khi chứng kiến diện mạo của Chung Tiểu Trùng, không ai hoài nghi nó không phải Phong Hàn Bích thân sinh, bởi vì phụ tử hai người quả thực từ một khuôn mẫu khác ra!

“Chú ý! Hộ giá!” Thị vệ phía trước hô to, sau đó hét thảm một tiếng, lập tức ngã xuống. Một mũi tên bình thường xuyên cổ họng hắn, máu nhuộm đen quỹ dị, trên tên có kịch độc! Trong đội ngũ xuất hiện bạo động, nhưng rất nhanh trấn định, chuẩn bị nghênh địch!

“Mũi tên có độc, mọi người chú ý!” Một người hô lớn.

“Như vậy không được, không thể có thêm người chết!” Chung Như Thủy lo lắng nói, “Chúng ta rút lui! Mẫn Dương thành có quân đội của chúng ta, còn chiến tuyến phía trước, trở về sẽ an toàn!” Tuy Chung Như Thủy mới tới thế giới này tám năm, nhưng hắn là người thế kỷ hai mươi mốt hiện đại, một người sống cứ như vậy chết trước mặt hắn, sao hắn chịu nổi? Phải hy sinh nhiều người để thoát, hắn không tiếp thu được!

“Thủy Thủy, chẳng lẽ người không chú ý, thiết tiễn bắn từ phía sau?” Đào Như Lý cười khổ mà nói, “Từ lúc chúng ta tiến vào rừng, đã bị bao vây. Ngoại trừ xông ra, căn bản không có đường lui!”

Chung Như Thủy chấn động, như muốn xác minh Đào Như Lý nói đúng sự thật, phía trước và phía sau đều truyền đến tiếng kêu thảm thiết.

Mình thương dễ tránh ám tiễn khó phòng, vũ tiễn dày đặc mang theo kịch độc không ngừng bắn ra từ bốn phương tám hướng, bọn họ vệ ngăn được một tiễn hai tiễn, lại không ngăn được vũ tiễn cuốn cuộn sau lưng! Chỉ chớp lát đã chết hai mươi mấy người.

Chung Như Thủy che mắt Chung Tiểu Trùng, Phong Hàn Bích rút nhuyễn kiếm bên hông đứng chắn trước người bọn họ, Đào Như Lý và Mạc Hoan đứng phía sau. Chung Như Phong kéo Hồ Đồ không võ công ra sau mình, Trình Viễn mang theo hai mươi người bảo vệ bọn họ.

“Nhớ kỹ, lên ngựa liền liều mạng chạy, không được quay đầu lại, đến Quỷ Tà sẽ an toàn. Đây là ngọc tỷ và ấn soái, tới Xích Sa, người dùng hai thứ này điều khiển U Ảnh quân, bảo bọn họ xông vào Lang Hiền trợ giúp Tiểu Thương!”

Chung Như Thủy nhận lấy liền nhét vào nhuyễn giáp của Tiểu Trùng, bối rối hỏi: “Vẫn còn người?”

Phong Hàn Bích cong khoe miệng, nhẹ giọng ghé vào lỗ tai hán nói: “Đừng lo lắng, trăm sẽ không chết! Bởi vì trăm, chưa có ăn hoàng hậu của trăm a.....” Bên tai Chung Như Thủy nóng lên, hung hăng liếc y, lúc nào còn đùa!

Thân vệ đội chặt vật ngăn cản một hồi, rốt cục vũ tiễn ngừng lại, chết gần ba mươi người và hơn phân nửa chiến mã!

“Bệ hạ, thỉnh lên ngựa!” Trình Viễn chờ chính là giờ khắc này, trước đột vũ tiễn thứ hai, phải bảo vệ Phong Hàn Bích thoát khỏi vòng vây!

“Lên ngựa!” Phong Hàn Bích ôm eo Chung Như Thủy, nâng hán đưa lên ngựa, giao Tiểu Trùng cho Đào Như Lý, xoa đầu của nó nói: “Tiểu Trùng là nam tử hán, đừng sợ, Đào thúc thúc sẽ bảo vệ ngươi, phải nghe lời.” Chung Tiểu Trùng nhìn Phong Hàn Bích, lại nhìn Chung Như Thủy, dùng sức gật đầu. Cha nó không có võ công, nó hiểu Phong Hàn Bích làm vậy là muốn bảo vệ nó mà thôi!

Mấy người lên ngựa liền chạy vội, lúc này từ trong rừng tràn ra năm mươi hắc y nhân cười tuấn mã, trên đầu đều đeo mũ sa đen, thấy không rõ diện mạo. Nhóm thị vệ không sợ hãi, xông lên trước nghênh chiến, mở một đường máu vì Phong Hàn Bích!

Đào Như Lý dùng khăn che lại mắt Tiểu Trùng, giết chó, không thích hợp hài tử! Đào Như Lý một kiếm xuyên thủng lồng ngực hắc y nhân, vết máu tung tóe trên mặt nhanh chóng bị mưa rửa trôi, khoe miệng hán nở nụ cười, ánh mắt lại hung ác khiến người ta sợ hãi.

“Tiểu Trùng, có sợ không?” Đào Như Lý cầm kiếm tiếp tục chạy về phía trước, có Mạc Hoan và mười thị vệ mở đường, hán là người thoải mái nhất.

“Không sợ!” Thanh âm Tiểu Trùng run nhẹ, mắt không thấy gì, nhưng nó có thể nghe rõ, nó biết, bọn họ đang chém giết.

“Rất tốt, không hổ là nhi tử của bệ hạ và Thủy Thủy, bọn họ sẽ vì ngươi mà kiêu ngạo!” Đào Như Lý một kiếm chém đứt độc tiễn, tiểu dung tàn nhẫn, biết rõ bản thân ở đây có thể ngộ sát đồng bọn của mình nhưng vẫn làm được, những người này không phải Lang Hiền phái tới, mà là vị “Hảo đệ đệ” Thuần Vu Quyết của Thủy Thủy! Dù bọn họ chạy ra khỏi vòng vây, phía trước vẫn còn Liễu gia chờ!

Chung Như Phong và Hồ Đồ cùng cười một con, vừa chém giết địch nhân vừa bám sát sau lưng Đào Như Lý. “Sợ thì nhắm mắt lại!” Thanh âm lạnh lùng của Chung Như Phong truyền đến, Hồ Đồ run lên, cắn răng nói: “Quý mới sợ! Ta – kẻ leo từ mộ phần ra còn sợ gì? Chê cười!” Chung Như Phong sững sờ, trở tay cho hắc y nhân đuổi theo một thương, “Đây là lần đầu tiên ngươi nhắc đến thân thể của mình.” Chung Như Phong nói. Hồ Đồ xoa vết máu tung tóe trên mặt: “Nếu như chúng ta có thể an toàn trở về, ta sẽ nói toàn bộ thân thể cho ngươi biết!” Chung Như Phong ôm chặt thắt lưng Hồ Đồ, nhẹ giọng ghé vào lỗ tai hán: “Không có nếu như, chắc chắn chúng ta có thể an toàn trở về!”

Phong Hàn Bích luôn canh giữ bên người Chung Như Thủy, không phải y không muốn ngồi chung một ngựa với Chung Như Thủy để bảo vệ hán, mà là mục tiêu của đối phương vốn là y, ngồi cùng Chung Như Thủy sẽ làm hán lâm vào tình cảnh càng nguy hiểm! Trình Viễn dẫn đầu hai mươi thị vệ bảo hộ chung quanh, đột nhiên hai phía lại lao tới một đội kỵ binh, tách đội hình của bọn họ ra. Phong Hàn Bích một kiếm chém đứt cánh tay hắc y nhân, tạo khoảng cách với Chung Như Thủy, may mắn Trình Viễn còn mang theo sáu người thủ hộ Chung Như Thủy, không để hán bị thương. Bên cạnh Phong Hàn Bích chỉ còn lại mấy thị vệ, bị vây phía sau.

“Hoàng thượng! Mau chạy!” Thị vệ chém ngã hắc y nhân, mở đường cho Phong Hàn Bích, Phong Hàn Bích giục ngựa thoát khỏi vòng vây, sau lưng còn theo hai thị vệ!

“Bệ hạ chú ý!” Trình Viễn vừa dứt lời, một độc tiễn bắn về phía bụng ngựa của Phong Hàn Bích, con ngựa thống khổ hí vang, lại một mũi tên hướng Phong Hàn Bích, Phong Hàn Bích lách mình trốn thoát, ngựa lồng lên, hất Phong Hàn Bích! Phong Hàn Bích nhẹ nhàng nhảy, an ổn đứng trên mặt đất, ngựa ngã xuống, không còn động nữa.

“Hành Chi!” Chung Như Thủy quay ngựa trở về, từ xa nhìn thấy Phong Hàn Bích gặp nguy hiểm, vội vàng giục ngựa đến bên cạnh y. Chung Như Thủy giữ chặt dây cương nhảy xuống, vội ôm cổ Phong Hàn Bích, toàn thân lạnh buốt kịch liệt run rẩy. Vừa rồi, thiếu chút nữa Phong Hàn Bích chết!

“Không sao.” Phong Hàn Bích ôm Chung Như Thủy, nhẹ giọng nói, trong nội tâm cuồng hi không ngừng! Như nhi gọi y là “Hành Chi”!

Lại là một tiếng tê mình chói tai, con ngựa Chung Như Thủy cười cũng trúng mũi tên, trong khoảnh khắc liền khí tuyệt ngã xuống! Ánh mắt Phong Hàn Bích lạnh lẽo, ôm Chung Như Thủy lui ra, tránh công kích của địch nhân. Chung Như Thủy giắt phải một thanh kiếm, mắt sáng ngời, mũi chân hất lên, liền nắm trường kiếm trong tay. Chớ quên kiếm thuật của hán cũng không tệ!

“Bệ hạ! Thủy Thủy!” Đào Như Lý chạy phía trước liền ghim dây cương, Mạc Hoan một kiếm chặt mũi tên bay về phía Đào Như Lý: “Đại nhân! Chủ tử có lệnh, bảo vệ thiếu chủ an toàn!”

Đào Như Lý lo lắng nhìn về phía Phong Hàn Bích và Chung Như Thủy, lại nhìn mấy người Chung Như Phong cũng đã ngừng lại, khê cản môi, giục ngựa chạy vội, hướng bọn họ hô: “Đi!” Chung Như Phong do dự muốn trở về cứu Chung Như Thủy và Phong Hàn Bích, Hồ Đồ chặn lại: “Bảo vệ Tiểu Trùng quan trọng hơn! Hoàng đế của Quý Tà không đơn giản, chắc chắn y sẽ bảo vệ Như Thủy!” Hồ Đồ suy đoán thích khách không ngừng tiến lên, lúc này chỉ có thể bảo trì thực lực theo dõi kỳ biến, bằng không, nếu Tiểu Trùng xảy ra chuyện, bọn họ chết một vạn lần cũng không bù đắp được! Chung Như Phong gật gật đầu, giục ngựa đi theo. Hiện giờ bên cạnh bọn họ chỉ còn lại mười thị vệ, hộ tống Tiểu Trùng an toàn đến Quý Tà trước, hán không thể xúc động làm việc!

Phong Hàn Bích ôm Chung Như Thủy né tránh công kích sau lưng của địch nhân, thị vệ bên người gần như chết hết, chỉ còn lại Trình Viễn và một thị vệ.

Chung Như Thủy vốn là một người sống trong xã hội nhân quyền hai mươi năm, dù từ nhỏ gặp rất nhiều đãi ngộ không công bằng, nhưng muốn hán giết người, hán thật sự làm không được, hơn nữa hán cũng không có công lực! Chỉ có thể rút kiếm miễn cưỡng ngăn cản mấy chiêu, chốc lát sau liền đuổi

sức, còn liên lụy Phong Hàn Bích cũng bị thương.

“Hành Chi!” Chung Như Thủy hoảng sợ mở to hai mắt, mạnh ôm y xoay người một cái, Phong Hàn Bích trông thấy một mũi tên bắn thẳng tới, hướng vào trái tim Chung Như Thủy!

“Phốc!” Mũi tên cắm vào da thịt, thị vệ chậm rãi ngã xuống, trên mặt còn lưu lại biểu tình nhẹ nhõm – hẳn không nhục sứ mạng, bảo vệ để hậu hai người!

“Bệ hạ, đi mau!” Trình Viễn thân trong ba đao, vẫn kiên cường ngăn cản địch nhân vì Phong Hàn Bích và Chung Như Thủy.

Phong Hàn Bích ôm Chung Như Thủy nhảy lên, né tránh công kích phía trước, lòng còn sợ hãi, vừa rồi, thiếu chút nữa Như nhi chết trước mặt y!

Bốn người đồng thời hướng bọn họ đánh úp lại, Chung Như Thủy khinh suất, mắt thấy đại đao của đối phương muốn bổ về phía hắn, Phong Hàn Bích dùng tay không bắt được lưỡi đao, một tay khác cầm kiếm đâm xuyên lồng ngực thích khách! Trên tay máu tươi nhỏ, Chung Như Thủy kinh hô, ánh mắt Phong Hàn Bích lạnh lẽo, “Bang” một tiếng vang giòn, đại đao bị bẻ gãy! Ba gã thích khách hô hấp cứng lại, vô công của hoàng đế Quý Tà cao thâm như thế! Ba người liên hợp lực đánh vào Chung Như Thủy, bọn họ nhìn ra, nhược điểm của Phong Hàn Bích là thanh niên nhỏ gầy trước mắt! Chung Như Thủy dụng kiếm ngăn cản ba người công kích, quý một chân xuống đất!

Phong Hàn Bích trầm nghĩ không tốt, ôm eo Chung Như Thủy, xoay người lăn một vòng, trên lưng truyền đến kịch liệt đau nhức, lại cắn răng không lên tiếng, hai người rơi xuống dốc đầy cây rậm rạp! Trong nháy mắt, liền mất bóng dáng!

“Bệ hạ!” Trình Viễn quát một tiếng lớn, dưới con thịnh nộ lại một đao chém chết hai gã thích khách!

“Đại nhân!” Phía sau chạy đến hơn mười thị vệ may mắn sống sót, một người kéo Trình Viễn lên ngựa, giết những kẻ đuổi theo Đào Như Lý.

Tiểu Trùng nghe được Đào Như Lý hơi kinh hoảng gọi Phong Hàn Bích và cha nó, lại nghe thanh âm bi thương của Trình Viễn hô “Bệ hạ”, cuống quýt giật khăn拭 mắt, quay đầu cố gắng nhìn phía sau.

“Cha! Cha!” Tiểu Trùng hô to, khóc lớn, lần đầu tiên nó cảm nhận được tuyệt vọng, nó tận mắt chứng kiến cha và Phong Hàn Bích lăn xuống dốc núi, biến mất không thấy.

“Cha!” Thanh âm non nớt của Tiểu Trùng kêu gào, đâm vào tâm tất cả mọi người.

Mưa không ngừng rơi xuống, đột nhiên một tia chớp phá ngang bầu trời đen kịt, chiếu rọi bi phẫn và tuyệt vọng trên mặt mỗi người. Tiếng sấm rền, vang vọng không trung.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Ẩn soái

“Bọn họ lăn từ trên xuống, hẳn là đi không xa, đại nhân có lệnh, không được để bất kì ai sống sót! Giết!” Hắc y nhân thủ lĩnh quát lên.

“Vâng!” Hai mươi hắc y sát thủ nhanh chóng tản ra bốn phía.

Phong Hàn Bích và Chung Như Thủy trốn ở giữa sườn dốc, lúc bọn họ lăn xuống, Phong Hàn Bích bắt được bụi gai, hai người dừng lại, sau đó ẩn núp trong cỏ rậm rạp. Đợi sát thủ đi xa, lại đợi gần nửa canh giờ, Phong Hàn Bích mới ôm Chung Như Thủy từ từ trượt xuống sườn dốc.

“Thừa dịp bọn họ rời đi, nhanh chóng tìm nơi an toàn ẩn thân, nếu không, chúng ta thật sự phải xuống dưới đất làm một đôi quỷ phụ thê.” Phong Hàn Bích quay đầu, thoái mái nói với Chung Như Thủy. Chung Như Thủy trầm mặt không nói một lời, dùng sức xé vạt áo băng bó vết thương nơi tay của Phong Hàn Bích. Một tay Phong Hàn Bích vì ngăn cản lưỡi đao cứu Chung Như Thủy nên bị thương, sâu đến thấy xương, tay kia vì bắt lấy bụi gai nên huyết nhục mơ hồ, mà đương sự lại cứ hỏi huyệt, khiến Chung Như Thủy vừa đau lòng vừa tức giận.

Phong Hàn Bích mỉm cười, mặc hắn giúp mình băng bó vết thương: “Không đau.”

Chung Như Thủy xoa nước mưa trên mặt, nhàn nhạt nói: “Tìm nơi ẩn nấp đã.” Sau đó cảm nhuyến kiếm của Phong Hàn Bích đi trước, Phong Hàn Bích bị thương, hẳn không thể tiếp tục tránh sau y, chờ y bảo vệ!

Phong Hàn Bích cười, đau đớn trên lưng và chất lỏng ấm áp chảy ra làm y khẽ nhủ mảy, nhanh chóng giãn ra, về mặt thần nhiên theo sau Chung Như Thủy, cảm giác được người bảo vệ thực tốt.

Trốn trốn tránh tránh nửa canh giờ, rốt cục Chung Như Thủy tìm được khe đá, trong lòng kinh hãi, đi dọc theo suối, quả nhiên tìm được khe đá nhỏ kín đáo! Trước kia, lúc còn ở Túy Long thôn, sông suối tại đó, cứ cách một đoạn là có một khe đá, lão nhân thường nói, chỉ cần nước chảy trên núi, tự nhiên hình thành khe hồ.

“Tìm được rồi!” Chung Như Thủy quay đầu, cao hứng nói với Phong Hàn Bích, sắc mặt Phong Hàn Bích tái nhợt, khẽ cười lên tiếng: “Ân.” Chung Như Thủy sững sờ, thấy Phong Hàn Bích không đứng, nhìn cả người, dưới chân Phong Hàn Bích có vết máu, dù mưa to cũng không rửa trôi hết!

“Hành Chi!” Chung Như Thủy kinh hô một tiếng, tiếp được thân thể ngã xuống của Phong Hàn Bích. “Hành Chi!” Chung Như Thủy đỡ y, trong mắt tràn ngập lo lắng, Phong Hàn Bích cười nhạt một tiếng, miễn cưỡng chống thân thể: “Đi vào trước.”

Chung Như Thủy ôm thất lưng y, chạm được chất lỏng ấm áp không lạnh lẽo như nước mưa, toàn thân chấn động! Đầu hiện lên tình cảnh lúc Phong Hàn Bích ôm hân xoay người lăn xuống sườn núi, là khi đó! Chung Như Thủy gất gao cắn môi dưới, gian nan đỡ Phong Hàn Bích vào khe núi hẹp âm u.

Tuy khe núi hẹp, nhưng rất sâu, Chung Như Thủy tin chắc trốn ở đây tình huống một hai ngày sẽ không bị người phát hiện! Cẩn thận đỡ Phong Hàn Bích ngồi xuống, Chung Như Thủy nương theo ánh sáng yếu ớt tìm kiếm củi có thể nhóm lửa chung quanh. Bình thường, khi thủy triều dâng sẽ có nhánh cây khô bị đẩy vào trong khe, Chung Như Thủy lục lọi thật lâu mới tìm được năm sáu cành củi khô, nhưng có còn hơn không. Từ túi nhỏ bên hông móc ra một hỏa chiết, Chung Như Thủy hướng lên trời cầu nguyện nó còn có thể dùng, nếu không Phong Hàn Bích thật sự phải chết ở đây! May mắn lão thiên gia không nguyện bạc đãi Phong Hàn Bích, chiết tử còn có lửa, Chung Như Thủy nhẹ nhàng thở ra, vội vàng nhóm lửa, bốn phía sáng lên, nhiệt độ cũng cao hơn. Chung Như Thủy mừng rỡ xoay người nhìn về phía Phong Hàn Bích, liền sợ hãi: “Hành Chi!” Chung Như Thủy nhào đến, nâng Phong Hàn Bích đã hôn mê bất tỉnh, vì có lửa, Chung Như Thủy thấy rõ ràng máu tươi chảy không ngừng sau lưng y.

“Hành Chi.” Chung Như Thủy run rẩy cúi bỏ y phục Phong Hàn Bích, để y tựa vào người hân, vết thương sau lưng hoàn toàn lộ ra.

“Ngô.” Chung Như Thủy cắn môi, nước mắt rơi xuống. Vết thương trên lưng Phong Hàn Bích dài ba tấc theo vai trái đến giữa lưng, máu nhuộm đỏ một vùng. Từ lúc bị thương đã một canh giờ, Phong Hàn Bích không nói, ngay cả lông mày cũng không nhả lại, là vì muốn mau chóng tìm nơi an toàn để hân ẩn nấp.

Tay Chung Như Thủy run rẩy chạm vào vết thương thật dài, rồi lại sợ hãi rút tay về. Có lẽ là cảm nhận được nhiệt độ cơ thể Chung Như Thủy, hoặc có lẽ nghe được tiếng khóc của hân, Phong Hàn Bích khẽ mở hai mắt, khôi phục chút ý thức.

“Nương tử, vì phu còn chưa chết, hiện tại khóc quá sớm, khụ khụ.” Phong Hàn Bích vừa mới dứt lời liền ho khan. “Hành Chi! Ngươi đã tỉnh!” Chung Như Thủy lau đi nước mắt, lại y tay dính máu Phong Hàn Bích mà cả mặt nhiễm máu. “Son trên mặt nương tử thật đúng là đặc biệt.” Phong Hàn Bích nhẹ nhàng cười, khuôn mặt tái nhợt không còn chút máu chẳng hề có một tia chật vật, ngược lại, thong dong bình tĩnh, đầy khí phách đế vương!

“Lúc nào ngươi còn như vậy!” Chung Như Thủy quên cả khóc, thấy Phong Hàn Bích thần nhiên, hân tức giận đến mức muốn đánh cho y một trận! Nếu không phải thương thế của y rất nặng, chắc chắn đã nhận một cái tát!

“Đừng khóc, mỗi lần thấy ngươi khóc, tâm đều đau chết.” Khí tức của Phong Hàn Bích có chút yếu ớt, vẫn cố gắng chống đỡ. Chung Như Thủy sững sờ, hốc mắt lại đỏ hồng, cảm hận nói: “Không muốn ta khóc, thì tỉnh cho ta! Sống qua cửa ải này!” Chung Như Thủy hung ác xoa mặt, lấy ra bình dược Đào Như Lý đưa lúc trước, vừa rồi hân quá sợ hãi, đã quên được cứu mạng Đào Như Lý cho hân. Ngươi nói, có phải lão thiên gia đặc biệt chiếu cố Phong Hàn Bích không? Tựa như biết y sẽ xảy ra chuyện, ngay cả dược cũng chuẩn bị trước!

“Ân!” Chung Như Thủy để y nằm trong lòng mình, đem dược nhét vào miệng y. Phong Hàn Bích trực tiếp nuốt xuống dưới, sau đó nói: “Dù ăn dược cứu mạng này, lát nữa ta cũng mất máu mà chết.”

“Nói vớ vẩn gì đó!” Chung Như Thủy lớn tiếng quát, thấy Phong Hàn Bích uống dược nhưng sắc mặt không có chuyển biến, càng thêm bối rối, “Đây là dược cứu mạng, ta nghiền thành phần bôi lên vết thương của ngươi, chắc chắn sẽ có hiệu quả!” Nói xong định đồ hai khóa còn lại ra, Phong Hàn Bích giữ tay hân: “Dược này đừng dùng loạn, kết quả ngược lại thì sao? Trong y phục của ta có dược trị thương, dùng cái kia là được.” Đường nhiên y sẽ không để Chung Như Thủy dùng hết dược lên người mình. Nếu vạn nhất Chung Như Thủy xảy ra chuyện gì, dược này giữ lại mạng hân tốt hơn!

Chung Như Thủy không biết Phong Hàn Bích suy nghĩ vì hân, chỉ cảm thấy Phong Hàn Bích nói cũng đúng, cất kỹ bình dược, lục lọi y phục của Phong Hàn Bích, lấy ra một bình ngọc nhỏ.

“Chính là cái này.” Phong Hàn Bích nhàn nhạt nói. Chung Như Thủy vội vàng cởi ngoại sam của mình, để y dựa vào trước ngực, hai tay xuyên qua nách y, cẩn thận giúp y chùi đi vết máu xung quanh, nhưng chùi xong lại có máu tươi chảy ra, khí tức Phong Hàn Bích càng ngày càng yếu ớt.

“Phong Hàn Bích, Hành Chi! Đừng ngủ, nói chuyện với ta.” Chung Như Thủy run rẩy vớt ngoại sam dính máu sang một bên, mở bình sứ.

“Như nhi. Đừng đi.” Ý thức Phong Hàn Bích bắt đầu mơ hồ, hai tay ôm sát Chung Như Thủy, ni non.

“Ta ở đây, luôn ở. Hiện giờ ta giúp ngươi sát dược, ngươi nhịn một chút, rất nhanh sẽ xong.” Chung Như Thủy bắt buộc chính mình trấn định lại, đồ dược trong bình sứ ra, sát lên vết thương!

“Ngô!” Phong Hàn Bích chấn động, ôm chặt Chung Như Thủy, mồ hôi lạnh chảy xuống, toàn thân kịch liệt run rẩy, trong cổ phát ra tiếng rên thống khổ như dã thú. Chung Như Thủy mới phát hiện dược trong bình không phải thuốc bột mà là chất lỏng, hương vị hân rất quen thuộc, hân từng bị thương cổ họng, dùng ba lần dược này, dược tính mãnh liệt khiến thân thể đau đớn đến mức muốn chết đi, hân vĩnh viễn không quên!

“Dược này là Quỳnh Ngọc Lộ.” Chung Như Thủy ôm chặt Phong Hàn Bích, Vì sao không nói cho hân! Chung Như Thủy nhẹ giọng nức nò, Phong Hàn Bích vui vào cổ hân, khàn giọng nói: “Như nhi! Như nhi! Vì sao năm đó ngươi cứu người không phải ta. Vì sao ngươi không chết lại không đến tìm ta. Không phải ta không cần ngươi! Không phải. Ta nhảy xuống. Nhưng ta tìm không thấy. Ngươi.” Phong Hàn Bích đau đến mất đi ý thức, trong tay ôm chặt Chung Như Thủy, ni non “Như nhi”, âm thanh lưu luyến, nghẹn ngào.

“Ta ở đây..... Ta ở đây..... Ta tại.....” Nước mắt Chung Như Thủy rơi như mưa, chỉ có thể ôm thật chặt đầu Phong Hàn Bích, để y dựa vào mình, cần cõ sớm ướt một mảnh, không biết đó là nước mắt hay mồ hôi của nam nhân đang yếu ớt tột cùng.

Trong khe núi nhỏ hẹp, chỉ có ánh lửa mờ mờ, hai người ôm chặt lấy nhau, yếu ớt khiến người ta tan nát cõi lòng. Trời tối đen, mưa lại càng nặng hạt, giống như ông trời đang rơi nước mắt vì vận mệnh trái ngang của đôi tình nhân.

Bên kia, đoàn người Đào Như Lý thoát khỏi truy binh, tạm nghỉ ngơi ở một nông gia bỏ hoang. Ngoại trừ Tiểu Trùng, Đào Như Lý, Chung Như Phong, Hồ Đồ và Mạc Hoan, chỉ còn lại Trình Viễn cùng tám thị vệ. Một ngày trước, bọn họ vẫn là đội ngũ hơn trăm người, hôm nay chỉ còn lác đác, chẳng những chật vật không chịu nổi, hoàng đế của bọn họ còn rơi xuống không rõ!

Đào Như Lý ôm Chung Tiểu Trùng luôn trầm mặc không khóc không nháo từ sau khi Chung Như Thủy rơi xuống, quan tâm hỏi: “Tiểu Trùng, đói không?”

Chung Tiểu Trùng lắc đầu, mắt vẫn nhìn ngoài cửa, phảng phất như sau một khắc có thể thấy cha nó xuất hiện trước cửa. Đào Như Lý sững sờ, đau lòng ôm nó: “Muốn khóc thì khóc đi.....”

“Ta sẽ không khóc!” Trên khuôn mặt non nớt của Chung Tiểu Trùng hiện lên ớn trọng không phù hợp với tuổi, “Khóc không giải quyết được vấn đề, muốn cứu cha và Phong Hàn Bích, phải kiên cường.” Mọi người đang ngồi đều sững sờ, Trình Viễn nhìn khuôn mặt tám phần giống Phong Hàn Bích của Chung Tiểu Trùng, lòng tràn đầy vui mừng, Quý Tà có một thái tử xuất sắc như thế, thật sự là phúc của người trong thiên hạ!

“Có người!” Chung Như Phong luôn ngưng thần yên lặng nghe động tĩnh ngoài phòng, cảnh giác nắm chặt ngân thương, canh giữ cửa, Mạc Hoan cũng đi tới, chăm chú lắng nghe. Trình Viễn và tám thị vệ vây quanh ba người Đào Như Lý, Trình Viễn nói: “Đại nhân, lát nữa chúng ta sẽ dùng hết biện pháp ngăn chặn địch nhân, các người mang theo thái tử chạy trước!” Tập âm trong làn mưa to truyền đến, có thể nghe ra nhân số đối phương rất đông, mấy người bọn họ căn bản không địch lại! Dù phải đánh cược tính mạng, chỉ cần có thể bảo vệ thái tử bình an!

“Suýt!” Mạc Hoan ra hiệu yên lặng, cẩn thận nghe động tĩnh, nghi ngờ nói: “Không phải tiếng bước chân thích khách, tuy mất trật tự nhưng hướng đến gần chúng ta. Nghe thanh âm, hình như là, quân đội?”

“Quân đội?” Đào Như Lý trầm tư một chút, “Trình đại nhân, phải hai người ra ngoài dò xét.”

“Vâng! Hai người các người ra ngoài dò xét, phải cẩn thận!” Trình Viễn nói với hai thị vệ.

“Vâng!” Hai thị vệ còn trẻ, nhưng gan dạ sáng suốt hơn người! Không chút do dự, lặng lẽ ra khỏi nông gia.

Người trong phòng trầm mặc đợi gần nửa khắc, tĩnh lặng tới mức có thể nghe được tiếng tim đập của nhau.

“Đại nhân!” Ngoài phòng truyền đến thanh âm kinh hi, “Là người của chúng ta! Viện quân đến!”

Viện quân đến! Mọi người trong phòng thở dài một hơi.

Tối là U Ảnh quân tiên phong do chính tay Phong Hàn Bích huấn luyện, gồm một vạn người. Bọn họ bắt được kẻ khả nghi ở Xích Sa, thẩm vấn mới biết, hóa ra là người Liễu gia bị lưu vong biên cương bảy năm trước, âm mưu muốn ám sát hoàng thượng cũng bị phát hiện. Thống lĩnh U Ảnh quân – phó tướng Liên Mâu sợ Lang Hiên gian trá khiến hoàng thượng gặp nguy hiểm, liền dẫn một vạn quân xuất phát, đuổi hai ngày hai đêm thì gặp nhóm người Đào Như Lý.

Đào Như Lý nói xong tình hình, vừa định thương thảo cứu Phong Hàn Bích, đột nhiên nghe Tiểu Trùng vẫn ngồi một bên lặng lẽ nhìn bọn họ lên tiếng: “U Ảnh quân, tổng cộng có bao nhiêu người?”

Tướng lĩnh đang ngồi sững sờ, đều kinh nghi nhìn Tiểu Trùng, hài tử này, tại sao giống bề hạ như vậy? Đào Như Lý khụ một tiếng, giải thích: “Nó, ách, là thái tử điện hạ.....”

“Thái tử?” Liên Mâu không dám tin nhìn Chung Tiểu Trùng, muốn nói cái gì, nhưng khuôn mặt này là minh chứng tốt nhất!

“U Ảnh quân tổng cộng có bao nhiêu người?” Chung Tiểu Trùng lạnh lùng hỏi lại một lần, bộ dáng không giận mà uy cực kỳ giống Phong Hàn Bích!

Liên Mâu rung mình, vô ý thức hồi đáp: “Hai mươi vạn quân!”

“Hảo, phải một nửa đến Lang Hiên trợ giúp Tiểu Thương thúc thúc.” Chung Tiểu Trùng nói.

“Cái gì?!” Đào Như Lý lấp bắp kinh hãi, Tiểu Trùng đang nói cái gì? Không chỉ Đào Như Lý, mà ngay cả Hồ Đồ và Chung Như Phong đều không thể tưởng tượng nổi! Tiểu Trùng, ra lệnh cho một phó tướng?

“Cái này..... Thái tử điện hạ, thứ cho thuộc hạ không thể tòng mệnh, muốn điều động U Ảnh quân, ngoại trừ hoàng thượng, phải là người giữ ấn soái!” Sắc mặt Liên Mâu bất thiện, chấp tay với Chung Tiểu Trùng, nghiêng đầu sang chỗ khác.

“Đây là ngọc tỷ, đây là ấn soái, ta có thể điều động chứ?” Chung Tiểu Trùng lấy ngọc tỷ và ấn soái trong nháy mắt ra, lời Phong Hàn Bích nói với cha nó, nó đều nhớ kỹ.

Mọi người lại cả kinh, Đào Như Lý trầm nghĩ, hoàng thượng giao ngọc tỷ và ấn soái cho Tiểu Trùng khi nào?

Lần này Trình Viễn nhìn Chung Tiểu Trùng, ánh mắt không chỉ là vui mừng, còn có chút kính sợ!

Tương lai, hải tử này chắc chắn là nhân trung long phượng, có lẽ so với phụ hoàng Phong Hàn Bích của nó càng xuất sắc hơn! Đây là ý nghĩ trong lòng tất cả mọi người. Hồ Đồ sờ sờ cằm, chắc chắn, quả nhiên theo hoàng đế lão tử của nó lẫn lộn vài ngày liền không giống xưa, trước kia học đáng về lưu manh của Chung Như Thủy, hiện giờ học được khí phách hoàng gia của Phong Hàn Bích!

Liền Mâu kính sợ nhìn Chung Tiểu Trùng, cung kính hướng nó chấp tay: “Thuộc hạ tuân mệnh!”

“Đào thúc thúc, hiện giờ chúng ta có thể đi cứu cha và Phong Hàn Bích chứ.” Chung Tiểu Trùng ôm hai vật tượng trưng cho quyền lực cao nhất, mục quang sáng ngời nhìn Đào Như Lý. Nó không biết hai thứ này có bao nhiêu người mơ tưởng, đối với nó mà nói, so với một khối hoa sinh đường còn không bằng, nó chỉ giúp Phong Hàn Bích và cha hoàn thành nhiệm vụ, giờ đã xong, vậy nó có thể cầu Đào Như Lý đi cứu cha và Phong Hàn Bích! Liền Mâu ngạc nhiên nhìn Tiểu Trùng, điện hạ gọi thẳng tên hoàng thượng? Còn nữa, cha là ai? Trình Viễn mặt sắc kéo hần, bảo hần đừng hỏi nhiều. Liền Mâu bĩu môi, thôi, cung đình bí ẩn, không tò mò thì tốt hơn!

Đào Như Lý ôm lấy Chung Tiểu Trùng, chậm rãi nói: “Hào, đi cứu hoàng thượng và Thủy Thủy.”

Màn đêm buông xuống, nhóm người Đào Như Lý đã bố trí tốt kế hoạch, trước hết để Chung Như Phong, Hồ Đồ và Trình Viễn đang bị thương mang Tiểu Trùng trở lại Xích Sa, do năm trăm người hộ tống, sau đó điều khiển quân đội xông vào Lang Hiền trợ giúp Thương Giác Trung và Lê Khô. Đào Như Lý cùng Mạc Hoan dẫn năm trăm người đi cứu Phong Hàn Bích và Chung Như Thủy, Liền Mâu mang theo người đến Lang Hiền. Tiểu Trùng vốn muốn đi cùng Đào Như Lý, nhưng Đào Như Lý lại nói điều động quân đội cần ấn soái cùng ngọc tỷ trong tay nó, ai cũng không thể thay mặt, Tiểu Trùng không cam lòng cũng phải trở lại Xích Sa.

Lang Hiền hoàng cung.

Phó Từ Lưu và Thuần Vu Anh đều tràn ngập lo lắng, Thuần Vu Anh nhìn Phó Từ Lưu: “Hoàng thượng, lần này Quyết nhi xông đại họa! Phải làm thế nào đây?”

“Đừng lo lắng, trăm đã phái người đi ngăn cản Tiểu Quyết, nhưng người hấn phái ám sát Phong Hàn Bích là của Hoàng Diệp, cái này có chút khó khăn, chỉ cần Tiểu Quyết không mở miệng hô ngừng, bọn họ sẽ không nghe lệnh trăm!” Phó Từ Lưu xoa huyết thái dương, tin tức Phong Hàn Bích rơi xuống núi, hấn không nói cho Thuần Vu Anh, hiện giờ nàng đang mang thai, không thể để nàng quá mức quan tâm! “Thương Giác Trung và Lê Khô đã ra khỏi thành, phỏng chừng ba ngày sau sẽ đến Mẫn Dương thành, hy vọng trước khi bọn họ đến, sự tình có thể cứu vãn.”

Thuần Vu Anh nhìn bầu trời mờ mịt, mưa vẫn không ngừng rơi, gần đây nàng luôn cảm thấy lo lắng, giống như chuyện không tốt sẽ xảy ra. Bảy năm trước, cũng mưa bão như vậy, sau đó truyền đến tin ca ca Thuần Vu Lưu của nàng táng thân dưới sông. Hy vọng, Tiểu Quyết bình an. Thuần Vu Anh cầu nguyện trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 73: Đêm đen

Phong Hàn Bích tựa vào người Chung Như Thủy, chống cằm, nhu tình nhìn khuôn mặt say ngủ của hấn, mỉm cười thân nhiên. Chung Như Thủy nhẹ giọng khò khè, hai tay còn bảo trì tư thế ôm cô y như tối hôm qua, không để ý tay đã tím xanh một mảnh, hấn là hấn một muốn chết rồi? Vuốt ve hai mắt quầng thâm của hấn, Phong Hàn Bích có chút đau lòng. Nhịn không được hôn lên mắt hấn, lại khẽ liếm môi của hấn, sau đó hôn sâu xuống. Đêm qua vì giúp Phong Hàn Bích xử lý vết thương, Chung Như Thủy cởi hết áo của y ra, sau đó đem ngoại sam của chính mình trùm lên người Phong Hàn Bích, trên người hấn chỉ còn một kiện áo đơn, cổ áo khẽ mở. Cho nên, ở tình huống này mà nói, hai người bọn họ xem như khá hở hang. Phong Hàn Bích càng hôn càng sâu, một tay còn tiến vào áo Chung Như Thủy, nhẹ vỗ về.

Chung Như Thủy vốn ngủ không an ổn, Phong Hàn Bích vừa liếm vừa hôn khiến hấn khó chịu, ngấm khè một tiếng, sau đó là một cái tát hướng lên mặt y!

“Ba!”

Phong Hàn Bích buồn bực vuốt má phải bị đánh, có lẽ tiếng bạt tai quá mức thanh thúy, Chung Như Thủy khẽ mở đôi mắt mông lung, vừa vặn chứng kiến khuôn mặt tuấn mỹ tự tiểu phi tiểu của Phong Hàn Bích, một bên vẫn còn vết đỏ ửng khả nghi.

“Ngươi phát sốt?” Chung Như Thủy thấy vết đỏ không bình thường trên mặt y, chẳng lẽ vết thương nhiễm trùng? Chung Như Thủy vội vàng vươn tay đặt lên trán Phong Hàn Bích, kỳ quái nói: “Không có, sao mặt của ngươi đỏ thế? Còn đỏ một bên?” Chung Như Thủy cẩn thận nhìn nửa mặt đỏ của Phong Hàn Bích, giống dấu tay vậy a?

“Đánh bên này, có muốn cho bên kia một tát nữa không?” Phong Hàn Bích buồn cười đem má trái tới, giọng điệu có phần ủy khuất: “Chỉ hôn người hai cái? Có cần phải hạ ‘Độc thủ’ với người đang bị trọng thương thế không?”

Chung Như Thủy kinh ngạc, khó trách miệng tề đại! Chung Như Thủy đảo hai mắt trắng dã, tức giận nói: “Đáng đời! Sao ta không cho người một đấm luôn a! Tiểu nhân hèn hạ lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn!”

“Ha ha ha ha.” Phong Hàn Bích vui đùa vào cổ Chung Như Thủy, cười nhẹ: “Người biết ta muốn hôm nay đã bao lâu? Mỗi ngày ôm người thiếp đi, sáng sớm tỉnh lại, người đầu tiên thấy là người, dù người thường thường chọc giận ta, trong lòng ta cũng thực ngọt ngào. Ta cho rằng cả đời này không còn cơ hội.”

Chung Như Thủy sững sờ, nghiêng đầu qua một bên, không nhìn y: “Người nghĩ nhiều quá.”

“Thật sao?” Phong Hàn Bích ngẩng đầu nhìn chằm chằm Chung Như Thủy, Chung Như Thủy bị y nhìn như vậy, không được tự nhiên, quay đầu quát: “Nhìn cái gì. Xem.” Chung Như Thủy thấy Phong Hàn Bích cắn cái gì đó, mặt đỏ bừng! “Người, ta, người người người buông!” Căng thẳng, Chung Như Thủy lại biến thành Chung nói lắp.

Vui vẻ trong mắt Phong Hàn Bích càng sâu, thậm chí rất tà mị vurun đầu lưỡi liếm liếm nhẫn rubi, mặt của Chung Như Thủy quả thực có thể nhỏ ra huyết!

“Biến, biến, biến thái!” Chung nói lắp nổi giận, thấy đầu Phong Hàn Bích cúi xuống, càng ngày càng tới gần môi, Chung Như Thủy sợ hãi muốn đẩy y ra, nhưng hân rất thiện lương nhớ tới vết đao dài ba tấc trên lưng y, chỉ có thể trở mắt nhìn Phong Hàn Bích làm chuyện “Biến thái” với hân.

Chờ Chung Như Thủy tìm về hô hấp, trong miệng đã tràn đầy khí tức của Phong Hàn Bích và mùi vị rỉ sắt của kim loại, chiếc nhẫn trái qua nộ hôn nồng nhiệt của hai người mà sáng chói mắt.

“Cha hải tử, ta có thể hỏi người một chuyện không?” Phong Hàn Bích liếm liếm khoe môi, cười tùm tùm hỏi, Chung Như Thủy run lên, nổi một thân da gà! Cha hải tử? Vậy hân phải gọi Phong Hàn Bích là gì? Nương hải tử?

“A, a. Người hỏi.” Chung Như Thủy kéo khoe miệng.

“Vì sao người thành hôn có hải tử, trên người vẫn còn mang nhẫn của chúng ta?” Phong Hàn Bích híp mắt hỏi.

“.... Đây là nhẫn bảo thạch, giữ lại nó, tương lai nếu gặp khó khăn có thể cầm bán lấy tiền!” Chung Như Thủy không được tự nhiên nói, ánh mắt có chút trốn tránh.

“A? Vậy sao ngọc bội ta đưa cho người lại ở trên người Tiểu Trùng?” Phong Hàn Bích nhú mày, cười lạnh, vẻ mặt “Người dám nói lúc khó khăn thì đem bán lấy tiền thử xem”. Chung Như Thủy gian nan nuốt nuốt nước miếng, ánh mắt loạn nhìn bốn phía, nhưng không nhìn Phong Hàn Bích, giả dựa nói: “Người bảo chỉ hỏi một vấn đề.”

Phong Hàn Bích cười: “Không muốn trả lời? Không sao! Chúng ta tiếp tục chuyện vừa rồi!”

“Này uy uy! Người dám xằng bậy ta sẽ không khách khí!” Chung Như Thủy đẩy cái đầu xấu xa của y ra, “Đừng tưởng người bị thương thì ta không dám thu thập người!”

Phong Hàn Bích buồn bực tựa đầu trên vai Chung Như Thủy, Chung Như Thủy đợi thật lâu cũng không nghe y nói gì, còn tưởng rằng vì hân cự tuyệt khiến y không vui, vừa định trêu chọc y vài câu, chợt nghe y nói: “Như nì, chỉ cần người không muốn nói ta sẽ không bức người, ta sẽ chờ người chính miệng nói cho ta biết.” Chung Như Thủy cả kinh, y biết? Khi nào thì biết? Biết bao nhiêu? Ai nói cho y biết? Tiểu Đào Nhi hay Hồ Đồ? Chẳng lẽ là đại ca? Trong đầu Chung Như Thủy hiện lên vài ý niệm, nhưng chết cũng không ngờ, là Phong Hàn Bích nghĩ vẫn nên tình cờ phát hiện sự thực!

“Ân.” Chung Như Thủy mơ hồ lên tiếng, sau đó còn nói thêm “Ta nhớ Tiểu Trùng.” Tiểu Trùng hân an toàn, nếu không lòng y đã bắt đầu luống cuống.

“Ta cũng vậy.” Phong Hàn Bích khẽ đáp lời.

Sau đó lại một hồi trầm mặc. Hai người cứ nằm như vậy, tâm tư khác nhau.

Đào Như Lý cẩn thận chọn lựa năm mươi thị vệ xuất sắc, dưới trời mưa to, mạo hiểm dẫn bọn họ chạy tới sườn dốc Phong Hàn Bích và Chung Như Thủy té xuống hôm qua, Mạc Hoan mang số còn lại vây quanh sơn lâm, vừa tìm hai người vừa cầm chân thích khách trong rừng! Bọn họ ước định dùng yên hỏa màu đỏ làm tín hiệu liên lạc, có tin lập tức báo!

“Ngày đó bệ hạ rơi xuống sườn dốc từ vị trí này.” Đào Như Lý ghim dây cương, lớn tiếng nói: “Xuống ngựa! Xuống sườn dốc tìm, chúng ta phải tìm được bệ hạ trước thích khách!”

“Vâng!” Năm mươi người cùng đáp, sau đó nhanh chóng xuống ngựa, buộc dây thừng vào thân cây, thả người xuống sườn dốc. Bọn họ dùng đao kiếm trên tay chém đứt bụi gai rậm rạp trên đường, an toàn xuống đất.

“Đại nhân! Chúng ta tìm được cái này!” Một thị vệ đưa vài nát màu đen trong tay cho Đào Như Lý, Đào Như Lý tiếp nhận xem xét, sắc mặt càng thêm trầm trầm, đây là vải tử y phục của Thủy Thủy! Nắm chặt hai tay, Đào Như Lý trầm giọng nói: “Hân bọn họ ở gần đây, đi tìm ngay lập tức! Chú ý những thích khách kia, bọn họ có độc! Nhớ kỹ, dù thế nào, an nguy của bệ hạ và Thủy Thủy là quan trọng nhất!”

“Vâng!” Năm mươi thị vệ tinh nhuệ nhất chia năm người một đội, nhanh chóng biến mất trong rừng rậm.

“Ha ha, tôi vừa khéo, ta đang lo không có người giúp ta tìm Phong Hàn Bích!” Vẫn ẩn nấp trên đại thụ rậm rạp, sau khi bọn họ rời đi, Thuần Vu Quyết mới nhảy xuống, âm trầm cười, nhanh chóng đuổi theo nhóm người Đào Như Lý.

Chung Như Thủy mang hai con cá trở lại khe núi, trên mặt có chút sầu lo. Phong Hàn Bích vừa nhóm lửa, thấy sắc mặt hắn không tốt, liền hỏi: “Làm sao vậy?”

Chung Như Thủy ngồi xuống cạnh y, xâu cá qua nhánh cây, đặt lên đồng lửa, rồi nói: “Nước lên cao, đã tràn bờ sông, khoảng năm sáu canh giờ nữa, e rằng khe núi cũng bị nước ngập.” Hắn chọn nơi này tránh né là vì tình hình khẩn cấp, nên đã quên nếu như nước sông dâng cao, bọn họ sẽ chết đuối trong khe núi!

“Không sao, chờ ăn no chúng ta rời đi, không có gì đáng ngại.” Phong Hàn Bích an ủi hắn, “Nếu ngươi không biết bơi, vì phu có thể cố mà công ngươi bơi ra ngoài.”

“Hừ hừ,” Chung Như Thủy cười lạnh hai tiếng, “Năm ấy gia roi vào Sĩ Mị hà cũng chẳng chết, phải sợ con thủy triều nhỏ nhỏ này ư?” Nói xong câu đó, hai người đều sững sờ, trầm mặc xuống, trong mắt Phong Hàn Bích hiện lên thống khổ. Chung Như Thủy âm thầm chửi mình nói chuyện không suy nghĩ, tự dưng nhắc đến nó!

“Khụ khụ,” Chung Như Thủy xấu hổ ho hai tiếng, chuyển chủ đề: “Thương thể trên lưng ngươi đã tốt hơn nhiều?”

“Ừm, không còn chảy máu, dùng mấy lần Quỳnh Ngọc Lộ là có thể khỏi hẳn.” Phong Hàn Bích thần nhiên nói.

“Còn dùng?” Chung Như Thủy cả kinh, “Không chảy máu thì dừng dùng, dược tính của nó quá mãnh liệt, đến lúc đó ngươi không chết vì đổ máu quá nhiều mà chết vì đau! Lát nữa ta ra ngoài hái ít thảo dược giúp ngươi thoa, tốt xấu gì ta cùng theo Hồ Đồ lẫn lộn bảy năm, có hiểu dược lý một chút.”

Phong Hàn Bích khẽ cười, lắc đầu nói: “Võ công của thích khách rất cao cường, nếu thương thể của ta nghiêm trọng, không thể bảo hộ ngươi chu toàn. Hơn nữa, loại đau đớn này không là gì, hưởng hồ dược tính của Quỳnh Ngọc Lộ, ta đã quen.” Chung Như Thủy sững sờ, cau mày nói: “Kỳ thật ta luôn muốn hỏi ngươi, tại sao lại mang Quỳnh Ngọc Lộ trong người? Nếu dùng để phòng bị thương, thì mang được trị thương bình thường mới đúng.”

“Ngươi muốn biết?” Phong Hàn Bích nhìn hắn, Chung Như Thủy học bộ dáng của y, nhú mày, ý là cứ nói!

“Bởi vì nó dùng tốt, vết thương nhỏ liền biến mất trong một ngày, ngay cả dấu vết cũng không có. Dù bị thương cũng không lưu lại sẹo, trăm rất yêu quý bề ngoài của mình!” Phong Hàn Bích cười cười, sau đó đưa cá đã nướng chín cho Chung Như Thủy: “Trả lời xong, ăn trước.”

Chung Như Thủy bữu môi, hoa thủy tiên chuyển thể sao, đom đống như vậy! Nhận lấy, bực bội cắn một miếng, ghét bỏ nhìn con cá nướng, oán hận: “Đều do hoàng đế Lang Hiên tiểu nhân hèn hạ! Lật lọng, dùng nghị hòa khiến chúng ta buồn lòng cảnh giác, rồi phái người tới giết ngươi! Tốt nhất đừng để ta bắt được hắn, bằng không mỗi ngày ta mở miệng hắn, rót Quỳnh Ngọc Lộ vào! Bắt hắn ăn cá nướng!”

Phong Hàn Bích bật cười: “Ngươi định đối xử với muội phu như vậy?”

Muội phu? Chung Như Thủy nghi hoặc nhìn Phong Hàn Bích, Phong Hàn Bích biết chắc chắn hắn đã quên, ai kêu hắn là hàng giả? “Thuần Vu Lưu thế tử, xem ra ngươi thật sự quên thân phận vốn có của mình.....”

“A!” Chung Như Thủy kêu sợ hãi, “Đúng vậy, hoàng đế Lang Hiên là lão công của Anh nhi!” Chung Như Thủy buồn bực vò đầu, càng không muốn ăn. Hắn ở Tụy Long thôn tiêu dao bảy năm, đều đã quên mất đệ đệ muội muội!

“Nhưng, người đến ám sát ta, không phải hắn.” Phong Hàn Bích nhìn Chung Như Thủy, “Nhưng cũng là người có quan hệ với ngươi, là đệ đệ Thuần Vu Quyết của ngươi, hắn dùng tên Ngu Quyết, trở thành đại tướng quân của Hoàng Diệp. Nên Lang Hiên mới có thể kết minh với Hoàng Diệp đánh Quỷ Tà, bọn họ vì báo thù cho ngươi mà đến đây.”

Không phải chứ? Chung Như Thủy ngốc trệ, vì hắn mà khơi mào chiến hỏa? Thái quá rồi!

“Ý của ngươi, người truy sát chúng ta là Tiểu Quyết? Là hắn hại ngươi thế này?” Chung Như Thủy ần ần lửa giận, tiểu hài tử khờ dại nhất gan hay khóc trước kia, sao biến thành như vậy?

“Hắn chỉ muốn báo thù cho ngươi.....” Phong Hàn Bích hiểu tâm tình của Thuần Vu Quyết, y cũng vì Chung Như Thủy mà tự làm khổ mình bảy năm? Nếu y là Ngu Quyết, có lẽ còn tàn nhẫn hơn!

“Dù nguyên nhân gì, hắn làm như vậy là sai! Vì thù riêng, khơi mào phân tranh, muốn đưa ngươi vào chỗ chết, bọn họ xem mạng người là gì!” Chung Như Thủy lạnh lùng nói, “Hiện giờ ta xuất hiện, bảo bọn họ dừng tay!”

“Như nhi!” Phong Hàn Bích trầm giọng quát, “Chuyện không đơn giản như ngươi nghĩ, một người chết bảy năm đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, nói là đại ca của hắn, hắn sẽ tin sao? Nếu không tốt thì sự tình càng gay go hơn!” Phong Hàn Bích giữ chặt Chung Như Thủy, “Bình tĩnh một chút, chúng ta từ từ nghĩ cách, không sao.”

Chung Như Thủy nhìn Phong Hàn Bích, sau đó cúi đầu xuống, rầu rĩ nói: “Thực xin lỗi, đều vì ta.....”

Phong Hàn Bích cười nhẹ nhéo chớp mũi hân: “Chuyện này đâu liên quan tới người? Nhanh ăn, không muốn ăn cũng phải ăn. Chờ ta thoa được nghỉ ngơi một chút, thời gian đến lúc nước sông dâng còn đủ, chờ trời tối chúng ta rời khỏi đây.”

Chung Như Thủy sờ mũi, nhìn cá trên tay, kiên trì ăn hết.

Đợi lúc ánh sáng tắt đi, Chung Như Thủy diu Phong Hàn Bích còn chưa hết được tính ra khỏi khe núi. Mưa bụi phát phơ, không tầm tã như trước, nhưng nước sông đã tăng vọt, ngập đến cửa khe, không thể thấy ghềnh đá nhỏ trước đó hân bước qua.

“Chúng ta phải nhanh một chút.” Chung Như Thủy lo lắng, vết thương của Phong Hàn Bích không thể chạm vào nước, chính hân chỉ mặc lý y, ngoại sam đều khoác trên người Phong Hàn Bích, hy vọng tránh được nước mưa.

“Ôm chặt ta.” Phong Hàn Bích nói không đầu không đuôi, Chung Như Thủy siết chặt thắt lưng y, trong nháy mắt liền bay lên trời! Còn chưa kịp kêu sợ hãi, bọn họ đã thành công đến bờ bên kia.

“Người bị thương còn dùng khinh công! Không muốn sống nữa!” Chung Như Thủy đỡ thân thể khẽ lay động của Phong Hàn Bích, trên trán Phong Hàn Bích lấm tấm mồ hôi.

“Như thế nhanh hơn.” Phong Hàn Bích thần nhiên nói, thấy Chung Như Thủy sắp nổi giận liền vội vàng nói tiếp: “Vết thương không phải chạm nước.” Chung Như Thủy trừng mắt nhìn y, nếu không vì nước dâng cao, bọn họ còn có thể trốn trong khe núi vài hôm nữa! Cũng không cần Phong Hàn Bích bất chấp vết thương mà ra ngoài.

“Đi.” Phong Hàn Bích dựa nửa người trên vai Chung Như Thủy, kỳ thật được tính đã qua, hiện giờ y chỉ có chút mệt mỏi, nhưng y vui vì Chung Như Thủy lo lắng cho y, hướng hồ đường còn dài, cố đầu hủ ăn cũng không tệ lắm. Hiên nhiên Chung Như Thủy không biết tâm tư xa xa của y, chỉ biết y đau nhức khó chịu, cố gắng diu Phong Hàn Bích cao hơn mình quá nửa cái đầu, lo lắng trên mặt càng ngày càng sâu.

Trong đêm tối, chập vạt trên sơn đạo lầy lội hơn nửa canh giờ, mới phát hiện bọn họ luôn vòng quanh khu vực này. Không đợi Chung Như Thủy kêu rên lạc đường, một đám hắc y nhân xông ra. Chung Như Thủy trợn trắng mắt, không còn khí lực mắng ông trời, từ giờ hân sẽ không hi vọng lão thiên gia có thể phúc hậu với hân nữa!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Đuổi giết

Chung Tiểu Trùng ngồi trên lỗ châu mai cao cao, thân đại tán bị nó dùng chân kẹp chặt, tay nhỏ bé chống cằm nhìn về phương xa, thỉnh thoảng chớp mắt, chỉ cần phía trước có chút động tĩnh liền đuổi cổ chờ đợi. Khi thấy đó là binh sĩ tuần tra hay tỏ hoang chạy loạn, liền thất vọng cúi đầu, ủy khuất khiến người ta đau lòng!

Thủ vệ trên thành đều len lén đánh giá tiểu hải tử kỳ quái này, từ đêm qua nó luôn ngồi đó không nhúc nhích, nhìn phía xa, chỉ có một nam tử tuần nhả đến đưa cho nó hai cái bánh bao lớn vào sáng nay rồi rời đi, cũng không mang nó về. Về mặt tiểu hải tử tràn đầy lo lắng, môi khẽ mím, bánh bao đặt trong lòng không được nó động đến. Có một tiểu binh nhìn không nổi nữa, bước đến khuyên nó ăn chút gì, nó chỉ lắc đầu không nói lời nào, cố chấp nhìn phía trước, không để ý tiểu binh. Tiểu binh thở dài, bắt đắc dĩ trở lại vị trí. Trình tướng quân nói, thân phận của hải tử này đặc biệt, nó muốn làm gì mặc nó, tuyệt không thể ngăn trở. Rốt cuộc đặc biệt thế nào, Trình tướng quân không nói, nhưng nghe trong quân đồn thổi, hải tử này cầm trong tay ấn soái của hai mươi vạn U Ảnh quân. Đường nhiên bọn họ chỉ cho rằng đó là lời nói đùa, hoàng đế bệ hạ anh minh thần võ của bọn họ sẽ giao ấn soái cho một tiểu hải tử sáu tuổi ư! Ai sẽ tin! Cho nên bọn họ cũng chỉ suy đoán, có lẽ hải tử này là công tử của vương công quý tộc nào đó, đến biên quan rèn luyện!

Mưa rơi dần dần nhỏ, trời mờ mờ sáng giờ đã đen kịt. Hồ Đồ và Chung Như Phong bung dù đi lên tường thành, Chung Tiểu Trùng nghe được bước chân bọn họ, biết rõ bọn họ đến cũng không quay đầu lại nhìn, chỉ dùng thanh âm rầu rĩ nói, “Đại bá, vì sao cha và Phong Hàn Bích vẫn chưa trở lại? Bọn họ không biết Tiểu Trùng đang đợi bọn họ ư?”

Chung Như Phong sững sờ, Hồ Đồ nhẹ lắc đầu, thờ dài, tiến lên ôm lấy bả vai Tiểu Trùng: “Người có cảm giác hoảng sợ không?”

Tiểu Trùng ngẩng lên nhìn Hồ Đồ, lắc đầu không nói gì.

“Không có cảm giác, nói rõ cha người và Phong... hoàng thượng đều vô sự, rất an toàn, chỉ chưa có cách hội hợp với chúng ta.” Hồ Đồ an ủi nó, len lén thè lưỡi, thiếu chút nữa hân cũng gọi trực tiếp tên Phong Hàn Bích như Tiểu Trùng!

“Là Phong Hàn Bích, không phải hoàng thượng!” Tiểu Trùng không thích người khác gọi Phong Hàn Bích là hoàng thượng, trong sách đều nói hoàng thượng là chân long thiên tử, cao quý hơn thần tiên, mà phạm nhân thì không tiếp xúc với người thường, Phong Hàn Bích không như thế! Y rất thương mình, rất thương cha, là người rất tốt, không phải chân long thiên tử gì cả!

Hồ Đồ kinh ngạc, mà ngay cả Chung Như Phong cũng sững sốt, hai mặt nhìn nhau, thật sự đoán không được tại sao Tiểu Trùng nói thế. Hồ Đồ đành

phải nói: “Tiểu Trùng, nếu ngươi thật sợ lo lắng cha ngươi, nên hảo hảo chiều cố chính mình, nếu cha ngươi trở về thấy ngươi bị bệnh, hẳn sẽ thương tâm, ngươi muốn cha thương tâm ư?”

“Không muốn.” Tiểu Trùng lắc đầu.

“Vây trở về, tắm rửa sạch sẽ, ăn no, ngủ một giấc, cha ngươi và. Y sẽ trở lại!” Hồ Đồ thật sự không có can đảm gọi thẳng tên hoàng đế, lúc Tiểu Trùng vừa gọi tên hoàng đế đã khiến binh sĩ chung quanh giật mình mở to mắt, đồng loạt nhìn Chung Tiểu Trùng to gan lớn mật, nếu không nhận được thông tri của Trình Viễn trước đó, bọn họ đã sớm bắt Tiểu Trùng vì tội bất kính với thiên tử!

Tiểu Trùng nhìn ngoài thành, có chút do dự. Chung Như Phong không nói hai lời, trực tiếp tiến lên ôm lấy Tiểu Trùng, trầm giọng: “Trở về!” Tiểu Trùng chưa bao giờ thấy Chung Như Phong nghiêm khắc như vậy, sợ tới mức nhất thời không dám nói lời nào, Hồ Đồ chắc lưỡi, lúc cần thiết, nhất gia chi chủ thật có tác dụng!

“Ai nha!” Tiểu Trùng đột nhiên kinh hô một tiếng, “Bánh bao của ta!” Sau đó giầy dựa nhảy khỏi lòng Chung Như Phong, xông vào màn mưa, nhìn hai chiếc bánh bao vốn trắng phau giờ bẩn thỉu nằm dưới đất, Tiểu Trùng ngồi xuống, ủy khuất lắm bầm: “Bánh bao của ta.”

Hồ Đồ vội vàng dù che trên đầu Tiểu Trùng, lớn tiếng nói: “Ngươi giữ lại bánh bao làm gì? Cả ngày ngươi đều không ăn!”

“.....” Chung Tiểu Trùng thì thào một câu, Hồ Đồ không nghe rõ, Chung Như Phong lại nghe nhất thanh nhị sở!

“Cái gì?” Hồ Đồ hỏi.

“Bánh bao muốn lưu cho cha và Phong Hàn Bích.” Tiểu Trùng cong môi, nó muốn lúc cha và Phong Hàn Bích trở về liền có bánh bao ăn, không phải đói bụng, kết quả. Bộ dáng sắp khóc của Tiểu Trùng khiến tâm mọi người ở đây đều co rút! Tiểu Trùng hấp hấp cái mũi, nén lại nước mắt, nó từng nói qua, không khóc, nhất định không khóc!

“Tiểu Trùng.” Hồ Đồ ngồi xuống cạnh nó, nắm bờ vai gầy nhò: “Bây giờ chúng ta trở về, làm rất nhiều rất nhiều bánh bao thịt nóng hổi, chờ cha ngươi và y trở lại, có thể ăn bánh bao tốt nhất.”

Chung Như Phong thở dài, cúi người ôm lấy Tiểu Trùng, nhẹ giọng nói với nó: “Hài tử, thực xin lỗi.”

Tiểu Trùng chôn đầu trước ngực hắn, nhỏ giọng: “Không liên quan tới đại bá, là Tiểu Trùng không cẩn thận.”

Chung Như Phong xoa đầu nó, đau lòng, hài tử trưởng thành quá sớm không phải là chuyện tốt.

Lúc bọn họ xoay người, mới thấy Trình Viễn không bung dù đứng phía sau bọn họ, một thân ướt đầm.

Chung Như Phong ôm Tiểu Trùng đi đến chỗ hắn, Trình Viễn nhìn Tiểu Trùng, trong lòng vừa vui mừng vừa đau xót, chuyện vừa rồi hẳn đều thấy được. Hồ Đồ tiến lên, vội vàng hỏi: “Trình tướng quân, có tin tức sao?”

Trình Viễn chấn động, thất lạc lắc đầu, lại lo lắng nhìn Tiểu Trùng: “Nhưng các vị đừng lo lắng, Lang Hiên không có bất kì động tĩnh nào, cái này nói rõ hoàng thượng và Chung công tử còn an toàn.” Hắn không nói ra thân phận của Chung Tiểu Trùng với người trong quân doanh, chỉ vì nó tuổi nhỏ mà tay cầm ngọc tỷ, sợ nó gặp phiền toái!

Hồ Đồ còn muốn nói gì nữa, chợt nghe Tiểu Trùng rầu rĩ nói: “Đại bá, Đồ thúc thúc, chúng ta trở về làm bánh bao, chờ lúc cha và Phong Hàn Bích về có thể ăn, bọn họ không phải đói bụng.”

Chung Như Phong sửng sốt, nói: “Hảo.” Sau đó gật đầu với Trình Viễn, ý bảo Hồ Đồ đuổi theo, sau đó rời khỏi thành lâu.

Trình Viễn nhìn bóng lưng bọn họ, trong lòng vắng lặng. Hy vọng trời phù hộ Quý Tà, phù hộ bộ hạ bình an vô sự!

Đêm tối, có hai bóng người chạy trốn trong rừng cây rậm rạp. Mưa lại dần dần nặng hạt, roi xuống lá cây phát ra thanh âm “Lộp bộp”.

“Hắn là bọn họ chạy bên này, lục soát!” Một mệnh lệnh mang theo tức giận từ nơi không xa truyền đến, Phong Hàn Bích kéo Chung Như Thủy dừng bước, Chung Như Thủy lo lắng nhìn Phong Hàn Bích, làm sao bây giờ?

Phong Hàn Bích nhanh chóng đánh giá bốn phía, thấy cây cối cao lớn dày đặc, liền ôm Chung Như Thủy, mượn lực nhánh cây, nhảy lên đại thụ cao chừng mười mét. Vài hắc y thích khách đến nơi bọn họ vừa dừng lại, Phong Hàn Bích và Chung Như Thủy đã ẩn vào tán cây um tùm. Thích khách tìm kiếm một hồi, lại tiếp tục đi về phía trước.

Đứng trên cây cao lớn quan sát bọn họ, Chung Như Thủy len lén thở phào, rốt cục đi! Vội vàng quay đầu nhìn về phía Phong Hàn Bích, Phong Hàn Bích thờ hờn hển, trên mặt là mồ hôi và nước mưa lẫn lộn.

Chung Như Thủy ôm thắt lưng y, lo lắng muốn kiểm tra vết thương, Phong Hàn Bích lại giữ chặt tay hắn, ghé vào lỗ tai hắn nói khẽ: “Không sao.”

Có thể không sao ư! Chớp mũi truyền đến mùi máu tươi nồng đậm khiến Chung Như Thủy thật sự muốn khóc lớn, càng muốn bắt được tiểu tử đáng chết Thuần Vu Quyết, ra sức đánh một trăm đại bản, sau đó đổ Quỳnh Ngọc Lên lên vết thương của hắn, báo thù cho Phong Hàn Bích!

Như là biết rõ suy nghĩ của Chung Như Thủy, Phong Hàn Bích cong khóe môi, kéo hắn ngồi xuống nhánh cây rắn chắc, ôm hắn vào lòng, nói khẽ: “Không phải máu của ta, là máu những thích khách kia bắn lên người, đừng lo lắng.”

Chung Như Thủy vui đầu vào lòng y, ôm thật chặt thắt lưng y, trong lòng đau muốn chết, Phong Hàn Bích chưa khi nào chặt vật như vậy! Nếu không vì hắn, sẽ không cần lưu lạc đến nước này, nếu năm đó hắn không chọn cách trốn tránh, chuyện hôm nay sẽ không xảy ra!

“Vừa dọa đến người a?” Phong Hàn Bích vỗ nhẹ lưng hắn, vừa rồi bọn họ bị lạc trong rừng cây, lại đột nhiên xông ra năm gã thích khách, vì không muốn Chung Như Thủy bị thương, y bất chấp rất nhiều, mỗi chiêu hung ác đoạt mệnh, nhanh chóng kết liễu năm gã thích khách rồi dẫn hắn trốn. “Kỳ thật ta không muốn người thấy bộ dáng tàn nhẫn thị huyết của ta, ta luôn cố gắng không để người nhìn thấy ta giết người, sợ người nghĩ ta lãnh huyết vô tình, sẽ tránh né ta.....”

Chung Như Thủy ôm chặt y, trước kia..... Đúng vậy, Phong Hàn Bích chưa từng giết người trước mặt hắn, mỗi lần chỉ cần hắn nói dừng, Phong Hàn Bích sẽ thả kiếm trong tay, sau đó nói với hắn – “Chỉ vì người!” Đúng vậy, chỉ vì hắn, Phong Hàn Bích mới thả kiếm trong tay. Đêm nay, quả thật hắn bị sự tàn bạo của Phong Hàn Bích hù dọa, máu tươi tung tóe bốn phía khiến hắn sợ tới mức mặt trắng bệch, nhưng hắn lại không sợ Phong Hàn Bích. Lúc ấy hắn sợ, là sợ Phong Hàn Bích không địch lại bọn họ, cũng sẽ có kết cục như vậy? Hắn không muốn thấy điều đó! Hắn tuyệt đối không muốn kết cục đó xảy ra, cho nên, chỉ có thể bất địch nhân chết!

“Ta không sợ, nhớ kỹ, phải bình an ra ngoài cùng ta, cùng ta trở lại bên cạnh Tiểu Trùng!” Chung Như Thủy kiên định nói.

“Nhất định.... Cùng trở lại, bên cạnh nhi tử của chúng ta.....” Phong Hàn Bích xoa gò má Chung Như Thủy, nỉ non, khẽ hôn môi hắn, Chung Như Thủy không đẩy ra, ngược lại chủ động hôn lên, ôm sát cổ y.

Phong Hàn Bích tràn đầy kinh hi, kể từ khi gặp lại, đây là lần đầu tiên Chung Như Thủy chủ động như vậy! Đề cái ót của hắn, làm sâu sắc nụ hôn, hít mất dò xét sắc mặt ủng hồng của Chung Như Thủy, vừa định thực hiện động tác tiếp theo thì Phong Hàn Bích chân động, nhiệt độ này?

Kéo khoảng cách giữa hai người, Phong Hàn Bích chạm vào trán Chung Như Thủy, sau đó nhìn chằm chằm hai mắt đỏ au của hắn, trầm giọng: “Người phát sốt!”

Chung Như Thủy chớp chớp mí mắt nặng trĩu, phát sốt? Khó trách hắn vẫn cảm thấy đầu choáng váng, hóa ra là phát sốt a.....

“Không sao, đầu chỉ có chút nặng.” Chung Như Thủy xui lơ trong lòng Phong Hàn Bích, thanh âm mơ hồ, “Ta nghỉ ngơi một lát sẽ không sao.....”

“Như nhi!” Phong Hàn Bích lo lắng gọi Chung Như Thủy, lòng trầm xuống, đang muốn ôm Chung Như Thủy đi, lại bị hắn giữ chặt. Chung Như Thủy mơ mơ màng màng nói khẽ: “Người đừng xúc động, hiện giờ mang ta ra ngoài sẽ liên lụy người, đến lúc đó chúng ta thật sự phải chết! Ta không sao, nghỉ ngơi một chút là được, thực..... Người đừng đi.....”

“Đáng chết!” Phong Hàn Bích thống khổ chửi bới một tiếng, may mắn tán cây đủ rậm rạp, mưa lớt qua không nhiều, Phong Hàn Bích cời ngoại sam phủ lên người Chung Như Thủy, tuy đã ướt đầm, nhưng có còn hơn không!

Chung Như Thủy nửa tỉnh nửa mê trong lòng Phong Hàn Bích, lúc thì gọi Tiểu Trùng, lúc thì gọi Hành Chi. Phong Hàn Bích biết ý thức của hắn đã mơ hồ, nhưng chỉ có thể cắn răng chịu đựng. Chung Như Thủy nói rất đúng, hiện giờ ra ngoài sẽ bị những thích khách kia chém giết, y không thể để Như nhi lâm vào tình cảnh càng nguy hiểm! Vươn tay đặt sau lưng Chung Như Thủy, truyền nội lực cho hắn. Như vậy có thể bảo trụ hắn..... Phong Hàn Bích mỗi một nghĩ.

“Đại nhân!” Một thị vệ chạy vội tới trước mặt Đào Như Lý, “Phát hiện năm cổ thi thể phía trước!”

Đào Như Lý cả kinh, bước nhanh theo thị vệ kia. Khi thấy năm cổ thi thể, Đào Như Lý thở phào, là thích khách. Ngồi xuống cẩn thận kiểm tra, tìm được một lệnh bài có khắc hai chữ “Hoàng Diệp”, vết thương trên người, một kiếm phong hầu.

“Là bệ hạ! Những người này đã giao thủ với bệ hạ, trên thi thể còn lưu lại chút nhiệt độ, hắn bệ hạ ở gần đây! Gõ tín hiệu, triệu hồi những người khác! Toàn lực tìm xung quanh!” Đào Như Lý kích động nói, nhìn lệnh bài trên tay, ánh mắt nguy hiểm. Hắn gõ tín hiệu không chỉ thông tri người của mình, mà quan trọng hơn còn dẫn địch nhân tới đây, gây ông đập lưng ông, một mẻ hốt gọn!

“Vâng!” Năm thị vệ theo lệnh hắn bắn yên hỏa lên không trung, tản ra các hướng khác nhau.

Thuần Vu Quyết vẫn ẩn nấp phía sau bọn họ nở nụ cười âm lãnh, đến đây đi, dẫn chúng ta tới, cho các người cùng bệ hạ tôn kính của các người cùng nhau xuống hoàng tuyền!

Mẫn Dương thành.

Thương Giác Trung và Lê Khổ tới nơi, vừa xuống ngựa liền nghe lính liên lạc báo lại, phó tướng Liên Mâu của U Ảnh quân mang theo một vạn nhân mã tới hôm qua, còn mười vạn đại quân đang trên đường!

Thương Giác Trung và Lê Khổ liếc nhau, trong mắt đều thấy được kinh hi, bệ hạ đã an toàn đến Quý Tà!

Hai người nhanh chóng tới chỗ nghỉ ngơi của Liên Mâu, về mặt Liên Mâu nặng nề, hướng bọn họ gật gật đầu, Lê Khổ mới phát hiện tất cả phó tướng đều đến đông đủ.

Thương Giác Trung hoảng hốt: “Xảy ra chuyện gì?”

“Tướng quân, hoàng thượng đã xảy ra chuyện.” Liên Mâu nghiêm túc nói.

“Cái gì?” Thương Giác Trung kinh hô, “Hoàng thượng đã xảy ra chuyện, hoàng thượng chưa trở về Quý Tà?”

“Rốt cục xảy ra chuyện gì!” Lê Khô trầm mặt hỏi.

“Hoàng thượng bị tập kích trên đường trở về, cùng công tử Chung Như Thủy mất tích.” Liên Mâu nói qua sự tình cho hai người.

Thương Giác Trung và Lê Khô nghe xong, vẻ mặt suy nghĩ sâu xa, Lê Khô trầm giọng hỏi: “Hoàng thượng mất tích, sao có thể điều động mười vạn U Ảnh quân tiến vào chiếm giữ Lang Hiên, tiếp viện chúng ta?”

“Cái này,” Liên Mâu do dự một chút: “Là thái tử điện hạ, hoàng thượng đem ngọc tỷ và ấn soái giao cho điện hạ, điện hạ phải mười vạn binh mã tới trợ giúp tướng quân.”

“Thái tử?” Lê Khô và Thương Giác Trung cùng kêu lên, ngay cả thị cơ hoàng thượng cũng không có, thái tử ở đâu ra?

“Đúng vậy, không thể ngờ thái tử mới sáu tuổi đã quyết đoán như thế, lại có thể bình tĩnh an bài mọi chuyện, Quý Tà có được thái tử, là phúc khí của bách tính thiên hạ!” Liên Mâu tán thưởng, “Không chỉ diện mạo giống bệ hạ, mà ngay cả khí phách cũng tương tự!”

Thương Giác Trung và Lê Khô hai mặt nhìn nhau, hoàng thượng có hài tử sáu tuổi lúc nào? Lê Khô nghĩ nghĩ, đột nhiên giật mình, tiểu hài tử sáu tuổi! Chẳng lẽ là nhi tử của Thủy Thủy – Tiểu Trùng? Diện mạo giống bệ hạ? Lê Khô cẩn thận hồi tưởng khuôn mặt của Tiểu Trùng và Phong Hàn Bích, tràn đầy khiếp sợ! Rốt cục hẳn hiểu vì sao lúc thấy Tiểu Trùng lại có cảm giác kỳ quái, bởi vì nhi tử của Thủy Thủy rất giống bệ hạ! Lúc đó chỉ nghĩ nó là nhi tử của Thủy Thủy nên không chú ý, huống hồ hẳn chưa cẩn thận quan sát Tiểu Trùng đã phải cùng Thương Giác tới Lang Hiên nghị hòa!

Vì sao? Lê Khô đau đầu nghĩ, vì sao nhi tử của Thủy Thủy lại giống bệ hạ? Thương Giác Trung luôn là người đơn thuần, căn bản không thể nghĩ tới phương diện này, có chút oán giận nghĩ, Phong Hàn Bích có nhi tử bên ngoài, hóa ra y đã sớm phản bội Thủy Thủy!

“Hiện giờ, có tin tức của hoàng thượng không?” Thương Giác Trung ổn định tâm tình, nghiêm mặt hỏi.

“Không có, Đào đại nhân mang theo năm trăm người vào núi tìm kiếm, nhưng vài ngày qua, vẫn không có tin tức truyền về.” Liên Mâu lo lắng lắc đầu.

“Tướng quân, tin tưởng Đào đại nhân, chắc chắn hẳn sẽ cứu được hoàng thượng và Thủy Thủy. Hoàng thượng giao ấn soái cho thái tử bảo thái tử phải bình tới tiếp viện chúng ta, chính là muốn chúng ta toàn lực tiêu diệt Lang Hiên và Hoàng Diệp! Chúng ta quyết chiến một trận, rửa nhục cho Quý Tà!” Lê Khô trầm mặt, nghiêm túc nói.

“Nói rất hay!” Thương Giác Trung mạnh mẽ nắm chặt hai tay, nở nụ cười âm tàn: “Để chúng ta thu thập bọn họ, khiến từ nay về sau hãy nghe đến danh hào Quý Tà, bọn họ đều tự động thần phục!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 75: Thương tiếc

Lang Hiên hoàng cung.

“Người còn chưa tìm được?” Phó Tử Lưu hỏi trình sát quỳ gối đối diện.

“Hồi bẩm hoàng thượng, mấy ngày trước Ngũ tướng quân mất liên lạc với quân ta, đến nay vẫn chưa tìm được.” Trình sát hồi báo.

“Còn không mau đi tìm! Khúc Dương Vũ đâu? Hai người bọn họ thường ở cùng nhau cơ mà? Gọi người đi tìm hẳn cho trăm!” Phó Tử Lưu hỗn hển rống.

“Bẩm hoàng thượng, mấy ngày nay Khúc đại nhân cũng không ở trong quân.” Trình sát kinh sợ nói.

“Còn chưa cút đi tìm!” Phó Tử Lưu rống giận.

“Vâng, vâng!” Trình sát chạy ra ngoài.

“Còn người nữa!” Phó Tử Lưu xoay người nhìn người đang ngồi trên ghế thành thoi uống trà, “Đều do người dung túng hạ thần! Nếu không, sao có thể thành ra như vậy!”

Người nọ đặt ly trà xuống, cười khò: “Người tức giận làm gì? Thương Giác Trung đâu đánh mỗi mình Lang Hiên, còn Hoàng Diệp của ta nữa!” Người nọ chính là hoàng đế của Hoàng Diệp – Tần Nghị! Tần Nghị thờ dài: “Chẳng phải ta vút cả Hoàng Diệp, ngàn dặm xa xôi chạy tới đây bắt người sao, đợi tìm được Tiểu Quyết, chắc chắn ta sẽ hung hăng đánh mông hần!”

Phó Từ Lưu phi nhỏ liếc y một cái, đánh mông? Vừa nhìn thấy người ta, ngay cả mình họ gì cũng không nhớ rõ, đúng là hôn quân háo sắc! Thuận Vu Quyết muốn mượn ám vệ của mình liền hai tay dâng, xem, bây giờ người ta dẫn ám vệ của người đi ám sát hoàng đế Quý Tà! Thương Giác Trung đánh tới cửa nhà, Hoàng Diệp người nghĩ ẩn nấp sau Lang Hiên là vạn sự đại cát sao? Nếu không nể Tần Nghị là biểu đệ của mình, Phó Từ Lưu hần sẽ là người đầu tiên chiếm Hoàng Diệp!

Tần Nghị bị hần khinh bỉ, xấu hổ khụ một tiếng: “Khụ, chắc chắn lần này ta sẽ hung hăng giáo huấn hần! Biểu huynh yên tâm, tuy Hoàng Diệp là quốc gia thương mại, nhưng năm mươi vạn đại quân vẫn có thể chiến đấu, cùng lắm thì cùng Quý Tà liều mạng, cá chết lưới rách!” Tuy thực lực của Hoàng Diệp yếu nhất trong ba cường quốc, nhưng lại có kinh nghiệm của gian thương! Nếu không, sao có thể giữ vững cơ nghiệp mấy trăm năm? Huống hồ Tần Nghị là đại gian thương có bản lĩnh!

“Ai, được rồi, chuyện Tiểu Quyết đừng để biểu tẩu của người biết, một tháng nữa nàng sẽ lâm bồn, hiện giờ nàng cần an tâm dưỡng thai! Trong khoảng thời gian này, ta muốn bồi nàng, người thu thập cục diện sạch sẽ cho ta!” Phó Từ Lưu không hổ là kẻ yêu vợ số một, dù Thương Giác Trung đánh tới cửa, hần cũng đặt lão bà lên đầu!

Tần Nghị kéo khoe miệng, bản thân cũng thế còn không biết xấu hổ nói mình? “Được, người cứ yên tâm chiếu cố biểu tẩu, ở đây giao cho ta, Tiểu Quyết có tin tức, ta sẽ lập tức thông tri người.”

Phó Từ Lưu bữu môi, vừa định nói, một thị vệ từ ngoài cửa xông vào, quỳ gối trước mặt hai người: “Báo! Ngu tướng quân có tin tức!”

“Xem,” Tần Nghị cong khoe miệng, “Tin tức đã đến rồi?” Y có thể giao ám vệ cho Thuận Vu Quyết, thì cũng có tin tưởng không chế được hần, bên ngoài luôn để Thuận Vu Quyết ra lệnh cho họ, nhưng, y mới là người cầm quyền thực sự!

Phó Từ Lưu đảo hai mắt trắng dã, gian thương chết tiệt! Sau đó không thèm để ý tới y, liền trở lại hậu cung chiếu cố hoàng hậu của mình.

Tần Nghị cười cười, nhàn nhả nhấp một ngụm trà, Tiểu Quyết a Tiểu Quyết, xem ra trăm thật sự quá dung túng người!

Phong Hàn Bích đặt tay lên trán Chung Như Thủy, nóng bỏng, lo lắng trong mắt càng sâu, nghi ngại một đêm, nhiệt độ không hạ ngược lại càng thêm cao!

“Ấn.....” Chung Như Thủy mơ mơ màng màng mờ to mắt, đầu đau như muốn vỡ ra, môi khô lưỡi khô, nuốt nước miếng mà yết hầu đau như bị hỏa thiêu, “Trời đã sáng?” Thanh âm khàn khàn khó nghe, Chung Như Thủy nhíu mày, không thoải mái xoa yết hầu.

“Rất khó chịu?” Phong Hàn Bích để hần ngồi trên đùi của mình, giúp hần thoải mái chút, “Trời đã sáng, ta mang người xuống dưới.”

“Đừng.....” Chung Như Thủy giữ chặt tay y, “Nguy hiểm.....”

“Nếu không tìm đường ra, người sẽ nguy hiểm!” Thanh âm Phong Hàn Bích có chút lạnh, cũng không quản Chung Như Thủy nói gì, ôm hần nhảy xuống đất. Lần này Phong Hàn Bích không đi vào rừng cây rậm rạp, Chung Như Thủy đã rất hư nhược rồi, y không muốn trốn trốn tránh tránh, lãng phí thời gian! Cùng lắm thì gặp thần sát thần gặp phạt giết phạt, ai cũng không ngăn được y!

Ôm Chung Như Thủy băng qua rừng cây, mấy ngày liên mưa tầm tã khiến đường lầy lội, Phong Hàn Bích đi lại khá gian nan. May mắn từ nửa đêm qua mưa đã ngừng, hiện giờ mây đen tản ra, mặt trời hiển hiện, cho bọn hần chút ánh sáng.

Trong rừng cây truyền đến tiếng vang, ánh mắt Phong Hàn Bích lạnh lẽo, hơn mười hắc y thích khách từ bốn phía vọt tới, vây hai người lại.

“Cút ngay.” Phong Hàn Bích lạnh lùng nói, y không muốn lãng phí thời gian với những người này, Như nhi của y không thể đợi nữa!

“Chủ nhân có lệnh, giết không tha!” Một thích khách lạnh lùng mở miệng, giờ kiếm vọt lên.

Phong Hàn Bích buông một tay ôm Chung Như Thủy, kiếm như quỷ mỵ, sau một khắc, tên thích khách kia trùng to mắt chậm rãi ngã xuống, yết hầu phun máu tươi.

Phong Hàn Bích giờ kiếm cười lạnh, giọng điệu đều đều: “Ai còn muốn đến?”

Những người còn lại phát lạnh, bị vẻ ngoan độc của Phong Hàn Bích làm hoảng sợ, không người nào dám tiến lên!

“Cùng đến!” Một thích khách vội vàng ổn định tâm thần, lớn tiếng quát! Toàn bộ thích khách đột ngột bùng tỉnh, bọn họ chỉ hai, trong đó một người bị bệnh, dù lợi hại đến đâu cũng không thể lấy một địch mười!

Lúc Đào Như Lý dẫn năm mươi thị vệ đuổi tới nơi Phong Hàn Bích bị vây, Phong Hàn Bích đã toàn thân đầm máu.

Hơn mười thích khách chỉ còn lại bốn, mà mỗi người đều trọng thương, trong mắt bọn họ tràn đầy sợ hãi, nhìn Phong Hàn Bích như ma quỷ. Phong Hàn Bích thờ hờn hờn, một tay ôm Chung Như Thủy lông tóc vô thương, một tay cầm lợi kiếm nhỏ máu. Phong Hàn Bích vuren lưỡi liếm liếm vết thương trên cánh tay, nụ cười lạnh nơi khoe môi lưu lại một vệt máu đỏ tươi, tựa như Thị Huyết Tu La đến từ địa ngục!

“Hoàng thượng!” Đào Như Lý mang người xông vào vòng vây, nhanh chóng chém giết sạch sẽ.

Phong Hàn Bích thấy viện quân xuất hiện, gánh nặng trong lòng liền giải khai, thiếu chút nữa thoát lực quỳ rạp xuống đất.

“Hoàng thượng! Thủy Thủy!” Đào Như Lý xông lên trước đỡ lấy hai người, thân thể Phong Hàn Bích đầy vết thương, y phục nhuộm máu tươi nhìn không ra màu sắc vốn có. Máu kia, có của chính mình, cũng có của thích khách.

“Hành Chi.” Chung Như Thủy ôm lấy Phong Hàn Bích, thanh âm nghẹn ngào, đau lòng không chịu nổi. Phong Hàn Bích vì bảo vệ hân mà dùng thân thể ngăn cản đao, hân khản giọng nói bên tai y, đừng làm thế, nhưng y lại cười cười, dùng hết khí lực ôm hân, đồng thời vì hân ngăn trở tất cả thương tổn. Phong Hàn Bích vì hân đổ máu, mà hân vì Phong Hàn Bích rơi lệ.

“Ta không sao.” Phong Hàn Bích vươn tay xoa mặt hân, mỉm cười, không cần đau lòng vì ta, Như nhi, cho tới giờ đều là ta phụ ngươi!

“Hoàng thượng, ta cầm máu cho ngươi trước!” Đào Như Lý lo lắng lấy kim sang được ra, run rẩy cõi y phục Phong Hàn Bích, có nhiều chỗ đã huyết nhục mờ mờ, hân không thể không cẩn thận.

“Đi tìm chút nước đến!” Đào Như Lý đỏ mắt, quay đầu hướng thị vệ rống to.

“Vâng!” Năm thị vệ lên tiếng, biến mất trong rừng cây. Những người còn lại vây quanh bọn họ, cảnh giác đề phòng động tĩnh bốn phía. Viện binh là U Ảnh quân do Phong Hàn Bích tự tay huấn luyện, độ trung thành với y có thể nghĩ, thấy hoàng thượng mình kính sợ nhất bị thương nặng như vậy, bọn họ rất muốn bám vằm những thích khách kia!

Chung Như Thủy cắn môi không cho nước mắt rơi xuống, ôm lấy Phong Hàn Bích, để y nằm trong lòng mình, nhìn Đào Như Lý thoa được lên vết thương, trong lòng từng trận đau đớn.

“Như Lý.” Phong Hàn Bích chịu đựng được tính gặm nhấm, “Như nhi sốt cao.”

Đào Như Lý chấn động, hoàng thượng. Vươn tay đặt lên trán Chung Như Thủy, Chung Như Thủy né tránh, lắc đầu: “Chữa thương cho Hành Chi trước!”

Đào Như Lý gật đầu, Thủy Thủy chỉ nóng lên, nhưng vết thương của hoàng thượng không cầm máu sẽ rất nguy hiểm!

“Chú ý!” Đột nhiên, một thị vệ hét lớn, rút kiếm ngăn cản vũ tiến!

“Hộ giá!” Đào Như Lý hét lớn một tiếng, bốn mươi lăm thị vệ vây quanh ba người, hình thành một vòng chắc chắn.

Phong Hàn Bích nghe tiếng hét, vô thức kéo Chung Như Thủy vào lòng mình, Đào Như Lý cầm kiếm chắn trước hai người.

Sơ suất quá! Đào Như Lý ngẫm bực, hân không nên dự định nhân tới lúc Mạc Hoan chưa đến!

Chung Như Thủy thấy có biến cố, sắc mặt trở nên tái nhợt, chứng kiến Phong Hàn Bích vì hân lâm vào hiểm cảnh, giờ trọng thương vẫn liều mạng che chở hân, lửa giận trong lòng bạo phát! Bất kể là ai, tổn thương người của hân, hân sẽ không buông tha!

Vùng khỏi lòng Phong Hàn Bích, Chung Như Thủy kéo Phong Hàn Bích ra sau lưng, cũng không quản cuồng hống đau nhức, lên tiếng hô to: “Thuần Vu Quyết! Lăn ra đây cho lão tử! Ngươi vì ta báo thù sao! Lão tử con mẹ nó còn chưa có chết! Mau lăn ra đây!” Khàn cả giọng rống giận, Chung Như Thủy che vết hân, kịch liệt ho khan, mũi máu tươi truyền đến, con mẹ nó rách vết hân, hô vài câu đã rách! Chung Như Thủy hung hăng nghĩ.

“Như nhi!” Phong Hàn Bích không thể ngờ Chung Như Thủy sẽ làm ra chuyện như thế, cũng bất chấp vết thương, vội vàng tiến lên ôm hân vào lòng.

“Thủy Thủy.” Đào Như Lý xoay người, sững sờ nhìn Chung Như Thủy, thật là, lúc này hân vẫn khiến người ta dờ khóc dờ cười.

Thuần Vu Quyết luôn nấp trong bóng tối thường thức màn vũ tiến, nghe được tiếng rống giận khàn khàn thì sững sờ, tuy thanh âm này khó nghe, nhưng xác thực, rất quen thuộc, tựa như thanh âm mình luôn nhớ tới. Lập tức ra lệnh ngừng, sau đó nhảy lên đại thụ phía trước, tìm vị trí có thể thấy rõ đối phương, cẩn thận tìm kiếm gương mặt quen thuộc trong đám người, lòng bàn tay toát ra mồ hôi lạnh.

Lần lượt nhìn từng khuôn mặt, không phải người hân muốn tìm, Thuần Vu Quyết càng lo lắng, chẳng lẽ bọn họ lừa hân? Đột nhiên, Thuần Vu Quyết chấn động toàn thân, thiếu chút nữa té xuống!

Tuy đã tám năm, nhưng khuôn mặt, Thuần Vu Quyết chết cũng không quên! Thật là đại ca của hân, đại ca của hân không chết. Thuần Vu Quyết kích động nhảy xuống đất, dùng tốc độ nhanh nhất phóng tới chỗ bọn họ. Sát thủ giấu mình trên cây vừa sợ vừa nghĩ, nhưng e ngại Thuần Vu Quyết gặp chuyện không may, bọn họ liền theo Thuần Vu Quyết.

Thị vệ của Phong Hàn Bích thấy thích khách hiện thân, giờ kiếm trong tay, thề bảo vệ hoàng thượng! Lúc thấy đối phương, tất cả mọi người đều sững sờ, thiếu niên tuấn mỹ như tiên nhân này, là người muốn ám sát hoàng thượng?

“Ca ca.” Thuần Vu Quyết dừng lại trước mặt bọn họ, khiếp sợ nhìn Chung Như Thủy, “Ca ca!” Nước mắt Thuần Vu Quyết đột nhiên rơi xuống, bọn thị vệ cả kinh, sao lại khóc a? Không chỉ bọn hân, mà ngay cả người của Thuần Vu Quyết cũng giật mình, Ngu tướng quân lãnh tâm lãnh tình của

bọn hần, khóc?

Chung Như Thủy lạnh lùng nhìn thiếu niên đang khóc lóc gọi “Ca ca”, sau đó đẩy thị vệ ngăn trước mặt, từng bước đi đến chỗ hần.

“Như nhi!” Phong Hàn Bích lao đảo đuổi theo, dù người kia là đệ đệ của Chung Như Thủy, cũng không thể lơ là!

“Ca ca.....” Thuần Vu Quyết muốn tiến lên ôm Chung Như Thủy, Chung Như Thủy lại đột nhiên vung tay cho hần một quyền!

Thuần Vu Quyết bị đánh ngã ngồi trên đất, kinh hãi tới mức quên khóc! Không dám tin nhìn về phía Chung Như Thủy, Thuần Vu Quyết chấn động, vì hần thấy mất Chung Như Thủy lạnh như băng, không mang theo một tia ôn nhu.

“Nếu năm đó ta biết ngươi sẽ biến thành như vậy, ta cũng không đánh bạc một mạng đi cứu ngươi!” Chung Như Thủy lạnh lùng nhìn hần, thanh âm không chút cảm tình. Phong Hàn Bích sửng sốt, đau lòng nhìn Chung Như Thủy.

“Ca ca, không phải..... Ta không có.....” Thuần Vu Quyết muốn giải thích, nhưng hần không biết nên nói cái gì!

“Thủy Thủy chú ý!” Đào Như Lý không vì biến cố trước mắt mà buông lỏng cảnh giác, đột nhiên kinh hô. Một mũi tên sắc nhọn hướng tới Chung Như Thủy, Chung Như Thủy nghe tiếng, giương mắt nhìn lên, Phong Hàn Bích đã đứng ở trước mặt hần, mũi tên đâm xuyên ngực y, lộ ra đầu mũi tên nhiễm máu tươi.

“May mà ngươi không sao.....” Phong Hàn Bích cong khóe miệng, mỉm cười với hần, chậm rãi ngã xuống.

Chung Như Thủy run rẩy, hoảng sợ nhìn Phong Hàn Bích ngã xuống trước mặt mình, “A..... A!! A a!!!” Chung Như Thủy điên cuồng hét to, xông lên trước ôm Phong Hàn Bích, nước mắt thống khổ xệt qua gò má, “Đừng như vậy! Đừng! Ta không cần! Hành Chi, ngươi đã nói sẽ không vứt bỏ ta nữa! Ta không cần!”

“Hoàng thượng!” Đào Như Lý vọt tới bên cạnh hai người. “Tiểu Đào Nhi, mau cứu y, mau cứu y! Van cầu ngươi, mau cứu y a!” Chung Như Thủy tuyệt vọng bắt lấy tay áo Đào Như Lý, không ngừng cầu khẩn. Đào Như Lý lau đi nước mắt trên mặt, giúp Phong Hàn Bích bắt mạch, mạch đập yếu ớt, gần như biến mất! Vội vàng xuất ra ngân châm giúp y phong bế các đại huyệt cầm máu, sau đó tiến hành chữa trị.

“Chủ nhân!” Lúc này Mạc Hoan mang theo đại đội nhân mã đuổi tới, nhanh chóng ngăn vây bắt nhóm người Thuần Vu Quyết.

Thuần Vu Quyết thất thần mặc cho bọn họ trói mình lại, là ai? Là ai bán tên? Là ai muốn giết ca ca của hần? Người của hần đều theo hần nhảy xuống mã, Thuần Vu Quyết nhìn về phía rừng cây rậm rạp, ánh mắt chợt trở nên hung ác, là Khúc Dương Vũ! Là gã! Thuần Vu Anh từng bảo hần thu tay lại, đừng làm chuyện khiến sau này hối hận. Hôm nay hần hiểu được, đã chậm.....

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Ba giọt máu

Chung Tiểu Trùng đang dùng điểm tâm đột nhiên chấn động toàn thân, đưa trên tay rơi xuống đất.

Hồ Đồ nghi hoặc nhìn về phía nó: “Tiểu Trùng, cố gắng ăn đi!”

“Cha.....” Chung Tiểu Trùng mấp máy môi, sắc mặt trắng bệch, “Cha đã xảy ra chuyện..... Cha đã xảy ra chuyện!” Chung Tiểu Trùng nhảy xuống ghế, liền xông ra ngoài.

“Đuổi theo nó!” Chung Như Phong bất ngờ đứng dậy đuổi theo, Hồ Đồ kịp phản ứng cũng theo ra ngoài. Tiểu Trùng và Chung Như Thủy tâm mạch tương liên, có thể cảm ứng được tâm lẫn nhau. Nó cảm giác Chung Như Thủy đã xảy ra chuyện, nhất định không sai!

“Cha! Cha!” Chung Tiểu Trùng khóc nức nở xông ra cửa thành, binh sĩ thủ thành lập tức ngăn nó lại, quát: “Đang lúc giao chiến, bất kì ai cũng không được ra khỏi thành!”

“Ta muốn ra ngoài! Ta muốn tìm cha ta! Để ta ra ngoài!” Chung Tiểu Trùng gầy dựa muốn chạy ra ngoài thành, Chung Như Phong đuổi kịp Tiểu Trùng, liền ôm lấy nó, nói với binh sĩ thủ thành: “Để chúng ta ra khỏi thành!” Chung Như Thủy gặp chuyện không may, bọn họ không thể an tâm chờ!

“Như Phong!” Hồ Đồ không kịp thở chạy tới, sau lưng còn có Trình Viễn.

Trình Viễn tiến lên, quát binh sĩ: “Chuẩn bị ba con ngựa, chúng ta phải ra khỏi thành!”

Binh sĩ nhìn Trình Viễn, đánh giá thoáng qua ba người Chung Như Phong, sau đó mang ba con ngựa tới.

Chung Như Thủy không nói hai lời, ôm Tiểu Trùng lên ngựa lao ra thành, Hồ Đồ và Trình Viễn vội vàng đuổi theo.

Chung Như Thủy gắt gao ôm Phong Hàn Bích, thiết tiễn kia đâm xuyên tim y. Hắn đem “Tử Quy” Đào Như Lý cho hắn ra, trước đã cho Phong Hàn Bích ăn một khóa, hai khóa còn lại, gờ Chung Như Thủy đều cho y ăn hết. Đào Như Lý không ngăn cản hắn, mặc dù “Tử Quy” là thành phẩm cứu mạng, nhưng Phong Hàn Bích không rút mũi tên, tính mạng khó giữ được, ngược lại nếu rút mũi tên, thương thế nặng như vậy, chỉ sợ vô lực xoay chuyển. Đào Như Lý không nói những lời này cho hắn biết, chuyện đã không cách nào vẫn hỏi, chỉ bằng cho hắn chút hy vọng cuối cùng. Nếu như, quốc sư Ngô quốc không chết, có lẽ sẽ cứu được Phong Hàn Bích, nhưng ông đã qua đời hai mươi mấy năm, hy vọng gì cũng không có. Đào Như Lý run rẩy ngồi bên cạnh hai người, tuyệt vọng.

“Hành Chi, tỉnh tỉnh, không phải ngươi muốn chính miệng ta nói cho ngươi biết sao? Hiện giờ ta nói cho ngươi biết, Tiểu Trùng là nhi tử của ngươi, nó là hài tử của hai chúng ta, là thật, ngươi đừng không tin a, nam nhân cũng có thể sinh con.” Chung Như Thủy dán mặt mình vào khuôn mặt lạnh buốt của Phong Hàn Bích, mục quang trống rỗng tuyệt vọng. “Ngươi nhớ rõ con sâu nhỏ trong cơ thể ta không? Một con sâu nhỏ thích hấp nội lực, nó giúp chúng ta có Tiểu Trùng. Năm đó ta rơi vào Si Mị hà, ta rất tuyệt vọng, ta thực hận ngươi! Bởi vì ngươi từ bỏ không chỉ là ta, còn từ bỏ hài tử của chúng, tuy ngươi không biết, nhưng ta vẫn rất hận! Lúc ấy đại ca liều chết cứu ta, cứu hài tử của chúng ta, sau đó gặp Hồ Đồ. Không có bọn họ, ta và Tiểu Trùng sẽ thật sự chết. Ngươi cũng không biết lúc ta mang Tiểu Trùng có bao nhiêu vất vả, vì không muốn người khác xem mình quái vật, suốt ngày phải trốn đông trốn tây, Tiểu Trùng còn đặc biệt tinh nghịch, thỉnh thoảng lăn qua lăn lại ta. Lúc sinh Tiểu Trùng thật đau muốn chết! Còn tưởng rằng phải dùng một mạng đổi một mạng mới có thể sinh nó ra thì chợt nghe tiếng khóc của nó. Thanh âm thực dễ nghe, tựa như tiếng trời, ngươi cả đời đều không nghe qua thanh âm như vậy, không có gì tuyệt vời hơn tiếng khóc của một sinh mạng mới. Ngươi không nghe được, chắc chắn là chuyện tiếc nuối nhất cuộc đời! Ta cho rằng mình có thể quên ngươi, ta cho rằng có thể cùng Tiểu Trùng trải qua cuộc sống mới, nhưng mỗi ngày mỗi đêm ta đều mơ tới ngươi, ta căn bản không quên được ngươi! Tiểu Trùng càng ngày càng giống ngươi, ta nhìn nó mỗi ngày lại nhớ ngươi nhiều thêm một phần, đồng thời cũng càng hận ngươi, là ngươi khiến ta thống khổ như vậy, ngươi có biết không. Cho nên, ngươi phải đền bù tổn thất bảy năm qua, ngươi còn chưa hết trách nhiệm làm cha của Tiểu Trùng, ngươi thiếu nợ ta còn chưa trả. Ta cho ngươi biết, ta giữ chặt ngươi, ngươi đừng mơ chạy, dù ngươi đến đâu ta cũng tìm được!” Chung Như Thủy tuyệt vọng, mũi tên xuyên tim mà qua, trái tim của Phong Hàn Bích đã hoàn toàn tổn hại, dù tới hiện đại có thiết bị tiên tiến chữa trị cũng không chắc có thể cứu trở về, huống chi là ở thời đại này?

Đào Như Lý rơi lệ ướt áo, Mạc Hoan bắt được người phóng ám tiễn về, là Khúc Dương Vũ, là gã sai người bắn lên Chung Như Thủy. Đào Như Lý nhắc kiếm đi tới trước mặt Khúc Dương Vũ, Khúc Dương Vũ điên cuồng cười to: “Ta không chiếm được, ai cũng đừng mơ được! Giết Lưu nhi, hắn sẽ không thuộc về bất kì ai! Ha ha ha, ai cũng đừng nghĩ có được hắn! Ha ha ha ha cấp!”

Thuần Vu Quyết đang bị trói nhìn chằm chằm Khúc Dương Vũ, trong mắt tràn ngập căm hận thấu xương, gã luôn lừa hắn là ám sát Phong Hàn Bích, nếu không phải ca ca hướng hắn rộng lên, thì hiện giờ hắn đã là hung thủ giết chết ca ca của mình!

“Ha ha,” Đào Như Lý cười lạnh một tiếng, trên mặt còn vương lệ, liếc Khúc Dương Vũ, sau đó vút kiếm xuống đất, “Ta muốn giết ngươi, nhưng không có kinh nghiệm lăng trì, đành phải để người khác động thủ.”

“Đại nhân! Ta sẽ lăng trì! Dùng chín chín tám mươi một đao lại khiến phạm nhân muốn chết cũng không được, phạm nhân tận mắt thấy chính mình dịch cốt quá nhục, đau đớn mà chết!” Một sĩ binh đứng dậy, vẻ mặt bi thương, trong mắt mang theo hận ý thật sâu.

“Đại nhân! Ta cũng sẽ!”

“Ta cũng sẽ!”

Chỉ chớp lát sau, đã có mười binh sĩ đứng dậy, đòi lăng trì Khúc Dương Vũ, thực ra, róc da róc thịt gã cũng không thể giải bị hận trong lòng bọn họ!

“Dẫn hắn xuống đi, nhớ kỹ phải chặn miệng hắn lại, bệ hạ ghét ồn ào.” Đào Như Lý lãnh nhàn nhìn Khúc Dương Vũ và gã thích khách bắn tên.

Chung Như Thủy ôm Phong Hàn Bích không nhúc nhích, mọi chuyện bên ngoài đều không liên quan tới hắn, hắn chỉ muốn Phong Hàn Bích bình an vô sự.

Nhóm người Chung Tiểu Trùng đuổi tới nơi, nước mắt Chung Như Thủy đã cạn khô. Tiểu Trùng khóc chạy đến bên người hắn, thấy Phong Hàn Bích nằm trong lòng hắn không nhúc nhích, khóc nói: “Cha, cha, Phong Hàn Bích làm sao vậy?” Chung Như Thủy không để ý đến nó, Chung Tiểu Trùng ôm lấy cánh tay Phong Hàn Bích hô: “Phong Hàn Bích, ngươi tỉnh tỉnh, trên đất rất lạnh, ngươi đừng ngủ! Tiểu Trùng muốn theo ngươi học kiếm, ngươi nói sẽ dạy ta mà, ngươi đừng ngủ a! Phong Hàn Bích, Phong Hàn Bích!” Tiếng khóc của Tiểu Trùng khiến lòng người vỡ nát, hai chân Trình Viễn mềm nhũn, trực tiếp quỵ gối trên mặt đất, hoàng thượng. Thị vệ ở đây đều quỵ xuống, yên lặng rơi lệ.

Chung Như Thủy nghe được tiếng kêu gào của Chung Tiểu Trùng, rốt cục có phản ứng, bắt lấy tay Tiểu Trùng hô: “Tiểu Trùng, nhanh, gọi phụ hoàng, gọi phụ hoàng y sẽ tỉnh! Mau gọi a! Y là cha ngươi! Gọi a!”

“Cha! Cha, ngươi làm sao vậy? Ngươi nắm đau ta, cha!” Chung Tiểu Trùng kinh hoàng khóc, muốn kéo tay Chung Như Thủy xuống, lúc cảm nhận được nhiệt độ của hắn thì càng khóc to hơn: “Cha, ngươi rất nóng! Ngươi đang sinh bệnh a, cha! Cha!”

“Ta không sao! Tiểu Trùng ngoan, mau gọi phụ hoàng, gọi phụ hoàng Phong Hàn Bích sẽ tỉnh lại, cha van cầu ngươi gọi y a!” Chung Như Thủy cầm lấy tay Tiểu Trùng, không ngừng cầu khẩn. Đào Như Lý lau nước mắt trên mặt, kéo Tiểu Trùng ra, nói với Chung Như Thủy: “Thủy Thủy, ngươi đừng như vậy.”

Khí tức của Chung Như Phong không yên, hoàng thượng. Chết? Chỉ có Hồ Đồ coi như tỉnh táo, tiến lên ngồi xuống trước mặt Chung Như Thủy, dò xét hơi thở của Phong Hàn Bích, lại dò xét mạch đập. Lạnh lùng liếc Chung Như Thủy đã thất thần, vươn tay đặt trên cái trán nóng dóa người của y, cả giận nói: “Ngươi tỉnh táo cho ta! Không biết mình sốt cao! Cút đi nghỉ ngơi, nếu không nam nhân của ngươi tỉnh lại thấy ngươi bệnh chết thì cũng tức

chết luôn!”

Chung Như Thủy ngẩng đầu nhìn Hồ Đồ, hần nói Hành Chi tỉnh lại? “Hồ Đồ. Hồ Đồ, ngươi có thể cứu y đúng không? Ngươi cứu y! Ta cầu ngươi cứu y!” Chung Như Thủy như bắt được cây cỏ cứu mạng, cầu xin Hồ Đồ, lòng Hồ ẩn ẩn đau, hần chưa bao giờ thấy Chung Như Thủy thế này.

“Ta hiển nhiên có cách, “Tử Quy” của ngươi đâu?” Hồ Đồ nhẹ giọng, nói khẽ.

“Ăn, đều cho y ăn.” Chung Như Thủy vội vàng nói. Hồ Đồ tròn trắng mắt, thực lãng phí! Một khóa là đủ rồi, cũng không phải ăn tiên đan là sống được!

“Ăn là tốt rồi, tuy mạch đập của hoàng thượng yếu ớt nhưng vẫn có thể cứu, hiện giờ, quan trọng nhất là chúng ta tìm nơi khác, rút mũi tên ra, nếu không ta cũng hết cách!” Hồ Đồ nhìn Chung Như Thủy, chậm rãi nói, sau đó lấy một bình dược trong ngực, đổ ra một viên nhét vào miệng Chung Như Thủy, nếu không cho hần uống thuốc, hần sẽ là người thứ hai ngã xuống!

“Nhưng, tình huống của hoàng thượng, chỉ sợ di chuyển sẽ.....” Đào Như Lý nói, hần sợ di chuyển hoàng thượng khiến y khí huyết nghịch lưu mà chết, cho nên không làm gì.

“Quan tâm sẽ loạn, Đào đại phu! Ngươi đã quên chức trách của mình là gì sao? Đại phu a! Kim châm phong huyết ngươi biết không? Phong bế huyết đạo rồi tìm người võ công cao cường bảo vệ tâm mạch của y! Hoàng thượng ăn ba khóa “Tử Quy”, chút xóc nảy sẽ không lấy mạng y, ngược lại sợ cái này sợ cái kia càng làm y chết nhanh hơn!” Hồ Đồ thờ dài, một đám mới gặp chuyện liền không tỉnh táo!

Đúng vậy! Đào Như Lý khẽ giật mình, vì người bị thương là Phong Hàn Bích nên hần hoảng loạn, không nghĩ được gì, Hồ Đồ nói thế hần mới tỉnh ra!

“Châm thuật của ta không tốt, phong huyết giao cho ngươi. Như Phong, chờ Đào đại phu hạ châm, ngươi lập tức bảo vệ kinh mạch của hoàng thượng!” Hồ Đồ nhích người, Chung Như Phong gật đầu, ngồi xuống bên cạnh Phong Hàn Bích. Hồ Đồ kéo Chung Như Thủy, Chung Như Thủy lắc đầu: “Ta muốn cùng y!”

“Ngươi hữu dụng? Ngươi như vậy chỉ ảnh hưởng tới Đào đại phu và Như Phong.” Hồ Đồ đến bên cạnh hần, “Ngoan ngoãn nghe lời, nếu ngươi muốn y bình an vô sự.” Câu “Bình an vô sự” có tác dụng thực lớn, Chung Như Thủy liền giao Phong Hàn Bích cho Chung Như Phong, sau đó yên lặng đứng bên cạnh. Tiểu Trùng lập tức chạy tới nắm tay hần, ngẩng cổ nhìn Chung Như Thủy, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt. Chung Như Thủy nhìn nó, hai phụ tử đều rơi lệ.

Đào Như Lý lấy ngân châm phong bế tâm mạch của Phong Hàn Bích, trong chớp mắt, Chung Như Phong liền không ngừng truyền nội lực vào cơ thể y.

“Trở về, đến Mẫn Dương thành của Lang Hiến!” Đào Như Lý cao giọng nói, hiện tại, nơi cách bọn họ gần nhất là Mẫn Dương thành, có thể tới trước khi trời tối! Phải năm mươi người thúc ngựa tới Mẫn Dương thành trước, bảo Thương Giác Trung và Lê Khô chuẩn bị sẵn sàng. Đào Như Lý cùng Mạc Hoan hợp lực đánh gãy thân tiễn, chỉ để lại một tắc, Chung Như Phong mới đem Phong Hàn Bích lên ngựa. Trên đường đi vừa phải đẩy nhanh tốc độ vừa phải chiếu cố Phong Hàn Bích, đề phòng xóc nảy, tránh thương thể chuyển biến xấu. Rốt cục, đoàn người tới Mẫn Dương thành trước lúc hoàng hôn, Thương Giác Trung đã chờ trước cửa.

“Đào đại phu, Như Thủy, Tiểu Trùng, các ngươi lưu lại, còn mọi người ra ngoài!” Hồ Đồ nhìn một phòng chen chúc, trầm giọng nói, nhiều người ở đây cũng không thể giúp gì, chỉ thêm phiền sao!

Mọi người sững sờ, nhưng biết rõ tình huống khẩn cấp, trầm mặc đi ra, trong phòng chỉ còn lại ba người Hồ Đồ chỉ tên.

“Như Thủy, ngươi nghe, chờ ta và Đào đại phu rút mũi tên, ngươi lập tức đồ kim sang dược lên, nhớ kỹ, động tác phải nhanh!” Hồ Đồ vén ống tay áo, Lê Khô đã chuẩn bị một thùng nước ấm và vài cuộn vải trắng, các loại thuốc trị thương thuốc bổ đều chồng chất trên bàn như núi nhỏ, lấy một bình kim sang dược hiệu quả tốt nhất đặt vào tay Chung Như Thủy. Hần vốn không muốn để Chung Như Thủy lưu lại, nhưng lỡ như Phong Hàn Bích xảy ra chuyện, ngay cả lần cuối cùng hai người cũng không được gặp, hần sẽ thành tội nhân cả đời!

Chung Như Thủy lau khô nước mắt, ngồi bên cạnh Phong Hàn Bích, chăm chú nhìn y. Hành Chi, vì ta và Tiểu Trùng, ngươi nhất định phải chống đỡ!

Đào Như Lý đã đưa một chậu nước ấm đến, quan sát vết thương của Phong Hàn Bích, nói: “Hồ đại phu, mũi tên chỉ có thể rút từ phía trước! Ta đẩy phía sau, ngươi rút phía trước, phải nhanh!” Mũi tên đâm ngược lại, chỉ có thể theo chiều bắn lấy ra.

“Hiếu!” Hồ Đồ ngồi trước giường, trên trán đầy mồ hôi. Đào Như Lý bước vào phía trong, trợ giúp Chung Như Thủy nâng Phong Hàn Bích dậy, để hần tựa trên người Chung Như Thủy, vừa vận lộ ra phần thân mũi tên sau lưng.

“Tiểu Trùng, nhắm mắt lại.” Chung Như Thủy nói với Chung Tiểu Trùng, vì sao Hồ Đồ bảo một hải tử sáu tuổi lưu lại, không ai hỏi, hần làm như vậy có đạo lý của hần. Chung Tiểu Trùng lắc đầu, nó muốn lau khô nước mắt trên mặt, nhưng lệ vẫn không ngừng rơi xuống. Lần đầu tiên nó thấy một người ở trước mặt nó sắp chết đi, mà người đó lại là Phong Hàn Bích nó thích nhất, nó sợ nếu như nhắm mắt lại, sẽ không thể thấy Phong Hàn Bích nữa. Sợ hãi đã sớm ăn mòn lòng nó, thế nhưng nó phải tiếp tục kiên cường.

“Chuẩn bị.” Đào Như Lý giương mắt nhìn Hồ Đồ, rút ngân châm phong huyết, trầm giọng nói. Hồ Đồ gật đầu. Hai người ăn ý đếm: “Một, hai, ba!” Đào Như Lý đẩy mũi tên từ phía sau đồng thời Hồ Đồ kéo mũi tên ra ngoài.

Máu tươi ấm áp tung tóe khắp mặt Chung Như Thủy, ngay tức khắc hần đồ kim sang dược lên vết thương. Đau đớn khi rút mũi tên cùng dược tính mãnh liệt khiến Phong Hàn Bích đã sớm mất đi ý thức chân động mạnh, thống khổ rên rỉ một tiếng lại hôn mê bất tỉnh.

“Hành Chi, Hành Chi,” Chung Như Thủy run rẩy lấy tay che miệng vết thương của y, được bình rơi xuống, máu Phong Hàn Bích lại chảy không ngừng, khiến tâm Chung Như Thủy đau đớn gần như chết đi!

Hồ Đồ không kịp tẩy máu trên cánh tay, liền lấy ống trúc nhỏ nhỏ bên hông, giữ chặt Tiểu Trùng đang bị tình cảnh trước mắt dọa tới mức khóc không ra tiếng: “Tiểu Trùng, không muốn y chết thì cho ta mượn máu người dùng một lát!” Nói xong cũng không chờ Tiểu Trùng trả lời, trực tiếp cắn lên đầu ngón tay non nớt, sau đó mở ống trúc, nhỏ ba giọt máu vào. Hồ Đồ nhìn thứ bắt đầu nhúc nhích trong ống trúc, vội vàng xoay người trở lại bên giường, nói với Chung Như Thủy: “Như Thủy, bỏ tay ra!” Hai mắt Chung Như Thủy đầm lệ, nghe lời rút tay về, Hồ Đồ đem ống trúc đến gần vết thương của Phong Hàn Bích, chỉ chốc lát sau, một con sâu nhỏ từ bên trong bò ra! Con sâu nhỏ theo vết thương đi vào cơ thể Phong Hàn Bích, không đến nửa khắc, máu đã ngừng lại! Hồ Đồ thấy thế, lập tức bắt mạch cho Phong Hàn Bích, tuy rất yếu ớt, nhưng rốt cuộc là đã cứu được! Nhẹ nhàng thở ra, mỉm cười một cái. Đào Như Lý lại đầy khiếp sợ nhìn Hồ Đồ.

“Máu đã ngừng lại,” Chung Như Thủy không dám tin nhìn vết thương của Phong Hàn Bích, lắp bắp nói, sau đó vừa khóc vừa cười nhìn bọn họ: “Máu đã ngừng lại! Hành Chi sẽ không sao, đúng không? Nhất định y sẽ không sao!”

Hồ Đồ rửa tay đầy máu, nhìn Tiểu Trùng đã ngốc trệ: “Đúng vậy, nhưng mỗi ngày Tiểu Trùng phải cho y ba giọt máu, một năm sau y chắc chắn khỏi hẳn! Cực khổ Tiểu Trùng, về sau cha người sẽ hàm ơn ngươi mỗi ngày!”

“Cái gì?” Chung Như Thủy nghi hoặc nhìn về phía Hồ Đồ, “Tại sao phải dùng máu của Tiểu Trùng?”

“Sau này giải thích, ta chỉ hỏi Tiểu Trùng một câu,” Hồ Đồ ngồi xổm trước mặt Tiểu Trùng, nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Trùng, người nguyện ý?”

Tiểu Trùng cắn môi, kiên định gật đầu, chỉ cần có thể cứu Phong Hàn Bích, làm gì nó đều nguyện ý!

“Hảo ngoan, cha người có nhi tử như người là phúc khí của y.” Hồ Đồ vươn tay xoa đầu Tiểu Trùng, trong mắt hiện lên ưu thương, nếu năm đó, bọn họ cũng có “Tử Quy”, cha hẳn sẽ không phải chết?

“Ta mang Tiểu Trùng đi thay y phục.” Hồ Đồ ôm lấy Tiểu Trùng, vì vừa rồi hắn dùng tay nhiễm máu kéo Tiểu Trùng, hại nó cũng dính bẩn, “Các người giúp y lau rửa sạch sẽ a.”

Chung Như Thủy còn nghi vấn nhưng chẳng quan tâm nhiều, Phong Hàn Bích quan trọng nhất, có gì sau này nói!

Đào Như Lý xuống giường, nhìn bóng lưng Hồ Đồ, như có điều suy nghĩ. Chung Như Thủy không biết Hồ Đồ dùng cái gì, nhưng hẳn lại nhất thanh nhị sở! Hồ Đồ biết cô thuật, hơn nữa còn là cô thuật cao nhất! Chẳng lẽ quốc sư của Ngộ quốc có hậu nhân? Không thể, cha hắn và gia gia đã nói với hắn, một nhà quốc sư đều chết hết, căn bản không có hậu nhân, huống hồ lúc quốc sư chết mới hai mươi tuổi, ngay cả thành hôn cũng chưa! Hồ Đồ, rốt cuộc là ai?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 77: Đàm phán

Chung Như Thủy ngồi ngủ gật bên giường Phong Hàn Bích, cau mày, sắc mặt trắng bệch, cực kỳ bất an.

“Hành Chi!” Chung Như Thủy mạnh mẽ bình tĩnh, hoảng sợ còn hiển hiện trong mắt, Phong Hàn Bích an ổn nằm trên giường, hô hấp nhẹ nhàng. Chung Như Thủy an tâm thở phào một hơi, lau đi mồ hôi lạnh trên trán, rốt cuộc ngủ không được. Vươn tay xoa gò má hơi lạnh lẽo của Phong Hàn Bích, trong lòng ngổn ngang. Nhân sinh, chuyện thống khổ nhất, không phải muốn sống không được muốn chết không xong, mà là nhìn người mình yêu nhất chết trước mặt mình, nhưng mình lại bất lực. Cuối cùng hắn cũng hiểu, cảm giác năm đó của Phong Hàn Bích khi nhìn hắn rơi vào Sĩ Mị hà.

“Cha,” Thanh âm khiếp nhược âm truyền đến, Chung Như Thủy quay đầu nhìn lại, thấy Chung Tiểu Trùng cắn môi, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, lông mày nhíu chặt, ủy khuất tựa con chó nhỏ bị vứt bỏ, khiến lòng người đau đớn.

Chung Như Thủy run lên, vì chuyện Phong Hàn Bích mà hắn không để ý Tiểu Trùng! Từ lúc tách ra đến giờ, Tiểu Trùng luôn long lắng cho bọn hắn, cuối cùng lại phải thấy hình ảnh tàn khốc như vậy. Sao nó không sợ chứ?

“Tiểu Trùng, tới đây.” Chung Như Thủy vỗ tay với nó.

Tiểu Trùng cúi đầu đi qua, Chung Như Thủy mới phát hiện Mạc Hoan theo phía sau. Đúng rồi, Phong Hàn Bích để hắn bảo hộ Tiểu Trùng.

Ôm Tiểu Trùng lên đùi, vỗ nhẹ lưng nó, Chung Như Thủy nói khẽ: “Tiểu Trùng, thực xin lỗi,” Bộ dáng hôm qua của hắn chắc chắn dọa nó.

“Cha,” Tiểu Trùng ôm chặt cổ Chung Như Thủy, nghẹn ngào: “Người đừng không quan tâm ta,”

Chung Như Thủy bật cười, nheo cái mũi của nó: “Sao cha không quan tâm người! Ai nói cho người cha không cần người?”

“Bọn họ nói, Tiểu Trùng không phải nhi tử của cha, Phong Hàn Bích mới là cha của Tiểu Trùng.” Tiểu Trùng nén tiếng khóc, nước mắt không ngừng chảy, “Bọn họ nói Tiểu Trùng và Phong Hàn Bích là một khuôn khắc ra, Tiểu Trùng cầm gương nhìn thực lâu, mới phát hiện ta thật sự không giống cha.....”

Chung Như Thủy sững sờ, nhìn về phía Mạc Hoan. Mạc Hoan khẽ giật mình, sau nửa ngày mới nói: “Công tử, là Trình Viễn tướng quân giải thích thân phận của thiếu chủ cho người trong quân doanh, hiện tại tất cả đều biết.”

Chung Như Thủy kéo thái dương, sao không nhìn ra Trình Viễn miệng rộng a? Ôm Tiểu Trùng chuyển hướng Phong Hàn Bích, Chung Như Thủy nói: “Cha rất cần người, người là nhi tử của cha, tuyệt đối không giả.” Chung Như Thủy nghĩ, lão tử hoài thai mười tháng sinh người, có thể giả sao? “Phong Hàn Bích cũng là cha người, giờ không thể giải thích với người, chờ người lớn lên, người sẽ hiểu.” Chung Tiểu Trùng nhìn Chung Như Thủy, lại nhìn Phong Hàn Bích, sau đó bò lên giường, nhẹ nhàng nâng tay Phong Hàn Bích, nằm bên cạnh y, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nghi hoặc, tại sao lại có hai người cha, mà đều là thật? Nghĩ đi nghĩ lại, Tiểu Trùng ngủ thiếp đi, trên mặt còn vẽ nhăn nhó. Chung Như Thủy đỡ khóc đỡ cười, mệt cũng không về phòng ngủ, cứ khẳng khẳng tới chen chúc giường với người bệnh nặng! Nhưng Tiểu Trùng rất cẩn thận tránh vết thương trên người Phong Hàn Bích, ngủ cực kỳ an ổn, hơn nữa luôn bảo trì một tư thế ngủ đến hừng đông, Chung Như Thủy cũng không sợ nó sẽ đè Phong Hàn Bích.

Mạc Hoan lẳng lặng đứng bên cạnh, thấy Chung Như Thủy dịch chân cho hai vị chủ nhân, nghĩ nghĩ: “Công tử, thuộc hạ có lời, hy vọng công tử có thể nghe một chút.”

Chung Như Thủy sững sờ, nhìn Mạc Hoan thành thực ôn trọng, nói: “Chúng ta ra ngoài.”

“Vâng!”

“Nói đi, chuyện gì?” Đến gian ngoài, Chung Như Thủy rót một ly trà cho Mạc Hoan, nhưng Mạc Hoan ngoan cố muốn chết, tư tưởng tôn ti độc hại quá sâu, không chịu ngồi xuống cũng không chịu tiếp trà Chung Như Thủy đưa cho hắn, Chung Như Thủy đành thở dài một hơi, thôi.

“Công tử, ngài cũng biết chủ nhân thường dùng ngón châm đâm vào tay mình?” Mạc Hoan trầm giọng hỏi.

“Biết rõ, có một ngày ta đi tìm y, tình cờ thấy được, nhưng y không nói cho ta biết tại sao lại làm như vậy, cũng không chịu chữa trị.” Chung Như Thủy đầy quan tâm, lần này Phong Hàn Bích bị thương nặng, hắn đã bảo Hồ Đồ trị luôn tay cho y. Giương mắt nhìn Mạc Hoan: “Người biết?”

“Vâng.” Mạc Hoan là ám vệ của Phong Hàn Bích, có rất nhiều chuyện hắn thấy được, lại không ngăn được. “Sáu năm trước, chủ nhân cho rằng công tử thật sự..... Khi đó, mỗi đêm chủ nhân đều làm vậy, bắt đầu chỉ là một ngón, nhưng về sau, không đem mười ngón đâm nát, chủ nhân sẽ không ngủ được. Vì che dấu ngón tay càng ngày càng nghiêm trọng, chủ nhân bắt đầu dùng ‘Quyển Ngọc Lộ’, nhiều năm như vậy, ngay cả Lâm công công cũng không phát hiện chủ nhân. Ngược đãi chính mình.”

Chung Như Thủy chấn động, lời Phong Hàn Bích nói ở khe núi hiển hiện trong đầu: “Bởi vì nó dùng tốt, vết thương nhỏ liền biến mất trong một ngày, ngay cả dấu vết cũng không có. Dù bị thương cũng không lưu lại sẹo, trầm rất yêu quý bề ngoài của mình!” Không phải Phong Hàn Bích để ý bề ngoài, mà là muốn che dấu thương thế của mình, y luôn, dùng cách như vậy để che dấu vết thương trên người cùng vết thương trong lòng.

“Công tử, trước khi chủ nhân gặp lại ngài, mỗi đêm đều ôm y phục ngài mặc trước kia chìm vào giấc ngủ, chủ nhân không cho bất kì ai chạm vào đồ ngài lưu lại, những vật này đều được chủ nhân bảo tồn.” Mạc Hoan thấy Chung Như Thủy im lặng, tiếp tục nói: “Từ lúc ngài đi rồi, Đào đại nhân cả ngày say rượu mê hoặc bản thân, tránh mặt chủ nhân. Thương tướng quân tự động xin đi giết giặc ở quan ngoại, bảy năm không trở về kinh. Nhưng, bên người Đào đại nhân luôn luôn Lê đại nhân bắt ly bất khí, Thương tướng quân còn có thể rong ruổi sa trường cùng trăm ngàn tướng sĩ làm bạn. Nhưng, bảy năm nay, bên cạnh chủ nhân không có ai.”

Mạc Hoan đi rồi, Chung Như Thủy đứng trước cửa sổ một đêm, trong đầu đều là lời Mạc Hoan nói với hắn. Kỳ thật, đã đủ. Hắn hận y, cũng thương y. Bảy năm qua, Phong Hàn Bích cô độc, Tiểu Đào Nhi, Tiểu Cước Chi, Lê Khổ đều xa cách y, mà y cũng bỏ mặc chính mình. Lúc nhớ hắn, chỉ có thể ôm y phục của hắn, lúc thống khổ, chỉ có thể dùng kim đâm tay mình, để tâm không cảm thấy đau đớn. Không ai quan tâm y, có mệt mỏi, có đau đớn. Chuyện gì cũng tự mình gánh chịu, tư vị bị cô độc và thống khổ ăn mòn. Chung Như Thủy cũng ném qua, chỉ nhìn thấy đêm tối tuyệt vọng không chút ánh sáng, hắn rõ hơn bất kì ai. Kỳ thật hắn may mắn hơn Phong Hàn Bích, có Tiểu Trùng, có đại ca, có Hồ Đồ, còn có nhiều người nhớ mình. Nếu năm đó, Phong Hàn Bích lựa chọn cứu hắn mà từ bỏ Tiểu Đào Nhi, chắc chắn hắn cũng sẽ rời khỏi y, vì cuộc đời này hắn đều không thể đối mặt với Phong Hàn Bích, Tiểu Cước Chi và Lê Khổ. Năm đó, người bị vứt bỏ, chỉ có Phong Hàn Bích mà thôi. Y không phải thần, không cách nào làm mọi chuyện hoàn mỹ, cường đại đến có thể bảo vệ tất cả mọi người. Y là người, biết khóc biết cười biết đau, y cầu không nhiều lắm, y chỉ cầu cùng hắn đi hết cuộc đời. Bảy năm qua, rốt cục là Phong Hàn Bích thiếu hắn, hay là hắn thiếu Phong Hàn Bích? Đã phân không rõ ràng, vậy thì đừng phân, cứ thiếu nợ nhau như vậy, ai cũng không cần trả, dù chết đi, vẫn nợ nhau, lại dây dưa cả đời!

Trời đã sáng rõ, Lâm công công lặng lẽ đi đến, may mà ông được Phong Hàn Bích lưu lại Mẫn Dương thành tiếp ứng Thương Giác Trung và Lê Khổ, nếu không trên đường trở lại Quỷ Tà sẽ gặp nguy hiểm

“Thế tử.” Lâm công công đứng sau lưng Chung Như Thủy, vẻ mặt lo lắng. Chung Như Thủy xoay người, mỉm cười với ông, trên mặt có chút mệt mỏi: “Làm sao vậy?”

“Thế tử, hoàng đế và hoàng hậu Lang Hiên, cùng hoàng đế Hoàng Diệp đến đòi người!” Lâm công công đau khổ lắc đầu, bệ hạ chưa tỉnh, thái tử tuổi nhỏ, hôm nay, ngay cả người chủ trì đại cục cũng không có, phải làm sao bây giờ?

Đến đòi người? Đúng rồi, hắn bắt Thuần Vu Quyết. “Đến đã bao lâu?” Chung Như Thủy trầm giọng hỏi.

“Canh ba đêm qua đã đến, nhưng sợ ảnh hưởng tới bề hạ và thể từ nghỉ ngơi, các vị tướng quân liền thỉnh bọn họ nghỉ ngơi ở Tây Uyển một đêm. Trời còn chưa sáng, lại đến đôi người!” Lâm công công vô cùng lo lắng, tuy hoàng đế hai nước đích thân tới khiến chiến sự tạm thời ngừng lại, nhưng nghe nói Hoàng Diệp phải năm mươi vạn đại quân tiếp viện Lang Hiên, xem ra, là muốn cùng Quý Tà quyết một trận tử chiến, quân ta chỉ có hai mươi lăm vạn ở tiền tuyến, hậu phương trợ giúp không kịp! Vạn nhất đánh nhau lúc này, Quý Tà dư nhiều lành ít!

Chung Như Thủy trầm tư một chút, nói với Lâm công công: “Lâm công công, người ở đây chiếu cố Hành Chi và Tiểu Trùng, Hành Chi tỉnh, lập tức cho ta biết!” Chung Như Thủy sửa sang y phục, thân nhiên nói: “Đề ta, hoàng hậu của Quý Tà, hảo hảo nói chuyện với bọn họ.” Trên phương diện nào đó, Chung Như Thủy tuyệt đối là người tốt, chỉ cần không chạm đến điểm mấu chốt của hắn, hắn có thể không so đo, thậm chí sau này gặp mặt còn tươi cười đón khách. Nhưng lần này, hại Phong Hàn Bích trọng thương thiếu chút nữa mất mạng, hại Tiểu Trùng suốt ngày lo lắng hãi hùng, hại bách tính Quý Tà chịu họa chiến tranh, hắn tuyệt đối không buông tha bọn họ!

Lâm công công chấn động, lần đầu tiên ông thấy Chung Như Thủy tức giận như thế! Vợ vàng hồi đáp: “Vâng, thỉnh hoàng hậu yên tâm, lão nô sẽ tận tâm tận lực chiếu cố hoàng thượng và thái tử!”

Chung Như Thủy kéo khóe miệng, chính mình gọi là một chuyện, bị người gọi hoàng hậu lại là một chuyện khác, hắn khó tiếp thụ a.....

Tại đại sảnh, Phó Tử Lưu và Thuần Vu Anh ngồi ở thủ tọa, vẻ mặt nghiêm túc nhìn các tướng sĩ Quý Tà, bọn họ chờ từ đêm qua tới giờ, ngay cả mặt Thuần Vu Quyết đều không thấy, thậm chí chút tin tức của hắn cũng không có. Tàn Nghị âm trầm ngồi bên trái bọn họ, híp mắt, mơ hồ lộ ra sát khí, hắn còn lo lắng hơn phụ phụ Phó Tử Lưu!

Thương Giác Trung và Đào Như Lý nhàn nhã uống trà, Hồ Đồ và Chung Như Phong thân nhiên đánh cờ – hai người bị Lê Khổ kiên quyết kéo đến dàn cảnh! Dù sao người tới cũng là đề hậu một nước, không có thêm người không thể ổn định trạng thái! Lê Khổ và tiểu tướng bên cạnh nhỏ giọng nói cái gì đó, lông mày nhăn lại. Chờ tiểu tướng rời đi, Lê Khổ đến bên cạnh Thương Giác Trung và Đào Như Lý, thấp giọng nói một câu, sắc mặt hai người đại biến, Đào Như Lý nhỏ giọng nói “Phải ngăn cản hắn”, Hồ Đồ vừa định hỏi chuyện gì xảy ra, chợt nghe bên ngoài truyền đến thanh âm cao cao: “Hoàng hậu nương nương giá lâm!”

Đào Như Lý ngậm bực: Không kịp rồi! Hồ Đồ và Chung Như Phong hai mặt nhìn nhau, Hoàng hậu nương nương? Chính cung nương nương của Phong Hàn Bích đến? Như Thủy và Tiểu Trùng làm sao bây giờ? Trong đầu Hồ Đồ và Chung Như Phong cùng hiện lên suy nghĩ – chỉ bằng thừa lúc hỗn loạn mạng hai người bọn họ chạy trốn!

Khi thấy người gọi là “Hoàng hậu nương nương”, Hồ Đồ và Chung Như Phong tức giận tới mức máu nghẹn tại ngực phun không được, trong lòng hò hét: Đề đệ của ta [Như Thủy] biến thành hoàng hậu khi nào a!!

Vẫn là Lê Khổ phản ứng nhanh, vợ vàng quý xuống, hướng Chung Như Thủy hô to: “Tham kiến Hoàng hậu nương nương!” Ngay sau đó, Đào Như Lý và Thương Giác Trung cũng kịp phản ứng, theo Lê Khổ quỳ lạy tung hô. Sắc mặt Hồ Đồ và Chung Như Phong giống như ăn phải ruồi bọ, không muốn quỳ cũng phải quỳ!

“Nhanh đứng lên, đứng lên!” Chung Như Thủy đi đến bên cạnh đỡ bọn họ, cắn răng nói khế: “Quý cái gì mà quý! Tính tình của ta các người còn không biết, đừng diễn kịch khiến ta sinh khí a!”

Mấy người nhếch môi quay đầu cười trộm, chọc Chung Như Thủy giận đến nghiêng răng. Hướng Hồ Đồ và Chung Như Phong chớp chớp mắt một hồi, hai người mới gạt đầu với hắn. Ý là – người yên tâm, chúng ta sẽ giúp người.

“Khụ khụ!” Chung Như Thủy nghiêm túc khụ một tiếng, nở nụ cười với ba người đang ngồi, sau đó nói: “Mang ghế đến cho ta!”

“Vâng!” Tiểu tướng ứng thanh rời đi, chỉ chốc lát liền có bốn thị vệ mang một chiếc ghế xa hoa tới. Chung Như Thủy sợ hãi tẩm tặc: Hắc! Khá lắm, cái này đều theo kịp ghế rồng! Biểu hiện bên ngoài lại vẫn đậm phong khinh, tùy tiện đặt mông ngồi xuống, ư? Còn rất thoải mái!

“Nương nương, thỉnh dùng trà!” Một tiểu thị lanh lợi dâng ly trà tới trước mặt Chung Như Thủy, Chung Như Thủy nghe hai chữ “Nương nương”, trong lòng khẽ động, âm thầm thóa mạ tổ tiên của tiểu thị này, trên mặt lại cười đến thân nhiên, nhận lấy, nhấp một ngụm, tán thưởng: “Không tệ.” Sau đó trả lại ly trà, tiểu thị cao hứng đứng bên cạnh chờ đợi.

Phó Tử Lưu và Tàn Nghị phỉ báng trong lòng, Phong Hàn Bích tìm một nam nhân diện mạo tầm thường cá tính kiêu ngạo như vậy làm hoàng hậu? Hừ! Đại ca của Anh nhi [Tiểu Quyết] chết không đáng! [Bọn họ chưa thu được tin tức Thuần Vu Lưu chưa chết]

Hồ Đồ vợ vàng nghiêng đầu qua một bên, hắn sắp bật cười a! Chung Như Thủy giả vờ, có thể hù được ba người kia!

Chung Như Thủy nhìn lướt qua khuôn mặt xanh trắng không dám tin của Thuần Vu Anh, lạnh lạnh cười: “Anh nhi, tám năm nay người vẫn sống tốt?”

Sắc mặt Phó Tử Lưu tối sầm lại, nam hoàng hậu này dám gọi hoàng hậu của hắn là “Anh nhi”, muốn chết sao! Đang định nổi giận, chợt nghe hoàng hậu của hắn run rẩy nói: “Ca ca.....”

Cái gì? Phó Tử Lưu và Tàn Nghị kinh ngạc nhìn về phía Thuần Vu Anh, lại quay đầu nhìn Chung Như Thủy, ca ca? Người này, người này, diện mạo không hề giống nhau! Thuần Vu Anh và Thuần Vu Quyết là tuyệt sắc mỹ nhân hiếm có! Tại sao có một ca ca bình thường như vậy? Không phải mọi người đều nói Thuần Vu Lưu khí chất xuất trần ư? Sao lại là tiểu tử gầy như con khỉ a!

“Ca ca.....” Thuần Vu Anh loạn choạng đứng lên, vì đã có mang hơn tám tháng mà khá mập mạp, khuôn mặt lại xinh đẹp động lòng người như cũ, bộ dáng sắp khóc khiến Chung Như Thủy âm thầm thờ dài.

“Ngồi xuống! Không cho phép tới!” Chung Như Thủy lạnh nhạt nói, không mang theo chút cảm tình nào nhìn Thuận Vu Anh. Thuận Vu Anh chấn động, thiếu chút nữa ngã đi, Phó Từ Lưu vội vàng đỡ thân thể lung lay sắp đổ của nàng, về mặt giận dữ nhìn về phía Chung Như Thủy. Thuận Vu Anh lại giữ chặt tay hắn, rồi lẹ.

“Anh nhì, ngươi có biết lúc ta thấy Tiểu Quyết thì nói câu gì không?” Chung Như Thủy nhìn khuôn mặt tràn ngập thống khổ của Thuận Vu Anh. Thuận Vu Anh lắc đầu, Chung Như Thủy thờ dài, trầm nghĩ, đừng trách ca ca không tốt, là các ngươi thương tổn người của ta trước! “Ta nói, nếu năm đó ta biết ngươi sẽ biến thành như vậy, cũng không đánh bạc một mạng đi cứu ngươi!” Chung Như Thủy dừng một chút, nhìn sắc mặt càng ngày càng tái nhợt của Thuận Vu Anh, nói tiếp: “Những lời này, hôm nay ta muốn tặng cho ngươi.”

“Ca ca..... Thực xin lỗi.....” Thuận Vu Anh nghẹn ngào khóc rống, Phó Từ Lưu ôm Thuận Vu Anh, ý nghĩ muốn giết người đều có !

“Năm đó ta cứu các ngươi, là muốn cho các ngươi cuộc sống, chỉ cần các ngươi bình an, ta sao cũng được. Nhưng ta thật không ngờ, các ngươi sẽ biến thành như vậy.” Chung Như Thủy có chút đau thương nhìn Thuận Vu Anh, muội muội xinh đẹp này làm hắn nhớ tới Thanh quý nhân, bị cừu hận che mờ mắt, cuối cùng làm chuyện nàng hối hận nhất.

“Câm miệng!” Phó Từ Lưu nhìn không được, trầm giọng quát.

Chung Như Thủy cười lạnh, chờ chính là ngươi! “Ngươi đang ở địa bàn của bốn cung, dám ra lệnh bốn cung câm miệng? Sao không xem thân phận hiện tại của ngươi a, hảo muội phu của ta?” Thấy Phó Từ Lưu cứng đờ, Chung Như Thủy lại nói: “Quý Tà đã chiếm lĩnh ba tòa thành trì của các ngươi, hai mươi lăm vạn đại quân đều sắp đánh tới cửa nhà ngươi, lúc này ngươi chỉ đem mấy ngàn binh sĩ tới chỗ ta đòi người, là ngươi quá tự phụ hay quá không có não?”

“Phốc!” Rốt cục Hồ Đồ nhìn không được cười lên, mấy người Đào Như Lý lãnh nhàn quét qua, Hồ Đồ áy náy nhìn lại, bả vai run run, nén cười! Chung Như Phong yên lặng thờ dài, không có một người làm ta bốt lo.

Chung Như Thủy đảo hai mắt trắng dã, liếc Hồ Đồ, tiếp tục nói với Phó Từ Lưu: “Ngươi chắc chắn chúng ta không dám giết ngươi ở đây sao?”

“Hừ!” Phó Từ Lưu cười lạnh một tiếng: “Hai mươi lăm vạn đại quân? Xem ra ngươi ở khuê phòng giúp chồng dạy con quá lâu, hoàng hậu nương nương! Quân ta và Hoàng Diệp đã chuẩn bị đủ một trăm vạn đại quân, muốn thu một Quý Tà nho nhỏ là chuyện dễ dàng. Ngươi nói, chúng ta dựa vào cái gì dám đơn độc tiến đến?”

Thương Giác Trung và Lê Khô sắc mặt tái nhợt, bọn họ đương nhiên biết rõ! Hiện giờ, chuyện hoàng thượng trọng thương hôn mê bất tỉnh đã truyền khắp, nếu không có cha của Thương Giác Trung và các cự thần trung thành tận tâm cầm giữ triều chính, những phiên vương lòng dạ nham hiểm đã sớm hành động! Lúc này, muốn huy động năm mươi vạn đại quân không phải chuyện dễ, nếu Phó Từ Lưu và Tần Nghị gặp chuyện không may ở đây, đến lúc đó một trăm vạn đại quân xông tới, vận mệnh của Quý Tà thật sự đến đường cùng!

“Ha ha ha ha ha ha,” Chung Như Thủy nghe xong, cười tới mức không thẳng được thắt lưng, Phó Từ Lưu và Tần Nghị bất tiện nhìn hắn. Chung Như Thủy lau đi nước mắt do cười quá mức: “Ai nói cho ngươi biết chúng ta chỉ có hai mươi lăm vạn đại quân trấn thủ? Trình sát của các ngươi không được tốt lắm, đề nghị các ngươi nhanh chóng huấn luyện lại a!”

Tần Nghị sững sờ: “Có ý gì?”

“Ai nha, chỉ số thông minh của các ngươi như thế cũng có thể làm hoàng đế, đem Hành Chi nhà ta so với các ngươi thực quá ỷ khuất!” Chung Như Thủy khinh thường đưa cọt, “Một trăm vạn đại quân của các ngươi tới như thế nào, chúng ta cũng có thể tới như thế. Các ngươi cho rằng hoàng đế của chúng ta hôn mê bất tỉnh thì không điều động được quân đội của các nước phụ thuộc sao? Ngọc tỷ và ấn soái đều ở trong tay của ta!”

Cái gì? Không chỉ nhóm người Phó Từ Lưu, mà ngay cả mấy người Đào Như Lý đều kinh ngạc, hóa ra ngọc tỷ và ấn soái trên tay Tiểu Trùng là hoàng thượng giao cho Thủy Thủy!

“Chỉ cần Hành Chi không việc gì, các nước phụ thuộc Quý Tà cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, dù sao bọn họ đều hưởng qua gót sắt của Quý Tà, đều hiểu rõ thủ đoạn của Hành Chi. Ngọc tỷ và ấn soái vừa ra, ai dám không nghe Quý Tà? Chắc chắn, các ngươi thật quá ngây thơ rồi!” Chung Như Thủy lắc đầu nói, “Hơn nữa, hảo muội phu của ta, lúc ngươi đưa ra nghị hòa còn liên minh với Hoàng Diệp hạ độc thủ Quý Tà, dù chúng ta giết ngươi, người trong thiên hạ cũng không có gì để nói, là ngươi bội bạc trước!”

“Ca ca, dừng!” Thuận Vu Anh đột nhiên lên tiếng, trong mắt tràn đầy đau khổ, “Van cầu ngươi, dừng..... Từ Lưu không biết chuyện này..... Người phóng túng Tiểu Quyết là ta! Nếu lúc trước ta cực lực ngăn cản nó, sẽ không giống như hôm nay! Đều là ta.....”

Phó Từ Lưu ôm Thuận Vu Anh vào lòng, nhất thời không nói.

“Không liên quan tới ngươi.” Chung Như Thủy không đành lòng, thờ dài: “Chỉ trách, lão thiên gia thích chọc người.....” Kỳ thật, nếu hắn không biến mất bảy năm, hiện tại, rất nhiều chuyện sẽ không xảy ra.

“Ca ca.....” Thuận Vu Anh nghẹn ngào, hai mắt đầm lệ nhìn Chung Như Thủy.

“Hoàng hậu của Quý Tà, quả nhiên bất phàm!” Tần Nghị bỗng nhiên nói, mắt nhìn Chung Như Thủy đầy thương thức.

“Vuốt móng ngựa cũng vô dụng,” Chung Như Thủy đảo hai mắt trắng dã, “Đệ đệ của ta là đại tướng của ngươi, ngươi lại dung túng hắn, thiếu chút nữa

phạm đại họa, ta tuyệt đối không tha thứ cho ngươi!”

“Ách.....” Tần Nghị bị hấn làm nghẹn lời, vừa định nổi giận, nhưng thấy một bóng người thì lập tức không nói gì, về mặt khăn trương, đứng lên chạy hướng người kia. Chung Như Thủy sững sờ, thầm nghĩ hấn không thẹn quá hóa giận mà đánh mình chứ? Chưa kịp lo lắng, chỉ thấy Tần Nghị chạy lướt qua.

Tần Nghị ôm cổ Thuần Vu Quyết, hung ác nói: “Ngươi, tiểu ngốc tử! Lúc nào cũng khiến trẫm lo lắng!” Ngực khí lại tràn đầy đau lòng cùng bất đắc dĩ. Trước khi Chung Như Thủy tới đây đã sai người đem Thuần Vu Quyết đến.

Nhóm người Chung Như Thủy chứng kiến cảnh tượng này đều sững sờ, Chung Như Thủy tuyệt đối không ngờ hoàng đế của Hoàng Diệp lại ôm tâm tư như vậy với Thuần Vu Quyết, khăn trương tới mức ngay cả phong phạm đế vương cũng không để ý!

“Ca ca!” Thuần Vu Quyết đẩy Tần Nghị thâm tình ra, chạy tới bắt lấy góc áo Chung Như Thủy, hai mắt tròn to lệ quang lờ lờ, nghẹn ngào nói: “Ca ca, người đừng không quan tâm ta.....”

“Àm ăm” Một tiếng, Chung Như Thủy như bị sét đánh, cứng đờ, cái này, sao giống lời Tiểu Trùng nói với hấn tối hôm qua?

Lúc Chung Như Thủy định đáp lời, Tần Nghị muốn kéo Thuần Vu Quyết lại, thì Lâm công công thất tha thất thểu chạy đến, trong miệng còn hô: “Hoàng hậu nương nương! Bệ hạ, bệ hạ, ngài tỉnh!”

Đầu Chung Như Thủy trống rỗng, ý thức chưa kịp phản ứng thân thể đã như mũi tên vọt đi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Mặt trời sau cơn mưa

“Hành Chi!” Chung Như Thủy chạy vào phòng, Phong Hàn Bích và Tiểu Trùng đang mắt to trừng đôi mắt nhỏ.

“Cha!” Tiểu Trùng nhảy xuống giường, chạy qua ôm lấy Chung Như Thủy, “Phong Hàn Bích tỉnh.” Nó mở mắt thì thấy Phong Hàn Bích đang giúp nó dịch góc chăn, nhất thời hai người đều sững sờ, chưa kịp phản ứng Chung Như Thủy đã vào.

Chung Như Thủy cúi đầu nhìn vẻ mặt ngây thơ vui vẻ của Tiểu Trùng, lại ngẩng đầu nhìn Phong Hàn Bích thâm tình, đột nhiên nở nụ cười rục rịch, chiếu sáng cả gian phòng. Phong Hàn Bích sững sờ, lập tức cong khóe môi, ôn nhu ấm áp. Tiểu Trùng nhìn người này lại nhìn người kia, cũng cười khúc khích, tuy nó không biết cười cái gì, nhưng chỉ cần bọn họ cao hứng nó liền cao hứng!

Mấy người đứng ngoài cửa cũng vui vẻ, đồng thời có chút khó xử – vào hay không vào thì tốt hơn?

Vẫn là Hồ Đồ dứt khoát, thấy ba người trong phòng cười ngây ngô đã đủ, nâng tay áo đẩy những người chặn trước, bước vào. Mọi người sững sờ, nghĩ nghĩ, cũng vào theo.

Chung Như Thủy vừa thấy Hồ Đồ, liền kéo hấn đến trước mặt Phong Hàn Bích: “Hồ Đồ, ngươi mau xem y, còn có chuyện gì không? Có để lại di chứng không? Trị tận gốc được chứ? Về sau có ảnh hưởng không?”

Hồ Đồ đảo mắt xem thường, ngươi hỏi một mạch sao ta trả lời được chứ! Chung Như Thủy rất ngoan ngoãn cầm miệng, Hồ Đồ mới nói: “Ngươi thử nghĩ xem? Sao lại không việc gì! Cho nên ta mới bảo Tiểu Trùng uy máu cho y một năm. Đương nhiên máu không phải thật sự uy hoàng thượng, chủ yếu là dứt cho con sâu nhỏ trong tim hoàng thượng.”

“Con sâu nhỏ nào? Vì sao phải dùng máu của Tiểu Trùng?” Phong Hàn Bích nhíu mày, nếu dùng máu nhi tử của y mới có thể đổi lấy mạng y, vậy y tình nguyện chết!

“Nếu hoàng thượng có nhi tử khác thì không cần máu của Tiểu Trùng a, đáng tiếc ngươi không có, cho nên ngươi phải dùng! Dù sao mỗi ngày chỉ ba giọt, uống cùng nước ấm, một năm sau hoàng thượng khỏi hấn, mà một năm này nấu bổ thang cho Tiểu Trùng là được, không tổn hại gì, hoàng thượng không cần lo lắng.” Hồ Đồ ngoài miệng gọi hoàng thượng nhưng không có nửa điểm tôn sùng, khiến người ta cảm thấy hấn chỉ vì tình thế bất buộc nên nói qua loa cho xong. Đương nhiên không có người tức giận, dù sao thể ngoại cao nhân thường thường tính tình cổ quái!

“Hồ Đồ, hôm qua ta quá bối rối nên không hỏi ngươi, con sâu nhỏ màu trắng của ngươi là gì vậy? Tại sao phải dùng máu của Tiểu Trùng mới có thể cứu Hành Chi?” Chung Như Thủy hỏi, dù mỗi ngày chỉ cần ba giọt, nhưng thời gian dài như vậy, một hài tử sáu tuổi làm sao chịu được?

Hồ Đồ nhìn mọi người, thấy trong mắt họ đều có nôn nóng muốn nghe đáp án, biết không nói rõ thì không được, đành phải thở dài: “Một con sâu nhỏ gọi là ‘Phục sinh’, là bảo bối của ta a! Nó có thể chữa trị mọi vết thương trí mạng trong cơ thể con người, nhưng như các ngươi chứng kiến, người nuôi nó phải là cốt nhục chí thân của người bị thương, đương nhiên chỉ mỗi nó thì không được, còn cần ‘Tứ Quý’.” Hồ Đồ nhún nhún vai, tỏ vẻ hấn đã nói xong.

“A ~” Chung Như Thủy bừng tỉnh đại ngộ, gạt đầu, sau đó ôm cổ Hồ Đồ nói: “Hồ Đồ, may mắn có ngươi! Ta có đại tẩu như ngươi quả là phúc khí tu từ mấy kiếp!”

“Ân! Tiểu Trùng có đại bá nương cũng là phúc khí!” Tiểu Trùng ôm eo hắn, lớn tiếng nói.

“Phúc phúc phúc phúc cái đầu ngươi!” Hồ Đồ bị chọc giận, khuôn mặt tuần tú đỏ bừng, cốc đầu Chung Như Thủy, khiến mọi người cười ha ha. Hiếm thấy, Chung Như Phong đứng bên cạnh cũng xấu hổ đỏ mặt.

Đào Như Lý và Phong Hàn Bích liếc nhau, hiểu rõ cười, bọn họ đều ăn ý không mở miệng hỏi thân phận của Hồ Đồ. Mỗi người đều có bí mật của mình, bọn họ không nên tìm tòi tới đấy, dù thế nào đi nữa, hắn cũng không phải người xấu.

“Hoàng thượng.....” Mất Thương Giác Trung âm ứ, nhìn Phong Hàn Bích nhưng không biết mở miệng thế nào. Chuyện thái tử, Đào Như Lý đã giải thích rõ cho bọn họ, mặc dù không hiểu vì sao Chung Như Thủy có thể dùng thân nam nhân thân sinh con, nhưng Tiểu Trùng là minh chứng tốt nhất. Không nghĩ ra liền không nghĩ, đây là một trong những ưu điểm lớn nhất của Thương Giác Trung.

Chung Như Thủy hiểu rõ, nhất định là trong lòng Thương Giác Trung cảm thấy áy náy với Phong Hàn Bích, tiến lên đẩy hắn, Thương Giác Trung quay đầu sợ hãi nhìn Chung Như Thủy, Chung Như Thủy đỡ trán — ta không giúp được ngươi!

“Tiểu Thương, cảm ơn ngươi giúp trấn ổn định đại cục, nếu không có ngươi, Quỷ Tà đã loạn.” Phong Hàn Bích nhìn Thương Giác Trung, thản nhiên nói.

“Ta.....” Thương Giác Trung sững sờ, hốc mắt càng hồng, “Đây là việc ta phải làm.....” Thương Giác Trung lại nghẹn lời, lúc Chung Như Thủy không nhìn được nữa, muốn giúp hắn giảm hỏa thì hắn đột nhiên khom người chín mươi độ hướng Phong Hàn Bích, lớn tiếng nói: “Thực xin lỗi! Tiểu Hàn! Trước kia, là ta quá ngây thơ. Biết rõ ngươi thống khổ hơn bất kì ai, nhưng vẫn đem toàn bộ tội lỗi và trách nhiệm đổ lên ngươi, cho tới nay, ta đều thiếu ngươi một câu thực xin lỗi.....” Hắn gọi Phong Hàn Bích là “Tiểu Hàn”, không gọi hoàng thượng, là Thương Giác Trung dùng thân phận thanh mai trúc mã xin lỗi y, hắn mắc nợ y, vì hắn buông bỏ tình bạn này trước.

“Tiểu Thương.....” Đào Như Lý sững sờ nhìn hắn, trong lòng cay đắng, thiếu nợ Phong Hàn Bích một câu “Thực xin lỗi”, sao chỉ có hắn?

“Thực xin lỗi..... Tiểu hàn.....” Đào Như Lý tiến lên vỗ nhẹ bả vai Phong Hàn Bích, nhẹ nhàng cười.

“Là bằng hữu, không cần phải xin lỗi.” Phong Hàn Bích mỉm cười nhìn hai người bọn họ, giờ khắc này, không có quân thần, chỉ có hảo hữu. Lê Khô có chút xấu hổ sờ sờ cái mũi, đáng chết, sao mũi lại e ẩm! Nhưng, khúc mắc của Tiểu Đào Nhi, từ nay không còn!

Chung Như Thủy sững sờ, trong lòng không biết là tự vị gì, có chút thương cảm, có chút, khô sấp.....

Sau nửa canh giờ, Lê Khô và Thương Giác Trung đi cùng Phó Tử Lưu, Tàn Nghị tiếp tục đàm phán, nhưng trước đó Chung Như Thủy đã lừa bọn họ một phen, giờ phải dựa vào bản lĩnh và thủ đoạn xem ai có thể chiếm ưu thế cuối cùng! Tiểu Trùng bị Chung Như Phong ôm đi, nghe hai người bảo đói bụng muốn đi ăn, mặc dù Tiểu Trùng nói nó không hề đói bụng. Đào Như Lý và Hồ Đồ đột nhiên biến thành hữu hảo, nói muốn cùng nghiên cứu luận bàn y thuật, thuận tiện thương thảo việc xử lý vết thương của hoàng thượng.

Người đi hết, Phong Hàn Bích và Chung Như Thủy mới có cơ hội nói chuyện với nhau. Nhưng lúc này Chung Như Thủy lại bắt đầu xấu hổ, giả vờ bề bộn nhiều việc, đôi tới đôi lui đồ đạc trong phòng, chỉ lát sau cả phòng bị hắn đảo loạn.

Phong Hàn Bích nằm trên giường, vừa cười vừa nói với hắn: “Trầm tĩnh, ngươi không có lời muốn nói với trầm sao?”

Tìm Chung Như Thủy “Thịch” một tiếng, khi Phong Hàn Bích dùng tôn xưng với hắn, tới giờ chưa từng có chuyện tốt! Thả đồ trong tay, lẻ mề đi đến, cách Phong Hàn Bích ba bước xa thì đứng lại, cúi đầu không nói lời nào, vẻ mặt ảo não.

“Tới gần chút.” Phong Hàn Bích lên tiếng. Chung Như Thủy dịch về phía trước một bước nhỏ.

“Tới gần chút nữa.” Phong Hàn Bích còn nói. Chung Như Thủy lại dịch về phía trước một bước nhỏ. Hai mắt Phong Hàn Bích tối sầm lại, cũng bắt chấp vết thương trên người, vươn tay kéo Chung Như Thủy vào lòng mình!

“Thương thế của ngươi a! Không muốn sống nữa sao!” Chung Như Thủy không dám giẫy dụa, chỉ có thể oa trong lòng y, lo lắng xem xét lồng ngực y, “Miệng vết thương có nứt ra không? Ngươi đừng nao loạn, để ta nhìn xem!”

“Ngươi cũng biết trên người trầm có thương tích? Vậy tại sao còn bức trầm động thủ bắt ngươi?” Phong Hàn Bích khề cười, trong mắt đều là nhu tình, ôm chặt Chung Như Thủy vào lòng mình. Vết thương của y chỉ có chút đau nhức mà thôi, tuyệt đối không đổ máu!

“.....” Chung Như Thủy bùi môi, hắn xấu hổ thì sao chứ?

Phong Hàn Bích nhú mày, có chút bất đắc dĩ hỏi: “Rất cục ngươi làm sao vậy? Không muốn thấy ta bình an sao? Nếu ngươi thật sự không vui khi nhìn thấy ta, ta móc con sâu nhỏ ra a.” Dứt lời muốn động thủ còi bằng vai.

“Ngươi ngốc a!” Chung Như Thủy khẩn trương bắt lấy tay y, “Lỗi tại nào của ngươi nghe ta nói vậy?”

“Ta không có nghe, ta nhìn thấy, ngươi rất hững.” Phong Hàn Bích thản nhiên nói, hai đầu lông mày thoáng hiện đau thương. Ngoại trừ nụ cười chói mắt

lúc đầu, sau đó Chung Như Thủy chưa từng cười với y.

Tim Chung Như Thủy khẽ co rút, chẳng lẽ muốn hấn như nữ nhân, thấy y bình an vô thì ôm y khóc sụt sùi tạ ơn Bồ Tát tạ ơn tổ tông, rồi kể lể này nọ với y, nói hấn có bao nhiêu thương y, có bao nhiêu không nở rời xa y, nói hấn cho rằng y không sống nổi nữa định tự tử theo ư? A phi! Chung Như Thủy hấn chưa từng xem Quỳnh Dao! Hấn là người thực tế a! Cho nên hấn liền vươn tay ôm lấy cổ Phong Hàn Bích, dùng môi làm y cảm thụ yêu thương của hấn dành cho y!

Phong Hàn Bích sững sờ, trong mắt tràn đầy kinh hãi, sau đó ôm chặt eo nhỏ của Chung Như Thủy, làm sâu nộ hôn này.

Lúc Chung Như Thủy được Phong Hàn Bích buông ra thì hai gò má đã ửng đỏ, mắt hạnh phủ sương. Phong Hàn Bích dùng môi nhẹ nhàng cọ cọ môi Chung Như Thủy, trong mắt tràn đầy trêu tức, cười nói: “Vì sao trầm tĩnh, hoàng hậu của trẫm lại trở nên nhiệt tình như vậy? Vì phu thật sự kính hi a!”

Chung Như Thủy thờ hồn hển tròng mắt nhìn y, không phải bệnh nặng ư? Sao lượng hồ hấp vẫn kính người như vậy? “Không tốt sao? Nhiệt tình như lửa người không thích? Hay là người yếu mền ba nghìn nữ nhân rứt rề kiêu mỵ trong hậu cung?”

“Cái này oan uổng chết vì phu!” Phong Hàn Bích càng cười lớn, giọng điệu lại ủy khuất như bị vứt bỏ phu: “Hậu cung của trẫm chỉ dành cho mình người, không tin, theo trẫm hồi cung nhìn xem, hậu cung của trẫm có phải là sạch sẽ tới mức ngay cả mùi thơm của nữ nhân đều không có?”

“Đương nhiên không có mùi thơm của nữ nhân, tất cả đều là mùi vị nam nhân a! Người làm việc sạch sẽ lưu loát! Sao có thể để người khác nắm nhuộc điếm?” Chung Như Thủy nheo mắt suy nghĩ, Đào Như Lý đã sớm đã nói với hấn, bảy năm qua, bên cạnh Phong Hàn Bích không có bất kì ai, có thể nói là trải qua cuộc sống cấm dục. Nhưng hấn muốn trêu chọc y, hấn muốn nói chuyện thậm chí gây gổ với Phong Hàn Bích, nếu như có thể, hấn càng muốn cùng y đánh một trận hoặc là đại chiến ba trăm hiệp trên giường, chỉ có tình cảm và nhiệt tình mới có thể biểu đạt kích động trong lòng hấn! Trước mặt hấn là Phong Hàn Bích vẫn đang sống, sẽ cùng hấn cãi nhau sẽ cùng hấn nháo, hấn không cần lo lắng sợ hãi Phong Hàn Bích sẽ bỏ hấn mà đi!

“Trẫm để người thử xem, bảy năm qua trẫm có chạm vào người khác hay không.” Môi Phong Hàn Bích đến gần, cuối cùng nuốt hết thanh âm yếu ớt của Chung Như Thủy. Tay di chuyển xuống thấp, trước khi thần trí chưa hoàn toàn mất đi, Chung Như Thủy giữ chặt tay y, thờ hồn hển nói: “Tình tròng thượng não cũng phải xem hiện giờ thân thể người hư nhược không được! Đừng lãng phí máu của Tiểu Trùng!”

Tuy bị câu “Thân thể hư nhược không được” của Chung Như Thủy đã kích lòng tự tôn nam nhân, nhưng câu “Máu của Tiểu Trùng” lại đánh nát “Tôn nghiêm nam nhân” của Phong Hàn Bích. Đúng vậy, nhất thời không những làm hại mình mà còn nhi tử. Hiện giờ dưỡng hảo thân thể, rồi bắt Chung Như Thủy trả đủ cả vốn lẫn lãi bảy năm qua và ngày hôm nay!

Phong Hàn Bích phẫn nộ buông tay, lưu luyến trên môi Chung Như hồi lâu, mới buồn bức buông hấn ra. Chung Như Thủy lau thóa dịch bên khóe miệng, cười khẩy, thắng lợi vẫn là hấn! Ánh mắt Phong Hàn Bích phát lạnh, ôm Chung Như Thủy, ghé vào lỗ tai hấn nói: “Ngày đó trong rừng, lời người nói ta đều nghe được, không thể nghe tiếng khóc của Tiểu Trùng khi tới thế giới này, trẫm thật sự cảm thấy tiếc nuối, tiếc nuối cả đời.” Chung Như Thủy kinh ngạc, sắc nước miếng của chính mình, khuôn mặt đỏ bừng! Phong Hàn Bích ôn nhu vươn tay vỗ lưng cho hấn, nụ cười trên mặt được gọi là âm hiểm — hòa nhau! Chung Như Thủy xoa ngực mình, hung hăng liếc Phong Hàn Bích, hấn muốn nhe răng cắn lên cổ Phong Hàn Bích một cái, nhưng vừa nghĩ tới Phong Hàn Bích “Thân chịu trọng thương”, hấn chỉ có thể ghen khuất đề xuống bộ lông dựng đứng của mình! Phong Hàn Bích nhìn bộ dáng nghiêng rằng nghiêng lợi muốn xù lông lại không thể của hấn, tâm tình thật tốt, nên thuận mao cho hấn a, tay trên lưng nhẹ nhàng, nụ cười càng sâu! Chung Như Thủy ủy khuất quay đầu, nhắm mắt làm ngơ!!

Lâm công công đứng hầu ngoài cửa, lắng nghe động tĩnh bên trong, ngẩng đầu nhìn bầu trời, mặt trời sau cơn mưa trong suốt chói mắt. Lâm công công nở nụ cười vui vẻ, thời gian, có thể trở về như trước kia!

Phong Hàn Bích nằm trên giường ba ngày, ngoại trừ đại tiện, Chung Như Thủy ít khi để y xuống giường, mà ngay cả lau người cũng do một tay hấn làm. Đương nhiên trong quá trình lau người, nhiều lần thiếu chút nữa tẩu hỏa, mà Chung Như Thủy chỉ phụ trách châm lửa không chịu trách nhiệm dập tắt, thấy tình hình không đúng liền vọt nhanh hơn thỏ! Phong Hàn Bích chỉ có thể nhìn nơi sưng sưng không ngã của mình cười khổ, sau đó nhẫn nại để nó nhanh chóng bình tĩnh lại, đồng thời trong lòng âm thầm thề, chờ trở về cung, khiến Chung Như Thủy van xin!

Đến ngày thứ tư, Phong Hàn Bích vừa uống xong được liền ôm Chung Tiểu Trùng ngồi trên đùi mình.

Chung Tiểu Trùng chăm chú nhìn vết thương quần đầy băng vải của Phong Hàn Bích, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc. Nó nhớ nơi ngực Phong Hàn Bích có một lỗ thủng rất lớn! Máu đỏ tươi từ lỗ thủng phun ra, rất kinh khủng!

Phong Hàn Bích buồn cười xoa khuôn mặt nhỏ nhắn như bánh bao thịt của nó, nhi tử thực giống y, nhưng tính tình lại hệt Chung Như Thủy. “Nghĩ gì thế, nghiêm túc như vậy.”

“Phong Hàn Bích, con sâu nhỏ bên trong có động không? Có đau không?” Chung Tiểu Trùng hỏi, vươn tay định đâm đâm vị trí lỗ thủng trong trí nhớ của nó.

“Rất đau, đụng một cái sẽ khiến Phong Hàn Bích đau nhức đến ngất đi!” Chung Như Thủy bắt lấy tay Tiểu Trùng sắp chạm vào vết thương của Phong Hàn Bích, “Cha cũng tò mò thử như Tiểu Trùng, kết quả Phong Hàn Bích hôn mê cả đêm, Đồ thúc thúc khổ cực thật lâu mới cứu được Phong Hàn Bích!”

Cái gì? Chung Tiểu Trùng vừa nghe, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, rút về tay giấu sau lưng mình, liều mạng lắc đầu nói: “Tiểu Trùng không đụng, tuyệt đối không đụng!”

Phong Hàn Bích liếc mắt nhìn vị cha gạt người chết không đền mạng, xoa xoa đầu Tiểu Trùng: “Không sao, con sâu nhỏ cũng ngoan như Tiểu Trùng, sẽ

không làm âm ỉ, tuyệt không đau.”

Chung Như Thủy quay đầu niệm: “Phi! Chung Tiểu Trùng không làm âm ỉ? Gia hoà thai mười tháng nó nháo đủ mười tháng!” Tai Phong Hàn Bích rất tốt, nghe Chung Như Thủy niệm không sót một chữ! Nghẹn cười thiếu chút nữa nội thương, Phong Hàn Bích khụ một tiếng: “Tiểu Trùng, có muốn trở lại Quý Tà, theo ta về nhà?”

“Muốn!” Chung Tiểu Trùng vừa nghe có thể trở về liền quên chuyện vừa rồi, gật đầu thật mạnh, nó không thích ở đây! Nếu không vì thương thể của Phong Hàn Bích quá nặng, không nên đi xa, nó đã sớm nháo muốn về!

“Hảo, ngày mai chúng ta trở về.” Phong Hàn Bích xoa mặt nó, cười nói.

“Này, thương thể của ngươi mới dường có mấy ngày?” Chung Như Thủy đảo mắt trắng dã, liếc hai phụ tử.

“Không sao, vết thương đã bắt đầu khép lại, con sâu nhỏ rất có tác dụng, đồng dạng như Tiểu Trùng!” Phong Hàn Bích hớn hờ chơi đùa cùng Chung Tiểu Trùng. Chung Tiểu Trùng rất phối hợp ha ha cười. Phong Hàn Bích ngẩng đầu nhìn về mặt không đồng ý của Chung Như Thủy, nói: “Yên tâm, thân thể của ta ta rõ, thật sự không có vấn đề gì lớn. Lộ tuyến ta cũng đã sắp xếp, dùng mã xa tới Đồng Châu thành trước, sau đó đi thuyền trở lại Mị thành, không sao.”

Chung Như Thủy thờ dài, tức giận nói: “Ngươi đều sắp xếp xong xuôi, ta phản đối hữu dụng sao?”

Phong Hàn Bích cười cười, kéo tay hấn để hấn ngồi cạnh mình, nói khẽ: “Trẫm chỉ muốn nhanh trở về cùng ngươi sắc phong đại điển, thân phận của Tiểu Trùng cũng nên nhanh chóng chiếu cáo thiên hạ.” Mặt Chung Như Thủy đỏ lên, bĩu môi không nói gì. Chung Như Thủy ngưng ngưng khiến Phong Hàn Bích rung động, nhận không được nhẹ nhàng hôn lên má hấn.

Đầu Chung Như Thủy “Oanh” một tiếng, tỏa ra nhiệt khí! Tiểu Trùng còn đang ở đây, hỗn đản!!

“Xấu hổ xấu hổ xấu hổ xấu hổ ~ Cha và Phong Hàn Bích xấu hổ ~” Chung Tiểu Trùng che mắt kêu lên, chọc Chung Như Thủy muốn cắn người! Phong Hàn Bích càng cao hứng cười to, có lão bà và hài tử bên cạnh, mới là truy cầu cùng hạnh phúc lớn nhất cuộc đời!

Ngày thứ hai, đoàn người Phong Hàn Bích lên đường trở về kinh. Trước khi rời đi, hai tỷ đệ Thuần Vu Anh và Thuần Vu Quyết kiên quyết ở đây chờ liền xuất hiện trước mặt Chung Như Thủy, đau khổ nhìn hấn, trong mắt có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói. Chung Như Thủy khẽ thờ dài, cũng chỉ là hài tử, hấn có thể trách bọn họ cái gì?

Nắm tay Tiểu Trùng tới gần bọn họ, Chung Như Thủy chỉ vào Thuần Vu Anh, cười nói: “Tiểu Trùng, gọi cô cô.”

Mắt Tiểu Trùng đảo một vòng, lớn tiếng nói: “Cô cô!” Cuối cùng còn cười tươi với nàng, cô cô đã có tiểu bảo bảo, nó muốn cười cho tiểu bảo bảo xem!

Chung Như Thủy thỏa mãn nhìn Tiểu Trùng, lại chỉ vào Thuần Vu Quyết nói: “Gọi tiểu thúc thúc.”

“Tiểu thúc thúc!” Thanh âm Tiểu Trùng vang dội.

Mắt Thuần Vu Quyết và Thuần Vu Anh ươn ướt, nhìn Tiểu Trùng, nhẹ giọng đáp: “Ngoan.” Bọn họ biết rõ, ca ca tha thứ cho bọn họ.

“Quá khứ đã qua, các ngươi vĩnh viễn là đệ đệ muội muội của ta.” Chung Như Thủy cười với bọn họ, Khúc Dương Vũ đã chết rồi, không cần thiết lại làm hai người đeo tội nghiệt trên lưng. “Về sau, thường đến Quý Tà chơi, nếu bọn họ đối với các ngươi không tốt, nói cho ca ca, ca ca sẽ trút giận thay các ngươi.”

“Ca ca.....” Thuần Vu Quyết và Thuần Vu Anh rơi nước mắt như mưa. Phó Tử Lưu cùng Tàn Nghị đứng phía sau bọn họ nhìn màn huynh muội tình thâm, âm thầm xem thường vị “Ca ca” kia, còn muốn trút giận thế nào? Hai người bọn hấn thân là đệ vương một nước, buông tôn nghiêm ký hiệp ước trong vòng trăm năm không được xâm chiếm Quý Tà và rất nhiều thứ bất bình đẳng, bị khinh bỉ mới là hai người bọn hấn a! Đặc biệt Lê Khổ kia, thủ đoạn tới mức ngay cả tên gian thương như Tàn Nghị cũng phải mặc cảm! Nhưng, ai bảo bọn họ không nở để người mình tâm tâm niệm niệm chịu tí xú ury khuất? Ai bảo bọn họ không thích giang sơn thích mỹ nhân? Tự làm tự chịu a!

Khi người đã rời đi, hai tỷ đệ Thuần Vu Anh vẫn chưa ngừng khóc.

“Anh nhi, đừng khóc, chớ hoàng nhi của chúng ta sinh ra, trẫm sẽ mang ngươi tới Quý Tà thăm đại ca, được không?” Phó Tử Lưu đau lòng lau đi nước mắt trên mặt Thuần Vu Anh. Thuần Vu Anh nhìn Phó Tử Lưu nhu tình, gật gật đầu, Phó Tử Lưu liền cười ngu ngốc. Tàn Nghị khinh bỉ liếc Phó Tử Lưu, thề nó! Xoay người lại, móc ra một chiếc khăn, ôn nhu nói với Thuần Vu Quyết: “Tiểu Quyết, đừng khóc, đến, trẫm giúp ngươi lau.....”

“Cút ngay!” Thuần Vu Quyết đẩy Tàn Nghị ra, dùng ống tay áo của mình xoa vài cái, sau đó nói với Thuần Vu Anh: “Tỷ tỷ, ta muốn đi Quý Tà! Ta muốn đi Quý Tà làm tướng quân, như vậy, mỗi ngày ta có thể gặp ca ca!” Sau đó không chờ nàng trả lời, nhảy lên ngựa đuổi theo. (Nữ vương thụ a~)

Sắc mặt Tàn Nghị lúc trắng lúc xanh, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Biểu huynh biểu tẩu, đệ đệ đi trước một bước!” Sau đó cũng nhảy lên ngựa, ra roi thúc ngựa đuổi theo. “Tiểu Quyết, chờ ta một chút~~~~” Xem ra, đường truy thê của vị gian thương hoàng đế sẽ gặp rất nhiều khó khăn a!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Chuyện sau đó

Chung Như Thủy ngồi ở tẩm cung thuộc về hoàng hậu đích – Phi Hà điện, buồn bực nhìn chính mình trong gương đồng trở phượng, mắt ần ần tức giận. Năm cung nữ quý sau lưng, trong miệng không ngừng cầu xin tha thứ.

Chung Như Thủy bị tiếng khóc của bọn họ làm bực mình, tức giận nói: “Bảo các người đứng lên, đừng khóc, có nghe thấy không? Các người muốn ta thế nào?”

“Hoàng hậu nương nương, xin người để chúng nô tỳ chải đầu mặc y phục cho người a, trang sức y phục này, trước khi vào triều, hoàng thượng đã dặn, nhất định phải để người thử một lần, ba ngày sau sắc phong đại điển, không thể xảy ra sai sót, nếu không đầu chúng nô tỳ khó giữ được! Thành nương nương khai ân!” Một cung nữ khóc sụt sùi nói, nghe xong, Chung Như Thủy thực muốn cầm vọt ruồi chụp nằng!

Phong Hàn Bích hỗn đản! Chung Như Thủy nhìn trang sức y phục chồng chất như núi nhỏ, nha, còn yên chi thủy phần! Cho hấn là gì? Nữ nhân hay gay a! Bọn họ về Mị thành đã năm ngày, ngoại trừ vào triều, Phong Hàn Bích còn tìm một đồng người dạy hấn cái này dạy hấn cái kia! Ngay cả Tiểu Trùng cũng phải học, Lâm công công nói, nơi này khác phủ thái tử, hết thấy đều phải quý cù. A phi! Lúc Phong Hàn Bích hồng bọn họ trở về, cũng không nói qua cái này!

“Hoàng thượng giá lâm!” Thái giám ngoài cửa hô lớn o, người trong phòng quý trên đất, hô to: “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

“Bình thân.” Phong Hàn Bích thần nhiên nói, mọi người trong phòng run rẩy đứng dậy, cẩn cẩn dực dực nhìn hoàng hậu nương nương, cái này, cái này, sao hoàng hậu nương nương thấy hoàng thượng cũng không hành lễ a? Còn cười đến âm hiểm như vậy?

“Đều ra ngoài đi.” Phong Hàn Bích phân phó, một đám thái giám cung nữ như được đại xá, tất cả đều nhanh chóng chạy đi, trước khi ra vẫn không quên đóng cửa, có một số việc đóng cửa giải quyết tốt hơn!

“Người xem, nguyên một đám chạy so với thỏ còn nhanh hơn, sao vậy, người hù dọa bọn họ?” Phong Hàn Bích cười cười tới sau lưng Chung Như Thủy, cúi người nhìn Chung Như Thủy trong gương đồng.

“Hừ hừ, bản thân ta muốn biết câu ‘Đầu khó giữ được’ hù dọa ai!” Chung Như Thủy liếc xéo y, cười lạnh nói.

Lông mày Phong Hàn Bích nháy lên, nghiêng đầu ghé vào tai hấn nói: “Tuyệt đối không phải hù dọa người.”

“Người!” Chung Như Thủy vừa định giáo huấn y, Chung Tiểu Trùng đột nhiên đẩy cửa tiến đến, vẻ mặt ủ rũ, rầu rĩ nói: “Cha, Phong Hàn Bích, ta học xong.” Trở về cung, lão sư của Tiểu Trùng dạy nó chuyện đầu tiên là phụ phụ tử tử, quân quân thần thần chi đạo, rõ ràng cấm nó gọi thẳng tên phụ hoàng của mình, dạy suốt hai ngày đều không khỏi sắc, lão sư xách Chung Tiểu Trùng tới trước mặt Phong Hàn Bích, lão lệ tung hoành, nói cái gì “Cụu thần tội đáng chết vạn lần, phụ sự phò thác của hoàng thượng”, rồi “Thái tử thiên tư thật sự rất cao, cụu thần dạy không nổi”,... Phong Hàn Bích đỡ trán, lời này, “Cụu thần” cũng đã từng nói với phụ hoàng của y hai mươi mấy năm trước, chỉ cái biến vài chữ mà thôi. Không thể ngờ Phong Hàn Bích y cũng có hôm nay a! Sau đó y suy nghĩ biện pháp, chính là lúc không có người thì Tiểu Trùng gọi y là “Phong Hàn Bích”, có người ngoài thì gọi “Phụ hoàng”. Chung Tiểu Trùng vui vẻ tiếp nhận.

Phong Hàn Bích đứng người lên lên, cười khở ôm lấy nó, nói: “Ai! Người tới thực không phải lúc a!” Thiếu chút nữa y có thể khiến Chung Như Thủy tức giận xù lông, đến lúc đó lại có đầu hù ần! Đáng tiếc, nhi tử của y quá không nể mặt y!

“Phong Hàn Bích, ta có thể không làm thái tử chứ?” Chung Tiểu Trùng ôm cổ Phong Hàn Bích, môi vểnh lên, giọng điệu ủy khuất. Chung Như Thủy chơi đùa trăm phượng trên tay, lạnh lùng nói với Phong Hàn Bích: “Phong Hàn Bích, ta có thể không cần đeo cái quý này chứ?”

“Làm sao vậy? Thái phó dạy không tốt?” Phong Hàn Bích không nhìn Chung Như Thủy, néo néo cái mũi nhỏ của Chung Tiểu Trùng, hỏi.

“Không phải.” Chung Tiểu Trùng có chút buồn bực thờ dãi, sau đó ghé vào ngực Phong Hàn Bích, bất động.

“Phong Hàn Bích, ta có thể không mặc bộ y phục gay trên bình phong kia chứ?” Chung Như Thủy dùng ngón tay cái chỉ chỉ phượng trang hoa lệ, nụ cười càng lạnh.

“Trước kia ta cũng nghĩ như Tiểu Trùng, lúc ấy ta còn là một hài tử, độ tuổi như người. Vì không muốn làm thái tử, suốt ngày trốn học, đánh nhau với hoàng tôn công tử, khiến lão sư giận tới mức mỗi ngày đều cáo trạng ta trước mặt phụ hoàng. Khi ta náo loạn từ nội cung ra ngoài cung đều không hiệu quả, ta bắt đầu nhận mệnh. Nhưng dần dần, ta phát hiện, làm thái tử có thể làm rất nhiều chuyện cho bách tính. Cuối cùng, làm thái tử không hề trở thành gánh nặng của ta, mà là một loại trách nhiệm. Một loại trách nhiệm phải đảm đương.” Phong Hàn Bích nói khẽ, “Chờ người lớn lên một chút, người sẽ hiểu.”

Chung Tiểu Trùng cái hiểu cái không gật đầu, nhưng lông mày nhíu chặt vẫn vạch trần phiền muộn và chán ghét của nó. Phong Hàn Bích vỗ nhẹ nhẹ lưng nó, nó cần thời gian, lúc đó đến, nó sẽ hiểu.

“Phong Hàn Bích, nếu ngày đại điển người bắt ta đeo cái quý này và mặc bộ y phục gay kia, ta cam đoan người sẽ trình diễn Thiên Lý Tầm Phu Ký!

Hơn nữa dù người tìm ngàn năm vạn năm cũng không ra!” Chung Như Thủy xiết chặt nắm tay, nụ cười có chút méo mó, ném xuống quả bom nặng ngàn cân.

“Ai ~” Phong Hàn Bích và Tiểu Trùng liếc nhau, hỏi: “Từ trước tới nay cha người đều không hiểu chuyện như vậy a?”

“Theo ta nhớ, chuyện cần hiểu không thấy hẳn hiểu qua.” Chung Tiểu Trùng bắt đầu lắc đầu, tỏ vẻ nó cũng bất lực.

“Phong Hàn Bích ~ Chung Tiểu Trùng ~ các người nói xem, ngày đại diện ta nên mặc cái gì mới tốt?” Nụ cười của Chung Như Thủy vẫn vẹo dọa người, nhẹ nhàng nhón lên bạch quang, hai ngón tay đóng đũa, giọng điệu ôn nhu có thể nhấn chìm một con sư tử.

Trong lòng Phong Hàn Bích và Tiểu Trùng “Lộp bộp” một tiếng, đồ mồ hôi lạnh, Phong Hàn Bích ôm Tiểu Trùng, xoay người rời đi, vẫn không quên phân phó: “Chuẩn bị y phục đơn giản cao nhã cho nương nương, giản lược tới mức có thể!”

Cung nữ thái giám hai mặt nhìn nhau, cùng đáp: “Vâng! Cung tiến hoàng thượng, cung tiến thái tử.”

“Hừ! Dám đấu với ta!” Chung Như Thủy khinh thường cong khóe miệng, ném trâm phượng trong tay lên bàn, hướng phía thị nữ hô: “Thu lại những vàng bạc châu báu này, tương lai bán lấy tiền!”

Tiểu thị nữ run lên, giả vờ không nghe câu nói cuối cùng của hán, khom người: “Vâng, nương nương.”

Phi! Còn nương nương! Chung Như Thủy bĩu môi, quy củ chết tiệt trong nội cung!

Tiểu Trùng ngồi ở ngự hoa viên, chống cằm ngẩng đầu nhìn trời đêm lốm đốm đa lốm đốm. Phong Hàn Bích cùng cha nó thương lượng “Quốc gia đại sự”, vút nó ở đây tự hồi nhân sinh.

“Ai ~” Chung Tiểu Trùng u oán thở dài, kỳ thật nó nói với Phong Hàn Bích không muốn làm thái tử, không phải vì chán ghét.....

“Tiểu Trùng, mới nửa ngày không thấy, người liền biến thành khuê phòng oán phu a? Ai ui!” Hồ Đồ ôm đầu, tức giận xoay người nhìn Chung Như Phong, cao thì giỏi lắm sao! Cao có thể tùy tiện cốc đầu người ta?

“Tiểu Trùng.” Chung Như Phong đi qua, ngồi bên cạnh Tiểu Trùng, “Không thích ở đây?”

“Không phải.....” Chung Tiểu Trùng vẫn ngẩng đầu nhìn trời, đại bá của nó trở thành thị vệ của Phong Hàn Bích, quan bá ngũ phẩm Hồ Đồ trực tiếp bị Đào Như Lý kéo vào thái y viện, chính lục phẩm

“Vậy tướng niệm tiểu cô nương nào?” Hồ Đồ cũng ngồi xuống cạnh nó, không dám xia ánh mắt như đao sắc của Chung Như Phong, hỏi.

“Cũng không phải.....” Chung Tiểu Trùng buồn bực liếc Hồ Đồ. Hồ Đồ học bộ dáng của Chung Tiểu Trùng, chống đầu nhìn trời, Chung Như Phong nhin không được cong khóe miệng, còn đáng yêu hơn Tiểu Trùng.

“Ai ~ kỳ thật người không cần nghĩ quá nhiều.” Hồ Đồ bỗng nhiên nói, Chung Tiểu Trùng ngạc nhiên nhìn hán, Đồ thúc thúc biết nó đang phiền não điều gì? Chung Như Phong cũng tò mò nhìn hán, người thích nháo giống Như Thủy như Hồ Đồ sẽ biết tâm sự của Tiểu Trùng?

“Ta đương nhiên biết rõ, vì ta là Đồ thúc thúc của người, ta và người như nhau a.....” Hồ Đồ thở dài, nhìn bầu trời đêm, ánh mắt trở nên xa xăm, Như Thủy bảo người chết sẽ biến thành sao trên trời che chở thân nhân của mình, có thật không? Chung Như Phong căng thẳng, vì sao hán cảm thấy Hồ Đồ có loại ưu thương khó nói lên lời như vậy?

“Àn?” Tiểu Trùng ngây thơ nhìn Hồ Đồ, như nhau?

“Tiểu tử, người cho rằng trở thành thái tử thì không phải là hài tử của cha người?” Hồ Đồ tự tiểu phi tiểu liếc Tiểu Trùng, “Người sai rồi, người cũng là hài tử của cha người, không phải nhất không phải trộm, là cốt nhục của hán a.....”

“Nhưng, bọn họ đều nói Phong Hàn Bích mới là cha ruột của ta, cha chỉ là, dưỡng phụ.....” Chung Tiểu Trùng nói tới đây, mắt có chút ẩm ướt, giọng mũi dày đặc. Từ lúc trở lại nội cung, người nào cũng nói với nó như vậy, nó thương tâm muốn chết.

“Ai nói, cha người nói, hay Phong Hàn Bích nói?” Hồ Đồ liếc Tiểu Trùng, tiếp tục nói: “Người là hài tử của ai, ta còn không rõ ràng sao? Ta chính tay đỡ đẻ ra người.” Hán còn nhớ rõ, một khắc nghênh đón Tiểu Trùng, hán cao hứng rơi lệ, bởi vì hài tử này có vận mệnh như hán.

“Thật sự? Vậy người đã gặp nương ta?” Tiểu Trùng nghe đến đó liền kích động lên, ngồi thẳng, khăn trương nhìn Hồ Đồ. Chung Như Phong cũng có chút khăn trương, chẳng lẽ Hồ Đồ nói, giống Tiểu Trùng, là chi.....

“Đương nhiên, đại bá của người đã gặp, người cũng đã gặp, chẳng những gặp qua, còn mỗi ngày gặp!” Hồ Đồ cười cười.

“Cái gì? Sao ta không biết?” Chung Tiểu Trùng dùng cái đầu nhỏ trầm tư suy nghĩ, nữ nhân nào nó thường gặp mỗi ngày? “Nhưng nhà chúng ta đều là nam!”

“Thiết, ai nói cho người, sinh con thì nhất định là nữ nhân, cha không phải là nương?” Hồ Đồ ngáp một cái.

Chung Tiểu Trùng nhủ chặt lông mày, rốt cục có ý gì? Hồ Đồ vỗ vỗ đầu nó, nói: “Tiểu tử ngốc, Phong Hàn Bích là cha ruột của ngươi, Như Thủy cũng là cha ruột của ngươi, ngươi có hai người cha, vậy ngươi cần thận trọng, người sinh ngươi là vị cha nào.” Chung Tiểu Trùng khổ tư một hồi, sau đó khiếp sợ bùng tỉnh đại ngộ! Hóa ra cha chính là nương!

“Ồ trong rừng ngươi từng nói qua, nếu chúng ta có thể bình an thoát hiểm, sẽ nói cho ta biết thân thế của ngươi, còn giữ lời?” Hai mắt Chung Như Phong sáng quắc nhìn Hồ Đồ. Hồ Đồ sửng sốt, chợt dạ liếc Chung Như Phong: “Nếu ta không nói?”

“Ngươi có thể thử xem.” Chung Như Phong diện vô biểu tình, thản nhiên nói. Hồ Đồ kéo khóe miệng, không muốn nói cũng phải nói.

“Ba mươi năm trước, ở một tiểu quốc gia, xuất hiện một quốc sư năng lực cực kỳ cao. Quốc sư nghiên cứu chế tạo ra rất nhiều dược vật hiếm có, gồm một số cổ độc có hiệu quả thần bí. Hắn có ái nhân, vì y, hắn nghiên cứu chế tạo một loại cổ độc có thể giúp nam nhân nghịch thiên sinh con, nhưng dược chưa dùng tới, quan hệ của hai người đã bị phát hiện. Thân nhân của người kia buộc hai người chặt đứt tình cảm, nhưng hai người yêu nhau sâu đậm, không thể rời khỏi đối phương, bởi vậy, thân nhân của người kia hại chết quốc sư. Nhưng, bọn họ tưởng hắn đã chết, thật ra là người kia giấu quốc sư đi, giấu trong phần mộ người kia kiến tạo cho mình. Có một ngày, tiểu quốc này bị một đại quốc diệt. Quốc sư không muốn thấy người kia cùng diệt vong với quốc gia, lén chạy ra ngoài đưa người kia đã bị trọng thương trở về. Quốc sư dùng hết mọi biện pháp cứu hắn, nhưng chỉ có thể kéo dài hơi tàn. Bốn năm sau, người kia vẫn vì thương thể quá nặng mà chết. Lúc y chết y vẫn không hề biết, quốc sư vì y mà ăn khỏa cổ độc đó, mang thai con của y. Mười tháng sau hài tử xuất thế, quốc sư đem sở học suốt đời dạy cho nó. Mười lăm năm trước, quốc sư cũng chết đi, hài tử kia bỏ ra khỏi hàm mộ, đã trở thành Hồ Đồ hôm nay.” Hồ Đồ nói mấy câu ngắn ngủi đã khái quát xong thân thế của mình, ngoại trừ Tiểu Trùng tuổi nhỏ không hiểu, ba người khác đều nghe rành mạch. Không sai, là ba người.

“Cha, Phong Hàn Bích!” Mắt Tiểu Trùng sáng lên, nó thấy lưỡng phu phu trốn sau trụ tử! Chung Như Thủy và Phong Hàn Bích thật sự giấu không nổi nữa, đành phải phản nộ đi ra. Kỳ thật lúc Tiểu Trùng than thở thì bọn họ đã đến, nhưng Hồ Đồ và Chung Như Phong nhanh hơn bọn họ một bước, bọn họ thật sự không có ý nghe bí mật của hắn!

“Cáp, ha ha, cái gì, chúng ta thấy sắc trời không còn sớm nên tới mang Tiểu Trùng về nghỉ ngơi, kỳ thật cũng vừa đến!” Chung Như Thủy đi qua, ôm lấy Tiểu Trùng rồi trốn sau lưng Phong Hàn Bích, thề thốt với Hồ Đồ: “Chúng ta tuyệt đối không nghe được hóa ra ngươi chính là nhi tử của hoàng đế và quốc sư Ngộ quốc!” Phong Hàn Bích đầu đầy hắc tuyến lúc hắn nói xong chữ cuối cùng, vội vàng ôm Chung Như Thủy và Tiểu Trùng, dùng khăn công chồn mắt.

Đây mới là gia đình thực sự a! Hồ Đồ nhìn bóng lưng bọn họ, cảm thán. Chung Như Phong dịch sang bên cạnh Hồ Đồ, sau đó vươn tay kéo Hồ Đồ vào lòng mình, tứ chi có chút cứng ngắc, mặt phồng hồng, lắp bắp: “Ta, ta, từ nay về sau, sẽ, sẽ hảo hảo chiếu cố ngươi.” Mặt Hồ Đồ đỏ lên, toàn thân cũng cứng ngắc, đụng đầu vào ngực Chung Như Phong, ứng thanh: “Ân.”

Ba ngày sau, đại điển sắc phong.

Nghỉ thức vừa xong, Phong Hàn Bích liền vút vương công đại thần sang một bên, kéo Chung Như Thủy tới thẳng tẩm cung của y, sau đó “Phanh” một tiếng, cửa đóng, trực tiếp đem Chung Như Thủy bỏ nhào xuống long sàng xa hoa.

“Phong Hàn Bích! Phong, ân Hàn Bích!” Chung Như Thủy quay đầu sang chỗ khác, mặt đỏ lên, giẫy dụa: “Con mẹ nó, ngươi trực tiếp bỏ qua rượu giao bôi vạch khăn voan liền đi thẳng vào vấn đề a!”

Phong Hàn Bích đang hôn lên cổ hắn thoáng dừng lại, sau đó vừa tiếp tục “Công việc” của mình vừa nói: “Bảy năm trước đã làm! Chúng ta trực tiếp làm chuyện bảy năm qua không làm!” Từ lúc hai người gặp lại tới nay, ngoại trừ Phong Hàn Bích ngẫu nhiên ăn chút đậu hủ thì luôn kiềm chế dục vọng, không làm cái gì! Là vì chờ một đêm hoàn mỹ a!!

“Ngươi! Ân.” Phong Hàn Bích chặn môi hắn, hoàng hậu của ta, cả đêm ngươi sẽ không thể phát ra thanh âm, a không, phải nói là ngoại trừ “Ân a a” thì không có âm thanh dư thừa nào.

Canh ba.

“Ngừng. Ân!”

“Như nhi.”

Thanh âm khàn khàn thanh âm đột nhiên vang lên, lại đột nhiên rơi xuống. Sau đó, trên long sàng dưới ánh nến đỏ chập chồn, chỉ còn thanh âm hoàn mỹ của đế hậu hai người.

Canh năm

“Như nhi.” Thanh âm khêu gọi rất nhỏ, nhưng trong không gian yên tĩnh lại đặc biệt rõ ràng khiến người ta mặt đỏ tim đập. Nhưng, lần này cũng chỉ có hoàng đế anh minh thần võ độc tấu.

Phượng đông hiện ra màu trắng bạc, tiếng chuông lâm triều vang lên. Hoàng đế bệ hạ hưởng cả đêm mỹ diệu trong tẩm cung mới chịu dừng lại, rửa mặt xong, uống một chén cháo tổ yến rồi vô cùng phấn chấn thượng triều! Mọi người thấy mà trợn mắt há mồm.

Nằm sấp trên long sàng, chỉ đầu ngón tay mới có thể khẽ nhúc nhích, hai mắt Chung Như Thủy hàm nhiệt lệ, nghiêng răng nghiêng lợi thề, chờ hắn động được liền mang Tiểu Trùng chạy trốn, lần này còn ngốc ngếch trở về, đáng kiếp hắn bị Phong Hàn Bích áp cả đời, thoát thân không được!

Lục trọng cung khuyết, lão tẩu râu tóc bạc trắng, một thân bạch sam hồng tuyến ôm bầu rượu ngáy o o. Tiểu tiên đồng ngồi bên cạnh lo lắng tháo nút hồng tuyến, nhưng hai sợi hồng tuyến như trời sinh đã dính liền một khối, càng tháo càng rối, cuối cùng tạo thành hồng tuyến cầu. Tiểu đồng xoa mồ hôi, miệng lầm bầm: “Không xong a, lần này ngoạn quá đáng, tuyến không tháo được, làm sao bây giờ? Thật không nên thuận tay cột chúng lại, ai nha, càng tháo càng loạn a! Thôi, hai người kia, một người tên là Phong Hàn Bích một người tên là Chung Như Thủy, vừa nghe tên cũng biết là một nam một nữ, trăm phần trăm ông trời tác hợp cho, nhất định là nhân duyên tốt! Gia mặc kệ! Tìm Tiểu Tiểu đi uống rượu!” Tiểu đồng đứng lên, nhét hồng tuyến rối tinh trong tay vào góc, vỗ vỗ cái mông rồi đi.

Cho nên nói, số mệnh a! Chung Như Thủy, cả đời này không thể xoay người.

Toàn văn hoàn!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Ngoại truyện 1

Ta là Chung Như Phong, là đại ca của hoàng hậu đương triều và đại bá của thái tử. Người có thể gọi ta là quốc cữu đại nhân, đương nhiên ta thích người khác gọi thông linh đại nhân hơn. Vốn ta chỉ là một ngự tiền thị vệ đeo đao ngũ phẩm, nhưng gần đây hoàng thượng đệ phu của ta thăng chức cho ta, nhưng ta làm thống lĩnh cấm vệ quân. Phẩm cấp thăng lên nhất đẳng không nói, bổng lộc cũng thêm gấp đôi, đây là chuyện ta hài lòng nhất. Bởi vì ta có thể tặng Hồ Đồ được tương tốt nhất, y phục quý nhất, trăm gài tóc tinh xảo nhất. Đã quên nói, Hồ Đồ là thê tử của ta, thân phận bên ngoài của hắn là ngự y của Quý Tà, kì thực hắn là nhi tử của quốc sư và quốc chủ Ngô quốc, nói cách khác, hắn là một hoàng tử. Biết thân phận này không quá năm người.

Hôm nay ta gác đêm. Kỳ thực ta là tướng lĩnh, không cần gác đêm, theo lệ mỗi tháng một lần gác đêm cũng có thể giao cho phó thống lĩnh. Thế nhưng ta là một người làm hết phận sự, nếu đệ phu hoàng thượng đã tin tưởng ta, ta phải cố gắng hoàn thành trách nhiệm, đương nhiên, kỳ thực ta không muốn cô phụ bổng lộc mười lượng bạc mỗi tháng của ta. Hồ Đồ và Như Thủy nói con người của ta quá thành thật, ngay cả lười biếng cũng không biết. Nhưng hoàng thượng lại nói, như vậy mới là nam nhân chân chính, có trách nhiệm. Ta rất đồng ý, được hoàng thượng tán thưởng khiến ta cao hứng, thế nhưng Hồ Đồ và Như Thủy lại gọi đó là ngốc. Dù bọn họ nói vậy, ta vẫn chưa bao giờ lười biếng, bởi vì ta thấy trong mắt hoàng thượng hiện lên tán thành. Ta rất chấp nhất khi nhận được sự tán thành của hoàng thượng. Như Thủy từng nói với ta, cái này gọi là di chứng. Ta hỏi vì sao, hắn lại chưa bao giờ nói. Hắn không biết, hắn vẫn cho rằng ta chính là Chung Như Phong mất trí nhớ, mà không phải ám vệ Mạc Tiểu, kỳ thực ta hồi cung một thời gian thì nhớ ra tất cả. Thế nhưng ta thích cuộc sống như vậy h, cũng thích làm Chung Như Phong, nên ta sẽ giả vờ mất trí nhớ cả đời. Bọn họ thường nói ta thành thật, kỳ thực ta cũng biết trêu chọc, giống Như Thủy thường nói “Muộn tao phúc hắc”, ta nghĩ ta thuộc loại đó?

Đêm nay trời mưa, mùa hè cũng tới rồi. Nhìn mưa tâm tã ta lại nhớ tới tám năm trước, cũng là một ngày mưa thế này, khi đó ta còn là Mạc Tiểu, Như Thủy cũng không phải đệ đệ, để cứu hắn ta nhảy xuống Si Mị hà. Cuối cùng chúng ta đều được Hồ Đồ cứu, cũng là khi đó, ta mất trí nhớ biến thành Chung Như Phong, Như Thủy thành đệ đệ của ta. Ta rất thương Như Thủy, bởi vì ta là người chứng kiến những gì hắn trải qua. Hắn thiện lương, hắn ân nhân, hắn kiên cường, hắn nỗ lực, ta đều xem từng chút từng chút trong mắt. Trước đây, lúc là Mạc Tiểu, ta được hoàng thượng phái đến bảo hộ Như Thủy, đương nhiên là ngầm, tựa như, không thể để người khác phát hiện. Ta thường thấy hắn trốn nơi hẻo lánh một mình nhìn trời phát ngốc, trên mặt là biểu tình đau thương, ta không hiểu, cho tới bây giờ cũng thế. Khi đó ta cũng chứng kiến hắn khóc hai lần, đều là giấu, không nói cho hoàng thượng biết. Tiếng khóc của hắn đè nén, không như người bình thường khóc thành tiếng, thanh âm thông khổ đều nghẹn nơi yết hầu, yên lặng rơi lệ. Cảnh tượng đó, cả đời ta không quên, cũng là khi đó ta âm thầm thề, phải bảo hộ hắn chu toàn. May mắn ta làm được, mới có đệ đệ và chất nhi đáng yêu như thế, còn có Hồ Đồ xinh đẹp ta yêu. Những ngày mất trí nhớ là khoảng thời gian ta hài lòng nhất khó quên nhất, dù đói dù rét, vì Như Thủy mang Tiểu Trùng nên phải trốn trong núi mấy tháng, lúc đó, có thể nói là cuộc sống nghèo rớt mùng tơi, hơn nữa Như Thủy cần nội lực phụ mới có thể bảo trụ Tiểu Trùng trong bụng, ta thường thương vì tiêu hao nhiều nội lực mà cảm thấy không khỏe. Thế nhưng khi ta chứng kiến Tiểu Trùng sinh ra, ta phát hiện, tất cả đều đáng giá. Như Thủy và Tiểu Trùng xem ta như thân nhân, dù bây giờ thân phận bất đồng, bọn họ vẫn gọi ta “Đại ca”, “Đại bá” giống trước đây, thậm chí Tiểu Trùng thường khoe khoang đại bá thống lĩnh cấm vệ quân của nó với bạn học, giống như có một đại bá làm thống lĩnh còn đáng kiêu ngạo hơn có hoàng đế lão tử, buồn cười chính là bạn học của nó lại rất ước ao! Ta nói chuyện này cho Hồ Đồ, hắn chỉ thờ dài một tiếng: hài tử đơn thuần a! Như Thủy cũng thường chạy tới tìm ta nói chuyện phiếm, thấy tiểu thái giám tiểu cung nữ tiểu thị vệ, hắn sẽ hãnh mãi vỗ ngực ta, về mặt kiêu ngạo nói: “Thấy không! Đại ca của ta, thống lĩnh cấm vệ quân!” Khiến mọi người dở khóc dở cười, lắc đầu thờ dài. Lúc Hồ Đồ nghe nói, cư nhiên không châm chọc mà rất hưng phấn: “Ta cũng mang người ra ngoài mỗi ngày! Đệ đồng liêu ở thái y viện ước ao!” Có câu nói gì ấy nhỉ? Nga, nhất gia nhân bất tiến nhất gia môn, người nhà của ta đều một dạng đức hạnh!

Thế nhưng, ta cũng có cái khổ của ta nào! Bởi vì quan hệ với Tiểu Trùng và Như Thủy, hoàng thượng đệ phu mỗi lần thấy ta đều là về mặt ước ao đồ kị, khiến ta có cảm giác áp lực thật lớn... Đặc biệt ở cùng Như Thủy bảy năm, nếu không phải hiện giờ ta là Chung Như Phong – thân nhân của Như Thủy và Tiểu Trùng, hẳn hoàng thượng đệ phu đã giết ta vài lần? Bởi vậy nói, ta giả vờ mất trí nhớ là rất sáng suốt, ... ít nhất ... Đổi thành Mạc Tiểu, hẳn đã phải đi đầu thai rồi!

“Như Phong.” Thanh âm nhẹ nhàng, tiếng bước chân dứt khoát, ta biết, là Hồ Đồ.

“Tới?” Ta tiến lên kéo Hồ Đồ vào hành lang gấp khúc, người hắn đều ướt mưa. Thật là, dù hồng sao?

“Mưa thật lớn! Trên đường tới, thiếu chút nữa té ngã.” Hồ Đồ đưa thực hạp cho ta, sau đó thu dù.

“Cái gì?” Tâm vừa nhảy, liền tức giận, “Trời như vậy, vạn nhất ngã xuống thì sao?” Ta cởi áo choàng phủ lên người hấn, cảm lạnh thì phiền phức.

“Không phải giờ ta an toàn sao!” Hồ Đồ cười với ta, thoáng chốc ngực kinh hoàng, đã bao nhiêu năm, lúc thấy hấn cười tim vẫn đập không ngớt.

“Đây là Như Thủy chuẩn bị, sợ người đói, ta làm thêm” Hồ Đồ mở thực hộp, là các loại điểm tâm và một con gà nướng, còn có bình rượu nhỏ. Đều là thứ ta thích, có đệ đệ thật tốt!

“Cùng nhau ăn.” Ta kéo Hồ Đồ ngồi xuống trước cửa tiền điện, mặc dù có nơi dành nghỉ ngơi, nhưng ta không muốn để nhiều người thấy Hồ Đồ. Kỳ thực, ta là người chiếm dụng rất mạnh.

Hồ Đồ vừa kể hôm nay Như Thủy lại xông họa tại thái y viện khiến hoàng thượng tức giận tới nỗi thiếu chút nữa đánh mông hấn, vừa bày thức ăn ra, cuối cùng rót một ly rượu đưa cho ta.

“Uống chút, Như Thủy nói đây là cống phẩm!” Mắt Hồ Đồ đầy tiểu ý, ta nhìn mà tim thẳng khiêu. Ta lẳng lẳng tiếp nhận, uống một hơi cạn sạch. Hồ Đồ cười cười, đưa một khối điểm tâm tới bên miệng ta, ta tiếp nhận. Ngực bỗng nhiên tràn ra rung động ấm áp, sau đó khẽ vuron người, hơi cúi đầu, hôn trụ Hồ Đồ. Hồ Đồ sững sốt, không né tránh.

Lúc tách ra, Hồ Đồ tỏ vẻ ghét bỏ vị rượu, thế nhưng khoe miệng khoe cong và hai gò má đỏ bừng của hấn nhường ta biết, hấn rất thích. Ta cũng rất thích.

Hai người thân mật dựa sát vào nhau, trong đêm mưa bình thản, thỉnh thoảng uy cho nhau một khối điểm tâm hay một ngụm rượu, tim đập rộn ràng, nở nụ cười ngọt ngào.

Ta là người hạnh phúc nhất thế giới này a? Ai ngờ người tám năm trước chỉ biết phụng mệnh hành sự, cũng nghênh đón mùa xuân thuộc về chính mình?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Ngoại truyện

Đại điện, phòng nghị sự, các vị đại thần trang nghiêm túc mục, tranh chấp với nhau, trên mặt mỗi người đều mơ hồ mang theo một chút tức giận cùng không phục.

“Bệ hạ, thần cho rằng, danh tự của thái tử điện hạ rất quan trọng, không thể tùy tiện! Bệ hạ nên thận trọng suy xét!” Thái phó đã gần bảy mươi râu dài bạc trắng, về mặt nghiêm túc nói.

“Hừ hừ, lời của thái phó đại nhân không phải dư thừa sao?” Tả thừa tướng trào phúng liếc nhìn thái phó, sau đó cung kính nói với Phong Hàn Bích: “Bệ hạ, thần cho rằng danh tự của thái tử điện hạ liên quan tới quốc thể, cần phải trang trọng, thể hiện UY của nước ta!”

Trước điện, thống lĩnh cấm vệ quân đeo đao ngũ phẩm ngự tiền thị vệ – Chung Như Phong nghe được lời này thì thái dương giật giật, UY... Danh tự của Tiểu Trùng có liên quan gì tới UY?

“Đúng vậy, cừu thần cho rằng danh tự ‘Phách Thiên’ là tốt nhất!” Thái phó nghiêm nghị nói.

Gọi tên này chắc chắn Tiểu Trùng sẽ khóc! Phong Hàn Bích và Chung Như Phong đều đỏ mặt cười lạnh, nghĩ.

“Thái phó a thái phó!” Tả thừa tướng đã kích, “Xem ra ngài thực sự đã lão! Phách Thiên? Tục khí nga!” Nói xong lại dùng khoeo mắt quét thái phó, thái phó thiếu chút nữa tức giận đến râu mép bốc hơi nước!

“Bẩm bệ hạ, thần cho rằng, hai chữ Dực Đức mới là hay nhất. Dực giả, nãi dực tán quý hưng; Đức giả, trung, hiếu, nhân, nghĩa, ôn lương, cung kính, khiêm nhường. Thử hai chữ, mới thể hiện uy nghi của nước ta!” Lễ bộ thị lang vẫn duy trì trầm mặc bỗng nhiên ra khỏi hàng cất cao giọng nói, mọi người cứng lại, đồng thời quay đầu nhìn về phía Phong Hàn Bích.

Phong Hàn Bích ngưng mi suy nghĩ một hồi, chậm rãi nói: “Danh tự của thái tử là đại sự, không phải một ngày hai ngày có thể quyết định. Như vậy đi, các vị ái khanh lui xuống trước, để trẫm cân nhắc rồi quyết định.”

Hoàng đế đã lên tiếng, chúng thần từ đâu còn gì để nói, nhất tề hô to “Vạn tuế”, liền lui xuống.

Phong Hàn Bích ngồi ngốc trên long ý, thẳng đến khi Lâm công công nhỏ giọng nhắc nhở “Sắp tới ngự thiện, đến muộn hoàng hậu tuyệt đối sẽ không chờ, hơn nữa còn rất không phúc hậu chưa chút cơm thừa cho người”, Phong Hàn Bích mới đứng dậy quay về tẩm cung.

“Phong ——” Tiểu Trùng vừa nghe tiếng bước chân của Phong Hàn Bích, vui vẻ lao ra, đang nói bỗng dừng lại, nhãn thần quay tròn nhìn những người xung quanh Phong Hàn Bích, lớn tiếng nói: “Phụ hoàng!”

Phong Hàn Bích thấy buồn cười, ôm lấy nó đi vào, “Tiểu Trùng nặng lên a! Hôm nay đi học lão sư nói cái gì?” Lâm công công dừng cước bộ, ý bảo mọi người không cần tiến vào. Hoàng hậu nương nương và thái tử điện hạ ghét nhất lúc ăn cũng có người ở bên cạnh nhìn, sau đó hoàng đế bệ hạ cung chiêu ái thể liền ra lệnh, lúc dùng bữa người không liên quan không được nhập điện!

“Ta van người, người không nên một hồi lại quan tâm ngày hôm nay Tiểu Trùng học cái gì, ngoan hay không ngoan được không, quan tâm nó hôm nay vui hay không vui mới đúng?” Chung Như Thủy vừa xới com vừa liếc Phong Hàn Bích.

Phong Hàn Bích cười cười đặt Tiểu Trùng xuống ghế, tiến đến bên cạnh Chung Như Thủy, nhẹ giọng nói: “Không phải có hoàng hậu của trẫm quan tâm rồi sao? Một người quan tâm thâm tâm, một người quan tâm học tập, một người nghiêm khắc, một người từ ái, hai chúng ta phối hợp, cỡ nào thiên y vô phùng a!”

Chung Như Thủy đặt bát com vào tay Phong Hàn Bích, sau đó ngồi xuống bắt đầu ăn. Tiểu Trùng che hai mắt, hỏi: “Cha, Phong Hàn Bích, các người xong chưa?” Đồ thúc thúc dạy, đại nhân thân thiết thì tiểu hài tử không thể nhìn, nhìn sẽ đau mắt nga! “Ai u!” Chung Tiểu Trùng vươn tay xoa đầu, thương cảm hể hể nhìn Chung Như Thủy.

Chung Như Thủy thu hồi tay, điềm nhiên như không, tiếp tục ăn. Phong Hàn Bích lắc đầu thờ dãi, xoa đầu Tiểu Trùng, kỳ thực Phong Hàn Bích mới là vị cha cung chiêu hài tử nhiều hơn...

“Được rồi, hôm nay cự thân lại tranh chấp về danh tự của Tiểu Trùng.” Phong Hàn Bích có chút đau đầu nói, “Ta không rõ, tên một người quan trọng như vậy sao? Tiểu Trùng Tiểu Trùng rất êm tai a, Thận Hành Thận Hành cũng thuận miệng a!”

Chung Như Thủy bỏ một con tôm vào miệng, hỏi: “Hôm nay là dạng tên gì?” Tiểu Trùng cũng mở to mắt, hiếu kỳ nhìn Phong Hàn Bích.

“...” Phong Hàn Bích nhìn Tiểu Trùng, bình tĩnh nói: “Phách Thiên và...”

“Cha, ta không muốn!” Chung Tiểu Trùng quay đầu, muốn khóc nhìn Chung Như Thủy, mặt nhăn như ăn khổ qua, nó không muốn tên buồn nôn như thế!

“Cái gì?” Chung Như Thủy ném đũa, “Ai dám bắt nhĩ tử của ta dùng tên này, ta đánh hấn thành hoa tàn!”

“Bình tĩnh một chút, tên này ta lập tức gạt bỏ...” Phong Hàn Bích kéo ống tay áo của Chung Như Thủy, “Sau đó lễ bộ thị lang đề nghị hai chữ ‘Dực Đức’. Dực giả, nãi dực tán quý hưng; Đức giả, trung, hiếu, nhân, nghĩa, ôn lương, cung kính, khiêm nhượng.”

“Người đồng ý sao?” Chung Như Thủy suy nghĩ nhìn y, tuy tên này tương đối dễ nghe, nhưng hấn cũng kiên quyết không đồng ý! Sửa lại họ của Tiểu Trùng là được, còn muốn cái danh! Tiểu Trùng là hấn hoài thai mười tháng chịu đủ cay đắng sinh hạ, dựa vào cái gì ngay cả cái tên những người đó cũng không cho hấn lưu lại!

“Sao được... Ta nhất định không đồng ý, danh tự của Tiểu Trùng là Thận Hành, đời này không thay đổi. Ngày mai ta sẽ khiến bọn họ không nhắc lại chuyện này.” Ánh mắt Phong Hàn Bích sáng quắc nhìn Chung Như Thủy, ý hiểu Tiểu Trùng rất có ý nghĩa với Chung Như Thủy, cái danh thực sự không cần thiết.

Tiểu Trùng nhìn người này, lại nhìn người kia, buông đũa trong tay, bất kì lúc nào nó cũng chuẩn bị che mắt!

Chung Như Thủy cắn môi không nói, Phong Hàn Bích cười cười, vươn tay lấy hạt com nơi khóe miệng của hấn. Tiểu Trùng lập tức che mắt, lại bắt đầu ròi! Chung Như Thủy thấy Phong Hàn Bích bỏ hạt com vào miệng nhấm nuốt, mặt đỏ bừng, đúng là không biết xấu hổ! Phong Hàn Bích nhìn phản ứng đáng yêu của hấn, lại nhìn Tiểu Trùng đã che mắt, đang muốn có động tác tiếp theo, chợt nghe ngoài cửa truyền đến một tiếng hô to: “Thuần Vu quốc cữu đến!”

Mặt Phong Hàn Bích lập tức trầm xuống, lạnh lùng nói: “Tuyên.” Chung Như Thủy vui đầu ăn com

“Tham kiến hoàng thượng!” Thuần Vu Quyết vội vã chấp tay hành lễ với Phong Hàn Bích, sau đó vui vẻ nhìn ca ca của hấn và Tiểu Trùng.

“Ca ca! Tiểu Trùng!”

“Tiểu thúc thúc!” Tiểu Trùng lớn tiếng kêu lên, sau đó bảo Lâm công công chuẩn bị thêm bát đũa.

“Ân, tới rồi...” Chung Như Thủy xấu hổ nhìn Thuần Vu Quyết, Thuần Vu Quyết cười ngây ngô hỏi: “Ca ca, sao mặt người đỏ thê a? Mới mưa xong đâu có nóng?”

“A ha ha ha...” Chung Như Thủy gượng cười, hung hăng liếc Phong Hàn Bích, sau đó nói tránh: “Tần Nghị đâu, sao hôm nay hấn không tới cùng người?” Tần Nghị thường bám theo Thuần Vu Quyết mà? Hơn nữa da mặt dày không thua Lê Khổ, dù hấn chàm chọc thế nào đều cười hi hi, sau đó đánh Thuần Vu Quyết càng chặt!

“Ai...” Vừa nghe Chung Như Thủy nhắc tới Tần Nghị, Thuần Vu Quyết chán nản, có chút ủy khuất nói: “Đại ca, hôm nay ta tới là muốn nói chuyện này với người...”

Chung Như Thủy sừng sốt, chả lẽ Tần Nghị bị bệnh bất trị? “Chuyện gì a?”

“Ca ca, ta phải về Hoàng Diệp, Tần Nghị nói chúng ta đã rời đi rất lâu, nếu không quay về, bách tính sẽ bạo động gian thần sẽ oán vị.” Thuần Vu Quyết ào ào, “Nếu ta không ký từ ước năm mươi năm với hân, ta đã sớm ở lại Quỷ Tà làm tướng quân! Hôm nay cũng không bị hân quản chế, nơi chốn không được tự do!” Quy củ của Hoàng Diệp khác biệt, bọn họ là quốc gia thương mại, bởi vậy dù mua cá bình thường cũng phải lập giao kèo hai bên cùng có lợi, năm đó, lúc Thuần Vu Quyết trở thành tướng quân Hoàng Diệp, lòng chỉ nghĩ vì Thuần Vu Lưu báo thù, căn bản không lo lắng nhiều lắm, chờ hân tình ngộ mới phát hiện hân đã lên thuyền tặc, bước xuống không được!

Ngược lại Phong Hàn Bích cực kỳ thoải mái, rốt cục hai kẻ tai họa phải đi! Không uống công y phải người tới Hoàng Diệp ly gián nội bộ bọn họ, khiến Tần Quyết phải vội vàng chạy về cứu hoả. Tiểu Trùng có chút không nỡ nhìn Thuần Vu Quyết, tuy rằng tiểu thúc thúc của nó rất đơn thuần, nhưng luôn cho nó nhiều món ngon, hôm nay nghe được hân phải đi, lòng rất sầu não.

Chung Như Thủy còn chưa nói gì, chỉ thấy Lâm công công cầm tấu chương trong tay đi đến, bồi rồi nói: “Bệ hạ, đây là tấu chương tâu thừa tướng, thái phó và đại nhân các bộ thị lang dâng cho ngài, nói là chọn danh tự cho thái tử điện hạ, thỉnh bệ hạ quyết định trước ngày mai.”

Sắc mặt Phong Hàn Bích lạnh lẽo, sắc mặt Chung Như Thủy càng khó xem, Phong Hàn Bích mở ra, câu đầu tiên, “UY, gia pháp, tổ huấn, cấp bậc lễ nghĩa” giáo huấn đạo lý, sau đó là chuỗi tên thật dài. Chung Như Thủy đi tới, vừa nhìn, gợn dử cười: “Không phải chỉ là tên một người sao? Cưng nhiên dám dùng từ quan uy hiếp người!” Sau đó vươn tay đoạt lấy tấu chương vớt ra cửa, “Không đời nào! Vừa rửa sạch triều đình một lần, hơn nữa hai ngày sau là khoa cử, cũng không sợ không tìm được nhân tài!”

Lâm công công thoáng nhìn về phía Phong Hàn Bích, Phong Hàn Bích nhún nhún vai, đây là kế hoạch lâu dài của y, nhưng Chung Như Thủy lớn nhất, hân nói thế nào thì thế đó. Thuần Vu Quyết và Tiểu Trùng nhất tề vỗ tay trầm trồ khen ngợi, lúc đại ca (cha) phát hỏa thật có khí thế!

Ban đêm, Chung Như Thủy thấy thư phòng của Phong Hàn Bích còn sáng, biết y vì chuyện cải danh của Tiểu Trùng mà đau đầu. Hôm nay hân cũng chỉ thế, muốn ngay lập tức thay đổi triều đình, quốc gia liên loạn, hại Phong Hàn Bích.

Lòng Chung Như Thủy tràn ngập tức giận, những kẻ bảo thủ kia muốn đổi tên nhi tử của hân, lại làm hại nam nhân của hân vì chuyện này mà phiền não mỗi ngày. Tốt, cho các người biết lợi hại của hoàng hậu nương nương!

“Mạc Hoan!” Chung Như Thủy trầm giọng nói, Mạc Hoan ẩn trong tối hiện thân ra, cung kính quỳ gối trước mặt Chung Như Thủy. Tuy Phong Hàn Bích để Mạc Hoan bảo hộ Tiểu Trùng, nhưng phần lớn là Chung Như Thủy sai sử hân...

“Đêm nay theo ta đến phủ đệ của các đại thần, đương nhiên, là bí mật hành sự. Hiểu?”

“... Hiểu.” Kỳ thực Mạc Hoan rất muốn nói không rõ, khi thấy Chung Như Thủy đòi một thân y phục dạ hành, hân kích động tới trợn trắng mắt!

Mạc Hoan mang Chung Như Thủy lên vào các phủ đệ, trộm toàn bộ triều phục của thừa tướng ném vào ổ chó nhà Vương đại nhân, ngay cả bài vị tổ tông cũng bị hân dốc ngược. Đêm triều phục của lễ bộ thị lang treo trên tường Mị thành, còn dùng mực quét lên, đương nhiên bài vị tổ tông cũng bị hân hạ độc thủ như nhà thừa tướng. Sau đó là nhà Trương đại nhân đến nhà Lý đại nhân, từ nhà Lý đại đến nhà Triệu đại nhân, nói chung nơi có thể đi đều đi, có thể trộm triều phục liền trộm, còn bài vị tổ tông của bọn họ, đều bị dốc ngược!

“Nhà cuối cùng, nháo xong nhà thái phó đại nhân thì chúng ta có thể kết thúc công việc!” Chung Như Thủy xoa tay nói, vẻ mặt hưng phấn! Mạc Hoan hắc tuyến, mang Chung Như Thủy vào thái phó phủ.

Tất cả đều rất thuận lợi, triều phục tới tay, bài vị cũng dốc ngược, nhưng hân tạo ra sai lầm – lúc Chung Như Thủy đi, không cẩn thận đánh ngã đèn, vì thần lâu khô rạo, cứ như vậy, rất không may, thần lâu của nhà thái phó gia – cháy!

Chung Như Thủy và Mạc Hoan nhìn nhau, sau đó Mạc Hoan ôm Chung Như Thủy, chạy khỏi hiện trường! Phía sau truyền đến tiếng chiêng trống và tiếng hô hào, Chung Như Thủy gian nan nuốt nước miếng, hân... Làm ra đại họa!

Trở lại hoàng cung, Mạc Hoan bảo Chung Như Thủy đừng hoảng hốt, hân đi bẩm báo hoàng thượng xem phải xử lý chuyện này thế nào, sau đó không còn thấy bóng.

Chung Như Thủy ngồi trên giường suy nghĩ một hồi, sau đó vội vàng thu thập y phục và ngân lượng, họa này rất lớn, Phong Hàn Bích muốn bảo vệ hân cũng không thể a! Mang theo Tiểu Trùng chạy trốn thôi! Đại ca, Hồ Đồ, Tiểu Đào Nhi, Tiểu Cước Chi, Lê Khổ, xin lỗi!

Trước người ôm tay nài thật to, sau lưng là Chung Tiểu Trùng đang ngủ say, Chung Như Thủy chạy trốn! Nhưng chạy thế nào cũng là vấn đề a! Chung Như Thủy cố Tiểu Trùng tránh vào nơi tối đen không người, đây là hoàng cung, không thể nói đi là đi! Trừ phi có khinh công như Mạc Hoan, hân mang theo Tiểu Trùng là có thể dễ dàng bay ra! Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Được rồi, tìm Thuần Vu Quyết! Hân là tướng quân, võ công nhất định không kém! May là sáng mai hân phải cùng Tần Nghị trở về Hoàng Diệp, nên đêm nay lưu tại trong cung nói chuyện với Chung Như Thủy! Chung Như Thủy quay lại đầu, tìm nơi Thuần Vu Quyết ở.

Qua thiên tân vạn khổ, rốt cục Chung Như Thủy tìm thấy cửa phòng của Thuần Vu Quyết, đáng tiếc cửa mở cửa, một bóng người âm trầm xuất hiện sau lưng hân.

Chung Như Thủy vô thức quay đầu lại, Phong Hàn Bích đứng sau lưng hân, cười nhìn Chung Như Thủy, nghiêm nghị: “Hoàng hậu, chạy trốn nhớ mang theo trăm a!”

Chung Như Thủy sững sờ, vội vàng quay đầu, bước sang một bên, đáng tiếc Phong Hàn Bích đã vươn tay tóm Tiểu Trùng, Chung Như Thủy còn chưa kịp gọi người cứu mạng thì bị Phong Hàn Bích che miệng, sau đó hân và Tiểu Trùng bị Phong Hàn Bích bắt trở lại.

Phòng của Tiểu Trùng. Tiểu Trùng vẫn ngủ ngon như cũ, chuyện vừa xảy ra nó không hề biết. Hôm nay nó chăm chỉ học kiếm thuật, nó rất mệt, sét đánh nó cũng không tỉnh.

Tẩm cung của Phong Hàn Bích. Tiếng rên rỉ và tiếng khóc cầu xin mơ hồ truyền ra, Lâm công công đã sớm đuổi mọi người rời đi, ai cũng nghe không được. Phong Hàn Bích đang tức giận, phòng chừng ba năm ngày cũng tiêu không được. Chung Như Thủy đã định trước là dữ nhiều lành ít!

Ngày thứ hai, người khắp thiên hạ đều biết nhà thái phó đại nhân cháy, thần lâu của tổ tông bị đốt trụi, may mà không ai thụ thương. Phong Hàn Bích vùng tuyệt bút, trích một khoản cấp nhà thái phó, để bọn họ xây lại một thần lâu lộng lẫy, còn tự mình đề bốn chữ vàng —— quốc chi trung hồn! Triều phục của các đại thần trong thành không hẹn mà cùng bị mất trộm, song song bài vị tổ tông của nhà bọn họ cũng bị lật ngược. Vì không có triều phục, quan viên không thể vào triều. Quy định của Quý Tà, không mặc triều phục vào triều là người coi rẻ hoàng quyền, tội lớn mất đầu, chỉ có thể xin nghỉ chờ triều phục mới! Lúc đó bọn họ kinh hãi đồng thời cảm thấy may mắn vì nhà mình không gặp họa bất ngờ như nhà thái phó, thế nhưng lúc thái phó ngăn đầu hành diện mời các vị đại nhân đến tham quan chữ vàng đích thân hoàng thượng đề, hầu như mỗi người đều đổ kị nghiêng rằng nghiêng lợi và thảm hận sao thần lâu nhà mình không cháy! Nếu tổ tông của bọn họ dưới suối vàng biết, nhất định tức giận đội mồ đứng lên mắng to: từ tôn bất hiếu! Sự kiện ly kỳ cuối cùng không tìm được hung phạm, bị liệt vào một trong số kỳ án lớn nhất của Quý Tà! Đương nhiên, bởi nhiều nguyên nhân, đủ loại triều phục phải làm mất hai tháng, chờ hai tháng sau, chuyện ly kỳ đã khiến mọi người sứt đầu mẻ trán, việc cải danh thái tử bị gác thật lâu thật lâu, lúc thái tử lên làm hoàng đế cũng không có người nhắc lại.

Còn có một việc kỳ quái là, đêm đó hoàng hậu nương nương của bọn họ vẫn nằm trên giường không dậy nổi, có người nói hoàng hậu bệnh rất nghiêm trọng, hầu như hoàng thượng phải cực nhọc chăm sóc mỗi đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi, ăn mặc tắm rửa đều tự mình làm. Khiến nữ nhân trong thiên hạ cảm thán, hoàng đế của bọn họ mới là nam nhân hoàn mỹ nhất Quý Tà, song song thảm hận mình gả cho một trượng phu không như ý, về sau càng sùng kính ngưỡng mộ người nơi cửu trọng cung khuyết kia.

Thuần Vu Quyết cùng ngày cáo biệt vẫn không được gặp Chung Như Thủy “Bệnh nặng”, vốn định ở lại chiếu cố ca ca thì bị Tàn Nghị hạ nuyễn cân tán mang đi.

Nửa đêm, mọi âm thanh tĩnh lại, ngay cả con ếch trong hồ sen cũng đã ngủ. Tẩm cung của Phong Hàn Bích truyền đến thanh âm cầu xin tha thứ rất nhỏ.

“Phong Hàn Bích ngừng, ngừng, ta từ bỏ...” Chung Như Thủy suy yếu nói, sắc mặt ửng đỏ điểm lệ, hạnh mâu ngập nước câu nhân phách tâm, “Ta, sai rồi... Ta không bao giờ... Gây rắc rối nữa... Ân! Đừng!”

“Không, ngươi không biết mình sai ở đâu, trầm sẽ nghiêm phạt ngươi đến lúc ngươi biết ngươi sai ở đâu...” Phong Hàn Bích ôn nhu hôn lên nước mắt trên mặt hân, dáng tươi cười tà khí mỉa mai.

“Ân! Đau nhức!” Chung Như Thủy rơi nước mắt, động tác thô lỗ khiến lòng hân phát khổ, từ đêm đó đến nay đã năm ngày hân không thể xuống giường! Tức giận đến đâu cũng nên tiêu tan a? Không cần thận trọng từ đường của người ta là hân có lỗi, thế nhưng cứ theo luật trừng phạt hân, sao lại đối xử với hân như vậy! Chung Như Thủy nhắm mắt lại, cắn môi dưới, nỗ lực không khóc thành tiếng, thế nhưng thân thể kịch liệt run rẩy và nước mắt không ngừng rơi khiến Phong Hàn Bích ngừng động tác. Yêu thương cúi đầu hôn hân, Phong Hàn Bích ghé vào lỗ tai hân, nhẹ giọng nói: “Đừng khóc, trầm đau lòng...”

“Ta không có ý đốt thần lâu nhà thái phó, sao ngươi đối xử với ta như vậy, phá bỏ tự tôn của ta cho ngươi cảm giác thành tựu sao?” Chung Như Thủy nhắm mắt lại, không nhìn y, nghẹn ngào nói, “Phong Hàn Bích, nếu hôm nay đối xử với ta như vậy không phải ngươi mà là người khác, ta sẽ cùng hân đồng quy vu tận, sao ngươi không ngừng lại!”

Phong Hàn Bích ngừng lại, yêu thương ôm chặt hân, Chung Như Thủy bỗng nhiên há mồm hung hăng cắn vai y! Phong Hàn Bích nhướng mày, nhưng không buông ra, qua đã lâu, trong miệng Chung Như Thủy đã có mùi máu tươi, mới chậm rãi buông ra, trên mặt còn vương nước mắt, nhưng không khóc nữa.

“Như nhi...” Phong Hàn Bích thở dài, ni non, “Sao ngươi không biết ta tức giận vì cái gì chứ... Không phải do ngươi đốt thần lâu nhà thái phó, mà là ngươi quyết định rời đi nhưng chưa từng nghĩ đến ta a...”

Chung Như Thủy run lên, hóa ra là vì nguyên nhân này? Sao không nghĩ tới Phong Hàn Bích? Chính hân cũng không rõ, ai cũng nghĩ tới nhưng không nghĩ tới Phong Hàn Bích, vì sao?

“Ta... Lần sau sẽ không, sau này sẽ nhớ mang theo ngươi, chỉ cần ngươi buông được thiên hạ này.” Chung Như Thủy ôm sát lưng y, nhẹ giọng nói, có thể là vì từng chịu tổn thương, dù đã biết sự thực cũng khó đi tiêu tan? Chuyện năm đó, khiến lòng tin của hân với Phong Hàn Bích giảm đi, dù hiện giờ hân là hoàng hậu cũng vậy. Xảy ra chuyện, phản ứng đầu tiên của hân là muốn mang Tiểu Trùng chạy trốn, vì trong tiềm thức của hân cho rằng, Phong Hàn Bích sẽ không bảo hộ hân...

Phong Hàn Bích đau xót, lỗi lầm năm đó là do y, lỗi lầm suốt đời không thể vãn hồi. “Chỉ cần ngươi không bỏ lại ta, ta sẽ vì ngươi buông toàn bộ.”

Phong Hàn Bích tắm rửa cho Chung Như Thủy, sau đó ôm hân đã ngủ trong dục trì trở lại long sàng. Cẩn thận hôn lên mặt hân, thanh âm dịu dàng của Phong Hàn Bích vang lên trong đêm tĩnh mịch: “Như nhi, ta thực sự, sẽ vì ngươi buông toàn bộ... Chỉ cần ngươi tin tưởng ta một lần...”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tiểu Gia Bất Tỷ Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

